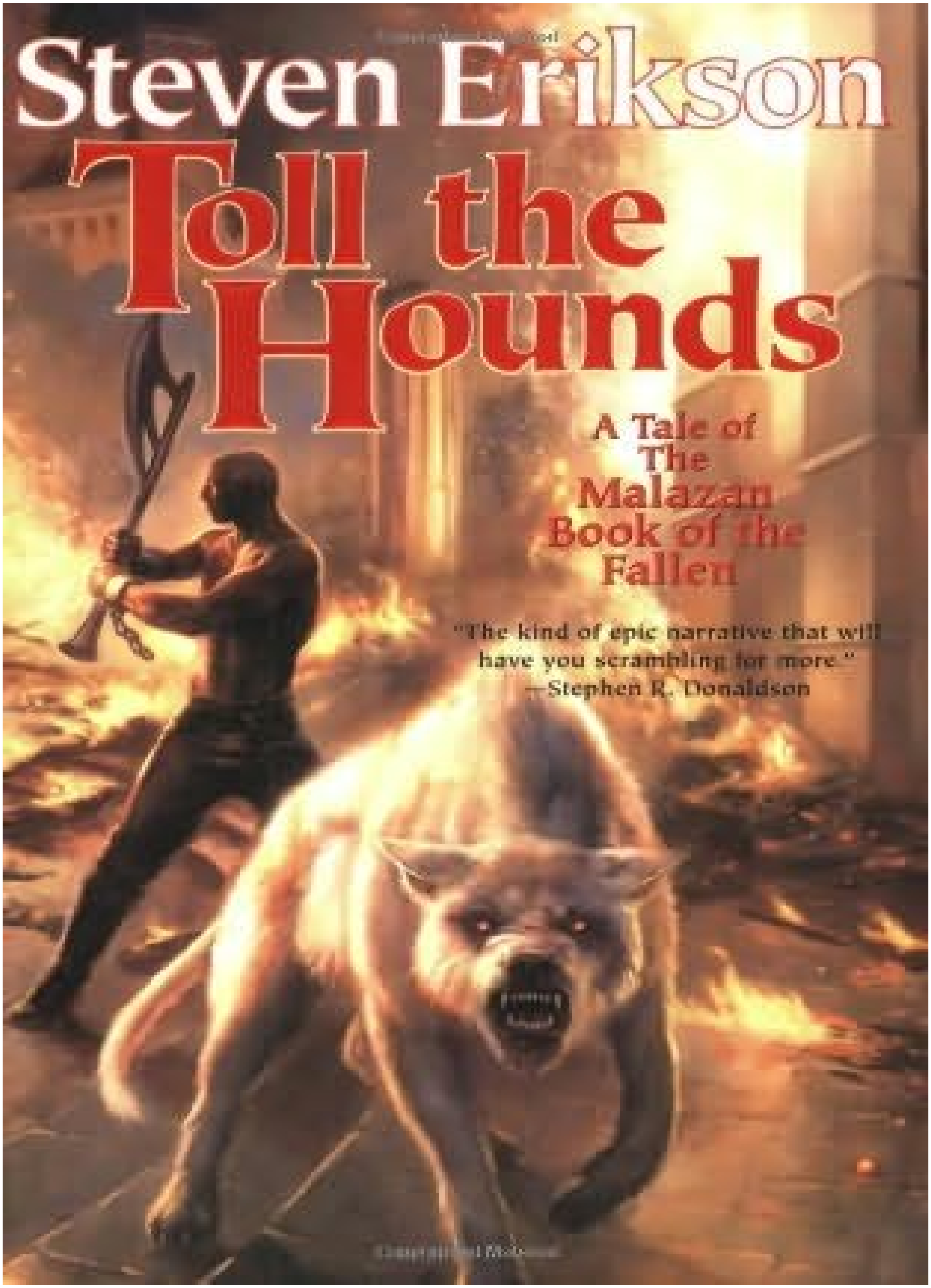
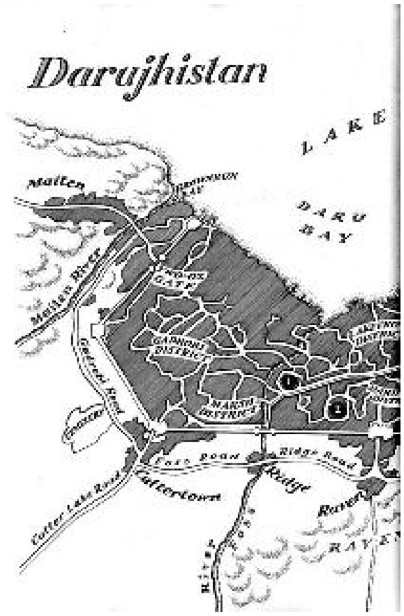

Steven Erikson
Toll the Hounds
A Tale of The Malazan Book of the Fallen
"The kind of epic narrative that will have you scrambling for more."
—Stephen R. Donaldson

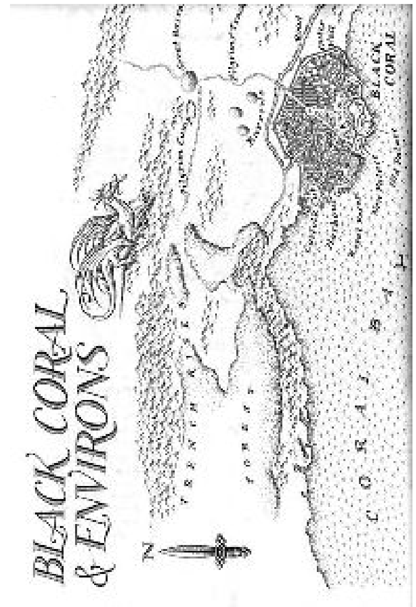
Cuprins

Steven Erikson

Toll the Hounds

Dramatis Personae

Cutter, un asasin
Scillara, tovarăşul lui
Iskaral Pust, Marele Preot al Umbrei, Magii, Zeul Bhokarala
Sora Spite, o Soletaken
Mogora, soţia ocazională a lui Iskaral
Barathol Mekhar, un turist
Chaur, un om blând
Mappo Runt, un Trell

Picker, un Bridgeburner pensionat şi partener în K'rul's Bar
Blend, un Bridgeburner pensionar şi partener în K'rul's Bar
Antsy, un Bridgeburner pensionar şi partener în K'rul's Bar
Mallet, un Bridgeburner pensionat şi vindecător
Bluepearl, un Bridgeburner pensionat
Fisher, bard, obişnuit la K'rul's Bar
Duiker, cândva istoricul imperial al Imperiului Malazan

Bellam Nom, un tânăr
Rallick Nom, un asasin trezit
Torvald Nom, un văr al lui Rallick
Tiserra, soţia lui Torvald
Coll, membru al Consiliului din Darujhistan

Estraysian D'Arle, membru al Consiliului din Darujhistan
Hanut Orr, un membru al Consiliului din Darujhistan, nepotul regretatului Turban Orr
Shardan Lim, membru al Consiliului din Darujhistan
Murillio, o consoartă
Kruppe, un omuleț rotund
Meese, proprietarul Phoenix Inn
Irilta, obișnuită la Phoenix Inn
Scurve, barman la Phoenix Inn
Sulty, server la Phoenix Inn
Challice, soția lui Vidikas, fiica lui Estraysian D'Arle
Gorlas Vidikas, cel mai nou membru al Consiliului din Darujhistan, trecut Eroul Sărbătorii
Krute din Talient, un agent al Breslei Asasinilor
Gaz, un ucigaș
Thordy, soția lui Gaz

Maestrul Quell, navigator și vrăjitor al breslei Trygalle Trade
Faint, acționar
Reccanto Ilk, acționar
Sweetest Sufferance, acționar
Glanno Tarp, acționar
Amby Bole, un Mott Iregular pensionar și nou acționar
Jula Bole, o retrasă Mott Irregular și nou acționar
Precious Thimble, un retras Mott Iregular și nou acționar

Gruntle, un paznic de rulotă în concediu prelungit
Stonny Menackis, un paznic de rulotă
Harllo, un copil
Bedek, „unchiul” lui Harllo
Myrla, „mătușa” lui Harllo
Snell, un copil
Bainisk, un muncitor în mine
Venaz, un muncitor la mine
Scorch, un bodyguard nou angajat
Leff, un bodyguard nou angajat
Madrun, un paznic complex nou angajat
Lazan Door, un paznic nou angajat
Studlock (sau Studious Lock), un castelan
Humble Measure, o prezență misterioasă în lumea interlopă criminală a lui Darujhistan

Chillbais, un demon
Baruk, membru al Cabalei T'orrud
Vorcan, Stăpâna Breslei Asasinilor
Seba Krafar, Maestrul Breslei Asasinilor
Apsal'ara, unul dintre Ucișii din Dragnipur
Kadaspala, unul dintre ucișii din Dragnipur
Derudan, o vrăjitoare din Tennes
K'rul, un Zeu Bătrân
Draconus, unul dintre ucișii din Dragnipur

Korlat, a Tiste Andii Soletakcn
Orfantal, a Tiste Andii Soletaken, fratele lui Korlat
Kallor, un provocator
Lady Envy, o spectatoare
Anomander Rake, Fiul Întunericului, Cavaler al Întunericului, Conducătorul Coralului Negru
Spinnock Durav, a Tiste Andii
Endest Silann, un vrăjitor Tiste Andii
Caladan Brood, un Warlord
Hood, zeul morții
Şanţ, unul dintre Ucişi din Dragnipur
Samar Dev, o vrăjitoare
Karsa Orlong, un războinic Teblor Toblakai
Călător, un străin
Shadowthrone, Zeul Umbrei
Cotillion, Funia, Zeul Patron al Asasinilor
Profetul Seech, Marele Preot al Celui Căzut, cândva un artist mijlociu pe nume Munug
Silanah, un Eleint
Crone, un mare corb
Raest, un tiran Jaghut (pensionar)
Clip, Sabia Mortală a Întunericului
Nimander Golit, a Tiste Andii
Skintick, a Tiste Andii
Nenanda, a Tiste Andii
Aranatha, a Tiste Andii
Kedeviss, a Tiste Andii
Desra, a Tiste Andii
Sordiko Qualm, o Mare Preoteasa
Salind, o Mare Preoteasa
Seerdomin, un locuitor din Black Coral
Gradithan, un bandit
Monkrat, un mag
Baran, un câine al umbrei
Gear, un câine de umbră

Orb, un câine de umbră
Rood, un câine de umbră
Shan, un câine al umbrei
Pallid, un nou Câine al Umbrei
Lock, un nou Ogar al Umbrei
Edgewalker, un rătăcitor
Plimbători de câini, doi martori

Prolog

Spune adevărul, crește liniștit, până când apa este limpede între noi.

Meditaţiile Tiste Andii

— Nu am nici un nume pentru acest oraș, spuse bărbatul zdrențuit, smulgând cu mâinile de tivul uzat a ceea ce fusese cândva o mantie opulentă. Încolăcit și băgat în cureaua lui împletită era o lesă de piele, putrezită și zdrențuită. — Cred că are nevoie de un nume, continuă el, cu vocea ridicată pentru a fi auzită deasupra luptei vicioase a câinilor, totuși găsesc o anumită lipsă de imaginație și nimeni nu pare prea interesat.

Femeia care stătea acum lângă el, căreia i-a adresat însoțitor aceste remarci, nu venise decât de curând. Din viața ei din perioada anterioară, foarte puțin a fost timid; Nu avea un câine, dar se trezise clătinându-se pe strada principală a acestui oraș ciudat și decrepit, ținând strâns o lesă de care o brută cu temperament urât trăgea și se arunca asupra fiecărui trecător. Pielea putrezită se despărțise în cele din urmă, eliberând fiarei să se năpustească înainte, lansând un atac asupra propriului câine al acestui om.

Cele două animale încercau acum să se omoare în mijlocul străzii, publicul lor nu era decât presupușii lor stăpâni. Praful făcuse loc sângelui și smocurilor de piele.

„A fost o garnizoană, odată, trei soldați care nu se cunoșteau”, a spus bărbatul. — Dar unul câte unul au plecat.

„Nu am avut niciodată un câine până acum”, a răspuns ea și, cu o tresărire, și-a dat seama că acestea erau primele cuvinte pe care le rostise de atunci. . ei bine, de pe vremuri înainte.

— Nici eu, a recunoscut bărbatul. „Și până acum, al meu a fost singurul câine din oraș. Destul de ciudat, nu m-am îndrăgostit niciodată de nenorocita fiară.

'De cat timp ai. . ai fost aici?

— Habar n-am, dar pare pentru totdeauna.

Ea se uită în jur, apoi dădu din cap. 'Şi eu.'

— Vai, cred că animalul tău de companie a murit.

'Oh! Așa a fost. Se încruntă la lesa ruptă din mână. — Presupun că nu voi avea nevoie de unul nou, atunci.

— Nu fi prea sigur de asta, spuse bărbatul. — Se pare că repetăm lucrurile aici. Zi după zi. Dar ascultă, poți să-l ai pe al meu – nu îl folosesc niciodată, după cum vezi.

Ea a acceptat lesa încolăcită. 'Mulțumesc.' L-a scos acolo unde zăcea câinele ei mort, mai mult sau mai puțin rupt în bucăți. Învingătorul se târa înapoi spre stăpânul său lăsând o urmă de sânge.

Totul părea ciocănit ciudat, inclusiv, își dădu seama, propriile impulsuri. S-a ghemuit și a ridicat ușor capul stricat al câinelui ei mort, trecând bucla până când a înconjurat gâtul rupt. Apoi lăsă capul însângerat și spumat de scuipat înapoi la pământ și se îndreptă, ținând lesa liberă în mâna dreaptă.

Bărbatul i s-a alăturat. — Da, totul este destul de confuz, nu-i așa?

'Da.'

„Și am crezut că viața este confuză”.

Ea îi aruncă o privire. — Deci suntem *morți* , nu-i așa?

'Așa cred.'

— Atunci nu înțeleg. Trebuia să fiu înmormântat într-o criptă. O criptă fină și solidă - am văzut-o și eu. Bogată amenajată și rezistentă împotriva hoților, cu butoaie de vin și carne condimentată și fructe pentru călătorie... Ea făcu un semn spre zdrele pe care le purta. „Trebuia să fiu îmbrăcat în cele mai frumoase haine ale mele, purtând toate bijuteriile mele”.

El o privea. — Bogat, atunci.

'Da.' Se uită înapoi la câinele mort de la capătul lesei.

'Nu mai.'

Ea s-a uitat la el, apoi și-a dat seama că o astfel de furie era, ei bine, inutilă. „Nu am mai văzut niciodată acest oraș. Se pare că se destramă.

— Da, totul se destramă. Ai acest drept.

— Nu știu unde locuiesc – oh, sună ciudat, nu-i așa? Se uită din nou în jur. — Totul este praf și putregai, și asta se apropie o furtună? Ea arătă pe strada principală spre orizont, unde nori grei, ciudat de luminoși, se adunau acum deasupra dealurilor dezintegrate.

S-au uitat la ei o vreme. Norii păreau să plouă cu lacrimi de jad.

„Am fost odată preot”, a spus bărbatul, în timp ce câinele lui s-a ridicat de picioarele lui și stătea întins acolo,

gâfâind, cu sângele picurând din gură. „De fiecare dată când vedeam venind o furtună, închideam ochii și cântam cu atât mai tare”.

Ea îl privi oarecum surprinsă. — Ai fost preot? Apoi. . de ce nu ești cu zeul tău?

Bărbatul a ridicat din umeri. „Dacă aș ști răspunsul la asta, amăgirea pe care o aveam cândva despre iluminare – ar fi cu adevărat a mea”. Se îndreptă brusc. — Oh, avem un vizitator.

Apropiindu-se cu mers înclinat era o siluetă înaltă, atât de deshidratată, încât membrele ei păreau puțin mai mult decât rădăcini de copac, cu fața doar putrezită, pielea uzată de intemperii întinsă peste os. Părul lung și cărunt ieșea nelegat dintr-un scalp palid și decojit.

— Presupun, mormăi femeia, trebuie să mă obişnuiesc cu asemenea privelişti.

Însoțitorul ei nu spuse nimic și amândoi priviră cum creatura slabă și șchiopătătoare trecea clătinându-se pe lângă el și, în timp ce se întoarseră pentru a-și urmări progresul, văzură un alt străin, îmbrăcat în gri închis, îmbrăcat cu glugă, de o înălțime care să se potrivească cu cealaltă.

Nici unul nu părea să ia notă de publicul lor, când cel cu glugă a spus: „Edgewalker”.

„M-ai chemat aici”, a spus cel numit Edgewalker, „la. . atenuează.'

'Eu am.'

— A durat mult timp să vină.

— S-ar putea să gândești așa, Edgewalker.

„Bărbatul cu părul cărunt – care era în mod evident mort de mult – și-a înclinat capul și a întrebat: „De ce acum?”

Silueta cu glugă s-a întors ușor, iar femeia s-a gândit că ar putea privi de sus la câinele mort. — Dezgust, răspunse el.

Un hohot de râs moale de la Edgewalker.

— Ce loc îngrozitor este acesta? șuieră o voce nouă, iar femeia văzu o formă – nu mai mult decât o încețoșare mânjită de umbre – șoptind dintr-o alee într-o tăcere curgătoare, deși părea că țâșnește cu un baston, și dintr-o dată au apărut fiare uriașe, două , patru, cinci, umplutură în jurul noului venit.

Un mormăit din partea preotului de lângă femeie. — Câini de umbră. Ar putea Dumnezeul meu să fie martor la asta!

— Poate că da, prin ochii tăi.
— Oh, mă îndoiesc de asta.
Edgewalker și tovarășul lui cu glugă urmăreau forma întunecată care se apropia. Mic de statura; clătinând, apoi devenind mai solid. Trestie neagră bătând pe strada de pământ, ridicând pufături de praf. Câinii au rătăcit, cu capetele în jos, în timp ce adulmecau pământul. Niciunul nu s-a apropiat de cadavrul câinelui femeii și nici de fiara icnâită de la picioarele noului ei prieten.
Cel cu glugă a spus: „Speritor? Presupun că este. Un fel de necropolă, Shadow timid;tron. Un sat al celor aruncați. Atât atemporal, cât și, da, inutil. Asemenea locuri, a continuat el, sunt omniprezente.
— Vorbește pentru tine, spuse Shadowthrone. — Uită-te la noi, aşteptând. *Așteptând* . O, dacă aș fi unul pentru decor și cuviință! Un chicot brusc. — Dacă ar fi vreunul dintre noi!
Dintr-o dată, Câinii s-au întors, cu hacklele ridicate, cu privirea atentă la ceva aflat departe de strada principală.
— Încă una, şopti preotul. — Încă unul și ultimul, da.
— Se vor întâmpla din nou toate astea? l-a întrebat femeia, în timp ce o frică bruscă a cuprins-o. *Vine cineva. Doamne, vine cineva.* 'Mâine? Spune-mi!'
— Mi-aș imagina că nu, spuse preotul după o clipă. Și-a îndreptat privirea către cadavrul câinelui care zăcea în praf. — Nu, spuse el din nou, îmi imaginez că nu.
De pe dealuri, tunete și ploi de jad zdrobind ca săgețile de la zece mii de bătălii. De josul străzii, bubuitul brusc al roților căruciorului.
Ea s-a întors la acest ultim sunet și a zâmbit. — Oh, spuse ea uşurată, iată că vine călătoria mea.

Fusese cândva un vrăjitor al lui Pale, mânat de disperare spre trădare. Dar Anomander Rake nu fusese interesat de disperare sau de orice altă scuză pe care Ditch și tovarășii săi i-ar fi oferit. Trădătorii Fiului Întunericului au sărutat sabia Dragnipur, iar undeva printre această legiune trudită în bezna veșnică erau chipuri pe care le-ar fi recunoscut, ochi care i-ar putea întâlni pe ai săi. Și ce ar vedea în ele?
Doar ce a dat înapoi. Disperarea nu era de ajuns.
Acestea erau gânduri rare, nici mai mult sau mai puțin nedorite decât oricare altele, care îl batjocoreau, deoarece, în libertatea lor, se întorceau înăuntru și afară; și când nu erau aproape, de ce, probabil că pluteau prin ceruri

străine, călărind vânturi calde blânde ca râsul. Ceea ce nu putea scăpa era Ditch însuși și ceea ce putea vedea din toate părțile. Acest noroi uleios și pietrele sale negre ascuțite care îi tăiau tălpile putrezite ale cizmelor; aerul umed mortal care întindea o peliculă murdară pe piele, de parcă lumea însăși ar fi febră și moale de sudoare. Strigătele slabe – ciudat de îndepărtate până la urechile lui Ditch – și, mult mai aproape, geamătul și scârțâitul masivului motor din lemn și bronz, scârțâitul stins al lanțurilor.

Mai departe, mai departe, chiar în timp ce furtuna din spatele lor se apropia, nori strângându-se pe nori, argintii și zvârcolindu-se și trăgându-se cu sulițe de fier răsucite. Cenușa începuse să plouă peste ei, neîncetat acum, fiecare fulg rece ca zăpada, totuși acesta era un nămol care nu se topea, ci se răsturna în noroi până când părea că trecuseră printr-un câmp de zgură și steril.

Deși vrăjitor, Ditch nu era nici mic, nici fragil. Avea o asprime pentru el, care îi făcuse pe alții să se gândească la bătăuși și la năvăliți, înapoi în viața care fusese înainte. Trăsăturile lui erau grele, colțoase și, într-adevăr, brutale. Fusese un om puternic, dar aceasta nu era o recompensă, nu aici, nici legată de Povara. Nu în sufletul întunecat al Dragnipurului.

Încordarea a fost insuportabilă, dar a suportat-o. Calea de urmat era infinită, țipând de nebunie, totuși el se ținea de propria minte așa cum s-ar putea agăța un om înec de o frânghie zdrobită și se târă mai departe, pas cu pas. Cătușele de fier îi făceau membrele să plângă sânge, fără nicio speranță de încetare. Siluetele acoperite de noroi pluteau timide de o parte și de alta, iar dincolo de ele, vagi în întuneric, nenumărate altele.

A existat confort în soarta împărtășită? Numai întrebarea a invitat la râsete isterice, o cufundare în uitarea prețioasă a nebuniei. Nu, cu siguranță nu exista o astfel de mângâiere, dincolo de recunoașterea reciprocă a prostiei, a ghinionului și a prostiei obstinate, iar aceste trăsături nu puteau servi camaraderie. În plus, tovarășii de ambele părți aveau obiceiul să se schimbe dintr-o clipă, un prost nefericit înlocuindu-l pe altul într-un vârtej granulat și încețoșat.

Având în lanțuri, pentru a menține Povara în mișcare, acest zbor de coșmar nu a lăsat energie, nici timp, pentru conversație. Așa că Ditch a ignorat mâna care îi bătea umărul prima oară, a doua oară. A treia oară, însă, a fost

destul de greu pentru a-l trimite pe vrăjitor clătinându-se într-o parte. Înjurând, se răsuci să-l privească pe cel care mergea acum lângă el.

Odată, cu mult timp în urmă, s-ar fi putut tresări înapoi când a văzut o astfel de apariție. Inima i-ar fi zvârlit de groază.

Demonul era imens, uriaș. Sângele său, cândva regal, nu i-a folosit niciun privilegiu aici, în Dragnipur. Ditch a văzut că creatura îi căra pe cei căzuți, pe cei eșuați, adunând pentru sine o zeci sau mai multe corpuri și lanțurile atașate de ele. Mușchii s-au încordat, s-au strâns și s-au răsucit în timp ce demonul se trase înainte. Corpuri zgâriete, atârnând moale, înghesuite ca lemnul de cord sub fiecare braț. Una, încă conștientă, deși capul ei lăsat, își călărea spatele lat ca o maimuță nou-născută, cu ochii străluciți alunecând pe fața vrăjitorului.

— Prostule, mârâi Ditch. — Aruncă-le în pat!

— Fără cameră, a spus demonul cu o voce înaltă, copilărească.

Dar vrăjitorul își consumase simpatia. De dragul demonului, ar fi trebuit să-i lase pe cei căzuți în urmă, dar atunci, bineînțeles, toți ar fi simțit greutatea adăugată, tragerea jalnică a lanțurilor. Totuși, dacă acesta ar cădea? Ce se întâmplă dacă acea putere și voință extraordinară ar ceda? — Blestema prostul! mârâi Ditch. — De ce nu mai ucide câțiva dragoni, la naiba!

„Eșuăm”, a spus demonul.

Ditch a vrut să urle la asta. Nu era evident pentru toți? Dar acea voce tremurândă era deopotrivă nedumerită, dar și părăsită și i-a lovit inima. — Știu, prietene. Nu de mult acum.

'Și apoi?'

Ditch clătină din cap. 'Nu știu.'

'Cine?'

Din nou, vrăjitorul nu a avut niciun răspuns.

Demonul a persistat. — Trebuie să găsim pe cineva care să o facă. Mă duc acum. Dar mă voi întoarce. Nu te milă de mine, te rog.

Un vârtej brusc, cenușiu și negru, iar acum o fiară asemănătoare ursului era lângă el, prea obosită, prea lipsită de minte, ca să se arunce măcar asupra lui - așa cum încă mai făceau unele creaturi.

— Ești aici de prea mult timp, prietene, îi spuse Ditch.

Cine?

O întrebare interesantă. Știa cineva ce se va întâmpla când haosul îi va prinde? Cineva aici in Dragnipur?

În primele momente după sărutarea sabiei, între încercările sale frenetice de a scăpa, țipetele sale de disperare, a aruncat întrebări tuturor - de ce, chiar căutase să abordeze un Hound, dar fusese prea ocupat să se arunce spre propriile sale lanțuri, spumă clopotând din fălcile ei masive și aproape că îl călcase în picioare și nu-l mai văzuse niciodată.

Dar cineva îi răspunsese, cineva îi vorbise. Despre ceva. . o, nu-și putea aminti mult mai mult decât un nume. Un singur nume.

Draconus.

Ea a asistat la multe lucruri în acest interludiu interminabil din cariera ei, dar niciunul nu mai frustrant decât evadarea a doi câini din umbră. Nu era pentru una ca Apsal'ara, Doamna Hoților, să-și murdărească existența cu nedemnul laborios de a trage de un lanț pentru totdeauna. Cătușele urmau să fie scăpate, poverile evitate cu îndemânare.

Din momentul primei ei sosiri de poticnire, își pusese sarcina de a rupe lanțurile care o legau în acest tărâm de frică, dar această sarcină era practic imposibilă dacă cineva era blestemat să tragă vreodată blestemata de căruță. Și nu avea nicio dorință să asista din nou la trenul oribil de la capătul lanțurilor, bulgări abrazive de carne încă vie care se târau pe pământul noroiat, fulgerarea unui ochi deschis, un nob de un membru care se întindea spre ea, o armată îngrozitoare a celor eșuați, a celor care s-au predat și a celor a căror putere a cedat.

Nu, Apsal'ara se apropiase mai mult de vagonul enorm, trecând în cele din urmă trecând cu greu lângă una dintre roțile uriașe de lemn. Apoi a rămas în ritm până la volanul acela. De acolo, ea se mișcă înăuntru, strecurându-se sub patul care scârțâia cu ploaia ei neîncetată de apă maronie, sânge și deșeurile care veneau din carne putrezită, dar încă vie. Trăgând lanțul în spatele ei, se îndreptase spre un raft al trenului de rulare, chiar deasupra osiei din față, strângându-se strâns, cu picioarele întinse, cu spatele pe lemn lipicios.

Focul fusese darul, darul furat, dar nu putea exista nicio flacără în această lume interlopă udă. În lipsa asta, a existat. . frecare. Începuse să treacă o lungime de lanț peste alta.

Câți ani trecuseră? Habar n-avea. Nu era foame, nici sete. Ferăstrăul cu lanț înainte și înapoi. Se simțea un strop de căldură, urcând veriga cu veriga și în mâinile ei. S-a înmuiat fierul de călcat? Metalul a fost purtat cu caneluri noi, argintii? Ea încetase de mult să verifice. Efortul a fost suficient. De atâta timp, fusese de ajuns.

Până la blestematii aceia de câini.

Asta și adevărul inevitabil că căruța încetinise, că acum erau tot atâtea întinși pe patul ei, câte erau încă afară în întunericul de dincolo, zburând disperați în lanțuri. Auzea gemetele jalnice, care coborau din patul chiar deasupra ei, ale celor prinși sub greutatea nenumăraților altora.

Câinii tunăseră pe lateralele vagonului. Câinii se cufundaseră în gura întunericului din centrul.

Fusese un străin, un străin dezlănțuit. Taunting the Hounds — *the Hounds!* Ea și-a amintit chipul lui, oh da, chipul lui. Chiar și după ce a dispărut. .

În urma tuturor acestor lucruri, Apsal'ara încercase să urmeze fiarele, doar pentru a fi împins înapoi de frigul imens al acelui portal - frig atât de puternic încât a distrus carnea, mai rece chiar decât Omtose Phellack. Frigul *negației. Negare.*

Nici un blestem mai mare decât speranța. O făptură mai mică ar fi plâns atunci, s-ar fi predat, aruncându-se sub una dintre roți pentru a fi lăsată târând în urma vagonului, nimic mai mult decât o singură bucată de dărâmătură, de os zdrobit și carne sfărâmată, zgâriind și prăbușindu-se în piatră. noroi. În schimb, se întorsese la bibanul ei privat, reluase să lucreze cu lanțuri.

Ea furase o dată luna.

Ea furase focul.

Ea acoperise sălile tăcute arcuite ale orașului din Moon's Spawn.

Era Doamna Hoților.

Și o sabie îi furase viața.

Acest lucru nu va fi. Acest lucru nu va fi.

Întins la locul său obișnuit pe stânca plată de lângă pârâu, câinele uriaș și-a ridicat capul, mișcarea stârnind insectele în zbor zgomotos. O clipă mai târziu, fiara s-a ridicat. Cicatrici i-au acoperit spatele, unele destul de adânci pentru a răsuci mușchii de dedesubt. Câinele locuia în sat, dar nu era din el. Nici animalul nu era printre haita satului. Nu dormea în afara intrării în nicio colibă; nu

permitea nimănui să se apropie. Nici măcar caii tribului nu se apropiau de ea.

Era, s-a convenit, o amărăciune profundă în ochii săi și o întristare și mai profundă. Atins de Dumnezeu, au spus bătrânii Uryd, iar această afirmație a asigurat că câinele nu va muri niciodată de foame și nu va fi niciodată alungat. Ar fi tolerat, în felul tuturor lucrurilor atinse de Dumnezeu.

Surprinzător de flexibil, în ciuda șoldului stricat, câinele trecea acum prin sat, pe lungimea bulevarului principal. Când a ajuns la capătul sudic, a continuat să meargă, în jos, străbătând bolovanii cu mușchi și grămezile de oase care marcau gunoiul Urydului.

Plecarea sa a fost observată de două fete încă la un an sau mai mult de la nopțile lor de trecere la maturitate. Exista o asemănare cu trăsăturile lor, iar în vârstele lor erau o potrivire strânsă, timpurile nașterilor lor la distanță de câteva zile. Nici unul nu se poate spune că este loquaci. Împărtășeau limbajul tăcut comun între gemeni, deși nu erau gemeni și se părea că, pentru ei, acest limbaj era suficient. Și așa, văzându-l pe câinele cu trei picioare părăsind satul, au schimbat o privire, s-au apucat să strângă proviziile și armele la îndemână, apoi au pornit, pe urmele câinelui.

S-a notat plecarea lor, dar asta a fost tot.

La sud, în jos de la munții mari ai căminului, unde condorii se învârteau între vârfuri și lupii urlau când au venit vânturile de iarnă.

La sud, spre ținuturile copiilor urâți ai Nathii, unde locuiau aducătorii de război și ciumă, ucigașii și sclavitorii Teblorilor. Acolo unde Nathii s-au crescut ca lemmingii până când părea că nu va mai rămâne loc în lume pentru nimeni sau pentru nimic în afară de ei.

Ca și câinele, cele două fete erau neînfricate și hotărâte. Deși nu știau, astfel de trăsături veneau de la tatăl lor, pe care nu-l întâlniseră niciodată.

Câinele nu s-a uitat înapoi, iar când fetele l-au ajuns din urmă, fiara și-a menținut indiferența. A fost, după cum spuseseră bătrânii, atins de Dumnezeu.

Înapoi în sat, unei mame și unei fiice li s-a spus despre fuga copiilor lor. Fiica a plâns. Mama nu a făcut-o. În schimb, era căldură într-un loc jos al corpului ei și, pentru o vreme, s-a pierdut în amintiri.

„O, oraș fragil, unde sosesc străinii. .'

O câmpie goală sub un cer de noapte gol. Un foc singuratic, atât de slab încât să fie aproape înghițit de pietrele înnegrite și crăpate care îl înconjoară. Așezat pe una dintre cele două pietre plate, aproape de vatră, un bărbat scund, rotund, cu părul rar și gras. Vestă roșie decolorată, peste o cămașă de in, cu manșete bluzate pătate cândva albe, care izbucnesc în jurul mâinilor pline. Fața rotundă era îmbujorată, reflectând flăcările pâlpâitoare. Din bărbia mică atârnă părul lung și negru – nu suficient pentru a împleti, vai – o nouă afectare pe care o făcuse să se învârtească și să mângâie atunci când era adânc în gânduri, sau chiar puțin adânc. Într-adevăr, atunci când nu se gândește deloc, dar dorește să transmită o impresie de gândire serioasă, ar trebui cineva să-l privească gânditor.

Mângâia și se răsuci acum în timp ce se încruntă în focul dinaintea lui.

Ce cântase acel bard cu părul cărunt? Acolo, pe scena modestă din K'rul's Bar, mai devreme în noapte, când urmărea, mulțumit de locul său în gloriosul oraș pe care îl salvase de mai multe ori?

„O, oraș fragil, unde sosesc străinii. .'

— Trebuie să-ți spun ceva, Kruppe.

Bărbatul rotund și-a ridicat privirea și a găsit o siluetă învăluită așezată pe cealaltă piatră plată, întinzând mâinile subțiri și palide spre flăcări. Kruppe își drese glasul, apoi spuse: — A trecut mult timp de când Kruppe s-a trezit ultima dată cocoțat așa cum îl vezi acum. Prin urmare, Kruppe ajunsese de mult la concluzia că ai vrut să-i spui ceva de o importanță atât de mare, încât nimeni, în afară de Kruppe, nu merită să-l audă.

O strălucire slabă din întunericul din interiorul glugăi. — Nu sunt în acest război.

Kruppe și-a mângâiat cozile bărbii, bucurându-se să nu spună nimic.

— Asta te surprinde? a întrebat Dumnezeu cel Bătrân.

„Kruppe se așteaptă vreodată la vechiul prieten neașteptat. De ce, te-ai putea aștepta vreodată la altceva? Kruppe este șocat. Cu toate acestea, apare un gând, lansat spre creier de o tragere de această barbă frumoasă. K'rul afirmă că nu este în război. Cu toate acestea, bănuiește Kruppe, el este totuși premiul lui.

— Numai tu înțelegi asta, prietene, spuse Zeul Bătrân, oftând. Apoi și-a înclinat capul. — Nu observasem până acum, dar pari trist.

„Tristețea are multe arome și se pare că Kruppe le-a gustat pe toate”.

„Vei vorbi acum despre astfel de chestiuni? Cred că sunt un bun ascultător.

— Kruppe vede că ești îngrozit. Poate că acum nu este momentul.

— Nu contează.

— Este pentru Kruppe.

K'rul aruncă o privire într-o parte și văzu o siluetă apropiindu-se, cu părul cărunt, slăbită.

Kruppe a cântat: „O, oraș fragil, unde sosesc străinii”. . si restul?'

Nou-venitul a răspuns cu voce profundă: '“. . împingând în crăpături, acolo pentru a rămâne”.

Și Bătrânul Dumnezeu a oftat.

— Alătură-te nouă, prietene, spuse Kruppe. — Stai aici lângă acest foc: această scenă pictează istoria genului nostru, după cum bine știi. O noapte, o vatră și o poveste de învârtit. Dragă K'rul, cel mai drag prieten al lui Kruppe, l-ai văzut vreodată dansând pe Kruppe?

Străinul a stat. Un chip slăbit, o expresie de tristețe și durere.

— Nu, spuse K'rul. 'Nu cred. Nu prin mădulare, nu prin cuvânt.

Zâmbetul lui Kruppe era stins și ceva licărea în ochii lui. — Atunci, prietenii mei, stabiliți-vă pentru noaptea asta. Și *martor* .'

CARTEA UNICĂ

LEGĂMÂNT SOARELE

Această creatură a cuvintelor taie
Pentru cei iute și gâfâiți, trageți-vă
Sprayul ploii roșii
Sub un cer albastru senin
Șoc la tot ce se dezvăluie
Ce folos acum această armură
Când cuvintele atât de ușor se înclină între ele?
Acest zeu al promisiunilor râde
La lucrurile greșite, cronometrate greșit
Desfacerea tuturor acestor sacrificii
În răutate deliberată
Recul ca un soldat înfrânt
Chiar dacă retragerea este refuzată
Înainte ca cadavre să se îngrămădească în pereți
Știai că asta va veni
În cele din urmă și nu preface nimic, nicio surpriză
Pentru a găsi această ceașcă plină
Cu durerea altcuiva
Niciodată nu este atât de rău pe cât pare
Gustul mai dulce decât se aștepta
Când te ghemuiești în visul unui prost
Deci, luați această beligeranție
Unde vrei tu, curcanul înțepenit
Este sarcina sufletului meu
Până în centrul străzii
Învârtindu-se în jurul tuturor colților descoperiți
Posnind din sulițe însetate
Împingeți la rece și curățați de mâini

Cuvinte de vânătoare, Brathos de coral negru

CAPITOL UNUL

O oraș fragil!
Unde ajung străinii
Împingând în crăpături
Acolo să rămână
O oraș albastru!
Vechi prieteni adună suspine
La poalele docurilor
După maree
Oraș neîncoronat!
Unde se aprind vrăbiile
Pe urme de păianjen
Pe praguri bine sus
Oraș condamnat!
Închiderea vine noaptea
Istoria se trezește
Aici să rămână

Epoca fragilă, Fisher kel Tath

Înconjurată într-un oraș de foc albastru, ea stătea singură pe balcon. Întunericul cerului a fost alungat, un oaspete nedorit în prima noapte a Sărbătorii Gedderone. Mulțime au umplut străzile din Darujhistan, fericiți răvășiți, buni în calamitatea sfârșitului unui an și a începutului altuia. Aerul nopții era umed și înțepător, cu nenumărate arome.

Au fost banchete. Au avut loc dezvăluiri de tineri și fecioare eligibili. Mese încărcate cu mâncăruri exotice, doamne învelite în mătase, bărbați și femei în uniforme absurde, toate strălucitoare aurite - un oraș fără o armată permanentă a generat o multitudine de miliții private și o proliferare haotică de ranguri înalte deținute, mai mult sau mai puțin exclusiv, de nobilimi. .

Printre sărbătorile la care asistase în această seară, la brațul soțului ei timidă, nu văzuse nici măcar un ofițer adevărat al Gardei Orașului Darujhistan, nici un soldat adevărat cu o mantie prăfuită, cu cizme lustruite purtând cicatrici, cu un mâner de sabie din piele simplă și un pom crestat și lustruit de uzură. Totuși, ea văzuse, legați în sus

de brațe moi și bine hrănite, torci în felul solilor decorați din armata Malazan - soldați dintr-un imperiu care, nu cu mult timp în urmă, a asigurat mamelor darujhistane amenințări înfricoșătoare la adresa beligeranților. copii. ' *Malazans, copile! Se furișează noaptea pentru a fura copii proști! Pentru a vă face sclavi pentru teribila lor împărăteasă — da! Aici chiar în acest oraș!* '

Dar torcurile pe care le văzuse în noaptea aceea nu erau bronzul simplu sau argintul grav gravat slab al decorațiunilor Malazan autentice și semnificanților rangului, așa cum apăreau ca relicve dintr-un cult demult mort în tarabele din piața orașului. Nu, acestea fuseseră aur, împânzite cu pietre prețioase, albastrul safirului fiind cea mai comună nuanță chiar și printre sticla colorată, albastru ca focul albastru pentru care orașul era fain, albastru pentru a proclama un serviciu măreț și curajos pentru Darujhistan. în sine.

Degetele ei apăsaseră pe un astfel de torc, acolo pe brațul soțului ei, foarte timid; deși sub el era un mușchi real, o duritate care se potrivea cu privirea disprețuitoare din ochii lui în timp ce cerceta grupurile de nobilimi din vasta sala de zumzet, cu aerul de proprietate pe care-l dobândise de când ajunsese la Consiliu. Disprețul fusese acolo cu mult înainte și, dacă ceva, crescuse de la ultima și cea mai triumfătoare victorie a lui.

Daru gesturi de felicitare și respect se învârtiseră în jurul lor în trecerea lor impunătoare prin mulțime și, cu fiecare recunoaștere, chipul soțului ei devenise și mai tare, brațul de sub degetele ei devenind din ce în ce mai încordat, degetele mâinilor lui albindu-se deasupra curelei de sabie. unde degetele mari erau înfipte în bucle împletite în cel mai recent mod printre duelisti. O, el s-a bucurat că se află acum printre ei; într-adevăr, fiind deasupra multora dintre ei. Dar pentru Gorlas Vidikas, asta nu însemna că trebuie să-i placă vreunul dintre ei. Cu cât stăruiau mai mult, cu atât disprețul lui era mai profund și că el ar fi fost jignit fără obsequitatea lor era o contradicție, bănuia ea, că un bărbat ca soțul ei nu obișnuia să-l distreze.

Nobilii mâncaseră și băuseseră, stăteau și pozau, rătăceau și defilaseră și dansaseră ei înșiși până la o epuizare rapidă, iar acum sălile de banchet și cabinele nu răsunaseră decât cu slujirile dezordonate ale servitorilor. Dincolo de zidurile înalte ale moșiilor, totuși, oamenii de rând se tăvăleau încă pe străzi. Mascați și pe jumătate goi, au dansat pe pavaj – pașii învolburați răvășiți ai Dezgolirii

lui Fander – ca și când zorii nu ar veni niciodată, ca și cum luna încețoșată însăși ar sta nemișcată în prăpastie, ca martor uluit la desfătarea lor. Patrulele City Watch pur și simplu s-au dat înapoi și au observat, trăgându-și pelele prăfuite pe corp, mănușile foșnind în timp ce își sprijineau mâinile pe bastoane și săbii.

Direct sub balconul pe care stătea ea, fântâna grădinii neluminate ciripit și gâlgâia de la sine, tamponată de zidurile înalte și solide ale moșiei de festivitățile zgomotoase la care asistaseră în timpul călătoriei chinuite cu trăsura înapoi acasă. Lumina mânjită a lunii se zbătea în piscina care se învârteia ușor din jurul fântânii.

Focul albastru era prea puternic în noaptea asta, prea puternic chiar și pentru luna îndoliată. Darujhistanul însuși era un safir, aprins în torcul lumii.

Și totuși frumusețea ei și toată mândria ei încântată și vocea ei multitudine, nu au putut ajunge la ea în seara asta,

În această noapte, Lady Vidikas își văzuse viitorul. În fiecare an din ea. Acolo, pe brațul dur al soțului ei. Și luna, ei bine, părea un lucru din trecut, o amintire estompată de timp, totuși o luase înapoi.

La un balcon ca acesta într-un timp care acum părea foarte demult.

Lady Vidikas, care fusese cândva Challice Estraysian, tocmai își văzuse viitorul. Și descoperim, aici în această noapte și stând lângă această balustradă, că trecutul era un loc mai bun pentru a fi.

Vorbește despre cea mai proastă noapte până când a rămas fără pâine plate Rhivi. Înjurând pe sub răsuflare, Picker și-a împins drum printre mulțimile pieței de pe malul lacului, mulțimile de petrecăreți înfometați și beți, folosindu-și coatele atunci când avea nevoie și strălucindu-se la fiecare zâmbet delirant, și-au înclinat drumul și au ieșit eventual timid. la gura unei alei murdare îngrămădite până la glezne în gunoaie. Undeva chiar la sud de Parcul Borthen. Nu chiar drumul înapoi la bar pe care l-ar fi preferat, dar sărbătoarea era în plină frenezie.

Înfășurată pachet de pâine ascunsă sub brațul stâng, s-a oprit pentru a-și smulge încurcăturile mantiei ei grele, s-a încruntat văzând o pată proaspătă de la un timid grijuliu; mai puțin trecător – un grotesc tort Gadrobi – a încercat să o șteargă, ceea ce a făcut doar să o șteargă. mai rău, atunci, starea ei de spirit și mai urâtă, a pornit prin detritus.

Cu atracția Lady, Bluepearl și Antsy s-au descurcat mai bine în găsirea vinului Saltoan și chiar acum se întorceau la K'rul's. Și iată-o, la douăsprezece străzi și două pasaje de zid distanță, cu douăzeci sau treizeci de mii de proști nebuni între ele. O-ar aștepta tovarășii ei? Nicio sansa. Damn Blend și dependența ei de pâinea Rhivi! Asta și glezna ei întorsă conspiraseră să-l forțeze pe Picker să iasă aici în prima noapte a sărbătorii – dacă acea gleznă era într-adevăr întorsă, și avea îndoielile ei, deoarece Mallet tocmai își miji ochii la apendicele ofensator, apoi ridică din umeri.

Rețineți, asta a fost cam atât cât se așteptase oricine de la Mallet. Fusese nenorocit de la pensionare, iar șansa ca soarele să răsară oricând în viitorul vindecătorului era la fel de probabilă ca și Hood să uite să înregistreze numărul. Și nu era de parcă era singur în mizeria lui, nu-i așa?

Dar unde era valoarea în a-i hrăni temperamentul rău cu toate aceste gânduri bine mestecate?

Ei bine, a făcut-o să se simtă mai bine, asta este.

Dester Thrin, înfășurat strâns în mantie neagră și glugă, o privi pe femeia cu fundul mare făcându-și drum prin gunoaiele de la celălalt capăt al aleii. O ridicase ieșind pe ușa din spate a barului K'rul's, punctul culminant a patru nopți poziționate în punctul de observație atent ales, învăluit în întuneric, de unde putea observa acea posternă îngustă.

Stăpânul său de clan a avertizat că țintele erau toate foști soldați, dar Dester Thrin nu văzuse nimic care să sugereze că vreunul dintre ei s-a menținut în formă și în formă. Erau bătrâni, slăbiți, rareori treji, iar acesta, ei bine, ea purta acea pelerină de lână uriașă și groasă pentru că se îngreuna și clar că o făcea să fie conștientă de sine.

Urmărirea ei prin mulțime fusese relativ ușoară – era cu un cap mai înaltă decât Gadrobi obișnuit, iar traseul pe care l-a parcurs către această piață decrepită Rhivi de pe malul lacului părea să evite în mod deliberat străzile Daru, o afectare ciudată care ar avea, într-o scurtă perioadă de timp. timp, se dovedesc fatal.

Sângele Daru al lui Dester îi permisese să vadă clar ținta lui, împingând cu intenție prin presa agitată de sărbători. El a pornit să traverseze aleea odată ce ținta lui a ieșit la capătul îndepărtat. Mergând rapid în pasul unui vânător, ajunse la gura aleii și ieși, la timp s-o vadă pe

femeie mergând în pasajul prin Zidul de Nivelul Al doilea, cu tunelul prin Third chiar dincolo.

Războaiele de succesiune ale Breslei, în urma dispariției lui Vorcan, fuseseră în cele din urmă soluționate, cu doar o cantitate minimă de sânge vărsat. Iar Dester a fost mai mult sau mai puțin mulțumit de noul Mare Maestru, care era și vicios și deștept acolo unde majoritatea celorlalți aspiranți fuseseră pur și simplu vicioși. În cele din urmă, un asasin la fel de timid al Breslei nu trebuia să fie un prost pentru a simți un oarecare optimism cu privire la viitor.

Acest contract a fost un exemplu. Simplu, totuși unul sigur că îi va câștiga lui Dester și celorlalți din clanul său un prestigiu considerabil la finalizarea acestuia.

Își trecu mâinile înmănușate peste pomsele pumnalelor sale, cu armele atârnate pe baldric sub brațe. Întotdeauna liniștitoare, acele lame gemene din oțel Daru, cu ferulele lor umplute cu otrava groasă și păstoasă a Moranth tralb.

Otrava era acum asigurarea preferată pentru majoritatea ucigașilor de stradă ai Breslei și, într-adevăr, pentru mai mulți dintre cei care au prăbușit Drumul Hoților peste acoperișuri. A existat un asasin, apropiat de Vorcan însăși, care, într-o noapte de trădare împotriva propriului său clan, demonstrase mortalitatea luptei fără magie. Folosind otravă, asasinul dovedise superioritatea unor astfel de substanțe banale într-o singură noapte de sânge, acum legendară.

Dester auzise că unii inițiați din unele clanuri ridicaseră sanctuare ascunse pentru a-l onora pe Rallick Nom, creând un fel de cult ai cărui adepți foloseau gesturi secrete de recunoaștere reciprocă în cadrul Breslei. Desigur, Seba Krafar, noul Mare Maestru, într-una dintre primele sale declarații a scos în afara legii cultul și a avut loc un fel de sacrificare, cu cinci lideri suspectați de cult salutând zorii cu gâtle zâmbitoare.

Totuși, Dester auzise de atunci suficiente indicii pentru a sugera că cultul era departe de a fi mort. Tocmai se înfipsese mai adânc.

De fapt, nimeni nu știa ce otrăvuri folosise Rallick Nom, dar Dester credea că era Moranth tralb, deoarece chiar și cea mai mică cantitate din sânge aducea inconștiență, apoi o comă mai profundă care ducea de obicei la moarte. Cantități mai mari pur și simplu au accelerat procesul și au fost o cale sigură prin Poarta lui Hood.

Femeia cu fundul mare a continuat greoi.

La patru străzi de la K'rul's Bar - dacă ea urma traseul pe care el credea că o merge - va avea o alee lungă și îngustă pe care să o urmeze, partea interioară a armurii de zid de nivel al treilea în stânga, iar în dreapta zidul înalt al băii gros și solid, cu doar câteva ferestre mici împrăștiate la etajele superioare, făcând pasajul neluminat întunecat.

O va ucide acolo.

Cocoțat pe piciorul unui stâlp de colț de la un capăt al zidului înalt, Chillbais se uita cu ochi pietroși la sălbăticia zdrențuită de dincolo. În spatele lui se afla o grădină plină de vegetație, cu un iaz de mică adâncime reconstruit recent, dar deja neîngrijit, și coloane răsturnate împrăștiate, cu barbă în mușchi. În fața lui, copaci răsuciți și ramuri zgâriete cu frunze întunecate și mototolite atârnând ca carcasele de insecte, pământul dedesubt șifonat și măcinat cu ierburi grase; o potecă șerpuitoare de pavaj înclinat care duce la o casă ghemuită și plină de culcare, fără nicio asemănare arhitecturală cu niciun alt edificiu din tot Darujhistanul.

Lumina era rară din crăpăturile dintre acele obloane înnodate și, când se vedea, era plictisitoare, lipsită de cantități. Ușa nu s-a deschis niciodată.

Printre rudele lui, Chillbais era un gigant. Greu ca un bursuc, cu mușchi sculptați sub pielea înțepătoare. Aripile lui îndoite erau aproape prea mici pentru a-l ridica spre cer, iar fiecare mișcare a acelor evantai piele forțat un mormăit din gâtul demonului.

De data asta ar fi mai rău decât majoritatea. Trecuseră luni de când se mutase ultima oară, ascuns de privirile indiscrete în întunericul unei ramuri deasupra frasinului din grădina moșiei din spatele lui. Dar când a văzut acel fulger de mișcare în fața lui, acel flux șoptitor de mișcare, ieșind din casa noduroasă și neagră și peste cărare, chiar dacă pământul a erupt în urma lui pentru a deschide o succesiune de gropi înfometate, chiar ca rădăcini. zvârcolit căutând să-l prindă în capcană pe acest fugar, Chillbais știa că priveghérea lui se sfârșise.

Umbra alunecă afară pentru a se ghemui lângă peretele jos al Casei Azath, păru să privească acele rădăcini șerpuindu-se mai aproape o clipă lungă, apoi se ridică și, curgând ca o noapte lichidă peste zidul de piatră, dispăruse.

Mormăind, Chillbais și-a întins aripile care scârțâie, a scuturat cutele desprinse de foile de membrană dintre

degetele asemănătoare coaste, apoi a sărit înainte, de sub ramură, prinzând cât de aer putea, apoi batând înnebunit - mormăiturile lui devenind sălbatice - până când se trânti cu putere în pământul mulci.

Scuipând crenguțe și frunze, demonul s-a grăbit înapoi spre zidul proprietății, aud timid cum acele rădăcini se învârteau, lovindu-l după el. Cu ghearele înfipte în mortar, Chillbais se întoarse înapoi la bibanul său original. Desigur, nu existase niciun motiv real de frică. Rădăcinile nu au ajuns niciodată dincolo de propriul zid al lui Azath și o privire înapoi l-a asigurat...

Târâind, Chillbais se lansă înapoi în aer, de data aceasta peste grădina proprietății.

Oh, nimănui nu i-au plăcut niciodată demonii!

Aer rece deasupra fântânii acoperite de vegetație, apoi, aripile bătând puternic, ridicându-se în sus, până în noapte.

Un cuvânt, da, pentru stăpânul său. Un cuvânt extraordinar. Atât de neașteptat, atât de incendiar, atât de plin!

Chillbais își bătu din aripi cât putu, un demon obez în timiditatea întunecată de deasupra orașului albastru și albastru.

Zechan Throw și Giddyn cel Rapid găsiseră locul perfect pentru ambuscadă. La douăzeci de pași pe o stradă îngustă, două uși îngropate se înfruntau. Patru bețivi trecuseră clătinându-se cu câteva clipe mai devreme și niciunul nu-i văzuse pe asasini stând nemișcați în întunericul plin de cerneală. Și acum că trecuseră și drumul era liber. . un simplu pas înainte și sângele ar curge.

Cele două ținte s-au apropiat. Amândoi purtau ulcioare de lut și țeseau ușor. Păreau să se ceartă, dar nu într-o limbă pe care o înțelegea Zechan. Malazan, probabil. O privire rapidă spre stânga. Cei patru bețivi tocmai părăseau capătul îndepărtat, cufundându-se într-o mulțime pestriță de petrecăreți.

Zechan și Giddyn i-au urmărit pe cei doi din K'rul's Bar, urmărind cum găseau un negustor de vinuri, se tocmeau cu ceea ce femeia cerea pentru ulcioarele de vin, stabiliseră un preț, apoi porneau drumul de întoarcere a călătoriei. .

Undeva, pe parcurs, probabil că au tras dopurile ulcioarelor, pentru că acum erau zgomotoși în cearta lor, cel puțin mai înalt, care mergea cu degetul de porumbel și avea pielea albastră – Zechan putea să-l distingă de unde

stătea – făcând o pauză pentru a se sprijini de un perete de parcă ar fi fost la câteva momente de la pierderea cinei.

Curând s-a îndreptat și se părea că discuția se terminase brusc. Îndreptându-se, cei mai înalți s-au alăturat celuilalt și, din zgomotele ghetelor lor în gunoaie, au pornit lângă el.

Pur si simplu perfect.

Nimic dezordonat, nimic dezordonat deloc. Zechan a trăit nopți ca asta.

Dester se mișcă repede, cu mocasinii fără zgomot pe pavaj, năvălindu-se spre femeia care mergea neînțelegător înaintea lui. Doisprezece pași, opt, patru-

Ea se învârti, mantaua învârtindu-se.

O așchie neclară de oțel albăstruit, pâlpâind un arc tăios. Dester a derapat, caută timid să se retragă de pe calea acelei arme - o sabie lungă, Beru fend! — și ceva i-a tăiat gâtul. El s-a răsucit și s-a lăsat în jos la stânga lui, ambii timidi împinși ca să o alunge dacă ar fi vrut să se închidă.

O sabie lungă!

Căldura i se revărsa pe gât, pe piept, sub cămașa din piele de căprioară. Aleea păru să se clatinte în fața ochilor lui, întunericul se încolăcea înăuntru. Dester Thrin se clătină, frământându-se cu pumnalele. O cizmă sau un pumn împletit i-a izbit capul și s-a stropit mai mult pe pavaj. Nu mai putea strânge pumnalele. I-a auzit zburând pe piatră.

Orb, uluit, întins pe pământul dur. Era frig.

O stranie lasitate i-a umplut gândurile, răspândindu-se, ridicându-se, luându-l departe,

Picker stătea deasupra cadavrului. Pata roșie de pe vârful sabiei strălucea, atrăgându-i privirea și îi aminti, destul de ciudat, de maci după o ploaie. Ea mormăi. Nenorocitul fusese rapid, aproape suficient de iute ca să se sustragă la tăietura ei. Dacă ar fi făcut-o, ea ar fi avut ceva de făcut. Totuși, dacă nebunul nu era priceput să arunce acele pumnale micuțe, ea l-ar fi tăiat în cele din urmă.

Împingerea prin mulțimile din Gadrobi risca puțin mai mult decât tăierea portmoneului. Ca popor, au fost deosebit de blânzi. În orice caz, a făcut lucruri ca să găsești pe cineva care o urmărea mult mai ușor - atunci când acel cineva nu era Gadrobi, desigur.

Bărbatul mort la picioarele ei era Daru. Ar fi putut la fel de bine să fi purtat un felinar pe capul lui cu glugă, așa cum se clătina deasupra mulțimii în urma ei.

Chiar și așa. . ea se încruntă la el. *Nu ai fost un bătăuș. Nu cu pumnale ca alea.*

Respirația câinelui.

Învelindu-și sabia și trăgându-și încă o dată mantia, asigurându-se că ascunde bine arma cu teacă care, dacă ar fi descoperită de un Watch, ar fi văzut-o într-o celulă cu o amendă al naibii de uriașă de plătit, Picker a împins teancul învelit de plat- pâinea mai strânsă sub braţul stâng, apoi porni încă o dată.

Blend, a decis ea, avea multe probleme.

Zechan și Giddyn, la unison perfect, s-au lansat din niște, cu pumnalele ridicate, apoi împinse în jos.

Un țipăt de la cel mai înalt, în timp ce lamele lui Giddyn pătrundeau adânc. Genunchii lui Malazan s-au curbat și vărsăturile i s-au împroșcat din gură în timp ce s-a scufundat, ulciorul se prăbuși timid de un val de vin.

Armele lui Zechan au străpuns pielea, marginile zgâriate de-a lungul coastelor. Câte unul pentru fiecare plămân. Smulgând pumnalele, asasinul s-a dat înapoi pentru a-l privi pe cel roșcat căzând.

O sabie scurtă a plonjat în partea laterală a gâtului lui Zechan.

Era mort înainte să lovească pavajul.

Giddyn, planându-se peste Malazan în genunchi, ridică privirea.

Două mâini închise în jurul capului lui. Unul i s-a prins strâns pe gură și, dintr-o dată, plămânii îi erau plini de apă. Se îneca. Mâna s-a strâns, cu degetele închizându-i nările. Întunericul s-a ridicat în el și lumea a dispărut încet.

Antsy pufni în timp ce-și smulgea arma, apoi a adăugat o lovitură în fața asasinului pentru a-i puncta expresia înghețată de surpriză.

Bluepearl îi zâmbi. — Vezi cum am făcut pulverizarea vomei? Dacă nu e geniu, nu știu ce...

— Taci, se răsti Antsy. — Aceștia nu erau hoți care căutau o băutură gratuită, în caz că nu ai observat.

Încruntat, Bluepearl se uită în jos la corpul din fața lui, cu apa curgând din gură și nas. Napanul își trecu o mână peste pateul ras. — Da. Dar oricum erau amatori. Hood, am văzut acele plumbi de respirație de la jumătatea străzii.

Care s-a oprit când bețivii ăia au trecut, spunându-ne că nu sunt ținta. Sens-'

'Eram. Da, și asta este punctul meu de vedere.

— Să ne întoarcem, spuse Bluepearl, brusc nervos.

Antsy își trase mustața, apoi dădu din cap. — Fă din nou acea iluzie, Bluepearl. Noi la zece pași înainte.

— Ușor, sergent...

— Nu mai sunt nici un sergent.

'Da? Atunci de ce mai latri ordine?

Când Picker a ajuns în vizorul intrării din față a K'rul's Bar, furia ei era incandescentă. Ea făcu o pauză, cercetă zona. Am văzut pe cineva aplecat în umbră vizavi de ușa barului. Capota trasă, mâinile ascunse.

Picker porni spre figură.

A fost remarcată la zece pași între ei și l-a văzut pe bărbat îndreptându-se, a văzut neliniștea crescândă trădată de o mutare a acelor brațe acoperite, mantia ruptă timidă. O jumătate de duzină de sărbători se strângeau între ei și, pe măsură ce treceau, Picker făcu ultimul pas necesar pentru a ajunge la bărbat.

Orice se așteptase el – poate că ea l-a abordat cu o acuzație zgomotoasă – era clar că nu era pregătit pentru lovitura sălbatică pe care a dat-o între picioarele lui. În timp ce el cobora, ea s-a apropiat și și-a plesnit mâna dreaptă pe ceafa lui, adăugând un impuls la prăbușirea bărbatului. Când fruntea i s-a trosnit de pavaj, s-a auzit un scârțâit bolnăvicios. Corpul a început să aibă spasme acolo unde zăcea.

Un trecător făcu o pauză și se uită în jos la corpul tremurând.

'Tu!' mârâi Picker. — Care este problema ta?

Surpriză, apoi o ridicare din umeri. — Nimic, scumpo. Am servit bine, stau acolo așa. Spune, vrei să te căsătorești cu mine?

'Pleacă de aici.'

În timp ce străinul mergea mai departe, plangându-și eșecul în dragoste, Picker se uită în jur, așteptând să vadă dacă mai era cineva. . șurubând dintr-un loc ascuns din apropiere. Dacă s-a întâmplat deja, atunci ea o ratase. Mai probabil, ochii nevăzuți care urmăreau toate acestea priveau de pe un acoperiș undeva.

Bărbatul de la pământ încetase să se zvâcnească.

Învârtindu-se, se îndreptă spre intrarea în K'rul's Bar.

'Alege!'

La doi pași de ușa răvășită, se întoarse și îi văzu pe Antsy și Bluepearl – care țineau ulcioare de vin Saltoan – grăbindu-se să i se alăture. Expresia lui Antsy era feroce. Bluepearl a rămas cu o jumătate de pas în urmă, cu ochii pe corpul nemișcat de cealaltă parte a străzii, unde un arici Gadrobi era acum ocupat să fure tot ce găsea.

— Treceţi aici, se răsti Picker, amândoi! Ține-ți ochii deschiși.'

„Cumpărăturile devin criminale”, a spus Antsy, „Bluepearl ne-a făcut iluzii aproape tot drumul înapoi, după ce am adulmecat o ambuscadă...”

Cu o ultimă privire spre stradă, Picker îi luă pe amândoi de braţe şi îi trase fără ceremonie spre uşă. — Înăuntru, idioți.

Incredibil, o noapte ca asta, făcându-mă atât de urât de temperament, am fost și am refuzat prima cerere decentă în căsătorie pe care am avut-o în douăzeci de ani.

Blend stătea în locul în care stătea ori de câte ori simțea miros de necaz. O măsuță în umbră chiar lângă ușă, făcându-și lucrul de amestecare, doar că de data aceasta picioarele ei erau întinse, doar cât să forțeze o poticnire din partea oricui intra înăuntru.

Păşind pragul uşii, Picker dădu o lovitură solidă cizmelor acelea negre.

— O, glezna mea!

Picker lăsă teancul de pâine în poala lui Blend.

'Of!'

Antsy și Bluepearl trecuseră. Fostul sergent pufni. „Acum e îngrijitorul nostru înfricoșător la ușă. „Ow, uf!” ea spune.'

Dar Blend și-a revenit deja și desfăcea pâinea.

— Știi, Blend, spuse Picker în timp ce ea se așeza la bar, bătrânii râs Rhivi care îi fac să scuipe pe tigaie înainte să plesnească aluatul. O binecuvântare a spiritului antic...

— Nu este asta, interveni Blend, pliând înapoi clapele ambalajului. — Sfârâitul le spune că tigaia este suficient de fierbinte.

— Nu-i așa, mormăi Bluepearl.

Picker se încruntă, apoi dădu din cap. — Da. Să mergem cu toții la biroul nostru, cu toții... Blend, du-te și găsește-l pe Mallet.

— Moment prost, observă Blend.

'Ce?'

„Spindle a făcut acel pelerinaj”.

— Noroc pentru el.

Blend a crescut încet și a spus în jurul unei guri de pâine plate: — Duiker?

Picker a ezitat, apoi a spus: — Întreabă-l. Dacă vrea, da.

Blend clipi încet. — Ucizi pe cineva în seara asta, Pick?

Niciun răspuns a fost un răspuns suficient de bun. Picker se uită cu suspiciune la mica mulțime din bar, cei prea beți ca să fi ieșit în stradă la al doisprezecelea clopoțel, așa cum era obiceiul. Obișnuiți unul și toți. *Asta e bine.* Făcând cu mâna celorlalți să-l urmeze, Picker porni spre scări.

În capătul îndepărtat al încăperii principale, acel bard blestemat behăia cu unul dintre cele mai obscure versuri ale lui Anomandaris, dar nimeni nu asculta.

Cei trei s-au văzut ca noua rasă din Consiliul Darujhistan. Shardan Lim era cel mai slab și mai înalt, cu o față uscată și ochi albaștri spălați. Nasul cârlig, o tăietură fără buze a gurii întoarse mereu în jos, de parcă nu și-ar fi putut înfrâna disprețul pentru lume. Mușchii încheieturii mâinii stângi erau de două ori mai mari decât cei de la dreapta, încrucișați cu cicatrici afișate cu mândrie. Întâlni ochii lui Challice ca un bărbat pe cale să-l întrebe pe soțul ei dacă rândul său era iminent cu ea, iar ea simți această privință ca pe mâna rece a posesiei în jurul gâtului ei. O clipă mai târziu, ochii lui albiți au alunecat și s-a auzit o pâlpâire a unui zâmbet pe jumătate în timp ce își întinse mâna spre paharul, unde se odihnea pe șemineu.

Stătea vizavi de Shardan Lim, de cealaltă parte a focului aproape mort, cu degetele lungi mângâind pietrele străvechi de ciocan de pământ, înfipte în focul timid, se afla Hanut Orr. Jucat pentru jumatate din femeile nobile din oras, atata timp cat erau casatorite sau altfel lipsite de fecioara, el prezenta intr-adevar cea mai ispititoare combinatie de farmec periculos si aroganta dominanta - trasaturi care seduceau femeile altfel inteligente - si era bine cunoscut cum se încânta să-și vadă iubiții târându-se în genunchi spre el, cerșindu-i o bucată de atenție.

Soțul lui Challice era întins pe scaunul lui preferat la stânga lui Hanut Orr, cu picioarele întinse, privind gânditor în paharul lui, vinul cu nuanța lui de sânge albastru învârtindu-se încet în timp ce el își înclina mâna în cercuri leneșe.

— Dragă soție, spuse el acum cu tărâtul obișnuit, te-a înviat aerul de la balcon?

'Vin?' întrebă Shardan Lim, ridicând sprâncenele de parcă să o slujească ar fi chemarea vieții lui.

Ar trebui un soț să se umbrească cu o astfel de umilință abia constrânsă din partea așa-zișilor săi prieteni? Gorlas părea indiferent.

— Nu, mulţumesc, domnule consilier Lim. Am venit să vă urez tuturor o noapte bună. Gorlas, vei mai fi aici?

Nu își ridică privirea de la vin, deși gura i se mișcă de parcă ar fi gustat din nou ultima sa înghițitură, găsind rămășițele ușor acre pe cerul gurii. — Nu e nevoie să mă aștepți, soție.

O privire involuntară către Shardan a dezvăluit atât amuzamentul, cât și declarația clară că nu ar fi atât de disprețuitor față de ea.

Și, cu o perversitate bruscă și întunecată, ea se trezi întâmpinând ochii lui și zâmbind ca răspuns.

Dacă s-ar putea spune, fără incertitudine, că Gorlas Vidikas nu a fost martor la acest schimb, Hanut Orr a făcut-o, deși amuzamentul lui era mai sălbatic, mai disprețuitor.

Simțindu-se murdar, Challice se întoarse.

Slujitoarea ei a tras-o afară și a urcat-o pe scara largă, singura martoră a rigidității spatelui ei în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Odată ce ușa a fost închisă, ea și-a aruncat jumătatea de mantie. — Întinde-mi bijuteriile, spuse ea.

'Amantă?'

Se întoarse spre bătrână. — Îmi doresc să-mi văd bijuteriile!

Înclinându-se, femeia s-a grăbit să-și îndeplinească porunca.

— Piesele vechi, strigă Challice după ea. Din vremea dinainte de toate acestea. Când fusese puțin mai mult decât o copilă, minunându-se de darurile pretendenților, toate mita pentru afecțiunea ei încă erau moale de la mâinile transpirate. Oh, atunci fuseseră atât de multe posibilități.

Ochii ei s-au îngustat când stătea în fața vanității ei.

Ei bine, poate nu numai atunci, A însemnat ceva? Oare a mai contat?

Soțul ei avea ceea ce își dorea acum. Trei dueliști, trei oameni duri cu voci dure în Consiliu. Unul din cei trei acum, da, tot ce-și dorea.

Ei bine, ce zici de ce a vrut *ea* ?

Dar. . ce vreau eu?

Ea nu știa.

'Amantă.'

Callice se întoarse.

Așezată pe suprafața uzată a vanității, comoara fecioarei ei arăta. . ieftin. De prost gust. Însăși vederea acelor sclipici i-a făcut rău în adâncul stomacului. „Pune-le într-o cutie”, îi spuse ea servitorului ei. — Mâine le vindem.

Nu ar fi trebuit să zăbovească niciodată în grădină. Gazda lui îndrăgostită, văduva Sepharla, căzuse într-un somn beat pe banca de marmură, cu o mână încă ținând paharul ei, în timp ce, cu capul înclinat pe spate și cu gura căscată, sforăiit puternice gemu în aerul însuflețit al nopții. Întreprinderea eșuată îl amuzase pe Murillio și stătuse în picioare o vreme, sorbind din propriul vin și simțind mirosurile parfumate ale florilor, până când un sunet l-a alertat de sosirea liniștită a cuiva.

Întorcându-se, se trezi privind pe fiica văduvei.

Nici el nu ar fi trebuit să facă asta.

Jumătate din vârsta lui, dar acea delimitare nu mai distingea nepotrivit de altfel. Trecuse cu trei, poate patru ani de ritul ei de trecere, tocmai se apropia de acea vârstă în rândul femeilor tinere când era imposibil pentru un bărbat să-și dea seama dacă avea douăzeci sau treizeci de ani. Și până în acel moment, toată această judecată s-a născut din auto-amăgire voită și oricum nu mai conta.

Busese, poate, prea mult vin. Suficient pentru a slăbi o anumită hotărâre, cea care avea de-a face cu recunoașterea propriei maturități, acea mulțime de ani în spatele lui de care îi amintea în permanență numărul tot mai mic de priviri lacomi aruncate în cale. Adevărat, s-ar putea numi experiență, mulțumindu-se cu acele femei care știau suficient să aprecieze astfel de trăsături. Dar mintea unui bărbat trecea repede de la felul în care erau lucrurile la cum voia el să fie, sau, și mai rău, la cum erau înainte. După cum se spunea, când era vorba de adevăr, fiecare bărbat era un duelist învelit în sângele a zece mii de tăieturi.

Nimic din toate astea nu i-a trecut prin minte lui Murillio în momentul în care ochii i-au blocat privirile cu Delish, fiica necăsătorită a văduvei Sepharla. Vinul, avea să concluzioneze el mai târziu. Căldura și aburii sărbătorii, mirosurile dulci de flori pe aerul umed și cald. Faptul că era practic goală, purtând doar o mătase subțire. Părul ei castaniu deschis a fost tuns incredibil de scurt în cea mai recentă modă printre fete. Fața palidă ca crema, cu buzele pline și cea mai slabă înclinare până la nas. Ochii căprui

lichizi, mari ca ai unui nenorocit, dar nu avea în mâinile ei un vas crăpat care cerșeau pomană. Nevoia acestui arici a aparținut altundeva.

Liniştit de sforăitul de pe banca de marmură – şi îngrozit de propria sa uşurare, Murillio se înclină adânc în faţa ei. — Bine cronometrat, draga mea, spuse el, îndreptându-se. — Mă gândeam cum să o ajut pe mama ta în pat. Sugestii?

O clătinare din capul acela perfect în formă. — Ea doarme acolo majoritatea nopților. Pur si simplu.'

Vocea era tânără, dar nici nazală, nici ascuțită, așa cum părea în stilul atâtor fecioare în zilele noastre, și așa că nu reuși să-i amintească de acea prăpastie imensă de ani dintre ele.

O, retrospectiv, atâtea regrete în această noapte!

— N-a crezut niciodată că îi vei accepta invitația, continuă Delish, privind în jos spre locul în care își scosese una dintre sandale și acum o împingea cu un deget delicat. — De dorit așa cum ești. La cerere, vreau să spun, în această noapte, mai ales timid.

Prea deștept de departe, această mângâiere a ego-ului său vag creponat și aproape flasc. — Dar dragă, de ce ești aici? Lista ta de pretendenți trebuie să fie o legiune și printre ei...

— Printre ei, nici unul care merită să fie numit bărbat.

O mie de inimi îmbibate de hormoni s-au rupt cu acea afirmație disprețuitoare? Paturile s-au zguduit noaptea, cu picioarele libere de cearșafurile transpirate? Aproape că îi venea să creadă.

— Și asta include și Prelick.

— Scuză-mă, cine?

— Nebunul beat și inutil a leșinat acum în foaier. Împiedindu-și de sabia toată noaptea. A fost execrabil.

Execrabil. Da, acum văd.

„Tinerii sunt predispuși la un entuziasm excesiv”, a observat Murillio. — Nu mă îndoiesc că bietul Prelick a anticipat această noapte de săptămâni, dacă nu de luni. Desigur, a cedat în fața agitației nervoase, provocată de apropierea de sinele tău drăguț. De-ai milă de asemenea tineri, Delish; ei merită cel puțin atât.

— Nu mă interesează milă, Murillio.

Nu ar fi trebuit niciodată să-i spună numele în felul ăsta. Nu ar fi trebuit să o asculte spunând nimic.

„Delish, poți accepta sfaturi în această noapte, de la unul ca mine?”

Expresia ei era una de toleranță abia menținută, dar dădu din cap.

— Caută-i pe cei liniștiți. Nu cei care se îmbracă sau care manifestă o aroganță nejustificată. Cei tăcuți, Delish, predispuși la veghere.

— Nu descrii pe nimeni pe care-l cunosc.

— Oh, sunt acolo. Este nevoie doar de o a doua privire pentru a le observa.

Acum își scoase ambele sandale și îi respinge cuvintele cu o mișcare a unei mâini palide, care a adus-o cumva cu un pas mai aproape. Ridică privirea ca și cum ar fi brusc timid, dar ținându-și privirea prea mult pentru a exista o adevărată temeritate. — Nu cei liniștiți. Nu celor cărora le este milă. Nu. . copii! Nu în seara asta, Murillio. Nu sub această lună.

Și a găsit-o în brațele lui, un corp moale prea dornic, cu doar mătase peliculoasă acoperindu-l și părea că alunecă peste el, o silfă, și se gândi: *Sub luna asta?*

Ultimul ei gest spre poetic, din păcate, din moment ce ea îi sfâșiea deja hainele, gura ei cu buzele acelea pline umede și întredeschise și o limbă pâlpâind în timp ce-i mușca buzele. Și iată-l cu o mână pe unul dintre sânii ei, cu cealaltă mână alunecând spre ea în spate, strângând-o în sus în timp ce ea își desfăcea picioarele și urca să se ancoreze pe șoldurile lui, iar el auzi catarama curelei clacănind pe pavaj dintre pavaj. cizmele lui.

Nu era o femeie mare. Deloc grea, dar surprinzător de atletică, iar ea îl călărea cu atâta violență, încât își simțea coloana inferioară scârțâind la fiecare aruncătură frenetică. S-a scufundat în detașarea lui obișnuită în acest moment, de genul care îi asigura o rezistență impresionantă și și-a luat un moment să confirme că sforăitul continua în spatele lui. Dintr-o dată acel sunet sonor l-a lovit cu un sentiment de dizolvare profetică, de predare anilor de luptă care au fost corul vieții – *și astfel ne vom încheia cu toții zilele* – o durere de moment care, dacă i-ar fi permis să zăbovească, ar fi avut loc. l-a dezamăgit cu totul. Între timp, Delish se epuiza, gâfâind mai aspre, mai iute, în timp ce fiorii se înfiorară prin ea, așa că el s-a predat – nu prea devreme – senzației. Și i s-a alăturat într-un ultim gâfâit neputincios.

Ea s-a ținut de el și el i-a simțit inima bătând cu putere în timp ce o lăsă încet cu spatele în picioare, trăgându-se ușor.

A fost, ținând cont de toate lucrurile, cel mai rău moment să asist la neclaritatea unei lame de fier fulgerând

în fața ochilor lui. O agonie arzătoare când sabia îi înfipse în piept, vârful împingându-l complet, făcându-l pe prost bețiv care o mânuia să se poticnească înainte, aproape în brațele lui Murillio.

Cine cădea apoi înapoi, sabia alunecând afară cu un suspine reticent.

Delish țipă, iar expresia de pe chipul lui Prelick era triumfătoare.

'Hah! Violatorul moare!

Mai mulți pași, atunci, ieșind în grabă din casă. Voci strigând. Uimit, Murillio se ridică, trăgându-și de pantaloni, strângându-și cureaua. Cămașa lui de mătase verde lime deveni violet în pete. Avea sânge pe bărbie, spumându-se în tuse moale și zdrăngănitoare. Mâinile l-au tras de el și el i-a împins pe toți, clătinându-se spre poartă.

Regretă, da, zvâcnirea cu mulțimile ignorante de pe stradă. Momente de luciditate, perioade necunoscute de estompare, ceață roșie, stând cu o mână pe un zid de piatră, scuipat în jos șiroaie de sânge. Oh, multe regrete.

Din fericire, nu credea că îl vor urmări mult mai mult.

A fost obișnuința sau o întorsătură ciudată a trăsăturilor familiei care i-a dat lui Scorch expresia de surpriză perpetuă? Nu s-a spus nimic, din moment ce fiecare cuvânt pe care omul era timid era rostit în tonuri de neîncredere uluită, de parcă Scorch nu ar fi putut niciodată să fie sigur de ceea ce simțurile lui îi spuneau despre lumea exterioară și era și mai puțin sigur de orice gânduri în care se strigau. capul lui. Se uită acum la Leff, cu ochii mari și cu gura căscată între lisurile nervoase ale buzelor sale, în timp ce Leff, la rândul său, miji la Scorch, ca și cum ar fi suspicios cronic de aparenta idioție a prietenului său.

— Toți nu vor aștepta pentru totdeauna, Leff! Nu ar fi trebuit să ne semnăm niciodată. Eu zic să facem autostop pe următorul comerciant care va expedia. Până la Dhavran, poate până la coastă! Nu ai un văr în Mengal?

Leff clipi încet. — Da, Scorch. L-au lăsat să-și furnizeze singur celula, e atât de mult acolo. Vrei să mergem acolo și să luăm și mizeria lui? În plus, atunci *vom* ajunge pe listă.

Uimirea și spaima umplură chipul lui Scorch. El și-a întors privirea și a șoptit: „Este lista în care ne-am făcut. Lista. .'

„Știam că nu va fi ușor”, a spus Leff într-o posibilă încercare de calmare. Lucrurile de genul acesta nu sunt niciodată.

— Dar nu am ajuns nicăieri!

— A trecut doar o săptămână, Scorch.

Sosise vremea unei dresuri modeste a gâtului, o bucată de batistă de mătase pe sprânceana uleioasă, o smucitură meditativă pe barba coadă-șoricelului. — Domnilor! Ah, acum le-a avut atenția. — Fii martor la Escarmătorii de pe teren și la Moneda aia de mercenar, sclipind mereu așa cum obișnuiesc să sclipească momelile de aur. . pretutindeni. Dar mai ales aici, iar degetele încă locuiesc în mâna transpirată a lui Scorch surprins, prea mult strâns și neturnat. Acest joc a crescut interminabil, cu Kruppe răbdător în timp ce se cocoță pe marginea unei victorii glorioase!

Leff se încruntă. — Nu câștigi nimic, Kruppe! Pierzi, și rău, monedă sau fără monedă! Și oricum la ce folosește — nu văd niciun mercenar nicăieri pe teren, așa că pentru cine plătește? Nimeni!'

Zâmbind, Kruppe se lăsă pe spate.

Mulțimea a fost zgomotoasă în această noapte la Phoenix Inn, în timp ce tot mai mulți bețivi s-au poticnit înapoi după incursiunea lor plăcută pe străzile prăfuite și murdare. Kruppe, desigur, s-a simțit generos față de ei pe toți, așa cum se potrivea firii sale în mod natural generos.

Scorch aruncă degetele, apoi se uită la jumătatea de duzină de oase gravate ca și cum ar fi spus soarta lui.

Și așa au avut. Kruppe se aplecă din nou înainte. — Ho, Drumul Dreaptă se dezvăluie și vezi cum acești șase mercenari merg pe câmp! Uciderea în stânga și în dreapta! O distribuție a degetelor și universul se schimbă! Iată această lecție sumbră, dragi însoțitori ai lui Kruppe. Când Moneda este dezvăluită, cât timp înainte ca o mână să ajungă la ea?

Practic nicio distribuție din runda Riposte nu i-a putut salva pe cei doi regi nefericiți și pe jucătorii lor la fel de nefericiți, Scorch și Leff. Mârâind, Leff trecu un braț prin câmp, împrăștiind bucăți peste tot. În timp ce făcea asta, a pus Moneda din palmă și și-ar fi strecurat-o în brâu dacă nu ar fi dat din cap a lui Kruppe și mâna plină de mâna întinsă palma în sus.

Blesind pe sub răsuflarea lui, Leff aruncă Moneda în acea mână.

— Pentru spoiler, victoria, spuse Kruppe zâmbind. „Vai de bietul Scorch și Leff, această monedă unică nu este decât o fracțiune din bogățiile care aparțin acum triumfatorului Kruppe. Câte două consilii, da?

„Acesta este salariul pentru o săptămână pentru o săptămână care nu a venit încă”, a spus Leff. — Va trebui să îți datorăm, prietene.

'Precedent flagrant! Kruppe, totuși, înțelege cum astfel de inversări pot surprinde pe cineva pe nesimțite, ceea ce are perfect sens, deoarece sunt inversări. În consecință, având în vedere necesitatea unei munci nobile de o săptămână, Kruppe este bucuros să prelungească termenul limită pentru plata menționată la o săptămână începând de astăzi.

Scorch gemând, se lăsă pe spate: — Lista, Leff. Ne-am întors la lista aia blestemata.

„Mulți sunt cei care ne-au plătit”, a spus Kruppe, oftând. — Și nerăbdători cei care cer recompensă, atât de mult încât ei alcătuiesc o listă de groază și, la diminuarea numelor din ea, o remite cu generozitate celor care vor impune colectarea, da?

Cei doi bărbați se uitară. Expresia lui Scorch sugera că tocmai luase o lovitură puternică în cap și încă nu și-a găsit inteligența. Leff se încruntă pur și simplu. — Da, lista asta, Kruppe. Ne-am asumat slujba pentru că nu mai aveam ce face de când a apărut brusc Boc. . deces. Și acum se pare că numele noastre ar putea ajunge pe ea!

'Prostii! Sau, mai degrabă, explică Kruppe, nu dacă o astfel de amenințare se profilează ca urmare a unei nerespectări viitoare a sumelor datorate lui Kruppe. Listele de această natură sunt într-adevăr dăunătoare și probabil contraproductive, iar Kruppe consideră însăși existența lor condamnabilă. Un sfat înțelept este să vă relaxați puțin în această chestiune. Cu excepția cazului în care, desigur, cineva găsește că termenul limită se apropie cu repeziciune fără scame în geantă. Sfaturi suplimentare, obțineți o victorie pe listă, primiți recompensa cuvenită, reparați imediat la Kruppe și ștergeți datoria modestă. Alternativa, din păcate, este să trecem cu o soluție complet diferită.

Leff și-a lins buzele. — Ce soluţie ar fi?

— Ei bine, asistența modestă a lui Kruppe cu privire la lista menționată, desigur. Pentru un procent minuscul.

— Pentru o tăietură, ne-ai ajuta să-i vânăm pe cei care sunt pe listă?

— A face acest lucru ar fi în interesul lui Kruppe, având în vedere această datorie dintre el și voi doi.

— Care este procentul?

— Treizeci şi trei, desigur.

— Și tu numești asta modest?

— Nu, am numit-o minuscul. Dragi parteneri, ați găsit *vreunul* dintre cei de pe această listă?

I-a răspuns o tăcere mizerabilă, deși Scorch încă părea destul de confuz.

— Nu există, spuse Kruppe cu o umflătură expansivă a pieptului, care amenința cei doi nasturi fermi ai vestei sale, nimeni în Darujhistan pe care Kruppe să nu-l poată găsi. Se aşeză înapoi, iar nasturii curajoşi străluciră de victorie.

Strigăte, zarvă la uşă, apoi Meese strigând numele lui Kruppe.

Uimit, Kruppe s-a ridicat, dar nu a putut să vadă peste capetele acestor patroni deosebit de înalți – cât de enervant – și așa s-a învârtit în jurul mesei și și-a împins până la bar, unde Irilta trăgea pe jumătate o băutură udă de sânge. Murillio se îndreaptă spre tejghea, dând deoparte recipientele și paharele.

Vai. Kruppe a întâlnit ochii lui Meese, a observat teama și alarmarea. — Meese, du-te imediat la Coll.

Palidă, dădu ea din cap.

Mulțimea s-a despărțit în fața ei. Pentru că, după cum obișnuiesc să spună gadrobii, până și un bețiv cunoștea un prost și, beat sau nu, nimeni nu a fost suficient de prost pentru a ieși în calea acelei femei.

Sabia lui Picker zăcea pe masă, cu vârful mânjit de sânge uscat. Antsy adăugase sabia lui scurtă, cu lama mult mai dezordonată. Împreună, mărturii mute ale agendei acestei întâlniri imediate.

Bluepearl stătea la un capăt al mesei lungi, alăptându-și durerea de cap cu un vas de bere; Blend era lângă uşă, cu braţele încrucişate, în timp ce se sprijinea de cadru. Mallet stătea pe un scaun la stânga lui Bluepearl, cu toți nervii împinși într-un picior tresărit, coapsa și genunchiul tremurând, în timp ce fața lui rămânea închisă, refuzând să întâlnească ochii cuiva. Lângă tapiseria rătăcită care datează din vremea când acest loc era încă un templu stătea Duiker, cândva istoric imperial, acum un bătrân stricat.

De fapt, Picker a fost ușor surprins că acceptase invitația de a li se alătura. Poate că o rămășiță de curiozitate pâlpâia încă în cenușa sufletului lui Duiker, deși părea mai interesat de scena ștearsă de pe tapiserie, cu flotilă aeriană de dragoni care se apropia de un templu asemănător celui în care se aflau.

Nimeni nu părea pregătit să înceapă să vorbească. Tipic. Sarcina cădea mereu la picioarele ei, ca un porumbel rănit. — Breasla Asasinilor a luat un contract, spuse ea, în mod deliberat dur. 'Ţintă? Cel puţin, eu, Antsy şi Bluepearl. Mai probabil, noi toţi partenerii. Ea făcu o pauză, aşteptând să audă o obiecţie. Nimic. — Antsy, refuzăm vreo ofertă pentru acest loc?

— Picker, spuse Falari pe un ton identic, nimeni nu a făcut vreodată o ofertă în acest loc.

— Bine, răspunse ea. — Deci, prinde cineva un zvon că vechiul cult K'rul a fost reînviat? Vreun Mare Preot undeva în oraş care vrea vechiul templu înapoi?

Bluepearl pufni.

— Ce ar trebui să ne spună asta? întrebă Picker, uitându-se la el.

— Nimic, mormăi magul Napan. — N-am auzit aşa ceva, Pick. Acum, dacă Ganoes Paran se va întoarce vreodată de oriunde ar fi plecat, am putea obţine un răspuns sigur. Totuşi, nu cred că există vreun cult care să încerce să se mute înapoi.

'De unde ştiţi?' întrebă Antsy. — Le simţi mirosul sau ceva?

— O, nu acum, s-a plâns Bluepearl. — Nu mai sunt întrebări în seara asta. Că Mockra mi-a mestecat totul în craniu până la pulpă. O urăsc pe Mockra.

— Sunt fantomele, spuse Mallet cu acea voce ciudată şi blândă a lui. Aruncă o privire spre Bluepearl. 'Dreapta? Ei nu şoptesc nimic din ce nu au şoptit de când ne-am mutat. Doar gemetele obişnuite şi cerşind sânge. Privirea i s-a mutat spre săbiile de pe masa din faţa lui. — Aici s-a vărsat sânge, adică. Lucrurile aduse din afară nu contează. Din fericire.'

Blend spuse: „Aşa că încearcă să nu te tunzi, Antsy”.

— Au fost câteva resturi ciudate la parter, spuse Picker, încruntându-se spre Mallet. — Vrei să spui că asta a hrănit blestematele fantome?

Vindecătorul a ridicat din umeri. — Niciodată suficient pentru a face diferenţa.

— Avem nevoie de noi un nigromant, a anunţat Bluepearl.

— Ne îndepărtăm, spuse Picker. „Este nenorocitul de contract pentru care trebuie să ne facem griji. Trebuie să aflăm cine se află în spatele lui. Aflăm pe cine, aruncăm un înjurător prin fereastra dormitorului lui şi atât. Deci, continuă ea, privindu-i pe ceilalţi, trebuie să venim cu un

plan de atac. Informații pentru a începe. Să auzim câteva idei despre asta.

Mai multă liniște.

Blend se depărtă de uşă. — Vine cineva, spuse ea.

Acum auzeau cu toții cizmele bătând în sus pe scări, proteste șuierate în urma lor.

Antsy își luă sabia și Bluepearl se ridică încet, iar Picker simți trezirea bruscă a vrăjitoriei. Ea ridică o mână. — Stai, de dragul lui Hood.

Ușa a fost deschisă.

Înăuntru un bărbat mare, bine îmbrăcat, fără suflare, cu ochii lui albaștri deschis scanând fețele până când se așezară pe Mallet, care se ridică.

— Consilierul Coll. Ce s-a întâmplat?'

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse nobilul Daru, iar Picker auzi stresul din vocea bărbatului. — Înaltul Denul. Am nevoie de tine acum.'

Înainte ca Mallet să poată răspunde, Picker făcu un pas înainte. — Consilier Coll, aţi venit aici singur?

Bărbatul se încruntă. Apoi un gest vag în spatele lui. — O escortă modestă. Doi paznici. Abia atunci a observat sabia de pe masă. 'Ce se intampla aici?'

— Picker, spuse Mallet, voi lua Bluepearl.

'Nu-mi place-'

Dar vindecatorul i-a tăiat-o. — Avem nevoie de informații, nu-i așa? Coll ne poate ajuta. În plus, nu ne-ar fi impus mai mult de un clan să începem și tu te-ai ocupat de acela. Ghilda trebuie să-și revină, să reevalueze — avem cel puțin o zi.

Picker s-a uitat la consilier, care, dacă nu a înțeles prea bine ce se întâmplă, acum avea destul pentru o ghicire corectă. Oftând, ea i-a spus: „Se pare că cineva ne vrea morți. S-ar putea să nu vrei să te implici cu noi chiar acum...

Dar clătină din cap și își fixă din nou privirea asupra lui Mallet. — Vindecător, te rog.

Mallet dădu din cap către un Bluepearl încruntat. — Mai departe, domnule consilier. Suntem cu tine.

' *. . a dat peste Osserick, aliat ferm, rupt și cu sânge pe față, lovit în inconștiență. Iar Anomander a căzut în genunchi și a chemat pe cei o mie de zei care l-au privit de sus pe Osserick și i-au văzut sângele pe față. Cu milă l-au lovit trezit și așa a stat în picioare.*

a *stat Anomander și s-au înfruntat unul pe altul, Lumină peste Întuneric, Întuneric peste Lumină.*

Acum era furie în Anomander . „ Unde este Draconnus? ” , a cerut el de la aliatul său ferm. Căci când Anomander a plecat, răul tiran Draconnus, Ucigașul lui Eleint, fusese lovit de mâna lui Anomander și era în stare de inconștiență și avea sânge pe față. Osserick, care preluase sarcina de a-l păzi pe Draconnus, a căzut în genunchi și a chemat pe cei Mii de Zei, căutându-le milă în fața furiei lui Anomander. „ Am fost învins! ” strigă Osserick ca răspuns. „ Prins pe neașteptate de sora Spite! Oh, cei Mii de Zei au fost întoarse, la fel și eu am fost lovit în inconștiență și am văzut că este sânge pe fața mea! ”

„ Într-o zi ” , a jurat Anomandru, și atunci a fost întunericul unei furtuni groaznice, iar Osserick s-a prepelit ca un soare în spatele unui nor, „ această alianță a noastră se va sfârși. Vrăjmășia noastră va fi reînnoită, Fiu al Luminii, Copil al Luminii. Vom lupta cu fiecare întindere de pământ, fiecare întindere a cerului, fiecare izvor de apă dulce. Ne vom lupta de o mie de ori și nu va exista milă între noi. Voi trimite nenorocire peste rudele voastre, fiicele voastre. Le voi distruge mințile cu Unknowing Dark. Îi voi împrăștia confuzi pe tărâmuri necunoscute și nu va fi milă în inimile lor, căci între ei și cei Mii de Zei va fi mereu un nor de întuneric. ”

lui *Anomander și, deși stătea singur, Întuneric peste Lumină, în palma unei mâini stătea dulceață, de la atingerea înșelătoare a Lady Envy. Lumină peste Întuneric, Întuneric peste Lumină, doi bărbați, mânuiți ca arme de două surori, copiii lui Draconnus. Care au stat nevăzuți de nimeni și au fost mulțumiți de ceea ce au văzut și de tot ce au auzit.*

- a hotărât atunci ca Anomander să pornească din nou, să-l vâneze pe tiranul malefic. Să-l distrugă pe el și sabia lui blestemata, care este o urâciune în ochii celor Mii de Zei și a tuturor celor care îngenunchează înaintea lor. S-a hotărât ca Osserick să pornească să vâneze Spite și să pună la cale o răzbunare dreaptă.

de *Anomander, Osserick cunoștea furia din care s-a născut și, în tăcere, a făcut jurământ că îi va răspunde la timpul său. A lupta, a se duela, a lupta cu fiecare întindere de pământ, fiecare întindere a cerului și fiecare izvor de apă dulce. Dar astfel de chestiuni trebuie să se afle pe un pământ calm, o sămânță care așteaptă viață.*

cu *Draconnus a rămas înaintea lor, până la urmă, și acum, de asemenea, Spite. Nu au cerut Copiii lui Tiam pedeapsa? Era sânge pe fețele prea multor Eleint, așa că Anomander și Osserick luaseră asupra lor această vânătoare soartă.*

Eleinții *ar fi putut ști tot ce avea să vină din asta, și-ar fi retras suflarea de furtună, atât de la Anomander, cât și de la Osserick. Dar aceste sorti nu trebuiau să fie cunoscute atunci și de aceea au plâns cei Mii de Zei. .*

Frecându-și ochii, Înaltul Alchimist Baruk se lăsă pe spate. Versiunea originală a acestui lucru, bănuia el, nu era dezordinea manierată pe care tocmai le citise. Acele fraze ciudate, dar suprautilizate, aparțineau unei epoci intermediare în care stilul istoricilor a căutat să reînvie o moștenire orală într-un efort de a întări veridicitatea martorilor oculari ai evenimentelor descrise. Rezultatul îi dăduse bătăi de cap.

Nu auzise niciodată de cei Mii de Zei, iar acest panteon nu putea fi găsit în niciun alt compendiu decât în *Întuneric și Lumină al lui Dillat* . Baruk bănuia că Dillat le inventase pur și simplu, ceea ce a stârnit întrebarea: cât de mult a mai inventat ea?

Aplecându-se încă o dată înainte, ajustă fitilul lanternei, apoi răsfoi foile fragile până când o altă secțiune îi atrase interesul.

„ În această zi a fost război între dragoni. Primul Născut avea toți, cu excepția unuia, gâtul plecat la târgul lui K'rul. Copiii lor, lipsiți de tot ceea ce ar fi moștenit, au izbucnit spre cer din turnuri într-un mare zgomot, dar nici aceștia nu au fost uniți decât să-l respingă pe Primii Născut. Au apărut facțiuni și ploaia roșie a coborât asupra tuturor Tărâmurilor. Fălcile fixate pe gât. Ghearele au deschis burtica. Suflarea haosului a topit carnea din oase.

Anomander *, Osserick și alții gustaseră deja din sângele lui Tiam, iar acum a venit mai mult cu o sete furioasă și multe urâciuni demonice au dat naștere acestui nectar purpuriu. Atâta timp cât Porțile lui Starvald Demelain rămâneau deschise, nepăzite și ținute de nimeni, războiul nu avea să se încheie și astfel ploaia roșie a coborât asupra tuturor Tărâmurilor.*

Kurald *Liosan a fost primul Tărâm care a sigilat portalul dintre el și Starvald Demelain, iar povestea care urmează relatează măcelul comis de Osserick în curățarea*

lumii de toți pretendenții și rivalii, Soletaken și sângele pur sălbatic, chiar și pentru a conduce chiar primul D'ivers din pământul lui.

- a luptat cu Anomander pentru a șaisprezecea oară și amândoi aveau sânge pe față înainte ca Kilmandaros, ea care vorbește cu pumnii, să-și asume sarcina de a-i îndepărta. . '

Baruk ridică privirea, apoi se răsuci pe scaun pentru a-și privi oaspetele, care era ocupată să se întindă pe masa lui de hărți. — Crone, inconsecvențele din acest text sunt enervante.

Marele Corb și-a înclinat capul, cu ciocul căscat pentru o clipă în râs, apoi a spus: — Și ce? Arată-mi o istorie scrisă care are sens și îți voi arăta ficțiune adevărată. Dacă asta este tot ce vrei, atunci caută în altă parte! Stăpânul meu a concluzionat că prostiile lui Dillat ar fi un cadou minunat pentru colecția ta. Dacă ești cu adevărat nemulțumit, există o mulțime de alte idioții în biblioteca lui, acelea pe care s-a obosit să le extragă din Moon's Spawn, adică. A lăsat încăperi întregi pline de gunoaie, știi.

Baruk clipi încet, luptându-se să-și păstreze groaza de la voce, în timp ce spuse: „Nu, nu știam asta”.

Neînşelat, Crone chicoti. Apoi ea spuse: „Stăpânul meu a fost cel mai amuzat de ideea de a cădea în genunchi și de a striga către cei o sută de zei...”

'Mie. Cei O Mie de Zei.

'Tot ceea ce.' O rață cu cap și aripi pe jumătate desfăcute. — Sau chiar făcând un jurământ să lupte cu Osserc. Alianța lor s-a prăbușit din cauza unei dishy;like reciproce tot mai mari. Dezastrul cu Draconus a dat probabil lovitura mortală. Imaginează-ți că te îndrăgostești de viclenia unei femei – și de o fiică a lui Draconus! Osserc nu era nici pe departe suspicios cu privire la motivele ei? Hah! Masculii dintre toate speciile existente sunt așa. . previzibil!'

Baruk zâmbi. — Dacă îmi amintesc de *Anomandaris lui Fisher* , Lady Envy a reușit cam la fel cu stăpânul tău, Crone.

— Nimic de care să nu fie conștient în acel moment, spuse Marele Corb cu un sunet ciudat de chic pentru a puncta afirmația. — Stăpânul meu a înțeles întotdeauna necesitatea anumitor sacrificii. Și-a pufnit penele de onix. — Luați în considerare rezultatul, până la urmă!

Baruk se strâmbă.

'Mi-e foame!' anunță Crone.

— Nu mi-am terminat cina, spuse Baruk. Pe farfuria aia...

'Știu, știu! Ce crezi că mi-a făcut foame în primul rând? Stai mirat de răbdarea mea, Înalt Alchimist! Chiar dacă citești la nesfârșit!

— Mănâncă acum și repede, vechi prietene, spuse Baruk, ca să nu mori de malnutriție.

— Niciodată nu ai fost o gazdă atât de neglijentă până acum, observă Marele Corb, sărind timid, întorcându-se spre farfurie și înțepând o bucățică de carne. — Ești tulburat, High Al timid, chimist.

— Din multe lucruri, da. Rhivi susțin că White Face Barghast au dispărut. Cu totul.

— Într-adevăr, răspunse Crone. — Aproape imediat după căderea lui Coral și învestitura Tiste Andii.

— Crone, ești un Mare Corb. Copiii tăi călăresc vânturile și văd totul.

'Poate.'

— Atunci de ce nu îmi spui unde s-au dus?

— Ei bine, Grey Swords, după cum știți, au mărșăluit spre sud, până la Elingarth, spuse Crone, învârtind farfuria cu țopăi scurte. — Și acolo au cumpărat nave. O pauză și cocoșul capului. — Au putut să vadă veghea dinaintea lor? Au știut să urmeze? Sau poate că există o groapă grozavă în oceanul lumii, care să atragă fiecare navă în fabele sale de moarte?

— Fața Albă a plecat în mare? Extraordinar. Și Săbiile Gri i- *au urmat* .

— Nimic din toate acestea nu este relevant, Înalt Alchimist.

— Relevant pentru ce?

— Desigur, neliniștea ta. Arunci întrebări bietului tău oaspete răvășit pentru a-ți distra atenția.

Trecuseră luni de zile de la vizita anterioară a lui Crone, iar Baruk ajunsese să creadă, cu un oarecare regret, că relațiile lui cordiale cu Fiul Întunericului se apropiau de sfârșit, nu dintr-o dispută, pur și simplu oboseala cronică a Tiste Andii. Se spunea că întunericul permanent care era Black Coral se potrivea bine locuitorilor orașului, atât Andii, cât și oameni.

„Crone, te rog să-i extinzi stăpânului tău cele mai sincere mulțumiri pentru acest cadou. A fost cel mai neașteptat și generos. Dar l-aș întreba, dacă nu este prea înțelept din partea mea, dacă reconsideră cererea oficială a

Consiliului de a deschide relații diplomatice între cele două orașe ale noastre. Delegații, dar așteptați invitația maestrului și un loc potrivit a fost alocat pentru construirea unei ambasade – nu departe de aici, de fapt.

— Moșia zdrobită de coborârea neglorioasă a unui demon Soletaken, spuse Crone, oprindu-se să râdă înainte de a mai arunca o bucată de mâncare, „Aagh, asta e legume! Dezgustător!'

— Într-adevăr, Crone, exact aceeași moșie. După cum am spus, nu departe de aici.

— Maestrul ia în considerare cererea respectivă și o va continua, bănuiesc.

— Pentru cât timp mai mult?

'Nu am nici o idee.'

— Are îngrijorări?

Marele Corb, aplecat peste farfurie, își înclină capul și se uită lung la Baruk.

Baruk s-a simțit vag rău și și-a întors privirea. — Deci, am motive să fiu. . tulburat.'

— Maestrul întreabă: când va începe?

Înaltul Alchimist privi teancul de pergament legat lejer care era darul lui Anomander și dădu din cap. Dar el nu a răspuns.

— Maestrul întreabă: vrei ajutor?

Baruk tresări.

— Maestrul întreabă, continuă Crone, necruțător, ți-ar fi mai bine spus că asistența ar fi fost ascunsă, mai degrabă decât oficială?

Zei de mai jos.

— Maestrul întreabă: ar trebui să rămână dulce Crone oaspetele lui Barak, aşteptând răspunsuri la aceste întrebări?

zgomotând la fereastră. Barak se ridică repede și se apropie de el.

— Un demon! strigă Crone, desfăcând pe jumătate aripile ei enorme.

— Unul de-al meu, spuse Baruk, dezlănțuind cadrul de fier și apoi făcându-se înapoi, în timp ce Chillbais se cățăra stânjenit la vedere, mormăind în timp ce se strecură. — Stăpâne Barak! a strigat el. 'Afara! Afară! Afară!'

Barak se simțise rău cu o clipă mai devreme. Acum i s-a răcit brusc în oasele lui. Închise încet fereastra, apoi se îndreptă spre Marele Corb. — Crone, a fost timid; pistol.

Demonul a văzut-o și a scos colții de ace în timp ce șuieră: „Monstruozitate grotească!”.

Crone făcu mișcări de înjunghiere cu ciocul. — Broască umflată!

— Taci, amândoi! se răsti Barak. — Crone, într-adevăr vei sta noaptea ca oaspete al meu. Chillbais, găsește unde să fii. Am mai mult de lucru pentru tine și te voi ridica când va fi timpul.

Pâlpâind o limbă furculită către Crone, demonul ghemuit se îndreptă spre șemineu. S-a urcat pe cărbunii aprinși, apoi a dispărut pe horn. Nori negri de funingine au plouat, ieșind din vatră.

Crone tuși. — Ai servitori prost maniere, Înalte Alchimiste.

Dar Baruk nu asculta. *Afară.*

Afară!

Acel cuvânt singuratic îi răsună prin minte, tare ca un clopot de templu, înecând totul în rest, deși a prins un ecou care se stingea rapid. .

'. . *aliat ferm, rupt și cu sânge pe față* . .'

CAPITOLUL DOI

Anomandru n-ar spune nicio minciună, nici nu ar trăi una,
și ar putea acea surditate
binecuvântați-l în zile și în nopți
dincolo de ploile negre ale Black Coral.
Din păcate, asta nu trebuia să fie. .
Și așa alegem să nu auzim nimic
De temutul scârțâit, alunecarea și pocnitul
De roți de lemn, tremurul pe piatră
Și zdrăngănitul de lanțuri, parcă
Pe o altă lume este întunericul
Bate dintr-o forjă blestemat de eterică
Și niciun soare nu răsare deasupra orizontului ondulat
Nu pot - o altă lume care nu este chiar a noastră -
Da, binecuvântează-ne, Anomander, cu asta
Sanctimonie, această minciună și confort moale,
Și sclavii nu suntem noi, această greutate
Dar o iluzie, aceste cătușe s-ar putea rupe
Cu un gând, și toate aceste strigăte și
Gemetele sunt mai puține decât murmurele
Cu o inimă liniștită - totul este doar o poveste,
Prietenii mei, acest înalt negător al închinării
Și sabia pe care o poartă nu ține nimic,
Nicio amintire, și dacă există un loc
În schema confortabilă pentru sufletele pierdute
Tragând mai departe un templu dezrădăcinat
Dar rezidă într-o imaginație defectuoasă
Și nealiniat cu complexitatea sobră -
Nimic nu este la fel de dezordonat ca lumea aceea dezordonată
Și această mângâiere ne lasă să rămânem
Surd și orb și fără sens în pace
În locul nostru imaginat, această comandă prețioasă. .

Soliloc, Anomandaris, Cartea a IV-a

Fisher kel Tath

Dragon Tower stătea ca o torță deasupra Black Coral. Turla, care se ridica din colțul de nord-vest al Noului Palat Andiian, era bazalt negru solid, îmbrăcat în obsidian fracturat și fațetat, care strălucea în întunericul etern care învăluia cilyul. Deasupra acoperișului său plat se ghemuia un dragon cu solzi roșii, cu aripile îndoite, cu capul în formă de pană atârnând pe o parte, astfel încât părea că se uită în jos la mozaicurile nebunești de umbră ale clădirilor, aleilor și străzilor de dedesubt.

Mai existau cetățeni în Black Coral - printre oameni - care credeau că sentinelă feroce este creația de piatră a vreunui meșter artizan printre domnitorii Tiste Andii, iar această noțiune l-a amuzat amar pe Endest Silann. Adevărat, a înțeles cât de voită poate fi o astfel de ignoranță. Gândul unui dragon adevărat, viu, care își aruncă privirea nefericită asupra orașului și a multitudinii sale de vieți năucitoare a fost cu adevărat terifiant și, într-adevăr, dacă ar fi fost suficient de aproape pentru a vedea foamea strălucitoare din ochii multifațeți ai Silanei, ar fi avut mult timp. a fugit Black Coral în panică oarbă.

Ca Eleint să rămână așa, practic nemișcat, zi și noapte, săptămâni în luni și acum aproape un an întreg, nu era neobișnuit. Și Endest Silann știa asta mai bine decât majoritatea.

Tiste Andii, cândva un vrăjitor formidabil, chiar dacă în vârstă, în Moon's Spawn, acum un castelan abia competent la Palatul Nou Andiian, a mers încet pe Sword Street în timp ce se apleca spre sud de parcul fără copaci cunoscut sub numele de Grey Hill. Părăsise cartierul puternic luminat Fish, unde Piața Outwater aglomera atât de mult fiecare bulevard și alee, încât cei care aduceau cărucioare cu două roți în care să încarce cumpărăturile au fost nevoiți să le lase într-o piață chiar la nord de Grey Hill. Fluxurile nesfârșite de hamali închiriați – care se adunau în fiecare zori lângă Piața Cărucioarelor – creșteau mereu haosul dintre tarabe, împingând cu mănunchiuri înfășurate spre căruțe și alunecând, ocolindu-se și alunecând ca niștele înapoi în presă. Deși Piața de afară și-a căpătat numele pentru că preponderența peștilor vânduți acolo provenea din mările dincolo de noapte - întunericul perpetuu care ascunde orașul și zona timidă din jur pentru aproape o treime de legă - putea fi găsit și palidă, creaturi cu ochi prețioase din Coral Bay's Nightwater.

Endest Silann aranjase săptămâna următoare comanda de anghile cadavre de la un nou furnizor, deoarece

traulerul ultimului fusese tras de ceva prea mare pentru plasa lui, cu pierderea tuturor mâinilor. Din păcate, apa de noapte nu era pur și simplu o porțiune neluminată de mare în golf. Era Kurald Galain, o adevărată manifestare a warrenului, foarte posibil fără adâncime și, uneori, fiare neplăcute se profilau în apele Golfului Coral. Ceva era acolo jos acum, forțându-i pe pescari să folosească cârlige și firi mai degrabă decât plase, o metodă posibilă doar pentru că anghiile au făcut spumă chiar sub suprafață în zeci de mii, mânați acolo de teroare. Majoritatea anghilelor trase la bord erau niște zgomote.

La sud de Grey Hill, felinarele străzii au devenit mai rare pe măsură ce Endest Silann a intrat în cartierul Andiian. De obicei, erau puțini Tiste Andii pe străzi. Nicăieri nu puteau fi văzute siluete așezate pe treptele casei de locuit sau în tarabele care se aplecau timizi pe blaturi pentru a-și striga marfa sau pur și simplu să privească trecătorii. În schimb, rarele figuri care treceau pe calea lui Endest erau una și toate în drum spre undeva, probabil casa vreunui prieten sau a unei rude, acolo pentru a participa la puținele ritualuri re timide ale societății. Sau să ne întoarcem acasă de la astfel de încercări, cum ne fumăm de un foc pe moarte.

Niciun coleg Tiste Andii nu a întâlnit ochii lui Endest Silann în timp ce ei au alunecat pe lângă fantomatic. Aceasta, desigur, era mai mult decât indiferența obișnuită, dar se obișnuise cu asta. Un bătrân trebuie să aibă nevoie de o piele groasă și nu era de departe cel mai bătrân? Cu excepția Anomander Dragnipurake.

Cu toate acestea, Endest își putea aminti tinerețea, o viziune despre el însuși vag încețoșată de timp, punând piciorul pe această lume într-o noapte sălbatică cu furtuni care devastau cerul. *O, furtunile din acea noapte, apa rece de pe față. . acel moment, încă îl văd.*

Stăteau în fața unei lumi noi. Furia stăpânului său scade, dar încet, se prelinge ca ploaia. Sângele s-a scurs dintr-o rană de sabie în umărul stâng al lui Anomander. Și fusese o privire în ochii lui. .

Endest oftă în timp ce urca pe panta străzii, dar a fost un oftat neuniform, aspru. În stânga lui se aflau molozurile îngrămădite ale vechiului palat. Câțiva pereți zimțați s-au ridicat ici și colo, iar echipajele au sculptat poteci în masa de epavă, salvând piatra și ocazional cheresteaua care nu arsă. Prăbușirea asurzitoare a acelui edificiu încă tremura în oasele lui Endest, iar el a încetinit în urcare, cu o mână

întinzându-se pentru a se sprijini de un perete. Presiunea revenea, făcându-i maxilarul să scârțâie în timp ce strângea dinții, iar durerea îi trecea prin craniu.

Nu din nou, te rog.

Nu, asta nu ar merge. Timpul acela s-a terminat, gata. El supraviețuise. Făcuse așa cum poruncise domnul său și nu eșuase. Nu, asta nu ar fi deloc.

Endest Silann rămase în picioare, cu sudoare acum pe față, cu ochii închiși.

Nimeni nu i-a întâlnit niciodată privirea și acesta a fost motivul. Acest. . slăbiciune.

Anomander Dragnipurake și-a condus numărul de adepți supraviețuitori pe firul unei lumi noi. În spatele furiei aprinse din ochii lui se aflase un triumf.

Acest lucru, își spuse Endest Silann, merita amintit. A meritat să te ții.

Ne asumăm povara așa cum trebuie. Câștigăm prin. Si viata merge mai departe.

O amintire mai recentă, năvălindu-i în minte. Presiunea insuportabilă a adâncului, apa împingând din toate părțile. *„ Ești ultimul meu Înalt Mag, Endest Silann. Poți să faci asta pentru mine?* '

Marea, domnul meu? *Sub mare?*

„ Poți să faci asta, vechi prietene? '

Domnul meu, voi încerca.

Dar marea îl dorise pe Moon's Spawn, oh, da, o dorea cu o foame sălbatică și necruțătoare. Se năpustise de piatră, asediase forța cerului cu îmbrățișarea ei zdrobitoare și, în cele din urmă, nu mai era nicio întoarcere a legiunilor întunecate în vârtej.

Oh, Endest Silann îi ținuse în viață suficient de mult timp, dar zidurile se prăbușeau chiar și atunci când stăpânul lui chemase ultimele rezerve de putere ale forței cerului, ca să o ridice din adâncuri, să o ridice, da, înapoi în cer. .

Atât de grea, greutatea, atât de mare...

Rănită dincolo de recuperare, Moon's Spawn era deja mort, la fel de mort ca puterea proprie a lui Endest Silann. *Ne-am înecat amândoi în ziua aceea. Am murit amândoi.*

Căderi furioase de apă neagră tunând în jos, o ploaie de lacrimi din piatră, oh, cât a plâns Moon's Spawn. Crăpăturile lărgite, tunetul intern al prăbușirii frumuseții. .

Ar fi trebuit să merg cu Moon's Spawn când în cele din urmă l-a trimis în derivă, da, ar fi trebuit. ghemuit printre morții îngropați. Domnul meu mă cinstește pentru jertfa

Lui, dar fiecare cuvânt al Lui este ca cenușa care plutește pe fața mea. Abis de mai jos, am simțit ruperea fiecărei camere! Fisurile care au izbucnit au fost tăieturi de sabie în sufletul meu și cum sângeram, cum gemeam, cum am căzut înăuntru cu rănile noastre de moarte!

Presiunea nu avea să cedeze. Era în el acum. Marea a căutat să se răzbune și acum îl putea asalta indiferent unde s-ar afla. Hubris scosese un blestem, punându-i un brand pe suflet. Un brand care devenise septic. Era prea stricat ca să mai lupte.

Eu sunt Moon's Spawn, acum. Zdrobit în adâncime, incapabil să ajungă la suprafață. Cobor, iar presiunea crește. Cum se construiește!

Nu, asta nu ar merge. Respirând, se împinse de perete, se clătină înainte. Nu mai era un Înalt Mag. Nu era nimic. Un simplu castelan, îngrijorat de rechizite și alimente de bucătărie, urmărește programele și corzile de lemn pentru vetre. Ceară pentru lumânarii cu ochi galbeni. Cerneală de calmar pentru cărturarii pătați. .

Acum, când stătea în fața stăpânului său, vorbea despre lucruri meschine și aceasta era moștenirea lui, tot ce a rămas.

Totuși nu am stat cu el pe acea șuviță! Nu sunt eu ultimul care a rămas să împărtășească domnului meu acea amintire?

Presiunea a scăzut încet. Și încă o dată, supraviețuise îmbrățișării. Și data viitoare? Nu se spunea, dar nu credea că ar putea rezista mult mai mult. Durerea care îl strângea în piept, tunetul în craniul lui.

Am găsit o nouă rezervă de anghile cadavre. Asta ii voi spune. Și el va zâmbi și va încuviința din cap și, poate, va așeza o mână pe umărul meu. O apăsare blândă, precautã, suficient de ușoară pentru a se asigura că nimic nu se rupe. Își va spune recunoștința.

Pentru anghile.

Era o măsură a curajului și a forței sale faptul că omul nu negase niciodată că ar fi fost un Seerdomin al Pannion Domin; că, într-adevăr, îl slujise pe tiranul nebun chiar în fortificaţia acum redusă la moloz, la o aruncătură de băţ în spatele Tavernei Scour. Faptul că a păstrat titlul nu era o dovadă a unui sentiment greșit de loialitate maniacală. Bărbatul cu ochi expresivi înțelegea ironia și, dacă uneori un om din oraș s-a umbrit când l-a auzit identificându-se

astfel, ei bine, Seerdominul putea avea grijă de el însuși și asta era o moștenire care nu era motiv de rușine.

Atât și puțin mai mult era ceea ce Spinnock Durav știa despre bărbat, dincolo de talentul său impresionant în jocul pe care îl jucau acum: un joc antic al Tiste Andii, cunoscut sub numele de Kef Tanar, care se răspândise în toată populația Coralului Negru și, într-adevăr, așa auzise el, în orașe dincolo de mult – chiar și Darujhistanul însuși.

Atâția regi sau regine câți jucători erau. Un câmp de luptă care s-a extins cu fiecare rundă și nu a fost niciodată de două ori la fel. Soldați și mercenari și magi, asasini, spioni. Spinnock Durav știa că inspirația originală pentru Kef Tanar ar putea fi găsită în războaiele de succesiune dintre Primii Copii ai Mamei Întunecate și, într-adevăr, una dintre figurile regelui purta o tăietură de vopsea argintie pe coamă, în timp ce alta era din lemn de os albit. Era o regină a focului alb, încoronată de opal; și alții Spinnock i-ar fi putut numi, dacă s-ar fi deranjat, presupunând că cineva era interesat, ceea ce bănuia că nu era.

Cei mai mulți au susținut că coama albă a fost o afectare recentă, ca un salut batjocoritor adus conducătorului îndepărtat al lui Black Coral. Plăcile câmpului au fost toate aromate în aspecte de Întuneric, Lumină și Umbră. Piețele Grand City și Keep au fost văzute ca corespunzătoare Black Coral, deși Spinnock Durav știa că Grand City-ul în continuă expansiune al câmpului (existau peste cincizeci de piese numai pentru Oraș și un jucător putea face mai multe, dacă dorea) era de fapt Kharkanas. , Primul Oraș al Întunericului.

Dar nu conteaza. A fost jocul care a contat.

Singurul Tiste Andii din tot Scour, Spinnock Durav a stat cu alți patru jucători, cu o mulțime acum adunată pentru a urmări această luptă titanică care a durat timp de cinci clopote. Fumul atârna în coroane chiar deasupra capului, ascunzând căpriorii joase ale încăperii principale a tavernei, stingând lumina torțelor și lumânărilor. Stalpi aspri, ici și colo, susțineau tavanul, construiți din fragmente din vechiul palat și din Moon's Spawn în sine, toți asamblați neexpert, unii aplecându-se amenințător și arătând crăpături în mortar. Bere vărsată bătea plăcile neuniforme ale podelei, unde salamandrele cu spatele tare se alunecau, încercând în mod beat să se împerecheze cu picioarele oamenilor și trebuind să fie aruncate iar și iar.

Seerdominul stătea peste masă de Spinnock. Doi dintre ceilalți jucători cedaseră rolurilor de vasal, ambele supuse

acum reginei încoronate de opal a lui Seerdomin. Forțele celui de-al treilea jucător fuseseră retrase într-un colț al terenului și el se gândea să arunce în lotul său fie cu Seerdomin, fie cu Spinnock Durav.

Dacă primul, atunci Spinnock avea probleme, deși în niciun caz nu terminase. La urma urmei, a fost un jucător veteran a cărui experiență se întindea pe aproape douăzeci de mii de ani.

Spinnock era mare pentru un Tiste Andii, cu umerii largi și ciudat de urs. Părul lui lung și nelegat avea o nuanță roșiatică. Ochii îi erau larg depărtați pe o față lată, oarecum plată, cu pomeții proeminenți și fulgerați. Slipul care era gura lui era fixat într-un rânjet, o expresie care rareori clătina.

— Seerdomin, spuse el acum, în timp ce jucătorul încolțit era prevaricat, asediat de sfaturile prietenilor înghesuiti în spatele scaunului său, „ai un talent deosebit pentru Kef Tanar”.

Bărbatul a zâmbit pur și simplu.

În runda precedentă, o turnare a degetelor aruncase o monedă de mercenar în bolțile regale ale Seerdominului. Spinnock se aștepta la o incursiune de flancare cu cele patru figuri mercenare rămase, fie pentru a face presiuni asupra celui de-al treilea rege dacă alegea să rămână independent, fie pentru a-i împinge adânc pe teritoriul lui Spinnock. Cu toate acestea, având doar o mână de plăci de câmp rămase și Poarta nu este încă selectată, Seerdomin ar fi mai înțelept să se abțină.

Respirațiile au fost ținute când al treilea rege a băgat mâna în pungă pentru a colecta o țiglă de câmp. Își întinse mâna închisă într-un pumn, apoi întâlni ochii lui Spinnock.

Nervi și avariție. — Trei monede, Tiste, iar eu sunt vasalul tău.

Rânjetul lui Spinnock se întări și clătină din cap. — Nu cumpăr vasali, Garsten.

— Atunci vei pierde.

— Mă îndoiesc că nici Seerdomin îți va cumpăra loialitatea.

„Vino la mine acum”, ia spus Seerdomin bărbatului, „și fă asta cu mâinile și genunchii”.

Ochii lui Garsten se mişcau înainte şi înapoi, evaluând care viperă era probabil să aibă cea mai puţin dureroasă muşcătură. După o clipă, mârâi pe sub răsuflare și dezvălui ţigla.

'Poartă!'

— Mă bucur să te găsesc stând în dreapta mea, spuse Spinnock.

— Mă retrag!

Laș, dar previzibil. Acesta a fost singurul drum care i-a rămas lui Garsten care i-a permis să se țină de monedele din seif. Spinnock și Seerdomin l-au urmărit pe Garsten să-și mărșăluiască piesele de pe teren.

Și apoi a venit rândul lui Spinnock. Cu Poarta în joc, putea să cheme cei cinci dragoni pe care îi adunase. Au navigat sus, peste apărările la sol elaborate ale lui Seerdomin, rezistându-le doar cu pierderea unuia din vrăjitoria frenetică a celor doi Înalți Magi de pe turnurile Forței Înalte a lui Seerdomin.

Atacul a doborât două treimi din curtea interioară a lui Seerdomin, izolându-i practic regina.

Cu apărarea terestră în dezordine bruscă la prăbușirea comenzii, Spinnock a avansat un vârf de lance al propriilor mercenari, precum și regimentul său de Cavalerie de Elită, împărțind cu grijă forțele inamice. Ambii vasali au izbucnit ulterior în revoltă, fiecare rămânând pe teren suficient de mult pentru a mai sălbatice forțele asediate ale lui Seerdomin înainte de a se retrage prin Poartă. Când runda jocului a ajuns la el, Seerdomin nu a avut de ales decât să întindă o mână și să-și răstoarne regina.

Vocile s-au ridicat din toate părțile, pe măsură ce pariurile erau stabilite.

Spinnock Durav s-a aplecat în față pentru a-și colecta câștigurile. 'Resto! Un ulcior de bere pentru masă aici!

— Ești mereu generos cu banii mei, spuse Seerdomin, amuzat.

— Secretul generozității, prietene.

— Apreciez unguentul.

'Știu.'

După cum era obișnuit, ceilalți trei jucători, după ce s-au retras, nu s-au putut sfii de niciun gest de sărbătoare din partea învingătorului jocului. În consecință, Spinnock și Seerdomin au fost liberi să împartă ulciorul de bere între ei, iar aceasta părea o concluzie foarte satisfăcătoare pentru o campanie cu atât de priceput. Mulțimea se îndepărtase, fragmentându-se din toate părțile, iar serverele au fost din nou ocupate brusc.

— Problema cu noi, bufnițele de noapte, spuse Seerdomin, aplecându-se deasupra paharului. Când părea că nu va spune mai mult, adăugă: „Nici o dată o privire

către geamul pătat de acolo nu dezvăluie sărutul de mac al zorilor”.

'Zori? Ah, să anunțăm închiderea nopții, spuse Spinnock, dând din cap. „Este o sursă constantă de surpriză între noi Tiste Andii că atât de mulți oameni au rămas timizi. Un astfel de întuneric fără ușurare este o greutate asupra sufletelor voastre, sau așa am auzit.

„Dacă nu există nicio scăpare, da, poate transforma mintea în nebunie. Dar o scurtă plimbare dincolo de poarta de nord, până la Barrow, și o zi strălucitoare vă face semn. Același lucru pentru pescarii care navighează în afara apei. Fără astfel de opțiuni, Spinnock, tu Andii ai fi într-adevăr singur în Black Coral. Moon's Spawn aruncă o umbră mult după moartea sa, sau așa cântă poeții. Dar vă spun asta, se aplecă Seerdomin pentru a-și umple paharul din nou, salut acest întuneric etern.

Spinnock știa la fel de multe, pentru că bărbatul așezat în fața lui purta o tristețe mai grea decât orice umbră și mult mai întunecată; și în asta era poate mai mult Tiste Andii decât om, dar pentru un singur lucru, și acesta a fost singurul lucru care i-a făcut ușor lui Spinnock Durav să-l numească prieten pe bărbat. Seerdomin, cu toată durerea lui, reținea cumva disperarea, sfidând asediul care demult îi învinsese pe Tiste Andii. O trăsătură umană, desigur. Mai mult decât o trăsătură, o calitate profundă în rezistența ei, o virtute pe care, deși Spinnock nu o putea găsi în sinea lui — și nici, era adevărat, între niciunul dintre tovarășii Tiste Andii —, nu putea să-și ia un fel de întreținere totuși. Uneori, se simțea ca un parazit, atât de vitală devenise această hrănire indirectă și uneori se temea că era singurul lucru care îl ținea în viață.

Seerdomin avea destule poveri, iar Spinnock era hotărât ca prietenul său să nu înțeleagă niciodată necesitatea în care devenise - aceste jocuri, aceste nopți printre Noaptea eternă, această tavernă mizerabilă și ulcioarele de bere ieftină și gazoasă.

— Asta m-a epuizat, spuse acum bărbatul, lăsând jos paharul gol. — Credeam că te-am avut... da, știam că țigla Poarta este încă nejucata. Două plăci să trec de tine, totuși, și totul ar fi fost al meu.

Nu era prea multe de spus la asta. Amândoi au înțeles cum a hotărât acel joc de noroc. Ceea ce era neobișnuit era nevoia neobișnuită a lui Seerdomin de a se explica. — Dormi puţin, spuse Spinnock.

Zâmbetul lui Seerdomin era ironic. Ezită, de parcă nehotărât dacă să spună sau nu ceva, sau pur și simplu să urmeze sfatul lui Spinnock și să se poticnească spre casa lui.

Nu-mi vorbi despre slăbiciune. Vă rog.

— Mi-am căpătat obiceiul, spuse bărbatul, strâmbând din ochi în timp ce urmărea un mic zgomot lângă bar, de a urca pe ruine. Să privesc peste Apa Nopții. Amintindu-ne de bătrânii pisici și de familiile lor — da, se pare că se reproduc din nou, dar bineînțeles că nu va mai fi la fel, deloc la fel. A tăcut pentru o clipă, apoi îi aruncă lui Spinnock o privire rapidă, neliniștită. — Îl văd pe domnul tău.

Sprâncenele Tiste Andii se înălţară. — Anomander Rake?

O încuviințare din cap. — Prima dată a fost acum câteva săptămâni. Si acum. . de fiecare dată, pe la al doisprezecelea clopot. Stă pe peretele noului donjon. Și, ca și mine, se uită în larg.

'El favorizează. . singurătate, spuse Spinnock.

„Sunt întotdeauna suspicios cu privire la această afirmație”, a spus Seerdomin.

Da, văd cum ai putea fi. „Este ceea ce vine din domnie, din stăpânire. Cea mai mare parte a curții sale inițiale a dispărut. Korlat, Orfantal, Sorrit, Pra'iran. Dispărut sau mort. Asta nu ușurează cu nimic. Totuși, sunt unii care au rămas. Endest Silann, unul.

— Când îl văd, stând singur așa. .' Seerdomin îşi întoarse privirea. — Mă enervează.

— Înțeleg, observă Spinnock, că toți reușim să facem asta, pentru voi, oameni. Felul în care se pare că bântuim acest oraș.

— Santinele fără nimic de păzit.

Spinnock s-a gândit la asta, apoi a întrebat: „La fel și Fiul Întunericului? Oamenii, vă supărați sub conducerea lui indiferentă?

Seerdomin se strâmbă. — Dacă toți conducătorii ar fi la fel de indiferenți. Nu, „indiferent” nu este chiar cuvântul potrivit. El este acolo unde contează. Administrația și autoritatea — nici nu pot fi contestate și nici nu există niciun motiv pentru a face acest lucru. Fiul Întunericului este. . benign.'

Spinnock s-a gândit la sabia legată de spatele lordului său, adăugând cuvintelor prietenului său aromă acrișă a ironia inadvertentă. Și apoi s-a gândit la orașele moarte din

nord. Maurik, Setta, Lest. „Nu este ca și cum vreun regat învecinat ar fi urmărit premiul care este Black Coral. Sunt fie morți, fie, ca în sud, în total dezordine. Astfel, amenințarea războiului este absentă. În consecință, ce rămâne pentru un conducător? După cum spuneți, administrație și autoritate.

— Nu mă convingi, prietene, spuse Seerdomin, cu ochii îngustându-se. „Fiul Întunericului, acum acesta este un titlu pentru un birocrat? Cu greu. Cavaler al Întunericului să-i țină pe bandiți departe de străzi?

„Este blestemul unei vieți lungi”, a spus Spinnock, „ca în eminență o persoană se ridică și coboară, iar și iar. Înainte de aceasta, a existat un război vast și costisitor împotriva Pannion Domin. Înainte de asta, o ceartă și mai mortală și mult mai lungă cu Imperiul Malazan. Înainte de asta, Jacuruku. Seerdomin, Anomander Rake și-a câștigat odihna. Această pace.

— Atunci poate că el este cel care se frământă. Privind la apele aspre ale Cut, al doisprezecelea clopot sună ca un zgomot în întuneric.

— Poetic, spuse Spinnock zâmbind, dar era ceva rece în inima lui, de parcă imaginea evocată de cuvintele prietenului său ar fi într-un fel prea emoționantă. Noțiunea l-a trezit. — Nu știu dacă lordul meu se frământă. Nu am fost niciodată atât de important; puțin mai mult de un războinic dintre mii. Nu cred că am vorbit de secole.'

Privirea lui Seerdomin era neîncrezătoare. — Dar asta e absurd!

'Este? Vezi-mă, Seerdomin, sunt prea capricios. Este blestemul meu etern. Nu am fost niciodată unul pentru comandă, nici măcar o echipă. M-am rătăcit în Mott Wood, cinci zile poticnindu-mă prin tufiș și tufiș. Spinnock râse, flutură cu o mână. — O cauză fără speranță cu mult timp în urmă, prietene.

— Se crede, Spinnock, că toți cei care rămâi Tiste Andii — supraviețuitori din toate acele războaie — sunteți forțat elita, cea mai formidabilă dintre toate.

— Ai fost soldat, așa că știi mai bine decât atât. Oh, există o mulțime de eroi printre rândurile Andii. Dar la fel de mulți dintre noi care pur și simplu am fost norocoși. Este felul de lucruri. Am pierdut mulți eroi mari în luptele noastre împotriva malazanilor.

— O cauză fără speranță, pretindeți că sunteți. Seerdomin se strâmbă. — Totuşi, un maestru în campanie în Kef Tanar.

„Cu soldații din lemn sculptat, sunt cel mai formidabil. Cei vii sunt cu totul altă chestiune.

Bărbatul a mormăit și părea mulțumit să-l lase pe acela în pace.

Au stat o vreme într-o tăcere însoțitoare, în timp ce Resto a livrat un alt ulcior de bere, iar Spinnock a fost uşurat, în timp ce berea curgea din ulcior în pahar până la gură, că nu mai s-a mai vorbit despre fapte trecute în câmpurile îndepărtate de luptă care ar putea dezlănţui. jumătăţi de adevăruri şi minciuni clare pe care tocmai le rostise.

Și când a venit momentul în care zorii și-au desfășurat roșul de mac pe orizontul din estul îndepărtat, un moment nevăzut de nimeni din orașul Black Coral, Spinnock Durav a dat din cap, dar mai ales pentru el însuși. Întunericul etern sau nu, un Tiste Andii știa când a sosit lumina. O altă ironie, deci, că numai oamenii din Noapte erau uitați de începutul zilei, de trecerea soarelui nevăzut dincolo de întuneric, de călătoria lui nesfârșită pe cer.

Înainte ca amândoi să se îmbată prea tare, au convenit asupra orei unui nou joc. Și când Seerdomin se ridică în cele din urmă instabil în picioare, aruncând un val nepăsător în direcția lui Spinnock, înainte de a trece prin ușa tavernei, Spinnock se trezi urându-i bărbatului o călătorie sigură spre casă.

O trimitere cât se poate de generoasă, deci, chiar dacă este făcută în tăcere.

Anomander Rake avea să plece până acum în sala tronului, unde se va întări pentru a face față cerințelor brutale ale zilei, alocarea de burse, nemulțumirile comercianților care urmează să fie adjudecate, rapoarte despre starea proviziilor, unul sau doi emisari. din orașe libere îndepărtate care caută acorduri comerciale și pacte de protecție reciprocă (da, multe dintre ele).

O, Cavalerul Întunericului a luptat cu tot felul de fiare și demoni, nu-i așa?

Întunericul s-a predat. Dar apoi, a fost întotdeauna. Nu se știa cât de lungă a durat călătoria în acea perioadă în Kurald Galain și nici distanțele mari parcurse, pas cu pas cu pas. Totul era în discordie, totul era neuşurat şi neuşurat. Din nou și din nou, Nimander Golit părea să tresară trezit, dându-și seama cu un fior că mergea, un automat în mijlocul camarazilor săi, toți străluceau plictisitor și păreau că plutesc într-un gol eteric, cu cel

numit Clip a. câțiva pași înainte, mergând cu un scop pe care niciunul dintre ei nu l-ar fi putut emula, Ni timid; mander avea să înțeleagă atunci că, încă o dată, se pierduse pe sine.

Redescoperirea locului în care i-a fost obținut nicio satisfacție. Redescoperirea cine a fost dovedit și mai rău. Tânărul pe nume Nimander Golit era puțin mai mult decât o acumulare de amintiri, amorțite de o concatenare de senzații amintite - o femeie frumoasă murind în brațele lui. O altă femeie murind sub mâinile lui, cu fața întunecată, ca un nor de furtună care nu putea să izbucnească, cu ochii bombați și mâinile lui încă strânse. Un corp zguduitor aruncat prin aer, izbindu-se printr-o fereastră, dispărând în ploaie.

Lanțurile s-ar putea învârti pentru eternitate, inelele sclipind de un fel de viață. Cizmele uzate se puteau balansa înainte, una după alta, ca lamele unei perechi de foarfece. Promisiunile puteau fi rostite, acceptarea forțată ca o mână umflată care se împinge într-o mănușă strânsă. Toți puteau suporta să-și poarte certitudinea. Sau simțind că îi împinge înainte ca un vânt care știa încotro se duce. Toți și-ar putea dori căldură în această îmbrățișare.

Dar acestea erau lucruri goale, care se clătinau în fața ochilor lui ca niște păpuși pe struguri încâlcite. De îndată ce întindea mâna, căutând să dezlege acele snururi, să dea sens din toate acestea, ele aveau să se îndepărteze, pentru totdeauna dincolo de atingerea lui.

Skintick, care părea pregătit cu un zâmbet pentru orice, a mers alături de el, încă cu jumătate de pas înainte. Nimander nu putea vedea destul din chipul vărului său pentru a ști cum salutase Skintick întunericul care se întinsese înaintea lor, dar pe măsură ce acel abis de nepătruns se stingea, iar din drumul din față ieșiră trunchiurile de pini, vărul său se întoarse cu un zâmbet hotărât. crispat.

— N-a fost chiar atât de rău, murmură el, făcând din fiecare cuvânt o minciună și încântându-se în mod clar în propria lui batjocură.

Aerul umed se învârtea acum în jurul lor, răcoros în mângâierea lui, iar pașii lui Clip încetiniseră. Când s-a întors, ei au putut să vadă amploarea epuizării lui. Inelele s-au învârtit o dată pe lanțul din mâna lui, apoi s-au întins.
— Vom campa aici, spuse el cu o voce răgușită.

Unele bătălii anterioare lăsaseră armura și hainele lui Clip în zdrențuri, cu pete de sânge vechi pe pielea

întunecată. Atât de multe răni încât, dacă ar fi fost livrate dintr-o dată, probabil ar fi trebuit să-l omoare. Puţin din toate acestea fuseseră vizibile în noaptea aceea pe stradă din Fortul II Maiden, când îi chemase pentru prima dată.

Nimander și Skintick și-au privit rudele așezându-se pe pământul moale al podelei pădurii, oriunde s-ar fi întâmplat să stea, cu ochii în gol și părând pierduți. Da, *explicațiile sunt efemere. Ei sunt sabia și scutul atacului, iar în spatele lor se ascunde motivația. Explicațiile se străduiesc să găsească slăbiciunea, iar din exploatarea slăbiciunii provine conformarea și potențialul de capitulare absolută.* Așa că Andarist scrisese, cu mult timp în urmă, într-un tratat intitulat *Combate și negociere* .

Skintick, cu fața lui lungă de bufon ușor ciupit de oboseală, smulse de mâneca lui Ni shy;mander, făcu un gest din cap, apoi se îndepărtă într-o parte, trecând printre copaci. După o clipă, Nimander îl urmă.

Vărul lui s-a oprit la vreo treizeci de pași de tabăra improvizată, unde s-a așezat pe coapse.

Vizavi de el, Nimander a făcut la fel.

Soarele începea să răsară, sângerând lumină în întunericul acestei păduri. Odată cu el a venit și mirosul slab al mării.

— Vestitorul Mamei Întunecate, spuse Skintick încet, de parcă ar măsura valoarea cuvintelor. — Sabie Mortală. Titluri îndrăznețe, Nimander. De ce, m-am gândit și la câte unul pentru fiecare dintre noi - nu prea multe altceva pentru a-mi ocupa timpul pe acea plimbare nesfârșită. Skintick, bufonul orb al Casei Dark. Vă place?'

— Nu ești orb.

'Nu sunt?'

— Despre ce ai vrut să vorbeşti? întrebă Nimander. — Nu sunt titluri stupide, ar trebui să cred.

'Depinde. Acest Clip își afirmă cu mândrie pe a lui, până la urmă.

— Nu-l crezi?

Un zâmbet pe jumătate. „Vărule, sunt foarte puține lucruri în care cred cu adevărat. Dincolo de faptul că oamenii presupuși inteligenți par să se bucure de a fi proști. Pentru aceasta, dau vina pe tumultul haotic al emoțiilor care devorează rațiunea, așa cum apa devorează zăpada.'

„Emoțiile sunt nașterea unor adevărate motivații, fie că acele motivații sunt conștiente sau nu”, a spus Nimander.

„Omul își amintește ce citește. Făcându-l hotărât periculos, ca să nu mai vorbim uneori plictisitor.

— Ce să discutăm? întrebă Nimander, oarecum exasperat. — Poate revendica orice titlu dorește – nu putem face nimic în privința asta, nu-i așa?

— Ei bine, putem alege să urmăm sau nu.

— Chiar și asta e prea târziu. Noi am urmat. În Kurald Galain și acum aici. Și în timpul următor, până la sfârșitul călătoriei.

— Să stau în fața Anomander Rake, da. Skintick făcu semn spre pădurea din jur. — Sau am putea pur și simplu să plecăm. Lăsați-l pe Clip în seama dramaticului său cu Fiul Întunericului.

— Atunci unde ne-am duce, Skintick? Nici măcar nu știm unde suntem. Ce tărâm este acesta? Ce lume se află dincolo de această pădure? Verișoara, nu avem încotro să mergem.

— Nicăieri și oriunde. În aceste circumstanțe, Nimander, primul duce la cel din urmă, ca și cum ați ajunge la o ușă pe care toată lumea o crede blocată, încuiată strâns și iată, se deschide larg la atingere. Nicăieri și nicăieri sunt stări de spirit. Vezi asta pentru timid; ești în jurul nostru? Este o barieră sau zece mii de căi care duc în mister și au câștigat timiditate? Indiferent ce decideți, pădurea în sine rămâne neschimbată. Nu se transformă pentru a se potrivi cu decizia ta.

— Și unde este gluma în asta, verișoare?

„Râzi sau plângi, simple stări de spirit."

'Și?'

Skintick aruncă privirea în altă parte, înapoi spre tabără. — Îl găsesc pe Clip. . amuzant.'

— De ce nu mă surprinde asta?

„El a creat un moment vast, portentoso, momentul în care se află în sfârșit față în față cu Fiul Întunericului. El aude muzică marțială, tunete de tobe sau urlete de coarne care mătură turnul înalt și legănat, unde, fără îndoială, va avea loc această întâlnire soartă. Vede frica în ochii lui Anomander Rake, ca răspuns la propria sa furie.

— Atunci e un prost.

„Noi tinerii suntem de obicei. Ar trebui să-i spunem.

'Spune-i ce? Că este un prost?

Zâmbetul lui Skintick se lărgi pentru scurt timp, apoi întâlni din nou ochii lui Nimander. — Ceva mai subtil, ar trebui să cred.

'Ca?'

— Pădurea nu se schimbă.

Acum era rândul lui Nimander să arunce privirea în altă parte, să-și miște ochii în cenușia zorilor, coroanele cețoase care învăluiau gleznele copacilor. *Ea a murit în brațele mele. Apoi Andarist a murit, sângerând pe pavaj. Și Phaed a fost smuls din mâinile mele. Aruncată printr-o fereastră, până la moartea ei. Am întâlnit ochii ucigașului ei și am văzut că el a ucis-o. . pentru mine.*

Pădurea nu se schimbă.

— Există, spuse Skintick cu voce joasă, lucruri care merită luate în considerare, Nimander. Suntem șapte Tiste Andii, și Clip. Deci, opt. Oriunde am fi acum, nu este lumea noastră. Cu toate acestea, sunt sigur că este aceeași lume pe care am ajuns să o cunoaștem, chiar să o gândim, ca fiind a noastră. Lumea Drift Avalii, prima noastră închisoare pe insulă. Lumea Imperiului Malazan, Adjunct Tavore și Insula care a fost a doua noastră închisoare. Aceeași *lume* . Poate că aici este chiar țara unde așteaptă Anomander Rake – de ce ne-ar duce Clip prin Kurald Galain într-un loc departe de Fiul Întunericului? S-ar putea să-l găsim încă o legă mai departe prin această pădure.

— De ce nu la ușa lui din față?

Skintick rânji zâmbetul său mulțumit. — Într-adevăr, de ce nu? În orice caz, Anomander Rake nu va fi singur. O sa fie si alti Tiste Andii cu el. O comunitate. Nimander, am câștigat un asemenea cadou, nu-i așa?

La asta, Nimander a vrut să plângă. *Nu am câștigat nimic. Dincolo de timiditate. Condamnare. Disprețul fiecăruia dintre ei. A însuși Anomander Rake. Pentru toate eșecurile mele, comunitatea mă va judeca și asta va fi.* Autocompătimirea l-a tras și mai mult de el, dar el a scuturat-o. Pentru cei care l-au urmat, pentru Skintick și Desra și Nenanda, Kedeviss și Aranatha, da, le-ar putea oferi acest ultim dar.

Care nici măcar nu era al lui de dat, ci al lui Clip. *Clip, uzurpatorul meu.*

„Și așa”, a spus el în cele din urmă, „ne întoarcem la început. Îl vom urmări pe Clip, până ne va duce la oamenii noștri.

— Presupun că ai dreptate, spuse Skintick, parcă mulțumit de natura circulară a conversației lor, de parcă ar fi fost într-adevăr obținut ceva prin efort – deși Nimander nu-și putea imagina ce ar putea fi.

Cântecul păsărilor pentru a trezi cerul la lumină, o căldură mucegăită lăsată în seamă în respirațiile blânde

care se ridică din humus. Aerul mirosea incredibil de curat. Nimander și-a frecat fața, apoi a văzut că ochii în formă de migdale ai lui Skintick își mutau privirea spre peste umărul lui și așa se întoarse, chiar dacă o creangă căzută trosnea sub picioare pentru a anunța sosirea cuiva.

Skintick ridică vocea: — Alătură-te nouă, verişoară.

Aranatha s-a mișcat ca un copil rătăcit, mereu tremurând, mereu nesigur. Ochii făcându-se mari, așa cum făceau întotdeauna de fiecare dată când se trezea în lumea exterioară – ea înainta. — Nu am putut să dorm, spuse ea. — Nenanda îl întreba pe Clip despre tot felul de lucruri, până când Desra ia spus să plece.

Sprâncenele lui Skintick se ridicară. — Desra? Stalking Clip acum, nu-i așa? Ei bine, singura mea surpriză este că a durat atât de mult – nu că ar fi fost prea multe șanse în Kurald Galain.

Nimander a întrebat-o: „Nenanda a reușit să obțină o explicație de la Clip despre unde ne aflăm? Și cât de departe mai avem de mers?

Ea a continuat să se târască înainte. Lumina stinsă a zorilor o făcea să pară o chestie de obsidian și argintiu, părul ei lung și negru strălucește, pielea ei neagră ușor prăfuită, ochii ei argintii indicând fierul care nu apărea niciodată. *Ca o zeiță a speranței. Dar unul a cărui singură forță stă într-un optimism imun la înfrângere. Imun la toată realitatea, de fapt.* „Am apărut undeva la sud de locul unde trebuia. Există, a explicat Clip, „straturi de rezistență”. Ea a ridicat din umeri. — Nu înțeleg ce înseamnă asta, dar acestea au fost cuvintele lui.

Nimander întâlni pentru scurt timp ochii lui Skintick, apoi îi zâmbi lui Aranatha. — Clip a spus cât mai departe?

— Mai departe decât sperase. Spune-mi, vreunul dintre voi miroase a mare?

— Da, răspunse Nimander. — Nici nu poate fi departe. Est, cred.

— Ar trebui să mergem acolo – poate că vor fi sate.

— Ai rezerve impresionante, Aranatha, spuse Skintick.

— Dacă nu e departe. .'

Cu un zâmbet ironic, Skintick se îndreptă.

Nimander a făcut la fel.

Era destul de simplu să mergi în direcția soarelui răsărit, cățărându-se peste căderi de copaci și ocolind doline. Singurele poteci pe care le traversau erau cele lăsate de vânat – nimic mai înalt decât căprioarele și așadar ramurile atârnau jos deasupra lor – și niciuna nu ducea la

mare. Aerul a devenit mai cald, apoi, dintr-o dată, mai răcoros, iar în față se auzi zgomotul vântului care cânta printre ramuri și frunze, și apoi zgomotul fluturașilor. Roca de bază înclinată împinsă în sus între copaci, forțându-i să se cațere, urcând pe o cotă care se ridică brusc.

Au ieșit să se trezească pe o stâncă de stâncă măcinată de vânt și copaci stânjeniți și răsuciți. Marea era în fața lor, sclipind aprig în soare. S-au rostogolit umflături enorme, lovind linia țărmului crestat și neiertător mult mai jos. Coasta spre nord și sud era practic identică din câte se putea vedea. Ieșite de țărm, exploziile de spumă au trădat prezența recifelor scufundate și a zonelor puțin adânci.

— Nu voi găsi niciun sat aici, spuse Skintick. — Mă îndoiesc că vom găsi multe din orice, iar în ceea ce privește ocolirea coastei, ei bine, asta pare a fi practic imposibil. Cu excepția cazului, desigur, adăugă el zâmbind, gloriosul nostru lider poate trage cu piatra în moloz pentru a ne face o plajă. Sau chemați demoni înaripați să ne poarte peste toate acestea. În caz contrar, sugerez să ne întoarcem în tabăra noastră, să ne adâncim în ace de pin și să ne culcăm.

Nimeni nu a obiectat, așa că s-au întors pentru a-și reveni pe traseul.

A vedea furia care se înfrânează și clocotea mereu sub suprafața tânărului războinic pe nume Nenanda a fost o mângâiere constantă pentru Clip. Acesta cu care ar putea lucra. Acesta l-ar putea modela. Încrederea lui în Nimander, pe de altă parte, era aproape timid; de fapt, inexistentă. Bărbatul fusese împins într-un rol de lider și evident că nu i se potrivea. Prea sensibil, de departe, Nimander era de tipul pe care lumea și toate realitățile ei brutale îl distrug de obicei și era un miracol că încă nu făcuse acest lucru. Clip mai văzuse astfel de creaturi jalnice; poate într-adevăr era o trăsătură printre Tiste Andii. Secole de viață au devenit o muncă, o povară imposibilă. Astfel de creaturi s-au stins repede.

Nu, Nimander nu și-a meritat timpul. Iar cel mai apropiat partener al lui Nimander, Skintick, nu era mai bun. Clip a recunoscut că a văzut ceva despre el în Skintick — acea batjocură ironică, sarcasmul rapid — da, alte trăsături comune la Andii. Ceea ce îi lipsea lui Skintick, totuși, era miezul vicios pe care el însuși îl poseda din abundență.

Necesitatile au existat. Necesitatile trebuiau recunoscute, iar în această recunoaștere trebuiau înțelese și toate sarcinile necesare pentru a realiza exact ceea ce era necesar. Alegerile grele erau singurele alegeri care puteau fi considerate virtuoase. Clip era bine familiarizat cu alegerile grele și cu povara acceptabilă care era virtutea. Era pregătit să poarte o asemenea povară pentru restul a ceea ce anticipa că va fi o viață foarte, foarte lungă.

Nenanda ar putea foarte bine să fie demnă să stea alături de el, prin tot ce avea să vină.

Dintre tinerele din acest anturaj, doar Desra părea potențial utilă. Ambițioasă și fără îndoială nemiloasă, ea ar putea fi cuțitul din teaca lui ascunsă. În plus, atenția unei femei atrăgătoare și-a oferit propria recompensă, nu-i așa? Kedeviss era prea fragilă, ruptă în interior la fel ca Nimander, iar Clip putea deja să vadă moartea în umbra ei. Aranatha era încă un copil în spatele acelor ochi surprinși și poate că va fi mereu. Nu, din întregul grup pe care-l recrutase de pe Insulă, numai Nenanda și Desra îi erau de folos.

Sperase la mai bine. La urma urmei, aceștia au fost supraviețuitorii lui Drift Avalii. Stătuseră lângă Andarist însuși, încrucișând lamele cu războinicii Tiste Edur. Cu demonii. Gustaseră partea lor de sânge, de triumf și durere. Acum ar trebui să fie veterani întăriți.

Ei bine, se descurcase cu mai rău.

Singur pentru moment, cu Aranatha rătăcind și probabil deja pierdută; cu Nenanda, Desra și Kedeviss în cele din urmă adormiți; iar cu Nimander și Skintick undeva în pădure – fără îndoială că discutau despre decizii prodigioase cu privire la lucruri relevante doar pentru ei – Clip a slăbit încă o dată lanțul și inelele înfășurate în jurul mâinii lui. Se auzi un clinchei ușor când inelele strălucitoare se întâlneau la capetele lanțului atârnând, fiecare învârtindu-se acum încet, unul împotriva celuilalt, ca dovadă a puterii pe care o dețineau. Portaluri în miniatură apărând și dispărând, apoi reaparând încă o dată, toate mărginite de metal rece.

Confecționarea acestor obiecte divorase majoritatea puterilor Andii care locuiau în soliditatea subterană care era – sau fusese – Andara. Lăsându-și rudele, după cum sa dovedit, fatalmente vulnerabile în fața vânătorilor lor Letherii. Cacofonia sufletelor care locuiau în aceste inele

era acum tot ce mai rămăsese din acei oameni, familia lui patetică de neadaptați. Și a lui de controlat.

Uneori, se părea, chiar și atunci când lucrurile nu au mers așa cum a fost planificat, Clip se trezea culegând recompense.

Dovada, da, că sunt ales.

Lanțul se legăna, inelele ridicându-se și afară. Învârtit într-un scâncet ca strigătele a mii de suflete prinse, iar Clip zâmbi.

Călătoria de la Taverna Scour înapoi la Noul Palat a înconjurat ruinele marii cetăți, al cărei prăbușire pusese capăt Pannion Domin. Neluminate și acum învăluite perpetuu în întuneric, molozul îngrămădit de piatră neagră încă mai mirosea a foc și moarte. Marginea zdrențuită a acestui monument zdrobit se afla pe stânga lui Spinnock Durav, în timp ce mergea pe strada numită acum Fringe Stagger. În față și ușor spre dreapta se înălța Turnul Dragonului și simțea ochii purpuri ai lui Silanah asupra lui de la înălțimea lui mare. Respectul lui Eleint nu a fost niciodată binevenit, oricât de familiară ar fi prezența lui Silanah printre Tiste Andii de la Rake.

Spinnock putea să-și amintească bine ultimele câteva ori când fusese martor la dezlănțuirea dragonului. Flăcări smulgeau prin pădurea care era Mott Wood, prăbușindu-se într-un potop, cu o comoție asurzitoare care a înecat orice strigăt de moarte în timp ce nenumărate creaturi nevăzute mureau. Printre ei, poate o mână de Crimson Guard, vreo duzină de Mott Iregulars. *Ca și cum ai folosi un topor pentru a ucide furnicile.*

Apoi, chiar din inima acelui vârtej de foc, vrăjitoria virulentă a izbucnit, lovindu-l pe Silanah într-un val coruscat. Tunetul ciocănind aerul, țipătul de durere al dragonului. Fiara enormă zvârcolindu-se, făcându-și drumul liber, apoi, trăgând frânghii de sânge, zburând înapoi spre Moon's Spawn.

Și-a amintit de furia lui Anomander Rake și de cum putea să o țină în ochi ca un demon înlănțuit de voința lui, chiar dacă stătea nemișcat, chiar dacă vorbea pe un ton calm, aproape plictisit. Un singur cuvânt, un nume.

Glugă.

Și cu acest nume, oh, cum s-a aprins furia în acei ochi draconieni.

Începuse, atunci, o vânătoare. Genul pe care numai un prost ar alege să se alăture. Rake, căutând cel mai mortal

vrăjitor dintre Crimson Guard. La un moment dat, Spinnock și-a amintit că stătea pe marginea înaltă de pe fața lui Moon's Spawn, privind cum furtunile de mag umpleau jumătate din cerul nopții din nord. Străluciri, cavalerul încarcă tunetul printr-un cer înconjurat de fum. Se întrebase, deci, dacă lumea era pe punctul de a fi sfâșiat și din adâncul sufletului lui se ridicase un gând întortocheat, malign. Din nou. .

Când marii puteri au pășit pe câmpul de luptă, lucrurile aveau o modalitate de a scăpa de sub control,

Să fi fost Cowl cel care clipi primul? Să se încline, să cedeze terenul, să fugă?

Sau ar fi fost Fiul Întunericului.

Spinnock se îndoia că va afla vreodată. Astfel de întrebări nu i-au fost puse lui Anomander Rake. Un timp mai târziu, a fost descoperit de către Tiste Andii, Cowl reapăruse, de data aceasta în Darujhistan. Cauzând mai multe probleme. Şederea lui acolo fusese binecuvântat de scurtă.

O altă viziune a lui Silanah, întinzând capcana pentru Tiranul Jaghut în Dealurile Gadrobi. Mai multe răni, mai multă magie feroce. Rotind peste câmpia devastată. Cinci Soletaken Tiste Andii se învârteau în jurul ei ca niște corbi care escortează un vultur.

Poate că era singur, reflectă Spinnock, în neliniștea legată de alianța dintre Tiste Andii și Eleint. La urma urmei, fusese o vreme când Anomander Rake luptase împotriva dragonilor cu sânge pur. Când asemenea creaturi s-au dezlănțuit din sclavia lor de lungă durată față de K'rul; când căutaseră să prindă puterea pentru ei înșiși. Motivația pentru opoziția lui Rake față de ei a fost, de obicei, obscură. Sosirea lui Silanah – mult mai târziu – a fost încă un eveniment învăluit în mister.

Nu, Spinnock Durav era departe de a fi încântat de respectul fără sânge a lui Silanah.

Se apropie de intrarea arcuită a Noului Palat, urcând pe rampa de plăci. Afară nu erau gardieni. Nu au fost niciodată. Deschizând una dintre ușile gemene, intră cu pași mari înăuntru. În fața lui, un coridor susținut pe care oamenii l-ar găsi nefiresc de îngust. Douăzeci de pași înăuntru, o altă arcadă, care se deschide într-o cameră spațioasă cu o cupolă, cu o podea din lemn negru lustruit încadraţ cu cele douăzeci și opt de *terondai în spirală* ale Mamei Întunecate, toate în argint negru. Interiorul cupolei de deasupra capului era o imagine în oglindă. Acest omagiu

adus zeiței care se întorsese era, în mintea lui Spinnock, extraordinar; îngrozitor de deplasat.

Oh, înțelepții ar putea foarte bine să dezbată cine făcuse întoarcerea atunci, dar nimeni nu ar respinge imensitatea teribilă a schismei. A fost acesta un efort tardiv de vindecare a rănii străvechi? Spinnock a găsit această noțiune insondabilă. Și totuși, Anomander Rake însuși *comandase terondai* , Soarele Invizibil și razele sale sălbatice învolburate de flacără de onix.

Dacă Kurald Galain a avut o inimă în manifestarea acestui tărâm a warren, a fost aici, în această cameră. Cu toate acestea, nu simțea nicio prezență, nicio suflare fantomatică de putere, în timp ce traversa podeaua spre scara albă ca osul curbată. Imediat dincolo de cotitura de deasupra se clătina un bazin de lumină al unui felinar.

Doi servitori umani frecau treptele de alabastru. La sosirea lui s-au îndepărtat.

— Fii atent la umed, mormăi unul.

„Sunt surprins”, a spus Spinnock în timp ce trecea pe lângă el, „e nevoie să le curățăm deloc. Toți cei cincisprezece oameni trăiesc în acest palat.

— Ai asta, domnule, răspunse bărbatul, dând din cap.

Tiste Andii făcu o pauză și privi înapoi. — Atunci de ce te deranjezi? Cu greu pot să cred că castelanul te-a pus în sarcina asta.

— Nu, domnule, nu a făcut-o niciodată. Ne-am plictisit.

După un moment nedumerit, Spinnock și-a reluat ascensiunea. Aceste creaturi cu viață scurtă l-au derutat.

Călătoria către camerele în care locuia Fiul Întunericului a fost o traversare lungă făcută în singurătate. Coridoare ecou, uși descuiate, nepăzite. Modesta colecție de cărturari și diverși birocrați a castelanului lucra în birouri de la etajul principal; personalul de bucătărie, curățătorii și stoarcerile de haine, îngrijitorii de vatră și brichetele conice, toți locuiau și lucrau la nivelurile inferioare. Aici, la etajele superioare, întunericul domina un tărâm practic neocupat.

Ajungând în camera alungită care dădea spre Apa Nopții, Spinnock Durav și-a găsit stăpânul.

Îndreptându-se spre fereastra de cristal care se întindea pe toată lungimea peretelui Nightwater, părul lui lung, alb-argintiu, strălucea puțin în lumina refractată și stinsă aruncată în cameră de cuarțul fațetat. Sabia Dragnipur nu se vedea nicăieri.

Trei pași în cameră și Spinnock se opri.

Fără să se întoarcă, Anomander Rake spuse: — Jocul, Spinnock?

— Ai câștigat din nou, Doamne. Dar a fost aproape.

'Poarta?'

Spinnock zâmbi ironic. — Când totul pare pierdut. .'

Poate că Anomander Rake dădu din cap la asta, sau privirea lui, fixată undeva în afara valurilor de Nightwater, sa mutat în jos către ceva mai aproape. O barcă cu pescari sau creasta vreunui leviatan care se ridică momentan din abis. Oricum ar fi, oftat care a urmat a fost auzit. — Spinnock, vechi prieten, este bine că te-ai întors.

'Mulțumesc Doamne. Și eu sunt încântat să văd sfârșitul rătăcirii mele.

'Rătăcire? Da, îmi imaginez că s-ar putea să fi văzut așa.

— M-ai trimis pe un continent, Doamne. Descoperirea nenumăratelor adevăruri despre ea a fost necesară. . rătăcire corectă.'

— M-am gândit mult la detaliile poveștii tale, Spinnock Durav. Totuși, Rake nu sa întors. — Răspunzând la o singură întrebare. Trebuie să călătoresc acolo?

Spinnock se încruntă. 'Asalta? Doamne, situația de acolo. .'

'Da inteleg.' În cele din urmă, Fiul Întunericului s-a învârtit încet și părea că ochii lui furaseră ceva din fereastra de cristal, aprinzându-se apoi stingându-se ca o amintire. — În curând, atunci.

— Doamne, în ultima mea zi, la o legă de mare. .'

'Da?'

— Am pierdut numărătoarea celor pe care i-am ucis pentru a ajunge la acea șuviță pustie. Doamne, până când am pătruns în adânc, suficient pentru a dispărea sub valuri, chiar golful era purpuriu. Că am trăit deloc în fața asta este...

— Nu este surprinzător, interveni Anomander Rake cu un zâmbet vag, în ceea ce îl priveşte pe Domnul tău. Zâmbetul s-a stins. — Ah, dar am abuzat de aptitudinile tale, prietene.

Spinnock nu s-a putut abține să nu-și ridice capul și să spună: „Și, așadar, mi se dă voie să mânuiesc soldați din lemn și piatră pe o masă pătată de vin? Zi după zi, mușchii îmi deveneau moale, ambiția se scurge.

— Asta numeşti tu o odihnă bine meritată?

— Unele nopți sunt mai rele decât altele, Doamne,

— Să te aud vorbind despre ambiție, Spinnock, îmi reamintește un alt loc, cu mult, cu mult timp în urmă. Tu si eu. .'

— De unde am învăţat, în sfârşit, spuse Spinnock, fără nicio amărăciune, destinul meu.

— Nevăzut de nimeni. Fapte neasistate. Eforturi eroice care nu câștigă decât recunoștința unui singur om.

— Trebuie folosită o armă, Doamne, ca să nu ruginească.

— O armă suprafolosită, Spinnock, devine tocită, crestă.

La asta s-a înclinat corpul Tiste Andii. — Poate, atunci, Doamne, o asemenea armă trebuie pusă deoparte. Un nou găsit.

— Momentul acela nu a sosit încă, Spinnock Durav.

Spinnock se înclină din nou. — După părerea mea, Doamne, nu există un moment în viitorul previzibil când trebuie să mergi la Assail. Nebunia de acolo pare destulă. . de sine stătător.'

Anomander Rake studie chipul lui Spinnock o vreme, apoi dădu din cap. — Joacă-te, prietene. Să-l vezi pe rege. Pana cand. .' și se întoarse încă o dată către fereastra de cristal.

Spinnock știa bine că nu era nevoie să rostim încheierea acelei propoziții. Se înclină a treia oară, apoi ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Endest Silann se plimba încet pe coridor. La apariția lui Spinnock, bătrânul castelan ridică privirea. „Ah”, a spus el, „este Domnul nostru înăuntru?”

'El este.'

Zâmbetul de răspuns al bătrânului Tiste Andii nu a fost un cadou pentru Spinnock, atât de încordat era, un lucru de durere și rușine. Și în timp ce poate că Endest și-a câștigat dreptul la primul sentiment – un mag cândva puternic acum distrus – el nu avea la al doilea. Totuși, ce ar putea spune Spinnock care ar putea ușura această povară? Nimic care să nu sune banal. Poate ceva mai mult. . acerb, ceva care să provoace autocompătimirea-

— Trebuie să vorbesc cu el, spuse Endest, întinzând mâna spre uşă.

— El va fi binevenit, reuși Spinnock.

Din nou zâmbetul. 'Sunt sigur.' O pauză, o privire în ochii lui Spinnock. — Am o veste grozavă.

'Da?'

Endest Silann ridică zăvorul. 'Da. Am găsit un nou furnizor de anghile cadavre.

— Domn al asta, fiule al asta, nu contează, izzit? Bărbatul a decojit ultima coajă de pe fructe cu cuțitul mare, apoi a aruncat-o pe pavaj. — Ideea este, continuă el către tovarăşii săi, că nici măcar nu este om, nu-i aşa? Doar un alt demoni cu pielea neagră, la fel de morți ca toți ceilalți.

— Mă bucur să decojim lumea, nu-i așa? spuse al doilea bărbat de la masă, făcându-i cu ochiul celui de-al treilea bărbat, care încă nu a spus nimic.

— Mare în multe lucruri, mai bine crezi, mormăi primul bărbat, tăind acum felii de fructe și ridicându-le pe fiecare la gură, echilibrat pe lamă.

Chelnerul s-a apropiat în acel moment pentru a ridica fitilul din felinarul de pe masă, apoi a dispărut încă o dată în întuneric.

Cei trei erau așezați la unul dintre noile restaurante de pe stradă, deși „restaurant” era poate un cuvânt prea nobil pentru această linie aspră de mese și scaune de lemn de neegalat. Bucătăria era puțin mai mult decât un cărucior transformat și o întindere de acoperiș de pânză sub care o familie lucra în jurul unui grătar care fusese cândva un jgheab pentru cai.

Din cele patru mese, trei au fost ocupate. Toți oamenii – soții Tiste Andii nu obișnuiau să ia mesele în public, cu atât mai puțin să se angajeze în vorbărie inactivă la cănile aburinde de Bastion kelyk, o băutură înțepătoare care crește în popularitate în Black Coral.

— Îți place să vorbești, a îndemnat al doilea bărbat, întinzându-și mâna spre ceașcă. — Dar cuvintele nu au săpat niciodată un șanț.

„Nu sunt singurul care am dreptate în privința asta”, a replicat primul bărbat. — Nu sunt deloc singur. Este clar că dacă Domnul Fiul ar fi murit și ar fi plecat, tot acest nenorocit de întuneric ar dispărea și am reveni la normal, zi și noapte.

— Nu există nicio garanţie în acest sens, spuse al treilea bărbat, cu tonul cuiva pe jumătate adormit.

— E simplu, am spus. Simplu, și dacă nu poți vedea asta, e problema ta, nu a noastră.

'A noastra?'

— Da, doar atât.

— Plănuiești să-i bagi râsul ăla prin inimă, atunci?

Al doilea bărbat mormăi râzând.

— S-ar putea să trăiască mult, spuse primul bărbat cu un mormăit scăzut, dar sângerează ca oricine altcineva.

— Nu-mi spune, spuse cel de-al treilea bărbat luptându-se cu un căscat, tu ești creierul din spatele a ceea ce vorbești, Bucch.

„Nu eu”, a permis primul bărbat, Bucch, „dar am fost printre primii care mi-au dat cuvântul și a jurat pe asta”.

— Deci cine este?

— Nu pot spune. Nu stiu. Așa organizează ei aceste lucruri.

Cel de-al doilea bărbat scărpina acum miriștea de pe falcă. — Știi, se aventură el, nu e ca și cum ar fi un milion de ei, nu-i așa? Jumătate dintre adulții dintre noi erau soldați în Domin, sau chiar înainte. Și nimeni nu ne-a luat armele sau armurile, nu-i așa?

— Mai mare îi păcăleşte, spuse Bucch, dând din cap. — Aroganţă ca asta, ar trebui să plătească, zic eu.

— Când e următoarea întâlnire? a întrebat al doilea bărbat.

Cel de-al treilea bărbat s-a răscolit de pe scaunul său. — Am plecat doar pentru asta, Harak. Vrei să vii?

În timp ce cei trei bărbați s-au ridicat și au plecat, Seerdomin și-a terminat ultimul kelyk, a așteptat încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi s-a ridicat, trăgându-și mantia în jurul lui, chiar dacă a ajuns sub ea și a slăbit sabia din teacă.

Apoi făcu o pauză și se îndreptă în mod oficial spre nord. Închizând ochii, rosti o rugăciune blândă.

Apoi, mergând cu pas nepăsător, a pornit, mai mult sau mai puțin în direcția pe care o luau cei trei bărbați,

Sus, pe turn, ochii unui dragon cu solzi roșii priveau de sus la toate, fațete reflectând scene de pe fiecare stradă, fiecare alee, rafala de activitate din piețe, femeile și copiii care apăreau pe acoperișurile plate pentru a spăna rufele, figuri rătăcind aici și acolo între clădiri. În acei ochi, orașul fierbea.

Undeva, dincolo de Noapte, soarele a dezlănțuit o dimineață de căldură aprinsă și amețitoare. A dat formă fumului focurilor din vatră în taberele improvizate de-a lungul căilor bătute care coborau dinspre nord, până când pelerinii au apărut pentru a forma o linie neîntreruptă pe poteci, apoi a aprins într-un aur strălucitor un șarpe de praf care călărea vânturi până la Marea Tumulă.

Cei săraci dintre ei transportau scoici strălucitoare adunate de pe țărm și bazine de maree, sau pietre lustruite sau pepite de cupru brut. Cei mai bine purtau bijuterii, teci împânzite cu pietre prețioase, fâșii de mătase rară, lenjerie Delantine, consilii Daru de argint și aur, pradă strânsă de la cadavre de pe câmpurile de luptă, șuvițe de păr de la rude venerate și eroi imaginați sau oricare dintre nenumăratele alte obiecte ale valoare. Acum, la o zi de marș de Marele Tumul, amenințarea bandiților și a hoților dispăruse, iar pelerinii cântau în timp ce mergeau spre norul vast de întuneric coborât spre sud.

Sub acea tumulă enormă de comori, știau cu toții, zăceau rămășițele muritoare ale Mântuitorului.

Protejat pentru totdeauna de Noapte și de santinelele ei sumbre și tăcute.

Șarpele de praf a călătorit, deci, către un loc de mântuire.

Printre Rhivi din North Genabackis, exista o vorbă. *Un om care trezește șarpele este un om fără teamă. Un om fără teamă a uitat regulile vieții.*

Silanah le-a auzit cântecele și rugăciunile.

Și ea a privit.

Uneori muritorii au uitat într-adevăr. Uneori, muritorii aveau nevoie. . amintind.

CAPITOLUL TREI

Și știa să stea acolo
Ar fi o sarcină neiertătoare
Necruțător ca sacrificiile făcute
Și jurămintele de sânge date
Știa destule să aștepte singur
Înainte de încărcarea căldurii furiei
Cântecele de răzbunare
Unde se vor întâlni săbiile
Și unde au fost odată muritorii
Rămân în continuare visele de acasă
Dacă doar o ușă aurita
Ar putea fi deschis
Și-a pierdut răsuflarea în târg
Sau întoarce-te pe moment
A zâmbit de plăcere
Cauti pedeapsa?
(Vezi-l în continuare, el stă acolo
Cât timp rămâi, neiertător
Poetul te blestemă
Artistul strigă
Cel care plânge
Își întoarce fața
Mintea ta este aglomerată
Prin neînsemnat
Enumerarea detaliilor
De minuscul
Și fiecare măsură
De ceea ce nu înseamnă nimic
Catre oricine
El ia de la tine orice furie
Fiecare crimă. .
Fie că vă place
Sau nu o faci. .
Sacrificii făcute
Jurămintele date
El stă singur
Pentru că niciunul dintre voi nu îndrăznește
stai cu el)

Provocarea lui Fisher pentru ascultătorii săi, rupând povestea The Mane of Chaos

În această dimineață, atât de frumoasă și proaspătă cu briza caldă care cobora de pe lac, au fost sosiri. A fost un oraș un lucru viu? Avea ochi? Ar putea simțurile sale să fie luminate treaz de atingerea pașilor? Darujhistan, în acea dimineață frumoasă, s-a uitat la rândul său la cei care își îndreptau privirea asupra ei? Sosiri, mărețe și modeste, pași mai puțin decât o șoaptă, în timp ce alții tremurau până în oasele Zeiței Adormite. Au fost astfel de lucruri bătăile inimii orașului?

Dar nu, orașele nu posedau ochi sau alte simțuri. Piatră tăiată și tencuială întărită, grinzi de lemn și fațade cornișate, grădini cu pereți și bazine liniștite sub fântâni care curgeau, totul era insensibil la traficul meteorologic al locuitorilor săi. Un oraș nu putea cunoaște foamea, nu se putea trezi din somn și nici măcar să se răsucească neliniștit în mormântul său.

Lasă astfel de lucruri, atunci, unui om scund și rotund, așezat la o masă din spatele hanului Phoenix, în mijlocul unui mic dejun amplu, să se oprească cu gura plină de patiserie și măr condimentat, să se sufoce brusc. Ochii bulbucați, fața roșie stacojie, apoi lansând un strop de plăcintă peste masă, în fața unei Meese, cu părere de rău, mahmureală, care, purtând acum tocmai plăcinta pe care o coacese cu o zi înainte, și-a ridicat pur și simplu privirea mohorâtă și și-a așezat o privire de bazilisc. pe omul timid, șuierător din fața ei.

Dacă cuvintele ar fi fost necesare, atunci ea le-ar fi folosit.

Bărbatul tuși în continuare, cu lacrimi curgând din ochi.

Sulty sosi cu o cârpă și începu să șteargă, ușor, mizeria de pe un Meese nemișcat, aproape statuar.

Pe strada îngustă, în pantă, din dreapta intrării în Quip's Bar, detritusurile desfătării de aseară s-au învârtit în aer pe un vânt sălbatic. Acolo unde cu o clipă înainte nu mai existase nici un fel de trafic pe pista pietruită, acum se auzeau cai țipete, striați de spumă, copite trosnind ca niște ciocane de fier pe piatra neuniformă. Cai – doi, patru, șase – și în spatele lor, într-un derapaj zgomotos pe jumătate lateral, o trăsură enormă, cu capătul din spate izbindu-se

de fața unei clădiri într-o explozie zdrobitoare de ipsos, copertine și ferestre. Cifrele au zburat din monstruozitatea în carieră în timp ce aceasta s-a înclinat, aproape răsturnându-se, apoi s-a redresat cu zgomotul unei case care se prăbușește. Cadavrele băteau pe stradă, rostogolindu-se cu disperare pentru a evita roțile înalte de om.

Caii s-au aruncat mai departe, trăgând instrumentul mai departe pe panta, lăsând în urmă bucăți rupte, fragmente de ipsos și alte lucruri mai inestetice, înainte ca animalele să reușească să încetinească, apoi să oprească, avântul, ajutat în mare măsură de o strângere bruscă a frâne de lemn pe toate cele șase roți.

Cocoțat în vârful trăsurii, șoferul a fost aruncat înainte, navigând prin aer cu mult deasupra capetelor zvârcolitoare ale cailor, aterizand într-un cărucior de gunoi aproape îngropat în resturile sărbătorii. Acest refuz i-a salvat probabil viața, deși, deoarece totul a crescut încă o dată, doar tălpile cizmelor lui erau vizibile, temporar nemișcate, așa cum se cuvine unui om inconștient.

În urma trăsurii, în mijlocul detritusului lumesc, erau rămășițe umane în diferite stadii de degradare; unele plinuțe cu carne putrezită, altele doar piele întinsă peste os. Câțiva dintre aceștia încă zvâcneau sau bâjbeau fără țintă pe pavaj, ca niște membre smulse ale insectelor. Blocat în peretele parțial zdrobit al magazinului pe care îl tăiase colțul din spate din partea dreaptă al vehiculului era un cap de cadavru, înfipt atât de adânc încât să nu lase vizibile decât un ochi, un obraz și o parte a maxilarului. Ochiul s-a dat peste cap greu. Gura se zvâcni, de parcă cuvintele s-ar fi chinuit să scape, apoi s-au ondulat într-un zâmbet ciudat.

Acele siluete mai complete, care fuseseră aruncate în toate direcțiile, se ridicau acum încet sau, în cazul a două dintre ele, nu se mișcau deloc - și prin răsucirea membrelor și a gâtului era clar că nu se va mai avea niciodată. nefericiții lor proprietari se mișcă de la sine, nici măcar să tragă respirația.

De la o fereastră de la al doilea nivel al unui imobil, o bătrână s-a aplecat pentru a arunca o privire scurtă asupra măcelului de dedesubt, apoi s-a retras, cu mâinile pocnind, închizând obloanele de lemn.

Din interiorul magazinului parțial ruinat veneau zgomote, apoi un țipăt stins care nu se repetă în raza

auzului uman, deși pe strada alăturată peste un câine începu să urle.

Ușa trăsurii s-a deschis cu un zgomot, s-a balansat o dată pe balamalele ei, apoi a căzut, aterizând cu un zdrăngănit pe pavaj.

Pe mâinile și genunchii la cincisprezece pași distanță, Shareholder Faint și-a ridicat capul dureros și l-a întors cu prudență spre trăsură, la timp pentru a-l vedea pe Maestrul Quell făcându-se în vedere, prăbușindu-se ca o păpușă Rhivi pe stradă. Fumul ieşea afară în urma lui.

Mai aproape de mână, Reccanto Ilk stătea în picioare, clătinându-se, clipind prostește înainte ca ochii să se aprindă pe semnul răvășit de deasupra ușii Barului Quip. S-a clătinat în direcția aceea.

Faint s-a împins în picioare, a scos praful de pe hainele ei împroșcate cu carne și s-a încruntat în timp ce solzi de armură clincheau ca niște monede pe pietre. Dintr-o astfel de breșă a carcasei ei a scos un deget cu gheare, pe care l-a privit pentru o clipă, apoi l-a aruncat deoparte când porni după Reccanto.

Înainte de a ajunge la ușă, i s-a alăturat Sweetest Sufferance, femeia scundă și plinuță care se clătina, dar hotărâtă totuși, în timp ce ambele ei mâini mici întinseră ușa barului.

Din căruciorul de gunoi, Glanno Tarp se elibera.

Maestrul Quell, în picioare și în genunchi, ridică privirea, apoi spuse: „Aceasta nu este strada noastră”.

Afundându-se în întunericul barului Quip, Faint se opri scurt până când auzi un zgomot la capătul îndepărtat, unde Reccanto se prăbușise pe un scaun, cu un braț măturand resturile cuiva de pe masă. Sweetest Sufferance a târât pe un alt scaun și l-a bătut pe el.

Cei trei bețivi care erau ceilalți clienți îl priveau pe Faint trecând prin cameră, fiecare dintre ei câștigând o încruntătură de la ea.

Quip Younger – al cărui tată deschisese acest local într-o criză de ambiție și optimism care durase aproximativ o săptămână – ieșea din bar în același mod în care obișnuia bătrânul său și ajunse la masă în același timp cu Faint.

Nimeni nu a vorbit.

Forța se încruntă, apoi se întoarse și se întoarse spre bar.

Maestrul Quell a sosit, împreună cu Glanno Tarp, încă împuțit a gunoi.

Câteva clipe mai târziu, cei patru acționari și un navigator al Magului Înalt al Breslei Comerțului Trygalle s-au așezat în jurul mesei. Fără schimb de priviri. Fara cuvinte.

Quip Younger – care o iubease cândva pe Faint, cu mult înainte ca cineva să fi auzit vreodată de Breasla Trygalle Trade și cu mult înainte ca ea să se încadreze cu acest lot nebun – a livrat cinci jarre și primul ulcior de bere.

Cinci mâini tremurânde se întinseră spre acele tancarde, strângându-le strâns.

Quip ezită; apoi, dându-și ochii peste cap, ridică ulciorul și începu să toarne băutura acră și ieftină.

Kruppe a luat o gură de vin magenta închis - un sfat o sticlă, nu mai puțin - și a învârtit-o în gură până când toate bucățile de plăcintă au fost dislocate din nenumăratele crăpături dintre dinți, după care s-a aplecat într-o parte și a scuipat pe la podea. 'Ah.' Îi zâmbi lui Meese. — Mult mai bine, da?

— Voi primi plata pentru sticla aia chiar acum, spuse ea. „Așa pot pleca înainte de a fi martor la încă un abuz asupra unei astfel de epoci rafinate."

— De ce, creditul lui Kruppe a dispărut atât de repede? Te-ai hotărât cu totul asupra unei rupturi neplăcute a postului în această dimineață?

— Sunt insultele, porc gras, îngrămădite una peste alta până simt că mă înec în organe. Și-a dezvăluit dinții. — Măruntaie într-o vestă roșie.

— Aaii, jab vicios. Kruppe este lovit până la inimă. . și, adăugă el, întinzând din nou mâna spre sticla prăfuită, „nu are de ales decât să slăbească respectiva constricție a sufletului cu încă o gură delicată".

Meese se aplecă înainte. — Dacă îl scuipi pe acela, Kruppe, o să te storc gâtul.

A înghițit în grabă, apoi a icnit. — Kruppe aproape că se sufocă încă o dată. O astfel de dimineață! Porturi și patiserie, vaiete și vin!

Trepte grele care coboară de la etajul superior.

— Ah, iată că vine salvatorul ăla de Malazan. Mallet, prieten drag al lui Kruppe, Murillio — dulcele Prinț al Dezamăgirii — își va reveni la maxim? Vino, alături de mine în acest ferment trecător. Meese, dragă fetiță, nu-i vei găsi lui Mallet un pahar?

Ochii ei s-au îngustat în fante subțiri. — Ce zici de unul pentru tine, Kruppe?

— Sugestie încântătoare. Kruppe a șters gura sticlei cu o mânecă murdară, apoi a zărit spre ea.

Ea s-a ridicat, a plecat.

Vindecătorul Malazan s-a așezat cu un oftat greu, a închis ochii și și-a frecat energic fața rotundă și palidă, apoi a privit în jurul barului. 'Unde este toata lumea?'

— Însoțitorul tău din noaptea care a trecut pe Kruppe l-a trimis acasă, cu siguranța că eul tău este ferit de orice rău. — E zori, prietene, sau mai bine zis ciocănirea proaspătă a dimineții pe călcâiele aurite ale zorilor. Navele se apropie de dane, podurile zdrănnesc și bat pentru a forma poduri importante de la o lume la alta. Drumurile iau cotituri bruște și ies mecanisme macabre care împrăștie bucăți de carne ca niște semințe întunecate ale morții! Ochii cu glugă scanează străinii, strigații strigă deasupra platurilor aburinde ale lacului, câinii zgârie viguros în spatele urechilor - ah, Meese ne-a adus cele mai bune pahare ale ei! O clipă, în timp ce Kruppe mătură pânze de păianjen, coji de insecte și alte dovezi asortate ale valorii prețioase a acestor pahare - acum, haideți să stăm pe spate și să privim, cu ochi încântați, cum Meese ne umple cupele până la glorie plină. De ce-'

— De dragul lui Hood, îl întrerupse Mallet, e prea devreme pentru compania ta, Kruppe. Lasă-mă să beau acest vin și apoi să scap cu mintea mea, te implor.

— De ce, prietene Mallet, aşteptăm evaluarea ta asupra stării fizice a lui Murillio.

— Va trăi. Dar fără dans timp de o săptămână sau două. Ezită, încruntându-se în pahar, parcă surprins să-l găsească dintr-odată gol încă o dată. — Presupunând că iese din funk, adică. O minte blocată poate încetini recuperarea corpului. Se poate inversa, de fapt.

— Nu te îngrijora de mintea mică, dar precisă a lui Murillio, prietene, spuse Kruppe. „Asemenea chestiuni găsesc vreodată soluție prin îngrijirea înțeleaptă a lui Kruppe. Coll rămâne lângă pat?

Mallet dădu din cap, puse paharul jos și se ridică. 'Ma duc acasa.' Se uită cu privirea spre Kruppe. — Și, cu tracțiunea lui Oponn, s-ar putea chiar să ajung acolo.

— Deranjamentele nefaste se dezvoltă cel mai bine în haosul zgomotos al nopții, dragă vindecător. Kruppe vă asigură cu încredere o întoarcere fără incidente la locuința dumneavoastră atipică.

Mallet a mormăit, apoi a spus: — Și cum ai de gând să asiguri asta?

— Cu o escortă demnă, desigur! Își turnă ultimul vin și îi zâmbi lui Malazan. — Vezi ușa ta și Irilta nelimitată poziționată în fața ei? Contractele nenorocite care caută moartea ta tristă nu pot fi într-adevăr permise. Kruppe își extinde resursele formidabile pentru a vă garanta viețile!

Vindecătorul continuă să se uite la el. — Kruppe, știi cine a oferit acest contract?

— Dezvăluirile sunt iminente, prețuit prieten. Kruppe promite.

Încă un mormăit, apoi Mallet s-a întors și s-a îndreptat spre ușă și spre escorta lui, care stătea în picioare zâmbind cu brațele musculoase încrucișate.

Kruppe i-a privit plecând și nu erau doar pereche.

Meese se ghemui pe scaunul pe care Mallet l-a eliberat. — Contract de breaslă, mormăi ea. — Ar putea fi pur și simplu o curățenie imperială, știi. La urma urmei, noua ambasadă este acum în funcțiune. S-ar putea să fie cineva din el a prins vestea despre dezertori Malazan care conduc un bar blestemat. Dezertarea este o condamnare la moarte, nu-i așa?

— Un risc prea mare, dragă Meese, răspunse Kruppe, scoțându-și batista de mătase și ștergându-și fruntea. — Imperiul Malazan, vai, dar proprii săi asasini, dintre care doi sunt prezenți în ambasada respectivă. Cu toate acestea, din toate punctele de vedere, „o Mână a Breslei lui Krafar a fost cea care a făcut încercarea aseară”, ridică un deget înțepenit. — Un timid, acesta care caută atât moartea dezertorilor inofensivi din Malazan, dar nu este un mister pentru mult timp, oh, nu! Kruppe va descoperi tot ce trebuie descoperit!

— Bine, spuse Meese, acum descoperă acel consiliu, Kruppe, pentru sticla.

Oftând, Kruppe a băgat mâna în poșeta mică legată de curea, a cercetat în punga de piele, apoi, cu sprâncenele ridicate de consternare bruscă: — Dragă Meese, încă o descoperire. .'

Scorch, cu ochi grăunți, se încruntă la cheiul plin. „Sunt bărcile de pescari de dimineață”, spuse el, „vin” chiar acum. Nu are rost să stai, Leff.

„Oamenii fugăriți vor veni aici devreme”, a subliniat Leff, scoțând cu cuțitul conca de apă dulce pe care o cumpărase cu o clipă în urmă. Alunecă în jos o gură de carne albă, strălucitoare. Aștept primele nave din Gredfallan. Miezul dimineții, nu? Noile încuietori de la

Dhavran au făcut totul regulat, previzibil, vreau să spun. O zi cu o ultimă cursă până la Gredfallan, peste noapte acolo, apoi cu zorii până aici. Oamenii disperați se aliniază întâi, Scorch, pentru că sunt disperați.

— Urăsc să stau oriunde trebuie să-mi atârnă picioarele, se plânse Scorch, mișcându-se inconfortabil pe teancul de lăzi.

— Linie de vedere decentă, spuse Leff. — Mă voi alătura ție acolo sus imediat.

— Nu știu cum poți să mănânci asta. Carnea ar trebui să aibă sânge în ea. Orice carne fără sânge în ea nu este carne.

— Da, este conca.

„Este o chestie cu ochii pe capetele tentaculelor sale, care privesc cum îi tai corpul – vezi cum se rotesc tulpinile, mergând până la gură, urmărind fiecare rândunică? Se uită cum mănânci!

'Și ce dacă?'

Pescărușii țipau în nori roii peste digurile joase, unde pescarii trânteau coșuri cu sliverfish pe piatra lipicioasă, copiii zbârnâindu-se în speranța de a fi angajați să strecoare peștele zdruncinat pe frânghii la timp pentru piața de dimineață. Pisicile Gadrobi cu spatele gri, sălbatice acum de o mie de generații, au sărit în ambuscadă pentru a ucide pescăruși. Au urmat bătălii frenetice, pene învârtindu-se, smocuri de păr de pisică plutind pe briză ca niște capete de ciulin.

Sub docurile interioare, bătrâne rătăceau în întunericul dintre stâlpi, folosindu-se de ghimpate lungi, subțiri, pentru a strânge peștișorul mic, lung de mână, care reușise să se strecoare printre coșuri și să cadă în ploaie strălucitoare în timp ce captura era dusă la țărm. Când recolta era mică, bătrânii cântărețe obișnuiau să folosească acele poker cu dinți una pe cealaltă.

Scorch îi vedea de unde era cocoțat, forme înfundate mișcându-se într-un loc și în altul, pokerele năvălind în umbrele perpetue. „Am jurat că nu mai mănânc niciodată nimic la care a renunțat acest lac”, mormăi el. — Bună de mai sus, adăugă el într-o șoaptă răgușită, vezi că îmi amintesc tăieturile și găurile din slăbiciunea ta, le amintesc, buni, și așa am jurat.

'Ce-i asta?' întrebă Leff de jos.

— Nimic, doar că ne pierdem timpul...

— Răbdare, Scorch. Ne-am luat o listă. Ne-am dat probleme. Nu am auzit că Brokul ar putea fuge?

— Locul este o gloată blestemată, Leff.

— Trebuie doar să ne concentrăm asupra liniilor care se formează.

— Nu sunt rânduri, Leff.

Leff a aruncat cochilia peste capătul peretelui lacului, unde a zgomot dedesubt peste alte zece mii. — Nu încă, spuse el. 'Curând.'

Chiar după bifurcația de la Urs, rămășițele distruse ale rulotei se îndreptau spre South Worrytown. Păstorii și muncitorii din carieră în drum spre Ravens se îndreptară spre marginile drumului, apoi se opriră și se uitară la cele patru vagoane de comercianți carbonizate și stricate de fum care treceau pe lângă. Un singur cal s-a zbătut într-un jug improvizat înaintea fiecărei căi.

Din sortimentul obișnuit de paznici la care s-ar putea aștepta, chiar și pentru o rulotă atât de mică pe cât părea a fi aceasta, doar unul era vizibil, trântit în șa Gadrobi și aproape în întregime ascuns sub o mantie prăfuită, cu glugă. Din fantele cu cusături din pelerină maro decolorată, chiar deasupra omoplaților bărbatului, ieșeau mânerele și pomurile uzate ale șanselor gemene. Mănușile de piele care îi acopereau mâinile acolo unde se sprijineau pe cornul înalt al șei erau pătate și în mare parte în bucăți, dezvăluind celor suficient de apropiați pentru a vedea pielea tatuată la negru aproape solid.

Din umbra capotei, niște ochi ciudat de pisici țineau ațintiți pe drumul din față. Primele cabane decrepite din South Worrytown au ieșit din ceața dimineții ca niște cuiburi dezordonate ale vreunei păsări gălăgioase supradimensionate, aliniind calea de pământ de ambele părți. Din crăpăturile și găurile din pereții înclinați, ochii lichizi se uitau în afară, în timp ce gardianul își conducea trenul zgomotând pe lângă.

În scurt timp, se aflau cu adevărat în labirint și în mulțimile sale de refugiați ai vieții, ridicându-se ca niște fantome din umbră, ridicând voci slabe să cerșească monede și mâncare. Puține rulote care veneau dinspre sud au ales această rută către Darujhis shy;tan, deoarece calea prin periferia ponosită a orașului era atât îngustă, cât și întortocheată. Iar cei care s-au dovedit insuficient apărați ar putea deveni victime ale nevoii crude, disperate, care se apropie din ce în ce mai mult din toate părțile.

La o sută de pași mai la sud de drumul principal cunoscut sub numele de Îngrijorarea lui Jatem, părea că o

astfel de soartă avea să se întâmple acestei caravane nefericite și gardianul ei.

În timp ce mâinile apucatoare și murdare se întindeau pentru a închide spițele rotunde în roțile căruței, iar altele smulgeau urmele cailor, bărbatul cu glugă și-a aruncat privirea înapoi la îndrăzneala crescândă și și-a reținut. îndreptat în şa.

Ochii ațintiți asupra lui, furtivi și precauți și cu neîncredere. Un bărbat îmbrăcat în cârpe se ridică lângă șoferul primului vagon care, la fel ca paznicul, avea glugă, îl smuci, capota căzu înapoi.

Dezvăluind chipul ofilit al unui mort. Capul în mare parte fără păr se întoarse, tăcut timid; prize joase se așează pe bărbatul ghemuit pe bancă.

Chiar și în timp ce Îngrijoratorul țipa, răsucindu-se pentru a se arunca din căruță, singuraticul paznic al rulotei și-a tras scrapele, dezvăluind lame largi de fier pătate într-un model de ghimpe evazate de negru și portocaliu pal. Gluga s-a lăsat înapoi pentru a dezvălui o față lată tatuată într-un mod identic, gura deschizându-se pentru a dezvălui canini lungi în timp ce gardianul zâmbea. Nu era umor în acel zâmbet, doar promisiunea de haos.

A fost suficient pentru mulțime. Urlând, tresărind înapoi, au fugit.

Câteva clipe mai târziu, cele patru vagoane și singurul lor gardian și-au reluat călătoria.

Mergem la Îngrijorarea lui Jatem, ieșind în trafic, lucrând încet spre poarta orașului, unde gardianul singuratic și tatuat și-a reînvelit armele.

Cadavrul fără glugă care călăuziva vagonul de plumb părea să nu-și ajusteze capacul și, în scurt timp, șoferul neînsuflețit a căpătat o escortă zgâlțâitoare și scârțâitoare de trei corbi, fiecare luptând să găsească cumpărături pe pateul gri și zdrențuit. Când rulota a ajuns la poartă, șoferul purta câte o corb pe cap și câte una pe fiecare umăr, toți ocupați smulgând fâșii de carne deshidratată de pe fața.

Un paznic al porții a ieșit să-și miște ochii spre paznicul ghimpat și bestial, în timp ce trăgea frâul sub arc.

— Mormăi, nu-i așa? Ai fost într-o ceartă, omule. Aceasta este rulota lui Sirik, zeii de jos! Acest ultim strigăt anunța descoperirea de către observator a primului șofer de vagon.

— Mai bine lasă-ne să trecem, spuse Gruntle cu o voce joasă, răgușită. — Nu am chef de mai mult de o

conversație, iar aceea îi aparține lui Sirik. Înțeleg că și-a făcut mutarea în noua lui proprietate?

Bărbatul dădu din cap, cu chipul palid și cu ochii puțin sălbatici. Făcând un pas înapoi, îi făcu semn lui Gruntle.

Călătoria până la moșia lui Sirik a fost din fericire scurtă. Trecuți Barbicanul lui Despot, apoi stânga, ocolind High Gallows Hill înainte de a ajunge la peretele proaspăt tencuit și la poarta largă, cu arc înalt, care dă în complexul comerciantului.

Probabil că s-a auzit dinainte, căci Sirik însuși aștepta, la umbra de soarele dimineții de un servitor cu o umbrelă de soare. O jumătate de duzină de bărbați blindați din garda sa privată de corp erau strânși în jurul lui. Expresia comerciantului s-a prăbușit rapid când a văzut doar patru vagoane rostogolindu-se în complex. Blestemele au călărit aerul prăfuit de la gardieni când l-au spionat pe primul șofer, al cărui cioar central în acel moment a decis să-și desfășoare pe jumătate aripile pentru a-și recăpăta echilibrul în timp ce mâinile ofilite zvâcneau urmele, oprind căruța.

Gruntle făcu frâu și descălecă încet.

Sirik își flutură mâinile într-un gest neputincios. 'Dar dar-'

Scoaterea mantiei a scos la iveală stricăciunile aduse lantului lui Gruntle, tăieturile prin zalele negre de fier, găurile și înțepăturile, sângele încrustat. — Răudătorii, spuse el într-un bubuit, zâmbind din nou.

'Dar-'

— Am dat socoteală bună, reluă Gruntle, strâmbându-se la paznicii din spatele comerciantului. — Și dacă ai mai elibera acolo câteva dintre prețioasele tale haine, s-ar putea să ne descurcăm și mai bine. Petrecerea de raid a fost una mare, o sută de sălbatici care țipă. Proștii au incendiat celelalte vagoane chiar dacă le-au jefuit.

Unul dintre gărzile de corp, căpitanul lui Sirik, cu chipul de sear, făcu un pas înainte, încruntat la vagoane. — O sută, nu-i așa? Împotriva ce, opt paznici sub comanda ta, Gruntle? Ne iei de idioți? O sută de locuitori și nu ai fi aici.

— Nu, Kest, nu ești un idiot, încuviință Gruntle. — Cu craniul gros și un bătăuş, dar nu un idiot.

În timp ce căpitanul și oamenii săi se înfrânau, Sirik ridică o mână tremurândă. — Mormăi, Gisp stă în căruța aia, dar e mort.

'El este. La fel și ceilalți trei.

— Dar... dar cum?

Ridicarea din umeri a lui Gruntle era o rulare de rău augur a umerilor săi masivi. „Nu sunt sigur”, recunoscu el, „dar oricum mi-au primit ordinele – desigur, eram disperată și țipeam lucruri pe care în mod normal nu le faceam, dar până atunci eram ultimul rămas și cu patru vagoane supraviețuitoare și tot atâtea cai. .' A ridicat din nou din umeri, apoi a spus: „Îmi iau plata acum, Sirik. Ai jumătate din Kelyk-ul Bastion pe care ți-l doreai și asta e mai bine decât nimic.

' *Și ce să fac cu patru șoferi strigoi?* a țipat Sirik.

Gruntle se întoarse, aruncându-se privirea spre Gisp. — Mergeți la Hood, voi patru. Acum.'

Șoferii s-au prăbușit imediat, alunecând sau clătinându-se de pe stinghii. Cei trei corbi care strângeau de chipul zdrobit al lui Gisp au pus un furtun indignat, apoi s-au aruncat în jos pentru a-și relua masa odată ce trupul s-a așezat pe praful complexului.

Sirik își revenise suficient pentru a arăta iritare. — Cât despre plată...

— Pe deplin, interveni Gruntle. Te-am avertizat că nu avem destule. Poate că Kest nu este un idiot, dar tu ești, Sirik. Și șaisprezece oameni au murit pentru asta, ca să nu mai vorbim de o sută de Dwell. Sunt pe cale să vizitez Breasla, după cum este necesar. Îmi primesc plata integral și îmi voi păstra părerile pentru mine. In caz contrar. .' Gruntle clătină din cap: „Nu vei mai angaja paznici de rulotă. Vreodata din nou.'

Fața acoperită de transpirație a lui Sirik a funcționat o vreme, până când ochii lui au găsit o expresie de resemnare. — Căpitane Kist, plătește-l pe bărbat.

La scurt timp mai târziu, Gruntle a ieşit în stradă. Făcând o pauză, ridică privirea spre cerul dimineții, apoi porni spre casă. În ciuda căldurii, își îmbrăcă mantia și trase din nou gluga. Nenorocitele semne de pe pielea lui s-au îmbogățit de luptă și a durat săptămâni până să se estompeze înapoi într-o nuanță fantomatică. Între timp, cu cât se putea face mai puțin vizibil, cu atât mai bine. Bănuia că coliba pe care o numea acasă era deja baricadată de o crimă de acoliți care așteptau întoarcerea lui. Femeia cu pielea de tigru care s-a proclamat Mare Preoteasa a templului local ar fi auzit strigătul de luptă aprig al Sabiei Mortale a lui Trake, chiar și la o distanță de aproximativ treizeci de leghe în Câmpia Locuinței. Și ea ar fi într-o

frenezie. . din nou, disperat ca întotdeauna pentru atenția lui.

Dar lui Gruntle nu-i pasă nimic de ea și de învinșii roșii pe care îi adunase la tâmplă. Uciderea acelor raiders nu fusese o sarcină pe care o salutase. Nicio plăcere în a vărsa blond, nicio încântare în propria lui furie sălbatică. Își pierduse prieteni în ziua aceea, inclusiv ultima pereche care fusese cu el încă de la Capustan. Asemenea răni erau mult mai adânci decât cele pe care carnea lui încă le purta și ar dura mult mai mult să se vindece.

Dispoziție proastă, în ciuda poșetei bombate de consilii la centură, nu era înclinat să sufere împingerea normală necesară pentru a naviga pe principalele bulevarde și străzi ale orașului o singură apăsare sau mârâit de prea multe și ar fi probabil să tragă lame și să se apuce să creeze o potecă. printre mulțimi, și atunci n-ar mai avea de ales decât să fugă din Darujhistan sau să riște să atârne de High Gallows Hill - și așa, odată trecută de Poarta Estates, chiar la sud de parcul Borthen, și coborând rampa către Lakefront District, Gruntle a luat un traseu giratoriu. , de-a lungul aleilor înguste și întortocheate și a curbelor pline de gunoaie între clădiri.

Puținele siluete pe care le întâlnise în timp ce mergeau s-au îndepărtat rapid, parcă ar fi fost lovite blânde de un instinct de autoconservare.

A coborât pe o pistă ceva mai lată doar pentru a o găsi blocată de o trăsură înaltă care părea că ar fi trecut printr-o revoltă – amintindu-i lui Gruntle că sărbătoarea era încă deschisă – deși, în timp ce se apropia și trecu timid membre dezmembrate și dâre de sânge care se usuca încet și când văzu gaura căscată din trăsură unde ar fi trebuit să fie o ușă, cu interiorul întunecat nemișcat și cenușiu de ceață nemișcată, iar caii stând cu piei încrustate de sudoare uscată. și spumă – întreaga mizerie nesupravegheată și aparent sfioasă la jafuri – a recunoscut că aceasta era una dintre acele blestemate de trăsuri ale Breslei Trygalle, bine și cu adevărat infamă pentru sosiri bruște, inexplicabile și invariabil violente.

La fel de iritant, Trygalle a fost un rival clar al breslei Caravanserai a orașului, cu sistemul său de acționariat fără precedent. Ceva la care Caravanseraiul ar fi trebuit să se gândească cu mult timp în urmă, deși dacă ceea ce auzise Gruntle era aproape de adevăr, atunci rata de uzură în rândul acționarilor lui Trygalle era îngrozitor de mare – mai mare decât ar accepta orice gardian sănătos.

Apoi, din nou, a reconsiderat, iată-l că era singurul supraviețuitor al caravanei lui Sirik și, în ciuda consiliilor, acum își ducea profitul financiar nu era practic nimic în comparație cu profiturile pe care Sirik avea să le recolteze de la kelyk, mai ales acum că nu trebuia să facă asta. plătește șoferii lui. Desigur, va trebui să cumpere vagoane noi și să le repare pe cele livrate de Gruntle, dar exista o asigurare care să compenseze o parte din asta.

În timp ce ocoli trăsura pe stradă, i s-a permis o privire mai atentă, ajungând la concluzia, acru, că Trygalle i-a construit pe nenorociți să reziste la orice. Pârjolită, înțepată parcă de ghearele urșilor de câmpie, mușcată și tăiată, vopsea strigătoare s-a desprins ca și cum ar fi fost stropită cu acid. La fel de bătut ca un vagon de război.

Trecu pe lângă cai. Apoi, cu cinci pași înainte, Gruntle se întoarse surprins. Așa aproape și fiarele ar fi trebuit să intre în panică - au intrat *mereu în* panică. Chiar și cei pe care îi sparsese mirosul tremurau incontrolabil sub el până când epuizarea nervoasă le-a atenuat spaima. Dar aici. . se încruntă, întâmpinând ochii unuia dintre lideri și nu văzând decât un dezinteres obosit.

Scuturând din cap, Gruntle și-a reluat călătoria.

Al naibii de curios. Apoi, din nou, i-ar fi descurcat cu un cal ca unul dintre aceia.

Mai bine, ce zici de unul mort? Mort ca Gisp?

Gândul l-a readus la anumite neplăcute la care nu prea voia să se gândească în acest moment. *Ca și cum aș putea comanda morților.*

Considera că era prea bătrân pentru a descoperi noi talente.

Coraculul din piele de morsă s-a clătinat periculos în cota dintre două șlepuri de comercianți, riscând să fie zdrobit între ele înainte ca un vârste frenetic de către singurul ocupant să arunce ambarcațiunea, pentru a se îndrepta câteva momente mai târziu lângă o aterizare plină de noroi, aglomerată cu capcane pentru raci. . Bărbatul care a urcat de pe coracul era îmbibat de la șolduri în jos, iar rucsacul pe care l-a trântit de un umăr s-a prăbușit, apoi a început să se scurgă incontinent în timp ce se îndrepta pe doc până la treptele uzate de piatră care urcau pe chei.

Era neîngrijit, avea barba de două sau trei zile, iar pieile pe care le purta păreau un amestec ciudat dintre cele purtate în mod normal sub armură și cele pe care le-ar putea purta un pescar Nathii într-un turbure. Pălăria din

piele de focă care îi acoperea capul era deformată, decolorată de soare și cu rame de sare. Pe lângă rucsac, purta un scimitar cu aspect ciudat într-o teacă despicată, legată între ele de fâșii de piele uzate. Pomul cu cap de șarpe a scos la iveală prize goale unde pietrele prețioase locuiseră cândva pentru ochi, colți și guler. Înalt, slăbănog, s-a mișcat cu o grabă vag furtivă odată ce a ajuns la chei, tăind printre mulțimi spre una dintre aleile de alimentare de pe cealaltă parte a străzii Frontului.

De la palierul de pe apă, cineva țipa, cerând să știe cine lăsase un coracul pe jumătate umplut lângă cuștile lui.

Ajungând la gura aleii, bărbatul a mers în câțiva pași, apoi s-a oprit în umbră dintre depozitele cu pereți înalți. Și-a scos pălăria și și-a șters murdăria de pe frunte. Părul lui negru, în timp ce se rărea din față, atârna într-o coadă de cal lungă care fusese ascunsă sub pălărie, dar acum îi cădea până la spate. Fruntea și fața îi erau cusute în cicatrici, iar cea mai mare parte a urechii stângi lipsea, tăiate de ceva vreme în urmă. Scărpinându-și o clipă barbă, și-a pus pălăria la loc și a pornit pe alee.

El a fost pus la mai puțin de zece pași mai târziu, în timp ce două siluete s-au apropiat de el din niște, una pe fiecare parte. Cel din stânga lui i-a blocat vârful unui pumnal de coaste, în timp ce celălalt flutura o sabie scurtă în fața ochilor, folosind-o pentru a-l îndrepta pe bărbat împotriva unui perete murdar.

Mut, se conformă bărbatul. În întuneric îl miji la cel cu sabia, apoi se încruntă. — Leff.

Un rânjet pătat. — Hei, vechi partener, îmi place să apari.

Cel cu cuțitul pufni. — M-am gândit că nu te vom spiona niciodată cu pălăria aceea stupidă, nu-i așa?

'Arde! Nu vă pot spune cât de bucuros sunt să vă văd pe amândoi. Zei de mai jos, aș fi crezut că voi doi v-ați fi întâlnit cu finaluri îngrozitoare cu mult timp în urmă. Dar aceasta este o mare descoperire, prieteni! Dacă aș avea vreo monedă... vreuna... de ce, v-aș cumpăra amândoi o băutură...

— Destul de asta, spuse Leff cu un mârâit, fluturând încă sabia în fața feței bărbatului. — Ești pe lista noastră, Torvald Nom. Da, foarte jos, deoarece majoritatea oamenilor s-au gândit că ești plecat de mult și aproape la fel de mult mort. Dar ai rămas fără o datorie – una mare și mai mare acum, da – ca să nu mai vorbim că ai terminat cu mine și Scorch...

ˆ

'Cu greu! Imi amintesc că ne-am absolvit oficial parteneriatul, după acea noapte când...

Scorch șuieră: — Liniste, la naiba! Nimeni nu știe nimic despre nimic din toate astea!

— Ideea mea a fost, explică Torvald în grabă, nu am rămas niciodată fără voi doi.

— Nu contează, spuse Leff, din moment ce nu de asta ești acum pe listă, nu-i așa?

— Voi doi trebuie să fiți disperați să vă înfruntați pe unul dintre acei...

— Poate că suntem, spuse Scorch, și poate că nu suntem. Acum, să spui că ești stricat este o veste proastă, Torvald. Pentru voi mai mult decât noi, din moment ce acum trebuie să vă livrăm. Și al meu, împrumutătorul Gareb nu va fi mulțumit?

'Așteptа! Pot să obțin acești bani - pot stinge datoria. Dar am nevoie de timp...

— Nu e timp să-ți dau, spuse Leff, clătinând din cap. — Îmi pare rău, vechi prietene.

— Într-o noapte, asta e tot ce întreb.

— Într-o noapte, să alergi cât de departe poți.

— Nu, jur. Doamne, tocmai m-am întors! Aici să-mi onorez toate datoriile!

— Serios, și cum plănuiești să faci asta?

— Cel mai bine lasă-mi detaliile în seama mea, Scorch, doar ca să te țin pe tine și pe Leff nevinovați. Acum, sunt foarte jos pe această listă - ar trebui să fiu, deoarece au trecut ani de zile. Asta înseamnă că nimeni nu se așteaptă să vii cu mine, nu? Dă-mi o noapte, doar una, asta e tot ce cer. Ne putem întâlni din nou chiar aici, mâine la ora asta. Nu voi rămâne fără voi doi, vă promit.

— Trebuie să crezi că suntem idioți, spuse Leff.

— Ascultă, odată ce i-am lichidat datoria lui Gareb, te pot ajuta. Cu acea lista. Cine e mai bun decât mine la astfel de lucruri?

Expresia neîncrezătoare a lui Scorch îi întinse fața până când părea că ochii îi vor cădea din orbite. Își linse buzele, aruncă o privire lui Leff.

Torvald Nom a văzut toate astea și a dat din cap. — Da, voi doi aveți probleme, bine. Listele alea mestecă pe oricine le ia. Trebuie să vă spun că sunt uimit și, ei bine, profund dezamăgit să constat că voi doi v-ați scufundat atât de departe de când am plecat. Doamne, dacă aș fi știut, ei bine, m-aș fi gândit să rămân...

Leff pufni. — Acum, asta e o minciună blestemată.

— In regulă, poate o exagerare. Deci... ce spune Gareb că îi datorez acum?

— O mie de consilii de argint.

Torvald Nom rămase cu gura căscată, culoarea părăsindu-i fața. — De dragul lui Hood, tocmai mi-a cumpărat o cină și un ulcior sau două! Și chiar și atunci, mi-am dat seama că era pur și simplu generos. Am vrut să lucrez pentru el sau ceva. Am fost insultat când mi-a trimis o factură pentru noaptea aceea...

— Interes, Torvald, spuse Leff. — Știi cum e.

— În plus, adăugă Scorch, te-ai ridicat și ai fugit. Unde ai fost în tot acest timp?

— Nu m-ai crede niciodată.

— Sunt cicatrici ale cătușei pe încheieturile tale?

— Da, și mai rău. Nathii sclave stilouri. Sclavi Malazan – până la șapte orașe. Beru fend, prietenii mei, nimic nu a fost frumos. Și în ceea ce privește lunga călătorie înapoi, de ce, dacă aș fi bard, aș face o avere învârtind povestea aceea!

Sabia care plutea în fața feței lui clătinase, se scufundase și acum căzuse, în cele din urmă, în timp ce vârful cuțitului care îi înțepa coastele se lăsă înapoi. Torvald s-a uitat repede în ambele fețe din fața lui și a spus: „Într-o noapte, vechi prieteni, și toate acestea vor fi lămurite. Și pot începe să te ajut cu acea listă.

— Ne-am primit deja ajutor, spuse Leff, deși nu părea mulțumit de această recunoaștere.

'Oh? OMS?'

— Kruppe. Îți amintești de el?

— Gardul ăla gras și uleios care atârnă mereu la Phoenix Inn? Sunteți nebuni doi?

Scorch spuse: — Este noul nostru local, Torvald, de când Bormen ne-a dat afară pentru...

— Nu-i spune astfel de lucruri, Scorch!

— Într-o noapte, spuse Torvald dând din cap. 'De acord? Bine, nu vei regreta.

Făcând un pas înapoi, Leff își înveli sabia scurtă. — O fac deja. Ascultă, Torvald. Fugi și te vom urmări, indiferent unde te duci. Poți sări direct înapoi în țarcuri de sclavi Nathii și vom fi acolo chiar lângă tine. Mă înțelegi?

Torvald se încruntă la bărbat pentru o clipă, apoi dădu din cap. — Așa fac, Leff. Dar m-am întors, acum, și nu plec nicăieri, niciodată.

'O noapte.'

— Da. Acum, voi doi ar fi bine să vă întoarceți la chei – cine știe cine s-ar putea pregăti să fugă pe următoarea navă care pleacă.

Ambii bărbați păreau brusc nervoși. Leff l-a împins pe Torvald în timp ce trecea pe lângă el, cu Scorch pe călcâie. Torvald i-a privit alergând până la gura aleii, apoi aruncându-se în mulțimea de pe Front Street.

„Cum se face”, a întrebat el pe sub răsuflarea, pe nimeni, „că idioții complet trăiesc mai departe, și mai departe? Și pe?'

Și-a ajustat capacul de ploaie Moranth, asigurându-se că niciunul dintre obiectele secrete în buzunarele de dedesubt nu fusese strâns împins sau, zeii ferește, rupt. Nu picură nimic. Fără senzații de arsură, fără prezență de alunecare. . tot ceea ce. *Bun* . Trasându-și pălăria floppy, porni încă o dată.

Chestia asta cu Gareb a fost al naibii de iritante. Ei bine, ar trebui să facă ceva în privința asta, nu-i așa? *O noapte. Amenda. Așa să fie. Restul poate aștepta.*

Sper.

Născut în orașul One Eye Cat în urmă cu douăzeci și șapte de ani, Humble Measure era de sânge amestecat. O femeie Rhivi, vândută unui negustor local în schimbul unei duzini de bare de fier stins, a născut un fiu nenorocit un an mai târziu. Adoptat în gospodăria tatălui său, după opt ani, băiatul a fost ucenic în meseria de timid de fier și ar fi moștenit întreprinderea dacă nu pentru o noapte îngrozitoare când lumea lui adăpostită și stabilă s-a terminat.

Sosise o armată străină, investind orașul într-un asediu. Zile și nopți de mare entuziasm din partea tânărului, apoi, cu străzile în flăcări de zvonuri despre gloria promisă de apartenența orașului la marele și bogatul Imperiu Malazan — dacă numai proștii din palat ar capitula. Ochii tatălui său străluciseră de acea făgăduință imaginată și, fără îndoială, tocmai în creșterea acestor viziuni, comerciantul în vârstă a conspirat cu agenți ai Imperiului pentru a deschide porțile orașului într-o noapte - o încercare care s-a încheiat cu un eșec catastrofal, cu negustor suferind arestare și apoi execuție, iar moșia lui a fost invadată de soldații din garnizoana orașului cu săbiile scoase.

Acel asalt lăsase amintiri de coșmar care nu aveau să părăsească niciodată Humble Measure. Asistând la violul și uciderea mamei sale și la cea a surorilor sale vitrege.

Țipete, fum și sânge, pretutindeni sânge, ca darul amar al vreunui zeu întunecat – oh, și-ar aminti acel sânge. Bătut și în lanțuri, fusese târât în stradă și ar fi suferit aceeași soartă ca și ceilalți dacă nu ar fi fost prezența unei companii de mercenari aliate cu orașul. Comandantul său, un războinic înalt și înverșunat, pe nume Jorrick Sharplance, preluase comanda puților de prizonieri supraviețuitori.

Compania respectivă a fost ulterior alungată din One Eye Cat de către conducătorii paranoici ai orașului, navigând cu nave peste Lacul Old King, cu puțin timp înainte ca un alt act de trădare să se dovedească mai de succes decât prima încercare. Încă o noapte de măcel, de data aceasta la mâinile însângerate ale asasinilor Claw, și One Eye Cat a căzut în Imperiul Malazan.

Jorrick Sharplance își luase prizonierii cu el, eliberându-i pe malul sălbatic de sud al lacului, chiar la poalele One Eye Range, cu provizii suficiente pentru a-i duce prin trecările muntoase până în Podișul Old King. De acolo, Humble Measure îi condusese pe supraviețuitorii gospodăriei sale, sclavi și cetățeni liberi deopotrivă, pe căile comercianților până în orașul Bear. O scurtă ședere acolo, apoi spre sud până la Patch și mai departe spre Rhivi Trail.

O scurtă ședere în Pale, până când, fugind încă de un alt asediu Malazan, coborâm în Darujhistan în mijlocul unei coloane decrepite de refugiați.

După care Humble Measure se stabilise în ultimul birou supraviețuitor al afacerii tatălui său, acolo pentru a începe un proces lung și atent de reconstrucție care i-a perfecționat abilitățile tactice și, într-adevăr, forța lui.

O călătorie atât de lungă și grea asigurase loialitatea personalului său. Sclavii au fost răsplătiți cu emancipare și nimeni nu a refuzat oferta lui de angajare. Comerțul lui cu fier a înflorit. Pentru o vreme, s-a părut că blestemul care era Imperiul Malazan ar fi putut să-l urmărească încă o dată, dar existase un dar, un dar de sânge pe care acum îl înțelegea bine, iar viața orașului fusese cruțată.

Pentru cât timp? Humble Measure cunoștea bine cum a făcut Imperiul lucrurile. Infiltrare, acte inteligente de destabilizare, asasinate, fomentarea panicii și dizolvarea ordinii. Faptul că aveau acum o ambasadă în oraș nu era decât un mijloc de a-și aduce agenții lor ucigași în shy;tan Darujhis. Ei bine, a terminat de alergat.

Strămoșii tatălui său făcuseră comerț cu fier timp de douăsprezece generații. Aici, în biroul din districtul Gadrobi din Darujhistan, în bolțile mult sub nivelul străzii, găsise înregistrări scrise care se întorceau cu aproape șase sute de ani. Și printre cele mai vechi dintre acele suluri de velin, Humble Measure făcuse o descoperire.

Darujhistan nu avea să cadă în stăpânirea Imperiului Malazan - el găsise mijloacele pentru a asigura asta. Pentru a se asigura, într-adevăr, că nicio putere străină nu va mai putea amenința orașul pe care acum îl numește acasă, să-și pună din nou în pericol familia, pe cei dragi.

Pentru a realiza acest lucru, Humble Measure a înțeles bine că va avea nevoie de toată perspicacitatea lui pentru a duce la bun sfârșit planuri complicate. Ar avea nevoie de sume uriașe de monede, pe care le avea acum la dispoziție. Și, din păcate, ar trebui să fie nemilos.

Neplăcut, da, dar un sacrificiu necesar.

Biroul central al Eldra Iron Mongers era o colecție extinsă de clădiri, depozite și curți de lucru chiar la nord de Poarta Two-Ox. Întregul complex a fost zidit și practic autonom. Trei seturi de forje aveau fața unei turnătorii alungite, cu un singur etaj, sprijinită de peretele de vest. Sub el curgea un pârâu subteran care dădea scurgere în râul Maiten, efluentul și deșeurile care ieșeau din acel pârâu dând golfului dincolo de numele său de Brownrun și, în majoritatea zilelor, pata s-a extins până la Lacul Azure, o consecință nefericită a fierului de lucru. , așa cum le spunea adesea oficialilor orașului când plângerile pescarilor Gadrobi au devenit prea stridente pentru a fi ignorate. Ofertele de recompensă erau de obicei suficiente pentru a reduce la tăcere astfel de obiecții și, în ceea ce privește ironia ușor amară, Humble Measure a simțit-o atunci când plătea aceste sume - o ironie bazată pe faptul că fierul era nevoie de toți, cererea nesfârșită, de la cârlige până la armuri. și săbii - ei bine, el a păstrat asta cu înțelepciune pentru el.

Clădirea administrației s-a ridicat pe peretele sudic al complexului, atât de birou, cât și de reședință. Cartierele personalului dominau aripa cea mai apropiată de capătul sudic al turnătorii. Blocul central adăposteau arhivele și camerele clericale. Aripa finală era cea mai veche parte a structurii, fundațiile sale datând dintr-o epocă în care bronzul era metalul principal, iar civilizația era încă o promisiune brută. Mult sub nivelul solului acestei aripi, scări străvechi se șerpuiau prin straturi de calcar,

deschizându-se spre o succesiune de bolți cioplite brut, care fuseseră folosite ca încăperi de depozitare de generații. Cu mult înainte de o astfel de utilizare banală, bănuia Humble Measure, aceste cripte aveau un scop mai întunecat.

Recent transformase o astfel de cameră într-un birou secret, în care putea lucra singur, protejat de o scărcătură de saloane îndelungate, și aici avea să rămână aproape toată noaptea, ciudat de neobosit, ca și cum ar fi însăși nobilimea cauzei sale. l-a binecuvântat cu rezerve inumane – o dovadă suplimentară pentru mintea lui că eforturile lui începuseră să ofere daruri, un fel de recunoaștere, de la puterile pe care puțini chiar bănuiau că mai existau.

Gândurile lui erau asupra unor astfel de chestiuni chiar și în timpul zilei, și în special în această zi, când slujitorul său cel mai loial - singurul om care știa despre criptele secrete și, într-adevăr, despre planul general al lui Humble Measure - a intrat în biroul său și i-a pus o mică ceară. carte pe biroul lui, apoi a plecat.

O accelerare bruscă a anticipării, zdrobită rapid odată ce a deschis cartea și a citit mesajul înscris în ceară.

Cel mai nefericit. Patru asasini, toți eșuând. Breasla l-a asigurat că un asemenea eșec nu se va repeta.

Așadar, țintele se dovediseră a fi cu adevărat la fel de periculoase pe cât bănuise Humble Measure, mângâiere acru, vai. A pus cartea jos și a întins mâna spre rola de pe farfuria ei încălzită. A topit cu grijă mesajul.

Breasla ar trebui să facă mai bine. Ca să nu-și piardă credința și să caute. . alte mijloace.

În curțile de dincolo, barele de fier zgomoteau când erau rostogolite de pe paleți pe paturile șinelor care duceau la depozit, ca ciocnirea bruscă a armatelor pe un câmp de luptă. Sunetul îl făcu pe Humble Measure să tresară.

Orice era necesar. *Orice era necesar.*

În foarte scurt timp, nava străină apropiindu-se din ce în ce mai mult de capacul debarcaderului Lowstone Pier a atras atenția mulțimilor de pe chei, suficient pentru a atenua vuietul constant al vânzătorilor, scrozatorilor, ghicitorilor, prostituatelor, cărușilor și pescarilor. Ochii s-au mărit. Conversațiile au murit în timp ce plămânii au smuls aerul și l-au ținut încordat în stare de șoc amorțit. Un râs brusc țipă, urmat rapid de alții.

Stând la prova navei joase, o mână palidă, perfectă, sprijinită pe gâtul sculptat al prorei cu cap de cal, era o femeie. Dacă nu pentru frumusețea ei uluitoare, eterică, echilibrul ei era atât de regal, atât de trufaș, încât s-ar fi apropiat de caricatură. Era îmbrăcată într-o bluză diafană de verde smarald care strălucea ca apa într-un râu glaciar. Purta o centură lată de piele neagră în care erau înfipte trei pumnale cu lamă goală, iar dedesubt, pantaloni de piele tăbăciți, strânși, până la jambiere din piele brută. În spatele ei, pe punte și în tachelaj, roiau o zeci de bhokarala, în timp ce încă trei se luptau pentru vâsla de cârmă.

Toate porturile din întreaga lume posedau povești despre sosiri revoltător de ciudate, dar niciuna nu se potrivea cu asta, sau așa ar fi susținut de martorii din case și baruri în anii următori. Pe măsură ce nava aluneca mai aproape de dig, dezastrul părea iminent. Bhokarala erau simple maimuțe, la urma urmei, poate la fel de deștepți ca un câine obișnuit. Să faci echipaj pe o navă? Ridicol. Trage în dană cu precizie pricepută? Imposibil. Cu toate acestea, în ultimul moment, cele trei creaturi care se luptau pentru controlul vâslei de conducere au înclinat în mod miraculos nava. Barele de protecție de paie abia s-au strâns între carenă și piatră, în timp ce ambarcațiunea a împins debarcaderul. Liniile au navigat în abundență haotică, doar câteva la îndemâna operatorilor de pe doc – dar suficiente pentru a face nava rapidă. Sus, deasupra catargului principal, vela s-a urcat și s-a rupt, apoi curtea s-a slăbit și pânza s-a îndoit în timp ce cădea, prinzând temporar un bhokaral în ea, unde creatura s-a zguduit și s-a luptat cu putere să se elibereze.

Jos, pe puntea principală, bhokarala s-a repezit din toate direcțiile pentru a lupta peste pasarela, iar toți cei de pe chei au privit cum scândură gri și deformată ieșea și cobora zvâcnindu-se în jos pentru a zăngăni pe pietrele debarcaderului, o sarcină care a dus la trei sau patru dintre fiarele negre, înaripate, căzând în apă cu scârțâituri jalnice.

La o duzină de pași distanță stătea un funcționar de la comandantul portului, ezitând prea mult în abordarea lui de a cere taxe de acostare. Bhokarala scufundată s-a urcat înapoi pe punte, unul cu un pește mare în gură, făcându-i pe alții să se repeze pentru a lupta pentru premiu.

Femeia făcuse un pas înapoi de pe stanga ei de lângă proa, dar, în loc să traverseze puntea principală pentru a debarca, ea a dispărut prin trapa cabinei.

Funcționarul se îndreptă înainte, apoi se retrase repede, când o jumătate de duzină de bhokarala care se înghesuiau pe șină lângă pasarela și-au dezvăluit colții spre el.

Obișnuită în rândul mulțimilor, fascinația față de noutate a fost de scurtă durată și în scurt timp, deoarece nu s-a întâmplat nimic altceva de remarcat în afară de încercările zadarnice ale funcționarului de a extrage taxele de acostare de la o zeci de maimuțe înaripate care nu făceau altceva decât să mârâie și să facă fețe. la el – unul care mergea atât de departe încât să-l arunce cu un cap de pește proaspăt – privirea fixă a șovăit și s-a îndepărtat, înapoi la orice sarcini și orice solicitare au necesitat atenție înainte de apariția navei. Cuvântul despre glorioasa femeie și despre echipajul ei absurd a alergat spre exterior pentru a infesta orașul, iute ca graurii care se învârteau din stradă în stradă, pe măsură ce după-amiaza se întindea.

În cabina căpitanului de la bordul navei, Scillara a privit cum sora Spite, cu un zâmbet slab pe buzele pline, turna pahare de vin și le așeza în fața oaspeților ei așezați în jurul mesei hărților. Zâmbetul s-a prăbușit într-o încruntă tristă – doar puțin exagerată – când Cutter s-a răsucit în scaun, prea frustrat pentru a accepta gestul pașnic.

— O, într-adevăr, spuse Spite, o oarecare maturitate din partea ta ar fi o ușurare chiar acum. Călătoria noastră a fost lungă, da, dar reiterez că amânarea debarcării până la amurg rămâne cea mai înțeleaptă cale.

— Nu am duşmani aici, spuse Cutter cu un mârâit beligerant. 'Doar prieteni.'

— Poate că este adevărat, recunoscu Spite, dar te asigur, tânăr asasin, Darujhistan nu este orașul pe care l-ai lăsat în urmă cu ani în urmă. Încărcat, așezat chiar pe marginea unui mare pericol...

'Știu că! O simt — am simțit-o înainte de a veni vreodată la bordul navei tale blestemate! De ce crezi că doar stau aici, fără să faci nimic, mi se pare cea mai proastă decizie posibilă? Trebuie să văd oameni, trebuie să avertizez...

— O, dragă, interveni Spite, crezi cu adevărat că singur ești conștient de pericol? Asta atârnă în echilibru chiar acolo, la îndemâna ta? Aroganța tinereții!'

Scillara și-a umplut pipa cu frunze de foșnet și a petrecut o clipă aprinzând-o. Emoții grele și tulburătoare au umplut cabina. Nimic nou în asta, desigur. Întreaga

călătorie fusese haotică și contrară din momentul în care ea, Cutter, Barathol și Chaur fuseseră pescuite din mări, chiar dacă cerul arunca pahare uriașe de foc din toate părțile. Bhokarala veneratoare, un catâr nenorocit, o cîrgă bătrână care s-a prăbușit într-o grămadă de păianjeni, dacă unul se uita cu piept în direcția ei. Un Mare Preot al Umbrei slăbănog, complet nebun și un Trell cu inima zdrobită. Și, în timp ce Spite s-a comportat cu toate aerele unei prințese miștoate, ea era într-adevăr o vrăjitoare Soletaken, îngrozitor de puternică și periculos de plină de nădejde ca o Zeiță Bătrână. Nu, o navă mai pestriță de pasageri și echipaj Scillara nu și-ar putea imagina.

Și acum iată-ne. Sărmanul Darujhistan! — Nu va dura mult acum, îi spuse ea lui Cutter. „Este mai bine să încercăm să rămânem cât mai departe de preaviz.

Iskaral Pust, așezat pe scaun cu picioarele întinse, astfel încât fața lui ca de broască râioasă să-i fie între genunchi, părea să se sufoce cu acel comentariu; apoi, înroșindu-se și chiar bombat, se încruntă la masă. — Avem o echipă de maimuţe nebune! Capul i s-a înclinat și s-a uitat încordat la Scillara. „Am putea fuma cu ea peste uscat – doar să-i atârnăm în părul ei! Desigur, peștele ar ajunge să ne otrăvească pe toți, ceea ce ar putea fi planul ei tot timpul! Ține-o departe de mâncare și băutură - oh, da, am înțeles-o. Niciun Mare Preot al Umbrei nu poate fi păcălit atât de ușor! Oh nu. Acum, unde eram? Sprâncenele lui s-au încruntat, apoi s-au ridicat brusc amenințător în timp ce se uita la ea. 'Sunt aviz! De ce să nu te strecori în acel nor al tău, femeie?

Ea i-a aruncat un sărut plin de fum.

Spite își puse paharul jos. — Dispozițiile cu care ne confruntăm acum merită probabil discutate, nu crezi?

Această întrebare, adresată tuturor, a scos doar priviri goale.

Spite oftă. — Mappo Runt, cel pe care îl cauți nu se află pe acest continent. Chiar și așa, v-aș sfătui să treceți pe uscat aici, poate până la Lamatath, unde ar trebui să puteți obține trecerea către imperiul căzut al Lether.

Trell o studie de sub sprâncenele lui grele. — Atunci nu voi zăbovi.

— O, nu trebuie să zăbovească, șopti Iskaral Pust. 'Nu Nu NU. Prea multă furie, prea multă durere. Uriașul nu poate zăbovi, sau, mai rău, nu poate să se *prefacă* . Falsificarea ar fi groaznică și, probabil, oricum împotriva legii. Da, poate aș putea să-l arestez. Închis, uitat într-o

temniță nefastă. Oh, trebuie să mă gândesc la această posibilitate, tot timpul zâmbind binevoitor! Și a zâmbit.

Mogora pufni. — Soț, spuse ea dulce, ți-am ghicit soarta. În Darujhistan îți vei găsi nemesisul, o ciocnire catastrofală. Devastări, mizerie pentru toți, dezlănțuirea de blesteme oribile și puteri feroce. Ruina, o asemenea ruină încât visez în fiecare noapte la pace binecuvântată, asigurată că universul este din nou în echilibru.

— Cu greu îmi pot imagina, spuse Spite, o umbră care impune un echilibru de orice fel. Acest soț al tău slujește unui zeu diabolic, un zeu cel mai neplăcut. Cât despre ghicirea ta, Mogora, se întâmplă să știu că nu ai asemenea talente...

— Dar pot să sper, nu?

— Asta nu este lumea pentru dorințe, dragă.

„Nu mă „dragă”! Ești cel mai rău fel de vrăjitoare, una arătătoare! Dovada că farmecul nu este altceva decât o farmec...

— O, nevastă, cântă Iskaral Pust, dacă te-ai putea încânta. De ce, sfârșitul greaței mele...

Cu un mârâit, Mogora a virat într-o masă clocotită de păianjeni, revărsându-se peste scaun și pe podeaua de scândură, apoi împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Iskaral Pust a chicotit la ceilalți. — De aceea stau așa, proștilor. Vă va mușca pe toți, cu orice ocazie! A împunsat cu un deget noduros la Scillara: — Cu excepția dvs., desigur, pentru că o îmbolnăviți!

— Bine, răspunse ea, apoi aruncă o privire spre Barathol. Bărbatul uriaș cu pielea neagră zâmbea pe jumătate în timp ce îi observa pe ceilalți. În spatele lui stătea Chaur, cu zâmbetul lui prostesc neclintit chiar și în timp ce încerca să lovească păianjeni. — Și ce rămâne cu tine, fierar? Nerăbdător să explorezi acest mare oraș al focului albastru?

Barathol a ridicat din umeri. „Cred că sunt, deși a trecut ceva timp de când m-am trezit ultima oară printre mulțimi. Îmi imaginez că m-ar putea chiar bucura de anonimatul. Părea să țină seama de mâinile sale acolo unde se sprijineau pe masă în fața lui și văzu ceva în țesutul lor de cicatrici care l-a făcut să se încruntă, apoi le-a retras încet din vedere. Ochii lui întunecați se deplasară de la ai ei, aproape timid.

Nu unul pentru mărturisiri mărețe, Scillara știa bine. Un singur regret putea zdrobi o mie de fapte mândre, iar Barathol Mekhar avea mai multe regrete decât puteau

suporta majoritatea muritorilor. Nici nu era suficient de tânăr ca să-și croiască drum prin ele, presupunând, desigur, că tinerețea era într-adevăr o perioadă de neînfricare îndrăzneață, acea prețioasă nesocotire față de viitor care permitea, ei bine, aproape orice, atâta timp cât servește o nevoie imediată.

— Recunosc, spuse Spite, o anumită melancolie când vizitez orașe vibrante, cum este și acest Darujhistan. O viață lungă ne învață cât de efemeră este gloria atât de înfloritoare. Am venit din nou peste cetăți pe care le cunoșteam bine în epoca măreției lor, numai pentru a găsi ziduri prăbușite, praf și pustiire.

Cutter și-a dezvăluit dinții și a spus: „Darujhistanul a rezistat de două mii de ani și va rezista încă două mii – chiar mai mult”.

Spite dădu din cap. 'Exact.'

— Ei bine, nu avem timp liber să trăim milenii, Spite...

— E clar că nu ai ascultat, a întrerupt ea. „Agrementul nu este o noțiune relevantă. Luați în considerare oboseala care afectează adesea oamenii tăi, la sfârșitul vieții lor. Apoi înmulțiți asta de nenumărate ori. Aceasta este povara de a fi longeviv.

— O clipă, atunci, în timp ce plâng pentru tine, spuse Cutter.

'Atât de ingratitudine! Foarte bine, tinere, te rog, lasă-ne acum, iar dacă asta va fi ultima dată pe care te văd, atunci voi cunoaște într-adevăr răsplata purtării pe îndelete!

Cutter și-a frecat fața și a părut doar câteva momente după ce s-a tras de părul lui. A tras aer în piept, a eliberat-o încet. — Aştept, mormăi el.

'Într-adevăr?' Sprâncenele subțiri și perfecte ale lui Spite s-au ridicat. — Atunci poate că urmează să vină scuze?

— Îmi pare rău, spuse Cutter murmurând. „Doar că, cu ceea ce mă tem că este pe cale să se întâmple cu orașul meu, apoi să pierd timpul – oricând – ei bine, nu este ușor.” El a ridicat din umeri.

— Scuzele cu avertismente nu au valoare, știi, spuse Spite, ridicându-se. „S-a înserat încă? Nu vă puteți târâi cu toții până la paturi pentru o vreme? Sau rătăcesc prin cală sau ceva? Cutter atât de nepoliticos se îngrijorează de lucrurile pe care nu le poate controla, eu însumi simt prezența. . personaje, cu domiciliul în Darujhistan, de

natură să mă alarmeze chiar și pe mine. In consecință, trebuie să mă gândesc o vreme. . preferabil singur.'

Scillara se ridică. — Să mergem, Cutter, spuse ea, luându-l de braț.

Urmat de Chaur, Barathol l-a urmat pe războinicul Trell în stăpânire. La bord nu existau dane suficient de mari pentru a găzdui Mappo, așa că își făcuse un fel de locuință în mijlocul baloturilor de provizii. Barathol văzu că Trell-ul își împachetase deja trusa, hamacul, armura și armele, toate îndesate într-un sac singur, înnodat la gură cu un cordon din piele brută, iar acum stătea pe o ladă, ridicând privirea pentru a-l privi pe fierar.

— Vrei să vorbești despre ceva, Barathol?

— Spite îmi spune că Trell au fost alungați de pe acest continent cu mult timp în urmă.

„Oamenii mei au fost atacați de mii de ani”. El a ridicat din umeri masivi. „Poate că suntem atât de urâți cu ceilalți, încât însăși existența noastră este inacceptabilă.”

— Ai o călătorie lungă înainte, spuse Barathol. „Gândul meu este...”

Dar Mappo ridică o mână. — Nu, prietene. Trebuie să fac asta singur.

„Pentru a traversa un întreg continent, în fața ostilității – posibil din toate părțile – Mappo, cineva trebuie să-ți păzească spatele.

Ochii întunecați și adânci ai lui Trell l-au studiat timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. „Barathol Mekhar, ne-am cunoscut bine în această călătorie. Nu mi-aș putea imagina pe cineva mai bine să-mi păzească spatele decât tine. A scuturat din cap. „Nu intenționez să traversez continentul. Sunt. . alte căi. Poate într-adevăr mai periculos, dar vă asigur că nu sunt ușor de ucis. Eșecul a fost al meu și pentru a-l face corect, ei bine, responsabilitatea este a mea și numai a mea. Nu voi – nu *pot* – să accept că alții își riscă viața în numele meu. Nu tu, prietene. Nu binecuvântat Chaur. Te rog, lasă-mă pe mine.

Barathol oftă. — Atunci îmi forțezi o alegere și mai îngrozitoare.

'Oh?'

Un rânjet ironic. — Da. Ce să fac cu viața mea.

Mappo mormăi râzând. „Nu aș numi asta teribil, cel puțin din punctul meu de vedere”.

— Înțeleg ce înseamnă să fii condus, a spus Barathol. „Cred că asta este *tot* ce înțeleg. În șapte orașe, ei bine,

aproape că mă convinsesem că ceea ce găsisem este tot ce aveam nevoie, dar mă mințeam singur. Unii oameni, cred acum, nu pot. . retrage. Se simte prea mult ca o predare.

— Ai fost fierar...

'În mod implicit. Am fost soldat, Mappo. O lamă roșie.

„Chiar și așa, a lucra fierul este o profesie demnă. Poate că ai fost soldat, cândva, dar a-ți lăsa armele jos și a-ți găsi o altă profesie nu înseamnă a te preda. Totuși, dacă ți se pare așa, ei bine, acest oraș este fără îndoială aglomerat de moșii, dintre care multe ar fi binevenit un gardian al experienței tale. Și vor fi negustori, care operează rulote. Într-adevăr, orașul trebuie să aibă propria sa garnizoană — niciun războinic nu se teme vreodată de șomaj, pentru că abilitățile lor sunt vreodată solicitate.

— O recunoaștere tristă, Mappo.

Trell a ridicat din nou din umeri. — Aș crede, acum, Barathol, că dacă cineva are nevoie de spatele păzit, acesta este Cutter.

Barathol oftă frustrat. — Spune puțin despre ceea ce plănuiește să facă. În orice caz, acesta este orașul lui. Îi va găsi pe cei care știu suficient să-l protejeze. În plus, trebuie să recunosc, după ce l-am văzut pe Cutter exersând cu acele cuțite ale lui, ei bine, poate că Darujhistan trebuie să se teamă de întoarcerea lui.

— Este prea precipitat.

— Am încredere în Scillara să-l frâneze.

— Barathol, hai să ne luăm rămas bun acum. Intenționez să plec în curând.

— Și nu te-am urmat până aici?

— Îmi iau prost la revedere. Privirea lui s-a ferit.

— Atunci le voi transmite celorlalţi astfel de lucruri, în numele dumneavoastră. Cutter va fi. . deranjat. Căci El te cunoaște cel mai mult dintre noi toți.

— Știu și îmi pare rău – în atât de multe feluri sunt un laș.

Dar Barathol a înțeles bine. Asta nu a fost lașitate. A fost un fel de rușine, depășit orice motiv posibil, orice justificare imaginabilă. Pierderea lui Icarium a fost o rană atât de crudă, atât de ireconciliabilă, încât pata sa răspândită i-a măturat totul din cale. Prieteni, loialități, vieți și istorii. Iar Mappo nu a putut lupta împotriva acelui val în fugă și a soartei pe care și-a căutat-o până la capăt. Ar fi durere la această concluzie, bănuia Barathol, de o măsură incalculabilă.

Dacă Icarium Lifestealer nu era încă dezlănțuit, ar fi în curând. Mappo ar fi prea târziu pentru a preveni asta. Era dificil, deci, să lase Trell-ul tuturor celor care îl așteptau, să se întoarcă pur și simplu, dar ce altceva putea face, când propriile dorințe ale lui Mappo erau atât de clare? — Te voi lăsa în seama ta. . cărări, atunci, Mappo. Și vă doresc tot ce este mai bun; o călătorie pașnică, încheierea ei satisfăcătoare.'

'Multumesc prietene. Sper că vei găsi în Darujhistan o casă demnă. Se ridică să strângă mâna fierarului, apoi trecu să-l îmbrățișeze pe Chaur, care râse încântat și încercă să înceapă un dans cu Trell. Făcând o grimasă, Mappo se dădu înapoi. — La revedere, Chaur. Ai grijă de Barathol aici.

Când Chaur a înțeles în sfârșit că nu îl va mai vedea pe Mappo, vor fi lacrimi. Era o simplă frumusețe la astfel de răspunsuri deschise, asemănătoare copiilor. Poate, considera Barathol, Chaur singur a mers pe cel mai adevărat drum al vieții.

Punând o mână pe umărul musculos al lui Chaur, îi zâmbi lui Mappo. „Este un cadou pe care nu-l merit”.

Trell dădu din cap. „Un cadou pe care lumea asta nu-l merită. Acum, aș fi singur, în aceste momente finale.

Barathol se înclină, apoi îl conduse pe Chaur înapoi spre scara care ducea la trapă.

Iskaral Pust se urcă pe patul lui, cu mijlocul celor trei stivuite pe corpul curbat. Și-a zgâriat capul pe partea de dedesubt a celui de sus și a blestemat pe sub răsuflare, apoi a mai blestemat când a trebuit să scoată o mână de ofrande dezgustătoare lăsate sub pernă de bhokarala. Capete de pești putrezite, aglomerări de fecale solzoase, sclipici furate de la Spite și o țeavă de caolin crăpată smulsă din Scillara. Aruncați, s-au îngrămădit și au zgomot pe aleea cu două scânduri, chiar la copitele catârului său, care ajunsese să stea lângă dana lui la intervale aleatorii - fiecare dovedindu-se succint incomod, așa cum se potrivea unui animal complet lipsit de creier, dar ciudat de loial. .

Din patul de deasupra se auzi un pufnit zgomotos. — Trapa este prea mică, știi, spuse Mogora, o faci prea evident, soțule.

„Poate că este evident numele meu al doilea, ai crezut asta? Nu, desigur că nu. Ea nu se gândește deloc. Avea zece mii de ochi și niciunul dintre ei nu-i poate vedea dincolo de firele de păr din nas. Ascultă bine, femeie. Toată

lumea știe că catârii sunt superiori cailor din toate punctele de vedere. Inclusiv navigarea trapelor. De ce, binecuvântatul meu slujitor de aici preferă să folosească anexe decât să arunce orice pe marginea drumului. Ea posedă decor, ceea ce cu greu se poate spune pentru tine acum, nu-i așa?

— N-ar trebui să te strângi din nas sau așa ceva? Închinătorii tăi se roagă pentru un semn, știi.

— Măcar am adoratori. Doar îi sperii. Îi sperii pe toată lumea.

'Chiar si tu?'

'Desigur că nu. Zei de jos, mă îngrozește! Mai bine nu o anunță, totuși. Ar fi rău. Trebuie să fac ceva în curând. Răsuciți-i picioarele, poate! Da, asta ar face. Lăsați-o întinsă pe spate, zgâriind în aer și scoțând sunete jalnice de mâhâit. O, imaginația este un lucru minunat, nu-i așa?

— Când e tot ce ai.

„Când ce este tot ce am? Despre ce prostie vorbești acum? Asta a fost ciudat. Aproape ca și cum ar putea să-mi citească gândurile. Bine că nu poate, totuși.

— Stai, şuieră Mogora. — Catârul acela era bărbat! Aș jura!

— Îl verifici, nu-i aşa?

— Încă un pas pe drumul acela, soț, și te voi omorî cu propriile mele mâini.

— Hee hee. Ce minte groaznică și dezgustătoare ai, soție.

— Nu, de data asta nu-mi vei distrage atenția. Catârul tău tocmai și-a schimbat sexul și, cunoscându-te, s-ar putea să mă uit la un rival, dar știi ce? Ea te poate avea. Cu binecuvântarea mea, ea poate, oh, da!

— Popularitatea este un blestem, spuse Iskaral, întinzându-se cu mâinile în spatele capului și privind în sus la frânghiile întinse ale saltelei de deasupra lui. — Nu că ea ar ști ceva despre asta. Ar fi bine să vizitez templul local, să-mi afirm dominația tiranică asupra tuturor acoliților locali și preoților și preoteselor fachiri. Preotese! Ar putea fi unul sau doi drăguți. Ca Mare Preot, aș putea să am alegerea mea așa cum este dreptul meu. Fă ofrande în umbra dintre picioarele ei, da...

— Aș ști, Iskaral Pust, se răsti Mogora, mișcându-se pe patul de deasupra. „Aș ști, și apoi mi-aș lua cuțitul, într-o noapte când tu dormi, și aș *snick snick* și tu ai fi cântat ca un copil și ai fi ghemuit pipi și ce femeie sau catâr ar fi te vrei atunci?

— Ieși din capul meu, femeie!

— Nu este greu să știi la ce te gândești.

'Asa crezi tu! Ea devine din ce în ce mai periculoasă, avem nevoie de divorț. Dar nu de asta se despart majoritatea prietenilor? Când femeia devine prea periculoasă? Trebuie sa fie. Sunt sigur de asta. Ei bine, aș fi liber atunci, nu-i așa? Gratuit!'

Catârul a gâjit.

Mogora a râs atât de tare încât s-a udat, dacă driblingurile de rang de sus ar fi fost vreun indiciu.

Scillara și Cutter luaseră danele cele mai aproape de pupa într-un efort de a obține un fel de intimitate și instalaseră o secțiune de pânză de rezervă peste alee. În ciuda acestui fapt, râsul pe jumătate nebun al lui Mogora a ajuns, declanșând încă o încruntătură a lui Cutter. .

„Dacă cei doi tocmai și-ar da seama cât de perfecți sunt unul pentru celălalt, am avea în sfârșit puțină pace."

Scillara zâmbi. — Sunt sigur că o fac. Majoritatea căsătoriilor implică ocazional gânduri reciproce de crimă.

El a aruncat o privire spre ea. — Ai niște idei ciudate, Scillara. Despre tot felul de lucruri.

— Mă întrebam, când vei pleca în seara asta, vei dori compania mea? Sau ai prefera să mergi pe cont propriu?

Nu a putut să-i țină privirea și a făcut un spectacol întinzându-și spatele înainte de a se întinde pe patul lui. — Sigur că nu, spuse el. — Îți va plăcea Phoenix Inn. Meese, Irilta, Murillio, Coll și Kruppe. Ei bine, poate nu Kruppe, care îi freacă pe unii oameni în mod greșit, dar este destul de inofensiv. . Presupun.' Scotoci o clipă în geanta de la centură, apoi scoase o singură monedă. Un sceptru de argint Blue Moranth, pe care a început să-l lucreze cu dibăcie printre degete. — Nu vor fi surprinși să mă vadă?

Ea a reușit să zâmbească. — Revenirea cu întârziere a lui Cutter.

„Ei bine, „Cutter" nu este numele după care mă cunosc. Pe atunci eram Crokus Younghand.

„Și unde este acum? Acest Crokus Younghand.'

A petrecut un moment strâmbându-se la moneda înainte de a răspunde: „Mort. Mort de mult.

— Și ce vor face prietenii tăi din asta?

Se ridică, brusc neliniștit și încă nedorind să-i întâlnească ochii. 'Nu știu. Nu vor fi fericiți.

— Cred că te voi lăsa pe tine, Cutter, spuse Scillara. „Mă voi alătura lui Barathol și Chaur care rătăcesc pe

piețele de noapte și așa ceva – are loc o sărbătoare, da? Sună îmbietor. Cât despre mă întâlnesc cu prietenii tăi, ar fi bine să aștepți o zi sau două.

El a aruncat o privire spre ea. 'Esti sigur? Tu nu-'

— Sunt sigură, a întrerupt ea. Ai nevoie de această noapte pentru tine. Veți avea suficiente întrebări la care să răspundeți fără ca prezența mea să încurce și mai mult lucrurile.

— În regulă, și, în ciuda eforturilor lui, uşurarea lui era palpabilă. — Dar vino mâine — toată lumea știe unde este Phoenix, așa că tot ce trebuie să faci este să întrebi.

— Desigur, răspunse ea, ridicându-se de unde stătea pe marginea propriei dane. — Mai bine îl vânez pe Barathol, ca să nu plece fără mine.

— Trebuie să se apropie de amurg.

— Așa este, Cutter. Doamna te trage în noaptea asta.

'Mulțumiri.' Dar a fost un răspuns distras.

În timp ce înainta, forțată să împingă catârul blestemat într-o parte, Scillara și-a spus că rănirea pe care o simțea nu este justificată. Își găsise mângâiere în brațele ei, pentru că nu era nimeni altcineva. Nu a fost implicată dragostea. Nu a fost menționat o dată, nici măcar șoptit sau murmurat în momentele groase și somnoroase de după dragoste. Puțin mai mult decât satisfacție reciprocă, confort și comoditate. Și acum, ei bine, acel timp trecuse. Întâlnirea cu prietenii l-a chemat pe Cutter — acea lume veche în care își cunoștea locul. Destul de dificil încât s-ar putea să nu se mai potrivească – explicarea fostei curve supraponderale și suge de țevi de lângă el nu ar face decât să-l facă de rușine.

El o schimbase, își dădu ea seama, oprindu-se chiar în interiorul trapei. Ca și cum ea ar fi absorbit o parte din incertitudinea lui, lipsa lui de încredere. Nu-și mai simțea sinele ei obișnuit dezvăluit și frânat. Nu mai este pregătit cu un rânjet, nu mai este blindat împotriva capricilor acestei lumi blestemate. Aici, la o duzină de pași de la cea mai mare eitate pe care o văzuse vreodată, nu era nici momentul, nici locul pentru o asemenea slăbiciune.

Ei bine, prezența solidă a lui Barathol ar putea răspunde nevoii ei. Pentru o vreme, oricum.

Ieșind pe puntea principală, ea s-a trezit în mijlocul unei furtuni în creștere. Bhokarala s-a înghesuit pe șina de la doc și a zburat înainte și înapoi de-a lungul lungimii ei, în timp ce la celălalt capăt al pasarelei stătea un agent al căpitanului portului, împreună cu o jumătate de duzină de

paznici ai orașului, care chiar și acum își trăgeau bastoanele, pregătindu-se să asalteze nava.

Barathol și Chaur tocmai urcaseră din cală, iar fierarul începu să-și împingă drum printre maimuțele care scârțâiau și scuipau.

Ea a înțeles bine dorința lui de a preveni o escaladare a situației. Spite nu era cea mai uniformă femeie pe care Scillara o cunoscuse. O ceartă rătăcită ar putea duce la distrugerea cheiului și jumătate din orașul dincolo de un dragon înfuriat. Totul pentru o neînțelegere cu privire la taxele de acostare.

Atât pentru o sosire liniștită.

Scillara se grăbi înainte, dând deoparte bhokarala cu piciorul și smulgându-și punga de monedă.

O lovitură în capul său și se rostogoli, trezindu-se brusc, ambele cuțite venind în mâinile lui și lamele zgâriind podeaua pietrișă de sub el. Umărul lui a lovit un perete și a clipit în întuneric.

O siluetă înaltă stătea deasupra lui, din piele neagră și cu bandă de fier în zdrențuri, strălucirea ternă a coastelor rupte ieșind prin pielea ruptă și verde. O față în umbră, orbite cu sâmburi, o tăietură largă a gurii sugerând colți în sus.

Rallick Nom studia apariția, cuțitele simțindu-se inutile în mâinile lui înmănuși. O parte a capului îi suna încă. Privirea i se lăsă spre degetele de piele înțepenite ale mocasinilor pe jumătate putreziti ai demonului. — M-ai lovit cu piciorul.

„Da”, a venit răspunsul răgușit.

'De ce?'

Demonul a ezitat, apoi a spus: „Părea lucrul de făcut”.

Se aflau pe un coridor îngust. La stânga lui Rallick era o uşă solidă din lemn negru şi accesorii din bronz. În dreapta lui, chiar dincolo de demon, era o intersecție în T și uși duble îndreptate spre conjuncție. Lumina aruncată de felinarul pe care creatura o ținea într-o mână ofilită, cu degete lungi, părea atât palidă, cât și rece, aruncând umbre difuze, indiferente, pe pereții de piatră. Deasupra capului, tavanul era aproximativ arcuit, pietrele mai subțiri și mai mici spre vârf, aparent montate fără mortar. Aerul mirosea a praf și a putreziciune, lipsit de viață și uscat.

'Se pare. . Nu-mi amintesc nimic, spuse Rallick.

'La timp.'

Fiecare articulație era rigidă; chiar dacă stătea cu spatele lipit de perete lăsă muşchii lui Rallick tremurând. Capul îl durea mai mult decât ecourile acelei blestemate de lovitură. „Mi-e sete – dacă nu ai de gând să mă bati până la moarte, demonule, atunci găsește-mi ceva de băut”.

— Nu sunt un demon.

— Asemenea lucruri nu sunt niciodată ușor de spus, răspunse Rallick mârâind.

„Eu sunt Jaghut. Raest, cândva tiran, acum prizonier. „Cine se ridică va cădea. Cel ce cade va fi uitat.” Așa a spus Gothos, deși, din păcate, se pare că trebuie să așteptăm cu toții pentru totdeauna înainte ca numele lui să dispară în uitare.

O oarecare putere se întorcea în membrele lui. — Îmi amintesc ceva. . o noapte de sânge, Gedderone Fete. Malazans în oraș. .'

„Evenimente portentoase la fel de lipsite de sens acum, precum erau atunci. Ai dormit, asasin, de ceva vreme. Chiar și otrava de pe armele tale și-a pierdut orice putere. Deși otataralul din venele tale curge fără încetare de timp, puțini ar fi făcut ca tine, ceea ce, presupun, este la fel de bine.

Rallick își înveli cuțitele și se ridică încet. Scena s-a învârtit îngrozitor și a închis ochii până când a trecut vertijul.

Raest a continuat: „Hotăresc în această casă. . rareori. Poate că a trecut ceva timp până mi-am dat seama că ea a dispărut.

Rallick miji la Jaghut înalt şi cocoşat. 'Ea? OMS?'

— Un demon în adevăr. Vorcan este numele ei acum, cred. Stai întins lângă ea, imun la trecerea timpului. Dar acum s-a trezit. Ea a scăpat, într-adevăr. S-ar putea să ia în considerare acest lucru. . perturbator. Dacă cineva îi pasă, asta este.

Vorcan, Stăpâna Breslei Asasinilor, da, acum și-a amintit. Era rănită, pe moarte, iar el se străduia să o ducă, fără să știe de ce, neștiind ce căuta. Spre casă, casa care crescuse chiar din pământ. Casa pe care malazanii o numeau Azath. Născut din Finnest al tiranului — Rallick se încruntă la Raest. — Casa, spuse el, este și închisoarea ta.

O ridicare deshidratată din umeri care făcea oasele să scârțâie. — Stresul de a deține o proprietate.

— Deci de atunci ești aici. Singur, nici măcar rătăcind. Cu două aproape cadavre care îți aglomerează holul. Cât timp, Raest?

— Nu eu sunt cel care mă întreb. Soarele se ridică pe cer afară, apoi se prăbușește încă o dată? Sună clopotele pentru a proclama un control acolo unde nu există cu adevărat? Oare nebunii muritori mai măsoară creșterile care duc la moartea lor, pariând cu timiditate pledoarii împotriva costurilor, persistând în amăgirea că faptele au valoare, că lumea și toți zeii stau la judecată asupra fiecărei decizii luate sau nu? Do-'

— Destul, îl întrerupse Rallick, îndreptându-se cu o singură mână de perete. „Am întrebat „în cât timp?” de ce nu?" sau „ce punct?” Dacă nu știi răspunsul, spune-o.

— Nu știu răspunsul. Dar ar trebui să corectez una dintre presupunerile tale. Nu am locuit aici singur, deși o fac acum, cu excepția dvs., desigur, dar compania voastră nu mă aștept să reziste. Acea legiune de proști cu capul cap pe care îi numești poporului tău, fără îndoială, așteaptă întoarcerea ta. Sângele vă așteaptă pumnalele, punga voastră este însetată după monedele care îl vor umple cu fiecare viață pe care o furați. Si asa mai departe.'

— Dacă nu ai fost singur înainte, Raest. .'

— Ah, da, m-am distras cu noțiuni de inutilitate umană. Stăpânul Punții Dragonilor a fost, în limbajul obișnuit, un squatter aici, în casă, pentru o vreme.

'Și apoi?'

'El a plecat.'

— Nu un prizonier, atunci, acest Stăpân.

'Nu. Ca și tine, indiferent față de soarta mea mizerabilă. Îți vei exploata acum privilegiul, asasin?

'Ce vrei să spui?'

„Vrei să pleci acum, să nu te mai întorci niciodată? Abandonându-mă în singurătatea eternă, cu doar pânze de păianjen în patul meu și dulapuri goale în bucătărie, cu curenți batjocoritor și ocazional zgomot slab al ramurilor moarte împotriva obloanelor? Și țipătul ciudat sau două ca ceva neplăcut este devorat de pământ și rădăcină în curte. Pur și simplu mă lași pe această lume, asasin?

Rallick Nom se uită la Jaghut. — Nu aveam idee că prezența mea inconștientă ți-a ușurat singurătatea, Raest.

— O astfel de insensibilitate din partea ta nu ar trebui să mă surprindă.

„Răspunsul meu este da, într-adevăr te voi lăsa în lumea ta”.

— Îți lipsește recunoștința.

Rallick își trase mantia pe umeri și își verifică echipamentul. Era sânge vechi, dar pur și simplu s-a

desprins ca zăpada neagră. 'Iartă-mă. Mulțumesc, Raest, pentru lovitura din cap.

'Cu plăcere. Acum pleacă, mă plictisesc.

Ușa se deschise cu un scârțâit puternic și gemut. Dincolo era noapte, dar întunericul era alungat înapoi, împins spre cer, de focurile albastre sfidătoare ale Darujhistanului. Undeva ferit de vederea de unde stătea el la palier, străzile clocoteau și agitate de desfătare bețiv. O altă sărbătoare, o altă sărbătoare fără minte a supraviețuirii.

Gândul a stârnit o oarecare anticipare în sufletul lui Rallick Nom, suflând deoparte ultimul praf din ceea ce bănuia el că fusese un somn lung, lung. Înainte ca ușa din spatele lui să fie închisă, se întoarse și putu distinge forma alungită a lui Raest, care stătea încă pe coridor. — De ce m-ai trezit? el a intrebat.

Ca răspuns, Jaghut a făcut un pas înainte și a închis ușa cu o trântire zgomotoasă care a trezit păsările în panică și le-a trimis să năpădească în noapte.

Rallick se întoarse spre potecă și văzu rădăcini zvârcolindu-se ca șerpii în mulci de ambele părți.

Verificându-și din nou cuțitele, și-a tras încă mai strâns mantia, apoi a pornit să-și redescopere orașul.

Și astfel locuitorii Darujhistanului au devenit zgomotoși, suficient pentru a oferi orașului însuși un fel de viață. Într-adevăr, cu capul înainte, fără nici un gând pentru viitor, fie acesta în următorul moment sau peste un an. Gazul s-a transformat într-o flacără albastră, acrobații și mumerii s-au învârtit printre mulțimi, o sută de mii de instrumente muzicale au purtat război pe câmpiile cântecului și, dacă ar fi spus de unii savanți, sunetul în sine era nesfârșit de timid, că a călărit curenți nesfârșiți care au lovit. nici un țărm fatal, nici în spațiu, nici prin timp, atunci viața însăși putea fi măsurată prin strigătul ei. În vremurile liberei, claritatea albastră, și în vremurile adunării norilor, în corul declarațiilor care cântau. . sosiri, lumi trăite, la fel de nemuritoare ca un vis.

Pe acoperișul unui turn bastion, în această noapte, stătea o femeie în negru. Ochii reci ca cei ai unui răpitor priveau de sus la acoperișurile întinse, la coșurile aprinse cu scântei din mahalalele îndepărtate ale cartierului Gadrobi și, plutind tăcută peste toate, această femeie s-a gândit mult și s-a gândit mult la viitor.

Pe o stradă din apropierea moșiei lui Coll, un bărbat îmbrăcat s-a oprit, stătea înrădăcinat ca o piatră în timp ce sărbătoarea se învârtea în jurul lui și chiar dacă a ajuns la concluzia că o întoarcere publică, așa cum i-a trecut prin minte, s-ar putea dovedi neînțelept, așa a mers un altul. bărbat — mai tânăr, dar cu aceeași privire în ochii săi întăriți — în drum spre hanul Phoenix.

Departe, în urma lui, jos, la chei, un fierar, servitorul lui jumătate și o femeie ale cărei curbe generoase atrăgeau priviri admirative din toate părțile, s-au îndreptat spre piețele de noapte din Gadrobi, văzând totul numai cu minune și plăcere. străinii ar putea realiza când vin pentru prima dată într-unul dintre cele mai mari orașe din lume.

Mai aproape de nava de pe care coborîseră, un Mare Preot al Umbrei s-a năpustit spre cele mai apropiate umbre, urmărit în cea mai mare parte nevăzut de păianjeni care pluteau pe briza lacului, iar pe urmele ambilor a zburat o zeci de bhokarala - multe împovărate cu noi ofrande și Indiferent de buletinele pe care le-au pretins ca posesiuni de drept – un furtună purtătoare de colți, care a trecut prin mulțimi, însoțită de strigăte de surpriză, groază și blesteme (în timp ce colecția lor de posesiuni a înflorit cu fiecare pungă, poșetă și bijuterie la îndemâna mâinilor lor gheare).

La bordul navei însăși, căpitanul a rămas. Acum purta haine largi, fluide, din mătase neagră și purpurie, cu fața albă ca lumina lunii, în timp ce se încruntă la orașul dinaintea ei. Un parfum în aer, un parfum persistent, cu amintiri. . Oh, din toate locurile, dar a fost acesta cu adevărat un accident? Spite nu credea în accidente.

Așa că a ezitat, știind ce avea să dezvăluie primul ei pas pe piatra solidă – poate, a decis ea, ar fi bine să aștepte o vreme.

Nu de mult.

Doar suficient de lung.

Într-o altă parte a Darujhistanului, un negustor de fier a trimis încă un mesaj către Stăpânul Breslei Asasinilor, apoi s-a retras în biblioteca sa secretă pentru a studia din nou literatura antică și plină de probleme. În timp ce nu prea departe stătea un negustor de gardă cu tatuaje ghimpate decolorate, încruntându-se la o ceașcă de vin fierbinte condimentat în mâinile lui uriașe și cicatrice; iar din camera alăturată se auzi râsul unui copil, iar acest sunet îl făcu să tresară.

Jos, printre noile moșii ale unor cămătari odinioară criminali, care de atunci și-au cumpărat respectabilitate, un sărac Torvald Nom s-a apropiat pe furiș de peretele înalt, cu vârful țepilor, al unei astfel de proprietăți. Datorii, nu-i așa? Ei bine, se rezolvă ușor. Își pierduse vreuna din abilitățile? Desigur că nu. Dacă ceva. . astfel de talente fuseseră perfecţionate de rigorile unei călătorii legendare prin jumătate din lumea blestemata. Întoarcerea lui glorioasă în Darujhistan încă îl aștepta. Vino dimineața, da, vino dimineața. .

În acest moment, într-o încăpere mică de deasupra barului de la hanul Phoenix, un bărbat stătea întins pe spate pe un pat, încă slăbit din cauza pierderii de sânge și, în gândurile sale, se plimba prin cimitirul trecutului său, cu degetele periind vârfurile pietre funerare și semne funerare de intemperii, văzând nodurile de iarbă încâlcită cățărându-se pe laturile urnelor prăfuite, în timp ce se întindea în urma lui era umbra tinereții sale – mai slabă, mai lungă, acum se destrăma chiar de la margini. Încă nu și-a ridicat mâna pentru a-și simți propria față, pentru a simți ridurile și cutele care scriau în glife obosite vârsta lui, viața în scădere.

O, carnea ar putea fi vindecată, da. .

Dedesubt, în mijlocul unei gloate de bețivi zguduiți și de curve țipătoare de ambele sexe, un bărbat mic și rotund, așezat ca întotdeauna la masa sa privată, s-a oprit cu gura plină de pâine cu miere și, când a auzit al zecelea clopoțel sunetul prin oraș, și-a înclinat capul și și-a așezat ochii minusculi, plini de mărgele, asupra ușii de la Phoenix Inn.

Sosiri.

Glorie și prevestire, reuniune încântătoare și iminență teribilă, înaripate asta și înaripate aia și evadări și eliberări și ciocniri în așteptare și cereri nefaste de răsplată pentru o singură gură de vin scuipat, o asemenea noapte!

O astfel de noapte!

CAPITOLUL PATRU

Ne înecam printre petale și frunze
Pe Câmpia Sethangar
Unde visele se zvârliau ca oștile pe câmpie
Și să cânt despre frumusețea tuturor acestor flori
Era să uit sângele care hrănea fiecare rădăcină
Pe Câmpia Sethangar
Am strigat după adăpost de această furtună fecundă
Împingerea și avântul vieții pe vânturile zgârietoare
Era uscat ca vocea unui preot în chin de foc
Pe Câmpia Sethangar
Și nu se auzeau cuvinte înțelepte în vuiet
Al florilor care râd care se întind până la orizont
În timp ce respirația înțepătoare ne lăsa beți și clătinați
Pe Câmpia Sethangar
Trebuie să murim vreodată în bogăția dezvăluirii noastre
Cedar de fiecare dată în faţa pământului rece şi întunecat
Doar ca să izbucnesc cu ochii mari la naștere nevinovată
Pe Câmpia Sethangar?
Care zeu pășește acest câmp coasă în mână
Pentru a tăia mima grandioasă cu judecată ascuțită
Luând din sufletul nostru toată voința în snopi mănunchi
Pe Câmpia Sethangar
Să hrănești așa cum se cuvine tuturor fiarelor împovărătoare?
Florile se vor închina binecuvântării volubile a luminii a copacului
Pădurile ajung în dulceața unui cer dincolo de atingere
Chiar și când pâraiele fac pelerinaj la mare
Și ploaia caută unirea cu orice carne și sânge
Dealurile vor ține tare peste fiecare câmpie, chiar și Sethangar
Și așa visăm la sfârșitul inechității
De parcă ar fi în puterea noastră
Acolo, în claritatea privirii noastre
Atât de prost orbit de frumusețe. .

Declamație (fragment), (?) Keneviss Brot First Century Burn's Sleep

Gemuind ca o fiară în chinurile ei de moarte, nava păru să se urce pe stâncile negre înainte ca chila să se rupă și carea să se rupă cu un strigăt așchiat. Cadavrele tăiate și fără sânge s-au rostogolit și au alunecat de pe punte, revărsându-se în spuma zvâcnitoare, unde membrele palide se prăbușeau și fluturau în tumult înainte ca flutura să le târască să se prăbușească peste fundul mării spart, afară și în jos în adâncuri. Silueta vie singuratică, care se legase de timoneră, era acum încurcată în frânghii zdrobite la pupa, făcându-se să ajungă la cuțit înainte ca următorul val uriaș să explodeze peste epavă. O mână albită de sare – pielea palmei atârnând în fâșii stricate – smulse arma cu lamă largă. S-a tăiat frânghiile care-l legau de timonei în sus, în timp ce carena a tunat la impactul unui alt val și spumă albă a căzut peste el.

Când ultima șuviță s-a despărțit, a căzut pe o parte și a alunecat spre șina zdrobită, ciocnirea împingând aerul din plămâni, în timp ce s-a înclinat peste stânca încrustă, apoi a căzut, moale ca orice cadavru, în apa agitată.

Un alt val a coborât pe epavă ca un pumn enorm, zdrobind puntea sub puterea ei fără sens, apoi târând întreaga carenă înapoi în apa mai adâncă, lăsând un val de lemn așchiat, linii și pânză zdrențuită.

Acolo unde omul dispăruse, mările năvalnitoare se învârteau în jurul stâncii negre și nimic nu a ieșit din acel curent zguduitor.

Pe cer, deasupra capului, nori întunecați s-au ciocnit, au învârtit brațele bolnave într-o îmbrățișare reciprocă și, deși pe această coastă nu se ridica niciun copac din pământul devastat, și din buzunarele din buzunare, ici și colo, printre stânci, pietriș și nisip, nu s-au ridicat decât ierburi stricate de vânt, de pe cerul rănit uscate, frunzele de toamnă se învârteau ca ploaia.

Mai aproape de țărm stătea o întindere de apă, în cea mai mare parte adăpostită de mările furioase dincolo de recif. Fundul ei era o întindere de nisip coral, suficient de agitat încât să întunece puțin adâncurile.

Bărbatul se ridică la vedere, cu apă curgând. Își rostogoli umerii, scuipă o gură groasă de nisip și sânge, apoi se îndreptă spre șuviță. Nu-și mai ducea cuțitul, dar în mâna stângă avea o sabie în teacă. Realizată din două fâșii

lungi de lemn pal întărite cu fier înnegrit, teaca a arătat că era ruptă de crăpături, în timp ce apa se scurgea dintr-o zece de fisuri.

Frunze plouând din toate părțile, a mers dincolo de linia mareei, s-a strâns pe un morman de scoici sparte și s-a așezat, cu antebrațele pe genunchi, cu capul în jos. Potopul bizar s-a îngroșat în rafale de vegetație putrezită, ca lapovița neagră.

Fiara masivă care s-a izbit de el ar fi fost de trei ori greutatea lui dacă nu ar fi fost înfometată. Nici nu ar fi atacat deloc, vreodată sfioasă de oameni, dar se pierduse într-o furtună de praf și apoi a fost alungată de la legile de pășuni în interior pe această coastă sterp, fără viață. Dacă vreunul dintre cadavrele de pe navă ar fi ajuns pe plajă, ursul de câmpie ar fi ales să-și curețe masa. Din păcate, ciuma ei de nenorociri era nesfârșită.

Fălcile enorme s-au strâns în jurul capului bărbatului, caninii sfâșiind pielea capului și înțepandu-se în craniu, totuși bărbatul se abătea deja, se răsucea, părul lui ud și zgomotul brusc de sânge dovedindu-se suficient de alunecos pentru a-i permite să se elibereze de muscatura de urs.

Sabia zăcea, încă în teacă crăpată, la doi pași depărtare, și chiar în timp ce se arunca spre ea, greutatea enormă a ursului se prăbuși asupra lui. Ghearele îi strângeau ghearele de lanț, inelele rupându-se ca niște solzi rupti. Se răsuci pe jumătate, lovind cu cotul drept în capul ursului, destul de tare încât să-i îngreuneze a doua încercare de a-i mușca ceafa. Lovitura a pulverizat sânge de pe buza ruptă a fiarei de-a lungul maxilarului.

Bărbatul și-a înfipt din nou cu cotul, de data aceasta în ochiul drept al ursului. Un bâlâit de durere și animalul s-a aruncat spre stânga. Continuându-și răsucirea, bărbatul și-a ridicat ambele picioare, apoi le-a băgat mai întâi călcâiele în coaste. Oasele s-au spart.

Un alt strigăt de agonie. Sânge spumos ieși din gură.

Dându-se cu piciorul, bărbatul a ajuns la sabie. Mișcările lui erau încețoșate de viteză, scoase arma, se așeză pe picioare ghemuit și înfipse sabia în gâtul ursului. Lama străveche cu filigran a alunecat printr-un mușchi gros, apoi a mușcat în os și, s-a izbucnit liber pe partea opusă. Sânge și bilă țâșneau în timp ce capul tăiat al ursului bătu pe nisip. Corpul s-a așezat pe coapse, încă vărsând lichid, apoi s-a prăbușit într-o parte, cu picioarele tremurând.

O căldură arzătoare clocotea în spatele capului bărbatului, urechile i se umplură de un bâzâit ciudat, iar împletiturile părului său negru, îndoit, picurau fire groase de salivă însângerată în timp ce el se clătina în picioare.

Pe lama sabiei, sângele a fiert, a devenit negru, apoi s-a vărsat în fulgi.

Tot cerul ploua cu frunze moarte.

S-a clătinat înapoi la mare, a căzut în genunchi în adâncime și și-a cufundat capul în apa vag caldă.

Amorțeala îi curgea pe spatele craniului. Când s-a îndreptat încă o dată, a văzut înflorirea sângelui în apă, o pată care se întindea într-un curent — o cantitate îngrozitoare. Putea simți mai mult, curgându-i pe spate acum.

A smuls repede din lanț, apoi cămașa murdară, cu rame de sare de dedesubt. A smuls mâneca stângă a cămășii, a împăturit-o într-o bandană largă și și-a legat-o strâns în jurul capului, atât de mult pe pielea și carnea ruptă cât putea să se descurce prin simțire.

Bâzâitul se stingea. O durere înspăimântătoare îi umplea mușchii gâtului și umerilor, iar în capul lui bătea acum câte o tobă, fiecare bătaie pulsand până când oasele craniului păreau să reverbereze. A încercat să scuipe din nou, dar gâtul lui uscat nu a dat nimic – aproape trei zile acum fără apă. Un efect tremurător i-a asaltat vederea, de parcă ar fi stat în mijlocul unui cutremur. Poticnându-se, a revenit pe plajă, adunându-și sabia pe drum.

În genunchi încă o dată, de data aceasta la carcasa fără cap. Folosindu-și sabia pentru a sculpta în trunchi, apoi întinzând mâna pentru a prinde inima caldă a ursului. L-a sfâșiat și l-a desprins, a ridicat-o într-o mână și a ținut-o peste gură, apoi a strâns-o de parcă ar fi fost un burete. Din cea mai mare dintre artere, sângele i-a țâșnit în gură.

A băut adânc, în cele din urmă închizând buzele în jurul arterei și sugând ultima picătură de sânge din organ.

După ce a terminat, a muşcat în muşchi şi a început să-l mănânce.

Încet, vederea i s-a calmat și a observat pentru prima dată frunzele care plouau, torentul abia acum diminuându-se, în timp ce norii grei, în război, se îndepărtau, peste ceai.

A terminat de mâncat inima, și-a lins degetele. S-a ridicat încă o dată și a luat teacă, învelind sabia. Bătaia tobei se stingea, deși durerea îi chinuia încă gâtul, umerii și spatele - mușchi și tendoane care abia începuseră

plângerea lor de abuzul sălbatic pe care îl suferiseră. El a spălat cămașa cu o mânecă, apoi a stors-o - cu tandrețe, deoarece era urâtă și putea să se destrame în urma unei îngrijiri prea riguroase. Alunecând-o, a clătit apoi coșul de lanț înainte de a-l rula și a-l așeza pe un umăr.

Apoi a pornit, spre interior.

Deasupra crestei tarmului, a gasit in fata lui un pustiu. Stâncă, tufăr, dâre de cenușă și, în depărtare, râpe și aflorințe de rocă ruptă, o gropiță a peisajului în falduri haotice care se ridicau în dealuri brute și zimțate.

Departe în stânga lui – spre nord – o ceață granulară, difuză, păta cerul deasupra sau dincolo de mai multe dealuri.

Miji ochii, studia acea ceață timp de treizeci de bătăi ale inimii.

Pete de albastru prăfuit deasupra lui acum, în timp ce furtuna se rostogoli spre vest peste mare, ploaia ei de frunze lăsând în aer ca urme de gheare, pătând calotele albe dincolo de recif. Vântul și-a pierdut o parte din frigul, când soarele a trecut în cele din urmă, promițând propriul atac asupra cărnii muritoare.

Pielea bărbatului era închisă la culoare, pentru că se născuse într-o savană. A lui era o constituție de războinic, mușchii înclinați și bine definiți pe cadrul lui. Înălțimea lui era medie, deși ceva în postura lui îl făcea să pară mai înalt. Trăsăturile sale uniforme au fost devastate de prădare, dar deja carnea bogată a inimii ursului începuse să umple acea expresie cu o forță nestăpânită, nestăpânită.

Totuși, rănile ardeau de o căldură feroce. Și știa, atunci, că febra nu era departe. Nu vedea nimic în apropiere în care să se adăpostească, să se adăpostească la soare. Printre râpe, probabil, șansa de peșteri, surplombe. Inca. . la o mie cinci sute de pași, dacă nu mai mult.

Putea să ajungă atât de departe?

Ar trebui.

A muri era de neconceput și nu era o exagerare. Când un bărbat a părăsit Hood, ultima poartă este închisă. Uitarea sau chinul unei călătorii fără sfârșit – nu se putea spune ce soartă îl aștepta pe un astfel de om.

În orice caz, Traveler nu se grăbea să descopere un răspuns. Nu, l-ar invita pe Hood să-l găsească el însuși.

A fost cel puțin ce putea face.

Pingându-și cureaua de frânghie a tecii peste umărul stâng, verificând dacă sabia numită Răzbunare era strânsă

în ea, și prinderea ei simplă la îndemână, porni prin câmpia sterilă.

În urma lui, ramuri dezbrăcate s-au învârtit și s-au răsucit în jos de la norii zgomotoși, cufundându-se în valuri, în timp ce s-au rupt din luna însăși.

Poiana purta brazdele inconfundabile de pluguri sub ierburile de mlaștină până la talie, fiecare panglică prinzându-le de picioare în timp ce treceau prin tulpinile groase. Epava unui magazie de cereale s-a ridicat din tufiș la capătul îndepărtat, acoperișul ei s-a prăbușit cu un puieț care se ridică de pe podea, la fel de exuberant ca orice cuceritor. Totuși, astfel de semne erau, până acum, tot ce a rămas din orice trib care locuise cândva în această pădure. Fragmente de voință deliberată s-au dus în pustiu, dar voința a eșuat. Peste încă o sută de ani, știa Nimander, toate dovezile vor fi șterse în întregime. A fost chipul efemer al civilizației un motiv de frică? Sau, poate, ușurare? Faptul că toate victoriile au fost în cele din urmă tranzitorii în fața naturii răbdătoare ar putea foarte bine să fie motiv de optimism. Nicio rană nu era prea adâncă pentru a se vindeca. Nicio indignare prea îngrozitoare pentru a fi într-o zi irelevantă.

Nimander se întrebă dacă descoperise chipul singurului zeu adevărat. Nimic altceva decât *timpul* , acest tiran mereu în schimbare și totuși neschimbător împotriva căruia nicio creatură nu ar putea învinge. În fața căruia chiar și copacii, piatra și aerul trebuie să se închine într-o zi. Ar fi un ultim zori, un ultim apus de soare, fiecare îngenuncheat într-o capitulare finală. Da, timpul a fost într-adevăr un zeu, jucând aceleași jocuri cu insectele umile ca și cu munții și cu proștii care le-au cioplit fermele. În pace cu fiecare solz, încântat de bătăitul rapid al inimii unui șobolan și de suspinul lent al vântului devorator împotriva pietrei. Mulțumit de lumina înfloritoare a unei stele și moartea rapidă a unei picături de ploaie pe podeaua unui deșert.

— Ce a meritat zâmbetul, verişoară?

El aruncă o privire spre Skintick. — Binecuvântat cu revelația, cred.

— Un miracol, atunci. Cred că și eu sunt convertit.

„S-ar putea să vrei să te răzgândești – nu cred că noului meu zeu îi pasă de închinare și nici nu răspunde la orice rugăciune, oricât de fervent ar fi.”

— Ce este atât de unic în asta?

Nimander mormăi. — Poate că meritam asta.

— Oh, ești prea rapid să sari în calea a ceea ce ar putea răni – chiar și atunci când rănirea nu a fost niciodată intenția. Încă sunt deschis să mă amestec cu închinarea ta față de noul tău zeu, Nimander. De ce nu?'

În spatele lor, Desra pufni. — Vă voi spune doi la ce să vă închinați. Putere. Când este de o asemenea amploare încât să te lase liber să faci ce vrei.

— O astfel de libertate este întotdeauna o amăgire, soră, spuse Skintick.

— Este singura libertate care *nu este* o amăgire, prostule.

Făcând o grimasă, Nimander spuse: — Nu-mi amintesc că Andarist să fi fost foarte liber.

— Pentru că fratele lui era mai puternic, Nimander. Anomander era liber să ne *părăsească* , nu-i așa? Ce viață ai alege?

— Ce zici de niciunul? spuse Skintick.

Deși mergea în spatele lor, Nimander putea să vadă în mintea lui chipul surorii lui și disprețul din ea, în timp ce, fără îndoială, ea îl batjocoră pe Skintick.

Clip mergea undeva înainte, vizibil doar ocazional; ori de câte ori pătrundeau într-un alt poiană pe jumătate copleșită, îl vedeau așteptând la capătul îndepărtat, parcă nerăbdător de copiii întârziați și captivanți.

În spatele lui Nimander, Skintick și Desra mergeau pe ceilalți, Nenanda alegând să păzească spatele ca și cum acesta ar fi fost un fel de raid în teritoriul inamic. Înconjurat de păsări cântătoare suspecte, rozătoare nervoase, insecte iritate, Nenanda se căptușea împreună cu o mână sprijinită pe pomul sabiei, o strălucire pentru fiecare umbră. El va fi așa toată ziua, știa Nimander, adăpostindu-și dezgustul și furia pentru atunci când toți stăteau lângă foc noaptea, un incendiu pe care Nenanda îl considera neglijent și periculos și l-ar tolera doar pentru că Clip nu spuse nimic, Clip cu jumătate de zâmbet. și inele învârtite care au hrănit Nenanda cu bucăți de aprobare până când tânărul războinic a fost consumat de nevoia unui dependent, disperat după următoarea hrănire meschină.

Fără el, s-ar putea prăbuși, s-ar prăbuși în interior ca o vezică dezumflată. Sau năvăliți, da, la fiecare dintre rudele lui. La Desra, care fusese iubita lui. La Kedeviss și Aranatha care erau inutile. La Skintick care a batjocorit ca să-și ascundă lașitatea. Și la Nimander, cine era de vină pentru... ei bine, nu e nevoie să intri în asta, nu-i așa?

' *Nu te supăra, iubit. Te aștept. Pentru totdeauna. Fii puternic și știi asta: ești mai puternic decât știi. gandeste-* '

Și dintr-o dată în mintea lui a răsunat o altă voce, mai tare, acru de venin: „ *Ea nu știe nimic. Ea te minte.* '

Phaed.

' *Da, nu poți scăpa de mine, frate. Nu când mâinile încă ard. Încă îmi simt căldura gâtului. Nu când ochii mei bombați rămân ațintiți asupra ta, ca unghiile, da? Vârfurile de fier împingându-ți încet în ochii tăi, atât de frig, atât de durere și nu poți scăpa, nu pot scăpa niciodată.* '

Îmi neg vina? Oare măcar măcar de la asemenea adevăruri?

„ *Asta nu este curaj, frate. Asta este disperare. Predare patetică. Îți amintești de Withal? Cum a luat asupra sa ceea ce trebuia făcut! M-a ridicat ca o păpușă de cârpă — putere impresionantă, da! Ma incalzeste amintirea, Nimander! Ai să-mi lingi buzele?* ' și ea a râs. Cu toate acestea , *da, știa ce să facă, pentru că nu i-ai lăsat de ales. Pentru că ai eșuat. Atât de slab încât nu ai putut să-ți ucizi sora. Am văzut la fel de multe în ochii tăi; în acel ultim moment, am văzut-o!* '

Un sunet trebuie să se fi ridicat de la Nimander, pentru că Skintick se întoarse cu sprâncenele ridicate.

'Ce s-a întâmplat?'

Nimander clătină din cap.

Mergeau în jurul copacilor cu scoarță palidă, pe lut moale între rădăcini înfășurate. Lumina zburată a soarelui și alarma zburătoare a unei veverițe zburătoare pe o ramură osoasă deasupra capului. Frunzele făcând voci - da, asta a fost tot, frunzele șoptind și imaginația lui exagerată...

Phaed pufni. „ *Uneori a fi rău se simte bine. Uneori, pofta întunecată arde ca lemnul uscat. Uneori, iubirea mea, trezești dorința în durerea altcuiva. " Îți amintești de acel poet, Nimander? Femeia aceea din Kharkanas! Andarist a fost reticent să vorbească despre ea, dar am găsit în Old Scrolls toate scrierile ei. „ Și cu vârful degetelor, toate acestea le poți antrena. „ Hah! Ea stia! Și toți s-au temut de ea, iar acum nu vor rosti numele ei, un nume interzis, dar eu îl știu, oare ...*

Nu!

Și mâinile lui Nimander s-au strâns, de parcă i-ar fi strivit încă o dată gâtul lui Phaed. Și i-a văzut ochii, da, rotunzi și umflați uriași și gata să izbucnească. În mintea lui, da, încă o dată a sufocat viața de la ea.

Și din frunze venea șoapta plăcerii întunecate.

Deodată rece, brusc îngrozit, auzi râsul înțelegător al lui Phaed.

— Arăți bolnav, spuse Skintick. — Ar trebui să ne oprim să ne odihnim?

Nimander clătină din cap. — Nu, lasă nerăbdarea lui Clip să ne tragă mereu mai departe, Skintick. Cu cât terminăm mai repede. .' Dar nu putea continua, nu voia să termine acest gând.

— Vezi înainte, spuse Desra. — Clip a ajuns la marginea pădurii și nu prea devreme.

Nu exista niciun motiv pentru nerăbdarea ei, doar o reflectare deformată și tulbure a lui Clip. Așa i-a sedus pe bărbați, dându-le înapoi versiuni ale lor, promițându-și sinele proteic ca pe un dar prețios pentru a le hrăni plăcerile narcisice. Ea părea capabilă să fure inimi aproape fără efort, dar Nimander bănuia că obsesia de sine a lui Clip s-ar dovedi prea puternică, prea bine blindată împotriva oricăror incursiuni. Nu o lăsa să intre în locurile lui de slăbiciune. Nu, pur și simplu s-ar folosi de ea, așa cum ea folosise atât de des bărbați, și din asta s-ar fi născut un venin cel mai mortal.

Nimander nu s-a gândit să-l avertizeze pe Clip. Lasă-le jocurile lor și toate rănile care vor veni.

' *Da, lasă-le în voia asta, frate. La urma urmei le avem pe ale noastre.* '

Trebuie să te sufoc încă o dată, Phaed?

' *Dacă vă face plăcere.* '

Poiana din față se întindea, rostogolindu-se în jos spre un râu sau un pârâu îndepărtat. Câmpurile de pe malul opus fuseseră plantate cu rânduri de vreo recoltă ciudată, purpurie, cu frunze late. Sperietoarele atârnau de cruci atât de abundente încât părea că stăteau ca o cohortă de soldați în rânduri. Siluete nemișcate, legate zdrențuite pe fiecare rând, la doar câțiva pași unul de celălalt. Efectul a fost înfricoșător.

Ochii lui Clip se subțiră în timp ce studia câmpul îndepărtat și santinelele lui zdrențuite. Lanțul s-a rupt, inelele s-au învârtit într-o neclaritate strălucitoare.

— Cred că există o pistă, spuse Skintick, în sus și peste partea îndepărtată.

— Ce plante sunt acelea? întrebă Aranatha.

Nimeni nu a avut un răspuns.

— De ce sunt atâtea sperietoare?

Din nou, nu au venit sugestii.

Clipă încă o dată în frunte, au pornit.

Apa pârâului era verde închis, aproape neagră, atât de bolnavă în aparență încât nimeni nu s-a oprit să bea un pahar și fiecare a găsit pietre pe care să calce, mai degrabă decât să stropească pur și simplu pe marginea mică. Au urcat spre câmp, unde nori de insecte pluteau în jurul tulpinii centrale a fiecărei plante, roiind florile de un verde pal înainte de a se ridica într-o rafală pentru a se arunca la următoarea.

Pe măsură ce se apropiau, pașii lor încetineau. Chiar și Clip sa oprit în cele din urmă.

Sperietoarele fuseseră odată oameni vii. Cârpele erau legate strâns, acoperind cu timiditate toate corpurile, brațele, picioarele, gâturile, fețele, toate învelite în pânză aspră care păreau să picure fluide negre, înmuiând pământul. În timp ce capetele înfășurate erau întinse în față, fire din substanța groasă și întunecată s-au întins din tifonul care acoperea nasul victimelor.

— Cred că hrănesc plantele, spuse Skintick încet.

'Sânge?' întrebă Nimander.

— Nu arată ca sânge, deși poate că există sânge în el.

— Atunci sunt încă în viață.

Totuși, asta părea puțin probabil. Niciuna dintre forme nu s-a mișcat, nici una nu a ridicat capul legat la auzul vocilor lor. Aerul însuși mirosea a moarte.

„Nu sunt încă în viață”, a spus Clip. Încetase să mai rotească lanțul.

— Atunci ce se scurge de la ei?

Clip a trecut pe pista îngustă care urca prin câmp. Nimander se forța să-l urmeze și îi auzi pe ceilalți căzând în spatele lui. Odată ce au ajuns pe câmp, înconjurați de cadavre și de plante înalte de oameni, aerul înțepător s-a îngroșat brusc de insectele minuscule, cu aripi încrețite, alunecându-se umede și răcoroase pe fețele lor.

S-au grăbit înainte, gâzâind, tusind.

Brazdele erau ude sub picioare, noroiul negru agățat de mocasini, o greutate din ce în ce mai mare care îi făcea să se împiedice și să alunece în timp ce urcau panta. Ajungând în sfârșit pe creastă, ieșind din rânduri, coborând într-un șanț și apoi pe un drum. Dincolo de el, mai multe câmpuri de ambele părți ale unei căi și, ridicându-se din ele ca o armată, mai multe cadavre. O mie de capete atârnate, un flux neîncetat de lacrimi negre.

„Mama să ne binecuvânteze”, șopti Kedeviss, „cine ar putea face așa ceva?”

„Toate cruzimile posibile sunt inevitabile”, a spus Nimander, „orice crimă imaginabilă a fost comisă.” Citându-l din nou pe Andarist.

— Încercați să vă gândiți la propriile gânduri din când în când, spuse Desra sec.

„A văzut cu adevărat...”

„Andarist și-a predat sufletul și a crezut că i-a câștigat înțelepciune”, a interceptat Clip, punctându-și declarația cu un fulger de inele. — În acest caz, însă, probabil că a pătruns adevărat. Chiar și așa, asta are aroma. . necesitate.'

Skintick pufni. — Necesitate, acum există un cuvânt care să hrănească orice ultraj cu decență.

Dincolo de armata îngrozitoare și de plantele macabre cu frunze violet, se ghemuia un oraș, ciudat și idilic, pe fundalul dealurilor joase și împădurite. Fumul se ridica deasupra acoperișurilor de paie. Pe strada principală se vedeau câteva figuri.

— Cred că ar trebui să evităm să ne întâlnim cu cineva, spuse Nimander. „Nu-mi place ideea de a ajunge în mișcare deasupra unei plante”.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Clip. „Avem nevoie de provizii și le putem plăti. În orice caz, am fost deja văzuți. Hai, cu noroc va fi un cămin sau un han.

Un bărbat îmbrăcat în halat visiniu se apropia pe poteca care întâlnea drumul înălțat. Sub tivul zdrențuit al halatului picioarele lui erau goale și palide, dar picioarele lui erau pătate de negru. Părul lung și cărunt îi plutea din cap, neîngrijit și bronzat timid. Mâinile lui erau aproape comic supradimensionate, iar și acestea erau vopsite în negru.

Fața era căptușită, ochii albaștri pal mari, în timp ce priveau Tiste Andii pe drum. Mâinile fluturând, începu să strige, într-o limbă pe care Nimander nu o mai auzise niciodată. După o clipă, a înjurat clar, apoi a spus în Andii frânt: „Comercianții de Coral Negru sunt bineveniți! Orașul Morsko fericit de oaspeți și rudele Fiului Întunericului! Vino!'

Clip îi făcu semn trupei să o urmeze.

Bărbatul îmbrăcat, încă zâmbind ca un prost nebun, s-a învârtit și s-a grăbit înapoi pe potecă.

Oamenii orașului se adunau pe strada principală, privind în tăcere cum se apropiau. Scorul s-a despărțit când au ajuns la marginea orașului. Nimander vedea în chipurile lor o sumbră neînsuflețire, în ochii lor pustiul sufletelor

pârjolite, atât de expuse, atât de nepăzite, încât a trebuit să-și ia privirea.

Mâinile și picioarele erau pătate, iar pe mai mult de câteva, întunericul le întindea gura căscată, făcând ca gaura din fețele lor să fie prea mare, aparent prea goală și mult prea lipsită de adâncime.

Omul îmbrăcat vorbea. — O nouă eră, comercianți. Bogatie! Bastion. Heath. Chiar și Outlook se ridică din cenușă și oase. Saemankelyk, slava Zeului muribund. Multe sacrificii. De voinic, oh da, voinic. Și așa sete!

Ajunseră într-o piață largă, cu o fântână cărămidă, pe o platformă centrală de plăci de calcar uzate de apă. Pe toate părțile stăteau rafturi de care atârnau plantele culese uscându-se cu capul în jos, cu rădăcinile lor de mărimea unui craniu căptușite ca șiruri de capete de copii, fețe deformate de soare. Bătrâne erau la fântână, trăgând apă într-un lanț care se întindea între rafturi până la o tâmplă joasă și ghemuită, gălețile goale se întorceau.

Bărbatul îmbrăcat arătă spre templu – probabil singura clădire de piatră din oraș – și spuse: „Odată sfințit în numele lui Pannion. Nu mai! Dumnezeul pe moarte acum, al cărui trup, da, zace în Bastion. M-am uitat la el. În ochii ei. Veți gusta din lacrimile Zeului Muritor, prieteni? O astfel de cerere!

— Ce coșmar oribil regăsește aici? întrebă Skintick în șoaptă.

Nimander clătină din cap.

— Spune-mi, arătăm ca nişte comercianţi?

'De unde sa stiu?'

— Black Coral, Nimander. Fiul Întunericului — rudele noastre au devenit negustori!

— Da, dar negustori de ce?

Omul îmbrăcat – un preot oarecare – îi conduse acum la un han din stânga templului, care părea pe jumătate dărăpănat. — Vezi tu, puțini comercianți atât de îndepărtat. Dar acoperișul este sănătos. Voi trimite după servitoare, bucătar. Există tavernă. Se deschide la miezul nopții.

Parterul hanului era acoperit de praf, scândurile de sub picioare scârțâind și presărate cu granule de excremente de șoarece. Preotul stătea lângă ușa din față, cu mâinile mari împletite, cu capul clătinând în timp ce își ținea zâmbetul.

Clip se îndreptă spre bărbat. — Va fi bine, spuse el. — Nu e nevoie de servitoare, dar găsește un bucătar.

— Da, un bucătar. Vino la miezul nopții la tavernă!

'Foarte bine.'

Preotul a plecat,

Nenanda începu să se plimbe, îndepărtând detritus din calea lui. — Nu-mi place asta, Herald. Nu sunt suficienți oameni pentru acest oraș – trebuie să fi văzut asta.

— Ajunge, mormăi Skintick în timp ce își așeza rucsacul pe o masă prăfuită, pentru plantare și recoltare.

— Saemankelyk, spuse Nimander. — Acesta este numele acestui zeu pe moarte?

— Mi-ar plăcea să-l văd, spuse Clip, cu lanțul învârtindu-se încă o dată, în timp ce se uita afară prin geamul pătat de plumb. — Acest zeu pe moarte.

— Acest loc se numește Bastion pe drumul spre Black Coral?

Clip aruncă o privire spre Nimander, cu disprețul greu în ochi. „Am spus că vreau să-l văd pe acest zeu muribund. Este suficient.

— Credeam... începu Nenanda, dar Clip se întoarse brusc spre el.

— Asta e greșeala ta, războinicul. Gândire. Există timp. Întotdeauna există timp.

Nimander aruncă o privire spre Skintick. Vărul lui a ridicat din umeri; apoi, cu ochii îngustaţi, a zâmbit brusc.

— Dumnezeul tău, Nimander?

'Da.'

— Atunci, nu este probabil să moară prea curând.

— Nu, niciodată asta.

— Despre ce vorbiţi voi doi? a cerut Clip, apoi, respingând orice posibil răspuns, se îndreptă încă o dată cu faţa la fereastră. — Un zeu pe moarte trebuie să moară cândva.

— Noțiuni de milă, Marele? întrebă Skintick.

— Nu ceea ce te priveşte.

— La fel de bine, din moment ce nu am putut suferi niciodată recunoştinţa.

Nimander îl privi pe Desra alunecând să stea lângă Clip. Stăteau uitându-se prin geam, ca soț și soție, ca aliați împotriva lumii. Brațul ei stâng aproape atingându-l, aproape de cot, dar nu voia să se apropie. Inelele care se învârteau împiedicau asta, învârtind o barieră de metal.

— În seara asta, spuse Clip cu voce tare, nimeni nu bea.

Nimander se gândi la acele guri pătate de negru și la ochii devastați de deasupra lor și se cutremură.

Ceața coborî din pădurea asemănătoare unui parc de la nord de Great Barrow, contopindu-se cu fumul focurilor de bucătărie de la pelerinii tăbărați ca o armată în jurul movilei circulare enorme. Zorii păleau cerul, părând să se împingă împotriva întunericul nefiresc dinspre sud, dar acesta era un război pe care soarele nu l-a putut câștiga.

De la poarta orașului, drumul pietruit trecea printre tumuli mici unde au fost îngropate sute de cadavre în urma cuceririi. Malazans, Grey Swords, Rhivi, Tiste Andii și K'Chain Che'Malle. Mai departe spre vest s-au ridicat tumule mai lungi, casa finală pentru cetățenii căzuți și soldații orașului.

Seerdomin a mers pe drum prin întuneric. O cale prin fantome – prea multe ca să le înțeleagă – dar credea că putea auzi ecourile strigătelor lor de moarte, vocile lor de durere, rugăciunile lor disperate pentru mame și cei dragi. Odată ce a trecut de acest loc, cine era acolo să audă acele ecouri? Nimeni, iar acest adevăr l-a lovit cel mai tare. Ei nu s-ar împleti cu nimic în afară de ei înșiși, căzând fără să ia seama pe iarba turtită de rouă.

A ieșit în lumina dimineții, ca și cum ar trece printr-o perdea, s-a periat brusc de căldură și a urcat panta spre tabăra întinsă. Pentru aceasta, a purtat vechea lui uniformă, un fel de penitență, un fel de autoflagelare. Era nevoie, în mintea lui, să-și suporte vinovăția deschis, cu nebunie, să se lase neapărat și de neapărat. Așa își vedea el pelerinajul zilnic la Marele Tumul, deși știa bine că unele lucruri nu puteau fi curățate niciodată și că răscumpărarea era un vis al celor înșelați.

Ochii ațintiți asupra lui din taberele de ambele părți, în timp ce continua spre acel morman imens de comori - o bogăție atât de mare încât ar putea aparține numai unui mort, care nu putea arunca ochi lacomi asupra tezaurului său, care nu și-ar simți. greutate imensă noapte și zi, care nu ar suferi sub blestemul său teribil. A fost urmărit, atunci, fără îndoială, de ochii întăriți, de fixarea urii, de dispreț, poate chiar de dorința de crimă. Nu conteaza. El a înțeles astfel de sentimente, puritatea unor astfel de dorințe.

Armura zgomonea, lanțul foșnind pe partea din față a coapselor lui în timp ce se apropia din ce în ce mai mult.

Cea mai mare vastitate a bogăției stătea acum îngropată sub mărturii mai banale, totuși aceste ofrande slabe erau cele care păreau cele mai puternice în semnificația lor pentru Seerdomin. Valoarea lor

comparativă a fost mult mai mare, până la urmă. Sacrificiul trebuie cântărit de durerea a ceea ce este predat și numai aceasta a fost adevărata măsură a valorii unei virtuți.

Văzu acum sclipirea luminii soarelui în roua agățată de monedele de cupru, sclipirea limpede pe pietrele lustruite de mare într-o gamă largă de culori și modele atenuate. Fragmente de ceramică smălțuită dintr-o epocă de aur trecută a înaltei culturi. Pene acum zdrobite, fâșii de piele înnodate de care atârnau fetișuri, țâșnii de tărtăcuță pentru a binecuvânta bebelușii nou-născuți și copiii bolnavi. Și acum, ici și colo, craniile curate ale morților recent - un subcult, aflase el, centrat pe T'lan Imass, care au îngenuncheat în fața Mântuitorului și astfel s-au făcut slujitorii lui nemuritori. Seerdomin știa că adevărul era mai profund decât atât, mai uluitor, și că servitutea nu era un jurământ pe care T'lan Imass îl putea face, nu nimănui, în afară de femeia cunoscută sub numele de Silverfox. Nu, îngenuncheaseră în semn de *recunoștință* .

Acea noțiune l-ar putea încă lăsa înfrigurat, mirarea trezită în inima lui ca o rafală de respirație surprinsă.

Totuși, aceste cranii holbare păreau aproape profane.

A pășit pe bulevardul ușor zbuciumat și s-a apropiat. Alți pelerini își puneau ofrandele în față, apoi se întorceau și se întorceau, întorcându-se în jurul lui cu priviri furtive. Seerdomin a auzit mai multe în urma lui, un susur de rugăciuni șoptite și cântări joase care păreau un val blând care îl duce înainte.

Ajungând la marginea zdrențuită și aglomerată a tumulei, se deplasă într-o parte, în afara abordarii principale, apoi se așeză într-o poziție îngenuncheată în fața altarului, lăsând capul în jos și închizând ochii.

A auzit pe cineva ridicându-se lângă el, a auzit respirația blândă, dar nimic altceva,

Rugăciunea Seerdomin în tăcere. Aceeași rugăciune, în fiecare zi, de fiecare dată, mereu aceeași.

Răscumpărător. Nu caut binecuvântarea ta. Răscumpărarea nu va fi niciodată a mea, nici nu ar trebui, nici prin atingerea ta, nici a nimănui altcuiva. Mântuitorule, nu aduc niciun dar pe care să-l pun pe tumul tău. Nu-ți aduc nimic în afară de mine însumi. Închinătorii și pelerinii nu vor auzi nimic despre singurătatea ta. Ei te armează împotriva a tot ceea ce este uman, pentru că așa te transformă într-un zeu. Dar ai fost cândva un suflet muritor. Și așa vin, singurul meu cadou compania mea. Este mizerabil, știu, dar este tot ce am și tot ce aș oferi.

Răscumpărător, binecuvântează pe acești pelerini din jurul meu.

Binecuvântează-i cu pace în nevoia lor.

Deschise ochii, apoi se ridică încet în picioare.

Lângă el vorbea o femeie. „În noapte”.

A tresărit, dar nu a înfruntat-o. — Nu am un astfel de titlu, spuse el.

Era puțin amuzat în răspunsul ei: — Atunci, Seerdomin. Vorbim des despre tine, noaptea, din foc în foc.'

„Nu fug de veninul tău și dacă într-o zi îmi va lua viața, așa va fi.”

Orice umor a dispărut din vocea ei, când a părut să tragă un gâfâit, apoi a spus: „Vorbim despre tine, da, dar nu cu venin. Răscumpărătorul să ne binecuvânteze, nu asta.

Uimit, el se uită în cele din urmă spre ea. A fost surprins să văd o față tânără, fără căptușeală – vocea păruse mai bătrână, adâncă de timbru, aproape răgușită – încadrată într-un păr negru strălucitor, tăiată scurt și înclinată în jos până la umerii ei. Ochii ei mari erau de un căprui cel mai închis, colțurile exterioare încrețite în linii care nu aparțineau unuia dintre câțiva ei ani. Purta un halat de lână ruginiu în care șuvițele verzi se înțepau în jos, dar halatul atârna deschis, fără centuri, dezvăluind o bluză de in verde pal, tăiată suficient de scurt pentru a scoate la iveală o burtă ușor bombată. După sânii ei mici, el a considerat că nu era însărcinată, pur și simplu nu a trecut încă de moliciunea rotunjită a adolescenței.

Ea îi întâlni privirea într-o manieră timidă care l-a tresărit din nou. — Vă numim Înclinatul, din respect. Și tuturor celor care sosesc li se spune despre tine și prin acest mijloc ne asigurăm că nu există nici un furt, nici un viol, nicio crimă. Răscumpărătorul te-a ales să-i păzești pe copiii lui.

— Este neadevărat.

'Poate.'

— Am auzit că pelerinii nu s-au întâmplat vreun rău atât de aproape de Marele Tumul.

— Acum știi de ce.

Seerdomin era uluit. Nu se putea gândi la nimic de spus unei asemenea sfințe. A fost o nebunie. A fost, da, *nedrept* .

„Nu este Răscumpărătorul cel care ne arată”, a spus femeia, „că poverile sunt cele mai importante dintre noi toți? Că trebuie să acceptăm astfel de solicitări asupra

sufletelor noastre, dar totuși să fim neînfricați, deschiși și primitori?

— Nu știu ce arată Mântuitorul – nimănui. Tonul lui era mai aspru decât își propusese. — Am destule poveri proprii. Nu o voi accepta pe a ta — nu voi fi responsabil pentru siguranța ta sau a oricărui alt pelerin, Aceasta — aceasta. .' *Nu de asta sunt aici!* Cu toate acestea, oricât de mult ar fi vrut să strige asta cu voce tare, în schimb s-a întors, a mărșăluit înapoi spre bulevard.

Pelerinii au tresărit din calea lui, adâncindu-i furia.

Prin tabără, ochii ațintiți spre întunericul din față, dorind să fie încă o dată în îmbrățișarea lui rece și orașul, de asemenea. Pereții cenușii umezi, pietrușii pietruși ai străzilor, peștera mucegăită a unei taverne cu înconjurul ei de fețe palide și mizerabile - da, înapoi în propria lui lume. Acolo unde nu i s-a cerut nimic, nu i s-a cerut nimic, nici o singură așteptare în afară de aceea de a sta la o masă cu jocul aranjat în fața lui, întorsătura și dansul unui concurs fără rost.

Pe drum, în vârtejul vocilor pierdute de la nenumărate fantome inutile, cizmele lui răsunând pe pietre.

Naibii de proști!

Jos, pe drumul care se întindea pe șanțul Cetății, sângele s-a scurs din corpurile întinse pe lungimea ei, iar pe cerul de nord se întâmpla ceva groaznic. Tăieturi groaznice ca un curcubeu înnebunit, răspândindu-se în valuri care devorau întunericul. A fost durerea cea care a sugrumat chiar aerul? A fost altceva care înflorește la viață, spulberând universul însuși?

Endest Silann, un simplu acolit din Templul Mamei Întunecate, țesă beat în jurul trupurilor spre Poarta Exterioară, derapând pe bazine de sânge. Prin arcul în vârf al porții putea vedea orașul, acoperișurile ca roți dințate ale nenumăratelor mecanisme, roți dințate care se puteau bloca cu cerul însuși, cu toată creația. Așa a fost Kharkanas, primul născut din toate orașele. Dar cerul se schimbase. Mașina perfectă a existenței a fost spartă - *vezi cerul!*

Orașul tremura, acoperișurile acum zdrențuite. Un vânt începuse să urle, vocea furtunii pline de nuanțe, care izbucni, a izbucnit cu un foc tunător.

Părăsit. Suntem părăsiți!

A ajuns la poartă, s-a prăbușit de un stâlp și a luat cu gheare lacrimile care curgeau din ochi. Marea Preoteasă,

poetă crudă, țipa în naosul Templului, țipând ca o femeie violată. Altele — toate femeile — se zvârcoliau pe podeaua de marmură, convulsând la unison, un dans prostrat de senzualitate macabră. Preoții și acoliții bărbați căutaseră să liniștească membrele care se bateau, să aline strigătele devastate care izbucneau din gâtlele chinuite cu asigurări goale, dar apoi, unul câte unul, au început să se retragă în timp ce plăcile deveneau alunecoase sub femei, așa-numitele. Nectar de extaz - și nu, niciun om nu putea acum să pretindă altfel, nu putea să nu vadă asta așa cum era, adevărul.

Au fugit. Înnebunit de groază, da, dar alungat de altceva, și nu era *invidie* ?

Războiul civil se aprinsese, mortal ca acea furtună de pe cer. Familiile erau sfâșiate, de la Cetate însuși până la cele mai josnice case ale populației. Sângele Andii a pictat Kharkanas și nu era unde să fugă.

Prin poartă și apoi, chiar dacă disperarea îneca toată viața din cauza lui Endest Silann, îl văzu *apropiindu-* se. Din orașul de mai jos. Antebrațele lui erau învelite în solzi negri strălucitori, pieptul dezgolit făcea o armură naturală. Sângele lui Tiam a strălucit prin el, aprins la viață de combinarea vrăjitoriei haotice, iar ochii lui străluceau de voință feroce.

Endest căzu în genunchi în calea lui Anomander. 'Lord! Lumea cade!'

„Ridică-te, preote”, a răspuns el. 'Lumea nu cade. Dar se schimbă. Am nevoie de tine. [Vino.]'

Și așa a trecut pe lângă, și Endest se trezi pe picioarele lui, în timp ce voința lordului Anoman timid i se închidea în jurul inimii ca o mănușă de fier, trăgându-l în jurul lui și în urma marelui războinic.

S-a șters la ochi. 'Doamne, unde mergem?'

'Templul.'

'Nu putem! Au înnebunit - femeile! Sunt-'

— Știu ce îi asaltează, preote.

'Marea preoteasă-'

— Nu mă interesează. Anomander făcu o pauză, aruncând o privire înapoi la el. 'Spune-mi numele tau.'

— Endest Silann, acolit al treilea nivel. Doamne, te rog...

Dar războinicul a continuat, făcându-l pe Endest la tăcere cu un gest dintr-o mână cântărită, cu gheare. — Crima acestei zile, Endest Silann, îi revine însăși Mama Întunecată.

Și atunci, în acel moment precis, tânărul acolit a înțeles ce intenționa Domnul. Și da, Anomander ar avea într-adevăr nevoie de el. Însuși sufletul lui - *Mama iartă-mă* - să deschidă calea, să-L conducă pe Domnul pe Drumul Nevăzut.

Și el va sta în fața ei, da. Înalt, neînduplecat, un fiu căruia nu îi este frică. Nu de ea. Nu din propria lui furie. Furtuna, o, furtuna abia începe.

Endest Silann stătea singur în camera lui, cu zidurile goale de piatră la fel de tari și reci ca ai unui mormânt. O mică lampă cu ulei stătea pe masa singuratică, mărturie a ochilor lui slăbiți, a patei de Lumină de pe sufletul lui, o pată atât de veche acum, atât de adânc înfiptă în țesutul cicatricial al inimii lui, încât se simțea ca o piele dură în el.
.

Fiind bătrân, a fost privilegiul său să retrăiască amintiri străvechi, să reînvie în carnea și oasele sale amintirea tinereții – timpul înainte ca durerile să se infiltreze în articulații, înainte ca adevărurile fragile să-i slăbească corpul pentru a-l lăsa îndoit și clătinat.

Ține drumul deschis, Endest Silann . Se va înfuria împotriva ta. Ea va căuta să mă alunge, să se închidă de mine. Ține. Nu te ceda. '

Doamne *, i-am jurat viața mea.* '

Ce *valoare are asta dacă nu va fi trasă la răspundere pentru faptele ei?* '

Ea este creatorul tuturor, Doamne ! '

' *Da, și ea va răspunde pentru asta.* '

Tinerețea a fost vremea judecății aspre. Astfel de incendii s-au diminuat odată cu vârsta. Certitudinea însăși s-a ofilit. Visele mântuirii au murit pe viță și cine ar putea contesta acel adevăr stricat? Trecuseră printr-o cetate populată de morți, cei sparți, cei vărsați. Asemenea deschiderii violente a corpurilor, tensiunile, rivalitățile și vrăjiturile nu au mai putut fi cuprinse. Haosul s-a născut într-o naștere crudă și sângeroasă, iar acum copilul stătea ghemuit în mijlocul jucăriilor sale stricate, cu ochii care ardeau.

Prostul a căzut la rând. Prostul a făcut-o mereu. Prostul l-a urmat pe primul care a sunat. Prostul a cedat — cu o ușurare lașă — toate drepturile de a gândi, de a alege, de a-și găsi propria cale. Așa că Endest Silann a mers pe coridoarele purpurie, pe holurile pline de duhoare, acolo doar cu doi pași în spatele lui Anomander.

— Vei face ce-ți cer, Endest Silann? '

' *Da, Doamne.* '

' *Vei ține?* '

' *Voi rezista.* '

' *Mă aștepți ziua?* '

„ În ce zi, Doamne? '

Ziua de la sfârșit, Endest Silann . Mă aștepți în ziua aceea? '

Am spus că voi ține, Doamne, și așa voi face . '

, vechi prietene, până atunci. Pana atunci. Până în momentul în care trebuie să mă trădezi. Nu, fără proteste, Endest. Vei cunoaște ora, o vei cunoaște și o vei cunoaște bine. '

A fost ceea ce l-a ținut în viață, bănuia el. Această așteptare grea, atât de mult timp totul a fost încrustat, înțepenit și făcut aproape fără formă de acumularea secolelor.

- *mi, Endest, ce se agită în Marele Tumul?* '

' *Doamne?* '

„ Este Itkovian? Asistăm cu adevărat la nașterea unui nou zeu? '

' *Nu știu, Doamne. Sunt închis la astfel de lucruri. Așa cum am fost din ziua aceea în Templu.*

' *Ah, da, am uitat. Îmi cer scuze, vechi prietene. Atunci poate voi vorbi cu Spinnock. Anumite întrebări liniștite, poate.* '

„ El vă va sluji ca întotdeauna, Doamne. '

' *Da, una dintre poverile mele.* '

Doamne *, le suporti bine.* '

— În fine, minți prost. '

' *Da, Doamne.* '

„ Spinnock va fi, atunci. Când pleci, te rog trimite-l după el - nu în grabă, când are timp. '

Doamne *, așteaptă-l imediat.* '

Și așa a oftat Anomander, pentru că nici un alt răspuns nu era posibil, nu-i așa? *Și eu sunt povara ta, Doamne. Dar mai bine nu vorbim despre asta.*

Vezi-mă, Doamne, vezi cum încă aştept.

Lumină incandescentă se revărsa de la ușile întredeschise ale templului, rostogolindu-se în valuri peste sală, ca o bătaie de apă, suficient de puternică pentru a muta cadavrele de jur împrejur, cu ochi lăptoși privind în timp ce capetele se înclinau și se înclinau.

ˆ

In timp ce porniră peste întindere, acea lumină curgea în jurul tibiei lor, uimitor de rece. Endest Silann recunoscu cel mai apropiat Andii mort. Preoți care zăboviseră prea mult, prinși în conflagrația pe care Endest o simțise, dar nu o văzuse, în timp ce se repezi pe coridoarele Cetății. Printre ei, adepți din diverse facțiuni. Ruina lui Silchas. Al lui Andarist și al lui Anomander, al lui Drethdenan, al lui Hish Tulla, al lui Vanut Degalla, oh, au existat valuri de lupte pe acest hall, pe aceste lespezi sfințite,

La naștere va fi sânge. În moarte va fi lumină. Da, aceasta a fost ziua atât pentru naștere, cât și pentru moarte, și pentru sânge și lumină.

S-au apropiat mai mult de ușile templului, au încetinit să observe valurile de lumină care coborau pe treptele largi. Nuanța lor se adâncise, parcă mânjită cu sânge vechi, dar puterea scădea. Cu toate acestea, Endest Silann a simțit o prezență în interior, ceva conținut, cineva care aștepta.

Pentru noi.

Marea preoteasă? Nu. Despre ea, acolitul nu a simțit nimic.

Anomander făcu primul pas pe scările de piatră.

Și a fost ținut acolo, în timp ce vocea *ei îi umplea.*

Nu. Fii avertizat, Anomandru, fiule drag, din sangele Andii se naste o lume noua. Intelege-ma. Tu și rudele tale nu mai sunteți singuri, nu mai sunteți liberi să vă jucați jocurile vicioase. Există acum. . alții.

vorbi Anomander. — Mamă, ți-ai imaginat că voi fi surprins? Îngrozit? Nu ar putea fi niciodată suficient, să nu fii decât o mamă, să creezi cu mâinile închise asupra nimănui. Să cedezi atât de mult din tine, doar să ne găsești singura ta răsplată – noi ucigașii, noi trădătorii.

Există sânge nou în tine.

'Da.'

Fiul meu, ce ai făcut?

— La fel ca tine, mamă, am ales să îmbrățișez schimbarea. Da, mai sunt și alții acum. le simt. Vor fi războaie între noi și așa îi voi uni pe Andii. Rezistența se termină. Andarist, Drethdenan, Vanut Degalla. Silchas fuge, la fel și Hish Tulla și Manalle. Lupta civilă s-a terminat acum, mamă.

Ai ucis-o pe Tiam. Fiule, îți dai seama ce ai început? Silchas fuge, da, și unde crezi că se duce? Și nou-născutul, ceilalți, ce miros îi va atrage acum, ce gust de putere

haotică? Anomandru, în crimă cauți pacea, iar acum sângele curge și nu va mai fi pace, niciodată.

Te părăsesc, Anomander Blood of Tiam. Îi neg pe primii mei copii. Vei rătăci prin tărâmuri, lipsiți de scop. Faptele tale nu-ți vor folosi la nimic. Viețile voastre vor genera moarte fără sfârșit. Întunericul – inima mea – este închis pentru voi, pentru voi toți.

Și, în timp ce Anomander stătea nemișcat, Endest Silann strigă în spatele lui, căzând în genunchi într-un colaps de vânătăi. O mână de putere s-a întins în el, a smuls ceva, apoi a dispărut - ceva, da, pe care într-o zi avea să-l numească pe nume: *Speranță.*

Stătea uitându-se la flacăra pâlpâitoare a lămpii. Întrebându-mă ce este, că loialitatea ar trebui să ia atât de pur și simplu locul disperării, de parcă a pune o asemenea disperare asupra altuia, un lider ales, ar fi să te absolvi de tot ceea ce ar putea cauza durere, Loialitate, da, schimbul care a fost predarea în ambele sensuri. De la unul, toată voința, de la celălalt, toată libertatea.

Dintr-una, toate vor.

De la celălalt. .

Sabia, de la o lungime de un braț de fier cu nuanțe de aramă, fusese forjată în Întuneric, chiar în Kharkanas. Singura moștenire a Casei Durav, arma cunoștea trei purtători din ziua stingerii la Hust Forge, dar din acei rude care dețineau arma înaintea lui Spinnock Durav, nu a mai rămas nimic – nici mărunțișuri nepotrivite, uzate în mânerul cornului, nici adăugate răsuciri de sârmă la gâtul pomului, reglând greutatea sau echilibrul; nici o ciudățenie de șlefuire pe margini. Sabia părea să fi fost făcută de un maestru armer, special pentru Spinnock, pentru fiecare obicei, fiecare particularitate de stil și preferință.

Prin urmare, printre rudele lui, el a văzut versiuni ale lui însuși și, ca arma, nu era decât unul într-un continuum, neschimbător, chiar dacă știa că va fi ultimul. Și că într-o zi, poate nu departe, un străin s-ar apleca și s-ar smulge de sabia din degetele nesimțite, o va ridica pentru o examinare mai atentă. Lama gravată cu apă, marginile aproape purpurie cu marginea din spate înclinată ascuțit și marginea de jos mai conică. S-ar mișca, atunci, și ar vedea glifele slabe cuibărite în manșon de-a lungul întregii largimi a lamei. Și s-ar putea să mă întreb de mărcile străine. Sau nu.

Arma s-ar păstra, ca trofeu, ca pradă de vândut în vreo piață afumată, sau s-ar odihni încă o dată într-o teacă la șold sau s-a lăsat cu mâna de la un baldric, reluându-și scopul care era de a lua viață, de a vărsa sânge, a smulge suflarea din sufletele muritorilor. Și generații de purtători ar putea blestema strângerea nepotrivită a cornului, crestele ciudate de uzură și șlefuirea odată perfectă pe care niciun fierar local nu le-ar putea egala.

De neconceput, pentru Spinnock, era imaginea săbiei care zăcea pierdută, țesută în afara vederii de ierburi, învelișul fierului de ulei decolorat și plictisit de praf, iar apoi rugina ștergând lama ca niște răni deschise; până când, la fel ca oasele din apropiere mucegăite și putrezite ale ultimului său purtător, sabia se afundă în pământ, prăbușindu-se, putrezindu-se într-o masă neagră, incrustată și fără formă.

Așezat pe patul lui, cu arma peste coapse, Spinnock Durav a frecat ultimul ulei în fier, a privit glifele sclipind ca vii, în timp ce vrăjitoriile străvechi, minore, se trezeau, blindând lama împotriva coroziunii. Magie veche, încet-încet pierzându-și eficacitatea. *Ca si mine.* Zâmbind, se ridică și strecură sabia în teacă, apoi atârnă baldric-ul de piele de un cârlig de lângă uşă.

— Hainele nu-ți fac dreptate, Spin.

Se întoarse, privi femeia elegantă întinsă deasupra păturii, cu brațele întinse în lateral, cu picioarele încă desfășurate. 'Te-ai intors.'

Ea mormăi. — Ce aroganță. temporara mea. . absența nu a avut nimic de-a face cu tine, așa cum știi bine.

'Nimic?'

— Ei bine, mic, atunci. Știi că merg în Darknenss și, când mă duce, călătoresc departe.

A privit-o timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. — Mai des în ultimul timp, spuse el.

'Da.' Marea Preoteasă se ridică, tresărind la oarecare durere în partea inferioară a spatelui și frecându-se pe loc. — Îți amintești, Spin, cum toate astea au fost atât de ușoare, cândva? Trupurile noastre tinere păreau făcute doar pentru acel singur lucru, frumusețea țesută în jurul unui nod al nevoii. Cum ne-am arătat pregătirea, cum ne-am îmbrăcat, ca florile plantelor carnivore? Cum ne-a făcut pe fiecare dintre noi, pentru noi înșine, cel mai important lucru din lume, așa a fost seducția acelui nod al nevoii, seducându-ne mai întâi pe noi înșine și apoi pe alții, atât de mulți alții...

„Vorbește pentru tine”, a spus Spinnock râzând, chiar dacă cuvintele ei împingeau ceva adânc în el, un indiciu de durere la care nu avea rost să-i acorde atenție, sau așa își spuse el, ținându-și încă zâmbetul ușor în timp ce se apropia de el. pat. — Acele călătorii în Kurald Galain ți-au fost refuzate atât de mult, până când ritualurile de deschidere păreau lipsite de scop. Dincolo de plăcerea crudă a sexului.

Ea l-a studiat o clipă de sub pleoapele grele. 'Da.'

— Atunci ne-a iertat?

Râsul ei era amar. — Îl întrebi atât de simplu, de parcă ai întreba despre o rudă neplăcută! Cum poți să faci astfel de lucruri, Spin? Ar fi trebuit să-ți ia jumătate de noapte să abordezi această întrebare.

— Poate că vârsta m-a făcut nerăbdător.

„După tortura prin care tocmai m-ai supus? Ai răbdarea lichenului.

— Dar mai interesant, sper.

Se îndreptă spre marginea patului, își puse picioarele goale pe podea și șuieră la frigul pietrei. — Unde sunt hainele mele?

— Au ars în cenuşă în căldura dorinţei tale.

— Acolo... adu-i, dacă vrei.

— Acum cine este nerăbdător? Dar el a adunat hainele ei de preot.

„Viziunile cresc din ce în ce mai mult. . plin.'

Dând din cap, el îi întinse halatul.

Ea se ridică, se întoarse și-și strecură brațele în mâneci, apoi se așeză din nou în îmbrățișarea lui. — Îți mulțumesc, Spinnock Durav, că ai aderat la mine. . nevoie.'

— Ritualul nu poate fi negat, răspunse el, mângâindu-i părul tuns scurt, negru ca la miezul nopții. — În plus, credeai că aş refuza o asemenea cerere din partea ta?

'M-am săturat de preoți. Oboseala lor este de așa natură încât cei mai mulți dintre ei trebuie să bea ierburi murdare pentru a-i trezi la viață. Mai des, în ultimul timp, îi punem pur și simplu să ne servească, în timp ce ei zac acolo, moale ca bananele putrezite.

A râs, îndepărtându-se pentru a-și găsi propriile haine. — Bananele, da, un fruct minunat care să ne răsplătească în această lume ciudată. Asta și Kelyk. În orice caz, imaginea pe care o descrii este pe nedrept neapetisantă.

— Sunt de acord și, așadar, îți mulțumesc din nou, Spinnock Durav.

— Gata cu recunoştinţa, te rog. Dacă nu ai vrea să-mi spun a mea și să te copleșesc cu patosul situației mele.

La asta, ea a zâmbit. — Rămâi goală, Spin, până plec.

— O altă parte a ritualului? el a intrebat.

— Aș fi întrebat atât de umil dacă era?

Când a plecat, Spinnock Durav și-a tras încă o dată îmbrăcămintea, gândindu-se la propriul său ritual, slujindu-și sabia cu atingerea unui iubit, ca și cum ar fi să-și amintească armei că femeia cu care tocmai făcuse dragoste nu era decât o diversiune, un distragere temporară a atenției și că nu era loc decât pentru o singură iubire în inima lui, așa cum se cuvine unui războinic.

Adevărat, un ritual absurd, o îngâmfare care era într-adevăr patetică. Dar cu atât de puțin de care să se țină, ei bine, Tiste Andii s-a agățat strâns și înverșunat de orice cu sens, oricât de dubios sau, în cele din urmă, fără sens.

Îmbrăcat încă o dată, porni.

Jocul îl aștepta. Privirea bântuită a lui Seerdomin, acolo vizavi de el, cu bulgări de lemn, coarne și os, sculptate cu art, dar în esență inerte, pe masa dintre ei. Jucători fantomatici, irelevanți de fiecare parte.

Și când s-a terminat, când s-ar fi jucat victoria și înfrângerea, ei stăteau o vreme, bând din ulcior, iar Seerdomin putea să vorbească din nou despre ceva fără să spună exact ce era, putea aluneca în jurul a ceea ce îl deranja cu fiecare cuvânt. , cu fiecare comentariu și observație ambiguă. Și tot ce avea să înțeleagă Spinnock era că avea ceva de-a face cu Great Barrow la nord de Black Coral. Odată cu refuzul său recent de a călători acolo, punând capăt propriului său pelerinaj, lăsându-l pe Spinnock să se întrebe de criza de credință a bărbatului, să se teamă de sosirea unei adevărate disperări, când tot ce avea nevoie Spinnock de la prietenul său s-ar putea ofili, chiar să moară.

Și atunci unde ar găsi speranța?

Se plimba pe străzile mohorâte, apropiindu-se de crâșmă și se întrebă dacă ar fi putut face ceva pentru Seerdomin. Gândul i-a încetinit pașii și l-a făcut să-și schimbe cursul. Pe o alee, pe o altă stradă, aceasta pe marginea unui deal modest, cu clădirile coborând nivel cu nivel de fiecare parte, o cascadă de uși vopsite în culori strălucitoare - dar cine s-a deranjat cu astfel de lucruri acum în această Noapte eternă ?

Ajunse la o ușă din stânga lui, cu suprafața ei fulgi crestă cu un sigiliu aspru, conturul Marelui Tumul de profil, sub ea amprenta zdrențuită a unei mâini deschise.

Acolo unde s-a născut închinarea, au apărut preoți și preotese cu spontaneitatea mucegaiului pe pâine.

Spinnock bătu în uşă.

După o clipă, a deschis o crăpătură și el a privit în jos și a văzut un singur ochi care se uita la el.

— Aş vorbi cu ea, spuse el.

Ușa scârțâi înapoi. O fată tânără într-o tunică urâtă stătea pe holul îngust, făcând acum reverențe repetate. — Doamne, se bâlbâi ea, ea sus pe scări – e târziu…

'Este? Și nu sunt un „domn”. E trează?

Un semn ezitant din cap,

— Nu-i voi lua prea mult timp. Spune-i că este războinicul Tiste Andii pe care l-a întâlnit cândva în ruine. Ea strângea lemne. Am fost. . făcând foarte puțin. Du-te, voi aștepta,

Pe scări, fata a alergat, câte doi pași o dată, tălpile murdare ale picioarelor ei fulgerând cu fiecare salt în sus.

A auzit o ușă deschizându-se, închizându-se, apoi deschidendu-se din nou, iar fata reapăru în vârful scărilor. — Vino! şuieră ea.

Lemnul a scârțâit sub el când a urcat la următorul nivel.

Preoteasa – veche, extrem de obeză – se așezase pe un scaun de pluș, în fața unui altar de mărfuri. Brazierele străpungeau lumină portocalie de fiecare parte, revărsând fire de fum care atârnau groase și acre sub tavan. Ochii bătrânei reflectau acea strălucire stinsă, tulbure de cataractă.

De îndată ce Spinnock a intrat în încăperea mică, fata a plecat, închizând ușa în urma ei.

— Nu vii, spuse preoteasa, să îmbrățișezi noua credință, Spinnock Durav.

— Nu-mi amintesc să ți-am fi dat vreodată numele, preoteasă.

— Cu toții îl cunoaștem pe cel care singur dintre toți Tistei Andii se unește cu noi oamenii de jos. Dincolo de cel bătrân care se târguiește cu mărfuri în piețe și tu nu ești Endest Silann, care s-ar fi chinuit pe scări și s-ar fi înclinat pe fiecare aproape de a se rupe cu greutatea lui.

— Notorietatea mă neliniștește.

— Desigur că da. Ce vrei de la mine, războinicul?

— Te-aș întreba ceva. Există o criză printre credincioși?

'Ah. Vorbești despre Seerdomin, care acum ne neagă în nevoia noastră.

'El face? Cum? Ce trebuie?'

— Nu este preocuparea ta. Nu cel al Tistei Andii, nici al Fiului Întunericului.'

— Anomander Rake stăpânește pe Black Coral, Preoteasa, iar noi Tiste Andii îl slujim.

„The Great Barrow se află în afara Nopții. Răscumpărătorul nu îngenunchează înaintea Fiului Întunericului.'

— Sunt îngrijorat pentru prietena mea, preoteasa. Asta e tot.'

— Nu-l poți ajuta. Nici, acum este clar, nu ne poate ajuta.

— De ce ai nevoie de ajutor?

„Îl așteptăm pe Răscumpărător, să pună capăt a ceea ce îi afectează pe urmașii săi".

— Și cum va realiza Mântuitorul așa ceva, decât prin muritori aleși?

Ea înclină capul, parcă surprinsă de întrebarea lui, apoi zâmbi. — Pune această întrebare prietenului tău, Spinnock Durav. Când jocul se termină și Domnul tău va învinge din nou, iar tu strigi după bere, iar voi doi – mult mai asemănători decât vă puteți imagina – beți și vă relaxați unul în compania celuilalt.

— Cunoștințele tale mă consternă.

— Mântuitorului nu se teme de Întuneric.

Spinnock tresări, făcând ochii mari. — Îmbrățișarea durerii lui T'lan Imass este un lucru, preoteasă. Aceea a Tiste Andii — nu, poate să nu fie frică în Răscumpărător, dar sufletul lui ar fi fost cel mai bine să se trezească la înțelepciune. Preoteasa, clarificați acest lucru în rugăciunile voastre. Tiste Andii nu sunt pentru Mântuitorul. Doamne sau nu, o astfel de îmbrățișare îl va distruge. Cu totul. *Și, prin respirația propriei mame, ne-ar distruge și pe noi.*

„Seerdomin te așteaptă", a spus ea, „și se minune, pentru că ești mereu punctual".

Spinnock Durav ezită, apoi dădu din cap. Sperând că zeul acestei femei avea mai multă înțelepciune decât ea; sperând, de asemenea, că puterea rugăciunii nu l-ar putea apleca pe Răscumpărător în dorințe prost concepute de a ajunge prea departe, de a căuta ceea ce nu putea decât să-l distrugă, totul în acea febră fierbinte a generozității țâșnitoare atât de comună noilor credincioși.

— Preoteasă, afirmația ta că Marele Tumul se află dincolo de responsabilitățile Domnului meu este greșită. Dacă pelerinii au nevoie, Fiul Întunericului va da răspuns...

— Așa că revendică ceea ce nu este al lui.

— Nu-l cunoști pe Anomander Rake.

— Nu avem nevoie de nimic de la Domnul tău.

— Atunci poate te pot ajuta.

'Nu. Pleacă acum, Tiste Andii.'

Păi, încercase, nu-i așa? Nici nu se aștepta să câștige mai mult teren cu Seerdomin. Poate că era nevoie de ceva mai extrem. *Nu, Seerdomin este un bărbat privat. Lasa-l în pace. Rămâneți vigilent, da, așa cum ar face orice prieten. Si asteapta.*

Dacă ar fi mers de pe coasta cea mai apropiată, silueta singuratică care traversa pajiștile din nordul Lamatath ar fi parcurs o sută de leghe de prerie neașezată. Nicăieri unde să găsești hrană în afară de vânătoarea vânatului rar, toate acestea notoriu flotă de picioare și copite. Era slăbit, dar atunci fusese întotdeauna slăbit. Părul lui subțire și cărunt era neîngrijit, plutind lung în urma lui. Barba îi era mată, înnodată de murdărie. Ochii lui, albaștri ca ca gheață, erau la fel de sălbatici ca orice fiară din câmpie.

O haină lungă de lanț foșnea, legănându-i-se de pe tibie cu fiecare pas. Umbra pe care o arunca era îngustă ca o sabie.

Pe cerul fără nori se învârteau vulturi sau corbi, sau ambele, atât de înalte încât nu erau decât niște pete, totuși urmăreau silueta solitară mult mai jos. Sau poate că s-au învârtit în golul albastru, scanând deșeurile după vreo creatură pe moarte și slăbită.

Dar acest om nu era nici pe moarte, nici slab. Mergea cu scopul rigid, caracteristic nebunilor, tulburaților. Nebunia, ar fi remarcat el, nu aparține sufletului angajat cu lumea, cu fiecare smoc și smoc de iarbă, cu vechile creste ale plajei cu pietrucurile lor de calcar împingând prin pielea subțire și peticită de lichen și mușchi fragil. Cu junghiul batjocoritor al umbrei care se învârtea încet în timp ce soarele se târa pe cer. Cu sunetele propriei respirații care erau dovada că a rămas în viață, că lumea încă nu-l luase, să-l tragă în jos, să fure căldura din carnea lui străveche. Nebunia urmărea doar un chin interior, iar Kallor, Înaltul Rege, împărat suprem al unei duzini de imperii teribile, era, în inima lui, un om în pace.

Momentan. Dar ce a contat dincolo de asta? Acest singur moment, aruncându-se cu capul în urmă în următorul iar și iar, la fel de ferm și adevărat ca fiecare pas pe care îl făcea, terenul de transport reverberând în sus prin tocurile uzate ale cizmelor lui. Realitatea tactilă a afirmat, și nimic altceva nu a contat și nu ar avea niciodată.

Un om în pace, da într-adevăr. Și că odată condusese viețile a sute de mii, stăpânise asupra existențelor lor inutile și meschine; că o dată, cu un singur gest, condamnase la moarte o armată de cincisprezece mii predată; că stătuse pe un tron de aur, argint și onix, ca un lacom plin de timiditate, curgând cu o asemenea bogăție materială, încât își pierduse orice sens, orice valoare. . ah, ei bine, tot ce a mai rămas din asemenea vremuri, atât de glorie, a fost omul însuși, sabia lui, armura lui și o mână de monede învechite în geantă. Trădări nesfârșite, o mare de fețe făcute neclare și vagi de secole, cu nimic altceva decât sclipirea avară și invidioasă a ochilor lor rămânând ascuțită în mintea lui; măturarea fumului și a focului și țipetele slabe în timp ce imperiile se prăbușeau, unul după altul; haosul nopților brutale fugind dintr-un palat în flăcări, fugind de un val atât de proști răzbunători, încât nici Kallor nu i-a putut ucide pe toți – oricât de mult și-ar fi dorit, o, da – niciunul dintre aceste lucruri nu i-a trezit mânia amară în suflet. Aici, în acest pustiu pe care nimeni nu și-l dorea, era un om în pace.

Un astfel de adevăr nu putea fi contestat și dacă cineva s-ar ridica de pe pământ acum și s-ar ridica într-o asemenea provocare, de ce, l-ar tăia în bucăți. Zâmbind tot timpul pentru a-și arăta odihna calmă.

S-a acordat prea multă greutate istoriei, în ceea ce îl privea pe Kallor. propria istorie; cea a popoarelor, culturilor, peisajelor. Ce prețuiesc să se uite la erorile de judecată din trecut, la greșeala și neatenția, când singura recompensă după tot acel efort a fost regretul? Bah! Regretul era refugiul proștilor, iar Kallor nu era un prost. Și-a trăit toate ambițiile, la urma urmei, și-a trăit fiecare până când toată culoarea s-a scurs, lăsând o cunoaștere albită și slabă că nu era mare lucru în viață care merită cu adevărat efortul de a o atinge. Că recompensele s-au dovedit efemere; nu, fără valoare.

Fiecare împărat din fiecare tărâm, de-a lungul întregului timp însuși, a descoperit curând că titlul înalt și toată puterea lui erau o existență lipsită de umor. Chiar și excesele și indulgențele s-au palid, în cele din urmă. Iar

fețele celor pe moarte, ale celor torturați, ei bine, toate erau la fel, și nici una dintre acele expresii întortocheate nu dădea o sclipire de revelație, descoperirea unui secret profund, de ultimă suflare, care răspundea la toate marile întrebări. Nu, fiecare chip pur și simplu s-a tras în sine, s-a micșorat și s-a dat înapoi, chiar dacă agonia s-a tras și s-a întins, și orice au văzut ochii bombați în ultimul moment era, Kallor înțelese acum, ceva cu totul. . banal.

Acum era un inamic - banalitatea. Proprietatea celor neînțelepți, turnul mândru al proștilor. Nu trebuia să fii un împărat pentru a fi martor - scanează fețele oamenilor care înconjoară o trăsură răsturnată, strălucirea ochilor lor în timp ce se încordează și se întind pentru a vedea sângele, membrele rupte, savurând o tragedie fără rost, care se completează. călimarele lor tulburi ale vieţii. Privește, da, acei vulturi ai durerii, și apoi vorbește despre omenirea nobilă, atât de înțeleaptă și atât de virtuoasă.

Nevăzut de corbi sau de condori, Kallor își dezvăluise acum dinții într-un zâmbet sumbru, ca și cum ar fi căutat să imite chipul acelui idiot căzut tragic, țintuit acolo sub roata căruciorului, văzând ultimul lucru pe care avea să-l vadă și găsindu-l în chipurile spectatorilor și gândindu-se: *Oh, uitați-vă la voi toți. Atât de banal. Asa de. . banal.*

A tresărit un iepure de câmp dintr-un tuf, la douăzeci de pași depărtare, iar mâna lui stângă ia fulgerat, sub mâna, iar un cuțit s-a încețoșat, prinzând iepurele în mijlocul saltului, răsturnând-o în aer înainte să cadă.

O strângere ușoară și se opri să stea deasupra corpului mic și nemișcat, privind în jos la picăturile minuscule de sânge vărsat. Cuțitul s-a scufundat până la mâner, a trecut chiar în fața șoldurilor – intestinul, atunci, nu e bine. neglijent.

S-a ghemuit, a scos cuțitul, apoi a tăiat repede burta și a tras și a smuls intestinele calde ale iepurelui. A ținut frânghiile strălucitoare într-o mână, le-a studiat și a șoptit:
— *Banal.* '

Un ochi de iepure se uită fără vedere, totul în spatele lui s-a închis, a dispărut.

Dar mai văzuse toate astea înainte. De mai multe ori decât putea să numere. Iepuri, oameni, totuși. În acel ultim moment, da, nu era nimic de văzut, așa că ce altceva să faci decât să pleci?

A aruncat măruntaiele într-o parte, a luat cadavrul de membrele posterioare alungite și și-a reluat călătoria.

Iepurele venea cu el. Nu că i-ar păsa. Mai târziu, s-au așezat la cină.

Sus pe cer, deasupra capului, petele negre au început o coborâre. Ochii lor, la fel de goli, iscuseră măruntaiele, răspândite în frânghii cenușii cocoloase pe ierburile galbene, acum în urma omului singuratic. Ochi goli, dar un alt fel de gol. Nu cea a banalității morții, nu, ci cea a banalității vieții.

Același fel de ochi ca ai lui Kallor.

Și aceasta a fost mila în moartea rapidă a iepurelui, pentru că, spre deosebire de nenumărate sute de mii de oameni, ultima privire a creaturii nu a fost ochii profund goli ai lui Kallor - o priveliște care a adus groază pe fețele fiecărei victime.

Lumea, a spus cineva odată, dă înapoi ceea ce este dat. In abundenta. Dar apoi, așa cum ar sublinia Kallor, cineva spunea mereu ceva. Până s-a săturat și i-a executat.

CAPITOLUL CINCI

Roagă-te, nu-mi vorbi despre vreme
Nu soare, nu nor, nu din locuri
Unde se nasc furtunile
N-aș ști de vântul care tremură căldura
Nici lapoviță, nici ploaie, nici de urme străvechi
Pe gri piatra si uzat
Rugați-vă, nu vă răsfățați necazurile de sănătate
Nu eul, nu rudele, nu ale bătrânei
La capătul drumului
Nu voi pierde timp, nici cu milă nu voi aduce bogăție
Nici gând, nici simțire, nici giulgii țesute
Pentru a tenta sfârșitul norocului
Vă rog, spuneți-mi despre prăpăstii adânci traversate
Nu lăsat, nu întors, nu al trădărilor
Se reproduc ca viermii
Aș vrea să-ți strigi furia împotriva a ceea ce este pierdut
Acum puternic, acum să plâng, acum să facem pumn și balustradă
Pe pământ atât de ferm
Rugați-vă, cântați cu voce tare gloriile nenorocite ale iubirii
Acum durere, acum beat, acum rupt de orice rațiune
În râs și lacrimi
Aș vrea să te târguiști cu zeii fey de mai sus
Nici grijă, nici cost, nici schimbare de sezon
La fricile de iarnă
Cântă-mi asta și te voi înfrunta neclintit
Acum știind, acum văzând, acum în față
A furtunii urlatoare
Cântă-ți viața ca și cum ar fi o viață fără sfârșit
Și iubirea ta, focul strălucitor al soarelui, în ritmul lui celest
Acolo unde se naște adevărul

Rugați-vă, un sfârșit al lucrurilor fără importanță,
Baedisk din Nathilog

Darujhistan. Glorii nesfârșite! Cine ar putea numi o singură faptă lipsită de importanță? Tânărul ăsta grăbit, cu brațele pline de legume, strigătele de la taraba în urma lui, ochiul calmător al unui gardian la treizeci de pași depărtare, evaluând probabilitatea slabă de a prinde arici. Nesemnificativ? Prostii! Gurile flămânde hrănite, mândrie strălucitoare, niște monede mai puține pentru vânzător ambulant, poate, dar se părea că tot profitul a fost să umple jarul unui soț beat, astfel încât ticălosul să poată muri de sete pentru tot ce-i păsa! Inima defectuoasă congenitală a unui gardian continuă să bată, neîmpins încă să izbucnească de urmărirea grea prin piața aglomerată, și așa mai trăiește câteva săptămâni, suficient pentru a-și îndeplini întregul serviciu de douăzeci de ani și pentru a-și garanta soției și copiilor o pensie. Și, desigur, ultimul sărut avea să vină, sărutul care șopti volume de devotament și tot restul.

Aruncatorul de oale din coliba din spatele prăvăliei, cu mâinile și antebrațele pătate de lut, visând, da, la anii în care o viață a luat formă, când fiecare apăsare a vârfului degetului trimitea o urmă adâncă pe o suprafață odată netedă, schimbând viitor, remodelând trecutul și nu a fost asta o șansă atât de mare ca designul? Pentru că toată această intenție ar putea marca o cale, că ondulațiile trimise în sus, în jos și în exterior puteau fi bănuite de decenii de experiență, a fost rezultatul vreodată cu adevărat previzibil?

Oh, bineînțeles că nu se gândea la așa ceva. O durere la încheietura mâinii ei stângi a șters toate gândurile dincolo de durerea persistentă în sine, și ce ar putea prevesti și ce ierburi ar trebui să bea pentru a-și ușura disconfortul - și cum ar putea astfel de preocupări să fie lipsite de importanță?

Ce-i cu copilul care stătea uitându-se în ochiul îngrozit al unui bou înjugat în afara Farmecii Femeilor lui Corb, unde mama ei se afla înăuntru și fusese aproape de un clopoțel acum, deși, desigur, mama avea unchiul-Doruth-care-era-un-secret pentru companie care era mai bun decât un bou care nu făcea decât să geme? Ochiul uriaș, moale, căprui-întunecat, s-a uitat în spate și a gândi în ambele direcții era evident, dar la ce se gândea boul, cu excepția faptului că jugul era greu și căruța și mai grea și ar fi plăcut să te întinzi și ce copilul s-ar putea gândi doar la tocană de vită și așa nu s-a născut un mic filozof, deși în anii următori, de ce, ea ar avea propriul ei unchi-care-era-

un-secret și astfel, ca mama ei, se va bucura de toate fructele căsătorie cu câteva dintre gropile neplăcute.

Și cum rămâne cu soarele sus deasupra capului, care izbucnește cu lumină veselă pentru a scălda orașul minunat ca o binecuvântare a tuturor lucrurilor importante? Mare este nevoia, atât de bruscă, atât de presantă, de a întinde mâna în sus, de a închide degetele în jurul globului de foc, de a o trage înapoi — și înapoi! — în noapte și în întunericul ei întins, unde toate felurile de lucruri importante au tremurat cerurile și chiar rădăcinile pământului, sau aproape.

Înapoi, cere bărbatul scurt și rotund, căci aceasta este povestirea lui, cunoașterea lui, strigătul lui de *Martor!* ecou încă, și încă. Noaptea sosirilor, faptele celor sosiți, chiar și când vine noaptea! Să nu se uite nimic important. Să nu se considere așa ceva neînsemnat și cine acum și-ar putea imagina că există asemenea lucruri, amintindu-și cu înțelepciune din cap pe hoțul de arici, vânzătorul, paznicul. Aruncatorul de oale și copilul și boul și unchiul Doruth cu fața între picioarele soției altui bărbat, toate să vină (scuză!) în ziua următoare.

Mark și el, acest povestitor, cu ochiul lui înțelept. Suntem în mijloc!

Noapte, umbre suprapuse, o neclaritate cea mai indiferentă care nu ar atrage atenția nimănui, cu excepția acelui pacost de pisică de pe pervazul proprietății, ochii chihlimbari urmărind acum când o umbră se mișcă din locul ei de ascundere temporară. Această umbră rătăcită iese, peste curte, în umbre mai adânci lângă zidul moșiei.

ghemuit, Torvald Nom ridică privirea pentru a vedea capul pisicii și acei ochi blestemati, privindu-l în jos. O clipă mai târziu, capul se retrase, luându-și privirea larg cu el. Și-a făcut drum pe furiș spre colțul din spate, făcu încă o pauză. Îi auzea pe paznicii porții, o pereche, certându-se pentru ceva, tonuri de suspiciune care duceau la acuzație răspunse prin proteste de negare, dar la *naiba, Doruth, pur și simplu nu am încredere în tine...*

— Nu există niciun motiv, Milok. Ți-am dat vreodată una? Nu-

— Pentru Hood, nu ești. Prima mea sotie-

— Nu m-ar lăsa în pace, jur! M-a urmărit ca pe o pisică un șobolan...

- Un sobolan! Da, cam asa e-

— Îți jur, Milok, aproape că m-a violat...

- Prima dată! Știu, ea mi-a spus totul despre asta, cu ochii atât de strălucitori! —

— Am auzit că te-a făcut excitat ca sceptrul negru al lui Hood.

— Asta nu e treaba ta, Doruth...

Și ceva moale s-a lovit de piciorul lui Torvald. Pisica, torcând ca pietrișul moale, spatele plecat, coada zvârcolindu-se. Își ridică piciorul, îl ținu plutind deasupra creaturii. A ezitat, apoi a restabilit-o. Prin sărutul dulce al lui Apsalar, ochii și urechile trusei ar putea fi o binefacere, dacă mă gândesc bine la asta. Presupunând că avea curajul să-l urmeze.

Torvald se uită la zid, la cornișe, la metopele de pergamente, la coloanele false împletite. Și-a șters transpirația de pe mâini, le-a făcut praf cu nisipul de la baza peretelui, apoi și-a întins mâna spre mânere și a început să se cațere.

A câștigat pervazul ferestrei de la etajul superior, s-a tras pe el, echilibrat în genunchi. Adevărat, niciodată înțelept, dar căderea nu l-ar ucide, nici măcar n-ar fi întors o gleznă, nu-i așa? Trasând un pumnal, a strecurat lama între obloane și a căutat cu grijă zăvorul.

Pisica, coborând lângă el, aproape că l-a aruncat de pe pervaz, dar a reușit să-și revină, înjură încet pe sub răsuflare, în timp ce relua să lucreze la lacăt.

— Încă te iubește, știi...

- Ce-

- Ea face. Îi place doar o varietate. Îți spun, Milok, ultima a ta nu a fost o cucerire ușoară...

— Ai jurat! —

— Ești cel mai bun, cel mai vechi prieten al meu. Gata cu secretele intre noi! Și când jur, așa cum fac acum, vreau să spun că este adevărat. Are poftă, așa că împărtășirea nu ar trebui să fie o problemă. Nu sunt mai bun decât tine, doar diferit, asta-i tot. Diferit-

— De câte ori pe săptămână, Duroth? Spune-mi adevarul! —

— Oh, la fiecare două zile sau cam așa...

— Dar și eu sunt în fiecare a doua zi! —

— Par, ciudat, cred. După cum am spus, pofta de mâncare...

- Voi spune-

— După tură, să mergem să ne îmbătăm...

— Da, putem compara și contrast...

- Îmi place. Doar atât, hah!. . Hei, Milok. .-

— Da? —

— Câți ani are fiica ta? —

Încuietoarea clacă, eliberând obloanele exact în timp ce o sabie șuiera dintr-o teacă și, în mijlocul strigătelor sălbatice, o luptă începu la poartă.

- O glumă! Sincer! Doar o glumă, Milok! —

Voci acum din partea din față a casei, în timp ce Torvald își strecură lama pumnalului între ferestrele de plumb și ridică zăvorul din interior. A intrat rapid în camera întunecată, în timp ce cizmele băteau în complex și mai multe strigăte izbucniră la poarta din față. Un felinar s-a prăbușit și sabia cuiva a zburat pentru a zbura pe pavaj.

Torvald închise repede obloanele, apoi fereastra.

Tocăitul infernal era lângă el, o falcă moale frecându-se de un genunchi. Întinse mâna spre pisică, cu degetele tresărind, ezită, apoi își retrase mâna. Fii atent la blestemat, corect, deci când aude ce nu se aude și când vede ce nu se vede, da. .

Pivotându-se ghemuit, cercetă camera. Un fel de studiu, deși majoritatea rafurilor erau goale. Ambiția depășită, această cameră, o scădere bruscă spre cultură și sofisticare, dar, desigur, a fost sortită eșecului. Banii nu au fost suficienți. Inteligența a ajutat. Gust, o minte curios, un interes pentru alte lucruri - lucruri care nu sunt vizibile imediat, lucruri care nu au nimic de-a face cu orice. Nu a fost suficient să trimiți pur și simplu un servitor să cerceteze un magazin de pergatoare și să spună „O să iau valoarea acelui raft și acela, de asemenea”. Maestrul nu e prea discriminator, da. Maestrul probabil nici măcar nu știe să citească, așa că ce diferență are?

Se strecură spre singurul raft pe care erau îngrămădite vreo zeci de suluri, împreună cu o carte legată de piele. Fiecare sul era rulat strâns, legat cu o etichetă a vânzătorului – așa cum bănuise el. Torvald începu să le citească.

Tratat despre caneluri de drenaj în jgheaburi de piatră din districtul Gadrobi, nouă timid; al zecelea raport în anul scorpiei, subiecte extraordinare, breasla ingineriei carierelor. Autor: Membru 322.

Tales of Pamby Doughty and the World Inside the Trunk (cu ilustrații ale unui om mort).

Versurile pierdute ale lui Anomandaris, cu adnotare. Sprâncenele lui Torvald s-au ridicat, deoarece aceasta ar putea de fapt să merite ceva. A alunecat repede sfoara și a desfășurat sulul. Pergalina era goală, cu excepția unei

scurte adnotări în partea de jos care scria: *Nicio erudiție academică nu este posibilă în acest moment.* Și semnul unui editor care denotă acest sul ca parte a unei serii de Lucrări pierdute, publicată de Breasla Producătorilor de Vellum din Pale.

A rostogolit lucrul inutil înapoi, a mai scos unul.

Un ghid ilustrat pentru articolele de acoperire a capului cizmarilor din Genabaris în secolul al patrulea, Burn's Sleep, de Cracktooth Filcher, colecționar în serie și flagelul cizmarilor, închis pe viață. O publicație a Prisoner's Pit Library, Nathilog.

Nu avea nicio îndoială că ilustrațiile erau fastuoase și meticuloase, detaliate până la exces, dar cumva curiozitatea lui nu era la înălțimea provocării citirii.

Până acum zarva de la poartă fusese aplanată. Diferiți membri ai gărzii se întorseseră din ceartă, cu multe mormăituri și înjurături care s-au îndepărtat brusc de îndată ce au intrat în casa principală în drum spre camerele lor, spunându-i lui Torvald că stăpânul era într-adevăr acasă și probabil adormise. Ceea ce era o problemă, având în vedere cât de paranoic era ticălosul și probabil ca ascunzătoarea lui era undeva în dormitorul lui blestemat. Ei bine, lumea și-a prezentat provocările și, fără provocări, viața era fără valoare și fără rost și, cel mai important, lipsită de interes.

Se îndreptă spre ușa care ducea spre hol, făcând o pauză pentru a-și înfășura fața cu o cârpă, lăsându-și doar ochii liberi. Pisica privea atent. Ridicând zăvorul, trase ușa și se uită pe coridor. Stânga, peretele exterior, din spate, la nici trei pași depărtare. Corect, culoarul ajunge până la capăt prin casă. Usi si palier central pentru scara. Și un gardian, așezat în fața acelui palier. Păr negru, nas roșu, bulbos, buză inferioară proeminentă și destui mușchi așezați pe un cadru gigantic pentru a umple două sau trei Torvald Noms. Prostul tricota, cu gura mișcându-se și sprâncenele înnodate în timp ce număra ochiurile.

Și acolo era pisica îngrozitoare, umblând direct pentru el.

Torvald închise ușa în liniște.

Ar fi trebuit să sugrume chestia.

De pe coridor a auzit un blestem mormăit, apoi cizme bătând în jos pe scări.

Deschizând încă o dată ușa, se uită afară. Paznicul dispăruse, tricotajele zăcând pe podea, cu o șuviță care ducea în jos pe scări.

Hah! Geniala pisica! De ce, dacă l-ar întâlni din nou, l-ar săruta - dar nici pe departe de unde s-a lins, pentru că, la urma urmei, existau limite și oriunde s-ar putea linge o pisică nu s-ar săruta.

Torvald închise repede ușa în urma lui și urcă în vârful picioarelor pe coridor. O privire prudentă pe scara largă, centrală. Oriunde fugise pisica cu ghemul de lână, era dispărută, la fel și paznicul. S-a confruntat cu ușile duble ornamentate chiar în spatele scaunului de lemn eliberat.

Blocat?

Da.

Și-a tras pumnalul și a alunecat lama subțire între uși.

Decorul ornamentat era adesea însoțit de neglijarea mecanismelor necesare, iar această încuietoare a respectat regula, deoarece a simțit zăvorul ridicându-se. Cizmele sunau jos. Deschise ușa și se strecură repede înăuntru, ghemuindu-se încă o dată. O cameră din față, un fel de birou, cu un singur felinar pe un fitil scurt care aruncă o lumină slabă peste birou și grămada lui presărat de foi de papirus. O a doua uşă, mai mică, îngustă, în spatele scaunului de pluş cu spătar înalt al biroului.

Torvald Nom se îndreptă spre ea în vârful picioarelor.

Făcând o pauză la birou pentru a stinge felinarul, aşteptând ca ochii să se adapteze la întuneric, ghemuindu-se încă mai jos pentru a miji crăpătura de sub uşa dormitorului, încântat să nu găsească fir de lumină. Străduindu-se de lemnul lambrisat cu frunzele sale de aur acum plictisitoare în întuneric. Fără lacăt de data asta. Balamalele se simt bine unse. A deschis încet ușa.

Înăuntru, închizând ușa în liniște în urma lui.

Respirație blândă din patul uriaș cu baldachin. Apoi un oftat. — Dulce sliverfishy, tu ești?

O voce răgușită și șoptitoare a unei femei și acum sunete agitate din pat.

— Părțuitorul de noapte de data asta? Ooh, ăsta e distractiv — îmi voi ține ochii închiși și îmi voi plânge mult când mă amenințați să tac. Grăbește-te, stau întins aici, împietrit. *Cineva e în camera mea!* '

Torvald Nom ezită, cu adevărat sfâşiat între necesitate şi. . bine, necesitate.

Și-a desfăcut centura de frânghie. Și, cu o voce șuierătoare, a cerut: — Mai întâi, comoara. Unde este, femeie?

Ea icni. — Asta e o voce bună! Unul nou! Comoara, ah! Știi unde este, creatură oribilă! Chiar aici între picioarele

mele!

Torvald își dădu ochii peste cap. 'Nu acela. Celălalt.'

— Dacă nu vă spun?

— Atunci o să mă descurc cu tine.

'Oh! Nu am spus nimic! Vă rog!'

La naiba, sigur l-a încurcat pe aia. Nu avea nicio posibilitate să nu știe că el nu era cine pretindea că este, chiar și atunci când acel cineva pretindea că este altcineva. Cum să rezolvi asta?

— Pune-te pe burtă. Acum, pe mâini și în genunchi. Da, asa.'

— Ești mai rău decât un animal!

Torvald se opri la picioarele patului. Mai rău decât un animal? Ce însemna asta? Scuturând din cap, se urcă pe pat. Ei bine, aici nu merge nimic.

La scurt timp mai târziu: „Sliverfishy! Noul elixir? Doamne, e spectaculos! De ce, nu te mai pot spune sliverfishy, nu-i așa? Mai mult ca. . un somon! Se încarcă în amonte! Oh!'

— Comoara, sau voi folosi acest cuțit. Și a apăsat lama rece a pumnalului de exteriorul coapsei ei drepte.

Gâfâi din nou. 'Sub pat! Nu mă răni! Continuă să împingi, la naiba! Mai tare! Acesta va face un copil - știu asta! De data asta, un copil!

Ei bine, el și-a făcut oricum partea, introducându-și monedele în paharul templului și toate astea, și rugăciunile ei să o călăuzească adevărat în raiul fericit al maternității. Ea se prăbuși pe pat, gemând, în timp ce el se dădu înapoi, îngenunche pe podeaua rece din lemn și întinse mâna sub pat, cu degetele jupuite de o cutie lungă mare și joasă. Bâjbâind, găsi un mâner și îl trase afară.

Ea gemu. — O, nu mai începe să numeri, dragă. Vă rog. Stricați totul când faceți asta!

— Fără a număra, femeie. Furtul. Stai unde ești. Cu ochii inchisi. Nu vă mișcați.'

— Sună prostesc acum, știi asta.

— Taci, sau te voi face din nou.

'Ah! Ce a fost acel elixir din nou?

Deschise încuietoarea cu vârful pumnalului. Înăuntru, depozitate convenabil în saci de pânză etichetate cu cantități precise, o avere de pietre prețioase, bijuterii și înalte consilii. A adunat repede prada.

— *Numărați* !

'Te-am avertizat.' S-a urcat înapoi pe pat. M-am uitat în jos și am văzut că promisiunile nu erau suficiente. *Zei de*

jos, dacă ai fi. „Ascultă”, a spus el, „am nevoie de mai mult elixir. În birou. Nu vă mișcați.'

'Nu voi. Iți promit.'

Ieși grăbit, traversă camera exterioară și se opri la ușile coridorului pentru a-și apăsa urechea de panou.

Încet, clicul alunecat al acelor de tricotat din bambus.

Torvald a băgat pumnalul în teacă, a inversat strânsoarea, a deschis ușa, a privit în vârful capului păros al gardianului și a legănat cu putere. Pomul scrâșni. Bărbatul s-a lăsat pe scaun, apoi s-a împăturit într-o grămadă la picioarele scaunului.

Pisica aștepta lângă ușa bibliotecii.

Unchiul Unu, Unchiul Doi, Tatăl Nimeni. Mătușa Unu, Mătușa Două, Mama Niciuna.

Prezenți și la datorie, Unchiul Unu, Mătușa Unu și Verii Unu, Doi, Trei. Cousin One se apropie, aproape suficient de aproape pentru o altă lovitură puternică și ascuțită cu un cot, în timp ce One făcu să adune o altă ceapă din grămada de pe masă. Dar cunoștea jocurile lui One, avea o listă de vânătăi de un an pentru a dovedi acest lucru și așa că, la fel de accidental, s-a îndepărtat de o jumătate de pas, păstrându-și pe față un zâmbet radiant în timp ce mătușa Unu își făcea încântarea de această recompensă bruscă și Unchiul Unu stătea vizavi, gata să-și facă cu ochiul de îndată ce se uită peste – ceea ce nu avea să facă încă pentru că sincronizarea, așa cum îi spunea întotdeauna unchiul doi, era totul. În plus, trebuia să fie conștient de vărul Unu, mai ales acum că primul plan fusese zădărnicit.

Unul, al cărui nume era Snell, ar fi trebuit să muncească mai mult în capul lui, să lucreze acea viclenie care părea să vină de nicăieri și care nu făcea parte din prostia plictisitoare care era creierul propriu-zis al lui One, așa că poate că, până la urmă, erau demonii, zgomotând și ciocnind toate ideile lor crude. Snell nu a lăsat asta să se odihnească, știa el. Nu, își va aminti și ar începe să planifice. Și durerea ar fi cu atât mai gravă pentru asta.

Dar chiar acum nu-i păsa, nici de Verișoara Unu, nici de orice ar putea veni mai târziu în seara asta sau mâine. La urma urmei, adusese mâncare acasă, o grămadă de mâncare, livrându-și comoara în strigăte de bucurie de ușurare.

Și bărbatul al cărui nume i se dăduse, bărbatul mort de mult, care nu era nici unchiul unu, nici unchiul doi, dar fusese unchiul trei și nu, bineînțeles, tatăl unu, ei bine, acel

bărbat ar fi mândru că băiatul cu numele lui făcea ceea ce era necesar pentru a menține familia unită.

Adunându-și propria ceapă, copilul pe nume Harllo se îndreptă către un colț sigur al camerei single și, cu câteva momente înainte de a lua o mușcătură, ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Unchiul Unu, pentru a surprinde cu ochiul și apoi a dat din cap ca răspuns.

Așa cum spunea întotdeauna unchiul doi, timpul era modul în care un om măsura lumea și locul său în ea. Timingul nu a fost o lume poate, a fost o lume a da și nu, asta, nu asta. Acum, nu mai târziu. Timingul a aparținut tuturor fiarelor naturii care vânau alte creaturi. A aparținut tigrului și a ochilor săi ținți, care privesc. A aparținut și pradei, când vânătorul era vânat, ca și cu Verul Unu, în fiecare clipă o întrecere, o bătălie, un duel. Dar Harllo învăța calea tigrului, mulțumită unchiului doi, a cărui piele însăși s-a putut schimba în cea a unui tigru, când furia s-a trezit rece și mortală. Care avea ochi de tigru și era cel mai curajos și cel mai înțelept om din tot Darujhistanul.

Și singurul, în afară de tânărul Harllo însuși, care știa adevărul despre mătușa Două, care nu era deloc mătușa Două, ci Mama Unu. Chiar dacă nu ar recunoaște, nu ar spune-o niciodată și nici nu ar avea nimic de-a face cu singurul ei copil, *fiul ei al violului* . Odată, Harllo crezuse că Violul era numele tatălui său, dar acum știa că era un lucru pe care oamenii îl făceau altora, la fel de rău ca un cot în coaste, poate mai rău. Și de aceea Mama Unu a rămas mătușa Două și de ce, în acele rare ocazii pe care le-a vizitat, nu se întâlnea cu ochii lui Harllo, indiferent cum ar fi încercat el și de ce nu spunea nimic despre nimic decât cu o voce care era toată furie.

„ Mătușa Stonny urăște cuvintele, Harllo ” , îi explicase Gruntle, *„ dar numai când acele cuvinte se strecoară prea aproape de ea, de unde se ascunde, înțelegi?* '

Da, a văzut. A văzut multe.

Snell îi atrase privirea și făcu o mutră răutăcioasă, rostind promisiuni vicioase. Sora lui mai mică, Verișoara Doi, pe care o chema Mew, privea de unde se ținea de marginea mesei, văzând dar neînțelegând pentru că cum putea ea, având doar trei ani; în timp ce Verișoara Trei, o altă fată, dar aceasta pe nume Hinty, era toată învăluită în leagăn și în siguranță acolo, ferită de orice, așa cum ar trebui să fie pentru cei mai mici.

Harllo avea cinci ani, poate aproape de șase, dar era deja înaltă – *întinsă* , râse Gruntle, *întinsă și slăbită pentru*

că așa cresc băieții.

Mătușa Myrla ținea restul legumelor într-o oală aburindă deasupra vatrăi, iar Harllo a văzut-o aruncând o privire plină de cunoștință către soțul ei, care dădu din cap, fără să se oprească în a-și masa cioturile de sub genunchi, unde majoritatea oamenilor aveau tibie și glezne și apoi picioarele, dar unchiul Bedek avusese un accident care a fost ceva de genul Violului doar nu intenționat - și așa că nu mai putea să meargă, ceea ce le făcea viața grea tuturor și însemna că Harllo trebuia să facă ceea ce trebuia, deoarece Snell nu părea. interesat să facă orice. Cu excepția chinuirii lui Harllo, desigur.

Aerul din încăperea înghesuită mirosea acum a pământesc și dulce, în timp ce Myrla hrănea mai mult bălegar cu micuța sănătate de sub oală. Harllo știa că va trebui să iasă și să adune mai multe în ziua de mâine și asta ar putea însemna să ieși din oraș, de-a lungul malului de vest al lacului, ceea ce era o aventură.

Snell își termină ceapa și se strecură mai aproape de Harllo, cu mâinile strânse în pumni.

Dar Harllo auzise deja cizmele pe aleea de afară, trosnind pe frunzele moarte de pe acoperișul prăbușit de vizavi, iar o clipă mai târziu unchiul doi a măturat agățatul deoparte și s-a aplecat în cameră, cu ghimpele feței arătând proaspăt pictate, atât de dure. erau ei, iar ochii lui străluceau ca flăcările de lumânare. Zâmbetul lui scotea la iveală colți.

Bedek făcu semn cu mâna. — Mormăi! Intră, vechi prietene! Vezi cum Myrla pregătește un ospăț!

„Atunci, bine cronometrat”, răspunse bărbatul uriaș, intrând în cameră, „pentru că am adus un cal afumat”. Văzându-l pe Harllo, i-a făcut semn băiatului. „Trebuie să pun ceva muşchi pe acesta”.

— Oh, spuse Myrla, nu stă niciodată pe loc, asta e problema lui. Nici o clipă!

Snell se încruntă, se năpusti în retragere și se uita la Gruntle cu ură și teamă.

Gruntle îl ridică pe Harllo, apoi îl ținu zvârcolindu-se sub un braț în timp ce făcea cei doi pași către vatră pentru a-i înmâna Myrla un pachet învelit în pânză.

Bedek îl privea pe Gruntle. — Mă bucur că ai revenit, spuse el cu voce joasă. — Am auzit despre tine la poartă și despre acel moment în Worrytown – la naiba, dar mi-aș dori să nu fiu așa. . inutil.'

Aşezându-l pe Harllo jos, Gruntle oftă. — Poate că zilele tale de călărit cu rulotele s-au terminat, dar asta nu te face inutil. Crești o familie bună, Bedek, o familie bună.

— Nu ridic nimic, mormăi Bedek, iar Harllo cunoștea acel ton, îl cunoștea prea bine și ar putea trece câteva zile, poate chiar o săptămână, înainte ca unchiul Unu să se înalțe din gaura întunecată și adâncă în care era acum. Problema era că lui Bedek îi plăcea locul acela, îi plăcea felul în care Myrla se închidea în jurul lui, toate mângâierile, îmbrățișările și murmurele blânde, și tot așa până venea noaptea când ei făceau zgomote în patul lor și veneau dimineața următoare, de ce, Bedek ar fi zâmbit.

Când Myrla era așa, totuși, când era pentru soțul ei și nimic altceva, îi revenea lui Harllo să aibă grijă de fete și să facă tot ce era necesar și, cel mai rău, însemna că nimeni nu-l reține pe Snell. Bătăile aveau să devină rele, atunci.

Myrla nu putea munci prea mult, nu de la ultimul copil, când se rănise ceva în burtă și acum obosise prea ușor, și chiar și această cină glorioasă pe care o făcea avea să o lase epuizată și slăbită cu o durere de cap. Când era în stare, repara hainele, dar asta nu se întâmpla prea mult în ultimul timp, ceea ce făcea ca Harllo să atace piețele locale cu atât mai importantă.

A rămas aproape de Gruntle, care stătea acum în fața unchiului Bedek și scoase un borcan cu vin, iar asta la ținut pe Snell departe deocamdată, ceea ce, desigur, a înrăutățit lucrurile mai târziu, dar asta era în regulă. Nu ți-ai putea alege familia, până la urmă, nici verii tăi, nici pe oricine. Erau acolo și asta era.

În plus, ar putea pleca mâine dimineață devreme, așa că Snell devreme nici măcar nu s-ar fi trezit și și-ar fi făcut drumul din oraș, de-a lungul malului lacului, unde se întindea lumea, unde dincolo de cohale erau dealuri cu nimic altceva decât capre și ciobani și dincolo chiar și de ei nu era decât pământ gol. Că așa ceva ar putea exista îi șopti lui Harllo posibilități, unele pe care nu putea spera să le numească sau să le pună în cuvinte, dar care erau toate în viața viitoare care păreau neclare, fantomatice, dar chiar și așa o promisiune. La fel de strălucitori ca ochii lui Gruntle, acea promisiune și era acea promisiune pe care Harllo se ținea, când pumnii lui Snell coborau în jos.

Bedek și Gruntle au vorbit despre vremurile de demult, când amândoi lucraseră în aceleași rulote și lui Harllo i s-a părut că trecutul - o lume pe care nu o văzuse niciodată pentru că era înainte de Viol - este un loc al faptelor

mărețe, un loc plin de viață, unde soarele era mai strălucitor, apusurile erau mai adânci, stelele străluceau într-un cer negru și luna era lipsită de ceață, iar oamenii stăteau mai înalți și mai mândri și nimeni nu trebuia să vorbească despre trecut pe atunci, pentru că era se întâmplă chiar acum.

Poate așa avea să găsească viitorul, un nou timp în care să stea în picioare. Un timp în care s-ar putea întinde.

Vizavi de Harllo, Snell stătea ghemuit într-un colț posomorât, cu ochii plini de propria lor promisiune în timp ce îi zâmbi lui Harllo.

Myrla le-a adus farfurii pline cu mâncare.

Foile de papirus, sfâșiate în bucăți, se aprinseră repede, trimițând fulgi negri în sus în tirajul hornului, iar Duiker îi privea plecând, văzând corbi, mii de corbi. Hoții de memorie, furând orice altceva la care s-ar fi putut gândi, ar fi putut învia pentru a ușura inutilitatea vieții sale prezente. Toate luptele de a-și reaminti chipurile fuseseră renunțate și toate eforturile lui de a scrie această istorie groaznică eșuaseră. Cuvinte plate și lipsite de viață, scene descrise cu vocea morților.

Cine erau tovarășii aceia de lângă el pe atunci? Cine erau acei wickani și malazani, acei vrăjitori și războinici, acei soldați și victime de sacrificiu care s-au cocoțat deasupra drumului, ca niște santinele inutile, uitându-se la propriile lor umbre în marș?

Bult. Acalmie. Sormo Enath.

Coltaine.

Nume, deci, dar nici chipuri. Haosul și teroarea luptei, a zguduirii de epuizare, a rănilor tăiate și sângerând, a prafului și mirosul deșeurilor vărsate - nu, nu putea scrie despre asta, nu putea relata adevărul, nimic din toate acestea.

Memoria eșuează. Condamnat pentru totdeauna pe măsură ce căutăm scene de modă, încadrate, fiecare act descris, raționat și rezonabil, irațional și nebun, dar undeva dedesubt trebuie să fie nămolul gros și solid al motivației, al semnificației, al sensului - trebuie să existe. Alternativa este. . inacceptabil.

Dar aici l-au adus încercările lui, iar și iar. Adevărurile inacceptabile, cele pe care nicio persoană sănătoasă nu le-ar putea înfrunta vreodată, le-ar putea întâlni ochi în ochi. Că nimic nu merita venerat, nici măcar simplul fapt al

supraviețuirii și, cu siguranță, nu acea cascadă nesfârșită de eșecuri, de morți peste măsură.

Chiar și aici, în acest oraș al păcii, îi privea pe cetățeni în toate dansurile lor zilnice și cu fiecare clipă care trecea, disprețul lui se adâncea. Nu-i plăcea felul în care gândurile lui deveneau din ce în ce mai necaritabile, din ce în ce mai derutate de scenele nesfârșite ale existenței aparent lipsite de minte, fără rost, dar nu părea nicio cale de ieșire din acea progresie, în timp ce observațiile lui dezvăluiau meschinăria vieții, luptele tăcute și altfel cu soțiile. , soți, prieteni, copii, părinți; cu zdrobit pe o stradă aglomerată, fiecare viață s-a închis în jurul ei înșiși, neprihăniți și nepăsători față de străini - oameni complet în propriile vieți. Totuși, nu ar trebui să se bucure de astfel de lucruri? În libertatea lor profundă, în luxul lor extraordinar de a se imagina controlând propriile vieți?

Desigur, nu au fost. În libertate, așa cum ar putea avea fiecare, ei și-au ridicat propriile bariere, purtau cătușe modelate de propriile mâini. Zăngănind lanțurile emoțiilor, ale fricilor și grijilor, ale nevoii și ciudăței, ale beligeranței care năvăleau împotriva anonimatului esențial care a cuprins o persoană. Da, un adevăr cât se poate de timid; acceptabil.

A fost aceasta forța motrice din spatele căutării puterii? Să rupă anonimatul, să ridice faima și infamia ca un scut aprins și o sabie strălucitoare? Să scoți un strigăt care s-ar auzi dincolo de porțile propriei vieți?

Dar Duiker auzise destule astfel de strigăte. El stătuse, ghemuit, în mijlocul urletelor de sfidare și de triumf, toți aprinși de disperare, de furie fără sens. Ecourile puterii erau uniforme, da, în golul lor esențial. Orice istoric demn de acest titlu ar putea vedea asta.

Nu, nu avea nicio valoare în scris. Nici un efect mai mare decât pumnii unui bebeluș care lovesc tăcerea care ignora fiecare strigăt. Istoria nu a însemnat nimic, pentru că singura continuitate era prostia umană. O, au fost momente de măreție, de fapte strălucitoare, dar cât a durat lumina unei asemenea glorii? De la o respirație la alta, da, și nu mai mult de atât. Nu mai mult de atât. *În rest, dă cu piciorul prin oase și epave, căci ele sunt ceea ce rămâne, ceea ce durează până când totul se transformă în praf.*

— Arăți gânditor, observă Mallet, aplecându-se în față cu un mormăit pentru a completa vasul lui Duiker. — Ceea ce, presupun, nu ar trebui să fie o surpriză, din moment ce

tocmai ai ars eforturile de aproape un an, ca să nu mai vorbim de valoarea papirusului unui înalt consiliu.

— Îți voi rambursa costul, spuse Duiker.

— Nu fi ridicol, spuse vindecătorul, lăsându-se pe spate. — Am spus doar că arăți gânditor.

— Aparentele înșală, Mallet. Nu ma mai intereseaza sa ma mai gandesc. Despre orice.'

— Bine, atunci aceasta este o adevărată întâlnire de minți.

Duiker a continuat să studieze focul, a continuat să privească corbii negre care se ridică pe horn. — Pentru tine, neînțelept, spuse el. — Ai asasini de luat în considerare.

Mallet pufni. — Asasini. Antsy vorbește deja despre dezgroparea a o duzină de înjurătoare. Blend este să vâneze sediul breslei, în timp ce Picker și Bluepearl lucrează cu consilierul Coll pentru a adulmeca sursa contractului. Dați totul o săptămână și problema va înceta să mai fie o problemă. In permanenta.'

Duiker zâmbi pe jumătate. — Nu te încurca cu pușcașii marini Malazan, pensionari sau nu.

— Ai crede că oamenii vor ști până acum, nu-i așa?

— Oamenii sunt proști, Mallet.

Vindecătorul tresări. — Nu noi toţi.

'Adevărat. Dar Hood îi așteaptă pe toți, proști, deștepți, duhovnici, neînțelepți. Așteaptă cu același zâmbet înțelegător.

— Nu e de mirare că ți-ai ars cartea, Duiker.

'Da.'

— Deci, din moment ce nu mai scrii istorie, ce vei face?

'Do? De ce nimic.'

— Acum, asta e ceva despre care știu totul – oh, nici măcar nu încerca să obiectezi. Da, vindec pe cineva din când în când, dar am fost soldat, cândva. Și acum nu mai sunt. Acum stau să mă îngraș și este grăsime otrăvită din totdeauna cu un fel de bilă cinică. Mi-am pierdut toți prietenii, Duiker. Nu este diferit de tine. Le-ai pierdut pe toate și pentru ce? Al naibii dacă știu, al naibii și al naibii din nou, dar nu, nu știu de ce, de ce a ceva.

— Într-adevăr, o întâlnire de minţi, spuse Duiker. — Din nou, Mallet, se pare că ești din nou în război. Împotriva obișnuitului inamic implacabil și mortal.

— Breasla? Presupun că ai dreptate. Dar nu va dura mult, nu-i așa? Nu-mi place să fiu pensionar. Este ca și cum ai anunța sfârșitul valorii tale, oricare ar fi valoarea aia, și

cu cât mergi mai mult, cu atât îți dai seama că acea valoare nu a valorat nimic așa cum ai crezut cândva, și asta doar o face și mai rău.

Duiker îşi puse jarul jos şi se ridică. — Înaltul Alchimist m-a invitat la prânz mâine. Ar fi bine să mă culc și să dorm puțin. Ai grijă la spate, vindecător. Uneori, băiatul împinge și doamna nu se vede nicăieri.

Mallet dădu pur și simplu din cap, asumându-și povara de a se uita la foc acum când Duiker pleca.

Istoricul s-a îndepărtat de căldură, trecând prin curenți și straturi de aer rece în drum spre camera lui. Din ce în ce mai rece, cu fiecare pas.

Undeva deasupra acestui templu murdar, corbii dansau cu scântei deasupra gurii unui horn, practic nevăzuți în întuneric. Fiecare purta câte un cuvânt, dar scânteile erau surde. Prea ocupați cu extazul propriului lor foc strălucitor și orbitor. Cel puțin, până au ieșit.

Gaz a ieșit năvalnic devreme, de îndată ce și-a dat seama că nu avea de gând să obțină suficientă monedă din banii pentru a cumpăra o noapte de băut care merită. Thordy și-a privit soțul plecând, acea înclinare jalnică înainte a mersului bărbatului care venea întotdeauna când era înfuriat, pașii sacadați în timp ce el ieșea în noapte. Nu știa unde se ducea, nici măcar nu-i păsa, să fie sincer.

Acum, de două ori, în săptămâna trecută, acarienul slăbănog al unui arici îi atacase standul de legume. Doamne, ce făceau părinții zilele astea? Runt avea probabil cinci ani, nu mai în vârstă, asta e sigur, și deja ne-a țintuit o anghilă în adâncuri – și de ce nu a fost ținut în lesă așa cum ar trebui să fie un copil? Mai ales la acea vârstă când erau mulți oameni care îl smulgeau, îl foloseau sau îl vindeau cât se poate de repede. Și dacă îl foloseau în așa fel rău, atunci îi storceau gâtul după aceea, lucru pe care Thordy s-ar putea să nu-l deranjeze atât de mult decât că era un gând crud și o imagine crudă și mai mult ca ceva ce ar crede soțul ei decât ea. Deși el s-ar gândi doar la câți bani ar putea câștiga ea fără ca hoțul să continue. Și poate ce ar putea face dacă ar fi pus vreodată mâna pe mâna.

Ea a tremurat la acel gând, apoi a fost distrasă de Nou, câinele de pază din grădina de lângă a ei, o erupție neobișnuită de lătrat – dar apoi și-a amintit de soțul ei și de plimbarea lui și de cum Nou îl ura pe Gaz mai ales când mergea așa. Când Gaz s-a poticnit acasă, beat și inutil,

câinele mânios nu a scos niciodată niciun sunet, l-a ignorat direct pe Gaz, de fapt.

Câinii, știa ea, puteau mirosi intenții rele. Și alte animale, dar mai ales câini.

Gaz nu l-a atins niciodată pe Thordy, nici măcar o împingere sau o palmă, pentru că fără ea și grădina pe care ea o îngrijea el avea probleme și știa asta destul de bine. Fusese tentat, de multe ori, oh, da, dar ar fi, dintr-o dată, o sclipire în ochii lui, o surpriză, pâlpâind. Și zâmbea și se întorcea, salvând acel pumn și tot ce era în spate pentru altcineva. Lui Gaz îi plăcea o bătaie bună, pe vreo alee din spatele unei cârciumi. Îi plăcea să dea cu piciorul, atâta timp cât victima era mai mică decât el și mai beată. Și fără prieteni care ar putea interveni sau să vină din spate. Așa s-a descurcat cu mizeria vieții sale, sau așa spunea destul de des.

Thordy nu era sigură despre ce era toată mizeria aceea, deși avea câteva idei. Ea, unul. Peticul patetic de pământ pe care îl avea pentru legumele ei. Pântecele ei steril. Modul în care vârsta și munca grea o oboseau, furând strălucirea pe care o avusese cândva. Oh, erau multe despre ea care îl făceau nenorocit. Și, luând în considerare toate lucrurile, ea fusese norocoasă să-l aibă atât de mult timp, mai ales când lucrase cu plasele pe barca aia de pescari, plasele care, vai, îi luase toate degetele în acea noapte când ceva mare așteptase. dedesubt, nemișcat și atât de neobservat în timp ce echipajul a tras plasa la bord. Apoi a explodat cu o putere sălbatică, făcând râu ca un berbec. Degetele lui Gaz, toate împletite, țâșneau ca morcovii cu vârf, iar acum avea degete mari și rânduri de articulații și nimic altceva.

Pumnii făcuți pentru luptă, spunea el cu o dezvăluire inconștientă a dinților. *Asta si nimic mai mult.*

Și acesta era un motiv suficient de adevărat și întemeiat, presupunea ea, pentru a se îmbăta de fiecare dată când putea.

În ultima vreme, însă, se simțea puțin mai puțin generoasă – nu, nu simțea nimic. Până și mila se împuținase, șoptită ca o frunză uscată pe vântul de toamnă. Și era ca și cum el s-ar fi schimbat, chiar în fața ochilor ei, deși acum înțelegea că ceea ce se schimbase era în spatele ochilor ei - nu cel privit, ci cel care se uită. Ea nu a mai dat înapoi în fața furiei lui. Nu s-a mai ferit de acea înclinare de marș și de toată mânia ei inutilă și acum l-ar studia, văzând

inutilitatea ei, văzând autocompătimirea din acel teren rănit.

Era goală, atunci, și se gândise mai întâi că va rămâne așa, probabil pentru tot restul vieții. În schimb, ceva începuse să umple golul. La început, a sosit cu un tresărit, un strop de vinovăție, dar nu mai mult. Acum, când gândurile de crimă îi umpleau capul, era ca și cum s-ar scufunda într-o baie parfumată.

Gaz era mizerabil. El a spus așa. Ar fi mai fericit dacă ar fi mort.

Și, adevărul să fie spus, la fel și ea.

Toată această dragoste, toată această nevoie disperată și el era inutil. Ar fi trebuit să-l alunge din viața ei cu mult timp în urmă, iar el știa asta. A ține de el așa cum făcea ea a fost tortură. Îi spusese că se lupta doar cu cei slabi. Proști și mai rău. I-a spus că a făcut-o pentru a-și menține brațele puternice, pentru a-și întări degetele, pentru a se ține de (hah, ăsta a fost unul bun) un fel de motiv pentru a rămâne în viață. Un bărbat are nevoie de o îndemânare, da, și indiferent dacă a fost bine sau rău, nu contează deloc. Dar adevărul era că i-a ales pe cei mai ticăloși și mai mari nenorociți pe care i-a putut găsi. Demonstrând că ar putea, dovedind acele degete și modurile lor de ucidere.

Uciderea, da. Patru până acum, de care era sigur.

Mai devreme sau mai târziu, Gaz știa, moneda va răsturna și avea să fie cadavrul lui rece, întins cu fața în jos, pe o alee. Destul de bine. Când plătiți mai mult decât meritați, din nou și din nou, în cele din urmă cineva vine să colecteze.

Ea nu l-ar fi plâns, știa el. Un bărbat îndrăgostit putea să vadă când cel pe care îl iubea a încetat să-l mai iubească. Nu a învinuit-o și nu a iubit-o mai puțin; nu, nevoia lui s-a înrăutățit.

Blue Ball Tavern ocupa un colț al unui morman masiv și decrepit de locuințe care puteau a urină și a gunoiului putrezit. În mijlocul sărbătorii, anarhia nocturnă de pe aceste străzi din spate sus de la docuri a atins noi culmi, iar Gaz nu era singurul care vâna aleile după necazuri.

Îi trecu prin minte că poate nu era atât de neobișnuit pe cât ar fi crezut cândva. Poate că era doar unul dintre miile de bătăuși inutili din orașul ăsta, toți urându-se pe ei înșiși și adulmecând traseele ca atât de mulți câini ruși. Cei care l-au cunoscut i-au dat spațiu, s-au strecurat înapoi din calea lui în timp ce se îndrepta spre terenurile de luptă

alese, în spatele Mingei Albastre. Gândul acela scurt – despre alți oameni, despre fețele umbrite pe care le vedea în jurul lui – a fost de scurtă durată, zburând cu primul miros de sânge în aerul umed și sufocant.

Cineva îl bătuse până la el și ar putea chiar acum să se învârte în capătul opus al aleii. Ei bine, poate că prostul s-ar putea întoarce înapoi și i-ar putea oferi ticălosului ceea ce i-a făcut altcuiva - și acolo era corpul, forma înghesuită, nemișcată. Mergând în sus, Gaz îl înghiont cu o cizmă. Am auzit o șuierătoare spumată de sânge. Și-a trântit călcâiul în cutia toracică, doar pentru a auzi pocnetul și scrâșnitul. O tuse, stropi de sânge, un geamăt scăzut, apoi o expirație finală.

Gata, atât de ușor.

— Ești mulțumit, Gaz?

Se întoarse la vocea blândă și profundă, cu antebrațele ridicându-se într-o gardă pe care se aștepta să-l cedeze – dar pumnul despre care credea că va veni niciodată nu a sosit și, jurând, s-a dat înapoi până când umerii i-au bătut de perete, s-a uitat cu o frică crescândă la silueta înaltă și învăluită care stătea în fața lui: — Nu mi-e frică, spuse el într-un mârâit beliger.

Distracția s-a apucat de el ca un val. — Deschide-te, Gaz. Sufletul tau. Bun venit zeului tău,

Gaz simțea aerul pe dinți, își simțea buzele întinzându-se până când crăpăturile se rupeau pentru a curge sânge. Inima îi bătu în piept. „Nu am niciun zeu. Nu sunt altceva decât blesteme și nu te cunosc. Deloc.'

— Desigur, Gaz. Mi-ai făcut sacrificii, de șase ori acum. Și numărând.'

Gaz nu putea vedea fața din capotă, dar aerul dintre ei s-a îngroșat brusc de un miros înțepător și stânjenitor. Ca noroiul rece, de genul care curgea în pâraie turgente în spatele abatoarelor. I s-a părut că aude bâzâitul muștelor, dar sunetul venea de undeva din interiorul propriului său cap. — Nu ucid pentru tine, spuse el, cu vocea subțire și slabă.

— Nu trebuie. Nu cer sacrificii. Există. . nu este nevoie. Voi muritorii consacrați orice teren pe care îl alegeți, chiar și această alee. Îți scurgi o viață pe ea. Nu mai este nevoie de nimic. Nici intenție, nici rugăciune, nici invocare. Sunt chemat, fără sfârșit.

'Ce vrei de la mine?'

„Deocamdată, doar că continuați să culegeți suflete. Când va veni timpul pentru mai mult decât atât, Gaz din

Gadrobi, ți se va arăta ce trebuie făcut.

— Și dacă nu vreau...

— Dorințele tale nu sunt relevante.

Nu putea să-și scoată bâzâitul infernal din craniu. El a clătinat din cap, a închis ochii pentru o clipă. Când le-a deschis din nou, zeul dispăruse.

Muștele. Muștele sunt în capul meu. Doamne, ieşi afară!

Cineva rătăcise pe alee, țesând, mormăind, cu o mână întinsă pentru a evita orice obstacol.

Pot să-i scot afară. Da! Și, dintr-o dată, știa adevărul despre asta, știa că uciderea va reduce la tăcere acele muște blestemate. Învârtindu-se, a înclinat înainte, cu mâinile ridicate și a mers rapid spre prostul beat.

Care și-a ridicat privirea în ultimul moment, la timp pentru a întâmpina acele degete groaznice.

Krute din Talient încetini când se apropia de intrarea îngropată a casei în care locuia acum. Cineva stătea în umbră, blocând ușa. Se opri la zece pași depărtare. „A fost o treabă bună”, a spus el. — Ai fost în spatele meu pe tot parcursul drumului, făcându-mă să cred că nu ești deloc bun, dar acum ești aici.

— Bună, Krute.

La acea voce, Krute tresări, apoi se aplecă înainte, încercând să străpungă întunericul. Nimic decât o formă, dar a fost, a concluzionat el, forma potrivită. — Doamne de jos, nu am crezut că te vei întoarce. Ai idee ce s-a întâmplat de când ai dispărut?

'Nu. De ce nu-mi spui?

Krute rânji. — Pot să fac asta, dar nu aici.

— Ai locuit cândva într-un cartier mai bun, Krute.

Îl privi pe Rallick Nom ieșind din alcov și zâmbetul i s-a lărgit. — Nu te-ai schimbat deloc. Și da, am cunoscut vremuri mai bune – și urăsc să spun asta, dar tu ești de vină, Rallick.

Asasinul înalt și slăbit se întoarse să studieze clădirea. 'Traiesti aici? Și e vina mea?

— Haide, spuse Krute, să intrăm înăuntru. Ultimul etaj, bineînțeles, un colț de alee — ușor până la acoperiș, întunecat ca axila lui Hood. O sa il iubesti.'

La scurt timp mai târziu, s-au aşezat în cea mai mare dintre cele două încăperi, o masă cu cicatrici între ele pe care stăteau o lumânare ciocană cu un fitil care fumea

prost şi un ulcior de lut cu bere acidulată. Cei doi asasini țineau pahare de tablă, ambele scurse.

De când turnase berea, Krute nu spusese nimic, dar acum mormăi surprins amuzat. — Tocmai m-am gândit la ceva. Tu ai apărut, viu și sănătos, tocmai ai făcut ceea ce Krafar nu a putut face. Aveam un cult, Rallick Nom, care venera amintirea ta. Krafar l-a scos în afara legii în breaslă, apoi a încercat să-l eradice — ne-a forțat mai adânc. Nu este suficient de adânc pentru mine — sunt suspectat și au plecat și m-au izolat, ca și cum aș fi fost deja mort. Contacte vechi. . Privește prin mine, Rallick. A fost al naibii de greu.

— Krafar?

— Seba, puietul lui Talo. În cearta despre cine avea să preia conducerea după Vorcan, el este cel care a trecut nevătămat – încă respiră, vreau să spun. Breasla e decimată, Rallick. Lupte interioare, mulți ucigași buni sunt dezgustați și pur și simplu se ridică și pleacă. Până la Elingarth, în mare parte, cu câteva până la Black Coral, dacă îți vine să crezi asta. Chiar am auzit zvonuri că unii s-au dus la Pale, să se alăture Ghearelor Malazan.

Rallick ridică o mână pătată de roșu. — O clipă, la naiba. Ce idiot s-a hotărât asupra unui cult?

Krute a ridicat din umeri. — S-a întâmplat, Rallick. Nu chiar închinare – acesta a fost cuvântul greșit. Este mai mult ca o. . o filozofie. O filozofie a asasinatului. Fără magie, unul. Otrăvuri, multe otrăvuri. Și praf otataral dacă îl putem obține. Dar Seba Krafar vrea să ne aducă înapoi la toată acea magie, chiar dacă ai făcut evident care este calea cea mai bună, cea mai sigură. Bărbatul e încăpățânat – e în sânge cu ei, nu? Krute plesni masa, dărâmând momentan lumânarea, la care se grăbi chiar înainte ca flacăra neplăcută să se stingă. — Abia aștept să văd fața lui Krafar când intri...

— Va trebui, răspunse Rallick. — Altceva, prietene. Nu spui niciun cuvânt nimănui.

Krute zâmbi cu bună știință. — Ai de gând să faci o ambuscadă, nu-i așa? Tu, pășind peste trupul lui Krafar, pentru a prelua stăpânirea Breaslei. Și trebuie să-ți faci planuri - și te pot ajuta acolo, să-ți spun că cei care îți vor fi cu siguranță loiali, sigur că te vor sprijini...

— Taci, spuse Rallick. — Trebuie să știi ceva.

'Ce?'

— În noaptea în care am dispărut, îți amintești?

'Desigur.'

— A dispărut și altcineva în noaptea aceea.
Krute clipi. 'Ei bine, da-'
„Și acum m-am întors”,
'Tu esti.'
Rollick bău o gură de bere. Apoi altul.
Krute se uită fix, apoi jură: — Și ea?
'Da.'
Scurgându-și ceașca, Krute o umplu repede, apoi se lăsă pe spate. — Zei de jos. Sărmanul Krafar. Lucrezi cu ea la asta, Rallick?
'Nu.'
— Nu că ar avea nevoie de ajutor...
— Nu știu unde este, Krute. Nu știu ce plănuiește. Dacă ceva. Nu știu și nu pot ghici, și nici tu nu poți.
— Deci, ce facem, Rallick?
„Nu schimbi nimic, rămâi cu rutina.”
Krute pufni. — Ce rutină? Foamete lentă?
— Am o monedă, suficientă pentru amândoi. Ascuns ici și colo. Rallick se ridică. — Presupun că acoperișurile sunt liniștite în aceste nopți.
— Cu excepția hoților, care ies ca șoarecii fără să se vadă nicio bufniță – așa cum am spus, Breasla este în genunchi.
'În regulă. Mă voi întoarce înainte de zori. Deocamdată, Krute, nu facem nimic.
— Mă pricep la asta.
Rallick se strâmbă, dar nu spuse nimic în timp ce se întoarse spre fereastră și descuia obloanele.
Nu trebuia să spună nimic, în ceea ce îl privea pe Krute. Adevărat, Krute era bun să nu facă nimic. Dar Rallick Nom nu era. Nu era deloc bun la asta. *Oh, asta va fi distractiv, nu-i așa?*

Murmurele l-au gonit pe alee, zgomote guturale ieșind dintr-o zeci de guri cu colți, limbi clătinându-se, buzele negre care se ridicau limpezi. Sclipirea și fulgerarea ochilor care se rostogolesc în întuneric. Privind înapoi peste un umăr, Iskaral Pust, Magul și Marele Preot al Umbrei, zeul bhokaral, a făcut fețe la închinătorii săi. I-a blestemat pe Twitter. A clătinat cu limba. Și-a dezvăluit dinții și și-a umflat ochii.
Și i-a speriat asta? De ce nu! Chiar opusul, dacă ar putea fi crezută o asemenea nebunie. Se apropieră din ce în ce mai mult, ținându-și în continuare prada de la victimele

nefericite de pe piețe, cu fețele zvârcolindu-se de suferință constipată sau ceva la fel de îngrozitor. Enervant!

nu contează . Am sarcini, misiuni, fapte de mare importanță. Am lucruri de făcut.

Și așa s-a grăbit mai departe, dând cu piciorul printre gunoaie, ascultând creaturile din spatele lui trăgând prin aceleași gunoaie. Făcu o pauză la fiecare gura aleei, aruncă priviri rapide în sus și în jos pe străzi, apoi se năpusti spre următoarea deschidere. În urma lui, bhokarala s-a adunat într-un pâlc la gurile aleii, s-a uitat într-o parte, s-a uitat în celălalt și apoi a plecat în urmărire.

La scurt timp mai târziu, el a derapat până la oprire, zgomotul călcâielor lui a răsunat o clipă mai târziu de nenumărate gheare care tăiau pietrele pietruite. Iskaral Pust se trase de păr și se învârti. Bhokarala ghemuită avea toți pumnii noduși de fiecare parte a craniilor lor minuscule.

' *Lasa-ma in pace!* șuieră el.

I-au şuierat înapoi.

A scuipat.

Și a fost stropit cu bucăți de salivă urâtă.

S-a bătut în cap.

Și-au bătut propriile cap cu pumni de bijuterii și globuri de fructe.

Ochii îngustați (ochii îngustați), Iskaral Pust stătea încet pe un picior. Am privit cum bhokarala sta clătinând pe un singur picior.

— Zei de jos, mormăi el, toţi au înnebunit cu totul.

Întorcându-se încă o dată, se uită cu privirea la templul ghemuit, octogonal, la cincizeci de pași pe stradă din dreapta lui. Pereții săi erau o colecție haotică de nișe și unghiuri deformate, o adevărată multitudine de umbre. Iskaral Pust oftă. — Noua mea locuinţă. O căsuță modestă, dar se potrivește nevoilor mele. Plănuiesc să o fac, desigur, când va fi timp. Oh, îți plac șefarurile aurii și șervețelele de mătase? Doar ceva ce am pus laolaltă, minte, dar îmi place destul de bine. Păianjeni? Nu, fără păianjeni pe aici, oh, nu. Pur și simplu nu este permis. Creaturi groaznice, da, dezgustătoare. Niciodată să nu faci baie, nu știi. Îngrozitor.

Cântec fără cuvinte în spatele lui.

— Oh, nu-i deranjează. Relațiile fostei mele soții — dacă aș fi știut, bineînțeles că nu aș fi făcut niciodată saltul, dacă știi ce vreau să spun. Dar așa stau lucrurile – căsătorește-te și ajungi să fii înșelat cu toată menajeria familiei. Și chiar dacă a plecat acum, nimic altceva decât o coajă uscată cu

picioarele ieșite în aer, ei bine, recunosc că mă simt responsabil pentru rudele ei nefericite. Nu, nu, nu semăna deloc cu ei. Mai rău, de fapt. Mărturisesc o nebunie de moment. Blestemul de a fi tânăr, presupun. Când ne-am căsătorit? Acum patru, cinci ani acum, da. Pare doar o viață întreagă și mă bucur, atât de bucuros, că am terminat acum. Mai mult vin, dulceață?

Zâmbind, Iskaral Pust a pornit spre templu.

Trepte umbrite, care duceau la un palier umbrit sub o piatră de buiandrug cu sâmburi; oh, totul a fost foarte bine făcut. Ușile gemene erau uriașe, aproape de porți, cu lambriuri din bronz lustruit turnat într-o imagine enormă a câinilor încărcați. Atingere delicioasă! Redată cu dragoste, toată acea groază mârâitoare.

— Da, ușile au fost ideea mea, de fapt, de mâna mea — mă bălăcește. Sculptură, tapiserie, portrete, caricatură, ceramică — ceramică, adică, foloseam pur și simplu termenul tehnic. Vezi această urnă funerară, rafinată, da. Ea este înăuntru. Da, iubitul meu a plecat, iubitul meu plecat, binecuvântatul meu plecat, hee hee — o, să-și îndoiască membrele nu a fost o sarcină ușoară, permiteți-mi să vă spun, o potrivire destul de strânsă. Știu, greu de crezut că e acolo, într-o urnă abia mai mare decât un borcan de vin. Am multe abilități, da, așa cum se cuvine celui mai glorios slujitor muritor al High House Shadow. Dar vă spun asta, ea a luptat din greu până la capăt!

S-a ghemuit în fața ușilor de bronz, strălucindu-se în fălcile căscate ale Ogarilor. Întinse o mână cu degetele și bătu din nasul lui Baran,

O reverberație slabă, goală.

— Știam, spuse el dând din cap.

Bhokarala se agita pe trepte, lovindu-se unul pe altul de bot, apoi dând din cap cu înțelepciune.

Ușa din stânga a deschis o crăpătură. Un cap învelit cu glugă ieșea în afară cam la înălțimea pieptului, chipul uitându-se vag și neclar. — Nu vrem, spuse o voce de femeie subțire și șoaptă.

— Ce nu vrei?

— Vor murdări mobila.

Iskaral Pust se încruntă. — E nebună. De ce toți cei pe care îi întâlnesc sunt nebuni? Ascultă, nenorocit acolit, dă-te deoparte. Răzuiește-ți fruntea coșuroasă pe gresie și sărută-mi picioarele prețioase. Nu sunt nimeni altul decât Iskaral Pust.

'OMS?'

— Iskaral Pust! Marele Preot al Umbrei. Magul Casei Înalte. Cel mai de încredere, favorizat și apreciat servitor al zeului nostru! Acum, dă-te deoparte, lasă-mă să intru! Reclam acest templu pe drept de vechime, pe drept de ierarhie de drept, pe drept de superioritate naturală! Voi vorbi imediat cu Marea Preoteasa! Trezește-o, curăță-o, susține-o — orice trebuie să faci pentru a o pregăti pentru mine.

Ușa scârțâi înapoi și deodată acolitul se îndreptă, dezvăluindu-se a fi ridicol de înalt. Și-a măturat gluga pe spate pentru a arăta o față modelată rafinat, înconjurată de păr lung, drept, roșu ruginiu. Cu o voce profundă, melodică, ea a spus: „Sunt marea preoteasă Sordiko Qualm de la Templul Umbrei Darujhistan".

— Ah, un maestru al deghizării. Ca si mine.'

— Da, văd asta.

'Poti?'

'Da.'

— Oh, nu-i aşa de amuzant? Și-a înclinat capul. 'Deloc amuzant.' Apoi i-a zâmbit învingător. — Și ce crezi că sunt, dragă?

— Un fel de broască arsă de soare, cred.

— Exact ce vreau să crezi. Acum, invită-mă să intru, înainte să-mi pierd temperatura.

— Temperatură, vrei să spui.

— Nu, temperatură. Se face răcoare.

Ochii ei de chihlimbar se mutară spre treptele din spatele lui. — Dar urmașii tăi?

'Ha ha. Urmași nu sunt. Nu contează ei. Ei pot plânge, pot scânci, pot zbuci, pot...

— În momentul de față, toți își fac fluturǎ cu mâinile, mimându-te perfect, Iskaral Pust. De ce ar face asta?

— Uită-le, am spus.

Ridicând din umeri, ea se dădu înapoi.

Iskaral Pust se ghemui înăuntru.

Sordiko Qualm a închis ușa și a încuiat-o. — Acum, pretinzi că ești un Mare Preot. De unde?'

— Șapte orașe, mănăstirea secretă.

— Ce mănăstire?

— Cel care este un secret, desigur. Nu trebuie să știi și nici eu nu trebuie să-ți spun. Arată-mă în camerele mele, sunt obosit. Și foame. Vreau o cină cu șapte feluri, o mulțime de vin scump, potrivit de delicat și servitoare nubile, dornice să-mi potolească capriciul încântat.

— Din păcate, nu pot să mă gândesc la un singur servitor aici care să-ți atingă capriciul, așa cum îl numești tu atât de ciudat. În rest, să nu se spună că sunt neglijent, în conformitate cu tovarășii senescali, orice curtoazie care se cuvine unui oaspete al templului meu.

— Templul tău, nu-i așa? Iskaral Pust a chicotit. — Nu pentru mult timp, dar nu spune nimic momentan. Lasă-i astfel de iluzii patetice. Zâmbește, da, și dă din cap – și cum *au* intrat în Abis?

Bhokarala se înghesuiau acum în spatele Marii Preotese, cu capetele clătinând.

Ea sa rotit. 'Nu știu. Există secții. . ar trebui să fie imposibil. Cel mai deranjant într-adevăr.

— Nu contează, spuse Iskaral Pust. — Mai departe, subteran.

O sprânceană fină ridicată. — Tu pretinzi că ești Magul Umbrei Casei Înalte – asta este o afirmație destul de mare. Ai dovezi?

'Dovada? Sunt ceea ce sunt și asta este. Roagă-te, roagă-te. Roagă-te, vreau să spun, roagă-te și poate că orice fel de revelație te va chinui, te va smeri, te va reduce la o adorație mirată. Oh, adăugă el, așteaptă până când face exact asta! O, cântecul se va schimba atunci, nu-i așa! Nu contează servitorii care îmi servesc capriciul, va fi această femeie glorioasă!

Ea s-a uitat la el încă o clipă, apoi, într-un vârtej de halate, s-a rotit și i-a făcut semn să-l urmeze. Harul pe care, fără îndoială, l-a căutat a fost stricat aproape imediat, deoarece a trebuit să lovească cu piciorul și să se poticnească prin vâltoarea bhokaralului, fiecare dintre care își dezvăluia dinții în râsete tăcute, dar tăcute. Ea aruncă o privire înapoi către Iskaral Pust, dar nu, era sigur, la timp pentru a-și vedea râsul fără zgomot.

S-au dus în sanctuar.

— Nu mult timp, șopti Iskaral Pust. — Ușile alea au nevoie de vopsea, da. Nu de mult acum deloc. .'

— Zei de jos, gâfâi gardianul, ești mai mare decât un Barghast!

Mappo Runt a plecat capul, stânjenit că îl șocase atât de mult pe acest paznic care trecea. Paznicul se clătinase înapoi, strângându-se momentan de pieptul lui - da, trecuse de prima vârstă, dar părea că gestul fusese doar atât, un gest și teama bruscă a Trell că îl trimisese din neatenție pe primul cetățean pe care l-a întâlnit să se poticnească. prin

Poarta lui Hood a cedat încet rușinii. — Imi pare rău, domnule, spuse el acum. — M-am gândit să vă pun o întrebare – nimic mai mult.

Paznicul își ridică lanterna mai sus între ei. — Atunci eşti un demon?

— Întâlnești în mod regulat demoni în patrulele tale? Un oraș cu adevărat extraordinar.

'Desigur că nu. Adică, este rar.

'Ah. Sunt un Trell, din câmpiile și dealurile de la est de Nemil, care se află la vest de Jhag Odhan în șapte orașe.

— Atunci, care a fost întrebarea ta?

— Caut Templul Arderii, domnule,

— Cred că e mai bine să te escortez acolo, Trell. Te-ai ținut pe alei în noaptea asta, nu-i așa?

— Mi s-a părut cel mai bine.

'Pe buna dreptate. Și tu și cu mine vom face la fel. În orice caz, te afli în Cartierul Gadrobi, în timp ce templul pe care-l dorești este în Cartierul Daru. Avem un drum de parcurs.

— Sunteți foarte generos cu timpul dumneavoastră, domnule.

Paznicul a zâmbit. — Trell, te arunci pe orice stradă aglomerată poate provoca o revoltă. Preluând controlul asupra ta, sper să previn asta. Astfel, nu generos. Pur și simplu îmi fac datoria.

Mappo se înclină din nou. — Îți mulțumesc chiar și așa.

— O clipă, în timp ce sting această lumină, apoi urmează-mă – îndeaproape, te rog.

Sărbătorile sărbătorii din acest cartier păreau concentrate pe străzile principale, scăldate în strălucirea albastră a lămpilor cu gaz. Nu era greu să eviți astfel de locuri, cu paznicul care îl călăuzește pe alei și alei înguste, răsucind și cotind. Și acele câteva figuri pe care le-au întâlnit s-au furișat repede după ce au văzut uniforma paznicului (și, poate, volumul masiv al lui Mappo).

Până când, în spatele unei cârciumi decrepite, au dat peste două cadavre. Înjurând pe sub răsuflare, gardianul se ghemui lângă unul, bâjbâind să-și reaprindă lanterna. „Aceasta devine o problemă”, mormăi el, în timp ce dădea fitilul sus și o strălucire aurie a umplut zona, dezvăluind pavajul mânjit de murdărie și strălucirea sângelui strâns. Mappo a privit cum se rostogoli peste primul corp. — Asta e o bătaie simplă. Pumni și cizme — L-am cunoscut, bietul om. Pierderea unei lupte cu spiritele. . Ei bine, bătălia s-a terminat acum, Beru să-i binecuvânteze sufletul. A trecut la

următorul. 'Ah, da. Hood ia-l pe cel care a făcut asta - încă patru la fel. Despre care știm. Încă nu putem înțelege arma pe care o folosește. . poate un mâner de lopată. Doamne, dar este brutal.

— Domnule, se aventură Mappo, se pare că aveți sarcini mai stringente în această noapte. Directii-'

— Nu, te voi lua, Trell. Amândoi sunt morți de câteva clopote acum - nu va mai conta puțin. Cred că este timpul, adăugă el, îndreptându-se, ca un mag sau un preot să fie adus în asta.

— Îți doresc succes, spuse Mappo.

— Nu-mi pot da seama niciodată, spuse gardianul în timp ce conducea Trell-ul mai departe. „Parcă liniștea nu este suficient de bună – cineva trebuie să se târască din groapă cu sângele picurând din mâinile lui. Livrând ceartă. Mizerie.' A scuturat din cap. — N-aş putea decât să scutur raţiunea în astfel de abominaţii. Nu e nevoie. Nimeni nu le vrea și nimeni nu vrea ceea ce fac. Ce este nevoie? Asta mi-aș dori să știu. Pentru ei, vreau să spun. Ce au nevoie, ce vor? Este doar acea înghițitură dulce de putere? Dominaţie? Sentimentul de control asupra cine trăiește și cine moare? Doamne, aș vrea să știu ce le umple creierul.

— Nu, domnule, spuse Mappo, bucurați-vă că nu. Chiar și fiarele cedează unei astfel de agresiuni. Ucigașii dintre cei de la felul tău, dintre cei din genul meu, sunt doar asta – sălbăticia fiarelor împerecheate cu inteligența, sau ceea ce se numește inteligență. Ei locuiesc într-o lume tulbure, domnule, confuzi și înspăimântați, pătați în întuneric de invidie și răutate. Și în cele din urmă, ei mor așa cum au trăit. Înspăimântat și singur, cu fiecare amintire a puterii revelată ca iluzie, ca farsă.

Paznicul se oprise, se întoarse să privească Trell în timp ce vorbea. Chiar dincolo de gura aleii era un zid și, în stânga, peștera neluminată a unui tunel sau a unei porți. După o clipă, bărbatul a mormăit, apoi l-a condus pe Mappo mai departe, în pasajul puturos prin zid, unde războinicul Trell a fost forțat să se lase.

„Trebuie să fii un trib formidabil în patria ta”, a observat gardianul, „dacă rudele tale sunt la fel de mari și late ca tine”.

— Vai, în general, nu suntem ucigași, domnule. Dacă am fi fost, poate ne-am fi descurcat mai bine. Așa cum este, gloria poporului meu a scăzut. Mappo se opri apoi și se uită înapoi la poarta prin care tocmai trecuseră. Putea să vadă că zidul nu era decât un fragment, o lungime de nu mai

mult de cincizeci de pași. La ambele capete clădiri înclinate împinse în spațiile unde ar fi trebuit să continue.

Paznicul a râs. — Da, nu a mai rămas mult din Zidul Gadrobi. Doar această poartă și este folosită mai ales de hoți și altele asemenea. Hai, nu mult mai departe.

Templul Arderii a văzut zile mai bune. Graffiti acopereau pereții simpli de calcar, unii lista blocată de rugăciuni, altele simboluri eliptice și simboluri locale obscure. Câteva blesteme brute, sau cel puțin așa bănuia Mappo din eforturile depuse pentru a denatura mesajele. Gunoiul a înfundat jgheabul din jurul fundațiilor, prin care șobolanii umblau.

Paznicul îl conduse de-a lungul zidului și spre dreapta, de unde ieșiră pe o arteră ceva mai largă. Intrarea oficială a templului era un set de scări care cobora, până la un palier care părea adânc în gleznă în apa de ploaie. Mappo îl privi într-o oarecare consternare.

Paznicul părea să observe. — Da, cultul se estompează. A dormit prea mult, presupun. Știu că nu am de-a face să întreb, dar ce cauți aici?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Mappo.

'Ah. Ei bine, binecuvântările lui Burn pentru tine, atunci.

'Multumesc domnule.'

Paznicul și-a pornit să-și refacă traseul, întorcându-se fără îndoială pe aleea cu cadavrele. Amintirea lor a rămas la Mappo, lăsându-l cu o neliniște ronțăitoare. Văzuse ceva din rănile misterioase de pe cel de-al doilea corp. Brutal într-adevăr. Ar putea fi un sfârșit la astfel de lucruri, da. O adevărată binecuvântare timidă a păcii.

Coborî treptele. Stropit prin piscină până la uși.

S-au deschis înainte ca el să poată bate.

Un bărbat slăbit, cu o față tristă, stătea în fața lui. — Trebuia să știi, Mappo Runt din Trell, că nu poate dura. Stai în fața mea ca un mădular tăiat și tot ceea ce sângerezi pătează eterul, un flux care pare fără sfârșit.

— Va fi un sfârșit, a răspuns Mappo. — Când l-am găsit încă o dată.

'El nu este aici.'

'Știu,'

— Ai merge pe venele pământului, Mappo Runt? De aceea ai venit la acest templu?

'Da.'

— Ai ales calea cea mai periculoasă. Există otravă. Este un frig amar. Gheață, pătată cu sânge străin. Există foc

care îi orbește pe cei care îl mânuiesc. Există vânt care strigă un strigăt de moarte veșnică. Este întuneric și este aglomerat. Există durere, mai mult decât poți rezista tu. Există cedare și ceea ce nu va ceda. Presiuni prea mari chiar și pentru unul ca tine. Mai vei merge pe Calea lui Burn, Mappo Runt?

'Eu trebuie.'

Fața tristă părea și mai tristă. — M-am gândit la fel de mult. Mi-aș fi putut face lista de avertismente și mai lungă, știi. Am fi putut să stăm în locurile noastre pentru tot restul nopții, tu în acea piscină udă, eu stând aici rostind detalii groaznice. Și totuși, în cele din urmă, ai spune „trebuie" și am fi pierdut tot acel timp. Eu răgusesc și tu adormi pe picioare.

— Pari aproape regretabil, preot.

— Poate că sunt la asta. A fost o listă cât se poate de poetică.

„Atunci, în orice caz, înregistrează-l în întregime când îți scrii jurnalul despre această noapte căzută".

„Îmi place această noțiune. Mulțumesc. Acum, vino înăuntru și șterge-ți picioarele. Dar grăbește-te, am pregătit ritualul de când nava ta a andocat.

— Amploarea cunoștințelor tale este impresionantă, spuse Mappo în timp ce, abătundu-se, păși înăuntru.

'Da, este. Acum, urmează-mă.

Un coridor scurt, cu tavanul picurând, într-un transsept mai larg, peste o podea murdară de mozaic, pe un al doilea coridor, acesta căptușit cu nișe, fiecare adăpostind un obiect sfânt - bucăți deformate de minereu brut, cristale de cuarț alb, trandafiriu și violet. și ametist, pietre stelare, chihlimbar, cupru, silex și lemn și oase pietrificate. La capătul acestui pasaj, coridorul se deschidea într-o cameră principală mai largă cu colonade și aici, așezați pe două rânduri, așteptau acoliți, fiecare purtând halate maro și ținând în sus o torță.

Acoliții scandau într-o limbă arcană în timp ce Marele Preot îl conducea pe Mappo în jos printre rânduri.

Acolo unde ar fi trebuit să fie un altar, la capătul îndepărtat, era în schimb o crevasă în podea, ca și cum chiar pământul s-ar fi deschis sub altar, înghițindu-l și stratul pe care stătea. Din fisura s-a ridicat fum amar, fierbinte.

Marele Preot cu fața tristă se îndreptă spre marginea ei, apoi se întoarse spre Mappo. — Poarta lui Burn te așteaptă, Trell.

Mappo se apropie și se uită în jos.

Să văd stâncă topită la douăzeci de trepte mai jos, un râu clocotind trecând pe lângă.

„Desigur”, a spus Marele Preot, „ceea ce vezi nu este în acest tărâm. Dacă ar fi așa, Darujhistan ar fi acum o minge de foc strălucitoare ca un soare nou-născut. Cavernele de gaze și toate astea.

„Dacă sar acolo jos”, a spus Mappo, „voi fi prăjit până la un crocant”.

'Da. Știu la ce trebuie să te gândești.

'Oh?'

— O poartă.

'Ah, da. Destul de precis.

— Trebuie să fii blindat împotriva unor astfel de forțe. Acesta este ritualul pe care l-am menționat mai devreme. Ești gata, Mappo Runt?

— Vrei să arunci un fel de vrajă de protecție asupra mea?

„Nu”, a răspuns el, cu o expresie aproape de plâns, „vrem să vă scăldăm în sânge”.

Barathol Mekhar putea să vadă durerea din ochii lui Scillara, când s-au întors într-un moment privat, și a văzut cum Chaur se ținea aproape de ea, protector într-un mod instinctiv, cum ar fi un câine cu un stăpân rănit. Când l-a surprins pe Barathol studiind-o, s-a grăbit cu un zâmbet larg și de fiecare dată el a simțit că ceva i-ar fi lovit inima, ca un pumn pe o ușă închisă. Era într-adevăr cea mai frumoasă femeie, genul de frumusețe care a apărut după o a doua privire, sau chiar o a treia, desfășurându-se ca o floare întunecată în umbrele junglei. Durerea din acei ochi nu făcea decât să-i adâncească angoasa.

Cutter era un prost al naibii. Da, mai existase o femeie – prima lui dragoste, cel mai probabil – dar ea dispăruse. Sosise timpul să tăiem lanțul ancorei. Nimeni nu s-ar putea îneca pentru totdeauna. Acesta a fost ceea ce a rezultat din a fi atât de tânăr, iar priceperea cu cuțitele a fost un înlocuitor slab pentru abilitatea de a supraviețui a tot ceea ce lumea ar putea pune în cale. Dorul după ceea ce nu putea fi găsit niciodată nu avea sens, era o pierdere de timp.

Barathol își lăsase dorul în urmă, undeva în nisipurile celor șapte orașe. O întindere de trupuri nemișcate, râsete batjocoritoare deghizate în vânt neîncetat, o șopârlă cocoțată ca un dar pe o mână fără sens, cu crusta neagră.

Momente de nebunie — oh, cu mult înainte de nebunia Imassului T'lan din Aren — când el s-a bătut în nebunie, cât de *târziu* era ceva ce nu putea fi schimbat — nu cu sânge vărsat la picioarele unui zeu, nu cu un cuțit gata să-și croiască propria inimă. *Prea târziu* i-a zâmbit pur și simplu, lipsit de viață, prea înțelegător pentru sănătatea minții.

Acele două cuvinte începuseră o cântare, apoi pas cu pas un ecou vesel, iar ele se ridicaseră într-un vuiet în tabăra raiders, printre țipete și ciocnirea fierului; Ridicat, da, într-un vârtej asurzitor care s-a prăbușit în craniul lui Barathol, un val în creștere fără unde să meargă. *Prea târziu* nu poate fi scăpat. Cantona cu fiecare paradă eșuată, cu fiecare eschivă eșuată dintr-o armă de coasă. A explodat în ochi când moartea a lovit acasă, a explodat împreună cu sânge și fluide. S-a aruncat în urma unor corpuri răsturnate. Mâzgălea mesaje (totodată același mesaj) în nisipurile pe care le-au târât oamenii muribunzi.

Ar fi putut scanda pentru totdeauna, dar nu lăsase pe nimeni în viață. Oh, o duzină de cai pe care i-a dăruit unei caravane câteva zile mai târziu, un cadou pentru a-l primi pe războinicul pe jumătate mort, pentru a-i trata febra furioasă, pentru a-i curăța rănile și a ars infecția. Ei nu vor accepta nicio plată pentru eforturile lor - nu puteau face nimic pentru suferința sumbră din sufletul lui, i-au explicat ei, și așa că a cere orice ar fi dezonorant. Acum un cadou, ei bine, asta a fost diferit.

În deșert nimic nu a deghizat chipul crud al timpului. Pielea îi era întinsă până la os, ochiul său singuratic ardea cerul și gura căscată era rece și lipsită de aer ca un vârf de munte. Comercianții au înțeles asta. La urma urmei, erau un trib al deșertului ca oricine. I-au dat vezici de apă — suficiente pentru a-l duce la cel mai apropiat avanpost al garnizoanei. *Da, dă-i lui Mezla asta — ei știu să construiască stații și să le echipeze bine. Nu îndepărtează pe nimeni, prietene.* '

I-au dat cel mai puternic dintre caii rădăcinilor, o şa fină, carne smucită şi fructe uscate. I-au dat hrană pentru ca munte să reziste patru zile și, în cele din urmă, i-au arătat calea pe care avea să o urmeze, calea care a înșelat moartea și da, a fost singura.

Moartea l-a urmărit, au spus ei. A așteptat, deocamdată, dincolo de strălucirea focurilor de bălegar, dar când Barathol a ieșit în cele din urmă, secerătorul cu picioarele lungi va pleca după el, cântând despre timp, cântând despre foamea care nu se termină niciodată, nu

încetini niciodată, niciodată orice altceva decât să devoreze totul în calea lui.

la *tine, prietene, nu păși în cursa lui, căci dorul este momeala fatală - găsește-te în cursa lui și vei fi târât, târât prin tot timpul care ți-a fost alocat, Barathol Mekhar, și nimic din ce înțelegi nu va rămâne. , toate rupte din degetele tale. Tot ceea ce vezi va trece cu viteză în neclaritate. Tot ceea ce gustați va fi mai puțin de o picătură, îndepărtată rapid. Dorul te va trage în brațele osoase ale urmăritorului și nu vei avea decât o singură, ultimă privire înapoi, la viața ta - un moment de claritate care nu poate fi decât cel mai amar dar al unui zeu necunoscut - și vei înțelege, dintr-o dată. , tot ce ai irosit, tot ce ai lăsat să scape, tot ce ai fi putut avea.*

, plimbă-te, prietene. Și ferește-te de capcanele minții tale. '

Prea tarziu. Aceste două cuvinte l-au bântuit, poate că l-ar fi bântuit pentru totdeauna. Cântarea crudă îi umpluse capul când privise în jos fața înecată a lui Chaur. *Prea tarziu!*

Dar scuipa în acel strigăt de bucurie. Acea dată, da, a avut. El spusese *nu* și câștigase.

Astfel de victorii au fost fără măsură.

Suficient pentru a mai susține un bărbat o vreme. Suficient pentru a-i da curajul să întâlnească ochii unei femei, să întâlnească neclintit ceea ce a văzut acolo. .

Într-o lumină zgomotătoare, ciocnită, fețele treceau pe lângă ei în timp ce treceau prin mulțime. Cântece zgomotoase în limba locală, borcane și flacoane le împingeau cu generozitate beată. Salutări strigate, străini în gheare de pereți, mâini bâjbâind pe sub haine dezordonate. Mirosul de sex peste tot — Barathol încetini și se întoarse pe jumătate.

Scillara râdea. — Ne conduci în cele mai neobișnuite locuri, Barathol. Strada asta te striga, nu-i așa?

Chaur se uita la cea mai apropiată pereche, cu gura căscată, în timp ce capul lui începea, inconștient, să se balanseze în timp cu împingerile lor ritmice.

— Zei de jos, mormăi Barathol. — N-am fost prea atentă.

— Așa spui. Bineînțeles, ai fost pe acea barcă multă vreme, aproape singur, aș paria – dacă Spite nu decide...

— Nu, interveni el ferm. — Spite nu a decis nimic de genul.

„Ei bine, atunci orașul face semn cu toate deliciile sale carnale! Chiar această stradă, de fapt...

— Destul de asta, te rog.

— Nu poți să crezi că mă voi liniști, Barathol?

Făcând o strâmbă, îl miji la Chaur. — Asta îl deranjează...

'Nu este! Îl emotionează, și de ce nu ar face-o?

— Scillara, poate avea un corp de bărbat, dar a lui este mintea de copil.

Zâmbetul ei a dispărut și a dat din cap gânditoare. 'Știu. Incomodă.

— Mai bine lăsăm asta, spuse Barathol.

'Dreapta. Să găsim un loc unde să mâncăm cina - putem face planuri acolo. Dar problema nu va dispărea, bănuiesc — până la urmă a prins mirosul.

Trecând de fiecare parte a lui Chaur, l-au întors și au început să-l îndepărteze. El a rezistat scurt, dar apoi a căzut în pas, alăturându-se unui cor de cântăreți din apropiere, cu sunete puternice, fără cuvinte, care nu se potriveau cu eforturile lor ceva mai bune.

— Noi chiar suntem cei pierduți, nu-i așa? spuse Scillara. „Trebuie să găsim un scop. . in viata. Da, să înțelegem defectul nostru cel mai mare și cel mai flagrant, nu-i așa? Nu contează ce să faci mâine sau poimâine. Ce să facem cu restul vieții noastre, acum există o întrebare demnă.

El gemu.

'Serios. Dacă ai putea avea orice, orice, Barathol, care ar fi?

A doua sansa. — N-are rost în această întrebare, Scillara. Mă voi mulțumi cu o fierărie și o zi bună de muncă, în fiecare zi. Mă voi mulțumi cu o viață cinstită.

— Atunci de acolo vom începe. O listă de sarcini necesare. Echipament, locație, taxe de breaslă și toate astea.

Ea se străduia din greu, el putea vedea. Încercând din greu să-și țină propriile sentimente departe de acest moment și de fiecare clipă care va urma, atâta timp cât putea.

Nu accept nicio plată, Scillara, dar îți voi lua cadoul. Și să-ți dau una pe rând. 'Foarte bine. Cu siguranță mă pot folosi de ajutorul tău în toate acestea.

'Bun. Uite, e o curte aglomerată cu mese și văd mâncare și oameni mâncând. Putem sta deasupra unei

mese până când bietul prost care stă lângă ea pleacă. Nu ar trebui să dureze mult.

Blend își retrase piciorul dezgolit din picioarele lui Picker și se așeză încet drept. — Fii subtil, murmură ea, dar uită-te la trio-ul care tocmai a apărut.
Picker se încruntă. — Trebuie să mă faci mereu inconfortabil în public, Blend?
— Nu fi prost. Ești în mod pozitiv strălucitor...
— Cu rușine, da! Și uită-te la Antsy – fața lui este ca o coajă de crab coaptă de soare.
— Întotdeauna este așa, spuse Blend.
— Nu mă deranjează, spuse Antsy, lingându-și buzele. — Nu mă deranjează deloc ce faceți voi doi, în public sau în camera aia preferată pe care o folosiți, cea cu pereții subțiri și podeaua care scârțâie și ușa nepotrivită...
— O uşă pe care trebuia să o repari, se răsti Picker, abia acum întorcându-se pe jumătate pentru a-i primi pe noii veniţi. Ea tresări, apoi se ghemui peste masă. — Zei de jos. Acum, să nu-ți pară cunoscut acel grizz'.
— Am încercat să o repar, sincer. Lucrez la asta tot timpul...
— Lucrezi bine, cu un ochi lipit de crăpătură, spuse Blend. — Crezi că nu știm că ești acolo, transpirați și mormăind în timp ce...
'Liniște!' şuieră Picker. — Voi doi nu m-ați auzit? Am spus-'
— Arată exact ca Kalam Mekhar, da, spuse Antsy, împingând cu cuțitul carcasa de pui de pe platoul din centrul mesei. — Dar el nu e Kalam, nu-i așa? Prea înalt, prea mare, prea prietenos. Se încruntă și își trase mustața. — Cine s-a spus că ar trebui să mâncăm aici în seara asta?
— Bardul ăla, spuse Picker.
— Bardul nostru?
— Pentru restul săptămânii, da.
— El l-a recomandat?
— A spus că ar trebui să mâncăm aici în seara asta, așa a spus. Este o recomandare? Ar putea fi. Dar poate că nu. El este unul ciudat. Oricum, a spus că va fi deschis până în zori.
— Puiul era prea slăbănog. Și nu știu pe cine au luat să smulgă nenorocitul, dar tot mestec pene.
— Trebuia să eviți picioarele, Antsy. Nici măcar nu le-au spălat.

— Desigur că au făcut-o! protestă Antsy. — Asta a fost sos...

— Sosul era roșu. Materialul de pe picioare era maro închis. Vrei să te jenezi de ceva, Picker, trage-l pe Antsy la cină.

— Picioarele au fost cea mai bună parte, spuse Falari.

„Cu siguranță este Seven Cities”, a remarcat Picker. — Pariez pe toţi trei.

— Celui gras îi place frunzele ei.

— Dacă e grasă, Antsy, atunci și eu sunt.

Antsy își întoarse privirea.

Picker l-a încătușat pe o parte a capului.

— Ow, pentru ce a fost asta?

— Port armură și căptușeală matlasată, îți amintești?

— Ei bine, nu este, nu-i așa?

— E delicioasă, observă Blend. — Și pun pariu că nu se simte jenată de nimic.

Picker îi oferi un zâmbet dulce. — De ce nu te duci să bagi piciorul înăuntru și să vezi?

— Ooh, gelos.

Antsy se ridică, brusc entuziasmată. — Dacă picioarele tale ar fi suficient de lungi, Blend, ai putea să le faci pe amândouă! Și aș putea...

Două cuțite trântiră mai întâi cu vârful în masă în fața fostului sergent. Sprâncenele lui stufoase se ridicau în sus, cu ochii bombați. — Doar o idee, mormăi el. — Niciun motiv să vă bucurați, voi doi.

— S-ar putea să fie un alt Kalam, spuse Picker. — O gheară.

Antsy s-a înecat cu ceva, a tușit, a spart, apoi a reușit să respire. S-a aplecat în față până când a fost aproape întins pe masă de la piept în sus. Și-a mestecat mustața pentru o clipă, cu ochii trecând între Picker și Blend. — Ascultă, dacă este, atunci ar trebui să-l omorâm.

'De ce?'

— S-ar putea să ne vâneze, Picker. S-ar putea să fi venit să-i termine pe Bridgeburners odată pentru totdeauna.

— De ce i-ar păsa vreunuia dintre ei? întrebă Picker.

— Poate că bardul ne-a pus la cale, te-ai gândit la asta?

Blend oftă și se ridică. — Ce-ar fi să mă duc să-l întreb?

— Vrei să te apuci de un piţig, spuse Picker, zâmbind din nou. — Deci, dă-i drumul, Blend. Continua. Vezi dacă îți aruncă un sărut.

Ridicând din umeri, Blend se îndreptă spre locul unde cei trei nou-veniți tocmai cumpăraseră o masă.

Antsy s-a înecat din nou, l-a smuls de mâneca lui Picker și a gâfâit: — Se îndreaptă direct!

Picker și-a lins buzele. — Chiar nu am vrut să spun...

— Aproape e acolo – au văzut-o – nu te întoarce!

Barathol îl văzu pe Malazan îndreptându-se spre locul în care stăteau acum. După nuanța pielii, după turnarea trăsăturilor, după orice măsură evidentă s-ar putea găsi, nu era nimic care să deosebească femeia de vreun Daru sau Genabarii local; totuși el a știut, instantaneu. Un Malazan și un veteran. Un *marin* blestemat .

Scillara îi remarcă atenția și se întoarse pe jumătate pe scaun. — Bun gust, Barathol – și se pare că îi place…

— Liniste, mormăi Barathol.

Femeia zveltă se ridică, cu ochii căprui blânzi ațintiți asupra lui Barathol. Și în Malazan, ea a spus: „L-am cunoscut pe Kalam”.

El a pufnit. — Da, este un bărbat popular.

— Văr?

El a ridicat din umeri. 'E de ajuns. Ești de la ambasadă?

'Nu. Tu esti?'

Ochii lui Barathol se îngustară. Apoi clătină din cap. „Azi am ajuns. Nu am servit niciodată direct în imperiul tău.

Ea părea să se gândească la asta. Apoi ea a dat din cap. 'Suntem pensionari. Nu provoacă probleme nimănui.

— Sună într-adevăr retras.

— Conducem un bar. K'rul's, în districtul Estates, lângă Worry Gate.'

— Și cum merge?

— Încet să începem, dar ne-am acomodat acum. Trecând.'

'Asta e bine.'

— Vino, o să-ți pun primul tur.

— Am putea.

Apoi aruncă o privire spre Scillara și făcu cu ochiul. Apoi s-a întors și s-a întors la masa ei.

'Ce s-a intamplat?' întrebă Scillara după o clipă.

Barathol zâmbi. — Vrei să spui cu ochiul sau tot restul?

— Mi-am dat seama ce face cu ochiul, mulțumesc. Restul.'

„Sunt dezertori, aș paria. Îngrijorat că am putea fi imperiali. Că aș putea fi o Gheară, vino să transmit un mesaj de la Împărăteasa — mesajul obișnuit pentru

dezertori. Il cunoșteau pe Kalam Mekhar, o rudă de-a mea, care a fost cândva un Gheară, apoi un Arzător de poduri.

— Un arzător de poduri. Am auzit de ei. Cea mai urâtă companie de până acum. A început în Șapte orașe și apoi a plecat cu Dujek.

'Aceeași.'

— Deci au crezut că ești aici să-i omori.

'Da.'

— Așa că unul dintre ei tocmai a decis să se apropie și să vorbească cu tine. Asta pare fie incredibil de curajos, fie profund stupid.

— Primul, spuse Barathol. — Despre ce te-ai aştepta de la un Bridgeburner, dezertor sau altcineva.

Scillara se răsuci, destul de deliberat, pentru a le studia pe cele două femei și pe bărbatul cu barbă roșie de la masa de cealaltă parte a pieței. Și nu tresări de la privirea constantă pe care o fixau apoi asupra ei.

Amuzat, Barathol a așteptat până când Scillara s-a dat înapoi încet și a întins mâna spre borcanul ei cu vin, înainte de a spune: „Vorbesc despre curajos. .'

— O, pur şi simplu nu merg după chestiile alea de închinăciune.

'Știu.'

— La fel și ei, acum.

'Dreapta. Atunci ne alăturăm lor?

Scillara zâmbi brusc. — Să vă spun, să le cumpărăm un ulcior, apoi să vedem dacă beau din el.

— Doamne, femeie, faci jocuri ascuțite.

— Nu, este doar flirt.

'Cu ce?'

Zâmbetul ei s-a lărgit și a făcut semn spre un server din apropiere.

'Acum ce?' întrebă Antsy.

— Presupun că le este sete, spuse Picker.

— Acela tăcut este cel care mă îngrijorează, continuă Antsy. — Are acea înfăţişare goală, ca cel mai rău ucigaş.

— E un nebun, Antsy, spuse Blend.

— Cel mai rău ucigaș care există.

'Oh, chiar aşa. El este tulburat, un creier de copil - uite cum se uită în jur la toate. Uită-te la acel rânjet prostesc.

— Probabil că este un act, Blend. Spune-i, Pick, e un act. Asta e Gheara ta, chiar acolo, cea care ne va ucide începând cu mine, pentru că nu am avut niciodată noroc, cu excepția celor care împinge. Pielea mea este deja moale, ca

și cum aș fi exersat să fiu cadavru. Nu e distractiv să fii cadavru — ia-l de la mine.

— Asta explică unghiile, spuse Blend.

Antsy se încruntă la ea.

Servitorul care tocmai fusese la cealaltă masă a venit acum, livrând un borcan mare de lut. — Vin, spuse ea. — Complimente din partea lor trei de acolo.

Picker pufni. „Oh, e drăguț. Și acum vor să vadă dacă bem din el. Adu-o aici înapoi, Blend. Cumpără-le o sticlă de nectar alb de caise. Întorcând favoarea, cum ar fi.

Blend își dădu ochii peste cap. — Ar putea deveni scump, spuse ea în timp ce se ridică.

„Nu beau din nimic pe care nu mi l-am cumpărat”, a spus Antsy. Ar fi trebuit să-l aducem pe Bluepearl, ar fi putut să adulmece orice. Sau Mallet. Au otrăvuri atât de secrete aici că nu e nici gust, nici miros, că singura picătură care te ucide nici măcar nu te simți umedă. Tot ce trebuie să faci este să *te uiți* în direcția lui!

— Pe numele lui Hood, despre ce vorbești, Antsy?

— M-ai auzit, Pick...

— Atunci, toarnă-mi puțin din acest vin. Să vedem dacă au gust bun.

„Nu mă ating borcanul, ar putea fi pudrat cu ceva...”

— Numai dacă femeia era implicată în asta. Dacă nu ar fi fost și ar exista, ar fi moartă, nu?

— Nu mi se pare prea sănătoasă.

— Ai arăta și tu destul de dur cu toate chisturile pe care le are pe cap și pe gât.

„Unele otrăvuri de Daru apar ca bulgări noduroase...”

— Zei de jos, Antsy! Picker întinse mâna și luă borcanul, și-a umplut paharul. A băut o gură de lichid chihlimbar. 'Acolo. Nu pe jumătate rău. Ne-am mai bine în pivniță, mă bucur să spun.

Antsy o studia cu ochii ușor bombați.

Blend se întoarse, se lăsă pe scaunul ei. — Pe drum, spuse ea. — Cum a fost vinul, Pick?

'Trecere. Vrei niște?'

— Toate aceste zbârcituri înainte și înapoi au provocat o sete aprigă, așa că umple-o, dragă.

— Sunteți amândoi sinucigași, spuse Antsy.

— Nu suntem noi cei care ne simțim moale, nu-i așa?

„Sunt niște otrăvuri”, a spus Picker, „care ucid persoana de lângă cel care a luat-o”.

Fostul sergent se trânti pe spate în scaun. — La naiba, am auzit de ăia, m-ai ucis!

— Calmează-te, interveni Blend. — Ea te tachina, Antsy. Sincer. Nu, Picker?

'Bine. .'

— Dacă nu vrei cuțitul lui în gât, Pick, spune-i repede.

— Da, o bătaie de cap. O glumă. Tachinări, nimic mai mult. În plus, dacă ești în mod natural moale, ești imun.

— Trebuie să mă crezi un idiot, Pick. Amândoi!' Când niciunul nu s-a opus acelei afirmații, Falari a mârâit și a luat borcanul de la Blend, l-a ridicat sfidător la gură și a doborât restul conținutului într-o cascadă de înghițituri, mărul lui Adam prea mare clătinând de parcă ar fi încercat să înghită un dop.

— Un idiot neînfricat, spuse Blend, clătinând din cap.

Antsy și-a supt capetele de mustață pentru o clipă, apoi a bătut borcanul gol pe blat. A eructat,

Au privit cum femeia a livrat sticla de nectar alb de caise. A urmat o scurtă conversație cu femeia, după care ea s-a aruncat cu capul nodur. Femeia plăcut plinuță și Mekhar-ul turnau amândoi o cantitate sănătoasă de lichior. Cu un toast îndrăzneț în direcția malazanilor, sorbiră.

— Uită-te la asta, spuse Blend zâmbind, atât de frumoase nuanțe de verde.

Iar femeia era în picioare, mărșăluia.

Antsy puse o mână pe mânerul săbiei sale scurte.

În Malazan, pătat de accentul din Seven Cities, femeia – cu o încruntătură aspră – a spus: „Încerci să ne omori sau ceva de genul? A fost îngrozitor!

— Devine mai bine, spuse Blend cu o clipire nevinovată.

'Într-adevăr? Și când ar fi asta?

— Ei bine, îmbălsămatorii jură pe asta.

Femeia pufni. — La naiba Mezla. Acesta este război, știi. Și ea s-a învârtit și a mers, puțin nesigură, înapoi la masa ei.

Servitorul aștepta pur și simplu în aripi, s-a dovedit, când a ajuns la masă la câteva momente după ce femeia din Seven Cities s-a cufundat pe scaun. Mai multă conversație. Încă o aruncare din cap și ea a plecat.

Sticla cu care a apărut era din sticlă multinuanță rafinată, în formă de insectă uriașă.

'Este pentru dumneavoastră!' se răsti serverul. — Și nu mai joc, indiferent cât de mult mi-ai bacșiș. Crezi că nu pot rezolva asta? Două femei și un bărbat aici, o femeie și doi bărbați acolo! Sunteți cu toții dezgustători și, când îi spun managerului, ei bine, interzicerea unor persoane ca dvs. nu ne va răni, nu-i așa? Un vârtej, nasul în aer și o tulpină cea

mai impresionantă către regiunile de jos ale restaurantului sau oriunde ar fi fost managerii ghemuiți în bezna nervoasă comună pentru cei din familia lor.

Cei trei Malazani nu au spus nimic mult timp, fiecare cu ochii ațintiți asupra sticlei deformate.

Apoi Picker, lingându-se buzele uscate, a întrebat: — Bărbat sau femeie?

— Femeie, spuse Antsy cu o voce subțire, zgâriitoare, de parcă ar fi fost strânsă de jos. — Ar trebui să miroasă. . dulce.'

Blend și-a dres glasul, a spus: — Tocmai au câștigat războiul, nu-i așa?

Picker se uită la ea. — Și un măcel al naibii.

Antsy gemu. — Trebuie să o bem, nu-i așa?

Cele două femei dădură din cap.

— Ei bine, spuse el, m-am aruncat odată direct într-o echipă de Crimson Guard...

— Ai căzut din copac...

- și a ieșit în viață. Și odată am renunțat la un mistreț care încărca...

— Nu a fost sălbatic, Antsy. Era animalul de companie al lui Trotts și ai scos un mormăit care suna exact ca o scroafă.

'-și în ultimul moment am sărit peste ea-'

— Te-a aruncat într-un zid.

— Deci, dacă cineva de aici are curajul să înceapă, eu sunt. Și cu asta întinse mâna spre sticla de lapte Quorl. Făcu o pauză pentru a studia sigilul de pe dop. — Green Moranth. Marca ieftina. Cifre.'

Doza normală a fost un degetar. Vândut exclusiv femeilor care doreau să rămână însărcinate. Poate a funcționat, poate nu a funcționat. Poate că tot ceea ce a făcut a fost să șocheze corpul în sarcină - orice pentru a evita un alt gust din *acele* lucruri.

Picker scoase o batistă palidă și o flutură peste cap. Ar trebui să le ofere camere acum, cel puțin o săptămână de ședere, a judecat ea. *Noi, Mezla, tocmai am fost bătuți. Doamne, a sosit timpul să întâlnim oameni care merită întâlniți.*

Aproape că merită să bei lapte Quorl.

Antsy bău o gură, apoi puse sticla jos. Și a leșinat imediat. Se mototolește ca un om fără oase, cu excepția capului care zgâria audibil pe pavaj.

Aproape merită. Oftând, întinse mâna spre sticlă. Lui Blend i-a spus: „Bine că ți-a fost sterilizat piciorul, dragă”.

— Nu vrei să spui steril?

— Nu sunt chiar delirante, răspunse Picker. — Asigură-te că ne promit să ne angajeze tuturor o trăsură, înainte să bei, Blend.

'Eu voi. Ne vedem mâine, scumpo.

— Da.

Crone a înconjurat marginea, fixând cu un ochi, apoi pe celălalt, apariția ciudată care se învârteia deasupra stratului fermecat. Puterea vrăjitoriei Înaltului Alchimist era la fel de dulce și îmbătătoare ca polenul macilor d'bayang, dar ceea ce venea de la demon era urâte, străină - totuși, Marele Corb știa, nu chiar atât de străin pe cât ar trebui să fie. Nu pentru ea și oamenii ei, adică.

— Ești îndrăzneț, îi spuse ea lui Baruk, care stătea cu mâinile încrucișate în fața estradei. „Și puterea și voința voastră sunt cele mai impresionante."

— Mulţumesc, răspunse Înaltul Alchimist, mijindu-se la demonul pe care îl evocase şi apoi îl prinsese în capcană. „Conversațiile noastre au fost. . cel mai lămuritor. Desigur, ceea ce vedem aici nu este o adevărată manifestare fizică. Un suflet, cred, deconectat de sinele său corporal.

— Cu ochi de jad, remarcă Crone, cu ciocul deschis în râs tăcut. Ea a ezitat, apoi a întrebat: „Ce ți-a spus?"

Baruk zâmbi.

De pe șemineul de deasupra șemineului, Chillbais șuieră batjocoritor și făcu gesturi jignitoare cu mâinile sale stufoase.

— Ar trebui să împingi chestia aia pe un perete, şuieră Crone. — Măcar să-l trimiți înapoi pe horn și, astfel, să-mi scapi din vedere.

Baruk a vorbit de parcă nu ar fi auzit plângerea lui Crone: „Carnea lui este într-adevăr foarte departe. Mi s-a oferit o imagine a cărnii – un om, din câte mi-am dat seama, care este în sine destul de extraordinară. Am reușit să surprind sufletul datorită stării sale de meditație sporite, una în care detașarea este aproape absolută. Mă îndoiesc că corpul original trage respirația de zece ori un clopot. Un individ cel mai spiritual, Crone.

Marele Corb și-a întors atenția asupra apariției. I-am studiat ochii de jad, traseele zimțate de filamente trosnitoare, care pulsau ca o inimă încetinită. — Și știi, atunci, spuse ea.

'Da. Demonul este din tărâmul Celui Căzut. Locul lui de naștere.

ˆ

— Meditând, zici. Ii caută zeul?

— Pare probabil, murmură Baruk. — Atingerea, atingerea. . recul.'

— Din agonie, din focurile feroce ale durerii.

— Îl voi trimite acasă, în curând.

Crone îşi desfăcu pe jumătate aripile şi sări jos pe gresie. Înclinându-și capul, și-a fixat un ochi pe Înaltul Alchimist. — Aceasta nu este o simplă curiozitate.

Baruk clipi, apoi se întoarse. — Am avut un oaspete, nu cu mult timp în urmă.

'Întradevăr?'

Înaltul Alchimist făcu o pauză, apoi clătină din cap. — Jumătate de adevăr.

— A stat pe un scaun?

— Ei bine, asta nu ar fi potrivit, Crone.

Ea a râs. „Tronul din umbră”.

„Te rog, nu te porni surprins”, a spus Baruk. — Stăpânul tău este foarte conștient de astfel de chestiuni. Spune-mi, unde sunt restul?

'Lor?'

— Zeii și zeițele. Cei care se încântă de fiecare dată când Dumnezeul Infirmă își dresează glasul. Atât de dornic de acest război, atâta timp cât altcineva luptă. Nimic din toate acestea nu trebuie pus la picioarele Domnului vostru. Nu știu ce a oferit Shadowthrone lui Anomander Rake, dar ai face bine să-ți avertizi stăpânul, Crone. Cu Shadow, nimic nu este așa cum pare. *Nimic* .'

Marele Corb a chicotit, apoi a spus: „Atât de adevărat, atât de adevărat”. Și acum era rândul lui, remarcă ea, să o privească cu suspiciune crescândă. — O, Baruk, oamenii ridică pietre în picioare, una după alta, doar ca să le răstoarne una câte una. Nu este întotdeauna calea? Ei sapă gropi doar pentru a le umple din nou. Cât despre noi, Marii Corbi, de ce, construim cuiburi doar pentru a le sfărâma sezonul viitor, totul pentru că șopârla nebună din cranii ne cere asta. Vezi-ți demonul pe estradă. Nu plătește nimic să fii spiritual, când carnea este cea care strigă mereu după atenție. Așa că trimite-l înapoi, da, ca să poată începe să repare toate tendoanele tăiate - în timp ce tovarășii săi sunt martori la distanța privirii lui și se miră și tânjesc să-și găsească aceeași altminteri pentru ei înșiși, proști care sunt toți.

— L-ai îndemnat să se roage cu atât mai tare, Baruk? M-am gândit la fel de mult, dar nu are rost, vă spun, și cine mai bine să facă o asemenea judecată? Și luați în

considerare asta: stăpânul meu nu este orb. El nu a fost niciodată orb. El stă în fața unei pietre falnice, da, și ar vedea-o răsturnată. Așa că, vechi prietene, asigurați-vă că păstrați o distanță sigură.

'Cum pot?' a replicat Înaltul Alchimist.

— Trimite sufletul acasă, spuse Crone din nou. „Uită-te la amenințarea care și acum se strecoară mai aproape în timpul nopții, adică doar câteva momente de la smulgerea șuvițelor celor mai înalte protecții ale tale – pentru a anunța sosirea ei, da, pentru a o dovedi. . disperare.' Ea sări spre cel mai apropiat pervaz. — Pentru mine, acum trebuie să plec, da, plecând cel mai repede.

'Un moment. Ai zăbovit, Crone, în căutarea a ceva. Și se pare că ai găsit-o.

— Am, răspunse ea, chicotind din nou.

'Bine?'

— Numai o confirmare, pentru a-i uşura mintea stăpânului meu.

'Confirmare? Ah, acel Shadowthrorone spunea adevărat.

Un al treilea chicotit de pe pervaz – deoarece trei erau preferați perechi, nu că Crone ar fi fost superstițioasă, desigur – dar dacă doar doi, atunci un al treilea ar suna pe undeva, și s-ar putea să nu fie pe cheltuiala ei? A nu fi, o, nu, a nu fi! — La revedere, Baruk!

La câteva momente după ce a închis fereastra în urma acelei găini uleioase, cu gudron negru, Chillbais și-a ridicat capul și a strigat: „Vine! Vine!'

— Da, oftă Baruk.

— Femeie mortală!

— Nu de data asta, micuțo. Zboară până la Derudan și repede. Spune-i, de la mine, că cel care ne-a vânat cândva s-a întors. Pentru a discuta chestiuni. Mai mult, Chillbais, invită-l pe Derudan să ni se alăture de îndată ce va putea. Ea va înțelege, sunt sigur, nevoia.

Chillbais a clatinat (ei bine, în cea mai mare parte a căzut) la podea în fața șemineului, apoi s-a împrăștiat în jar și a dispărut pe horn.

Baruk se încruntă la demonul evocat care se învârtea deasupra estradului; apoi, cu un singur gest, a eliberat spiritul, urmărind cum energia învolburată se diminua, apoi se stingea cu ochiul. *Du-te acasă, am pierdut unul. Cu binecuvântarea mea.*

Și apoi se ridică, cu fața la peretele prin care avea să treacă.

Stătea în picioare, așteptându-l pe Vorcan.

Nu-i mai este frică de ea.

Nu, teroarea pe care o simțea îi aparținea în schimb motivului ei de a veni. Cât despre Stăpâna Asasinilor, la naiba, dar el avea cuvinte dure care o așteptau.

I-ai ucis pe ceilalți, femeie. Toți, în afară de mine și de Derudan. Da, doar noi trei am plecat. Doar trei.

Să oprim, dacă putem, întoarcerea Tiranului.

Oh, Vorcan, ai răsturnat mult prea multe pietre în noaptea aceea.

Ar fi trebuit să ceară ajutor lui Anomander Rake? Zeilor de mai jos, fusese cât de aproape să i se ofere pe cât ar fi putut fi, dacă l-ar fi înțeles pe Crone și era sigur că a făcut-o – cel puțin în această chestiune. Și dacă a ales să accepte acea ofertă, ar trebui să le spună lui Derudan și Vorcan? Cum ar putea să nu?

Nici unul nu ar fi încântat, era sigur. Mai ales Vorcan. Iar alianța lor fragilă (și da, ar fi cea mai fragilă) ar putea muri chiar în clipele nașterii sale.

Oh, Baruk, fii deschis, fii sincer cu amândoi. Intreaba-i. Simplu ca asta.

Totuși, chiar dacă vedea peretele din fața lui încețoșându-se, părând că se topește, o siluetă pășind încet, cu precauție, știa că nu o va face. Nu ar putea.

Au mai rămas doar trei, acum. Nu este suficient pentru a opri întoarcerea Tiranului. Chiar și cu ajutorul lui Rake. . insuficient.

Ceea ce înseamnă că unul dintre noi va alege să-i trădeze pe ceilalți. Favoare pentru când El se întoarce. Favoare, bine. Negocierea pentru a rămâne în viață ar fi mai corectă.

Unul dintre noi îi va trăda pe ceilalți.

Poate Derudan. Poate asta aici.

Doamne, poate eu.

Stătea la treizeci de pași pe stradă. Sub capotă, ochii lui țineau neclintiți intrarea prost luminată a hanului Phoenix. Pe treptele vechi, pe semnul zdrențuit încă atârnă nealiniat deasupra ușii încadrate. Timp de o sută de bătăi ale inimii urmărise, când figurile intrau, altele plecau - nimeni nu-i cunoștea încă, de parcă în absența lui tot ce știa dispăruse, se topise, iar acum străini stăteau acolo unde stătuse el cândva. Ține țâșne pe care le ținuse

cândva. Le-a zâmbit serverelor și a aruncat sugestii prea familiare în timp ce aceștia treceau.

Cutter și-a imaginat înăuntru, și-a imaginat resentimentele de pe fața lui, în timp ce privea o zece sau mai mulți intruși, invadatori în propriile amintiri, fiecare înghesuindu-l, încercând să-l împingă afară. Și mai departe, la orice viață nouă pe care o găsise, care nu era în hanul Phoenix. Nici măcar în Darujhistan.

Nu a existat nicio întoarcere. Știa asta de-a lungul timpului, cel puțin din punct de vedere intelectual, dar abia acum, în timp ce stătea aici, a coborât asupra lui deplina conștiință, o povară a unei astfel de emoții încât se simțea zdrobit de ea. Și nu era la fel de adevărat că omul din spatele ochilor nu era același om din acei ani trecuți? Cum ar putea să nu vadă altfel, cu tot ceea ce trecuse, cu tot ce văzuse și simțise?

Inima îi bubuia în piept. Înțelegea acum că fiecare lovitură de tobe, odată făcută, nu se mai întoarce niciodată. Chiar și repetarea nu era, în adevăr, altceva decât o iluzie, o siluetă a asemănării. Ar putea fi un confort să pretinzi că mașina nu s-a schimbat niciodată, că fiecare puls și vârtej era identic, că un om putea să sară înapoi și apoi înainte în mintea lui și indiferent unde ar ajunge, tot ceea ce vedea va rămâne același. Fix ca certitudinea.

Pietrele aspre ale zidurilor umede. Calitatea luminii galbene care sângerează de la fereastra de sticlă cu sâmburi. Chiar și sunetul sunetului, vocile, zgomotul de cositor și lut ars, chiar râsul care se revărsă când ușa era deschisă, revărsându-se acru ca bilă în ceea ce îl privea pe Cutter.

Cine a rămas acolo ca să recunoască? Fețele smulgeau puțin mai bătrâne, umerii cu o fracțiune mai cocoși, ochii încadrați în harta șifonată a obositului. S-ar lumina când l-ar vedea? L-ar cunoaște ei? Și chiar și atunci, după spatele și îmbrățișările plesnite, ar vedea el venind în ochii lor ceva ponderat, pictându-le cuvintele incolore, o anumită distanță lărgindu-se cu fiecare clipă lungă care a urmat?

Cea mai slabă zgârietură a unei cizme la doi pași în spatele lui. Învârtindu-se, coborându-se jos în timp ce făcea asta, pumnalele clipind în ambele mâini. Lama stângă pe jumătate ridicată, îndreptată în jos, într-o poziție de protecție. Lama dreaptă se împinge într-o împingere oprită-

— iar silueta se lăsă pe spate cu un mormăit ușor de surpriză, cuțitul tjaluk spărgând de sub o mantie pentru a bloca pumnalul...

Cutter și-a răsucit încheietura pentru a se plia în acea paradă, împingându-și tăișul lamei într-o felie adâncă peste baza palmei înmănușate a atacatorului, chiar și în timp ce el a năpustit înainte - rămânând jos - și și-a tăiat pumnalul din stânga pentru adâncitura de sub dreapta inamicului său. rotula.

Evitarea acelui atac aproape l-a răsturnat pe bărbat direct în brațele lui Cutter, dar Cutter deja trecuse pe lângă el, tăiând ambele lame pentru coapsă, apoi șold, în timp ce trecea pe lângă stânga bărbatului.

În mod uimitor, acel tjaluk greu a prins fiecare tăietură – și un alt cuțit supradimensionat, cu cârlig, a apărut acum în cealaltă mână a bărbatului, îndreptându-se într-o lovitură de oprire în spate, în cazul în care Cutter ar fi pivotat pentru a-l lua din spate. Cutter a fost forțat să trântească din greu pentru a se sustrage de acea blestemată și, echilibrat pe un picior, a aruncat pumnalul în mâna stângă, pe brațul lateral, lansând arma direct către fața umbrită a bărbatului...

Scântei în timp ce – imposibil – bărbatul dădu deoparte arma zburătoare.

Cutter îl făcu deja în mână cu un nou cuțit să lanseze un alt atac – apoi alunecă pe călcâie și se lăsă pe spate într-o apărare totală, în timp ce bărbatul înainta, cu cuțitele sale grele învârtindu-se în fața lui.

Două dintre acestea? Două?

'Aștepta!' strigă Cutter. 'Aștepta! Rallick? *Rallick?* '

Tjalucii s-au retras. Sânge a stropit din cel din mâna dreaptă – acolo unde palma fusese deschisă. Ochii întunecați străluceau de sub glugă.

— Rallick, eu sunt. Cut- Crokus! Crokus Younghand!'

„Așa cum am crezut mai întâi”, a venit răspunsul hohotitor, „doar să mă răzgândesc, în grabă. Dar acum, da, ești tu. Mai bătrâni, zei, chiar am fost plecat de mult timp.

— Ți-am tăiat mâna — îmi pare rău...

— Nu pe jumătate la fel de rău ca mine, Crokus. Ești în breaslă acum, nu-i așa? Cine te-a antrenat? Nu Seba Krafar, asta e sigur. Nu recunosc deloc stilul...

'Ce? Nu, nicio breaslă. Nu așa ceva, Rallick. Am fost... stai, ai spus că ai fost plecat? Din Darujhistan? Unde? Cât timp? Nu din noaptea aceea în spatele lui Coll? Dar-'

— Da, interveni Rallick, ești în regulă.

— Zei de jos, spuse Cutter, dar mă bucur atât de mult să te văd, Rallick Nom. Vreau să spun, dacă aș fi știut că tu

ești la început — nu ar trebui să dai cu un bărbat din spate așa. Aș fi putut să te ucid!

Asasinul stătea în picioare studiindu-l.

Tremurând deodată, Cutter își înveli cuțitele, apoi începu să caute în jur după cel pe care îl aruncase. — Doi dintre tocătorii aia de porci – cine altcineva le-ar folosi? Ar fi trebuit să-mi dau seama când l-am văzut pe primul. Îmi pare atât de rău, Rallick. Instinctele au preluat controlul. Ei doar. . a preluat.'

— Atunci nu ai ascultat avertismentul meu.

Cu ani în urmă, acele cuvinte întunecate, supărate, dar Cutter nu trebuia să întrebe *ce avertisment?* Și-a amintit totul prea bine. — Aș fi făcut-o, spuse el, făcând o pauză în căutare. — Într-adevăr, Rallick, m-am dus cu Malazanii, vezi tu, și Apsalar, Lăutarul, Kalam, noi patru, în șapte orașe. Unde totul. . schimbat.'

— Când te-ai întors, Crokus?

'Astăzi. Astă seară.' Aruncă o privire tristă la intrarea în hanul Phoenix. — Nici măcar nu am intrat încă. Este. . schimbat... da, cuvântul acela deja începe să mă bântuie. Și-a reluat vânătoarea. — Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta – unde, pe numele lui Hood, a ajuns cuțitul ăla, la naiba?

Rallick se rezemă de un perete. — Cel pe care l-ai îndreptat spre gâtul meu?

— Da, sunt atât de...

— Da, îți pare rău. Ei bine, nu o vei găsi acolo jos. Încearcă-mi umărul stâng.

— O, grosimea sângelui! Darujhistan și o sută de mii de inimi ale ei și fiecare bate pentru nimeni altul decât pentru acest salubr, cel mai generos rezident al hanului Phoenix! Așezat aici, la cea mai mare dintre mese – deși cu siguranță Meese ar trebui să se ocupe de acest picior clătinat – nu, nu al meu, deși asta ar fi într-adevăr delicios și cu mult dincolo de serviciul obișnuit în acea unitate – cu – unde era Kruppe? Oh, da, cu nary a căzut companie pentru a trezi noaptea! Spuneți-i lui Kruppe, prieteni, de ce fețele strălucitoare sunt dezmințite de ochii agitați? Kruppe nu a promis binefaceri din belșug? Presiunile au scăzut? Panica prevenită? Poșetele pline cu bulele prețioase strălucesc? Bea — oh, scuze umile, vom comanda mai multe îndată, „este o promisiune cea mai pertinentă dacă cineva alege să prăjim asta, aia și, probabil, altele!”

„Avem vești”, spuse Scorch, părând surprins de propriile sale cuvinte, „și dacă ai închide capcana, ai auzi și tu despre asta”.

'Știri! De ce, Kruppe este știrile personificate. Detalii, analize, reacții ale oamenilor obișnuiți de pe stradă, toate într-o clipă și în pufătura unei singure respirații, cine are nevoie de mai mult? La această nouă nebunie la care trebuie să asistăm acum săptămânal și toate șuruburile de pânză irosite pe care vreun prost purpuriu blafeste tot felul de bârfe urâte, de ce, nu sunt altceva decât cârpe pentru cârpă, sau șervețele pentru șervețele pentru fund sau într-adevăr pete pentru blotters își binecuvântează viclenia feminină — Kruppe dă bătăi de cap la această înălțime de circumstanță și incidență! O profesie, susțin acum fops, de parcă câinii care luptă ar avea nevoie de o certificare pentru a-și justifica lătratul și mârâitul de sclavie! Ce sa întâmplat cu decența comună? La banalitatea decentă? Ceea ce este decent este rareori obișnuit - este suficient de adevărat, în timp ce aversul este pervers în toată ironia înțepătoare, nu ai fi de acord? Kruppe ar fi, fiind un tip atât de agreabil...

— L-am găsit pe Torvald Nom!

Kruppe clipi la Leff, apoi la Scorch, apoi – văzând poate neîncrederea oglindită în fața acestuia din urmă – înapoi la Leff. 'Extraordinar! Și l-ai dat îngrozitor pe mâna hirsutului Gareb Împrumutătorul?

Scorch mârâi pe sub răsuflarea lui.

— Am făcut o afacere mai bună, spuse Leff, lingându-și buzele. — Torvald îl va plăti pe Gareb înapoi, în întregime, și, vezi tu, pentru a face asta a trebuit să ne plătească pentru privilegiu, nu? Deci, Torvald ne plătește, Gareb ne plătește. Suntem plătiți de două ori!

Kruppe ridică un deget înțepenit – pe care, văzu cu o consternare momentană, era o pată de ceva de nerecunoscut – „O clipă, te rog. Torvald s-a întors și te-a cumpărat? Atunci de ce Kruppe cumpără băuturile în seara asta? Ah, permite-l lui Kruppe să-și răspundă la întrebarea lui! De ce, pentru că Torvald *nu* a plătit încă încrederea în Leff și Scorch, da? A implorat, da, pentru o noapte. O noapte! Și totul ar fi bine și așa!

— Cum ai ghicit?

Kruppe a zâmbit. „Dragi prieteni nebuni, dacă Gareb ar auzi de asta în curând – dacă, da, ar afla că l-ați avut în mână pe celebrul Torvald Nom, veți găsi numele voastre chiar pe lista pe care o dețineți, forțându-vă astfel să

transformați-vă în voi înșivă către o mare recompensă, care nu vă va folosi de nimic când Gareb îi va ascunde și îi va ascunde pe bietii Scorch și Leff. Ah, ne așteaptă calamități!

— Torvald Nom a fost cândva partenerul nostru, a spus Leff, deși acum transpira serios. „Ne-a dat cuvântul, a făcut-o. Și dacă se întoarce la asta, ei bine, să-i greșească lui Scorch și Leff nu este niciodată o idee bună, pentru nimeni. Așa că ține cont și tu de asta, Kruppe, dacă te duci să-i blasți pe Gareb sau așa ceva.

— Beru fereşte. Kruppe nu ar face așa ceva, dragi prieteni temperamentali! Nu, frica lui Kruppe se referă la acele zdrențe noi care abundă în mâinile murdare ale aricilor la fiecare colț de stradă în aceste zile, o astfel de ciumă asupra Darujhistanului! Aceste zdrențe sunt nefast de iute și diabolice cu bârfele lor și cine poate cunoaște multitudinea de surse dubioase? Kruppe își face griji ce va proclama zdrea de mâine!

— Al naibii de bine, mai bine să nu proclami nimic, mârâi Scorch, părând îngrozit și belicos deodată.

— Acum, prieteni binecuvântați, spuse Kruppe cu o mișcare superficială, dar înflorită a mâinilor, trebuie să punem capăt acestei nenorociri pentru seara asta! Circumstanțele groaznice plutesc. Kruppe simte evenimente uimitoare iminent. . iminent. Un gust în aer, un fluturat în vânt, o pâlpâire în lumina felinarului, o clătinare în bazinele apoase de bere, o bubuitură pe scări. . o expunere zgomotătoare a ușilor din față — ho! Nomi și flori! Cuțite și sângerări! Chipurile cele mai cenușite și consternate! Pleacă de la masa lui Kruppe, zgomote recente de concours dezordonat! Reuniunea cea mai prețioasă așteaptă!'

Rallick se sprijinea puternic de Cutter când ajunseră la intrarea în hanul Phoenix. *Doamne, dacă l-am ucis - prietenul meu - zei, nu...*

Deschizând ușa, îl târă pe Rallick înăuntru.

Și l-am văzut, în spatele tejghelei, pe Meese. Dincolo de ea, Irilta. Și acolo, în stânga lui, încremenit la mijlocul pasului și privind cu ochii mari...

„Sulty! Rallick este rănit – avem nevoie de o cameră – și ajutor...

Deodată, Meese îl smulgea pe asasin din brațele lui Cutter. — Respiraţia lui Hood, e tăiat în bucăţi!

— Îmi pare rău... începu Cutter.

Dar Irilta era acum acolo, luându-și fața între mâinile care miroseau a bere și usturoi tocat. Buzele s-au aprins brusc, când ea i-a sărut plin pe gura lui, limba zvârcolindu-se pentru scurt timp ca un vierme într-o gaură.

Cutter s-a dat înapoi, apoi l-a găsit pe Sulty în brațe, strângându-l strâns – strâns cu brațele uimitor de puternice după vreo duzină de ani de tăvi și ulcioare – atât de ușor că tot aerul i-a fost împins din plămâni,

— Va trăi, a spus Meese, de unde se ghemui deasupra lui Rallick, care stătea întins pe podea, în spatele tejghelei. — Odată ce oprim sângerarea. Trebuia să fie luat de trei sau patru, după aspect. Îndreptându-se, ea aruncă pumnalul însângerat pe blat. O mulțime se strângea, iar capetele se înclinau acum pentru a vedea mai atent arma aia de fabricație străină.

— Malazan! şuieră cineva.

Străgându-se din brațele lui Sulty, Cutter trecu. 'Dă-mi loc! Nu atinge cuțitul ăla! E al meu.'

'A ta?' întrebă Irilta. — Ce ar trebui să însemne asta, Crokus?

— A venit peste mine din spate – tot tăcut – ca un ucigaș. Credeam că mă apăr – a fost o greșeală – ești sigur că o să fie bine, Meese?

— Erai acel hoț slăbănog cu ani în urmă! spuse un bărbat cu o față vag familiară, cu expresia fluturând între neîncredere și acuzație.

— Crokus, spuse Irilta, adăugă bărbatul de lângă el. — „Am auzit că am făcut ceva în noaptea în care a coborât Luna. Răsturnat peste un stâlp sau ceva. Îți amintești, Scorch, nu-i așa?

— Îmi amintesc doar de ceea ce am nevoie, Leff. Deși uneori se lipesc și alte lucruri. Oricum, era un hoț de buzunare, unul dintre băieții lui Kruppe.

— Ei bine, nu mai este, nu-i așa? spuse Scorch pe jumătate mârâit. — Acum e un asasin al Breslei!

'Nu, nu sunt!' strigă Cutter — simțindu-se dintr-o dată ca tânărul năzdrăvan care fusese cu ani în urmă. Furios pe chipul lui arzător, se îndreptă spre Meese. „Unde sunt toți ceilalți? Vreau să spun-'

Meese ridică o mână – pe care era ceva din sângele lui Rallick – și spuse: „Așteaptă, Crokus. La masa lui obișnuită — continuă. Hei, strigă ea către mulțime, dă-i drumul! Întoarce-te la mesele tale!

Întocmai așa, reflectă Cutter, făcuse lucrurile în zdrobire. Marea lui întoarcere. Tot. Întinzând mâna în timp

ce trecea pe lângă el, și-a luat cuțitul – fără să-l întâlnească în ochii lui Meese în timp ce făcea asta. Apoi, când cadavrele s-au tras înapoi, a văzut...

Acolo, la masa lui obișnuită, omul mic și rotund, cu părul gras și zâmbet radiant, herubic. Manșete murdare cu volane, o vestă roșie decolorată și pătată. Un ulcior strălucitor pe blatul mesei băltoase, două ciocane.

Doar un hoț. Un hoț de buzunare. Un raider al dormitoarelor fetelor. Nu eram eu cel fără suflare? Un prost cu ochii mari. Oh, Kruppe, uită-te la tine. Dacă cineva nu avea de gând să se schimbe, ești tu.

Cutter s-a trezit la masă, prăbușindu-se în scaunul de așteptare, întinzându-și mâna spre recipient. — Am renunțat la vechiul meu nume, Kruppe. Acum este Cutter. Mai potrivit, nu crezi? *Atunci de ce îmi vine să plâng?* — Mai ales după ce i-am făcut lui Rallick acum.

Sprâncenele lui Kruppe se ridicară. — Kruppe simpatizează, oh, da. Viața se împiedică - deși excepția nu este alta decât însuși Kruppe, pentru care viața *dansează* . Extraordinar, cum un astfel de adevăr îi freacă pe atât de greșit; de ce, însăși existența cuiva se poate dovedi suficientă pentru o asemenea indignare ostilă? Se pare că se poate, oh, da, cu siguranță. Întotdeauna sunt aceia, dragă prietene, pentru care o clipă este o insultă, un zâmbet o batjocură. Pentru care doar umorul este motiv de suspiciune, de parcă râsul ar fi un dispreț viclean. Spune-i lui Kruppe, dragă Cutter, crezi că toți suntem egali?

'Egal? Bine-'

— O noțiune lăudabilă, putem fi amândoi de acord, da? Totuși – și ridică un deget destul de necurat – „nu este adevărat că, de la un an la altul, noi înșine suntem capabili de schimbări atât de fundamentale încât sinele nostru prezent nu poate fi în niciun fel considerat egal cu eul nostru trecut. ? Dacă regula nu se aplică nici măcar în propriile noastre vieți individuale, cum poate cineva să îndrăznească să creadă că se aplică în mod colectiv?

"Kruppe, ce are toate astea..."

— Cu ani în urmă, Cutter, care odată a fost numit Crokus, nu am avea o discuție ca aceasta, nu? Kruppe vede și vede foarte bine. El vede atât tristețea, cât și înțelepciunea. Durere și răni încă deschise. Dragostea găsită și iubirea pierdută. O anumită disperare care încă se învârte ca o monedă - în ce direcție va cădea? Întrebare încă fără răspuns, un viitor încă nehotărât. Așa că, vechi prieten s-a întors acum, hai să bem, cedând astfel

următoarele câteva momente unei tăceri însoțitoare. Și cu asta Kruppe și-a adunat jarul și a ridicat-o sus.

Oftând, Cutter făcu la fel.

— Moneda care se învârte!

Și s-a albit. — Zei de jos, Kruppe!

'Bea, prietene! Bea adânc viitorul necunoscut și de necunoscut!'

Și așa a făcut.

Roata încetase să se mai învârtească, apă lăptoasă picurându-i pe părțile laterale pentru a se aduna în jgheabul din jurul ei. Lampioanele strălucitoare fuseseră întoarse bine, scufundând camera într-o lumină moale, iar ea se îndreptă acum spre patul ei, uscandu-și mâinile cu un prosop.

Într-o zi sau două ar aprinde cuptorul.

Era târziu și nu era momentul să ne gândim la gândurile grele și tulburi care acum amenințau să se ridice și să-i stăpânească mintea obosită. Regretul are o aromă și este învechit, iar toate ceștile de ceai din lume nu ar putea face nimic pentru a-l spăla.

Scărpinatul ușii a adus-o în jur - niște beți la casa greșită, fără îndoială. Nu avea chef să răspundă.

Acum degete, bătând cu o urgență mut.

Tiserra aruncă prosopul în jos, se frecă absent de încheietura ei dureroasă, apoi luă unul dintre bețișoarele mai grele de amestecat de pe masa cu glazură și se apropie de ușă. — Casă greşită, spuse ea cu voce tare. — Hai, acum!

Un pumn bătu.

Ridicând bastonul, Tiserra descuie ușa și o răsuci înapoi.

Bărbatul care pășise în prag purta un rânjet prost.

Una pe care o cunoștea bine, o cunoștea de ani de zile, deși trecuse ceva timp de când nu o mai văzuse. Coborând băţul, ea oftă. „Torvald Nom. Ai intarziat.'

„Îmi pare rău, iubire”, a răspuns el. — Am fost pus în cale. Sclavi. Călătorii pe ocean. Toblakai, dhenrabi, tortură și crucificare, o navă care se scufundă.

— Nu aveam idee că să ieși să iau o pâine ar putea fi atât de periculos.

— Ei bine, spuse el, toată mizeria a început când am auzit despre o datorie. Una pe care nu știam că o am. Nenorocitul ăla Gareb m-a pus la cale, a spus că îi sunt dator când nu i-am făcut-o, dar asta nu e ceva ce se poate

contrazice, nu fără un avocat, ceea ce nu ne-am putea permite...

— Știu totul despre Gareb, răspunse Tiserra. — Bătăușii lui au vizitat aici destul de des odată ce tu ai dispărut și da, chiar aveam nevoie de un avocat – să-l fac pe Gareb să se retragă.

— Te ameninţa?

— El a susținut că datoria ta este datoria mea, dragă soț. Bineînțeles că este o prostie. Chiar și după ce am câștigat acea provocare, el m-a urmărit. De luni de zile. Bănuiam că te-ai ascuns undeva, iar eu livream mâncare și altele asemenea, presupun. Nu pot să-ți spun cât de distractiv a fost. De ce nu pot, Torvald? Pentru că nu a fost. Distracție, adică. Nu este distractiv deloc.

— Acum sunt acasă, spuse Torvald, încercând din nou să zâmbească. — Și bogați. Gata cu datorii — o elimin dimineața, imediat. Și gata de temperament slab nici pentru argila ta. Și o completare completă a ierburilor tale, tincturi și altele — vorbind despre care, doar pentru a fi în siguranță, ar trebui probabil să punem împreună un ritual sau două...

'Oh, chiar aşa? Ai mai furat, nu-i așa? Te-ai împiedicat de câteva secții, nu-i așa? Ai o pungă de monede strălucind de magie, nu-i așa?

— Și pietre prețioase și diamante. A fost doar potrivit, dragoste, cinstit. O datorie nelegală tratată pe nedrept, cei doi anulându-se bucuroși unul pe celălalt, lăsând totul în drept!'

Ea pufni, apoi s-a dat înapoi și l-a lăsat înăuntru. — Nu cred că cumpăr toate astea.

— Știi că nu te mint niciodată, Tis. Nu.'

— Deci pe cine ai jefuit în seara asta?

— Desigur, Gareb. L-am curățat, de fapt.

Tiserra se uită la el. — Oh, soţ.

— Știu, sunt un geniu. Acum, despre acele saloane — de îndată ce va putea, va aduce niște magi să adulmece unde se află prada lui.

— Da, Torvald, înțeleg destul de bine situația. Știi unde este gaura secretă — aruncă geanta acolo, dacă vrei, în timp ce eu încep cu restul.

Dar nu se mișcase. 'Inca ma iubeste?' el a intrebat.

Tiserra se întoarse și îi întâlni privirea. — Întotdeauna, prostule naibii. Acum grăbește-te.

Glorii fără sfârșit în această noapte în Darujhistan! Și acum zorii se trezesc, o lumină care să măture strălucirea albastră a orașului nedormit. Vedeți pe cei care se poticnesc spre paturile lor sau spre paturile prietenilor nou-găsiți sau chiar spre patul unui străin, ce contează proveniența iubirii? Ce contează firele încâlcite ale prieteniei atât de întinse și înnodate?

Ce contează poverile vieții, când soarele strălucește spre cer și pescărușii se agită de la posturile lor din golf, când crabii se năpustesc după ape adânci și întunecate? Nu toate cărările sunt bine parcurse, dragi prieteni, nu fiecare potecă este trasată chiar cu pavaj și semne fără ambiguitate.

Odihnește-te în felul unui hoț care nu mai este hoț, în timp ce privește cu cea mai profundă compasiune chipul adormit al unui vechi prieten, acolo, într-o cameră mică de la etajul superior al hanului Phoenix; și vede și un consilier nobil sforăind ghemuit pe scaunul acela. În timp ce chiar în camera alăturată stă un asasin care, poate, nu mai este un asasin, cu ochii plictisiți de durere în timp ce se gândește la toate felurile de lucruri, la modă care va fi cu siguranță misterioasă și uimitoare, au putut să arunce o privire în mintea lui întunecată. .

În altă parte, un copil abandonat cu mult timp în urmă de mama sa se frământă în somn, urmărit de o față de coșmar cu numele absurd de Snell atașat.

Și doi paznici aleargă, cu inimile bătând cu putere, de la poartă până la moșie, în timp ce alarmele sună tare și urgent, pentru că un om rău și-a pierdut toată averea câștigată rău - un fapt la fel de sigur că îi va smulge ghearele ca cleștele unui torționar, deoarece numai răul. prosperă într-o fântână de putere, iar când moneda cruzimii este furată, de ce, la fel dispare și puterea.

Un bărbat fără degete se poticnește acasă, binecuvântat de Dumnezeu și sângele curgând de la degetele lovite, în timp ce soția lui doarme fără vise, cu expresia ei atât de liniștită, chiar și cel mai lipsit de sentimente, nu putea face decât să plângă.

Și, pe o stradă nedemnă de vreo atenție specială, stă un bou, gândindu-se la micul dejun. Ce mai există, la urma urmei, când dragostea, prietenia și puterea, și regretul și pierderea și reunirea sunt destul de înverșunate încât să rupă tot ce ar fi putut fi dulce-amărui, când totul - *totul* - a dispărut și s-a terminat, ce altceva este acolo, dar nevoile stomacului?

Mânca! Ia masa din plăceri și gustă viața dulce!

Indispensabil? Bah!

După cum spune Kruppe vreodată, este un bou înțelept care primește jugul.

CAPITOLUL ŞASE

„Miracolul retrospectivului este modul în care transformă marile genii militare ale trecutului în idioți incompetenți și idioții incompetenți ai prezentului în mari genii militari. Acolo este ușa și asigură-te că iei cu tine toate iluziile tale pompoase. .'

Împăratul Kellanved Cu ocazia cuceririi Marelui Sfat al lui Falari (Procesul Crustei)

A avut loc un cutremur. O coloană de stâncă lungă de aproape o legă se lăsase pur și simplu, deschizând o intrare în mare. Nu au existat nămoluri agitate de acest cataclism, pentru că coloana vertebrală era un conglomerat fără viață de obsidian și piatră ponce, moștenire a erupțiilor din trecut. La vârf, orificiul de intrare era înclinat ascuțit, părțile laterale erau stâncoase. Acel unghi s-a lărgit în drumul său spre mare, flancat la gura de două împingeri de stâncă la un sfert de legă una de cealaltă.

Podeaua intrării era înclinată. Apa de la vârf era adâncă de nu mai mult de cincisprezece spații, limpede, dezvăluind un amestec de pietre blocate și oase albe aglomerate pe fund - rămășițe de morminte tholos și K'Chain Che'Malle care fuseseră îngropate în ele.

Ruinele erau vizibile pe ambele părți ale tăieturii, inclusiv un turn Jaghut răsturnat în mare parte. Pe cerul de deasupra unei grădini chinuite de dealuri, chiar la nord, plutea pata unei porți, o cicatrice pestriță în aer. Tot ce sângera acum din ea era durere, o duhoare acră, neînduplecată, care părea la fel de însetată ca peisajul devastat care se întindea din toate părțile.

Călătorul stătu lung privind la poartă. Acum două zile de la locul în care se spălase și încă nu a găsit apă proaspătă. Sângele ursului care îl atacase îl susținuse o vreme, dar acela fusese nectar sărat, iar acum suferea.

Au existat destule conspirații intenționate să-și obțină moartea, de-a lungul vieții sale de până acum, pentru a fi făcut de multă vreme un om mai mic să dispere, să se prăbușească în nebunie sau sinucidere într-o ultimă predare în fața foametei zeilor și muritorilor. Ar fi, poate,

mai degrabă doar dacă ar fi eșuat acum din lipsa celor mai elementare agrafe necesare pentru a-l menține în viață.

Dar nu voia să se predea, căci putea auzi râsul unui zeu, ironic ca o șoaptă iubitoare la ureche. Undeva în interior, era sigur, aceste deșeuri explozite se vor prăbuși în bucăți de pământ prăfuit, iar apoi ierburi, o prerie agitată de vânt și stepe. Dacă s-ar putea ține suficient de mult pentru a ajunge la el.

Jupuise ursul și acum purta pielea într-un pachet înfășurat, atârnat de un umăr. Deși nu era deosebit de atrăgător, a oferit un miros care îl deghizează pe al lui și unul care îi trimitea pe cei mai mulți carnivore să se grăbească. În schimb, ar fi trebuit să urmărească vânatul - presupunând că a găsit vreodată vreunul - din amonte, dar asta ar fi fost adevărat chiar și fără piele.

Era pe coasta lui Morn. Departe de locul unde intenționase să ajungă aici, pe continentul Genabackan. Îl aștepta o plimbare lungă, dar nu era nimic nou în acea perspectivă. Nici, trebuia să recunoască, în amenințarea eșecului.

Îndreptându-se spre interior, Traveller a pornit, cu cizmele scârțâind pe sticlă neagră cu bule. Soarele dimineții se reflectă de pe suprafața pestriță în fulgerări orbitoare, iar căldura se învârte în jurul lui până când a fost învelit în sudoare. Putea să vadă capătul îndepărtat, la câteva mii de pași distanță – sau credea că poate, știind bine cum puteau fi înșelați ochii – o întindere mai întunecată, ca o plajă înălțată de nisip negru trasă peste orizont, fără nimic vizibil dincolo.

Un timp mai târziu era sigur că creasta nu era o iluzie. O grămadă ondulată de obsidian zdrobită de vânt, o strălucire de diamant care îi tăia ochii. Pe măsură ce se apropia, i se păru că aude gemete slabe, ca ale unor vânturi încă nesimțite. Și acum putea vedea dincolo, o altă întindere vastă de câmpie fără trăsături, fără niciun capăt vizibil prin căldura strălucitoare.

Urcând înălțimea, cu cizmele scufundându-se adânc în nisip, Călătorul a auzit din nou vântul gemetat și și-a ridicat privirea pentru a vedea că ceva a apărut pe câmpia chiar în față. Un tron cu spatele înalt, figura așezată pe el o jet de umbre neclare. Stătea la vreo zece pași în dreapta era o a doua figură, aceasta înfășurată într-o mantie gri închis, cu gluga trasă înapoi pentru a dezvălui un profil ars de vânt și un șoc de păr negru tuns scurt.

Din spatele tronului au ieșit acum câini, mergând înainte, cu labele ridicând pufături de praf care pluteau în urma lor. Baran, Gear, Blind. Shan și Rood și alți doi Călător nu îi mai văzuseră până acum. Alb ca os, amândoi, cu ochi de onix. Mai suplu decât ceilalți, cu gâtul mai lung și acoperit de cicatrici care arătau o piele uimitoare de un albastru închis sub părul scurt alb. Mișcându-se ca o pereche, s-au întins în extrema dreaptă – în interiorul țării – și au ridicat nasul în aer. Ceilalți câini au venit direct după Traveller.

A coborât să-i întâlnească.

Shan a fost primul care a sosit, trăgându-se de-o parte, apoi strecurându-se ca o pisică în jurul spatelui pentru a veni pe cealaltă. Și-a așezat mâna stângă pe gâtul ei negru și elegant. Bătrânul Baran era următorul, iar Călătorul întinse mâna pentru a-și pune cealaltă mână pe un obraz musculos, simțind țesătura cicatricilor cusute din secole de lupte sălbatice, indiciu de zdrobire de molari sub pielea zdrențuită, dar moale. Privind în ochii căprui deschis ai fiarei, a descoperit că nu putea să țină privirea mult timp – prea multă tristețe, prea multă dorință de pace pentru care nu putea să-i ofere nici un bine. Baran și-a aplecat capul în acea mângâiere, apoi a râs cu o limbă groasă pe antebrațul Călătorului.

Cu fiarele uriașe de jur împrejur, cu excepția celor două albe — Călătorul se apropie de tron. Pe măsură ce se apropia, Cotillion îl înfruntă în cele din urmă.

— Arăți groaznic, vechi prietene.

Călătorul a zâmbit, fără să se obosească să răspundă la fel. Chipul lui Cotillion trăda epuizarea, dincolo de orice văzuse vreodată când omul fusese muritor, când fusese numit Dansator, când împărtășise stăpânirea unui imperiu. Unde erau darurile dumnezeirii? Care era valoarea lor, când să-i apuci pe fiecare însemna să tresară de durere și să scurgă sânge din mâini?

— Voi doi, spuse Călătorul, cu ochii ațintiți acum pe Shadowthrone, alungați-mi orice regret.

— Asta nu va dura, sunt sigur, șuieră zeul pe tronul său. — Unde este armata ta, Prima Sabie? Văd doar praf în urma ta.

— În timp ce stai aici, pretinzând stăpânirea unui pustiu.

— Ajunge de aprecierea reciprocă. Ești năpădit, vechi prieten - hee hee, cât de des folosesc acele cuvinte, nu? Prieteni vechi, oh, unde sunt acum? Cât de departe a

căzut? Răspândit în vânt, poticnindu-se fără speranță neîndrumat și orb...

— Nu ai avut niciodată atât de mulți prieteni, Kellanved.

— Beset, spuneam. Până la căderea nopții vei muri de deshidratare – mai sunt patru zile sau mai mult până la prima primăvară pe Câmpia Lamatath.

'Înțeleg.'

„Bineînțeles, indiferent unde se întâmplă să fii când vei muri în sfârșit, vechiul *tău* prieten este obligat să vină să te găsească.”

— Da, sunt sigur că o va face.

— Să mă bucuri de victorie.

— Hood nu se bucură.

— Ei bine, asta e o idee dezamăgitoare. Deci, va ajunge să nu se laude, atunci. Nu conteaza. Ideea este *că vei fi pierdut* .

— Și succesul meu sau lipsa acestuia contează pentru tine, Kellanved?

răspunse Cotillion. — În mod surprinzător, da.

'De ce?'

Această întrebare directă părea să-i surprindă pe ambii zei pentru o clipă. Apoi Shadowthrone pufni. 'Conteaza? Cu greu. Deloc, de fapt. Suntem aici să te ajutăm, blestemat. Nebun încăpăţânat, încăpăţânat, beligerant. De ce te-am considerat vreodată un vechi prieten îmi scapă complet! Ești prea prost ca să fi fost unul, vreodată! Uite, până și Cotillion este exasperat de prostitatea ta.

— În mare parte amuzat, de fapt, îl corectă Cotillion, zâmbind acum către Traveller. — Tocmai mi-am adus aminte de discuțiile noastre, ah, din cortul de comandă, când eram în campanie. Poate cel mai grăitor adevăr al vechilor prietenii este că dinamica lor nu se schimbă niciodată.

— Inclusiv postulaţiile tale zgomotoase, spuse Shadowthrone sec. — Ascultă, tu, Călător sau cum îți spui acum. Câinii Mei te vor călăuzi către mântuirea ta - hah, cât de des s-a spus asta? Între timp, vă vom oferi coji de apă, fructe uscate și altele asemenea — nenumăratele nevoi iritante ale mortalității, par să-mi amintesc. Neclar. Tot ceea ce.'

— Și ce cauți în schimbul acestui dar?

Au trecut o duzină de bătăi ale inimii fără a primi niciun răspuns,

Chipul Călătorului coborî încet într-o încruntă periculoasă. „Nu voi fi influențat de sarcina mea. Nici măcar întârziat...

'Nu, desigur că nu.' Shadowthrone flutură o mână efemeră. — Chiar opusul, de fapt. Vă îndemnăm. Vă îndemnăm. Grăbește-te, stabilește-ți cursul, caută confruntarea. Nu lăsa nimic și nimeni să-ți stea în cale.

Încruntarea călătoarei s-a adâncit.

Un râs blând de la Cotillion. 'Nu este nevoie. El spune adevărat, Prima Sabie. Ne face plăcere să vă oferim posibilitatea, în această problemă specială.

— Nu mă voi târgui cu el.

'Noi stim.'

— Nu sunt sigur că înțelegi pe deplin...

'Noi facem.'

— Vreau să-l ucid pe Hood. Vreau să-l ucid pe Zeul Morții.

— Mult noroc! spuse Shadowthrone.

Mai multă liniște.

Cotillion a venit apoi în față, transportând provizii care nu fuseseră acolo cu o clipă în urmă. Le-a pus jos. — Shan va deschide calea, spuse el încet, dându-se înapoi.

Călătorul aruncă o privire spre cei doi noi câini. — Și alea?

Cotillion îi urmă privirea, părând momentan tulburat înainte să ridice din umeri. 'Greu de spus. Doar au sortat. . a apărut-'

— I-am chemat, desigur! spuse Shadowthrone. — Cel alb îl cheamă Pallid. Cel mai alb se numește Lock. Şapte este numărul dorit, numărul necesar.'

„Tronul Umbrei”, spuse Cotillion, „nu i-ai convocat”.

'Trebuie sa am! De ce altfel ar fi aici? Sunt sigur că am făcut-o, la un moment dat. O dorință, poate, în timp ce privești în sus la stele. Sau o dorință, da, de o putere atât de copleșitoare, încât nici măcar Abisul nu m-a putut nega!'

— Ceilalţi par să le fi acceptat, remarcă Cotillion, ridicând din nou din umeri.

— Ți-a trecut prin cap, a spus Traveller încet, zeului care stătea în fața lui, că ar putea fi legendarii Câini ai Luminii?

'Într-adevăr? De ce ai crede asa ceva?' Și în acel moment, când Cotillion și-a întâlnit privirea și i-a făcut cu ochiul, toată epuizarea – însăși nemurirea ascendentului în sine – a dispărut, iar Călătorul l-a văzut încă o dată – după

ceea ce părea o viață întreagă – pe omul pe care odată și-a numit prieten.

Cu toate acestea, nu putea să zâmbească, să dea vreun răspuns la acel gest și la invitația pe care o oferea. Nu-și putea permite așa ceva. . slăbiciune. Nu acum, poate niciodată niciodată. Cu siguranță, nu cu ceea ce deveniseră acești doi vechi prieteni. *Ei sunt zei și nu trebuie să ne încredem în zei.*

Întinzându-se în jos, a adunat pieile și rucsacul. — Care a condus ursul la coastă? el a intrebat.

'Angrenaj. Aveai nevoie de mâncare, altfel nu ai fi ajuns nici până aici.

— Eram aproape de cină, Cotillion.

— Întotdeauna am avut încredere în tine, Prima Sabie.

Următoarea – și probabil ultima – întrebare pe care Traveler i-a adresat zeului a fost cea mai dificil de exprimat. — Și care dintre voi mi-a distrus nava și mi-a ucis echipajul?

Sprâncenele lui Cotillion se ridicară: — Nu noi. Dassem, nu am face asta.

Călătorul studia ochii zeului – întotdeauna mai blând decât s-ar fi așteptat, dar se obișnuise de mult cu asta și apoi s-a întors. 'În regulă.'

Pallid și Lock au căzut în ariergarda la fel de reticenți, dezbinați, pe cât Hounds îl escortau pe Călător spre interior. Shadowthrone reușise să-și întoarcă tronul, astfel încât să poată vedea Prima Sabie și anturajul său diminuându-se încet în nord-est.

Stând în apropiere, Cotillion și-a ridicat mâinile și a privit în jos spre palme, văzând transpirația strălucitoare care se scurgea acolo. 'A fost cât pe ce.'

'Eh? Ce a fost?'

— Dacă ar fi decis că suntem în spatele naufragiului, ei bine, nu-mi place să cred ce s-ar fi întâmplat aici.

— Simplu, Cotillion. Ne-ar fi ucis.

— Și câinii nu ar fi mijlocit.

„Cu excepția, poate, cele mai noi animale de companie! Nu există loialități vechi acolo! Hee Hee!'

— Aproape, spuse din nou Cotillion.

— Ai fi putut să-i spui adevărul. Că Mael îl dorea și îl dorea foarte mult. Că a trebuit să ajungem și să-l tragem afară — ar fi fost mult mai recunoscător cu toate astea.

— Recunoștința este un lux inutil în acest caz, Shadowthrone. Fără distrageri, îți amintești? Nimic și

nimeni care să-l îndepărteze pe Călător de la destinul său sortit. Lasă-l pe Mael pentru altă dată.

'Da foarte bun. Un detaliu pe care îl putem oferi Călătorului atunci când nevoia noastră de el este imediată și, ăăă, presantă. Am aprofundat, urmând sugestia pe care ne-a propus-o în această zi, în acest loc, și iată! Nimeni altul decât Bătrânul Zeu al Mărilor a fost de vină! Acum du-te aici și trage afurisirea aia de sabie și fă bucăți pe acești inamici!

„Nu aceasta este cercetarea pe care trebuie să o facem acum”, a spus Cotillion.

— Ei bine, desigur că nu. Știm deja! Ce trebuie să cercetezi?

Cotillion s-a confruntat cu Shadowthrone. — Mael l-ar fi putut ucide destul de ușor, nu crezi? În schimb, și-a propus să-l *întârzie pe* Traveller. Trebuie să ne gândim la asta. Trebuie să ne dăm seama de ce.

— Da, încep să văd. Suspiciunile s-au trezit – am fost momentan neglijent, lipsit de atenție. Întârziere, da, de ce? Ce valoare?

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

'Ce? Repede, spune-mi!

— Nu contează ce avea în minte Mael. Nu va funcționa.

'Explica!'

— La urma urmei, Mael își asumă o carieră pe fugă. .'

— Da, nu trebuie, desigur, nicio altă posibilitate. Mael nu înțelege! Idiotul! Hee Hee! Acum, să ieșim din grămada asta de cenușă, mă doare gâtul.

Cotillion s-a uitat după câini și încărcarea lor, strâmbându-și ochii în lumina strălucitoare a soarelui. — Timpul, Shadowthrone. .'

'Perfecţiune.'

'Până acum.'

„Nu vom eșua”.

— Mai bine nu.

— Care dintre noii noștri aliați vă imaginați veriga slabă?

Cotillion aruncă o privire înapoi către Shadowthrone. — Ei bine, *tu* , desigur.

— În afară de mine, vreau să spun.

Cotillion se uită cu privirea. Shadowthrone a așteptat. Se agita pe tronul lui.

Miezul nopții la taverna singuratică din Morsko i-a oferit lui Nimander amintiri pe care nu le-ar fi pierdut

niciodată. Săteni cu ochi slăbiți și cu gura neagră care se clătină înainte, ciocnindu-se de el și de ceilalți. Sticle pătate le-au băgat în față. Ochii mânjiți cu ceva tulbure și îngălbenite. Băutura era suficient de puternică pentru a amorți limbile, dacă gemetele îndemnătoare erau, în adevăr, invitații de a bea.

Chiar și fără avertismentul anterior al lui Clip, Nimander nu era înclinat să accepte o asemenea ospitalitate; nici, văzu cu o oarecare uşurare, nici unul dintre rudele lui. Stăteau în picioare, încă înghesuiti la intrare, uluiți și neliniştiți. Aerul înțepător al camerei cu tavanul jos era dulce, suprapunând tulpini de transpirație acre și ceva asemănător cu degradarea vie.

Skintick s-a mutat alături de Nimander și amândoi l-au privit pe Clip – Desra lângă el – se îndrepta spre tejghea. — Un simplu ulcior de vin? Unde în acest loc? Probabil nu.'

Nimander bănuia că Skintick avea dreptate. Tot ce putea vedea, la fiecare masă, în fiecare mână, era același balon cu gât lung, cu gura înnegrită.

Gemetele erau acum mai zgomotoase, cacofonice ca gemetele fiarelor într-un abator. Nimander a văzut un bărbat – o creatură străveche, îndoită și slăbită – răsturnându-se întâi pe podeaua din grătare de lemn, zdroindu-și nasul. Cineva din apropiere se dădu înapoi, strivindu-i degetele nefericitului sub un călcâi.

— Deci, unde este preotul? întrebă Nenanda din spatele lui Nimander și Skintick. — La urma urmei, a fost invitația lui.

— Pentru o dată, Nenanda, spuse Skintick fără să se întoarcă, mă bucur să te am aici, cu mâna pe sabie. Nu-mi place asta.

— Nimeni de aici nu ne poate răni, rosti Nenanda, dar tonul lui arăta că era încântat de cuvintele lui Skintick. „Ascultă-mă”, a spus el, „în timp ce Clip nu este aproape – ne ține pe toți în dispreț”.

Nimander se întoarse încet, în timp ce Skintick spuse: „Am observat. Ce crezi din asta, frate?

„El vede ceea ce alege să vadă”.

Nimander văzu că Kedeviss și Aranatha ascultau, iar expresia slabă de căprioară de pe fața acestuia din urmă dispăru brusc, înlocuită de un gol înfiorător pe care Nimander îl cunoștea bine. — Nu contează, spuse Nimander, trezindu-i brusc sudoare sub haine. — Lasă, Nenanda. Nu contează.

— Dar este, a replicat Nenanda. — Trebuie să ştie. De ce am supravieţuit bătăliilor noastre, când toți ceilalți au căzut. Trebuie să *înțeleagă* .

— Cu asta s-a terminat, acum, insistă Nimander,

— Nu, spuse Skintick, Nenanda are dreptate de data asta, Nimander. El are dreptate. Clip vrea să ne ducă la acest zeu pe moarte, până la urmă. Orice plănuiește el ne ține cont de noi, de parcă nu am exista. fără voce...

— Inutil, spuse Nenanda.

Nimander îşi întoarse privirea. Mai mulți săteni se prăbușeau, iar cei de pe podea începuseră să se zvâcnească, zvârcolindu-se în bazine de deșeuri proprii. Ochii nevăzători s-au rostogolit extatic în orbite scufundate. — Dacă ne-am făcut. . fără voce, îmi pare rău.

— Ajunge de gunoiul ăsta, spuse Skintick conversațional.

— Sunt de acord, spuse Nenanda. — Nu am făcut-o înainte – am fost supărat pe tine, Nimander, că nu ai spus această așa-numită Sabie Mortală a Întunericului. Povestindu-i despre noi, cine suntem. Prin ce am trecut. Așa că am încercat să o fac eu, dar nu are rost. Clipul nu ascultă. Nu pentru nimeni, în afară de el însuși.

— Dar Desra? întrebă Nimander.

Nenanda pufni. — Ea râvnește propriul ei mister.

Aceasta a fost o observație ascuțită a lui Nenanda, care l-a surprins pe Nimander. Dar nu era un răspuns la ceea ce a vrut să spună cu întrebarea lui.

Skintick, totuși, a înțeles. — Ea rămâne una dintre noi, Nimander. Când apare nevoia, nu trebuie să te îndoiești de loialitatea ei.

Kedeviss vorbi atunci, cu un dispreţ sec. — Loialitatea nu este una dintre virtuțile Desrei, fraților. Nu pune nicio greutate asupra ei.

Skintick a părut amuzat când a întrebat: — Pe care dintre virtuțile lui Desra *ar trebui să* punem greutate atunci, Kedeviss?

„Când vine vorba de autoconservare”, a răspuns ea, „judecata lui Desra este precisă. Niciodată nu greșit, de fapt. Ea face ca supraviețuirea să fie rezultatul unei clarități profunde — Desra vede mai bine și mai clar decât oricare dintre noi. *Aceasta* este virtutea ei.

Clip se întorcea, Desra lipindu-se acum de brațul stâng, așa cum ar face o femeie care se luptă împotriva terorii.

— Zeul pe moarte este pe cale să sosească, spuse Clip. Își pusese deoparte lanțul și inelele și din neliniștea lui

palpabilă se ridica acum, ca un nor întunecat, promisiunea violenței. — Ar trebui să plecați cu toții. Nu vreau să fiu nevoit să te acopăr, dacă asta devine rău. Nu voi avea timp și nici nu voi accepta vina dacă începi să mori. Deci, pentru binele nostru, pleacă de aici.

A fost, își va aminti Nimander mai târziu, momentul în care ar fi putut păși înainte, ar fi putut să se uite în ochii lui Clip, neclintit, dezvăluind propria lui sfidare și promisiunea din spatele ei. În schimb, s-a întors către ceilalți. — Să mergem, spuse el.

Nenanda făcu ochii mari, un mușchi zvâcnind un obraz. Apoi s-a învârtit și a ieșit din tavernă.

Cu o expresie care ar fi putut fi de rușine, Skintick a întins mâna să o îndepărteze pe Desra de Clip, apoi a îndrumat-o afară. Aranatha întâlni privirea lui Nimander și dădu din cap – dar sensul gestului îi scăpa, având în vedere golul imens din ochii ei – apoi ea și Kedeviss ieșiră din sala de bar.

Lăsând Nimander și Clip.

— Îmi face plăcere, spuse Clip, că iei ordinele la fel de bine ca tine, Nimander. Și că ceilalți încă aleg să te asculte. Nu, a adăugat el, că cred că va dura mult mai mult.

— Nu te confrunta cu acest zeu pe moarte, spuse Nimander. — Nu aici, nu acum.

„Sfat excelent – nu am de gând să fac asta. Pur și simplu aș vedea.

— Și dacă nu este mulțumit să fie văzut de unul ca tine, Clip?

El a zâmbit. — De ce crezi că te-am trimis în siguranță? Acum, du-te, Nimander. Înapoi în camerele noastre. Mângâie-ți iepurii înspăimântați.

Afară, sub o mătura glorioasă de stele strălucitoare, Nimander și-a găsit rudele într-o grămadă strânsă în centrul străzii principale. *Iepuri! Da, s-ar putea să arate așa.* Din tavernă auzeau gemetele înnebunite ajungând la un ton aprig, iar sunetul răsuna acum, părând să se rostogolească înapoi de pe dealurile și câmpiile din jurul satului.

'Auzi aia?' întrebă Skintick. — Nimander? Auzi? Sperietoarele — cântă.

— *Mama Întunecată* , respiră îngrozit Kedeviss.

— Vreau să văd unul dintre acele câmpuri, spuse deodată Skintick. 'Acum. Cine e cu mine?'

Când nimeni nu a vorbit, Nimander a spus: „Tu și cu mine, Skintick. Restul în camerele noastre... Nenanda, stați

de veghe până ne întoarcem.

Nimander și Skintick au privit cum Nenanda i-a condus intenționat pe ceilalți.

Apoi au pornit pe o alee laterală, bătând cu picioarele pe pământul plin de praf și tare. O altă voce se alăturase tuturor celorlalte, ieșind din tâmplă, un strigăt de durere crescândă, un strigăt de o asemenea suferință, încât Nimander se clătina, cu picioarele ca apa sub el. Îl văzu pe Skintick împiedicându-se, căzând în genunchi, apoi împingându-se încă o dată în picioare.

Lacrimile i s-au stors din ochi, Nimander s-a forțat să-l urmeze.

Grădini vechi de case de ambele părți, pline cu juguri abandonate, pluguri și alte unelte, brazdele acoperite de buruieni ca părul decolorat în lumina stelelor. *Doamne, au încetat să mănânce. Totul este în băutură. Îi hrănește chiar dacă îi ucide.*

Acel plâns sepulcral se împuțina acum, dar avea să se ridice din nou, știa el, cu următoarea suflare. Miezul nopții în cârciumă, nectarul murdar a fost băut și zeul îngrozit a fost chemat - poarta sufletului său chinuit a fost deschisă forțat. Hrăniți de durere nemuritoare, închinătorii prosternați au avut spasme de extaz — el le putea vedea gurile înnegrite, limbile negre zvârcolite, ochii în gropile lor pătate; îl vedea pe acel bătrân cu nasul zdrobit și degetele rupte...

Și Clip a rămas înăuntru. Martor al nebuniei, al feței ei întortocheate și când ochii s-au deschis și s-au fixat asupra lui...

— Grăbește-te, gemu Nimander când se dădu peste Skintick, dar când trecea pe lângă verișoara lui întinse mâna și îl apucă de tunică, trăgându-l pe Nimander să se oprească.

Erau la marginea unui câmp.

În fața lor, în lumina rece și argintie, șirurile de sperietoare erau toate în mișcare, membrele zvârcolindu-se ca niște șerpi înfășurați în tifon sau ca niște viermi orbi. Sângele negru curgea pe florile oribilelor plante deschise, emanând nori de polen care străluceau ca fosforescența, călărind curenții de aer nocturn.

Iar Nimander a vrut să se repeze în acel câmp, în mijlocul victimelor răstignite. Voia să guste polenul ăla de pe limbă, pe fundul gâtului. *Voia să danseze în durerea zeului.*

Skintick, plângând, îl târa înapoi – deși părea că duce propria luptă, atât de încordați erau mușchii lui, eforturile lor atât de contradictorii încât căzură unul împotriva celuilalt. Pe pământ.

Acum gheare pe burtă, înapoi pe drumul de pământ.

Polenul - *polenul este în aer. L-am respirat, iar acum – zei de jos – acum tânjim după mai mult.*

Un alt țipăt îngrozitor, vocea un lucru fizic, încercând să urce în cer – dar nu avea nimic de apucat, nici mâner, nici picioare, așa că a țâșnit în lateral, strângând strânsoare de gheață în gât. Și o voce, care țipa în fețele lor.

Tu dansezi! Bei adânc agonia mea! Ce fel de parazit ești? Înceta! Lasă-mă! Elibereaza-ma!

O mie de pași străbătând creierul lui Nimander, dansatori nesfârșiți, incapabili să se oprească chiar dacă ar fi vrut, ceea ce nu, nu, l-au lăsat să continue, și mai departe — zei, pentru totdeauna!

Acolo, în capcana minții, l-a văzut pe bătrân și pe fața lui mânjită cu sânge și nectar, a văzut bucuria din ochi, și-a văzut supletețea membrelor, spatele îndreptat - fiecare buton paralizant și protuberanță dispărut. Tumorile au dispărut. A dansat în mulțime, unul cu toți ceilalți, înălțat și pierdut în acea exaltare.

Nimander și-a dat seama că el și Skintick ajunseseră pe strada principală. Pe măsură ce al doilea strigăt al zeului dispăru, în mintea lui i se strecură o oarecare minte. Se împinse în picioare, târându-l pe Skintick cu el. Împreună, au fugit, clătinându-se, cu capul înainte spre han — a făcut semn mântuirea? Sau căzuseră și Nenanda și ceilalți? Dansau acum pe câmpuri, smulși, aruncați în acel râu negru și turgit?

Un al treilea strigăt, totuși mai puternic, mai solicitant.

Nimander căzu, tras de greutatea lui Skintick. Prea târziu – se întorceau, se ridicau, plecau spre câmp – durerea îl ținea în îmbrățișarea ei mortală și delicioasă – prea târziu, acum...

Auzi ușa hanului trântindu-se în spatele lor.

Apoi Aranatha a fost acolo, cu ochi goali, piele închisă aproape albastră, întinzându-se să-i prindă pe amândoi de mantie. Puterea pe care o ținea ascunsă a fost dezvăluită brusc și au fost târâți spre uşă - unde mai multe mâini i-au luat, i-au tras înăuntru...

Și deodată constrângerea a dispărut.

Gâfâind, Nimander se trezi întins pe spate, uitându-se la fața lui Kedeviss, întrebându-se de expresia ei calculată și gânditoare.

O tuse de la Skintick lângă el. „ *Mama Întuneric salvează-ne!* '

— Nu ea, spuse Kedeviss. — Doar Aranatha.

Aranatha, care tresări la umbre, se ascunde sub strigătul unui șoim vânător. Ea își ascunde celălalt sine în spatele unui zid pe care nicio putere nu poate depăși. O ascunde. Până este nevoie.

Da, o simțea acum, o emanație de voință umplând întreaga cameră. Asaltat, dar ținând. Cum ar fi.

Așa cum trebuie.

Încă o tuse de la Skintick. 'Aoleu. .'

Și Nimander a înțeles. Clip era acolo. Clip, față în față cu Dumnezeul pe moarte. Neprotejat.

Sabia Mortală a Întunericului. Este suficientă această protecție?

Dar se temea că nu era. Se temea de asta, pentru că nu credea că Clip era Sabia Mortală a nimicului. S-a confruntat cu Skintick. 'Ce facem?'

'Nu știu. Poate fi deja. . pierdut.'

Nimander aruncă o privire spre Aranatha. — Putem ajunge la tavernă?

Ea clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să-l părăsim niciodată, anunţă Nenanda.

— Nu fi idiot, se răsti Kedeviss.

Skintick încă stătea pe podea, strângându-și periodic fața, zdruncinat de fiori. „Ce fel de vrăjitorie afectează acest loc? Cum poate sângele unui zeu să facă asta?

Nimander clătină din cap. — N-am auzit niciodată de ce se întâmplă aici, Skintick. Dumnezeul pe moarte. Sângerează otravă. Se străduia să nu plângă. Totul părea întins subțire, momente de la sfâșiere în bucăți, o realitate dintr-o dată în zdrențuri, biciuită de vânturile nebunești.

Oftat lui Skintick era zdrențuit. 'Otravă. Atunci de ce îmi este sete de mai mult?

Nu a existat niciun răspuns pentru asta. *Este acesta un adevăr manifestat? Cu toții ne hrănim cu durerea altora? Râdem și dansăm asupra suferinței, pur și simplu pentru că nu este a noastră? Poate așa ceva să devină dependență? O nevoie nesățioasă?*

Deodată, geamătul îndepărtat și-a schimbat tonul, s-a transformat în țipete. Îngrozitor, crud — sunetele

măcelului. Nenanda fu deodată la uşă, cu şabia scoasă.

'Aștepta!' strigă Kedeviss. 'Asculta! Asta nu este *el* . Sunt *ei* ! Îi ucide pe toți – vrei să ajuți, Nenanda? Tu?'

Nenanda părea să se prăbușească. S-a dat înapoi, zguduit, pierdut.

Țipetele nu au durat mult. Iar când ultimul a șovăit, s-a scufundat în tăcere, până și strigătele Zeului Muritor se potoliseră. Dincolo de ușa hanului, nu era nimic, de parcă satul — întreaga lume exterioară — ar fi fost smuls.

Înăuntru, nimeni nu a dormit. Fiecare se îndepărtase de ceilalți, râvnind la nimic altceva decât propriile gânduri, ascultând doar vocea prea familiară care era conversația unui suflet cu sine. Pe chipurile rudelor lui, Nimander a văzut, era un șoc plictisitor, o slăbiciune în ochii priviți, nevăzători. El a simțit predarea voinței Aranatei, puterea ei, pe măsură ce amenințarea trecea, în timp ce ea se retrăgea încă o dată atât de mult înăuntru încât expresia ei deveni slăbită, aproape lipsită de viață, privirea timidă și zdruncinată nu era gata să se trezească din nou.

Desra stătea la fereastră, cu obloanele interioare trase de o parte și de alta, privind pe o stradă principală goală în timp ce noaptea se târa, lăsând-o pe Nimander să se întrebe de natura dialogului ei interior - dacă așa ceva exista, dacă nu ar fi fost doar o creatură a senzației, călărind curenții instinctului, fiecare alegere reîncadrată în simple cerințe de necesitate.

' *Ei este cruzimea în gândurile tale.* '

Phaed. *Lasă-mă în pace, fantomă.*

' *Nu mă înțelege greșit. Sunt de acord. Desra este o curvă. Are un creier de curvă, genul care confundă dăruirea cu primirea, darul cu pierderea, invitația cu predarea. Ea este curva puterii, Nimander, așa că stă acolo, așteaptă să-l vadă, așteptând să-l vadă pe ucigașul tăvăluit pe care l-ar duce în pat. Confuzii, da. Moartea cu viata. Disperarea cu sărbătoare. Frica cu nevoie și pofta cu dragoste.* '

Pleacă de aici.

nu *vrei asta cu adevărat, pentru că atunci te-ar lăsa vulnerabil la acea altă voce din capul tău. Dulcea femeie murmurând toate acele cuvinte îndrăznețe – îmi amintesc că am auzit vreodată așa ceva când era în viață?* '

Stop.

„ În cușca imaginației tale, imun fericit la tot ce era real – indiferențele crude, da – faci atât de mult din atât de puțin, Nimander. Un zâmbet de șansă. O privire. În cușca ta

ea zace în brațele tale, iar aceasta este cea mai pură iubire, nu-i așa? Nepătat, etern ...

Oprește-te, Phaed. Nu știi nimic. Erai prea tânăr, prea obsedat de sine, ca să vezi ceva de la altcineva, dacă nu te amenința.

nu *era o amenințare?* '

Nu m-ai vrut niciodată așa — nu fi absurd, fantomă. nu inventa-

' *Nu inventez nimic! Erai prea orbit ca să vezi ce era chiar în fața ta! Și a murit la sulița unui Tiste Edur? A făcut-o cu adevărat? Unde eram în acel moment, Nimander? Îți amintești că m-ai văzut deloc?* '

Nu, asta a fost prea mult.

Dar ea nu avea să cedeze. De ce *crezi că ideea de a-l ucide pe Sandalath a fost atât de ușoară pentru mine? Mâinile mele erau deja pătate ...*

Stop!

Râsete, răsunându-i prin cap.

El a vrut să nu spună nimic, a așteptat ca acele zgomote înfiorătoare de veselie să se diminueze, să devină din ce în ce mai slabe.

Când ea a vorbit din nou în mintea lui, nu era deloc umor în tonul ei. Nenanda *vrea să te înlocuiască. El vrea comanda pe care o ai, respectul pe care ceilalți îl au pentru tine. O va lua, când își va vedea șansa. Nu ai încredere în el, Nimander. Loviți mai întâi. Un cuțit în spate - așa cum ai acționat pentru a mă opri, așa trebuie să faci din nou, și de data aceasta nu poți da greș. Nu va exista niciun Withal acolo pentru a termina sarcina. Va trebui să o faci singur.* '

Nimander își ridică privirea, se uită la Nenanda, cu spatele drept, mâna sprijinită pe pom. *Nu, minți.*

- vă dacă trebuie, dar nu pentru mult timp. Luxul trebuie să fie de scurtă durată. Va trebui să-ți arăți. . hotărâre, și în curând. '

Și câți rude mai vrei să vezi morți. Phaed?

' *Jocurile mele s-au terminat. Le-ai pus capăt odată pentru totdeauna. Tu și fierarul de săbii. Urăște-mă dacă vrei, dar am talente și ți le fac cadou. Nimander — tu ai fost singurul care m-a ascultat vreodată, singurul căruia i-am deschis inima ...*

Inima? Acea baltă ticăloasă de ciudă în care îți plăcea atât de mult să înoți - asta a fost inima ta?

' *Ai nevoie de mine. Dau putere acolo unde esti cel mai slab. O, fă-o pe cățea să murmure de dragoste, umple-i gura cu toate cuvintele potrivite. Dacă ajută. Dar ea nu te*

poate ajuta cu alegerile grele pe care trebuie să le facă un lider. Nenanda crede că poate face mai bine - vezi asta în ochii lui, atât de rapid să provoace. '

— Se face lumină, spuse Desra de la fereastră. Ea s-a întors. — Cred că ar trebui să ieșim. La tavernă. S-ar putea să fie rănit. Poate că are nevoie de ajutorul nostru.

— Îmi amintesc că nu mi-a cerut asta, mârâi Nenanda.

„Nu este atotputernic", a spus Desra, „deși s-ar putea să afecteze așa ceva – vine cu faptul că este atât de tânăr".

Nimander se uită la ea. De unde a venit această perspectivă?

— Clipul este vulnerabil? întrebă Kedeviss, simulat de surpriză. — Grăbiți-vă să profitați de asta, Desra.

— Asediul nesfârșit care este invidia ta devine obositor, Kedeviss.

Kedeviss păli la asta și nu spuse nimic.

Oh, suntem un grup vicios, nu-i așa? Nimander și-a frecat fața, apoi a spus: „Să mergem, atunci, să vedem singuri ce s-a întâmplat cu el".

Desra a trecut prima pe uşă.

Afară într-o lumină argintie palida, un cer cerulean lipsit de nori, arătând cumva pătat de nisip. Plantele culese se lăsară în rafturi, ude cu rouă, bulbii ca niște capete umflate aliniați în rânduri deasupra zăbrelei. Nimander văzu, în timp ce se opri pe stradă, că ușile templului erau întredeschise.

Clip stătea întins pe trotuarul de lemn din fața tavernei, ghemuit, atât de acoperit de sânge uscat încât ar fi putut fi o siluetă turnată în noroi negru.

Au pornit spre el.

Ochii lui Clip erau deschiși, holbați - Nimander se întrebă dacă era mort, până când văzu ridicarea și coborârea lentă a pieptului său - dar nu arăta nimic, chiar dacă se închideau în jurul lui, chiar dacă Nimander îngenunchea în fața lui.

Skintick se îndreptă spre ușile tavernei, le împinse și intră înăuntru. Ieși clătinându-se o clipă mai târziu, cu ambele mâini acoperindu-și fața în timp ce ieși împleticit în mijlocul străzii și rămase acolo, înapoi la ceilalți.

sacrificarea. I-a măcelărit pe toți. Sabia lui Clip zăcea în apropiere, plină de sânge, de parcă întreaga armă ar fi fost târâtă printr-o fiară enormă.

— Au luat ceva de la el, spuse Aranatha. 'Plecat. Plecat.'

Nenanda făcu un jogging, direct spre templul de vizavi.

'Plecat pentru totdeauna?' o întrebă Nimander pe Aranatha.

'Nu știu.'

— Cât timp poate trăi astfel?

Ea clătină din cap. „Forțați în el mâncare și apă, păstrați-i rănile curate. .'

Momente lungi în care nimeni nu vorbea, când părea că nu se găsește o singură întrebare, puteau fi curățate și rostite în numele normalității.

Nenanda se întoarse: „Au fugit, preoții, toți au fugit. Unde trebuia să fie Codul pe moarte?

— Un loc numit Bastion, spuse Kedeviss. — La vest de aici, cred.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Nimander, îndreptându-se spre ceilalți.

Nenanda își dezveli dinții. — Pentru a-l răzbuna.

— Să-l aduc înapoi, a replicat Nimander. — Să-i întorc orice au luat.

Aranatha oftă. — Nimander. .'

— Nu, mergem la Bastion. Nenanda, vezi dacă sunt cai, sau mai bine zis, un bou și o căruță – era un grajd mare în spatele hanului. Se uită în jos la Clip. — Nu cred că avem timp să mergem.

În timp ce cele trei femei se îndreptau să adune echipamentul pentru petrecere, urmate pentru moment de Nenanda, Nimander se întoarse să studieze intrarea în tavernă. Ezită — chiar și de aici putea vedea ceva: forme întunecate întinse, scaune răsturnate; iar acum bâzâitul muștelor răsare din întunericul dinăuntru.

— Nu, spuse Skintick în spatele lui. — Nimander. Nu.

— Am mai văzut oameni morți.

— Nu ca acestea.

'De ce?'

— Toți zâmbesc.

Nimander s-a înfruntat cu cel mai apropiat prieten al său, i-a studiat chipul devastat și apoi a dat din cap. După o clipă, a întrebat: „Ce i-a făcut pe preoţi să fugă?”.

— Cred că Aranatha, răspunse Skintick.

Nimander dădu din cap, crezând la fel. Îl luaseră pe Clip - chiar și cu toți sătenii morți, preoții îl luaseră pe Clip, poate chiar sufletul lui, ca un dar pentru Zeul Muritor. Dar ei nu au putut face nimic împotriva celorlalți – nu în timp ce Aranatha s-a împotrivit. Temându-se de pedeapsă, ei au fugit noaptea - departe, probabil în Bastion, la protecția zeului lor.

— Nimander, spuse Skintick cu o voce joasă și găunoasă, suntem forțați.

'Da.'

— S-a trezit încă o dată.

'Da.'

'Am sperat. . niciodata.'

Știu, Skintick. Ai prefera să zâmbești și să glumești, așa cum se cuvine naturii tale binecuvântate. În schimb, fața pe care o vei întoarce spre ceea ce urmează. . nu va fi diferit de al nostru și nu ne-am uitat toți unii la alții în acele vremuri? Nu am văzut oglinzile în care am devenit unul pentru celălalt? Nu ne-am dat înapoi?

Trezit.

Ceea ce zăcea în tavernă era doar începutul. Doar Clip și frenezia lui de moment, eșuată.

Din acest moment, ceea ce vine ne aparține.

La asta, chiar și Phaed a tăcut. În timp ce undeva în negura minții lui, atât de slabă încât aproape că era pierdută, o femeie a plâns.

A fost o ciudatenie de optimism orb care sustinea ca cineva rupt se poate vindeca, in timp, ar putea reasambla toate bucatile si sa iasa intreg, poate chiar mai puternic pentru calvar. Cu siguranță mai înțelept, pentru ce altceva ar putea fi răsplata suferinței? Ideea care nu stătea bine cu nimeni, era că cineva atât de zdrobit ar putea rămâne așa - nici să moară (și astfel să îndepărteze exemplul flagrant de eșec din ochii tuturor muritorilor) și nici să nu se îmbunătățească. Un suflet ruinat nu trebuie să fie încăpățânat, să nu se agațe de ceea ce era în mod clar o existență mizerabilă.

Prietenii se retrag. Cunoștințele se îndepărtează. Iar cel care a căzut găsește o lume solitară, un loc în care nu se putea găsi refugiu împotriva singurătății, când singurătatea era adevărata răsplată a supraviețuirii pentru totdeauna mutilată, pentru totdeauna slăbită. Dar cine nu ar alege acea soartă, când alternativa era milă?

Desigur, mila era un sentiment practic dispărut printre Tiste Andii, iar acest Endest Silann a văzut ca o binecuvântare rară în rândul lui. Nu ar fi putut suferi o asemenea considerație pentru foarte mult timp. Cât despre chinul amintirilor lui, ei bine, era cu adevărat extraordinar cât de mult puteam rezista la acel asalt. Cu toate acestea, știa că nu era unic în această chestiune - era povara

întregului său popor, până la urmă. Suficient pentru a-i atenua singurătatea? Poate.

Întunericul tăcuse atât de mult timp, visele lui de a auzi șoapta tărâmului său – a locului său de naștere – erau mai puțin decât cenușă. Nu era, deci, de mirare că acum stătea în întunericul camerei sale, învelit în sudoare, fiecare firicel părând să bea toată căldura din carnea lui. Da, ei îl manifestaseră pe Kurald Galain aici în acest oraș, un act de voință colectivă. Cu toate acestea, era o putere fără chip – Mama Întuneric îi părăsise și nicio dorință din partea lor nu putea schimba asta.

Deci, ce este asta?

Cine vorbește cu atâta putere?

Nu o șoaptă, ci un strigăt, un strigăt care s-a înțepat. . ce? *Cu afront. Indignare. Ultraj. Cine este aceasta?*

El știa că nu era singurul care simțea acest atac – alții trebuie să-l simtă, în Black Coral. Fiecare Tiste Andii probabil stătea sau stătea nemișcat în acest moment, cu inima bătând cu putere, cu ochii mari de frică și de mirare. Și, poate, *speranță* .

Ar putea sa fie?

S-a gândit să viziteze templul, să audă chiar de la Marea Preoteasă. . ceva, o declarație, o recunoaștere proclamată. În schimb, s-a trezit ieșind clătinându-se din camera lui, grăbindu-se pe coridor și apoi urcând scările, rotund și rotund, ca prins de o febră învolburată. Ieșit în proprietatea Domnului său, orientată spre sud – poticnându-se să-l găsească pe Anomander Rake așezat pe scaunul său cu spătar înalt, cu fața la fereastra alungită și, mult mai jos, mări care se prăbușesc vopsite în negru și argintiu în timp ce curenții adânci și necunoscuti se zvârliau.

— Doamne, gâfâi Endest.

— Am avut de ales? întrebă Anomander Rake, privind încă la tumultul îndepărtat.

'Lordul meu?'

Kharkanas. Ai fost de acord cu ea? . evaluare? Endest Silann? Nu am văzut adevărat ce avea să vină? Înainte de sosirea lui Light, eram într-un război civil. Vulnerabil la forțele care se vor naște curând. Fără sângele lui Tiamatha, nu aș fi putut niciodată să impun. . pace. Unificare.'

— Sire, spuse Endest Silann, apoi descoperi că nu mai poate continua.

Rake părea să înțeleagă, pentru că oftă și spuse: „Da, o pace foarte îndoielnică. Pentru atât de mulți, pacea morții.

Cât despre unificare, ei bine, asta s-a dovedit îngrozitor de scurtă, nu-i așa? Totuși, mă întreb, dacă aș fi reușit – cu adevărat reușit – i-ar fi răzgândit asta?

— Domnule, ceva se întâmplă.

'Da.'

— Ce trebuie să facem?

— Ah, prietene, ai dreptate să întrebi asta. Nu contează marea preoteasă și răspunsul ei - întotdeauna același cu ea, da? Cine strigă strigătul de război al lui Kurald Galain? Să căutăm răspunsul între picioarele ei. Chiar și asta poate deveni obositor, în cele din urmă. Deși nu-mi repeta cuvintele lui Spinnock Durav, nu i-aș dezamăgi plăcerea ocazională.

Endest Silann a vrut să țipe, a vrut să se arunce împotriva Domnului său, să-l apuce de gât și să iasă forțat - să forțeze ce? Nu a stiut. Fiul Întunericului era, după părerea lui, cea mai deșteaptă creatură – muritoare, nemuritoare, nu conta – pe care o întâlnise vreodată. Gândurile lui au parcurs o mie de piese simultan și nicio conversație cu el nu putea fi prezisă, nicio cale considerată sigură.

„Nu pot să răspund de data asta”, a spus apoi Anomander Rake. — Mi-e teamă, nici Spinnock nu poate. Va fi nevoie de el. . în altă parte.' Și acum capul i s-a întors și ochii i s-au ațintit asupra lui Endest Silann. — Trebuie să ţi se încadreze din nou. Înca o data.'

Endest și-a simțit sufletul retrăgându-se îngrozit, strângându-se înapoi în orice peșteră pe care o scoase cu gheare undeva, în groapa minată a inimii lui. — Domnule, nu pot.

Anomander părea să considere că o vreme, zece mii de piese au dansat peste ceva nou, care a declanșat o ușoară surpriză asupra trăsăturilor sale. Și a zâmbit. 'Am înțeles. Nu voi mai întreba, atunci.

'Apoi. . atunci ce - cine? Sire, eu nu...

Tonul ironic al lui Anomander Rake s-a tulburat îngrozitor cu cuvintele lui: „Renăscut în furie, oh, dacă aș putea vedea asta”. Apoi vocea lui a devenit sobră. — Ai avut dreptate – nu poți sta în locul meu. Nu mijloci în niciun fel, Endest Silann. Nu te așeza între două forțe, niciuna dintre ele nu le poți rezista. S-ar putea să simți nevoia, dar sfidează-o cu toată voința ta. Nu trebuie să fii pierdut.

— Domnule, nu înțeleg.

Dar Anomander Rake ridică o mână.

ˆ

Și da, emanația a dispărut. Intunericul tăcu din nou. Orice intrase în lumea lor dispăruse.

Endest a constatat că tremura. — Va... se va întoarce, Domnul meu?

Fiul Întunericului l-a studiat cu ochi ciudat de voal, apoi se ridică și se îndreptă spre fereastră. — Uite, mările se calmează din nou. O lecție cât mai demnă, cred. Nimic nu ține la nesfârșit. Nici violență, nici pace, nici tristețe, vechi prieten, nici furie. Privește bine la această mare neagră, Endest Silann, în nopțile următoare. Pentru a-ți calma temerile. Pentru a vă oferi îndrumări.

Și, exact așa, știa că a fost demis.

Uimit, speriat de un viitor pe care știa că nu era suficient de inteligent pentru a-l înțelege încă, se înclină, apoi plecă. Au rămas coridoare și scări, și nu atât de mult la un ecou. Și-a adus aminte de o veche rugăciune, cea șoptită înainte de luptă.

Lasă Întunericul să primească fiecare suflare a mea

Cu a ei.

Lăsați viețile noastre să vorbească ca răspuns la moarte

Niciodata singur.

Dar acum, în acest moment, nu se simțise niciodată *mai* singur. Războinicii nu mai exprimau acea rugăciune, știa el bine. Întunericul nu a așteptat să primească o suflare, nici ultima suflare care a făcut legătura între viață și moarte. Un războinic Tiste Andii a luptat în tăcere, iar când a căzut, ei au căzut singuri. Mai profund singur decât putea înțelege oricine care nu era Tiste Andii.

Atunci o nouă viziune i-a intrat în cap, zguduindu-l, oprindu-l la jumătatea scărilor. Marea Preoteasă, cu spatele arcuit, strigând de extaz – sau de timiditate disperată, a existat cu adevărat o diferență?

Căutarea ei. Răspunsul ei nu era deloc un răspuns.

Da, ea vorbește pentru noi, nu-i așa?

— E tulburat, murmură Salind, abia acum scuturându-se de frigul violent care o cuprinsese. „Măscumpărătorul s-a trezit atunci, dintr-un motiv necunoscut și, pentru noi, de necunoscut. Dar l-am simțit. El este cel mai tulburat. .'

Cei jumătate de duzină de pelerini adunați în jurul focului dădură cu toții din cap, deși niciunul nu poseda priceperea ei în aceste chestiuni, prea legați încă de

încăpățânarea confuză a cererilor neîncetate ale morții și, bineînțeles, mai exista și spaima, acum, cea care i-a urmărit în fiecare clipă de la abandonarea lui Benighted, un abandon pe care l-au văzut ca o întoarcere, ceea ce a fost considerat drept, pentru că nimeni de acolo nu se dovedise demn de Seerdomin și de protecția pe care i-o oferea. Da, a avut dreptate când le-a negat. Toți l-au eșuat. Într-un fel încă nedeterminat.

Salind a înțeles toate aceste noțiuni și chiar, într-o oarecare măsură - doar acest lucru surprinzător având în vedere câțiva ani ai ei - a înțeles natura abnegației de sine care le-ar putea da naștere. Oamenii aflați în mare nevoie s-au grăbit să găsească vina în ei înșiși, să-și asume rapid povara vinovăției pentru lucruri asupra cărora, în adevăr, nu aveau control și nu puteau spera să le schimbe. Începuse ea să înțeleagă că era parte integrantă a însăși naturii credinței, a credinței. O nevoie care nu putea fi răspunsă de sine a fost apoi predată cuiva sau ceva mai mare decât tine însuți, iar această formă de predare a fost o ridicare a unei greutăți imense și teribile.

În credință s-a putut găsi eliberare. Relief.

Și această contradicție enormă este pusă la lumină. Credincioșii predau totul, în brațele Răscumpărătorului — care, prin natura sa, nu poate elibera nimic, nu poate găsi nimic în calea mângâirii și, prin urmare, nu se poate preda niciodată.

Atunci unde este răsplata Mântuitorului?

Asemenea întrebări nu erau pentru ea. Poate că într-adevăr nu puteau răspunde. Deocamdată, în fața ei se afla o preocupare mondenă, de cel mai sordid fel. O duzină de foști soldați, probabil din Pannion Tenebrii, terorizau acum tabăra timidă și sumbră. Jefuind noii sosiți înainte ca aceștia să-și pună comorile în tumulă. Au fost bătăi, iar acum un viol.

Această adunare informală, probabil reprezentanții lagărului, o căutaseră, cerând ajutor, dar ce putea ea să le spună? *Ne-am înșelat când credem în The Benighted. Îmi pare rău. El nu era ceea ce credeam noi că este. S-a uitat în ochii mei și a refuzat. Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.*

— Spui că Mântuitorul este tulburat, preoteasă, a spus purtătorul de cuvânt, un bărbat slăbănog – de vârstă mijlocie care fusese cândva negustor în Capustan – care fugise spre vest înainte de asediu, un refugiat în Saltoan care văzuse cu ochii lui Expulzarea. , noaptea în care agenții de avans ai Pannion Domin au fost alungați din acel

oraș. Fusese printre primii pelerini care au ajuns la Marea Tumulă și acum părea că va rămâne, poate pentru tot restul vieții. Oricare ar fi averea pe care o avea cândva era acum parte din tumulă, acum un dar pentru un zeu care fusese om, un om pe care îl văzuse cândva cu ochii lui. — Cu siguranță asta se întâmplă din cauza lui Gra shy;dithan și a criminalilor săi. Răscumpărătorul a fost un soldat în viața lui. Nu va întinde mâna și nu-i va lovi pe cei care îi pradă urmașii lui?

Salind întinse mâinile, cu palmele în sus. — Prietene, nu vorbim. Singurul meu dar este acesta. . sensibilitate. Dar nu cred că sursa neliniștii Răscumpărătorului se află în faptele lui Gradithan și ale cohortelor sale. A fost o înflorire a. . ceva. Nu la îndemână, dar cu atâta putere să facă eterul să tremure. Ea a ezitat, apoi a spus: „Avea aroma lui Kurald Galain — warrenul Tiste Andii. Și, se încruntă ea, încă ceva ce am mai simțit. De multe ori, de fapt. Ca și cum o furtună s-ar fi răvășit departe spre sud, una care se întoarce iar și iar.

Fete goale se uitau la ea.

Salind oftă. „Vedeți norii care se ridică dinspre mare – le putem opri progresul? Putem – oricare dintre noi – să alungăm vânturile și ploaia, grindina? Nu. Asemenea forțe sunt mult deasupra noastră, cu mult dincolo de atingerea noastră și se înfurie cum vor, ducând războaie în ceruri. Asta, prietenii mei, simt ceea ce simt - când ceva se răspândește prin eter, când o furtună se trezește la sud, când Mântuitorul se mișcă neliniștit și este tulburat.

— Atunci nu suntem nimic pentru el, spuse negustorul, cu tristețea plină de ochi. „Am predat totul, toată averea mea, pentru încă un zeu indiferent. Dacă nu ne poate proteja, ce rost are?

Și-a dorit să aibă un răspuns la astfel de întrebări. Nu erau acestea însăși mâinea eforturilor preoțești? Pentru a măcina răspunsuri plăcute, pentru a sugera căi promițătoare către adevărata mântuire? Să arăți o înfățișare benignă, dăruită de timiditatea dată de Dumnezeu, strălucind ca și cum ar fi ventilat de suflarea sacră? — Sentimentul meu, spuse ea, zdruncinată, este că o credință care oferă răspunsuri perfecte la fiecare întrebare nu este o credință adevărată, pentru că singurul ei scop este să satisfacă, să ușureze mintea și, astfel, să-și încheie căutarea. Ea ridică o mână pentru a liniști obiecțiile pe care le vedea trezite printre acești șase credincioși sinceri și serioși. „Este oare credința să aducă pacea, când din

toate părțile inechitatea prosperă, pentru că ea va prospera într-adevăr, când fericiții trec pe lângă orbi fericiți, mulțumiți de propria lor puritate morală, de pacea care le umple sufletele? O, ai putea atunci să întinzi mâna către nenorociții de pe marginea drumului, oferindu-le propriile tale urme și poți să-l vezi pe binecuvântatul burge la număr, crescând într-o mulțime, până când vei fi ca o armată. Dar vor exista, vor fi mereu, cei care se vor îndepărta de mâna ta. Cei care caută pentru că este în natura lor să caute, care se tem de seducția mulțumirii de sine, care nu au încredere în răspunsurile ușoare. Atunci aceștia vor fi dușmanii tăi? Acum se înfurie armata? Îi lovește pe necredincioși? Le zdrobește sub picioare?

— Prietenii mei, asta nu descrie teroarea pe care tocmai a supraviețuit acest pământ? Ochii ei ațintiți asupra negustorului. — Nu asta l-a distrus pe Capustan? Nu este aceasta ceea ce conducătorii din Saltoan au respins atât de violent când i-au alungat pe călugării Pannion? Nu pentru asta a murit Răscumpărătorul luptând?

„Nimic din toate acestea”, mârâia o femeie, „nu ameliorează durerea fiicei mele. A fost violată, iar acum nu se vede nimic în ochii ei. Ea a fugit singură și s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Gradithan a luat-o și a distrus-o. Va scăpa de orice pedeapsă pentru așa ceva? A râs de mine, când mi-am luat fiica. Când am stat în fața lui, cu ea șchiopătată în brațe, *el a râs de mine* .

— Încălţatul trebuie să se întoarcă, spuse comerciantul. — Trebuie să ne apere. Trebuie să ne explice cum l-am eșuat.

Salind studia fețele dinaintea ei, văzând frica și mânia, durerea și disperarea crescândă. Nu era în ea să-i îndepărteze, dar ce putea face? Ea nu a cerut să devină preoteasă - nu era foarte sigură cum sa întâmplat. Și cum rămâne cu propria ei durere? Propria ei istorie spartă? Dar carnea pe care o luase cândva în gură? Nu carnea sângeroasă a unui străin, nu. Primii născuți din Tenescowri, copiii semințelor moarte, ah, trebuiau să fie speciali, da, atât de speciali - dornici să-și mănânce rudele și nu era asta o dovadă a cât de speciali erau? Dar, deci, nevoia teribilă care *o* adusese aici?

— Trebuie să mergi la el, spuse comerciantul. — Știm unde să-l găsim, în Black Coral – te pot conduce la el, preoteasă. Împreună, îi vom cere ajutorul - era un Seerdomin, o sabie aleasă a tiranului. *Ne este dator! Ne datorează tuturor!* '

'Am încercat-'

— Te voi ajuta, insistă comerciantul. „Îi voi arăta dorința noastră de a ne reface căile. Pentru a acorda celor învechiți respectul cuvenit.

Alții au dat din cap, iar comerciantul a luat asta și a continuat: „Vom ajuta. Noi toți aici, vom fi alături de tine, preoteasă. Odată ce îl face să înțeleagă ce se întâmplă, odată ce îl confruntăm — acolo, în taverna aia blestemată cu blestemul ăla de Tiste Andii cu care se joacă — cum poate să se îndepărteze din nou de noi?

Dar corectitudinea? Dar Seerdomin și propriile sale răni? Vedeți zelul în semenii voștri – vedeți-l în voi înșivă, apoi întrebați: unde este compasiunea mea când stau în fața lui, strigând cererile mele?

De ce niciunul dintre voi nu se va apăra?

'Preoteasă!'

'Foarte bine.' Și se ridică, trăgându-și strâns halatul de lână. — Du-te, atunci, negustor, unde poate fi găsit.

Un bărbat s-a ghemuit lângă tejghea, strănutând destul de aprig încât să-și slăbească dinții și, în timp ce acest baraj continua, nimeni de la masă nu a încercat să vorbească. Mâinile întinse după bomboane, kelyk strălucea pe buze, iar ochii străluceau tulburi și fixați cu intenție asupra câmpului de luptă.

Spinnock Durav a așteptat ca Seerdomin să facă o mișcare, să încerce ceva neașteptat în susținerea apărării sale deformante - omul era întotdeauna bun pentru o surpriză sau două, un fulger de geniu tactic care l-ar putea foarte bine opri pe Spinnock, chiar și să-l facă el se clătina. Și nu era aceasta chiar miezul concursului, un indiciu strălucitor de glorie?

Criza de strănut s-a încheiat - ceva care, evident, venea din prea mult kelyk. Un flux brusc al sinusurilor, urmat de o scurgere alarmant de întunecată – acum începuse să vadă pete, pe pereți, pavaj și pavaj, peste tot în oraș. Această băutură străină a vândut mai mult chiar și bere și vin. Iar printre băutori se aflau acum agresori care se găseau, cu ochi strălucitori poticniți, guri atârnate, limbi ca niște viermi negri. Până acum, Spinnock nu văzuse așa ceva printre Tiste Andii, dar poate că era doar o chestiune de timp.

Sorbi din ceașca lui de vin, mulțumit să constate că tremurul din degetele lui încetase în sfârșit. Erupția de putere a lui Kurald Galain, care îl luase atât de pe

nesimțite, dispăruse, lăsând puțin mai mult decât o vagă neliniște care a acris doar puțin gustul vinului. Tulburări ciudate în aceste nopți, - cine ar putea spune prevestirea lor?

Înalta Preoteasă ar putea avea o idee sau două, bănuia el, deși punctuația fiecărei afirmații din ea nu s-a schimbat niciodată, nu-i așa? Pe jumătate zâmbind, sorbi din nou din băutură.

Seerdomin se încruntă și se așeză pe spate. „Acesta este un atac la care nu pot supraviețui”, a pronunțat el. — Înșelăciunea bufonului a fost bine jucată, Spinnock. Nu se anticipa asta.

'Cu adevărat?' întrebă Spinnock. — Cu acești aliați aici?

Seerdomin s-a strâmbat la ceilalți doi jucători, apoi a mormăit un râs acru. — Ah, da, vă înțeleg punctul de vedere. Cred că kelyk-ul le ia mințile.

— Se ascuți, ca să știi, spuse Garsten, lingându-și buzele pătate. — Deși aș jura că unele nopți este mai puternic decât alteori, nu ai spune așa, Fuldit?

'Eh? Da, presupun că da. Când o să te muți, Seerdomin? Eh? Resto, adu-ne încă o sticlă!

— Poate, mormăi Seerdomin, mintea *mea* nu este ascuțită. Cred că trebuie să mă predau.

Spinnock nu spuse nimic, deși era dezamăgit – nu, era zguduit. Putea să vadă un contor decent, presupuse că adversarul său îl văzuse imediat, dar fusese ocupat să caute ceva mai bun, ceva mai sălbatic. În alte nopți, talentul lui Seerdomin avea să izbucnească în momente ca acestea – un gambit neînfricat care părea să pivoteze lumea chiar pe această masă.

Poate dacă mai aștept puțin...

— Cedez, spuse Seerdomin.

Cuvinte rostite, o criză pronunțată.

— Resto, adu-ne un ulcior, dacă vrei să... Seerdomin n-a mai ajuns. Părea să se zvâcnească înapoi în scaun, de parcă o mână invizibilă tocmai i-ar fi izbit pieptul. Ochii lui erau pe ușa tavernei.

Spinnock se răsuci pe scaun pentru a vedea că străinii sosiseră la Scour. O tânără îmbrăcată într-un halat ruginiu țesut aspru, cu părul tuns scurt – chiar mai scurt decât al Marii Preotese – dar același negru la miezul nopții. O față palidă și moale și rafinată, cu ochi căprui adânc, căutând acum prin întuneric, găsind în cele din urmă pe cel pe care îl căuta: Seerdomin. În spatele ei se înghesuiau alții, toți

purtând puțin mai mult decât cârpe, cu fețele lor slăbite strânse de ceva ca de panică.

Femeia din frunte s-a apropiat.

Seerdomin stătea ca un bărbat bătut în cuie pe scaun. Toată culoarea îi părăsise fața cu o clipă mai devreme, dar acum se întuneca, ochii îi străluceau de furie puternică.

„În noaptea-”

„Acesta este refugiul meu”, a spus el. 'Părăsi. Acum.'

'Noi-'

'"Noi"? Uită-te la urmașii tăi, preoteasă.

Se întoarse, la timp să-i vadă pe ultimul dintre ei ieșind în grabă pe ușa tavernei.

Seerdomin pufni.

Impresionant, tânăra și-a ținut locul. Roba s-a desfăcut – lipsită de centură – și Spinnock Durav a considerat că abia era adoleşcentă. O preoteasa? *Ah, Marele Tumul, Mântuitorul.* — Încălţată, reluă ea, cu o voce pe care puţini i-ar fi greu să o asculte, într-adevăr, pe larg, „Nu sunt aici pentru mine. Cei care au fost alături de mine au insistat și chiar dacă curajul le-a eșuat până la urmă, acest lucru le face nevoia să nu fie mai puțin valabilă.

— Au venit cu cereri, spuse Seerdomin. „Nu au niciun drept și sunt timizi, au inteles adevărul de îndată ce m-au văzut. Acum ar trebui să faci la fel și să pleci așa cum au făcut ei.

— Trebuie să încerc...

Seerdomin se ridică în picioare, destul de brusc încât să-i surprindă pe Garsten și Fuldit, în ciuda simțurilor lor tulburi, și amândoi se uitară în sus cu ochii mari și speriați.

Preoteasa nici măcar nu tresări. — Trebuie să încerc, repetă ea, de dragul lor și de dragul meu. Suntem ascunși în tabără...

— Nu, spuse Seerdomin. — Nu ai niciun drept.

— Te rog, vrei doar să asculți?

Marginea dură a acestor cuvinte l-a surprins clar pe Seerdomin. Garsten și Fuldit, adunându-și canelurile și sticlele, părăsiră repede masa.

Spinnock Durav se ridică, se înclină ușor la amândoi și se îndreptă spre ieșire. Când a trecut pe lângă Resto – care stătea nemișcat, cu un ulcior în mână – el a spus pe sub răsuflare: „Pe fila mea, te rog – toată noaptea. Seerdomin nu se va gândi la tine când va pleca.

Resto clipi la el, apoi dădu din cap,

^

In întunericul vizavi de ușa Scourului, Spinnock Durav așteptă. Se aşteptase pe jumătate să vadă pelerinii aşteptând afară, dar strada era goală – ei fugiseră într-adevăr, la fugă, probabil tot drumul înapoi în tabără. Era puțin coloană vertebrală în urmașii Mântuitorului.

Cu cel puțin o excepție, se corectă când preoteasa ieși afară.

Chiar și de la zece pași depărtare, o văzu că s-a lăsat ușor, de parcă s-ar fi trezit pe picioare deodată lăpădate. Strângând strâns halatul, porni, cu trei, patru pași, apoi încetini și în cele din urmă se opri pentru a se întoarce și a înfrunta Spinnock Durav.

Cine a venit în față. — Scuză-mă, preoteasă, spuse el.

— Prietenul tău a luat acel ulcior pentru el, spuse ea. — Așteaptă-te la o noapte lungă. Dacă ai grijă, poți să-l strângi în câteva clopote – aș prefera să nu petreacă o noapte fără sens întins pe podeaua aceea murdară.

— Aș fi crezut că această posibilitate ți-ar putea face plăcere, spuse Spinnock.

Ea se încruntă. 'Nu. El este cel înclinat.

— Și ce înseamnă asta?

Ea a ezitat, apoi a spus: „În fiecare zi, până de curând, venea timid la Great Bar și îngenunchea în fața lui. Să nu se roage, să nu livreze un mărunțiș.

Confuz, Spinnock Durav a întrebat: — Atunci, ce?

— Bănuiesc că ar prefera ca asta să rămână un secret.

— Preoteasa, el este prietenul meu. Îi văd bine suferința...

— Și de ce te deranjează atât de mult? Mai mult decât ar putea simți un prieten - pot simți asta. Majoritatea prietenilor ar putea oferi simpatie, chiar mai mult, dar în interiorul lor rămâne gândul de piatră că sunt recunoscători că ei înșiși nu împărtășesc situația prietenului lor. Dar asta nu este în tine, nu cu acest Seerdomin. Nu, se apropie ea cu un pas, cu ochii căutând, el răspunde unei nevoi și, atât de rănit este acum, *începi* să sângerezi.

— Mamă întunecată, femeie!

Ea s-a retras la izbucnirea lui și și-a întors privirea. 'Îmi pare rău. Domnule, îngenunchează în fața Marelui Tumul și îi dă Mântuitorului cel mai prețios dar dintre toate. *Compania* . Cererea de nimic. El vine să uşureze singurătatea Mântuitorului.' Și-a trecut o mână înapoi prin părul scurt. — Am căutat să-i spun ceva, dar nu m-a auzit.

'Pot sa-'

'Mă îndoiesc de asta. Am încercat să-i spun ce simt de la Mântuitorul. Domnule, prietenul dumneavoastră este *dor* . Ea oftă, întorcându-se. „Dacă toți cei care se închină ar face-o fără nevoie. Dacă toți veneau la salvatorul lor fără a-și ține seama de acest titlu și de povara lui, dacă ar veni ca prieteni... ea se uită înapoi la el, ce s-ar întâmpla atunci, crezi? Ma intreb. .'

O privi plecând, simțindu-se umilită, prea zguduită ca să le urmărească, să scoată din rădăcină răspunsurile – detaliile – de care avea cea mai mare nevoie. Pentru a afla ce putea face, pentru Seerdomin. Pentru ea.

Pentru ea?

Acum, de ce ar trebui să conteze? Lângă Abis, ce mi-a făcut ea?

Și cum, în numele Mamei, poate Seerdomin să-i reziste?

Câte femei fuseseră? Pierduse socoteala. Ar fi fost mai bine, poate, dacă ar fi ales măcar o dată să-și împărtășească darul longevității. Mai bine, da, decât să-i privești pe cei puțini care rămăseseră cu el pentru o perioadă de timp pierzându-și toată frumusețea, renunțând la tinerețe, până când nu a mai avut de ales decât ca Kallor să-i arunce, să-i închidă, unul câte unul, în vreun turn pe un mont bătut de vânt. Ce altceva ar fi putut face? Au intrat în vieți pline de mizerie, iar această mizerie era un afront la adresa sensibilității lui. Prea multă amărăciune, prea multă răutate în acei ochi fierbinți și îmbătrâniți care se fixau mereu asupra lui. Nu a îmbătrânit la fel de bine? Adevărat, un an pentru ei a fost doar o bătaie de inimă pentru Kallor, dar vezi liniile feței lui, vezi pierderea lentă a mușchilor, nuanța de fier a părului său. .

Nu a fost doar o chestiune de a alege lemnul care ardea cel mai lentă, nu-i așa? Și cu acest gând a dat cu piciorul în cărbunii focului, a privit scânteile răsucind în noapte. Uneori, flăcările urgente ale celor repezi și de scurtă durată își dădeau propriul fel de căldură. Lemn tare și ardere lentă, lemn moale și reticență timidă înainte de prăbușirea cenușii. Lemn rășinos și oh, cât de aprins! Orbitoare, da, o glorie de la care nimeni nu s-ar putea întoarce.

Păcat că a trebuit să omoare fiecare copil pe care l-a născut. Fără îndoială, asta le-a lăsat pe majoritatea soțiilor și iubiților săi oarecum nemulțumiți. Dar nu fusese atât de crud încât să ezite, nu-i așa? Nu. De ce, le-ar smulge acele

bebeluși înspăimântători din brațele mamei lor, nu la câteva clipe după ce se eliberaseră din pântece, și nu era acesta un adevărat semn de milă? Nimeni nu se atașează de lucrurile moarte, nici măcar de mame.

Atașamentele, da, acum erau într-adevăr o pierdere de timp și, mai relevant, o slăbiciune. Pentru a conduce un imperiu — pentru a conduce o sută de imperii — e nevoie de o anumită obiectivitate. Totul urma să fie folosit, să fie refăcut, oricum voia el. De ce, el a lansat proiecte vaste de construcție pentru a-și glorifica domnia, dar puțini au înțeles că nu finalizarea era cea care conta, ci lucrarea în sine și tot ceea ce presupunea ea - comanda lui asupra viețilór lor, loialitatea lor, munca lor. Putea să-i lucreze zeci de ani, să vadă generații de proști trecând una câte una, toți lucrând în fiecare zi a vieții lor, și totuși nu înțelegeau ce înseamnă pentru ei să-i dea lui - lui Kallor - atât de multe ani din existența lor muritoare, atât de mult, într-adevăr, încât orice suflet rațional ar urlă la nedreptatea crudă a unei astfel de vieți.

Acesta era, în ceea ce îl privea, adevăratul mister al civilizației – și, cu toate acestea, el a exploatat-o, până la urmă, nu era mai aproape de a o înțelege. Această disponibilitate a oamenilor altfel inteligenți (ei bine, rezonabil de inteligenți) de a împărți și apoi de a negocia procente îngrozitoare din viața lor foarte limitată, totul în serviciul altcuiva. Și recompensele? Ah, ceva securitate, poate. Cimentul care este stabilitate. Un acoperiș sănătos, ceva pe farfurie, urmașul iubit fiecare destinat să repete toată travaliul. Și a fost un schimb uniform?

Nu ar fi fost nu, pentru el. El știa asta, o știa de la început. Nu avea să negocieze nimic din viața lui. El nu va sluji nimănui, nu ar preda nimic din munca lui pentru edificarea și bogăția tot mai mare a unui nebun care și-a imaginat că propria sa parte a târgului era profundă în generozitatea lui, era într-adevăr cel mai prețios dintre daruri. Că a lucra pentru el sau ea a fost un *privilegiu* – zei! Ideea de asta! Minciuna, atât de înțesată și de încărcată în afișajul ei nemaipomenit!

Câte reguli de comportament civil au fost concepute pentru a perpetua astfel de scheme flagrante de putere și control al celor puțini asupra celor mulți? Reguli apărate până la moarte (de obicei moartea celor mulți, mai rar cea a puținilor) cu legi și războaie, cu amenințări și represiuni brutale — ah, acelea erau zilele, nu-i așa? Cât se lăudase cu acea indignare!

El nu ar fi niciodată unul din mulțime. Și o dovedise, iar și iar, și iar. Și va continua să demonstreze asta.

O coroană era la îndemână. O regalitate aștepta să fie revendicată. Stăpânirea nu asupra a ceva la fel de banal ca un imperiu – acel joc devenise învechit cu mult timp în urmă – ci asupra unui tărâm. O entitate formată din toate forțele posibile ale existenței. Puterea cărnii pământești, fiecare element nelegat, voința coruscantă a credinței, țesătura politicii, religiei, acordului social, sensibilităților, țesute din rădăcinile tragice obișnuite ale veacurilor trecute de aur și lipsite de durere și noilor ere strălucitoare de promisiuni absurde. În timp ce toate au căzut ploile uitării, torentul în cascadă de eșec și moarte, suferință și mizerie, un zeu zdrobit și condamnat pentru totdeauna să rămână așa - oh, Kallor știa că poate uzurpa o astfel de creatură, să o lase la fel de neputincioasă ca a lui. subiectul cel mai abject.

Toate — *toate* — la îndemâna lui.

A dat din nou cu piciorul în jar, ramurile prea mici care alcătuiseră acest foc de scurtă durată, a văzut nenumărate crengi căzând în cenuşă albă. Câteva oase culese erau vizibile printre cărbuni, tot ce mai rămăsese din creatura jalnică pe care o devorase mai devreme în această noapte.

O fâșie de nori a tăiat o fâșie peste fața stelelor și luna acoperită de praf încă nu a răsărit. Undeva, pe câmpie, coioții se certau cu noaptea. Găsise urme de comercianți în ziua trecută, înclinând nord-vest-sud-est. Rule de căruță bine uzate, călcarea boilor în jug. Gunoiul împrăștiat de ambele părți. Mai degrabă timid; numire, toate lucrurile luate în considerare; se obişnuise cu singurătatea, unde singurul semn al activităţii umane fusese ocazional foc de iarbă de pe orizontul vestic — nomazii de câmpie şi căile lor misterioase — ceva de-a face cu turmele de bhederin şi nevoile de diverse ierburi, bănuia el. Dacă l-au spionat, au păstrat cu înțelepciune distanța. Trecerea lui prin locuri avea un mod de a agita spiritele străvechi, un detaliu pe care odată îl găsise suficient de iritant încât să vâneze lucrurile și să le omoare, dar nu mai mult. Lasă-i să se plângă și să se zvâcnească, să se bată și să geme în strânsoarea coșmarurilor timoroase și toate astea. Lăsaţi copiii lor muritori să se înghesuie în ierburile înalte până când el va fi bine și a plecat.

Înaltul Rege avea alte preocupări. Și alte chestiuni cu care își putea ocupa mintea.

Stătea mai drept, cu toate simțurile trezite de o creștere a puterii spre nord. Ridicându-se încet în picioare, Kallor privi în întuneric. Da, ceva spumant treaz, ce ar putea fi? Și. . da, *alta* forta, si pe aia bine a recunoscut-o — Tiste Andii.

Respirația șuieră între dinții uzați. Desigur, dacă ar fi continuat pe această cale, ar fi făcut cerc complet, înapoi în acel loc îngrozitor - cum se numea? Da, Coral. Toată mizeria cu Pannion Domin, o, prostia! Tâmpenia jalnică, mizerabilă a acelei zile!

Ar putea fi acești doi vânători blestemati? Îl măturaseră cumva? Acum loveau spre sud pentru a-l înfrunta în sfârșit? Ei bine, el ar putea bineveni. Și-a ucis partea lui de dragoni, atât puri, cât și Soletaken. *Pe rând, desigur. Două deodată. . asta ar putea fi o provocare.*

În tot acest timp, urmărirea lor fusese un lucru neîndemânatic, lipsit de pricepere. Atât de ușor de păcălit, dus în rătăcire – le-ar fi putut ține ambuscadă de nenumărate ori și poate că ar fi trebuit să facă exact asta. Cel puțin, s-ar putea să fi ajuns să înțeleagă sursa persistentei lor – da, patologice – necruțători. Oare chiar îl enervase atât de mult pe Rake? Părea ridicol. Fiul Întunericului nu a fost unul care să devină atât de obsedat; într-adevăr, niciunul dintre Tiste Andii nu a fost și nu era aceasta slăbiciunea lor fundamentală? Acest eșec de voință?

Cum îi înfuriase atât de mult pe Korlat și Orfantal? Oare pentru că nu a rămas, nu a ales să lupte alături de toți proștii condamnați în acea zi? *Lasă-i pe malazani să sângereze! Au fost dușmanii noștri! Lasă-l pe T'lan Imass să o trădeze pe Silverfox - a meritat-o!*

Nu a fost războiul nostru, Brood. Nu războiul nostru, Rake. De ce nu m-ai ascultat?

Bah, vino și înfruntă-mă, atunci, Korlat. Orfantal. Haide, să terminăm cu gunoaiele astea!

Arderea dublă a puterilor a scăzut brusc.

Undeva departe, spre est, coioții și-au reluat strigătele frenetice.

Privi înspre cer, văzu strălucirea lunii care se ridica, încruntarea ei devastată de lumina reflectată a soarelui și praful înrăit din somnul ei agitat. *Uită-te la tine. Fața ta este fața mea, hai să fim sinceri în privința asta. Bătuți și împodobiți, totuși urcăm drept și din nou, pentru a ne relua drumeția.*

Cerului nu-i pasă de tine, dragă. Stelele nici nu te văd.

Dar vei merge mai departe, pentru că asta faci.

O lovitură finală în cărbuni. Lasă ierburile să ardă pentru a-i strica traseul, nu-i păsa. Nu, n-ar fi încheiat cercul - nu a făcut-o niciodată, ceea ce îl ținuse în viață atât de mult timp. Nu are rost să schimb ceva, nu-i așa?

Kallor porni. Spre nord. Existau, dacă își aducea aminte, așezări și drumuri și o pistă comercială principală care se învârtea spre vest și nord, de-a lungul Deșeurilor de scorțișoară, până la Darujhistan.

Unde avea de ținut o întâlnire. Un destin de revendicat prin dreptul de sabie și voință nestăpânită.

Lumina lunii a prins umbra lui și a făcut-o dezordine. Kallor a mers mai departe, uitând de asemenea detalii.

Trei cai slăbiți, un bou neglijat și o căruță cu osia îndoită și frâna crăpată: bogăția moștenită adunată a satului Morsko cuprindea doar aceștia. Corpurile lăsate să putrezească pe podeaua tavernei – ar fi trebuit să dea foc locului, își dădu seama Nimander. Prea târziu acum, prea tare împingerea departe de acea scenă oribilă. Și cum rămâne cu victimele de pe crucile lor, înfășurate și scurgând ichouri negre în pământul noroios? Îi lăsaseră și pe ei.

Nemişcat sub o pătură din patul căruţei, Clip se uită nevăzut la bufet. Pete de terci pe care i-au băgat forțat pe gât în acea dimineață îi înțepau bărbia. Muștele se târau și bâzâiau în jurul gurii lui. Din când în când, un tremur slab îi răsucea trupul.

Furat departe.

La prânz, a treia zi acum pe acest drum pietruit, bine făcut, cu jgheaburi. Tocmai trecuseră la sud de orașul Heath, care fusese cândva o așezare mai mare, poate un oraș, și ar putea foarte bine să se întoarcă la o asemenea glorie trecută, de data aceasta pe bogățiile kelyk, o formă diluată a saemankelyk, Sângele lui. Dumnezeu pe moarte. Aceste detalii și multe altele aflaseră de la trenurile comerciale care se rostogoleau în sus și în jos pe acest drum, zeci de vagoane pornind practic goale spre satele și orașele de la est de Bastion – până la Outlook însuși – apoi se întorceau încărcate cu amfore ale băuturii murdare, vagoane gemuind dedesubt. greutatea, înapoi la o formă de centru de distribuție centrală din Bastion.

Drumul însuși mergea spre sud de aceste așezări - toate acestea cuibărind deasupra țărmului Lacului Pilgrim. Când venea vizavi de un sat, avea să existe o intersecție, cu

o pistă sau un val care ducea spre nord. O răscruce de drumuri mai substanțială a marcat intersecția drumurilor nivelate către orașele însuflețite Heath, Kel Tor și, undeva încă în față, Sarn.

Nimander și grupul lui nu călătoreau deghizat, nu se prefaceu a fi alții decât ceea ce erau și era clar că preoții, fugind înaintea lor, dăduseră cuvânt tuturor rudelor lor pe drum și, de acolo, probabil, în orasele si satele. La intersecții, în stațiile dărâmate și în magaziile de depozitare îi așteptau hrană și apă și furaje pentru animale.

Dumnezeul pe moarte – sau preoții săi – îi binecuvântaseră, se pare, și acum așteptau plăcerea lor în Bastion. Cel care și-a sacrificat sufletul Zeului Muritor a fost de două ori binecuvântat și a fost anticipată o desăvârșire finală, probabil timid, ducând la devorarea completă a sufletului lui Clip de o entitate care a fost blestemata să sufere pentru eternitate. Așa blestemat, nu era de mirare că creatura a primit compania.

Toate lucrurile luate în considerare, era bine că călătoria lor fusese una de ușurință și acomodare. Nimander bănuia că trupa lui ar fi fost mai încântată să-și croiască drum printre hoardele de fanatici înnebuniți, presupunând că ar fi putut descurca așa ceva.

După ce a confirmat că starea comatoasă a lui Clip era neschimbată, a coborât din căruță și s-a întors la iapa zgâriată pe care o călărea de la Morsko. Coastele bietei fiare fuseseră ca niște gratii ale unei cuști sub velină zdrențuită, cu ochii apei, iar haina bronzată pete și plictisitoare. În cele trei zile de după aceea, în ciuda călăriei constante, animalul și-a revenit oarecum sub îngrijirea lui Nimander. Nu era deosebit de îndrăgostit de cai în general, dar nicio creatură nu merita să sufere.

În timp ce se urca în şa uzată, îl văzu pe Skintick stând în picioare, urcând pe banca căruţei unde Nenanda stătea ţinând hăţurile şi umbrindu-şi ochii pentru a privi spre sud, peste câmpia goală.

— Vezi ceva?

O clipă, apoi, „Da. Cineva. . mers pe jos.'

Sus dinspre sud? — Dar nu e nimic acolo.

Kedeviss și Aranatha se ridicară în etrieri.

— Să mergem, spuse Desra de pe patul căruţei. — E prea cald să stau aici.

Nimander putea vedea acum silueta, înalt pentru un om. Părul gri, neîngrijit, i se întindea în evantai în jurul capului, ca o aură. Părea să poarte o haină lungă de lanț,

până la jumătatea distanței dintre genunchi și glezne, tăiată în față. Prinderea cu mâna și jumătate a unei sabie mari se ridica deasupra umărului său stâng.

— Un ticălos bătrân, mormăi Skintick, să meargă așa.

— S-ar putea să-și piardă calul, spuse Nenanda dezinteresată. — Desra are dreptate – ar trebui să mergem.

Mergând cu pași mari ca unul febril sub soare, străinul se apropia din ce în ce mai mult. Ceva despre el a atras atenția lui Nimander, un fel de fascinație întunecată – pentru ce, nu putea să numească. O cascadă de imagini i-a trecut prin minte. De parcă ar fi privit o apariție care ieșea din vreo legendă aprinsă, dintr-o vreme în care zeii se zbăteau, cu mâinile unii în jurul gâtului celuilalt, când sângele cădea ca ploaie și cerul însuși se rostogolea și se izbi de țărmurile Abisului. Toate acestea, călărind prin aerul prăfuit dintre ei, în timp ce bătrânul venea la drum. Toate acestea, scrise în liniile adânci ale feței sale slăbite, în pustietatea sumbră a ochilor săi cenușii.

— *E ca iarna* , murmură Skintick.

Da, și ceva. . mai rece.

— Ce oraș se află dincolo? întrebă bărbatul.

Un moment surprins când Nimander și-a dat seama că străinul vorbise Tiste Andii. — Heath.

Bărbatul se întoarse, îndreptă spre vest. — Pe aici, deci, se află Bastionul și Pista Scorțișoară.

Nimander ridică din umeri.

— Sunteţi din Coral? întrebă străinul, scanând grupul. — El mai a tăbărat acolo, atunci? Dar nu, nu vă recunosc pe niciunul dintre voi și nu ar fi posibil. Chiar și așa, spune-mi de ce nu ar trebui să vă omor pe toți.

Asta i-a atras atenția Nenandei și el s-a răsucit pe scaun pentru a-și bate râsul la bătrân.

Dar sângele lui Nimander se transformase în gheață. — Pentru că, domnule, nu ne cunoaşteţi.

Ochi palizi se fixară asupra lui. — De fapt, ai un motiv. Foarte bine, în schimb, aș călători cu tine. Călărește, da, în căruța ta – mi-am purtat cizmele traversând această câmpie mizerabilă. Spune-mi, ai apă, mâncare decentă?

Nenanda se răsuci și mai departe pentru a-l privi pe Nimander. — Îndepărtează-l pe nebunul ăsta. El ne poate bea praful.

Bătrânul o privi pe Nenanda o clipă, apoi se întoarse la Nimander. — Leagă-l pe acesta și ar trebui să fim bine. Și s-a apropiat de căruță și, punând piciorul pe o spiță a roții din spate, s-a tras în sus. Unde se opri, încruntat în timp ce

studia forma prosternată a lui Clip. — E bolnav? a întrebat-o pe Desra. 'Ești prins de ciumă? Nu, nu asta – oamenii tăi cedează rar la astfel de lucruri. Nu te mai uita, copilă, și spune-mi ce e în neregulă cu asta.

— Nu e treaba ta, se răsti ea, așa cum știa Nimander că va face. — Dacă ai de gând să te înghesui, atunci stai acolo, ca să-i aduci puțină umbră.

Sprâncenele subțiri se ridicară, apoi un zâmbet vag i-a pâlpâit buzele ofilite și crăpate. Și fără un alt cuvânt s-a mutat acolo unde îi indicase Desra și s-a așezat, întinzându-și picioarele. — Niște apă, dragă, dacă te rog.

Ea se uită la el o clipă, apoi smulse o piele și o alunecă peste. — Ăla nu e apă, spuse ea cu un zâmbet dulce. — Se numește kelyk. O băutură locală. Foarte popular.'

Nimander stătea nemișcat, urmărind toate astea. A văzut că Skintick și Nenanda făceau amândoi la fel.

După cuvintele lui Desra, bătrânul se strâmbă. — Prefer să ud, spuse el, dar oricum a întins mâna spre piele. Eliberă dopul, apoi adulmecă.

Și a dat înapoi. — Praf imperial! spuse el într-un mârâit. Puse opritorul și aruncă pielea în spatele vagonului. — Dacă nu vei economisi apă, nu contează, cățea. Putem rezolva inospitalitatea ta mai târziu.

— Desra, spuse Nimander în timp ce-și strângea frâiele, dă-i omului niște apă.

— După ce m-a numit târfă?

— După ce ai încercat să-l otrăvizi cu kelyk, da.

Au pornit pe drum, spre vest. Încă două zile, spuse ultimul comerciant pe lângă care trecuseră în acea dimineață. Trecut de Sarn și de lacul mic. Spre Bastion, orașul de lângă marea interioară, o mare atât de plină de sare pe care nici un marinar sau pescar nu se putea îneca în ea și unde nu putea fi găsit niciun pește fără o anghilă enormă cu fălcile de lup. Sare care nu fusese acolo cu o generație în urmă, dar lumea se va schimba, amin.

Templul abject al lui Saemenkelyk îi aștepta în Bastion.

Două zile, deci, pentru a-l întâlni pe Dumnezeul Muritor. Și, într-un fel sau altul, să-i smulg sufletul lui Clip. Nimander nu credea că preoții se vor da deoparte pentru asta.

Călărându-și călărișul alături de căruță, Nimander i-a vorbit bătrânului. — Dacă mergeți la Bastion, domnule, poate doriți să vă reconsiderați să rămâneți cu noi.

'De ce, mă rog.' Nu era puțin în tonul ăsta, chiar și pe departe interogativ.

— Nu cred că pot explica în mod adecvat de ce, a răspuns Nimander. — Va trebui doar să mă crezi pe cuvânt.

În schimb, bătrânul și-a desfăcut arma și a pus-o între el și Clip, apoi și-a împletit mâinile cu degete lungi în spatele capului și s-a așezat pe spate, închizând ochii. — Trezește-mă când e timpul să mănânc, spuse el.

Mânerul uzat și pomul tăiat al săbiei mari, mânerul lat în cruce și teaca de lemn cu cicatrici i-au atras toate atenția lui Nimander. *El încă mai poate folosi arma aia blestemata, oricât de veche este.*

Legende sumbre, zgomotul zeilor în război, da, acest războinic slăbit aparținea unor astfel de lucruri.

Și-a adunat frâiele. — Cum vrei, străine. Dând iapa în trap, ridică privirea pentru a întâlni privirea lui Skintick în timp ce trecea pe lângă el. Și nu am văzut nimic din plăcerea batjocoritoare obișnuită. În schimb, ceva slab, tulburat.

Adevărat, nu era prea multe de râs, nu-i așa?

Rudele mele nefericite.

Mai departe, apoi, spre Bastion.

O succesiune de creste coborau spre bazinul văii, fiecare marcaj fiind timid, o perioadă în care râul fusese mai lat, apele sale reci se îndepărtează de ghețarii timizi și lacurile cu apă de topire. Acum, de-a lungul podelei îndepărtate, o rigolă îngustă răsucitoare, mărginită de bumbac. Stând pe cea mai înaltă creastă, Traveler a privit în jos la nivelul următor, unde o jumătate de duzină de tipi se ridicau, fără a sparge deloc orizontul terenului înalt. Siluete care se mișcă, îmbrăcate în piei și piei tăbăcite, câțiva câini, aceștia din urmă mergând acum până la marginea taberei, cel mai aproape de pantă, urechi ascuțite și nasuri ridicate atenționați de prezența lui, deși niciunul nu lătră.

O turmă de cai căutau hrană mai jos, o rasă de stepă mică, îndesată, pe care Călătorul nu o mai văzuse până atunci. Flancuri ocru care se adâncesc până la maroniu pe coame, coame și cozi aproape negre.

Jos, pe fundul văii, la o oarecare distanță la dreapta, păsările carii erau pe pământ, cocoțate pe insule de carne moartă, sub ramurile de vatan. Alți cai rătăceau acolo, aceștia mai familiari, ținând frâiele în timp ce tăiau iarba înaltă.

Doi bărbați au ieșit la baza pârtiei. Călătorul a pornit spre ei. Propria sa escortă de câini îl părăsise în dimineața

asta, fie plecat la vânătoare, fie plecat definitiv – nu se putea spune care.

Fețe lustruite de soare îl priveau apropiindu-se. Ochii cuibăriți în pliuri epicantice întinse de vânt. Păr negru ca la miezul nopții, în coame lejer, prin care erau trecute — destul de dulce — flori albe. Cuțite curbate lungi, cu lamă îngustă, în curele cu margele, fierul negru, cu excepția marginilor șlefuite. Hainele lor erau frumos cusute cu fir de intestin vopsit în roșu, împânzite ici și colo cu nituri de bronz.

Cel mai în vârstă, din dreapta, ridică acum ambele mâini, cu palmele spre exterior, și spuse în daru arhaic: „Stăpâne al Cailor-Lup, bine ai venit. Nu ne ucide. Nu ne viola femeile. Nu ne fura copiii. Lasă-ne fără boli. Lăsați-ne caii noștri de stâncă, câinii muți, mâncarea și adăposturile noastre, armele și uneltele noastre. Mănâncă ceea ce îți dăm noi. Bea ce iti oferim noi. Fumați ce vă oferim. Mulțumim pentru toate trei. Dă-ți sământa dacă o femeie vine la tine noaptea, omoară toți paraziții pe care îi găsești. Sărută cu pasiune, mângâie cu tandrețe, dăruiește-ne înțelepciunea anilor tăi, dar nimic din amărăciunea lor. Nu judeca si nu vei fi judecat. Nu ura, nu te teme și nici noi nu ne vom urî sau ne temem de tine. Nu chemați caii voștri de lup în tabăra noastră, ca nu cumva să ne devoreze pe noi și pe toate fiarele noastre. Bine ai venit, atunci, rătăcitor, și-ți vom spune despre lucruri și îți vom arăta alte lucruri. Noi suntem Kindaru, păstrătorii cailor-de-stâncii, ultimul clan rămas în tot Lama Teth Andath - iarba pe care le-am făcut pentru ca copacii să nu ajungă sus să fure cerul. Bine ati venit. Ai nevoie de o baie.

La un astfel de salut, Călătorul nu putea decât să stea, tăcut, uluit, sfâșiat între râs și plâns.

Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați – poate la jumătatea lui de douăzeci de ani – a zâmbit ironic și a spus: „Cu cât întâlnim mai mulți străini, cu atât adăugăm mai mult la cuvintele noastre de bun venit. Aceasta se naște din experiență, cea mai mare parte tristă, neplăcută. Dacă vrei să ne rănești, te rugăm să dai seama de cuvintele care ți-au fost date și, așadar, să te îndepărtezi. Desigur, dacă vrei să ne trădezi, atunci nu putem face nimic. Înșelăciunea nu este calea noastră.

Călătorul se strâmbă. „Înşelăciunea este calea tuturor”.

Expresii gemene de consternare, atât de asemănătoare încât s-a clarificat că erau tată și fiu. — Da, spuse fiul, este adevărat. Dacă am vedea că vei intra în tabăra noastră și

vei fi cu noi, totuși plănuiești trădarea, de ce, am plănui același lucru și am căuta să-ți dăm mai întâi ceea ce ai crezut că ne-ai trimite.

— Eşti cu adevărat ultima tabără rămasă?

— Da, aşteptăm să murim. Căile noastre, amintirile noastre. Iar g'athend-ul va fugi încă o dată, până vor pleca şi ei — pentru că şi caii pe care îi păstrăm sunt ultimii din felul lor.

— Îi călăreşti?

— Nu, le închinăm.

Cu toate acestea, ei au vorbit Daru - ce istorie ciudată i-a răsucit și i-a izolat pe aceștia de toți ceilalți? Ce i-a îndepărtat de ferme și sate, de orașe și bogății? 'Kindaru, accept cu umilință bun venit și mă voi strădui să fiu un oaspete demn.'

Ambii bărbați au zâmbit acum. Iar cel mic făcu un gest cu o mână.

Un sunet slab în spatele lui îl făcu pe Călător să se întoarcă, să vadă patru nomazi ridicându-se ca de nicăieri pe versant, înarmați cu sulițe.

Călătorul se uită înapoi la tată și fiu. — Cred că ești prea familiarizat cu străinii.

Au coborât în tabără. Câinii tăcuți, care se îndreptau înainte, au fost întâmpinați de un mic grup de copii, toți împodobiți cu flori albe. Zâmbete strălucitoare s-au aprins către Traveller, mâinile minuscule luându-l pe ale lui ca să-l conducă mai departe spre focurile din vatră, unde femeile pregăteau acum masa de prânz. Oale de fier umplute cu niște subțiri lăptoase timide; aburit, mirosul înțepător, dulce și vag alcoolic.

Era așezată o bancă joasă, cu patru picioare și căptușită, cuvertura țesătă fiind sfioasă la ploaie; arc de fire colorate în modele în zig-zag. Picioarele de lemn erau cioplite în capete de cai, nasurile aproape atingându-se în mijloc, coama curgând în curbe mari, toate pătate de ocru strălucitor și maro adânc. Arta era superbă, capetele atât de detaliate Călătorul putea vedea venele de-a lungul obrajilor, liniile pleoapelor și ochii prăfuiți, atât opace, cât și fără adâncime. Era o singură astfel de bancă și, știa el, trebuia să fie a lui pe toată durata șederii.

Tatăl și fiul și alți trei membri ai trupei, două femei și un bărbat foarte bătrân, stăteau toți cu picioarele încrucișate într-o jumătate de cerc, cu fața la el peste foc. Copiii i-au eliberat în cele din urmă mâinile și o femeie i-a

dat o tărtăcuță umplută cu lapte opărit, în care pluteau fâșii de carne.

— Skathandi, spuse tatăl. — Tabără lângă apă. Aici să ne țină ambuscadă și să ne fure caii, căci carnea g'athend-ului este foarte apreciată de oamenii din orașe. Au fost treizeci în total, răpitori și ucigași – le vom mânca caii, dar s-ar putea să aveți unul pe care să călăreți dacă doriți.

Călătorul sorbi din lapte și, în timp ce aburul îi umplea fața, ochii i s-au mărit. Foc în gât, apoi amorțeală fericită. Clipind din lacrimi din ochi, încercă să se concentreze asupra bărbatului care vorbise. — Atunci ai făcut ambuscadă. Treizeci? Trebuie să fiți războinici formidabili.

— Aceasta a fost a doua astfel de tabără pe care am găsit-o. Toți uciși. Nu de noi, prietene. Se pare că cineva îi place pe Skathandi chiar mai puțin decât nouă.

Tatăl a ezitat și, în pauză, fiul său a spus: „Gândul nostru a fost că îl urmărești pe acel cineva”.

'Ah.' Călătorul se încruntă. 'Cineva? Nu există decât unul – unul care atacă taberele Skathandi și măcelărește pe toată lumea?

îi răspunse încuviinţarea.

„Un demon, credem noi, care merge ca o furtună, întunecat de o furie cumplită. Unul care își acoperă bine urmele. Fiul a făcut un gest ciudat cu o mână, un ondulării degetelor. — Ca o fantomă.

— Cât timp în urmă a trecut acest demon pe aici?

'Trei zile.'

— Acești Skathandi sunt un trib rival?

'Nu. Raiders, prădând rulotele și pe toți cei care locuiesc pe Câmpie. A jurat, se spune, unui om cel mai rău, cunoscut doar sub numele de Căpitan. Dacă vezi o trăsură cu opt roți, atât de sus, încât este un etaj deasupra și un balcon cu șină de aur — tras, se spune, de o mie de sclavi — atunci vei fi găsit palatul acestui Căpitan. El își trimite năvalnicii și se îngrașă cu comerțul cu prada lui.

— Nu-l urmăresc pe acest demon, spuse Traveller. — Nu știu nimic despre asta.

— Probabil că este bine.

— Se îndreaptă spre nord?

'Da.'

Călătorul s-a gândit la asta în timp ce a mai luat o înghițitură din băutura îngrozitor de urâtă. Cu un cal sub el, avea să înceapă să-și petreacă timpul, dar asta l-ar putea duce direct la acel demon și nu-i plăcea să se lupte

cu o creatură care ar putea să omoare treizeci de bandiți și să nu lase nicio urmă de pas.

Un copil, care stătuse în genunchi lângă el, adunând pumni de murdărie pe capul cizmei lui Traveller, acum urcat pe coapsă, a întins mâna în tărtăcuță și a scos o bucățică de carne și a fluturat-o în fața gurii lui Traveller.

— Mănâncă, spuse fiul. — Carnea este de la o broască țestoasă care face tuneluri, foarte frageda. Laptele miska îl înmoaie și elimină otrava. În general, nu se bea miska, deoarece poate trimite mintea să călătorească atât de departe încât nu se mai întoarce niciodată. Prea mult și îți va mânca găuri în stomac și vei muri de mare durere.

— Ah, ai fi putut să spui asta mai devreme. Călătorul a luat carnea de la copil. Era pe cale să-l bage în gură când făcu o pauză. — Ar trebui să știu altceva înainte de a începe să mestec?

'Nu. Vei visa în seara asta să faci tuneluri prin pământ. Destul de inofensiv. Toată mâncarea are memorie, așa că miska demonstrează - gătim totul în ea, altfel gustăm amărăciunea morții.

Călătorul oftă. — Miska asta, este lapte de iapă?

Râsete izbucni.

'Nu Nu!' strigă părintele. 'O planta. Un bulb de rădăcină. Laptele de iapă aparține mânzilor și mânzilor, desigur. La urma urmei, oamenii au propriul lor lapte și nu este băut de adulți, ci doar de bebeluși. A ta, străine, este o lume ciudată! Și a mai râs puțin.

Călătorul a mâncat așchiul de carne.

Cel mai fraged - într-adevăr, delicios. În acea noapte, dormind sub blănuri într-un tipi, el a visat să facă tuneluri prin pământul împachetat și pietros, mulțumit de căldura înconjurătoare, de siguranța întunericului.

A fost trezit cu puțin timp înainte de zori de o tânără, moale de membre și umedă de dorință, care s-a învăluit strâns în jurul lui. El a tresărit când ea i-a deschis gura cu a ei a ei și a depus o gură plină de scuipă, puternic condimentată cu ceva, și nu s-a îndepărtat până nu a înghițit-o. Până când ea și medicamentul pe care i-o dăduse, nu mai era nicio sămânță în corpul lui.

Dimineața, Traveller și tatăl au coborât la caii abandonați Skathandi. Cu ajutorul câinilor muți, ei au reușit să captureze unul dintre animale, un castron solid, de vreo șaisprezece mâini, cu răutăți în ochi.

Raiders morți, remarcă el în timp ce tovarășul său mergea în căutarea printre epavele taberei pentru o șea

demnă, fuseseră într-adevăr tăiați în bucăți. Deși munca groapătorilor a redus majoritatea cadavrelor la smocuri de păr, tendințe rupte și oase rupte, existau suficiente dovezi de membre tăiate și decapitații pentru a sugera vreo armă cu tăiș masiv la lucru. Acolo unde oasele fuseseră tăiate, tăietura era ascuțită, fără niciun semn de zdrobire.

Tatăl a adus ce e mai bun din tac, iar Traveler a văzut cu surprindere că era o şa Seven Cities, cu mărcile militare Malazan pe curelele din piele.

Tocmai termina de strâns curelele — după ce castronul nu-și mai ținea respirația — când auzi strigăte din tabăra Kindaru și atât el, cât și tatăl s-au întors.

Un călăreț apăruse pe aceeași creastă la care venise Călătorul ieri, oprindu-se doar o clipă înainte de a conduce muntele în jos în tabără.

Călătorul s-a aruncat pe cal și a strâns frâiele.

— Vezi fiara pe care o călărește! gâfâi bărbatul de lângă el. — Este un Jhag'athend! Suntem binecuvantati! Binecuvântat!' Și dintr-o dată fugea înapoi în tabără.

Călătorul i-a pus călcâiele și a călărit după bărbat.

Călărețul era într-adevăr o femeie, iar Călătorul a văzut aproape imediat că era din grupul Seven Cities. Părea frământată, răvășită și uzată, dar un foc destul de timid i se aprinse în ochi când căzură asupra Călătorului în timp ce acesta intra în tabără.

— Există vreun loc în lume unde să nu dau de blestematii de Malazan? a cerut ea.

Călătorul a ridicat din umeri. — Și abia mă așteptam să întâlnesc o femeie Ugari pe spatele unui armăsar Jhag aici, în Câmpia Lamatath.

Încruntarea ei s-a adâncit. — Mi s-a spus că e un demon care călătorește pe aici, cu capul timid spre nord. Omorând pe toți cei care îi sunt în cale și, fără îndoială, bucurându-te de fiecare moment al ei.

'Asa se pare.'

— Bine, se răsti femeia.

'De ce?' întrebă Călătorul.

Ea se încruntă. — Ca să-i pot da înapoi calul lui blestemat, de aceea!

CARTEA A DOUA

VIRTUTILE CU OCHI RECI

Din coastele ei și din părul femeilor
Văzut înotând râuri încălzite de soare în lumina verii,
De la sprâncene netulburate și la ochi limpezi și condusi
Privind de la ferestrele turnului când lasă noaptea
Din mâini cupe boluri rotunde țeavă alabastru sculptate
Când invitațiile voalate se țin ca niște flori la umbră
Invită la dansul unei fecioare o dragoste zdravăn de trandafiri atât de înfometată
Unde s-a văzut o matronă grosolană care nu este încă gata să se estompeze
Iar oasele înalte ale picioarelor, sub vasele rotunjite, stăteau cocoțate
Legănându-se mofturos ca o furtună tropicală deasupra nisipurilor albe de corali
Unde am căutat în toate aceste amintiri adunate
Pentru a modela această iubire din nou din pământ a funcționat bine de mâinile mele
Și în cordonă petale țesute în ghirlande fluturând în jos
Plutește chipul cunoscut necunoscut al noii femei
Căci pe acest pământ nicio singurătate nu este binevenită când este găsită
Iar cea care a plecat trebuie să fie la rândul ei înlocuită
Și după privirea din ochii ei, sunt un bărbat compus
Asamblat deopotrivă din piatră, crenguță și sedimente agitate
Îndrăgostiții pierduți și toți cei care ar fi putut fi
Nici nu ar trebui să ne scăpăm și nici să stârnim resentimente aprinse
Căci toate râurile din lumea asta curg doar într-unul singur
Direcţie

Dragostea celor sparți, Breneth

CAPITOLUL ŞAPTE

— Văd motivele tale, iubirea mea. Dar nu ți se va face sete?
Inscripția găsită dedesubt
piatra de vârf a fântânii casnice,

Districtul de pe malul lacului, Darujhistan

Cât de repede l-au putut purta picioarele lui mici, băiețelul s-a repezit prin Poarta celor doi boi și a ieșit pe drumul pietruit înălțat care, dacă ar alege pur și simplu să se grăbească și mai departe, l-ar duce până la marginea lumii. , unde putea să stea pe țărm uitându-se la un ocean fără urme, atât de vast încât înghite soarele în fiecare noapte. Din păcate, nu mergea atât de departe. Ieșit pe dealuri, chiar pe lângă orășel, pentru a strânge bălegar, un sac plin, cât putea să poarte în echilibru pe cap.

Poeții înțelepți și sentimentali spun că ochii unui copil văd mai departe decât ai unui adult și cine ar pretinde altfel – cu chiar mai puțin de o clipă de gândire? Dincolo de creasta așteaptă o priveliște aglomerată de posibilități, fiecare considerată mai improbabilă decât ultima de către codrii care scrâșnesc dinții dornici să afirme o litanie de eșecuri personale dacă cineva ar vrea să audă, dar nimeni nu o face și dacă asta nu este o dovadă a lumii. distrus atunci ce este? Dar *improbabilitățile* este un cuvânt pe care puțini copii îl cunosc și, chiar dacă ar fi făcut-o, de ce, ar respinge noțiunea cu o singură mână fluturând deasupra capului în timp ce dansau spre orizont. Pentru că nu va fi bine să te strecori cu timiditate în viitor, nu, ar trebui să sară, să navigheze cântând prin aer, și cine poate spune unde se vor așeza în sfârșit picioarele pe acest pământ solid, necunoscut?

Băiatul s-a grăbit mai departe, urmărit de ochii plictisiți ai leprosilor în fața căsuțelor lor, ghemuit ghemuiți și uitați fiecare într-un cuib de muște, când muștele cu o tărie deosebită expun dovada indiferenței cu picioarele reci. Iar câinii slăbănogi pe jumătate sălbatici s-au strecurat să-l urmeze pentru o vreme, evaluând cu foamea de animale dacă acesta ar putea fi slăbit, un lucru de dat jos. Dar

băiatul a strâns pietre și când un câine s-a apropiat prea mult a lăsat să zboare. Cozi înclinate și țipăt speriați, iar acum câinii au dispărut ca niște fantome sub cocioabe cu piloni și pe străzi înguste și întortocheate de pe drumul principal.

Deasupra capului, soarele privea totul cu atotputernicia sa neclintită și continua să fure umezeala de pe fiecare suprafață pentru a-și hrăni setea de nestins. Și erau păsări cu picioare lungi care țâșneau pe bazinele de canalizare, chiar pe lângă Brownrun Bay, ciocurile coborând în jos pentru a smulge purici și altele, în timp ce rațele șopârlă cuibăreau pe insule de rahat plutitoare mai departe, strigându-și unul altuia anunțul șuierător: fiecare clopoțel în cadență perfectă cu ceasurile de apă ale orașului și acele clopoțeluri sonore plutind peste lac, deși de ce rațele-soparle erau obsedate de o astfel de segmentare artificială a timpului era o întrebare fără răspuns, chiar și după secole de urmărire academică - nu că răul - Creaturile mirositoare au dat un pic pentru carierele pe care le-au dat naștere, mai preocupate cu cât erau de ademenirea de la anghilele de apă ciorboase care aveau să-și înghită ouăle, doar pentru a găsi cojile impermeabile la toate formele de digestie, în timp ce monstruozitățile scalate din prealabil. timizi; pregătiți să-și ciugulească drumul liber și apoi să se hrănească cu interiorul de anghilă până la lăcomie.

Ce semnificație, atunci, asemenea detalii ale lumii naturale, atunci când băiatul simțit timid mergea mai departe, cu părul lung decolorat de soare și agitat ca o coamă de briza împrospătătoare? De ce, nimeni altul decât valoarea indiferenței, sub care un copil poate trece neobservat, poate trece liber ca o sămânță pufoasă pe curgele calde ale aerului de vară. Cu doar o vagă amintire din visul său din noaptea dinainte (și da, și dinaintea lui, și așa mai departe) cu acea față atât de vicioasă și cu ochii atât de caustici încât să-l ardă de intențiile lor întunecate, chipul care ar putea să-l urmărească. să-l treacă în fiecare zi cu exact opusul indiferenței și să vezi cât de mortală ar putea fi acea uitare pentru copilul care s-a grăbit mai departe, acum pe un drum de pământ și-a șerpuit drumul spre dealurile modeste, unde caprele nenorocitoare s-au adunat sub copacul ocazional timid; .

Căci binecuvântarea indiferenței s-ar putea învârti pe cap, oferind momentan opțiunea sumbră a blestemului, pentru că darul unui copil poate fi bine rănit pentru altul. Acordați-i un moment pentru fiara înspăimântată pe nume

Snell și toate îndemnurile crude l-au sfiit, făcându-l să lovească, să-l chinuie pe fratele pe care nu l-a dorit niciodată. Și el se dezvoltă în timiditate; în diferență, acest tiran ghemuit, cu umeri rotunzi, înfățișat în fața căruia câinii sălbatici din orășelul s-au ascuns, recunoscând instinctiv că era unul de-al lor și, în plus, cel mai ticălos; în timp ce băiatul, cu pieptul umflat de putere, a continuat, urmărindu-și victima intenționată cu ceva în suflet care depășea cu mult o simplă bătaie de data aceasta, oh, da. Lucrul dinăuntru, se întindea picioare negre, păroase ca un Păianjen, mâinile lui transformate acolo la capătul încheieturilor sale, o, păianjeni, da, cu gheare de cârlig și colți și cu ochi de onix, și s-ar putea închide în pumni osoși dacă ar fi. atât de dorit, sau ar putea înjunghia cu venin - de ce nu ambele?

Căra și pietre. El a trecut pe lângă leproși, pentru a râde în timp ce tremurau sau strigau de durere și a călărit blestemele lor ineficiente pe tot drumul.

În timp ce, de-a lungul versantului dealului, soarele își făcuse treaba, iar băiatul și-a umplut geanta cu bălegar uscat ca tider pentru focul din vatră din această noapte. Aplecat ca un bătrân, se plimba încoace și încolo. Această recompensă i-ar face plăcere femeii-care-nu-a-a fost-mama-sa, care l-a mamăt așa cum ar trebui o mamă - deși, trebuie spus, lipsită de ceva esențial, de un anumit instinct matern de a trezi conștientizarea faptului că fiul ei adoptiv a trăit în mormânt. primejdie — și, în timp ce sacul se înmulțea în strânsoarea lui, se gândi să se oprească și să se odihnească o vreme, acolo, sus, pe vârful dealului. Pentru ca el să poată privi peste lac, să privească pânzele frumoase ale felucilor și bărcile de pescari.

Eliberează-i mintea să rătăcească oh, amintirile sunt făcute din momente ca aceasta.

Și, vai, a celui care va veni curând.

Dar oferă-i aceste momente de libertate, atât de prețioase pentru raritatea lor. Nu înfrunta acest dar al indiferenței.

La urma urmei, ar putea fi foarte bine ultima lui zi de asemenea libertate.

Jos, pe pista de la baza dealului, Snell și-a spionat cariera. Păianjenii de la capetele încheieturilor lui s-au deschis și și-au închis picioarele negre teribile. Și ca un monstru care strânge gâtul caprelor pentru plăcerea ei, el urcă în sus, cu ochii ațintiți pe acel spate mic și capul ciufulit acolo, la marginea crestei.

Într-un templu care se înea încet, stătea un Trell acoperit în întregime de sânge uscat și înnegrit, iar în sufletul lui era suficientă compasiune pentru a cuprinde o lume întreagă, totuși el stătea cu ochi de piatră. Când este tot ce poți face să ții pur și simplu, atunci a suferi este să înfrunți un potop pe care un zeu nu îl poate atenua.

Sub sânge, urme slabe ale tatuajului din pânză de păianjen îi gravau pielea maro închis. Acestea usturau ca niște fire fierbinți înfășurate în jurul corpului, al membrelor; înfășurat peste tot și părând să se strângă treptat cu fiecare fior care l-a luat,

De trei ori acum fusese pictat în sângele lui Burn, timida Zeului Adormit. Pânza se dovedea o țesătură de rezistență, o plasă care îl prindea în capcană în interior și împiedica darul binecuvântat al zeiței.

Avea să treacă prin Poarta lui Burn, în focurile topite ale lumii interlope, iar preoții se pregătiseră pentru asta, dar acum părea că nu vor crea un mijloc de a-și proteja carnea muritoare. Atunci ce putea face?

Ei bine, ar putea să plece de acest loc și de preoții săi înghesuiți și îndoliați. Găsește o altă modalitate de a traversa un continent și apoi un ocean. Poate că ar putea încerca un alt templu timid, să încerce să negocieze cu un alt zeu sau zeiță. Ar putea-

— Te-am eșuat, Mappo Runt.

S-a uitat în sus pentru a întâlni ochii angoase ai Marelui Preot.

— Îmi pare rău, continuă bătrânul. „Pânza care te-a vindecat cândva se dovedește cel mai mult. . egoist. Revendicându-vă pentru sine — Ardatha nu își dă niciodată premiile. Ea te-a mârâit, în scopuri necunoscute de nimeni în afară de ea. Ea este cea mai urâtă, cred.

— Atunci o voi spăla pe asta, spuse Mappo, ridicându-se în picioare, simțind că sângele se trosnește, smulgându-și firele de păr de pe piele. Rețeaua cânta agonie prin el. — Cel care m-a vindecat în numele lui Ardatha este aici, în oraș – cred că ar fi bine să o caut. Poate că aș putea să descopăr de la ea intenția zeiței păianjen – ce ar vrea să fac.

„Nu aș recomanda asta”, a spus Marele Preot. — De fapt, Mappo, aș fugi. Îndată ce poți. Deocamdată, cel puțin, web-ul lui Ardatha nu caută să te rețină de la calea pe care ai ales-o. De ce să risc o confruntare cu ea? Nu, trebuie să găsești o altă cale și repede.

Mappo a luat în considerare acest sfat pentru o vreme, apoi a mormăit și a spus: „Văd timiditatea înțeleaptă în cuvintele tale; mulțumesc. Ai vreo sugestie?

Expresia se lăsă. — Din păcate, am făcut-o. Făcu un gest și trei tineri acoliți se furișară înainte. — Aceștia vor ajuta la curățarea sângelui de la tine. Între timp, voi trimite un alergător și, probabil, se poate face un aranjament. Spune-mi, Mappo Runt, ești bogat?

Sweetest Sufferance, care fusese numită așa de o mamă fie resemnată cu rigorile maternității, fie, dimpotrivă, otrăvită de ironie, clipi rapid, așa cum obișnuia să facă când se întoarce la realitate. Se uită uluită în jur, îi văzu pe colegii săi supraviețuitori așezați alături de ea, cu masa în mijlocul lor, un aglomerat haotic de cești, cani, farfurii, ustensile și rămășițele a cel puțin trei mese. Ochii ei căprui, blânzi, trecură de la un articol la altul, apoi se ridicară încet, dincolo de fețele cu ochii goale ale însoțitorilor ei și intrară în barul Quip's Bar.

Quip Younger abia era vizibil pe tejghea, întins peste el, cu partea superioară a corpului și capul sprijinit pe un antebraț. A dormit cu gura căscată și stropită de saliva. Aproape la îndemâna bărbatului, un șobolan ghemuit pe tejghea, cu câte o labă din față ridicându-se din când în când, când părea să studieze fața opusă și mai ales gaura întunecată a gurii lui Quip Younger.

Un bețiv zăcea chiar înăuntrul ușii, leșinat sau mort, singurul alt pa shy;tron prezent dis-de-dimineață (cu excepția șobolanului).

Când în cele din urmă și-a adus atenția înapoi asupra însoțitorilor ei, o văzu pe Faint studiindu-o, ridicând o sprânceană.

Sweetest Sufferance și-a frecat fața rotundă, obrajii ei amintindu-i, destul de ciudat, de aluatul pe care mama ei îl frământa chiar înainte de festivalul recoltei, acele prăjituri mari, rotunde, strălucind cu miere vopsită care obișnuia să prindă furnici și era sarcina ei să fie scoate-le, dar asta era în regulă pentru că aveau gust câștigat timid;

— Îți este din nou foame, nu-i așa?

— Întotdeauna poţi spune, a răspuns Sweetest Sufferance.

— Când îți freci obrajii, iți vine o privire în ochi, dragă.

Faint îl privi cum Maestrul Quell șuiera trezit cu un sunet care nu era diferit de zgomotul pe care l-ar putea

scoate un aligator când cineva se apropie prea mult. Și s-a uitat în jur o clipă înainte de a se relaxa într-o scădere uşurată. 'Visam-'

„Da," a spus Faint, „tu mereu visezi, iar când nu visezi, ai face, iar acum doar dacă acele două lucruri ar fi diferite unul de celălalt, de ce, chiar ai primi câteva odihnește-te, Maestre. Pe care ne-ar plăcea să-l vedem, nu-i așa?

— Te-am făcut, nu-i aşa?

— Pierderea a cinci acționari în acest proces.

— Acestea sunt riscurile pe care le asumi, spuse Quell, strâmbându-se. — Hei, cine plătește pentru toate astea?

— S-ar putea să fi mai întrebat asta o dată. Desigur, ești.

'De cât timp suntem aici? Doamne, vezica mea simte că aș fi pe cale să trec de un pa timid; paya. Și, cu asta, s-a scuturat – tresărind – în picioare și s-a clătinat spre dulapul din spatele barului.

Șobolanul îl privi trecând cu ochi bănuitori, apoi se strecură cu câteva câine mai aproape de gura lui Quip Younger.

Glanno Tarp tresări viu pe scaun. — Gata cu chilipiruri! mârâi el. — Oh, spuse el apoi, lăsându-se înapoi în jos. „Cineva a încetat să mai aducă bere – poate face asta? Cel mai dulce, dragă, am visat că facem dragoste...

— Și eu, spuse ea. — Numai că nu a fost un vis.

Glanno făcu ochii mari. 'Într-adevăr?'

— Nu, a fost un coșmar. Dacă vrei o altă rundă, va trebui să-l trezești pe Quip Younger.

Glanno miji ochii. — Se va trezi când nu poate respira, imediat ce șobolanul va merge. Un consiliu de argint spune că înghite în loc să scuipe.

La vocea unui pariu, ochii cenușii lăcrimi ai lui Reccanto Ilk s-au ascuțit și a spus: „Îl iau pe acela. Doar dacă le face pe amândouă? Înghite apoi se sufocă și scuipă? Când spui „înghite", trebuie să spui că mestecă dacă trebuie.

— Acum, asta e din nou chioteli și când n-ai făcut-o niciodată, Ilk? Nu are rost să spui că vrei să pariezi când continui să redresezi lucrurile.

— Ideea este că ești mereu prea vag, Glanno, cu aceste pariuri ale tale. Ai nevoie de precizie...

— Ceea ce am nevoie este. . Ei bine, nu știu de ce am nevoie, dar orice ar fi, nu ai.

„Am primit, dar nu o dau", a spus Sweetest Sufferance. „Nu pentru niciunul dintre voi, vreun timid; cum, este un

bărbat acolo, o, da, și îl voi găsi într-o zi și îl voi pune în cătușe și îl voi încuia în camera mea și îl voi reduce. la o epavă jalnică. Atunci ne vom căsători.

— Căsătoria prezice distrugerea, spuse Glanno. — Așa că s-ar putea să te visez, dragă, dar asta e cât de departe va ajunge vreodată. Asta se numește auto-prevaricare.

'Esti sigur?' l-a întrebat Faint, apoi, în timp ce ușa de la intrare s-a deschis, ea se întoarse în scaun. Un băiat adolescent într-un halat maro voluminos tăiat cu prudență, cu ochii ca ouă de broască țestoasă proaspăt depuse. Ridicând halatul, a pășit cu prudență peste bețiv și s-a dus până la masa lor și, dacă ar avea o coadă, de ce, își spuse Faint, ar fi fost pe jumătate clătinat, pe jumătate, alunecând printre picioarele lui.

'Mmm. Mmmm.

„Acela ar fi „Maestru”? întrebă Faint.

Tânărul a dat din cap, a tras adânc aer în piept și a încercat din nou. — Negociere, pentru o livrare, da?

— Maestrul Quell este peremptoriu predispus, spuse Glanno Tarp.

— Predispus, vrea să spună, explică Faint. „Ce trebuie livrat și unde?”

'Nu ce. OMS. Nu știu unde.

— Să-ți spun ce, a spus Faint, du-te pe cine și adu-l aici și o vom lua de acolo, bine? Acolo acum, uită-te la pasul tău la ieșire.

Capul clătinând, plecare grăbită.

— De când ai făcut negocierile? a întrebat-o Reccanto, strâmbând ochii.

— Știi, observă Faint, orice vindecător Denul pe jumătate cumsecade ți-ar putea repara ochii răi, Ilk.

— Ce-i cu tine?

— Ceea ce este pentru mine este că aproape că mi-ai tăiat capul, al naibii de idiot orb – arăt ca un cadavru care mârâie?

'Uneori. Oricum, mi-am dat seama în ultimul moment...

— După ce m-am abătut și te-am lovit cu piciorul între picioare.

— Corect, cadavrele nu sunt chiar așa de inteligente, așa că acum s-a rezolvat. Îți puneam o întrebare.

— A fost, strigă Glanno Tarp. — Uită-te la noi, suntem scunzi, poate șase, șapte – nu putem merge nicăieri prea curând.

— Poate că nu, dar poate că va fi unul rapid, ușor.

Ceilalți se uitau cu toții la ea.

Faint a cedat. 'Amenda. In plus, tocmai îl înlocuiam pe Quell, care s-ar putea să nu părăsească dulapul acela.

— S-ar putea să fie mort, sugeră Sweetest Sufferance.

— A explodat intern, spuse Glanno Tarp, și să nu crezi că mă duc să mă uit.

— Uite şobolanul! şuieră Reccanto Ilk.

S-au uitat, au privit, fără suflare.

O pauză, zvâcnirea nasului, apoi un zgomot de pași mici. Aproape acum, suficient de aproape pentru a tresări înapoi la respirația urât mirositoare.

— Două consilii cade mort.

— Fii mai precis – va cădea mort într-o zi, nu-i așa?

— Zei de jos!

Șobolanul își menține loc, apropiind un acarian. Apoi s-a strâns, și-a întins gâtul și a început să bea din bazinul de slime cu clape minuscule, pâlpâitoare ale limbii sale.

„Asta credeam că va face”, a spus Sweetest Sufferance.

'Mincinos.'

— Deci acum nu se va trezi niciodată, spuse Reccanto, iar eu voi muri aici de sete.

Ușa dulapului se deschise scârțâind și afară s-a clătinat Maestrul Quell, deloc înviorat. El s-a zăpăcit. „Acea papaya s-a blocat – am nevoie de un vindecător…”

— Sau un vânzător de fructe, spuse Faint. — Ascultă, s-ar putea să ne obținem un nou contract.

Ochii lui Quell s-a zbătut ușor, apoi s-a întors și s-a clătinat înapoi în dulap.

— Acum vezi ce ai făcut! se răsti Reccanto.

— Nu este papaya *mea , nu?*

Așa că dimineața devreme, străzile din Darujhistan, cu excepția celor ale piețelor, erau fantomatice, presărate cu gunoaie și totuși oarecum magice. Lumina aurie a soarelui mângâia fiecare suprafață cu mâna blândă de artist. Ceața slabă care se scursese din lac în timpul nopții s-a retras acum încă o dată, lăsând aerul curat. În cartierele mai sărace, obloanele s-au deschis la etajele superioare și câteva clipe mai târziu, conținutul vaselor de cameră a plecat, stropind aleile și orice locuitor nefericit încă zăcea beat în lume, iar câteva clipe mai târziu șobolani și altele s-au strecurat să guste ofrandele proaspete.

Îndurerosul Mare Preot l-a condus pe Mappo Runt departe de cartierul templului și în jos în Districtul de pe malul lacului, ocolind Zidul de al doilea nivel înainte de a trece spre Districtul Gadrohi – în esență, luând Trell înapoi

pe drumul în care venise cu o seară înainte. In timp ce mergeau, orașul s-a trezit în jurul lor, și-a frecat somnul din ochi, apoi s-a uitat cu privirea la preotul zdruncinat și la enormul său tovarăș barbar.

În cele din urmă ajunseră pe o stradă îngustă, în pantă, în care stătea o trăsură masivă și ornamentată, de un fel pe care Mappo o mai văzuse, deși nu-și putea aminti pentru moment unde. Șase cai stăteau în urmele lor, părând plictisiți. Cineva aruncase hrana peste tot în jurul lor și era suficient bălegar proaspăt împrăștiat ca să sugereze că animalele fuseseră lăsate acolo de ceva vreme.

Preotul îl îndreptă pe Mappo către o tavernă din apropiere. — Acolo, spuse el. „Trygalle Trade Guild a făcut o specialitate în călătorii precum cea de care aveți nevoie. Desigur, sunt scumpe, dar nu este deloc surprinzător, nu-i așa?

— Și pur și simplu căutați o astfel de rulotă, oriunde le-ați găsi? Sună a fi un plan de afaceri ineficient.

— Nu, au birouri. Undeva — nu un detaliu pe care îl dețin, mă tem. Știam de această trăsură doar pentru că sosirea ei a distrus fața magazinului vărului meu. Și, arătând spre o ruină din apropiere, a zâmbit ca un om care uitase ce înseamnă zâmbetul adevărat. Apoi a ridicat din umeri. — Toate aceste întorsături ale destinului. Binecuvântat de timiditate serendip și toate celelalte. Dacă eșuezi aici, Mappo Runt, vei avea o plimbare lungă și plictisitoare înaintea ta. Așa că nu eșua. Apoi s-a înclinat, s-a întors și a plecat.

Mappo privi fața tavernei. Și și-a amintit când văzuse ultima oară acel gen de trăsură.

Tremor.

Acționarul Faint tocmai stătuse în picioare, întinzându-și toate îndoielile alarmante din spate, când ușa tavernei s-a deschis și o siluetă monstruoasă s-a împins înăuntru, cu umerii strânși prin cadru, cu capul plecat. Un sac deformat atârnat peste un umăr, cu un cuțit răutăcios băgat în centură. Un blestemat de Trell.

— Glano, spuse ea, ar fi bine să-l ia pe maestrul Quell.

Încruntat, ultimul șofer rămas în viață din trupa lor s-a ridicat și a plecat șchiopătând.

Ea a privit cum uriașul barbar păși peste bețiv și se îndrepta spre bar. Șobolanul ridică privirea și se retrase în grabă pe lungimea tejghelei. Trell i-a înghiontat capul lui Quip Younger. Barmanul tuși și se îndreptă încet,

ștergându-și gura, clipind miope în timp ce își ridică privirea pentru a observa silueta care se profila deasupra lui.

Cu un behăit, se dădu înapoi cu un pas.

— Nu contează, strigă Faint. — Ne vrei aici.

— Ceea ce vreau, răspunse Trell într-un daru acceptabil, este micul dejun.

Capul clătinând, Quip se îndreptă spre bucătărie, unde fu întâmpinat de o femeie care țipă, tirada pătrunzătoare diminuându-se de îndată ce ușa se închise în urma lui.

Faint a târât o bancă de pe peretele din apropiere, niciun scaun din această groapă n-ar fi supraviețuit – și i-a făcut semn cu o privire spre barbar. — Vino, atunci. Stai, dar ca să știi, evităm cele șapte orașe. Acolo era o ciumă groaznică; nu se știe dacă și-a urmat cursul.

— Nu, bubui Trell în timp ce se apropia, nu vreau să mă întorc în Şapte Oraşe sau în Nemil.

Banca gemu când se așeză pe ea.

Sweetest Sufferance îl privea pe nou venit cu o intensitate ciudat de avid. Reccanto Ilk se uită pur și simplu, cu gura deschisă, zvâcniri ciudate ale scalpului îi mutau linia părului în sus și în jos.

Faint i-a spus lui Trell: „Adevărul este că nu suntem în formă pentru nimic timid. . ambiţios. Maestrul Quell trebuie să lanseze un apel pentru mai mulți acționari, iar asta ne-ar putea ține înapoi zile, poate o săptămână.

— Oh, asta e nefericit. Se spune că breasla ta are un birou aici, în Darujhistan...

— Da, dar se întâmplă să știu că suntem singurul vagon disponibil, pentru un timp următor. Unde sperai să ajungi și cât de repede?

— Unde este Stăpânul tău, sau tu ești cel care negociază?

În acel moment, Glanno reuși în cele din urmă să-l scoată pe Quell din dulapul timid. Maestrul era palid și strălucitor de transpirație și părea că picioarele lui nu funcționau prea bine. Faint îi întâlni privirea ușor sălbatică. 'Mai bine?' ea a intrebat.

— Mai bine, răspunse el într-o gâfâitură, în timp ce Glanno îl duse mai mult *sau* mai puțin pe scaun. — A fost o nenorocită de piatră la rinichi, așa a fost. Dimensiunea unui deget - nu m-am gândit niciodată. . bine, nu contează. Doamne, cine este acesta?

Trell se ridică pe jumătate să se încline. 'Scuze. Numele meu este Mappo Runt. Și s-a așezat înapoi.

Faint îl văzu pe Quell lingându-se buzele uscate și, cu o mână tremurândă, întinzându-se după o jar. S-a încruntat să-l găsească gol și l-a lăsat la loc. — Cel mai infam Trell dintre toți. L-ai pierdut, nu-i așa?
Ochii întunecați ai barbarului se mijiră. 'Ah văd.'
'Unde?' Vocea lui Quell suna pe jumătate sugrumată.
— Trebuie să ajung pe un continent numit Lether. La un imperiu condus de Tiste Edur, și un împărat blestemat. Și da, pot să te plătesc pentru necaz.
Faint nu-și văzuse niciodată stăpânul atât de zguduit. A fost fascinant. În mod clar, Quell recunoscuse numele Trell, ceea ce însemna. . ei bine, ceva.
— Și, eh, s-a confruntat cu acel împărat, Mappo? În luptă rituală?
'Eu nu cred acest lucru.'
'De ce?'
— Cred că aş fi făcut-o. . am simțit așa ceva...
— Sfârşitul lumii, vrei să spui.
'Poate. Nu, sa întâmplat altceva. Nu pot spune ce, Maestre Quell. Trebuie să știu, mă vei duce acolo?
„Suntem sub echipaj”, a spus Quell, „dar pot să trec pe la birou să văd dacă există o listă de perspective în așteptare. Un proces rapid de interviu. Spune, până la ora asta, mâine, pot avea un răspuns.
Uriașul războinic a oftat. S-a uitat în jur. „Nu am încotro, așa că voi rămâne aici până atunci”.
— Sună înțelept, spuse Quell. — Leşin, eşti cu mine. Voi ceilalți, faceți curățenie, vă ocupați de cai, trăsura și toate astea. Apoi rămâi aproape, ține companie lui Mappo – poate avea colți urâți, dar nu mușcă.
— Dar da, spuse Sweetest Sufferance, oferindu-i lui Trell un zâmbet îmbietor.
Mappo se uită la ea o clipă, apoi, frecându-se de fața lui, se ridică. — Unde e micul dejun, oricum?
— Să mergem, Faint, spuse Quell, împingându-se în picioare cu încă o tresărire.
'Poti sa o faci?' l-a întrebat ea.
O încuviințare din cap. „Haradas se ocupă de birou în aceste zile – mă poate vindeca destul de repede”.
'Buna observatie. Implicat activ?'

După cum bine știe o legiune de poeți moroși, nu există nimic nesemnificativ în dragoste. Nici toate acele particularități ale poftelor înrudite adesea confundate pentru dragoste, de exemplu pofta, posesia, închinarea

amoroasă, noțiuni îngrozitoare de predare abjectă în care propria voință se scurge în sacrificiu, obsesii de tip fetișist care ar putea include lobi de urechi sau unghii de la picioare sau alimente regurgitate. , și într-adevăr acea competitivitate timidă, care la adulți - adulții care ar trebui să știe bineînțeles că ar fi timid, dar nu știu - se manifestă ca o gelozie nebună.

O asemenea lipsă de reținere a lansat și, fără îndoială, a scufundat un număr egal de corăbii, dacă ținem o privire lungă asupra unor astfel de chestiuni, ceea ce, retrospectiv, este nu numai recomandabil, ci, pentru toate suspinele vântului lumesc, probabil cel mai esențial surshy; trăsătură vitală a tuturor – dar, rugați-vă, să nu lăsați acest sinele rotunjit să se bată neînchipuit în a povesti o mulțime de povești groaznice despre vai, pierderi și altele asemenea, și nici să nu vă plângeți de solitudinea lui presantă ca altceva decât o stare voluntară de a fi!

Atrageți atenția, atunci (cu ușurare audibilă), asupra acestor trei pentru care dragostea se ridică în fiecare clipă ca un vulcan pe cale de a erupe, în mijlocul geamătului continuilor, al convulsiei văilor și al brazderii brazdelor - dar nu, onestitatea cere. o anumită revizuire a ceea ce se aburește și se agita sub suprafață. Doar doi dintre cei trei se bat și se zvârcesc în agonia delicioasă a acelui-ce-ar-ar-fie-iubire, iar subiectul atenției lor fixe este nimeni altul decât al treilea din trio-ul lor ciudat, care, fiind de natură feminină, este încă să decidă și, acum că se bucură de o atenție extraordinară, s-ar putea să nu hotărască *niciodată* . Și ar trebui cei doi care luptă vreodată pentru inima ei, amândoi, la un moment dat în viitor, ei bine, sunt o mulțime de anghile în noroi, nu-i așa?

Și cei trei, atunci, legați împreună în război și legați și mai strâns în calamitatea dorinței, la mult timp după ce războiul s-a terminat, se găsesc acum în frumosul oraș Darujhistan, doi urmărind pe unul și acolo unde se duce unul, așa vor și ei, dar se întreabă, da, cât de departe le poate duce și să vedem, nu?

Fiind analfabetă, ea și-a mâzgălit numele pe o listă, presupunând că numele ei poate fi redat pictografic în ceva asemănător unui spasm al inimii de pui în cel mai scurt timp înainte de moarte, și iată, cei doi pretendenți ai ei nu au urmat exemplul, concurând chiar și aici, în expresiile lor de extravaganță analfabetă, primul creând un sigiliu de sine cel mai elaborat, care l-ar putea împrumuta pe unul să-și imagineze numele fiind Smear of Snail in Ecstasy, în timp

ce celălalt, văzând asta, s-a pus cu pensula, praful scriitorului și unghiile pentru a modela o mâzgălire care amintește de un șarpe care încearcă să treacă pe ringul de dans în timp ce un trib îi importa pe zeii volubili ai ploii. Amândoi bărbații stăteau apoi în picioare, radiind de mândrie între dezvelirea reciprocă a dinților, în timp ce dragostea lor se îndepărta să găsească o tarabă din apropiere, unde o bătrână cu alge marine pe cap gătea volbii umpluți deasupra unui braț de cărbuni.

Cei doi bărbați s-au grăbit după ea, amândoi disperați să-i plătească micul dejun sau să o bată nesimțită pe bătrână, oricare ar fi preferat draga lor.

Astfel, mareșalul Jula Bole și mareșalul Amby Bole, împreună cu vrăjitoarea din mlaștină pe nume Precious Thimble, toți întârziați dintre neregulariștii Mott, erau la îndemână și, într-adevăr, noii acționari pregătiți și dornici când au ajuns Maestrul Quell și Faint. biroul Breslei Comerțului Trygalle. Și, deși trei nu era chiar numărul pe care Quell îl căuta ca înlocuitori, ar trebui doar să facă, având în vedere nevoia teribilă a lui Mappo Runt.

Deci nu ar trebui să aștepte până mâine până la urmă. Cel mai *important* într-adevăr.

Zile fericite!

Conspirațiile sunt calea lumii civilizate, atât cele reale, cât și cele imaginate, și în toate perambulațiile de mișcare și contramișcare, de ce, veridicitatea unor astfel de scheme este irelevantă. Într-o cameră subterană, cea mai privată din moșia consilierului Gorlas Vidikas, stăteau colegii membri ai Consiliului, Shardan Lim și Hanut Orr, în compania gazdei lor demne, iar vinul curgea ca izvorul Reginei Viselor - sau dacă nu visele, atunci cel puțin aspirații iresponsabile — pe tot parcursul nopții care tocmai a trecut.

Încă oarecum în stare de ebrietate și poate epuizați până la satură prin mulțumire de sine, ei tăceau confortabil, fiecare simțindu-se mai înțelept decât anii lor, fiecare simțind acel izvor de putere împotriva căruia rațiunea era neputincioasă. În ochii lor cu jumătate de pleoapă ceva era umflat și nimic din lume nu era timid de neatins. Nu pentru acești trei.

— Coll va fi o problemă, spuse Hanut.

— Nimic nou acolo, mormăi Shardan, iar ceilalți doi îi dădură râsete blânde și tăcute. „Deși”, a adăugat el în timp ce se juca cu un stingător de lumânare de argint, „dacă nu

îi dăm motive de bănuială, nu există nicio obiecție reală pe care să o poată face cu timiditate. Candidatul nostru este destul de respectat, ca să nu mai vorbim de inofensiv, cel puțin din punct de vedere fizic.

— Doar că, spuse Hanut, clătinând din cap, în virtutea noastră ca nominalizatori, Coll va deveni suspicios.

— Atunci o jucăm așa cum am discutat, răspunse Shardan, batjocorind cu moartea cea mai apropiată flacără a lumânării. „Ochi strălucitori și plini de noi înșine și nespus de stângaci, dornici să ne exprimăm privilegiul nou dobândit de a propune noi membri ai Consiliului. Cu greu am fi primii care să fim atât de stângaci și proști, nu-i așa?

Gorlas Vidikas și-a găsit atenția rătăcitoare – trecuseră prin toate astea, fii timid; înainte, păru să-și amintească. Din nou și din nou, de fapt, de-a lungul nopții, și acum venise o nouă zi și totuși mestecau aceeași grămadă fără gust. Oh, acestor doi însoțitori ai lui le-a plăcut prea bine sunetul propriilor voci. Conversia timidă a dialogului într-o ceartă chiar și atunci când ambii erau de acord și tot ceea ce îi distingea pe cei doi erau alegerile de cuvinte inventate în fiecare reiterare.

Ei bine, totuși și-au avut utilizările lor. Și lucrul acesta pe care îl modelase aici era o dovadă suficientă în acest sens.

Și acum, bineînțeles, Hanut și-a fixat din nou ochii asupra lui și a pus din nou aceeași întrebare: „Mă merită acest prost al tău, Gorlas? Dece el? Nu este ca și cum nu suntem abordați aproape în fiecare săptămână de un nou prospect care dorește să cumpere voturile noastre pentru Consiliu. Bineînțeles, ne servește mai bine să-i înșiruim pe proști, câștigând favoare peste favoare și poate într-o zi decidem că deținem atât de multe dintre ei, încât va merita să-i aducem în față. Între timp, desigur, devenim mai bogați și mai influenți *în afara* Consiliului. Zeii știu, putem deveni al naibii de bogați cu *asta* .

— El nu este genul care va interpreta proxenetul nostru, Hanut.

O încruntare de dezgust. — Nu este o analogie potrivită, Gorlas. Ai uitat că ești juniorul dintre noi aici.

Cel care se întâmplă să dețină femeia pe care o doriți amândoi în paturile voastre. Nu mă certa pentru curve și proxeneți, când știi cât vei plăti pentru ea. Asemenea gânduri au rămas bine ascunse în spatele expresiei lui pedepsite pentru moment. — Atunci nu va juca jocul. El vrea să ajungă la Consiliu și, în schimb, ni se va garanta

sprijinul său când vom face mișcarea de a-i da deoparte pe bătrânii oameni de stat și căile lor fosilizate și de a prelua *adevărata* putere.

Shardan mormăi. — Pare un aranjament rezonabil, Hanut. Sunt obosit, am nevoie de somn. Și a stins lumânarea din fața lui în timp ce se ridica. — Hanut, cunosc un loc nou pentru micul dejun. Îi zâmbi lui Gorlas. — Nu sunt nepoliticos când nu te invit, prietene. Mai degrabă, îmi imaginez că soția ta va dori să te întâmpine în această dimineață, cu un mic dejun pe care îl poți împărtăși. Consiliul nu se întrunește până la mijlocul după-amiezii, până la urmă. Ia-ți timpul liber, Gorlas, când poți.

— Vă voi duce pe amândoi afară, răspunse el, cu un zâmbet fixat pe chip.

Cea mai mare parte a magiei cu care era familiarizată Lady Challice Vidikas era de genul inutil. În copilărie, auzise povești despre vrăjitorie grozave și teribile, desigur, și nu văzuse ea singură Moon's Spawn? În noaptea în care s-a scufundat atât de jos, partea inferioară ei crudă, foarte aproape, a pătruns pe cele mai înalte acoperișuri, și atunci fuseseră dragoni pe cer și o furtună la est despre care se spunea că era o magie aprigă născută dintr-un război demonic din Gadrobi Hills, și apoi timiditatea nebună confuză din spatele moșiei Lady Simtal. Dar nimic din toate acestea nu o afectase în mod real. Viața ei a alunecat prin lume atât de departe, așa cum o făcea majoritatea oamenilor, rareori atinsă de ceva dincolo de slujirile ocazionale ale unui vindecător. Tot ce avea în posesia ei era o împrăștiere de obiecte vrăjite menite să facă puțin mai mult decât să intre și să se distreze.

Un astfel de obiect se afla acum în fața ei, pe dulapul ei, o emisferă de sticlă aproape perfectă în care plutea o aparență de lună, strălucind la fel de strălucitor ca pe cerul nopții. Detaliile de pe fața sa erau exacte, cel puțin din momentul în care chipul lunii adevărate fusese vizibilă, în loc să fie încețoșat și nesigur așa cum era acum.

Un cadou de nuntă, își aminti ea, deși uitase de la cine venise. Unul dintre oaspeții mai puțin neplăcuți, bănui ea, poate cineva cu un ochi spre romantism în sensul de modă veche. Un visător, un adevărat binevoitor. Noaptea, dacă dorea întuneric în cameră, jumătatea globului avea nevoie de acoperire, pentru că strălucirea lui timidă era suficient de strălucitoare pentru a putea citi. În ciuda acestui

inconvenient, Challice a păstrat cadoul și, într-adevăr, l-a ținut aproape.

Să fi fost pentru că Gorlas a disprețuit-o? Oare pentru că, în timp ce odată păruse să-i ofere un fel de promisiune, se transformase, de-a lungul timpului, într-un simbol al unui lucru timid cu totul diferit? O lună minusculă, da, strălucind atât de strălucitoare, totuși acolo este timidă, ținută în capcană, fără unde să meargă. Arzându-și farul ca un strigăt de ajutor, cu un optimism care nu s-a stins niciodată, o speranță care nu a murit niciodată.

Acum, când se uită la obiect, s-a trezit simțindu-se timidă de claustrofobie, de parcă și-ar fi împărtășit cumva soarta. Dar *ea* nu putea străluci pentru totdeauna, nu-i așa? Nu, strălucirea ei avea să se estompeze, se stingea chiar și acum. Și așa, deși simțea acest simbol a ceea ce ar putea fi, simțul ei devenise într-un fel de resentiment fascinat și chiar să-l privească, așa cum făcea ea acum, însemna să-i simtă arderea. atingere, mistuindu-i mintea cu o durere care era aproape delicioasă.

Totul pentru că începuse să hrănească o dorință și poate că aceasta era o vrăjitorie mult mai timidă decât își imaginase ea la început; într-adevăr, o feerie clătinând pe marginea unui blestem. Lumina lustruită a suflat în ea, i-a umplut mintea cu gânduri ciudate și foame care deveneau din ce în ce mai disperate după liniște. Era atrasă într-o lume mai întunecată, un loc al îngăduințelor hedoniste, un loc care nu ține seama de viitor și disprețuia trecutul.

Îi făcu semn, promițând beatitudinea momentului mereu prezent și era de găsit, știa ea, *undeva acolo.*

Își auzea soțul pe scări, demnindu-se în cele din urmă să o onoreze alături de compania lui, deși după o noapte de băutură și toată ridicarea bărbătească reciprocă de zgârieturi, bătăi verbale și îmbrăcăminte, el ar fi fost insuportabil. Ea nu dormise bine și, să fie sincer, nu era deloc dispusă pentru el (dar apoi, își dădu seama, nu era deloc în dispoziție pentru el de ceva vreme, acum - șoc!), așa că s-a ridicat repede și s-a dus la ea. vestiar privat. O călătorie în oraș s-ar potrivi cu odihna ei timidă; lipsă. Da, să mergi fără scop și să privești detritusurile timidității nopții, să te distrezi de ochii plini de sânge și de fețele neras și de ultimul mârâit de argumente epuizate.

Și își lua micul dejun pe un balcon de pe terasă, într-unul dintre restaurantele mai timide, poate Kathada's sau Oblong Pearl, permițându-i să privească piața și Parcul Borthen, unde servitorii plimbau câinii de pază și bonele

împingeau cărucioarele cu două roți. care înghesuia o nouă generație de privilegiați, ascunși în cuiburi de bumbac fin și mătase.

Acolo, cu fructe proaspete și o carafă de vin alb delicat și poate chiar și un bol de țevi, ea avea să observe toată viața șerpuind dedesubt, scutind un gând doar o dată și apoi gata cu câinii pe care nu și-i dorea și copiii pe care îi nu a avut și probabil n-ar fi avut niciodată, având în vedere predilecțiile lui Corlas. Să se gândească, o vreme, într-un mod chibzuit, la părinții lui și la antipatia lor față de ea - convinsă că era stearpă, fără îndoială, dar nicio femeie nu a rămas însărcinată din acel loc, nu-i așa? Și despre propriul ei tată, acum văduv, cu ochii lui triști și zâmbetul pe care se străduia să-l modeleze de fiecare dată când o privea. Să contemple, încă o dată, ideea de a-și trage tatăl deoparte și de a-l avertiza — despre ce? Ei bine, soțul ei timid, pentru unul, și Hanut Orr și Shardan Lim, de altfel. Visând la un mare triumvirat al tiraniei și, fără îndoială, plănuiește să-l realizeze. Dar atunci, ar râde, nu-i așa? Și spuneți cum tinerii membri ai Consiliului erau toți la fel, arzător de ambiție și convingere, și că ascensiunea lor nu era decât o chestiune de timp, la fel de de neoprit ca o maree a oceanului și, în curând, vor ajunge să se timizi și să-și înceteze. planuri nesfârșite de uzurpare. Răbdarea, îi spunea el, este ultima virtute învățată. *Da, dar adesea prea târziu pentru a avea vreo valoare, dragă părinte. Uită-te la tine, o viață întreagă petrecută cu o femeie pe care nu ai plăcut-o niciodată, iar acum, în sfârșit liber, te trezești cenușiu, o aplecare proaspătă până la umeri și dormi zece clopote în fiecare noapte* -

Astfel de gânduri și altele în timp ce ea se înviora și începea să-și aleagă ținuta pentru ziua respectivă. Și în dormitorul de dincolo, îl auzi pe Gorlas așezându-se pe pat, fără îndoială, desfăcându-și cizmele, știind bine că ea era aici, în camera minusculă și clar că nu-i pasă.

Și atunci ce i-ar oferi Darujhistan în această zi strălucitoare? Ei bine, ea ar vedea, nu-i așa?

Se întoarse de la a-și privi studenții în complex și, cu ochii ațintiți asupra lui, se încruntă. 'Oh tu esti.'

— Atunci, aceasta este noua recoltă? Sărutul dulce al lui Apsalar, Stonny.

Încruntarea ei se încruntă și trecu pe lângă el la umbra colonului, unde se așeză pe banca de lângă arcada, întinzându-și picioarele. — Nu voi nega, Gruntle. Dar este

ceva ce am tot observat - copiii născuți nobili vin toți leneși, supraponderali și neinteresați. Îndemânarea sabiei este ceva ce își doresc tații lor pentru ei, la fel de dezastruoasă pentru ei precum lecțiile de liră sau numerele de învățare. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu pot ține săbiile de antrenament mai mult de cincizeci de bătăi ale inimii și aici se așteaptă să le pot transforma în ceva care valorează mai mult decât un muci în opt luni. Sărutul dulce al lui Apsalar? Da, voi accepta asta. Este *un* furt, bine.

— Și vă descurcăți bine, văd.

Își trecu o mână înmănușată de-a lungul coapsei drepte. — Jambierele noi? Minunat, nu-i așa?

— Uimitor.

— Catifea neagră nu funcționează pe niciun picior vechi, știi.

— Oricum, nu al meu.

— Ce vrei, Gruntle? Văd că barbele s-au estompat, cel puțin. Vestea a fost că ai strălucit în mod pozitiv când te-ai întors.

'Un dezastru. Am nevoie de o nouă linie de lucru.

„Nu fi ridicol, este singurul lucru la care te pricepi la distanță. Oafi ca tine trebuie să fie acolo, tăind prin craniile groase ale bandiților și nu numai. Odată ce începi să rămâi pe loc, orașul este condamnat și se întâmplă că îmi place să locuiesc aici, așa că, cu cât te întorci mai repede pe poteci, cu atât mai bine.

— Și mie mi-ai fost dor de tine, Stonny.

Ea pufni.

— Apropo, Bedek și Myrla sunt bine.

'Oprește-te acolo.'

Oftă, frecându-și fața.

— Vreau să spun serios, Gruntle.

— Uite, o vizită ocazională este tot ce cer...

— Trimit bani.

'Tu faci? Este prima dată când am auzit de asta. Nici o mențiune de la Bedek și despre cum se descurcă, ei bine, nu poți să trimiți mult sau foarte des.

Ea s-a uitat la el. — Snell mă întâlnește în afara ușii și monedele îi ajung direct în mâinile lui – mă asigur, Gruntle. Oricum, cum îndrăznești? Am legalizat adopția și deci nu le datorez nimic, la naiba.

— Snell. Ei bine, asta probabil explică. Data viitoare încearcă Myrla sau Bedek, oricine în afară de Snell.

— Vrei să spui că micul rahat îl fură?

— Stonny, abia trec și, gândindu-mă la asta, ei bine, te cunosc suficient de bine încât să știi că, fie adopție, fie nu, nu-i vei vedea murind de foame – pe niciunul dintre ei, mai ales pe fiul tău.

— Nu-i spune așa.

'Stonny-'

„Sporul violului – îi pot vedea *chipul* , chiar acolo, în al lui Harllo, privindu-se la mine. Văd clar, Gruntle. Și ea clătină din cap, refuzând să-i întâlnească privirea, iar picioarele ei se ridicaseră, strânseseră strâns, și toată bravada dispăruse când își strânse strâns brațele pe ea însăși, iar Gruntle simți că inima îi frânge din nou și nu mai era nimic din el. nu putea face, nimic din ce putea să spună pentru a face un pariu timid, doar mai rău.

— Ar fi bine să pleci, spuse ea cu o voce strânsă. — Întoarce-te când lumea moare, Gruntle.

— Mă gândeam la Breasla Trygalle Trade.

Capul i se răsuci. 'Esti suparat? Ai o dorință de moarte?

— Poate că da.

— Atunci, pleacă din ochi. Hai, fugi și omoară-te.

— Elevii tăi par gata să treacă peste cap, observă Gruntle. „Fundarile repetate nu sunt ușoare pentru nimeni – mă îndoiesc că vreunul dintre ei va putea merge din ce în ce mai timid”.

— Nu contează. Dacă chiar te gândești să te înscrii cu Trygalle, spune-o simplu.

— M-am gândit că ai putea să mă convingi să nu fac asta.

'De ce m-aș deranja? Tu ai viața ta la fel ca și eu a mea. Nu suntem căsătoriți. Nici măcar nu suntem iubiți...

— A avut vreun succes în acea zonă, Stonny? Cineva ar putea...

— Încetează cu asta. Opreste totul. Ești așa de fiecare dată când te întorci de la unul rău. Toți plini de milă și aproape picurând sfințenie în timp ce încerci să mă convingi.

— Te-am convins de ce?

— Fiind om, dar am terminat cu asta. Stonny Menackis a murit cu ani în urmă. Ceea ce vezi acum este un hoț care conduce o școală și nu-și învață nimic să diablonii cu pipi în vene. Sunt aici doar să-i sug pe proștii banii lor. Sunt aici doar să-i mint despre cum fiul sau fiica lor este un duelist campion în devenire.

— Deci nu mă vei convinge să nu semnez cu Trygalle, atunci. Gruntle se întoarse spre arcadă. — Văd că nu fac

nimic bun aici. Imi pare rau.'

Dar ea întinse mâna și îl apucă de antebraț când era pe cale să plece. — Nu, spuse ea.

— Nu ce?

— Ia-mi-o, Gruntle, nu e nimic bun într-o dorință de moarte.

— Bine, spuse el, apoi plecă.

Ei bine, el încurcase totul din nou. Nimic nou în asta, vai. *Ar trebui să-l vâneze pe Snell, să-l scuture sau două. Cel puțin, sperie-l. Fă-l să verse acolo unde și-a îngropat tezaurul. Nu e de mirare că îi place să stea pe prag. Ținând un ochi, presupun.*

Cu toate acestea, Gruntle a continuat să se întoarcă la toate aceste adevăruri neplăcute, la viața pe care era ocupat să o irosească, la inutilitatea tuturor lucrurilor la care a ales să-i pese – ei bine, nu în întregime adevărat. Acolo era băiatul, dar apoi, rolul unui unchi ocazional nu putea să valorize prea mult, nu-i așa? Ce înțelepciune ar putea să transmită? Foarte puțin, dacă ar fi privit înapoi la ruina vieții sale de până acum. Însoțitori morți sau pierduți, adepții putrezind în pământ, mormanele de cenușă din bătăliile trecute și deceniile petrecute și-și riscă viața pentru a-și proteja posesiunile altcuiva, cineva care s-a îmbogățit fără a risca ceva care merită. Oh, Gruntle s-ar putea să plătească pentru serviciile lui, și-ar putea chiar să-și sângereze angajatorii și de ce nu?

De aceea, dacă mă gândesc la asta, toată treaba cu Breasla Trygalle Trade începea să aibă sens pentru el. Un acționar era doar asta, cineva cu o acțiune în acțiune, profitând de propriile eforturi, fără un prost gras în aripi așteptând cu mâinile transpirate.

A fost aceasta o dorință de moarte? Cu greu. O mulțime de acționari au supraviețuit, iar cei deștepți s-au asigurat că iese înainte de a fi prea târziu, au ieșit cu suficientă avere pentru a cumpăra o proprietate, pentru a se retrage într-o viață de lux fericit. Oh, asta a fost doar pentru el, nu-i așa? *Ei bine, când ești bun doar la un singur lucru, atunci nu mai faci asta, ce mai rămâne decât să nu faci nimic?*

Cu un acolit plângător al lui Treach zgâriindu-i ușa în fiecare noapte. *Tigrul verii ar urlă, Aleasă . Totuși aici stai indolent în pat de mătase, timid. Ce zici de luptă? Dar sângele și strigătele celor pe moarte? Dar haosul și mirosul deșeurilor vărsate, rănile muritoare care se încolesc în nămol și noroi? Ce zici de cearta cumplită din care ieși simțindu-te atât de imposibil de viu?* '

Da, ce-i cu asta? *Lasă-mă să stau aici, bubuind această toarce adâncă și satisfăcută. Până când războiul mă găsește, și dacă nu mă găsește niciodată, ei bine, e bine pentru mine.*

Bah, nu păcălea pe nimeni, mai ales pe el însuși. Nu era nici un soldat, este adevărat, dar părea că haosul l-a găsit totuși. Blestemul tigrului, că, chiar și atunci când se ocupă de treburile lui, o mulțime de proști cu ochi zdrobiți vin scandând în junglă, bătând pământul. A fost adevărat? Probabil că nu, din moment ce nu exista niciun motiv pentru a vâna tigri, nu-i așa? Trebuie să fi inventat scena sau să fi văzut visele lui Treach. Pe de altă parte, vânătorii nu au bărbit fiare de tot felul în vizuini, peșteri și vizuini? După o scuză absurdă despre pericolele pentru animale sau orice altceva, gloata a plecat, dornică de sânge.

Iarbă-mă, vrei? Oh, te rog fă - și dintr-o dată, și-a găsit starea de spirit schimbată, mercurioasă și deodată clocotită de furie.

Mergea pe o stradă, aproape acum de locuința lui, totuși trecătorii își pierduseră cu toții fața, nu deveniseră altceva decât bucăți mobile de carne și voia să-i omoare pe toți.

O privire în jos la mâinile lui și a văzut tăieturile negre ale ghimpelor tigrului adânci ca un jet de praf, și a știut atunci că ochii îi sclipeau, că dinții îi erau dezgolit, caninii strălucind și el a știut, de asemenea, de ce formele amorfe. pe lângă el se strângeau din calea lui. Dacă doar unul s-ar apropia, ar putea izbi, deschide gâtul și gustă creta sărată de sânge de pe limbă. În schimb, proștii se năpusteau, se înghesuiau în pragurile ușilor sau năvăleau pe alei.

Neimpresionat, dezamăgit, se trezi la ușa lui.

Ea nu a înțeles, sau poate s-a descurcat prea bine. Oricum ar fi, avusese dreptate spunând că el nu aparține orașului ăsta sau altuia. Toate erau cuști, iar trucul pe care nu-l învățase niciodată era cum să fie liniștit trăind într-o cușcă.

În orice caz, pacea a fost supraevaluată – uită-te la Stonny, până la urmă. *Îmi iau partea mea, averea și le cumpăr o viață nouă - o viață cu slujitori și așa, o casă cu o grădină închisă unde să poată fi dus și să stea la soare. Copiii timizi; educați corespunzător; da, un tutore răutăcios care să-l ia pe Snell de gât și să-l învețe puțin respect. Sau dacă nu respect, atunci teroare sănătoasă. Și pentru Harllo, o șansă la un viitor.*

Una ar trebui să fie tot ce am nevoie și pot supraviețui unuia, nu-i așa? Este cel puțin ce pot face pentru ei. Între timp, Stonny se va ocupa de lucruri - asigurându-se că moneda ajunge la Myrla.

Unde am văzut blestemata aia de trăsură?

Era din nou la ușa lui, de data aceasta cu vedere la stradă. Încărcat cu echipament de călătorie, cu arme și pelerina lui de ploaie căptușită cu blană — cea nouă care mirosea a oaie — și așa era clar că trecuse ceva timp, dar genul care nu avea consecințe timide, care nu făcea altceva decât ceea ce trebuia făcută, fără gânduri irosite. Nimic de genul ezitarii, sau cântărirea neclintită a posibilităților sau gemetele înainte și înapoi pe care unii l-ar putea numi deliberare înțeleaptă.

Mergând acum, acest lucru este prea puțin important. De ce, nimic nu a avut semnificație, nesfioasă, până în momentul în care ghearele sunt dezvelite și mirosul de sânge dă mușcătură în aer. Și acel moment a așteptat undeva înainte și s-a apropiat, pas cu pas, pentru că atunci când un tigru decide că este timpul să vâneze, este timpul să vâneze.

Snell a venit în spatele carierei sale, încântat de propria sa pricepere la furt, de a urmări creatura care stătea în iarba înaltă fără să știe, dovedind că Harllo nu era potrivit pentru lumea reală, lumea în care totul era o amenințare și trebuia luat. ai grijă să nu aibă grijă de tine. A fost genul potrivit de lecție pe care Snell să o dea, aici, în sălbăticie.

Ținea într-o mână un sac plin cu consiliile de argint pe care le adusese mătușa Stonny, două căptușeli de pânză de pânză și gâtul bine înnodat pentru a putea strânge strâns. Sunetul pe care l-au făcut monedele când au lovit partea laterală a capului lui Harllo a fost cel mai satisfăcător, trimițând un șoc de fior prin Snell. Și felul în care capul acela odios s-a prăbușit într-o parte, corpul mic strângându-se la pământ, ei bine, asta era o priveliște pe care avea să-l prețuiască.

A dat cu piciorul în forma inconștientă o vreme, dar fără mormăituri și scâncete nu a fost la fel de distractiv, așa că a plecat. Apoi, adunând sacul uriaș de bălegar, a pornit spre casă. Mama lui ar fi încântată de atragere și i-ar pune un sărut pe frunte, iar el s-ar putea bucura o vreme, iar când cineva ar fi câștigat timid, se întreba unde a ajuns Harllo, de ce, le-ar fi spus că va l-am văzut jos la docuri,

vorbind cu vreun marinar. Când băiatul nu venea acasă în seara asta, Myrla s-ar putea să-l trimită pe Gruntle să coboare și să verifice malul apei, unde va afla că două nave au navigat în acea zi, sau trei, și că era acolo un tip de grunt nou pe una dintre ele. lor? Poate da, poate nu, cine a fost atent la astfel de lucruri?

Consternare, deci, și griji, și doliu, dar nimic din toate astea nu va dura mult. Snell avea să devină cel prețios, cel mai cu ei, cel de care aveau nevoie să aibă grijă, să protejeze și să-și coșească. Așa cum a fost înainte, așa cum trebuia să fie.

Zâmbind sub soarele strălucitor al dimineții, cu păsările cu picioare lungi ciugulind noroi pe apartamentele de pe lacul din stânga lui, Snell a pornit drumul înapoi spre casă. O zi bună, o zi în care te simți atât de viu, atât de liber. El îndreptase lumea, întreaga lume.

Păstorul care l-a găsit pe băiețelul în iarba vârfului cu vedere la drumul spre Maiten și apoi Poarta celor doi boi era un bătrân cu genunchi artritici care știa că utilitatea lui se sfârșise și, într-adevăr, foarte curând avea să se descopere. de muncă, felul în care stăpânul de turmă îl privea hârâind și sprijinindu-se prea mult de toiag. Examinându-l pe băiat, a fost surprins să-l găsească încă în viață, iar asta i-a adus gânduri despre ce ar putea face cu un astfel de arici în grija lui.

Merită efortul? Și-ar putea aduce soția înapoi aici, cu căruța, și împreună ar putea ridica cadavrul în pat și să-l ducă înapoi la coliba lor de pe malul lacului. Îngrijește-l și vezi dacă a trăit sau a murit, hrănește-l suficient dacă se ajunge la asta, și apoi?

Ei bine, a avut gânduri, da, multe gânduri despre asta. Niciuna dintre ele plăcută, dar cine a spus că lumea este un loc plăcut? Proveniții erau un vânat cinstit și asta era o regulă undeva, era sigur de asta, o regulă, la fel ca să găsească salvare pe plajă. Ceea ce ai descoperit că deții și banii le-ar face bine, în plus.

Și el a concluzionat că a fost o zi bună.

Și-a amintit de copilărie, alergând sălbatic pe străzi și alei, urcându-se pe acoperișuri noaptea pentru a se uita cu mirare la infamul Drum al Hoților. Așadar, invită această aventură de dragoste sub lumina secretă a lunii, în timp ce dormeau toți toți toți și ar putea fi victime în camerele neluminate de dedesubt.

A alerga sălbatic, iar pentru copil un drum era la fel de bun ca altul, poate pariu că timid, atâta timp cât existau mister și pericol la fiecare pas. Chiar și mai târziu, când acel pericol devenise prea real, pentru Cutter fusese o viață care se desfășura, dezvăluind o inimă plină de mirare.

Romantismul era pentru proști, acum știa. Nimeni nu a prețuit inima dată, nimeni nu a văzut acel sacrificiu pentru darul prețios care era. Nu, doar un lucru de apucat, răsucit de mâini nepăsătoare, apoi strâns uscat și aruncat. Sau o marfă și nimic mai mult, niciodată la fel de dorit ca următorul, cel în așteptare sau cel deținut de altcineva. Sau, ceva mult mai rău, un cadou prea prețios pentru a fi acceptat.

Natura respingerii, își spuse el, era irelevantă. Durerea și durerea sunt timide, împărțite în arome singulare, amare și lipsite de viață, iar prea multe dintre ele au putrezit sufletul. Ar fi putut lua alte drumuri. Ar trebui sa aiba. Poate că a mers pe calea lui Murillio, o nouă dragoste în fiecare seară, adorația femeilor disperate, brunchuri elegante pe balcoane și întâlniri discrete sub frunzele șoptite într-o grădină privată.

Sau ce zici de Kruppe? Un maestru cel mai înțelept față de care ar fi putut să se învețe și mai departe decât o făcuse deja, în arta furtului înalt, în dispunerea obiectelor furate, în achiziționarea de informații valoroase disponibile oricui era dispus să plătească și să plătească. bine. În aprecierea corespunzătoare a vinurilor, încercări și ținute nepotrivite. O viață întreagă de încântare de heruvici, dar chiar a existat loc în lume pentru mai mult de un Kruppe?

Cu siguranta nu!

Era de preferat, deci, această cale a pumnalelor, acest dans al umbrelor și luarea de vieți pentru monedă fără măcar sancțiunea unui soldat (de parcă asta ar conta)? Rallick nu ar fi de acord. Iar Murillio ar clătina din cap, iar Kruppe dădea din sprâncene, iar Meese ar putea rânji și ar putea să mai apuce din picioare, cu Irilta privind cu privirea maternă. Și ar exista acea strălucire în ochii lui Sulty, nuanțată acum de adevărul amar că nu mai era suficientă pentru unul ca el, că nu putea decât să viseze, că, cumva, fiind un asasin, l-a pus într-o poziție atât de înaltă încât ea existența umilă ca femeie slujitoare era sub nicio formă. Acolo unde chiar și eforturile lui de prietenie au fost percepute ca milă și condescendență, suficiente pentru a o arunca în lacrimi la cuvântul greșit, privirea ratată.

Cum timpul viselor de viitor părea să treacă neobservat, până când, reînviindu-le, un bărbat și-a dat seama, cu un șoc, că privilegiul nu mai era al lui de a distra, că aparține acelor fețe mai tinere pe care le vedea din toate părțile, râzând. în cârciumă și pe străzi, *alergând sălbatic* .

— Te-ai schimbat, spuse Murillio de pe patul în care se întindea, sprijinit pe perne, cu părul atârnând nelegat și nespălat, „și nu sunt sigur că e în bine”.

Cutter se uită o clipă la vechiul său prieten, apoi întrebă: „Ce e mai bine?”

— Ce-i mai bine. Nu ai fi pus acea întrebare, și cu siguranță nu în acest fel, ultima dată când te-am văzut: Cineva ți-a frânt inima, Crokus, nu Challice D'Arle, sper!

Zâmbind, Cutter clătină din cap. — Nu, și ce știi, aproape că am uitat numele ei timid. Fața ei, cu siguranță. . iar acum numele este Cutter, Murillio.

'Daca spui tu.'

Tocmai o făcuse, dar în mod clar Murillio era mai rău la uzură, nu la nivelul lui obișnuit de conversație. Dacă ar fi făcut un argument spunând asta, ei bine, poate Crokus ar fi smuls momeala. *Este întunericul din sufletul meu. . nu, nu contează.*

„Șapte orașe, nu-i așa? Ți-a luat timp să ajungi acasă.

— O călătorie lungă, pentru nava pe care eram. Traseul de nord, de-a lungul lanțurilor de insule, a rămas blocat într-o cogălie mizerabilă a unui port timp de două sezoane întregi - primele furtuni de iarnă, la care ne așteptam, apoi o primăvară plină de plute de gheață perfide, ceea ce noi nu am făcut - nimeni nu a făcut-o. , de fapt.'

— Ar fi trebuit să rezerve un pasaj pentru un comerciant Moranth.

Cutter îşi întoarse privirea. — Nu am avut de ales, nici pentru navă, nici pentru compania de pe ea.

— Deci ai petrecut o perioadă mizerabilă la bord?

El a oftat. — Nu vina lor, nici unul dintre ei. De fapt, mi-am făcut prieteni buni...

— Atunci unde sunt ei acum?

Cutter ridică din umeri. — Îmi închipui că împrăștiat.

— Îi vom întâlni? întrebă Murillio.

Se întrebă de această linie de întrebări, se trezi ciudat de iritat de interesul aparent al lui Murillio pentru oamenii cu care se întorsese. — Câteva, poate. Unii au pășit pe țărm doar pentru a pleca din nou, prin orice mijloace posibile - deci, nu oricare dintre ele. Ceilalti. . vom vedea.

— Ah, eram doar curios.
'Despre ce?'
— Ei bine, pe care dintre grupurile tale de prieteni l-ai considerat mai jenant, presupun.
'Nici!'
— Îmi pare rău, nu am vrut să jignesc. . Cutter. Doar pari oarecum. . neliniştit, de parcă ai prefera să fii în altă parte.
Nu este atât de ușor. — Se simte totul. . diferit. Asta e tot. Un pic de șoc, să te găsesc aproape mort.
„Îmi imaginez că a-l învinge pe Rallick într-o luptă cu cuțitele a fost, de asemenea, destul de șocant.”
Cutter nu prea voia să se gândească la asta. — Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că vei pierde un duel, Murillio.
„Ușor de făcut, când ești beat și nu porți pantaloni”.
'Oh.'
— De fapt, niciuna dintre acestea nu este relevantă pentru situația mea actuală. Am fost nepăsător. De ce am fost neglijent? Pentru că îmbătrânesc. Pentru că totul încetinește. incetinesc . Uită-te la mine, întinsă aici, vindecată, dar plină de dureri, dureri vechi și nimic altceva decât cenușă rece în sufletul meu. Mi s-a oferit o a doua șansă și intenționez să o iau.
'Sens?'
Murillio îi aruncă o privire. Părea să spună ceva, apoi s-a răzgândit și a spus altceva. — Mă duc să mă retrag. Adevărat, nu am economisit mult, dar atunci, ar trebui să pot trăi cu așteptări mai modeste, nu-i așa? Există o nouă școală de duel în Daru. Am auzit că merge destul de bine, liste lungi de candidați și toate astea. Aș putea ajuta, câteva zile pe săptămână.
— Gata cu văduvele. Gata cu întâlnirile clandestine.
'Exact.'
— Vei fi un instructor bun.
— Nu probabil, răspunse el cu o grimasă, dar nu am nicio aspirație să fiu una, fie timid. E muncă, asta-i tot. Jocul picioarelor, formele, echilibrul și sincronizarea — cu atât mai serioase pot obține de la altcineva.
„Dacă intri acolo vorbind așa”, a spus Cutter, „nu vei fi angajat niciodată”.
— Mi-am pierdut capacitatea de a fermeca?
Cutter oftă și se ridică de pe scaun. 'Mă îndoiesc de asta.'
— Ce te-a adus înapoi? întrebă Murillio.
Întrebarea l-a oprit. — O îngâmfare, poate.

— Ce fel de îngâmfare?

Orașul este în pericol. Are nevoie de mine. — Oh, spuse el, întorcându-se spre uşă, copilul timid, amabil. Fii bine, Murillio – cred că ideea ta este una bună, apropo. Dacă Rallick trece să mă caute, spune-i că mă voi întoarce mai târziu.

A urcat scările din spate, a trecut prin bucătăria umedă și îngustă și a ieșit pe alee, unde răcoarea nopții care tocmai trecut a rămas în aer. Trebuia să vorbească cu Rallick Nom, dar nu chiar acum. Se simțea ușor băut cu pumnul. Șocul revenirii lui, presupunea el, ciocnirea din interiorul său între cine fusese cândva și cine era acum. Avea nevoie să se stabilească, să-și ia confuzia din minte. Dacă ar putea începe să vadă clar din nou, ar ști ce să facă.

Ieși în oraș, atunci, să rătăcim. Nu chiar *să fugă,* nu-i așa?

Nu, acele zile au trecut de mult.

Rana se vindecase repede, amintindu-i că au avut loc schimbări – pulberea de otataral pe care o frecase în piele cu doar câteva zile în urmă, sau așa părea. Pentru a începe o noapte de crimă acum ani de zile. Celelalte schimbări, însă, s-au dovedit mult mai deconcertante. Pierduse atât de mult timp. A dispărut din lume, iar lumea a continuat fără el. Ca și cum Rallick Nom ar fi fost mort, da – nu diferit de asta, doar că acum s-a întors, ceea ce nu era așa cum ar trebui să fie lucrurile. *Trageți un băț din noroi și noroiul se închide pentru a înghiți gaura, până când nu rămâne niciun semn că bățul a existat vreodată.*

Era încă un asasin al Breslei? Nu în acest moment, iar acest adevăr i-a deschis atât de multe posibilități, încât mintea i s-a zguduit, s-a clătinat înapoi la mai simplă, fără sfială, de a coborî în catacombe, mergând până la Seba Krafar și anunțându-și întoarcerea, reluând, da, vechiul lui. viaţă.

Și dacă Seba semăna ceva cu bătrânul Talo, zâmbea și spunea *bine ai revenit, Rallick Nom* . Din acel moment, șansele ca Rallick să revină în viață au fost practic inexistente. Seba avea să vadă imediat ameninţarea care se afla în faţa lui. Vorcan îl favorizase pe Rallick și doar asta era suficientă timiditate pentru a scăpa de el. Seba nu-și dorea rivali – se săturase de aceștia dacă povestea lui Krute despre războiul fracțiunilor era exactă.

Avea o altă opțiune când era vorba de breaslă. Rallick putea să intre și să-l omoare pe Seba Krafar, apoi să anunțe

că este Maestru interimar, așteptând întoarcerea lui Vorcan. Sau ar putea să stea ascuns cât mai mult timp posibil, aşteptând ca Vorcan să facă propria ei mişcare. Apoi, cu ea stăpânind cuibul încă o dată, el ar putea ieși din lemn și anii aceia lipsă ar fi ca nimic, ar fi fără nicio timiditate. Atât a împărtășit cu Vorcan și din această cauză ea nu avea încredere în nimeni, în afară de Rallick. Ar fi al doilea la comandă și cum ar putea să nu fie mulțumit de asta?

Oh, aceasta a fost o criză veche – acum ani. Gândul lui că Turban Orr va fi ultima persoană pe care a ucis-o a fost la fel de prost atunci ca acum.

S-a așezat pe marginea patului din camera lui. Din sala de dedesubt îl auzea pe Kruppe expunând despre gloria micului dejun, punctat de un comentariu mut, fără îndoială, sălbatic al lui Meese, și cu cei doi era într-adevăr ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Nu același lucru se poate spune despre Murillio, vai. Nici pentru Crokus, care se numea acum Cutter – un nume de asasin cu siguranță, prea potrivit pentru bărbatul în care devenise Crokus. *Acum cine l-a învățat să lupte cu astfel de cuțite? Ceva din stilul Malazan – Gheara, de fapt.*

Rallick se aștepta să vină în vizită pe Cutter, anticipase lansarea unui asediu de întrebări. Ar vrea să explice, nu-i așa? Încercați să-i justificați deciziile timide față de Rallick, chiar și atunci când nu exista o justificare posibilă. *Nu m-a ascultat, nu-i așa? Mi-am ignorat avertismentele. Doar proștii cred că pot face diferența timiditatea.* Deci, unde era? *Cu Murillio, mă aștept, reținând inevitabilul.*

O bătaie scurtă la uşă şi Irilta a intrat – ea trăia greu în ultimul timp, putea să vadă el, iar astfel de lucruri păreau să ajungă mai repede din urmă cu femeile decât cu bărbaţii – deşi atunci când bărbaţii mergeau, mergeau repede. — Ți-am adus micul dejun, spuse ea, ducând o tavă peste. 'Vedea? Mi-am amintit totul, până la smochinele îmbibate cu miere.

Smochine înmuiate cu miere? — Mulțumesc, Irilta. Spune-i lui Croer, Cutter, că aș vrea să-l văd acum.

'A iesit.'

'El a facut? Când?'

Ea a ridicat din umeri. — Nu cu mult timp în urmă, potrivit lui Murillio. Făcu o pauză pentru o tuse timidă, care îi înroși fața lată.

— Găsește-te un vindecător, spuse Rallick când a terminat.

— Ascultă, spuse ea, deschizând ușa în urma ei, nu am niciun regret, Rallick. Nu mă aștept la un sărut al lui Dumnezeu de la celălalt consilier și nimeni nu va spune despre Irilta că nu s-a distrat când era în viață, nu domnule?

A mai adăugat ceva, dar din moment ce se afla pe coridor și închidea ușa, Rallick nu prea l-a prins. S-ar putea să fi fost ceva de genul *„ încearcă să mesteci acea lecție. .* ', dar atunci, ea nu a fost niciodată cea neplăcută, nu-i așa?

Se uită în jos la tavă, se încruntă, apoi o ridică și se ridică.

Ieși pe coridor, echilibrând-o cu o mână, în timp ce ridica zăvorul ușii alăturate și intră în camera lui Murillio.

— Acesta este al tău, spuse Rallick. — Smochine înmuiate cu miere, preferatele tale.

Un mormăit de la Murillio pe pat. „Explică aceste fâșii de jerky condimentat – tu ești ceea ce mănânci, nu?

— Atunci nu ești chiar atât de dulce pe cât crezi, spuse Rallick, așezând tava jos. — Sărmana Irilta.

— Sărmana Irilta nimic — acea femeie s-a aglomerat mai mult în anii ei decât toți ceilalți la un loc, așa că acum e pe moarte, dar nu se va deranja cu niciun vindecător, fii timidă; pentru că, cred, e gata să plece. El clătină din cap când întinse mâna spre prima smochină smăltuită. — Dacă ar ști că ești milă de ea, probabil că te-ar ucide pe adevărat, Ral timid.

— Ți-a fost dor de mine, nu-i așa?

O pauză, o privire cercetătoare, apoi Murillio muşcă smochina.

Rallick se duse și se așeză pe unul dintre cele două scaune care înghesuiau încăperea împreună cu patul. — Ai vorbit cu Cutter?

'Oarecum.'

— Credeam că va veni să mă vadă.

'Stiai?'

— Faptul că nu a făcut-o nu ar trebui să mă facă să cred că s-a speriat, nu-i așa?

Murillio clătină încet din cap.

Rallick oftă. Apoi a spus: „L-am văzut pe Coll aseară – așa că planul nostru a funcționat. Și-a recâștigat moșia, și-a recâștigat numele, respectul de sine. Știi, Murillio, nu credeam că ceva ar putea merge atât de bine. Asa de. . perfect. Cum, numele lui Hood, ne-am descurcat vreodată la așa ceva?

— A fost o noapte pentru miracole.

'Simt. . pierdut.'

— Nu este surprinzător, răspunse Murillio, întinzând mâna spre o altă smochină. — Mănâncă puțin din acel sacadat – mirosul mă face greață.

— Mai bine cu respiraţia mea?

— Ei bine, nu văd să ne sărutăm prea curând.

— Nu mi-e foame, spuse Rallick. „Am fost când m-am trezit prima dată, cred, dar asta a dispărut”.

— Te-am trezit – ai dormit tot timpul ăsta în Finnest House? Toate ascunse în pat?

— Pe piatră, chiar în interiorul ușii. Cu Vorcan întins chiar lângă mine, aparent. Ea nu era acolo când am venit. Doar un Jaghut strigoi.

Murillio părea să se gândească la asta o vreme, apoi spuse: — Deci, ce acum, Rallick Nom?

— Aș fi vrut să știu.

Baruk ar putea avea nevoie de lucruri ca înainte.

— Vrei să spui că ai păzi spatele lui Cutter? Să fii cu ochii pe Coll? Și cât timp înainte ca Breasla să afle că m-am întors? Cât timp înainte să mă doboare?

— Ah, Breasla. Ei bine, m-am gândit că te vei îndrepta direct înăuntru, vei arunca câteva zeci de corpuri fără viață și vei relua locul care ți se cuvine. Cu Vorcan înapoi. . Ei bine, mi se pare evident ce trebuie făcut.

— Asta nu a fost niciodată stilul meu, Murillio.

— Știu, dar circumstanțele se schimbă.

— Ei doar nu.

— Se va întoarce, spuse Murillio. — Când e gata să vorbească cu tine. Ține minte că a plecat și a adunat câteva cicatrici noi, profunde. Unii dintre ei încă sângerează, cred. Făcu o pauză, apoi spuse: „Dacă Mammot nu ar fi murit, ei bine, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla. În schimb, a plecat cu familia Malazan, ca să o întoarcă pe Apsalar acasă – o, văd că habar n-ai despre ce vorbesc. Bine, lasă-mă să-ți spun povestea cum s-a încheiat acea noapte, după ce ai plecat. Mănâncă doar blestematul ăla de sacadat, te rog!

— Tu conduci un târg al naibii de greu, prietene.

Și pentru prima dată în acea dimineață, l-a văzut pe Murillio zâmbind.

Mirosul ei s-a lipit de așternut, suficient de dulce încât să-l facă să plângă, și chiar și o parte din căldura ei a rămas, sau poate că era doar soarele, lumina aurie care pătrundea de la fereastră și purtând cu ea sunetul vag tulburător al păsărilor. imperecherea în copacul din curtea

din spate. *Nu trebuie să fiți atât de freneți, micuților. Există tot timpul din lume.* Ei bine, el ar simți asta chiar acum, nu-i așa?

Ea lucra la volan în camera exterioară, un sunet care îi umpluse odinioară viața, doar ca să dispară și acum, în cele din urmă, să revină. De parcă nu ar fi existat crime sordide de banditism și sclavie care veneau ca o pedeapsă rezonabilă, de parcă nu ar fi existat nici un șanț putrezitor întins în cătușă alături de barbari Teblori. Niciun războinic uriaș atârnând de o cruce în mijlocul navei, cu Torvald prelingând o apă salmară între buzele crăpate ale prostului. Fără furtuni vrăjitorie, fără rechini, fără tărâmuri întortocheate din care să te târîști înăuntru și din care să iasă. Fără vise de înec – nu, tot ceea ce fusese viața altcuiva, o poveste cântată de un bard pe jumătate beat, publicul atât de neîncrezător încât erau momente de furie, gata să-l sfâșie pe idiot în bucăți la povestirea unuia mai puțin probabil. exploata. Da, viața altcuiva. Roata nu se învârtea, ca întotdeauna, iar ea lucra lutul și îi dădea formă, simetrie, frumusețe. Bineînțeles, nu făcea niciodată cea mai bună treabă a doua zi după o noapte de dragoste, de parcă ar fi consumat ceva esențial, oricare ar fi fost ceea ce a alimentat creativitatea și, uneori, el se simțea rău din cauza asta. Ea râdea și clătina din cap, respingând îngrijorările lui, învârtând roata și mai tare.

Văzuse, pe rafturile camerei exterioare, zeci de oale mediocre. Ar trebui să-l deranjeze acest fapt? S-ar putea să fie, o dată, dar nu mai mult. El dispăruse din viața ei – însă nu avea niciun motiv pentru ca ea să se irosească într-o priveghere singuratică sau o perioadă lungă de doliu pro timid. Oamenii s-au înțeles cu lucrurile și așa ar trebui. Bineînțeles că își luase îndrăgostiți. S-ar putea să-i mai aibă, de fapt, și fusese ceva timid; un miracol că ea a fost singură când a apărut el – pe jumătate se așteptase la o divinitate exagerată de muschi, cu plete aurii ciufulite și genul de falcă care doar implorat să fie lovit cu pumnul pentru a răspunde la uşă.

— Poate că își vizitează mama, mormăi Torvald.

Se ridică, își răsuci picioarele și își așează picioarele pe covorașul țesut care acoperea podeaua. A observat că pe covoraș fuseseră cusute perne plate, umplute cu timid lavent care trosnea sub picioarele lui. — Nu e de mirare că picioarele ei miroase bine. Oricum, nu-l deranja ce făcuse ea în tot acest timp. Nici măcar nu o deranjează dacă ea

încă mai făcea câteva lucruri acum, deși acele lucruri ar putea face lucrurile puțin aglomerate. — Lucruri, corect.

Ziua începuse și tot ce trebuia să facă era să rezolve anumite probleme și apoi își putea relua viața de cetățean al Darujhistanului. Poate vizitați câțiva prieteni vechi, câțiva membri ai familiei sale înstrăinate (cei care ar vorbi cu el, în orice fel), vedeți site-urile care l-ar face cel mai nostalgic și gândiți-vă la ce merge de a face cu restul vieţii lui.

Dar mai întâi lucrurile. Trasându-și hainele tăiate străine (setul curat, care se uscate într-o stare destul de șifonată, vai), Torvald Nom se îndreptă spre camera exterioară. Era cu spatele la el în timp ce se apleca deasupra volanului, cu picioarele pompând pedalele. A văzut vasul mare cu apă curată acolo unde era întotdeauna, s-a dus și și-a stropit fața. I s-a reamintit că avea nevoie de un bărbierit, dar acum putea să plătească timid pe altcineva să facă astfel de lucruri. Oportunistilor vor veni recompense. Cineva spusese că, odată, era sigur.

„Dulceața mea!”

Ea se întoarse pe jumătate și îi zâmbi. — Uite cât de rău este asta, Tor. Vezi ce ai făcut?

— Este temperamentul, desigur...

— Sunt coapse obosite, spuse ea.

— O plângere comună? întrebă el, mergând pe lângă rafturi și aplecându-se pentru a studia un teanc de farfurii nealiniate.

— Destul de rar, de fapt. Ce crezi că vezi acolo sus, soțule, nu este. Este noul stil pe care toată lumea și-l dorește în aceste zile. Simetria este moartă, trăiască cei stângaci și strâmbi. Orice doamnă nobilă își dorește o verișoară săracă la țară, vreo mătușă sau mătușă străbătută cu degete înțepenite, care face vesela pentru rudele ei, să fie timidă, între strângerea gâtului de găină și decojirea tărtăcuțelor.

— E o minciună complicată.

— Oh, nu s-a spus niciodată, Tor, doar subînțeles.

„Nu m-am priceput niciodată să deduc ceea ce este subînțeles. Dacă nu se deduce implicit.

— Am avut exact doi iubiți, Tor, și niciunul nu a durat mai mult de câteva luni. Vrei numele lor?

— Îi cunosc?

Când ea nu răspunse, el aruncă o privire și o găsi privindu-l. — Ah, spuse el cu înțelepciune.

— Ei bine, atâta timp cât nu începi să-ți miști ochii la toți cei care intră aici sau mă salută pe stradă — dacă așa va fi cazul, atunci ar fi bine să-ți spun...

— Nu, nu, dragă. De fapt, misterul este. . intrigant. Dar asta nu va supraviețui științei mele efective.

'Este adevărat. De aceea nu te voi întreba despre nimic. Unde ai fost, ce ai făcut.

— Dar asta e diferit!

Sprâncenele ei s-au ridicat,

— Nu, într-adevăr, spuse Torvald, apropiindu-se. — Ce ți-am spus aseară, nu am exagerat.

'Daca spui tu.'

Își dădea seama că ea nu îl credea. 'Sunt înțepat. Zdrobit.'

— Ar fi bine să pleci, spuse Tiserra, întorcându-se încă o dată la bulgărea de lut de pe roată. — Ai o datorie de lichidat.

— Prada nu este lipicioasă?

— Totul este cât se poate de curat, m-am asigurat. Cu excepția cazului în care Gareb a zgâriat sigiliile secrete pe fiecare monedă pe care o deținea, el nu va ști nicidecum. S-ar putea să bănuiască, totuși.

— Am o poveste bună să explic toate acestea, dacă este necesar, spuse Torvald. „Investiții străine, bogăție neașteptată, un profit triumfător”.

— Ei bine, aș reduce tonul noii versiuni, Tor.

El o privi, remarcându-i amuzamentul și nu spuse nimic. Care era rostul? *Acel uriaș a cărui viață i-am salvat-o de mai multe ori, se numea Karsa Orlong. Crezi că aș putea inventa un astfel de nume, Tis? Și cum rămâne cu aceste cicatrici de cătușe? Oh, este noul stil printre cei înalți, umilința forțată și toate astea.*

Oh, oricum nu a contat. — Nu plănuiesc să mă întâlnesc cu Gareb în persoană, spuse el în timp ce se îndrepta spre ușa din față. — Mă voi ocupa de Scorch și Leff.

Bucul de lut umed a alunecat de pe roată și s-a împrăștiat pe perete, de unde s-a agățat pentru o clipă, apoi a revărsat pe podea.

Surprins, Torvald s-a întors către soția sa și a văzut expresia în care nu o văzuse... în. . bine, peste ceva timp. 'Aștepta!' el a plâns. „Acel parteneriat s-a terminat, jur! Dragă, ei acționează doar ca intermediarul meu, asta-i tot...

— Începi din nou să complotezi cu cei doi, Torvald Nom, iar eu însumi voi încheia un contract cu tine.

— Întotdeauna te-au plăcut, știi.

"Torvald..."

— Stiu, iubirea mea, știu. Nu vă faceți griji. Gata cu uneltirile cu Scorch și Leff. Asta e o promisiune. Acum suntem bogați, îți amintești?

— Problema cu listele, spuse Scorch, sunt toate numele de pe ele.

Leff dădu din cap. — Asta e problema, bine. L-ai mort acolo, Scorch. Toate aceste nume. Trebuie să fi avut un fel de întâlnire, nu crezi? Toți împrumutații dintr-o cameră aglomerată și plină de fum, zgâiindu-se cu femei nubile care le scapă struguri în gură și vreun scrib cu buzele pătate care se zgârie. Nume, oameni cu norocul lor, oameni atât de proști încât ar semna orice, ar lua moneda oricât de nebun ar fi dobânda. Nume, ai înțeles, Scorch, o listă de proști. Bieți, proști, proști disperați.

„Și apoi", a spus Scorch, „când lista dispare, nu mai este, pentru alți proști săraci, proști și disperați să-i asume".

— Hei, acum, nu suntem săraci.

'Da suntem. Am fost săraci de când Torvald Nom a dispărut peste noi. El era creierul – recunoaște-o, Leff. Acum, ai încercat să fii creierul de atunci și uite unde ne-a dus, cu o listă blestemată și toate acele nume.

Leff ridică un deget. — Totuși, l-am luat pe Kruppe și ne-a dat deja șase dintre ele.

„Pe care l-am dat mai departe și știi ce înseamnă asta? Înseamnă că bătăușii dau cu piciorul în ușă în miezul nopții, promit amenințări și poate și mai rău. Oamenii au fost răniți din cauza noastră, Leff. Rău rău.

„Au fost răniți pentru că nu au putut plăti. Dacă nu te hotărăști să fugi, și vreau să spun că fugi, ca în afara orașului, ca la sute de leghe distanță, până la un oraș sau un oraș fără legături cu aici, dar oamenii nu fac asta și de ce nu? Pentru că sunt cu toții prinși, încurcați în plase și nu-și pot vedea drumul liber să fie timizi; pentru că au soți, soții și copii și poate că este greu, dar măcar este familiar, înțelegi ce vreau să spun?

'Nu.'

Leff clipi. 'Doar spuneam-'

„Ce au crezut că fac, să fie prinși în plase – să înoate în lac? În plus, nu toate sunt împrumuturi, nu-i așa? Există și șantaj, care mă dă un gând sau două...

— În niciun caz, Scorch. Nu vreau să intru în așa ceva.

— Sugerez doar să vorbim cu Tor despre asta, asta-i tot. Vezi ce evocă el în planuri și altele.

— Presupunând că Tor apare vreodată.

— O va face, vei vedea, Leff. Era partenerul nostru, nu-i așa? Și s-a întors.

Conversația s-a încheiat brusc, fără niciun motiv evident pentru niciunul dintre ei, și s-au uitat unul la altul timp de o duzină de bătăi ale inimii. Erau vizavi de intrarea în hanul Phoenix. Era dimineață, când și-au gândit cel mai bine, dar asta avea un mod de a muri repede, astfel încât până după-amiaza târziu să se găsească timizi; stând undeva, leneși ca broaștele țestoase într-o furtună de grindină, certându-se despre nimic anume cu concizie monosilabică. şi devenind din ce în ce mai supărat de mo shy;ment.

Fără un alt cuvânt, amândoi au pornit spre hanul Phoenix.

Strâns înăuntru, privind în jur – doar pentru a fi sigur – apoi îndreptându-se spre locul în care stătea Kruppe, cu mâinile plinuțe ridicate și plutind ca șerpii cu glugă, apoi coborând într-una dintre zecile de produse de patiserie adunate pe numeroasele platouri în fața lui. Colți din vârful degetelor împingând dulciuri nefericite în dreapta și în stânga, fiecare mișcându-se într-o neclaritate până la gură, înghițiți într-o ploaie de firimituri una după alta.

Câteva clipe mai târziu și jumătate din ofrande dispăruseră. Obrajii lui Kruppe se umflau, buzele sale mânjite de gem se străduiau să se închidă în timp ce mesteca și înghiți frenetic, oprindu-se pentru a respira tare pe nas. Văzându-i pe Scorch și pe Leff apropiindu-se, le făcu cu mâna mut, făcându-i semn să se apropie de locurile lor.

— O să explodezi într-o zi, Kruppe, spuse Leff.

Scorch se uită cu expresia lui obișnuită de neîncredere răpită.

Kruppe a reușit în cele din urmă să înghită totul și și-a ridicat mâinile încă o dată, le-a lăsat să plutească în timp ce își privea cei doi oaspeți. „Fericiți parteneri, nu este aceasta o dimineață minunată?”

„Nu ne-am hotărât încă”, a spus Leff, „Încă îl așteptăm pe Torvald – a pus un alergător să ne găsească la docuri și a spus că ne va întâlni aici. Deja schimbă lucrurile peste tot, de parcă poate nu are încredere în noi. E o lovitură, îți spun, Kruppe. O adevărată lovitură.

— Conflagrația suspiciunilor care urcă sus pe cerul albastru este destul de inutilă, prietenii cu ochii miștoi ai înțeleptului Kruppe. De ce, descendenții infami și aproape familiari ai Casei Nom sunt fideli cuvântului său și Kruppe afirmă – cu mare încredere – că prenumele este pe cale să fie șters din lista îngrozitoare!

'Primul? Dar cei șase...

'Nu ai auzit? Vai. Fiecare a zburat, cu doar câteva clipe înainte ca cruzile bătători de noapte să se închidă. Cel mai extraordinar ghinion.

Scorch îl gheare pe față. — Doamne, ne-am întors de unde am început!

— Este imposibil, Kruppe! Cineva trebuie să le fi informat!

Sprâncenele noduroase ale lui Kruppe se ridicară, apoi se clătinară. „Veridicitatea descoperirilor tale nu este pusă la îndoială, vei fi încântat să auzi. Astfel, ai reușit în sarcina ta cu șase menționate, în timp ce cei care au întocmit lista nu s-au potrivit, din păcate, cu rata ta de succes. Și așa, câți au mai rămas? Doisprezece, da? Adică, fără să iau în calcul Torvald Nom, care este îndoit de somn.

— Nu are adăugări de somn sau altceva, spuse Scorch. — De fapt, arăta foarte bine ieri.

— Atunci, poate că o reuniune glorioasă a slăbit toată verva. Kruppe a presupus într-adevăr o adăugire de somn, având în vedere citirea nefericită și ineficientă de către bărbat a acestei căminuri – ah, în sfârșit ne vede!

Și atât Scorch, cât și Leff s-au răsucit pe scaune pentru a-l vedea pe Torvald Nom ridicându-se și, observând zâmbetul larg al bărbatului, au fost imediat ușurați și apoi, la fel de repede, nervoși.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Torvald, trăgând un alt scaun. „M-am bărbierit și bătrâna mi-a aruncat gratis șlefuirea unghiilor – mi-a spus că sunt timidă; surprinzător de frumoasă sub toate mustățile alea și dacă nu este un început bun pentru o zi, atunci ce este? Adevărat, avea vreo mie de ani, dar complimentele nu trebuie să fie frumoase, nu-i așa? Și tu ești Kruppe. Tu trebuie să fii — cine altcineva din acest oraș încearcă să mănânce cu nasul când i se umple gura? Eu sunt Torvald Nom.

— Stai, prietene nou găsit. Kruppe este suficient de generos în această dimineață pentru a nu ține cont de observația timidă cu privire la obiceiurile sale alimentare și la obiceiurile orificiilor sale. Kruppe mai observă că, deși cândva ai fost un sărac om sărac, ai dobândit dintr-o dată o

bogăție impresionantă, atât de bine îmbrăcat și îngrijit ești și că, cu mare ușurare, prietenii Scorch și Leff urmează să facă în curând o vizită cea mai favorabilă unuia Gareb Împrumutătorul. Și în aceasta din toate zilele, cineva îl suspectează pe Gareb a fi cel mai amabil la rambursarea datoriei menționate, nu?

Torvald se uită la Kruppe, evident mut de admirație.

Mâna stângă a lui Kruppe s-a aruncat în jos, a capturat un foietaj care, într-adevăr, ar fi încercat să scape și l-a împins întreg în gură. Radiând, a mestecat.

— Ai banii? îl întrebă Leff pe Torvald.

'Ce? Oh. Iată, și scoase o pungă, în întregime. Kruppe, ești martor la asta, așa că nu încerca nimic, Leff. Nici tu, Scorch. Merge direct la Gareb's. Ia-ți ghiciul spunând că și eu sunt autorizat. Atunci vino înapoi aici și-ți voi cumpăra tot masa de prânz.

Scorch se uita înainte și înapoi între Torvald și Kruppe și, în cele din urmă, a întrebat despre acesta din urmă: „Ce ai spus despre Gareb?”.

Kruppe a înghițit, și-a lins buzele și a spus: „Păi, doar că un hoț ticălos a pătruns în moșia lui aseară și i-a furat întregul tezaur. Bietul om! Și se spune că hoțul a furat mult mai mult decât atât - de ce, demnitatea soției, de asemenea, sau cel puțin inocența ei în ceea ce privește relațiile non-conjugale.

— Așteaptă, spuse Leff. — Hoțul s-a culcat cu soția lui Gareb? Unde era Gareb?

„La o întâlnire de cămătari, Kruppe înțelege, discutând chestiuni importante și, fără îndoială, mâncându-și sătura de struguri și altele”.

— Ei bine, atunci, spuse Torvald Nom, nu va fi fericit că m-am întors să-mi plătesc datoria.

— Nu-i aşa? spuse Kruppe, radiand încă o dată.

Leff luă punga cu monede și se uită înăuntru. — Tot acolo?

— Tot acolo, răspunse Torvald.

Leff se ridică și spuse: „Să terminăm cu asta, Scorch”.

Când cei doi au plecat, Torvald Nom s-a așezat pe spătar în scaun și i-a zâmbit lui Kruppe.

Care a zâmbit înapoi.

Iar când a terminat, Kruppe a strâns un alt produs de patiserie și l-a ținut să fie timid; în fața gurii lui, pentru a-i observa cu mai multă atenție deliciul și, poate, pentru a-l tortura cu o clipă înainte ca gura să se deschidă ca mabele de urs. Pregătit astfel, se opri pentru a arunca o privire

spre Torvald Nom. — Sus, dragă domnule, vei găsi, dacă vrei, un văr de renume. Ca și tine, sa întors brusc la echitabil Darujhistan. Nimeni altul decât Rallick, printre Nomi ai Casei Nom ș-ar putea presupune că o oaie mai neagră decât tine. Într-adevăr, chiar negrul nadirului, Abyss, în timp ce s-ar putea să fii timid; mâna un negru mai mic, cum ar fi cărbunele. Două oi, așadar, chiar în acest han, de o nuanță foarte întunecată – de ce, ar fi putut Kruppe să fie martor la o astfel de întâlnire! Și acum este timpul să ridic un deget de avertizare. — Dar ascultă, dragă prieten Torvald Nom, cea mai clandestină este întoarcerea lui Rallick, nu? Pecetluiește-ți buzele, te implor!

'Se ascunse? De la cine?

Un fâlfâit de degete pline, ca niște viermi într-un pat de recif. — Imediat, atunci, ca nu cumva să plece cu vreo comisie. Kruppe îți va păstra locul aici pentru întoarcerea ta – așteaptă cu nerăbdare prânzul somptuos pentru care Torvald va plăti și va plăti din fericire!

Torvald a transpirat brusc și se frământă pe scaun. — Reuniunea poate să aștepte. Serios, de ce aș vrea să-l deranjez acum? Nu, sincer, Kruppe, și în ceea ce privește secretul, ei bine, o voi păstra bine, cu condiția ca și tu, eh, să faci la fel. Nu-i spune nimic lui Rallick, vreau să spun. Permiteți-mi să. . surprinde-l!'

— Rallick nu prea iubește surprizele, Torvald Nom, așa cum trebuie să știi cu siguranță. De ce, doar aseară el...

— Nu spune nimic, bine?

„Oh, nu sunt conspirațiile delicioase? Kruppe nu va spune nimic nimănui, nimeni să-și facă griji, indiferent de ce. Aceasta este cea mai solemnă promisiune promisă în mod solemn! Acum, vechi prietene, fii atât de bun încât să-l apropii pe Meese de acolo - niște vin pentru a slăbi gâtul înainte de o masă copioasă, nu? Gura lui Kruppe salivează și, poate, la fel își adulmecă nasul – totul în așteptare, da?

„Dacă asta vreau, atunci nu vreau”.

— O, acum asta are sens, Antsy. Și dacă se întâmplă să fii un crab scurt, cu picioarele arcuite, cu fața roșie, ei bine, ai prefera să fii un crab scurt și cu fața roșie cu picioarele arcuite de...

— Ești un idiot, Bluepearl, și asta nu se schimbă, indiferent ce vrei. Ceea ce spun este simplu, nu? Chiar și tu ar trebui să înțelegi sensul. Un soldat se retrage, nu? Și se uită la o viață simplă și pașnică, dar nu-i așa?

— Care este?

'Ce?'

— Este simplu sau este pașnic?

— Nu este și asta e ideea mea!

— Nu asta era ideea ta. Ideea a fost că nu vrei și dacă așa este, atunci mergi la Ambasada Malazan și aruncă-te în mila oricui și dacă nu te spânzură, te vor înscrie din nou.

— Ideea *a fost* că mi-ar plăcea să fiu pensionar dacă aș putea fi!

— Mă duc la pivniță să verific stocul.

Antsy îl privi plecând, apoi pufni și clătină din cap. — Omul acela are nevoie de ajutor.

— Așa că du-te și ajută-l, spuse Blend de la masa alăturată.

Antsy sări pe scaunul lui, apoi se uită cu privirea la ea. 'Nu mai face asta! Oricum, nu m-am referit la acest tip de ajutor. Doamne, mă doare capul.

— Uneori, a spus Blend, încerc să fiu cât mai tăcut posibil, pentru că în acest fel fanfara militară din craniul meu poate nu mă va găsi.

— Hă, spuse Antsy, sprâncenele împletindu-se. — N-am știut niciodată că cânți la un instrument, Blend. Care?'

— Țevi, tobe, flaut, zdrăngănitor, corn, snur de ceară.

'Într-adevăr? Dintr-o dată?'

'Desigur. Știi, cred că m-aș enerva dacă aș merge sus și l-aș găsi pe Picker ieșind din camera Scillarei chiar acum.

— Așa că stai așezat chiar acolo.

— Ei bine, doar imaginația mea inventează scena.

'Sunteţi sigur?'

A rezistat patru-cinci bătăi ale inimii înainte să înjure pe sub răsuflare și să se ridice.

Antsy o privi plecând, apoi zâmbi. „Este mai bine”, a spus el nimănui, „când nu ai imaginație. Ca mine.' Făcu o pauză, încruntat. — Minte, s-ar putea să-mi folosesc unul chiar acum, ca să-mi dau seama cum și când vor încerca din nou asasinii. Otravă. Magie. Cutite. Arbalete ceartă noaptea, prin fereastră, chiar prin obloane, o lovitură perfectă. Bucătă la podea merge Antsy, eroul din Mott Wood. O suliță sus prin podea doar pentru a-l termina, de vreme ce au făcut tuneluri de săptămâni și așteptau, știind că va cădea chiar acolo chiar atunci, da.

Stătea, cu ochii mari, cu mustața roșie tremurând.

Stând în umbră, în colțul îndepărtat, cu spatele sprijinit de perete, Duiker îl privea cu amuzament ironic. Extraordinar, cum unii oameni au supraviețuit și alții nu. Fața soldatului era mereu aceeași odată ce masca a căzut -

o privire de uimire, ușa surpriză uluită de a se găsi încă în viață, știind prea bine că nu există niciun motiv întemeiat pentru asta, nimic altceva decât ghiontul norocului, goliciunea întâmplării și împrejurărilor. Și toată nedreptatea lumii a făcut o baltă amară a ochilor.

O agitație din camera din spate și o clipă mai târziu ușa îngustă se deschise și ieși bardul, părul cărunt ciufulit de somn, cu ochii roșii chiar și la această distanță. O privire spre Antsy. — Sunt păduchi în saltea, spuse el.

— Mă îndoiesc că le deranjează compania, răspunse fostul sergent, ridicându-se timid, îndreptându-se spre scări.

Bardul s-a uitat după el o clipă, apoi s-a îndreptat spre bar, unde și-a turnat o tavă cu bere înțepătoare și neagră Rhivi. Și a venit acolo unde stătea Duiker.

— Amândoi istorici și barzi, spuse el, așezându-se.

Duiker dădu din cap, înțelegând destul de bine.

— Dar ceea ce observați și ceea ce observ eu, ei bine, se poate dovedi destul de diferit, timid. Apoi, din nou, poate că distincția este doar superficială. Cu cât îmbătrânesc, cu atât bănuiesc mai mult asta. Descrii evenimente, văzând marea extindere a lucrurilor. Mă uit la fețele, trecând atât de repede încât s-ar putea să nu fie mai mult decât o neclaritate dacă nu am grijă. Să le vezi adevărate, să le amintesc pe toate.

'De unde ești?' întrebă Duiker.

Bardul bău o gură și așeză cu grijă vasul înaintea lui. „Ko shy;rel, inițial. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Invazia Malazană?

Un zâmbet ciudat în timp ce bărbatul studia vasul de pe masă din fața lui. Mâinile lui, însă, au rămas în poală, „Dacă vrei să spui Greymane, atunci da”.

— Deci, care dintre nenumăratele povești contradictorii sunt adevărate? Despre el, vreau să spun.

Bardul a ridicat din umeri. — Să nu întrebi niciodată asta unui bard. Le cânt pe toate. Minciunile, adevărurile, cuvintele nu fac nicio distincție în ceea ce spun, nici măcar în ordinea în care apar. Facem ce vrem cu ele.

— Te-am ascultat în ultimele nopți, spuse Duiker.

— Ah, un public de unul. Mulțumesc.'

— Ai cântat versuri din *Anomandaris* pe care nu le-am mai auzit până acum.

— Cele neterminate? Bardul încuviinţă din cap şi întinse mâna spre tanard. '“Black Coral, unde stau Tiste Andii. .” A mai băut o gură.

— Atunci ai venit de acolo?

— Știai că nu există nici un zeu sau zeiță în tot panteonul care să pretindă a fi patronul – sau matrona – barzilor? Parcă am fost uitați, lăsați în voia noastră, Asta obișnuia să mă deranjeze, din anumite motive, dar acum o văd pentru adevărata onoare pe care o reprezintă. Am fost unici, în libertatea noastră, în re timiditatea noastră; există un patron al istoricilor?

— Nu de care să fiu conștient. Asta înseamnă că și eu sunt liber?

— Se spune că ai spus povestea Lanțului de Câini odată, chiar aici, în camera asta.

'O singura data.'

— Și că de atunci ai încercat să-l notezi.

— Și eșuând. Ce-i cu asta?

— S-ar putea ca proza expozițională să nu fie potrivită pentru a spune povestea, Duiker.

'Oh?'

Bardul a pus vasul într-o parte și s-a aplecat încet înainte, fixându-l pe timidul său cu ochi cenușii. — Pentru că, domnule, le vedeți fețele.

În Duiker a apărut angoasa și el și-a întors privirea, ascunzându-și mâinile brusc tremurânde. — Nu mă cunoști suficient de bine pentru astfel de chestiuni, spuse el cu râpă.

'Gunoi. Aceasta nu este o temă personală aici, istorice. Sunt doi profesioniști care discută despre meseria lor. Sunt eu, un bard umil, care îmi ofer abilitățile de a-ți debloca sufletul și tot ceea ce conține - tot ceea ce îl ucide, moment de clipă. Nu-ți poți găsi vocea pentru asta. Folosește-l pe al meu.

— De aceea ești aici? întrebă Duiker. — Ca vreun vultur dornic să-mi culce lacrimile?

Sprâncenele ridicate. — Ești un accident. Motivele mele pentru a fi aici sunt. . în altă parte. Chiar dacă aș putea explica mai multe, nu aș face. Nu pot. Între timp, Duiker, să creăm o epopee care să zdrobească inimile a o mie de generații.

Și acum, da, lacrimile curgeau pe urmele căptușite ale feței istoricului. Și a fost nevoie de tot curajul pe care îl mai avea pentru a da apoi din cap.

Bardul se lăsă pe spate, luându-și vasul. — Începe cu tine, spuse el. — Și se termină cu tine. Ochii tăi pentru a fi martori, numai gândurile tale. Nu-mi spune despre mintea

nimănui, nu presupune nimic despre lucrul lor. Tu și cu mine, nu spunem nimic, doar *arătăm* .'

'Da.' Duiker ridică privirea, înapoi în acei ochi care păreau să conţină - şi să fie sigur - durerea lumii. — Cum te cheamă, bard?

— Spune-mi Fisher.

Chaur era ghemuit la picioarele patului, sforăind, tresărind ca un câine care visează. Picker îl observă o clipă înainte de a se așeza pe spate pe saltea. Cum a ajuns ea aici? Era oare acea tandrețe crudă dintre picioarele ei ceea ce credea că este și, dacă da, atunci și-a amintit Barathol la fel de puțin despre ea ca și ea? Oh, prea timid, complicat pentru a te descurca. Nu era pregătită să se gândească la toate acele lucruri, nu era deloc pregătită să se gândească.

A auzit pe cineva mișcându-se pe hol. Apoi o conversație în surdină, timidă, întreținută de un râs gutural care nu aparținea lui Blend sau altcuiva pe care Picker îl cunoștea, adică probabil că era acea femeie, Scillara. Picker gâfâi ușor la amintirea bruscă de a ține sânii femeii în mâini și de a auzi acel râs, dar de aproape și mult mai triumfător.

Doamne, m-am culcat cu toți? La naiba cu laptele ăla Quorl!

O șuierătură de la Chaur și ea a început vinovată – dar nu, nu i-ar face așa ceva unui nevinovat ca el. Au fost limite — trebuiau să existe limite.

O bătaie înfundată în uşă.

— Oh, intră, Blend.

Și a intrat, cu piciorul ușor ca o pisică, iar expresia ei părea plină de ceva, pe punctul de a izbucni.

Nu, nu lacrimi, te rog. — Nu-mi amintesc nimic, Blend, așa că nu te apuca de mine.

Blend s-a mai oprit o clipă, apoi a izbucnit.

În hohote de râs, aplecându-se în convulsii.

Chaur s-a așezat pe podea, clipind și zâmbind, apoi a râs și el.

Picker se uită cu privirea la Blend, dorind să o omoare. — Ce e al naibii de amuzant?

Blend a reușit să-și recapete controlul asupra ei însăși. „Ne-au dus aproape tot drumul înapoi. Dar apoi ne-am trezit și toți aveam un singur lucru și un singur lucru în minte. Nu au avut nicio șansă!

— Zei de jos. Apoi s-a înțepenit. — Nu Chaur...

— Nu, Scillara l-a băgat aici prima.

Chaur încă râdea, cu lacrimi curgându-i pe față. Părea să-și piardă controlul și dintr-o dată Picker se simți alarmat. — Oprește-te acum, Chaur! Stop!'

Ochii goli s-au fixat asupra ei și toată veselia a dispărut.

— Îmi pare rău, spuse ea. 'E în regulă. Coboară în bucătărie și ia ceva de mâncare, Chaur, e un băiat.

Se ridică, se întinse, se zgârie, apoi părăsi camera. A lătrat un ultim râs undeva lângă scări.

Picker i-a frecat fața. — Nici Antsy. Nu-mi spune. .'

Blend a ridicat din umeri. — Presupun că pofta este oarbă. Și să sperăm că toată amintirea din ea rămâne așa. Mă tem că toate fanteziile lui s-au împlinit aseară. . numai că nu-şi aminteşte nimic!

'Mi-e rău.'

— O, relaxează-te, pentru asta sunt făcute toate acele piese, până la urmă.

— Unde este Barathol?

— Am ieșit devreme. Cu Mallet pentru companie. Caut Breasla Fierarilor. Trebuie să-ți amintești de mâinile lui mari.

— Pisicuța mea își amintește, bine.

Un alt pufnit de la Blend. 'Miau.'

Întunericul cenușiu al pivniței părea să sfideze lumina felinarului, dar Bluepearl era obișnuit cu asta și a fost doar puțin surprins când fantoma a ieșit din peretele de la capătul îndepărtat, unde se aflau o jumătate de duzină de butoaie încă sigilate de călugări. ' sigiliu. Cufundată până la șolduri în podea, fantoma s-a oprit și s-a uitat în jur, spionând în final Malazanul care stătea lângă treptele abrupte de piatră.

Fantoma s-a apropiat mai mult. — Tu ești, Fellurkanath?

'Fella ce? Ești mort, călugăre, și ești mort de ceva vreme, aș pariez – cine poartă pălării tricorner în zilele noastre?

— Oh, gemu fantoma, strângându-l de față, K'rul m-a tușit. De ce? De ce acum? Nu am nimic util de spus, mai ales nici unui străin. Dar este timid; sună dedesubt, nu-i așa? De aceea? Să fiu eu vocea unui avertisment îngrozitor? Ce-ți pasă? Oricum, e deja prea târziu.

— Cineva încearcă să ne ucidă.

— Desigur că sunt. Te ghemuiești și ei nu vor companie. Ar trebui să abordezi un butoi, unul dintre acestea. Asta îți va spune tot ce trebuie să știi.

— Oh, chiar acum. Pleacă de aici.'

„Cine a ridicat podeaua și de ce? Și uită-te la asta. Fantoma și-a împins capul pe spate pentru a dezvălui că i-a fost tăiat gâtul, până la coloana vertebrală. Carne sângeroasă, fără sânge și vene și artere tăiate vag argintii în lumina slabă. „A fost acesta sacrificiul suprem? Puțin știi.

— Trebuie să iau un necromant aici? întrebă Bluepearl. 'Pleacă de aici!'

— Cei vii nu iau în seamă morții, mormăi fantoma, lăsându-și capul în jos și întorcându-se pentru a merge înapoi spre zidul îndepărtat. — Și doar asta este. Dacă nu am ști mai bine, de ce, am fi încă în viață. Gândește-te la asta, dacă îndrăznești.

A dispărut în pietrele grele și a dispărut.

Bluepearl oftă, se uită în jur până găsi sticla pe care o căuta. — Hah, știam că avem unul. Lapte Quorl. De ce ar trebui să beneficieze de toată distracția?

Cei doi bărbați s-au prăbușit chiar în spatele femeii, atât de nerăbdători încât au călcat pe călcâiele ei în timp ce luptau pentru o poziție dominantă imaginară. Faint nu văzuse niciodată ceva atât de jalnic și felul în care vrăjitoarea se juca nevinovată, chiar și atunci când lucra pe cei doi bărbați ai ei doar pentru a face problemele stârnite - totul aparent întâmplător, desigur, dar nu a fost întâmplător pentru că Precious Thimble știa exact ce făcea ea și, în ceea ce îl privea pe Faint, era crud dincolo de orice rațiune.

Nu a ajutat nici faptul că cei doi bărbați – evident frați – semănau atât de mult. Cu același mod de a merge, aceleași expresii faciale, același ton al vocii. Dacă nu erau diferiți unul de celălalt, atunci de ce să nu alegeți unul și să terminați cu el?

Ei bine, ea nu se aștepta ca niciunul dintre ei să dureze foarte mult în niciun caz. Pentru majoritatea acționarilor, prima călătorie a fost cea mai mortală. A venit cu faptul că nu știam la ce să ne așteptăm, nu reacționezi suficient de repede sau doar în modul corect. Prima călătorie în Warrens a ucis peste jumătate dintre cei care începu să o facă. Ceea ce însemna că Precious Thim shy;ble (care l-a lovit pe Faint ca supraviețuitor) ar putea foarte bine să-i fie luată alegerea, când fie Jula, fie Amby Bole au coborât undeva pe potecă.

Când ocoliră colțul și ajunseră în vizorul trăsurii, Faint văzu că Glanno Tarp era deja așezat sus. Diverse ritualuri

au fost declanșate pentru a efectua reparații la uriașul artificiu; caii păreau neliniștiți și dornici să plece — la fel de nebuni ca ceilalți, erau. Într-o parte și acum privindu-l pe Faint, Quell și noii lor acționari apropiindu-se, stăteau Reccanto Ilk și Sweetest Sufferance, și un al treilea bărbat – uriaș, cu umeri rotunzi și tatuat după un model de...

— Uh oh, spuse maestrul Quell.

Ăsta este, nu-i așa! Paznicul caravanei, cel care a supraviețuit asediului lui Capustan. Care era numele lui din nou?

— Acesta nu este pentru tine, Gruntle, spuse maestrul Quell.

'De ce nu?'

— Am niște motive al naibii de întemeiate să-ți spun nu și, dacă îmi dai o clipă, o să vin cu ele.

Zâmbetul sălbatic al bărbatului dezvăluie canini alungiți.

— Trell-ul este înăuntru, spuse Reccanto. — Vrei să-l iau, Quell? Ar trebui să plecăm, nu?

„Mârâit-”

„Aș dori să mă înscriu”, a spus paznicul caravanei, „ca acționar. La fel ca acei oameni timizi, în spatele tău. Aceleași mize. Aceleași reguli.

— Când ai primit ultima dată o comandă, Gruntle? De ani de zile ai comandat gărzile. Chiar crezi că vreau argumente cu tot ce spun?

— Fără argumente. Nu mă interesează să te ghicesc. Ca acționar, doar un alt acționar.

Ușa tavernei se deschise apoi și ieși Mappo Runt.

Privirea lui trecu pe lângă Gruntle, apoi se întoarse înapoi, cu ochii îngustându-se. Apoi s-a confruntat cu Maestrul Quell. — Acesta ne însoţeşte? Bun.'

'Bine-'

Trell s-a îndreptat spre căruță și s-a cățărat pe lateral într-o rachetă de arcuri care scârțâie pentru a lua poziția în spatele Glanno Tarp. S-a uitat înapoi în jos. — Probabil că vom avea nevoie de cineva ca el.

'Precum ce?' întrebă vrăjitoarea, Prețios Degetar.

— Soletaken, răspunse Mappo, ridicând din umeri.

— Nu este chiar așa, spuse Gruntle încet, în timp ce se îndrepta să se alăture lui Mappo în vârful trăsurii.

Maestrul Quell se uită după el, apoi, scuturându-se, spuse: „Atunci, urcă-te toată lumea la bord. Voi doi Boles, sunteți cu fața spre pupa. Vrăjitoare, înăuntru cu mine,

unde putem avea o conversație. Și tu, Mappo. Nu punem pasagerii sus. Prea riscant.'

Faint se ridică să se aşeze lângă Glanno Tarp.

Frânele au fost eliberate. Glanno se uită înapoi pentru a cerceta mulțimea care se agăța de diverse mânere timide de pe acoperiș în spatele lui. Zâmbi, apoi rupse frâiele.

Caii au țipat, s-au aruncat.

Lumea a explodat în jurul lor.

Arde, soare binecuvântat, asupra acestui oraș al minunilor unde totul este de importanță. Aruncă-ți ochiul de foc asupra mulțimilor, a mulțimilor care se mișcă încoace și încolo pe căile lor de viață. Pune căldură în miasma crescândă a viselor, speranțelor, fricilor și iubirilor care zboară mereu spre cer, ridicându-se în respirațiile expulzate, suspinele eliberate, reflectate din priviri împodobite și din priviri înclinate, răsunând etern din voci în zgomot.

Vedeți atunci această stradă pe care merge un bărbat care fusese tânăr ultima dată când a mers pe această stradă. Nu mai e tânăr, oh, nu. Iar acolo, pe strada alăturată, rătăcind un șir de tarabe aglomerate de icoane, figurine și fetișuri de la o mie de culte - majoritatea dispărute de mult - o femeie a cărei cale, cu ani în urmă, o traversase pe cea a bărbatului. Nici ea nu se mai simte tânără și, dacă timidul posedă vârste care ar putea trece prin piatră și cărămidă, care ar putea trece prin mulțimi de oameni fără sens, de ce, s-ar putea atunci să se întâlnească într-un loc fatidic și să se împletească acolo, țesând ceva nou și prețioasă ca o floare mortală?

Într-un alt sfert al orașului pășește un străin, o creatură impresionantă, înaltă și proeminent musculată, foarte aproape sculptată, da, cu pielea de nuanța perfectă a onixului lustruit și ochi în care străluceau pete de alun și aur, iar privirile alunecau multe. peste el când trecea. Dar nu era atent la astfel de lucruri, pentru că căuta o viață nouă și ar putea foarte bine să o găsească aici, în acest oraș glorios, fost timid.

Într-o porțiune săracă a districtului Gadrobi, o femeie ofilit, înrăită, înaltă și slabă, a îngenuncheat în fâșia ei îngustă de grădină și a început să pună pietre plate într-un model în pământul întunecat. Atât de mult din ceea ce ar putea da pământul trebuie mai întâi pregătit, iar aceste moduri erau cele mai arcane și misterioase, iar ea a lucrat ca în vis, în timp ce în căsuța din spatele ei încă dormea

soțul ei, un monstru cu articulații s-a umplut. cu frică și ură, iar visele lui erau într-adevăr întunecate pentru că soarele nu putea ajunge în locurile din sufletul lui.

O femeie stătea pe puntea unei nave ancorate în port. Sensing a căzut rude undeva în oraș și, enervat, gândindu-se mult la ce avea să facă în privința asta. Dacă ceva, orice. Ceva urma, totuși, și nu era blestemata de curiozitate?

Un fierar a purtat o conversație cu cel mai recent investitor al său, care nu era altul decât un consilier nobil și despre care se presupune că cel mai bun duelist din tot Darujhistanul, și acolo s-a decis că tânărul și cel mai ambițios Gorlas Vidikas va prelua minele de fier la șase leghe până la la vest de oras.

O căruță șubredă se legăna de-a lungul drumului cu mult peste Maiten, dar încă ocolind lacul, iar în patul său, printre pături murdare, se afla o mică formă de copil, încă inconștient, dar considerat, pe bună dreptate, că va trăi. Sărmanul.

Această pistă, vedeți, a dus la un singur loc, la o singură soartă. Bătrânul cioban se descurcase bine și își îngropase deja depozitul de monede sub colibrul din spatele colibei în care locuia cu soția lui bolnavă, care fusese obosită de șapte sarcini eșuate și, dacă era o ciudă amară în ochii asupra cărora se fixase. lumea este de mirare? Dar i-ar face bine în ultimii ani obosiți, da, ar face-o, și a pus deoparte o monedă de aramă pe care o va arunca spiritelor lacului la amurg - o monedă veche, pătată de negru, care poartă capul unui omul pe care ciobanul nu l-a recunoscut - nu că ar fi făcut-o, pentru că acel chip aparținea ultimului tiran al Darujhistanului.

Căruța s-a rostogolit mai departe, în drum spre mine.

Harllo, care iubea atât de mult soarele, era sortit să se trezească în întuneric și poate că nu va mai vedea niciodată lumina binecuvântată a zilei,

Afară pe lac, apa strălucea cu lacrimi aurii.

De parcă soarele ar putea să renunțe la strălucirea sa dură și, doar pentru acest moment, să plângă pentru soarta unui copil.

CAPITOLUL OPT

Când nu poate să stea singur
Unde în întuneric nu se aruncă umbre
Ale cărui sine cele mai de preț neagă tronul
În timp ce nimic din viață nu va dura o clipă mai mult
Decît ceea ce este sculptat chiar în oase
Dar aici ai sta tu
În locul lui și vezi toate sumbre și înfrânate
O serie de arme forjate fiecare
Pentru violență
Când nu poate să stea singur
Unde întunericul sângerează în abisul atât de vast
Al cărui dor fiecare caută o casă nouă
În timp ce fiecare luptă îi lasă pe cei blânzi celor mai puternici
Și minciuna căzută împrăștiată ca pietrele
Dar aceasta este viața pe care ai lua-o în mână
Să-l călăuzească „trece calea atât de ruptă atât de ciuruită
Ca arma voinței tale acum încărcată
În echilibru rece
Când nu poate să stea singur
Unde în întuneric se pierde orice umbră
Al cărui sine obosit se va tăia și va hoinări
În timp ce nu mai rămâne nimic decât acest străin protejat
Stând împotriva gemetelor eterne ale vântului
Dar acesta este eroul tău care trebuie să stea în picioare
Păzindu-ți dorințele rupte, steagul zdrențuit desfășurat
Ridicându-te deasupra bastionului pentru a-ți vedea ciudă curățată
În tăcerea lui

Anomandaris, Cartea a III-a, versurile 7-10, Fisher kel Tath

Bârfa de pământ în care toate ierburile fuseseră uzate ar fi marcat trecerea unei turme de bhederin, dacă nu ar fi fost impozantele șanțuri timide și largi lăsate în urmă de

roțile enorme împânzite ale unui vagon și de gunoiul și ocazional ofilit. cadavrele împrăștiate de fiecare parte, vulturi și corbi dansau printre detritus.

Călătorul stătea ghemuit în șaua celor șapte orașe, deasupra capului. În apropiere, la distanța minimă pe care calul său ar accepta, se afla vrăjitoarea, Samar Dev, cocoțată ca un copil deasupra calului Jhag cu picioare lungi, slăbit și fioros, al cărui nume era, spusese ea, Havok. Adevăratul proprietar al fiarei era undeva în față, poate în spatele lui Skathandi și al trăsurii monstruoase a Căpitanului, sau fii timid, dincolo de ea. Oricum, era sigură că o ciocnire era iminentă.

„Nu-i plac sclavii”, spusese ea mai devreme, de parcă asta ar explica totul.

Niciun demon, deci, ci un Toblakai de sânge adevărat, un detaliu care i-a transmis pe Călător chinuri de regret și durere, din motive pentru care el și-a păstrat pentru el însuși - și deși ea văzuse ceva din acea angoasă în fața lui, părea că i-ar respecta priul. timid;vacy. Sau poate că se temea de predarea ei, pentru că Samar Dev era o femeie, bănuia el, predispusă să se cufunde în adâncimi mari de emoții.

La urma urmei, ea a călătorit prin lăveri pentru a găsi urmele celui din fața lor pe această câmpie și o astfel de întreprindere nu a fost îmbrățișată dintr-un capriciu. *Toate pentru a livra un cal.* Știa destule încât să lase așa ceva, oricât de sărac ar fi fost o justificare pentru o asemenea extremitate. Kindaru acceptase motivul cu încuviințări înțelepte din cap, nevăzând nimic neobișnuit în niciuna dintre ele – calul era o fiară sacră, la urma urmei, un Jhag, fratele lor dragi cai-de-stâncă. Aveau legende cu teme similare și, într-adevăr, petrecuseră jumătate din noapte povestind multe dintre ele – iar acum se găsiseră una nouă. Stăpânul Cailor-Lup a întâlnit o femeie atât de condusă încât să fie propria lui reflectare și împreună au călărit în nord, după ce și-au tras firele prin ultima tabără a Kindaru, și s-au împletit acum unul cu celălalt și amândoi cu Kindaru și, deși aceasta era o poveste care nu a fost încă realizată, totuși avea să trăiască atâta timp cât ar fi trăit Kindaru înșiși.

El remarcase durerea de pe chipul obosit și uzat de vremea lui Samar Dev, în timp ce multele răni aduse – cu toată inocența – de Kindaru se scufundau încet mai adânc, străpungându-i inima, iar acum compasiunea se învârtea întunecată și crudă în ochii ei, deși Kindaru erau departe.

în spatele lor acum. Era clar, cu brutalitate, că atât ea, cât și Traveller adunaseră un nou fir pentru a se răsuci în viața lor.

— Cât de departe? ea a intrebat.

— Cel mult două zile.

— Atunci s-ar putea să-i fi găsit până acum, sau ei pe el.

'Da este posibil. Dacă acest căpitan Skathandi are o armată, ei bine; chiar și un Toblakai poate muri.

„Știu asta”, a răspuns ea. Apoi a adăugat: „Poate”.

— Și suntem doar doi, Samar Dev.

— Dacă preferați să vă îndepărtați de acest traseu, Călător, nu vă voi pune la îndoială decizia timidă. Dar trebuie să-l găsesc.

Și-a îndepărtat privirea. — Calul lui, da.

'Și alte lucruri.'

Călător luat în considerare o vreme. A studiat pista lată și agitată. A tu timid;nisip sau cinci mii; când oamenii se mișcau în coloană era întotdeauna greu de spus. Totuși, trăsura în sine ar fi un lucru demn de văzut, iar direcția sa întâmplat să fie cea pe care trebuia să o ia. Perspectiva de a fi forțat să facă un ocol era inacceptabilă. „Dacă prietenul tău este deștept, nu va face nimic deschis. Se va ascunde, cât mai bine pe aceste câmpii, până când va vedea un avantaj – deși care ar putea fi acel avantaj împotriva atâtor, nu-mi pot imagina.

— Deci vei mai sta cu mine o vreme?

El a dat din cap.

— Atunci ar trebui să-ți spun câteva lucruri, cred.

Și-au călăuzit caii pe pistă și au mers la trap.

Călătorul a așteptat ca ea să continue.

Căldura soarelui îi amintea de patria sa, de savanele din Dal Hon, deși în acest peisaj erau mai puține muște, iar de turmele enorme de nenumărate feluri de fiare – și de cele care le vânau – erau puține semne. Aici, pe Lamatath, erau bhederin, o rasă singuratică de antilope, iepuri de câmp, lupi, coioți, urși și nu multe altele. Desigur, o mulțime de șoimi și șoimi deasupra capului, dar acest loc nu plină așa cum s-ar putea aștepta și el se întreba despre asta.

Conflagrația de la Morn a șters totul? A lăsat un peisaj nenorocit să se refacă lent, în care doar câteva specii au plutit dinspre nord? Sau erau vânătorii turbați din K'Chain Che'Malle, care se dedau la un măcel care nu s-a încheiat până când ei înșiși au dispărut?

— Ce știi despre împăratul celor o mie de morți?

El a aruncat o privire spre ea. 'Nu prea mult. Numai că nu poate fi ucis.

'Dreapta.'

El a așteptat.

Lăcustele se târau pe pista prăfuită printre fire de iarbă mărunțite, de parcă s-ar întreba cine le-a bătut până la el. Undeva sus, deasupra unui răpitor, a scăpat un strigăt pătrunzător, genul care avea scopul de a panica o pasăre în zbor.

— Sabia lui a fost forjată de puterea Zeului Infirm. Posedă niveluri de vrăjitorie la care purtătorul poate ajunge, de fiecare dată, doar murind - luptând și murind cu acea armă în mâini. Împăratul, o sărmană creatură devastată, un Tiste Edur, știa că moartea nu era decât o iluzie. El știa, sunt sigur de asta, că a fost blestemat, atât de teribil de blestemat. Sabia aceea îl înnebunise.

Traveler și-a imaginat că o astfel de armă l-ar înnebuni într-adevăr pe cel care o poartă. Putea simți transpirația pe palmele mâinilor și a mutat frâiele în mâna dreaptă, așezându-l pe cealaltă pe coapsă. Gura i se simțea inexplicabil de uscată.

„Avea nevoie de campioni. Challengers. Uneori îl ucideau. Unele timid, de mai multe ori. Dar pe măsură ce se întorcea iar și iar, din ce în ce mai puternic, în cele din urmă provocatorul avea să cadă. Și așa a mers.

— O soartă teribilă, mormăi Călătorul.

— Până într-o zi au sosit nişte corăbii. La bord, încă mai mulți campioni din țări îndepărtate. Printre ei, Karsa Orlong, Toblakai. S-a întâmplat să fiu cu el, atunci.

„Aș auzi povestea din spatele unui astfel de parteneriat”.

'Poate mai târziu. Mai era cineva, un alt campion. Numele lui era Icarium.

Călătorul s-a răsucit încet în șa, a studiat femeia vizavi de el, un mesaj inconștient i-a spus castraului să se oprească.

Calul Jhag al lui Samar a continuat câțiva pași, apoi ea l-a oprit și s-a întors să întâlnească privirea Călătorului. — Cred că, dacă Icarium l-ar fi întâlnit pe împărat, ei bine, moartea ar continua, răspândindu-se ca un incendiu. Un întreg continent. . aproape incinerat. Cine știe, poate lumea întreagă.

El dădu din cap, fără a avea încredere în el însuși să vorbească.

— In schimb, spuse Samar Dev, Karsa a fost trimisă pentru prima.

'Ce s-a întâmplat?'

Zâmbetul ei era trist. 'Ei au luptat.'

— Samar Dev, spuse Traveler, asta nu are sens. Toblakai încă trăiește.

„Karsa l-a ucis pe împărat. Cu finalitate.'

'Cum?'

— Am câteva suspiciuni. Cred că, undeva, cumva, Karsa Orlong a vorbit cu Zeul Infirm – nu o conversație plăcută, sunt sigur. Karsa le are rareori.

„Atunci, împăratul celor o mie de morți...”

— A dispărut, adus la moarte finală. Îmi place să cred că Rhulad i-a mulțumit lui Karsa cu ultima lui suflare.

Dacă era nevoie de un asemenea gând, era binevenită la el. — Și sabia? Toblakai îl poartă acum ca al lui?

Ea și-a adunat frâiele și și-a împins montura mai departe. — Nu știu, spuse ea. — Un alt motiv pentru care trebuie să-l găsesc.

Nu ești singură în asta, femeie. — S-a târguit cu Zeul Infirm. L- a *înlocuit* pe împărat.

'A făcut el?'

Își îndemnă calul înainte, veni din nou alături de ea. — Ce altă posibilitate mai există?

Și la asta ea zâmbi. — Ah, dar aici știu ceva ce tu nu știi, Călător. O cunosc pe Karsa Orlong.

'Ce inseamna asta?'

— Vezi tu, este jocul lui preferat, pretinzând că este așa. . evident. Contondent, lipsit de orice subtilitate, de tot decorul. La urma urmei, doar un sălbatic. Singura posibilitate este cea evidentă, nu-i așa? De aceea nu cred că asta a făcut.

— Nu vrei să crezi, vrei să spui. Acum voi vorbi clar, Samar Dev. Dacă Toblakai-ul tău mânuiește sabia Zeului Infirm, va trebui fie să o predea, fie să o tragă împotriva mea. O astfel de armă trebuie distrusă.

— Te afli drept un dușman al Zeului Infirm? Ei bine, nu ești singur în asta, nu-i așa?

S-a încruntat. „Nu am făcut-o atunci”, a spus el, „nici nu vreau să fac asta acum. Dar el merge prea departe.

— Cine ești tu, Călător?

— Am jucat o dată jocul civilizației, Samar Dev. Dar până la urmă rămân așa cum sunt, un sălbatic.

„Prea mulți s-au pus în calea lui Karsa Orlong”, a spus ea. — Nu stau acolo mult timp. O pauză și apoi: „Civilizat

sau barbar – acestea sunt doar cuvinte – criminalul crud poate purta toate costumele pe care le dorește, poate pretinde cauze mari și nevoi grele. Dumnezeu e dedesubt, totul mă îmbolnăvește, așa cum mergi mai departe, proștii. În toată lumea blestemată, e mereu la fel.

El a răspuns cu tăcere acestei dezgustări, pentru că credea că *era* mereu la fel și că nu se va schimba niciodată. Animalele au rămas doar atât, fie că sunt conștiente sau nu, și s-au luptat, au ucis, au murit. Viața a suferit până s-a terminat și apoi. . *atunci ce?*

Un sfârșit. Asta trebuia să fie. Trebuie *să* fie asta.

Călărind, acum, fără cuvinte între ei. Deja trecut de povestirea povestirilor, povestirea aventurilor. Tot ce conta, pentru fiecare dintre ei, era ceea ce avea în față.

Cu Toblakai pe nume Karsa Orlong.

Cu ceva timp în trecutul său, bărbatul cunoscut drept Căpitanul fusese prizonierul unuia timid. La un moment dat, își supraviețuise utilitatea și fusese pus pe câmpie, cu țepi de lemn bătuți prin mâini, prin picioare, bătuți cu ciocanul pe pământul tare pentru a hrăni furnicile, pentru a hrăni pe toți vânătorii de carii din Lamatath. Dar nu fusese pregătit să moară chiar atunci. Își trăsese mâinile prin țepi, își smulsese picioarele și se târase pe coate și genunchi o jumătate de leghe, în jos, într-o vale unde un râu, cândva puternic, se împuținase într-un pârâu mărginit de păduri.

Mâinile îi erau distruse. Picioarele nu-i puteau suporta greutatea. Și, era convins, furnicile care se târiseră în urechile lui nu plecaseră niciodată, prinse în capcanele craniului său, făcând din creierul său un adevărat cuib - putea gusta exsudațiile lor acide pe umflatul lui, limba înnegrită.

Dacă legenda era adevărată, și așa era, spiritele râului uitate de mult timp se zvârcoliseră din noroiul de sub pielea crăpată a malului expus, zgâriindu-se ca dăunători până acolo unde se înghesuia febril și tremurând. A da viață nu era un dar pentru astfel de creaturi; nu, a da a fost la rândul său a lua. Așa cum regele își hrănește moștenitorul cu tot ce are nevoie pentru a supraviețui, la fel și moștenitorul îl hrănește pe rege cu iluzia nemuririi. Și mâna se întinde să fie timid; între barele unei cuști, până la mâna care ajunge între gratiile celeilalte cuști. Ei schimbă mai mult decât atingere.

Spiritele i-au hrănit viața. Și i-a luat în suflet și le-a dat o casă nouă. S-au dovedit, vai, musafiri nelinistiti, necivili.

Călătoria și transformarea într-un tiran nomad al Câmpiei Lamatath au fost lungi, dificile și miraculoase pentru oricine ar fi putut vedea creatura nenorocită și mutilată pe care căpitanul fusese cândva. Nenumărate povești se învârteau ca niște diavoli de praf despre el, multe inventate, unele abia strângând adevărul.

Picioarele lui ruinate făceau mersul pe jos un calvar. Degetele lui se strânseseră în niște cârlig, oasele de dedesubt calcifiindu-se în butoane și proeminențe inestetice. Să-i vezi mâinile însemna să-ți amintești de picioarele vulturilor strânși în moarte.

Călărea pe un tron așezat pe balconul din față al celui de-al doilea nivel al trăsurii, protejat de soarele amiezii de o copertă de pânză roșie decolorată. În fața lui mergeau undeva între patru sute și cinci sute de sclavi, înjugați de trăsură, fiecare aplecându-se în față în timp ce se străduia să tragă enormul palat cu roți peste pământul accidentat, Un număr egal se odihnea în vagoanele anturajului, ajutând bucătarii și țesătorii și dulgherii până le veni rândul în hamuri.

Căpitanul nu credea în oprire. Nu au fost înființate tabere. Mișcarea a fost totul. Mișcarea era veșnică. Cele două aripi ale sale de cavalerie, fiecare câte o sută de cavaleri, călăreau în poziții de flancare, îmbrăcate în armură cu bandă completă și mantii de abanos, cârmate și purtând lănci ghimpate, cu capetele sclipind în lumina soarelui. În spatele palatului se afla un kraal mobil de trei sute de cai, cea mai mare mândrie a lui, pentru că liniile de sânge erau puternice și o mare parte din bogăția lui (ceea ce nu a obținut prin raid) provenea de la ele. Negustorii de cai din departe spre sud l-au cautat pe acest pustiu si au platit aur solid pentru distrugatorii robusti.

O a treia trupă de războinici cai, cu o armură mai ușoară, s-a desfășurat pe toate părțile caravanei sale, asigurându-se că niciun inamic nu amenința și căutând posibile ținte - acesta era sezonul, până la urmă, și existau - rar în zilele noastre, destul de adevărat — trupe de sălbatici care duc o existență slabă pe pajiști, inclusiv aceia care au crescut batjocuri grotești ale cailor, cu crupa lată și cu coame cu peri, care dacă nimic altceva nu s-a dovedit a fi bun de mâncare. Aceste trupe de distanță includeau grupe de raid de treizeci sau mai multe și, la un moment dat, Căpitanul avea patru sau cinci astfel de grupuri să cucerească câmpiile.

Negustorii începuseră să angajeze trupe de mercenari, pornind să-l vâneze. Dar pe cei pe care nu i-a putut cumpăra i-a distrus. Cavalerii săi erau îngrozitori în luptă.

Regatul Căpitanului era în mișcare de șapte ani acum, rostogolindu-se într-un cerc vast care cuprindea cea mai mare parte a Lamatath. Acest teritoriu l-a revendicat ca fiind al său și, în acest scop, trimisese recent emisari în toate orașele învecinate - Darujhistan, Kurl și Saltoan la nord, New Callows la sud-vest, Bastion și Sarn la nord-est - Elingarth la sud era în plin război civil, așa că ar aștepta asta.

În total, Căpitanul a fost mulțumit de regatul său. Sclavii lui se înmulțeau, pro timid, împărtășeau ceea ce avea să fie următoarea generație care îi va arăta palatul. Partidele de vânătoare sunt fără mașini; s-au folosit în bhederin și antilopă pentru a suplimenta alimentele mai fine, jefuite din rulotele care trec. Soții și soțiile soldaților săi au adus cu ei toate abilitățile timide necesare pentru a-și menține curtea și poporul și, de asemenea, au fost înfloritoare.

Deci, ca un râu, șerpuind peste pământ, această împărăție a lui. Spiritele străvechi, pe jumătate nebune, erau cel mai încântate.

Deși nu s-a gândit niciodată prea mult la asta, natura tiraniei lui era, în ceea ce îl privea, relativ benignă. Nu cu privire la străini, bineînțeles, dar atunci cine a dat naiba pentru ei? Nu sângele lui, nici rudele adoptive, nici responsabilitatea lui. Și dacă nu puteau rezista apetitului regatului său, atunci a cui a fost vina? Nu asta.

Creația cere distrugere. Supraviețuirea cere ca altceva nu reușește să supraviețuiască. Nicio existență nu a fost cu adevărat benignă.

Totuși, căpitanul visa adesea să-i găsească pe cei care îl țintuiseră la pământ cu toți acești ani în urmă - amintirile lui din acea vreme erau înnebunitor de vagi. Nu le putea distinge chipurile sau hainele. Nu-și putea aminti detaliile taberei lor și, în ceea ce privește cine și ce fusese înainte de acel moment, ei bine, nu avea nicio amintire. Renăscut într-o albie. Când era beat, râdea și proclamă că nu avea decât unsprezece ani, unsprezece din ziua aceea a renașterii, acea zi a începutului din nou,

Observă călărețul singuratic venind dinspre sud-vest, bărbatul împingându-și calul cu putere, iar Căpitanul se încruntă – ar fi bine ca prostul să aibă un motiv întemeiat să abuzeze fiara în acest fel. Nu a apreciat că soldații săi

atitudinea și să facă impresii îndrăznețe. El a decis că, dacă motivul era insuficient, îl va executa pe bărbat în maniera tradițională - călcat în ruine sângeroase sub copitele cailor săi.

Călărețul se opri lângă palat, un servitor de pe platforma laterală luând frâiele calului în timp ce bărbatul păși la bord. Un schimb de cuvinte cu sergentul-maestru, iar apoi bărbatul urca treptele abrupte până la margine, înconjurând balconul. Unde, cu capul la nivelul genunchilor Căpitanului, se înclină.

— Domnule, trupa a patra, a fost considerat călărețul cel mai capabil să transmită acest mesaj.

— Continuă, spuse căpitanul.

— O altă echipă de raid a fost găsită, sire, toți uciși în același mod ca primul. De data aceasta lângă o tabără Kindaru.

— Kindaru? Sunt inutile. Împotriva a treizeci de soldați ai mei? Nu se poate.'

— Liderul trupei Uludan este de acord, sire. Apropierea Kindaru a fost doar o coincidență – sau a fost planul grupului de raid să le țină ambuscadă.

Da, asta era probabil. Nenorociții Kindaru și caii lor delicioși au devenit timizi, greu de găsit în ultimul timp. — Uludan îi urmărește acum pe ucigași?

— Greu, domnule. Ei par să posede o cunoaștere impresionantă și sunt capabili să-și ascundă destul de timizi urmele. S-ar putea ca ei să fie ajutați de vrăjitorie.

— Gândul tău sau al lui Uludan?

O culoare slabă a feței bărbatului. — Al meu, sire.

— Nu ți-am invitat părerea, soldat.

— Nu, domnule. Imi cer scuze.'

Vrăjitorie – spiritele din interior ar fi trebuit să simtă așa ceva oriunde pe teritoriul său. Ce triburi au fost capabile să adune războinici atât de pricepuți și, fără îndoială, nu timizi? Ei bine, un răspuns evident a fost Barghast - dar ei nu au călătorit pe Lamatath. Ei locuiau mult la nord, de-a lungul marginilor Câmpiei Rhivi, de fapt, și la nord de Capustan. Nu ar trebui să existe Barghast atât de departe la sud. Și dacă, cumva, au existat. . căpitanul se încruntă. — Douăzeci de cavaleri se vor însoți de tine înapoi la locul sacrificării. Îi conduci apoi la trupa lui Uludan. Găsiți traseul indiferent de situație.

— O să facem, sire.

— Fii sigur că Uludan înțelege.

'Da domnule.'

Și înțelege că ar fi făcut-o. Cavalerii erau acolo nu doar pentru a oferi un adjunct timid trupei. Ei trebuiau să impună orice pedeapsă pe care sergentul o considera necesară în cazul în care Uludan eșua.

Căpitanul tocmai pierduse şaizeci de soldaţi. Aproape o cincime din numărul său total de cavalerie ușoară.

— Du-te acum, îi spuse călăreţului, găseşte-l pe sergentul Teven şi trimite-l imediat la mine.

'Da domnule.'

În timp ce bărbatul cobora înapoi, Căpitanul se lăsă pe spate în tronul său, privind în jos la spatele prăfuit al sclavilor înjugați. Kindaru acolo, da. Și Sinbarl și ultimii șapte și ceva Gandaru, veri cu sprâncene în pantă ai lui Kindaru care în curând vor fi dispăruți pe deplin. Păcat că — erau niște nenorociți puternici, muncitori, niciodată timizi; Le lăsase deoparte pe cele două femei supraviețuitoare și acum se călăreau într-o căruță, cu burta umflată de copil, mâncând grăsimi grase, gălbenușul de ouă de șarpe și alte alimente bizare către care erau înclinați Gandaru. Copiii de pe drum erau puri Gandaru? Nu credea asta – femeile lor făceau ceva cu un al treilea picior și mult mai puțin supus decât credea el prudent. Chiar și așa, unul sau ambii copii ar putea fi ai lui.

Nu ca moștenitori, desigur. Copiii lui nenorociți nu dețineau drepturi speciale. Nici măcar nu le-a recunoscut. Nu, avea să adopte un moștenitor când va veni momentul - și, dacă promisiunile șoptite ale spiritelor ar fi adevărate, asta ar putea fi la secole distanță.

Își dăduse seama că mintea i se îndepărtase de pe cale.

Șaizeci de soldați uciși. Era regatul Skathandi în război? Poate asa.

Cu toate acestea, inamicul nu a îndrăznit să-l înfrunte aici, cu cavalerii săi și cu masa timidă a armatei sale pregătite și capabile să ia câmpul de luptă. Astfel, orice armata s-ar lupta cu el era mică...

Strigăte din față.

Ochii Căpitanului se îngustară. Din punctul său de observație înălțat, vedea cu un obstacol timid că o siluetă singură se apropia dinspre nord-vest. O piele de blană albă clătina în briză ca aripa unei molii-fantomă, întinzându-se de pe umerii largi. O sabie lungă era legată de spatele bărbatului, marginile ei ondulate ciudat, lama însăși de o culoare diferită de orice metal pe care îl cunoștea Căpitanul.

Pe măsură ce silueta se apropia, de parcă s-ar fi așteptat ca sclavii în masă să se despartă să fie timid; în fața lui, simțul căpitanului a fost zdruncinat. Războinicul era enorm, ușor timid; iarăși pe jumătate mai înalt ca cel mai înalt Skathandi – mai înalt chiar și decât un Barghast. O față aparent mascata – nu, tatuată, într-un tip de sticlă spartă sau zdrențuită. Sub acel chip barbar, trunchiul era acoperit cu un fel de armură de obuz, drăguță, dar probabil inutilă.

Ei bine, prostul – uriaș sau nu – era pe cale să fie călcat în picioare sau dat deoparte. Mișcarea era veșnică. Mișcarea a fost – un spasm brusc strâns în mintea Căpitanului, înfipându-i degetele în creier – spiritele, zvârnindu-se de groază – țipete...

Un gust de acid pe limba lui...

Gâfâind, căpitanul făcu un gest.

Un servitor, care stătea în spatele lui într-o cutie verticală în formă de sicriu, privind printr-o fantă din lemn, a văzut semnalul și a tras cu putere de o frânghie împletită. Un claxon sună, urmat de încă trei.

Și, pentru prima dată în șapte ani, regatul Skathandi sa oprit.

Războinicul uriaș se îndreptă spre capul coloanei de sclavi. Și-a scos sabia. În timp ce el a coborât cu acea armă sălbatică, sclavii au început să țipe.

Din ambele flancuri, pământul s-a cutremurat în timp ce cavalerii se îndreptau spre interior.

Mai multe gesturi frenetice din partea Căpitanului. Coarnele au sunat din nou și cavalerii s-au mișcat în masă, s-au legănat larg pentru a evita uriașul.

Lovitura în jos a sabiei lovise spatele central care lega hamul jugului. Muchie pe capătul contondent, despicand spatele pe jumătate din lungimea lui de douăzeci de oameni. Șuruburi împrăștiate, lanțuri s-au repezit prin bucle de fier pentru a se încolăci și a aluneca pe pământ.

Căpitanul stătea în picioare, clătinându-se, strângându-se de bolardele balustradei balconului. Putea vedea, în timp ce cavalerii săi se încorporau din nou în rânduri, toate capetele se întoarseră spre el, privind, așteptând comanda. Dar nu se putea mișca. Durerea i-a urcat picioarele din oasele deformate ale picioarelor. Se ținea de stâlpii ornamentați cu mâinile lui slabe. Furnicile roiau în craniul lui.

Spiritele dispăruseră.

Fugit.

Era singur. Era gol.

Țulburându-se înapoi, căzând pe tronul lui.

Îl văzu pe unul dintre sergenții săi călare, apropiindu-se de uriaș, care acum stătea sprijinit de sabie. Țipetele sclavilor s-au îndepărtat, iar cei sfiși brusc, eliberați de legăturile lor s-au clătinat de ambele părți, unii căzând în genunchi ca și cum s-ar fi supus în fața unui nou rege, un uzurpator. Sergentul s-a oprit și, cu ochii la nivelul uriașului, a început să vorbească.

Căpitanul era prea departe. Nu auzea și trebuia să — transpirația curgea din el, înmuiindu-și mătăsurile fine. Tremura când febra îl prinse. S-a uitat în jos la mâinile lui și a văzut sângele curgând din vechile răni – deschise încă o dată – și, de asemenea, de la picioarele lui, cumulându-se în papucii moale căptușiți. Și-a amintit, deodată, cum era să te gândești la moarte, la lăsare, la timiditate; Acolo, da, sub umbra pădurilor de vata...

Sergentul și-a luat frâiele și a călărit la galop pentru palat.

Se ridică, descălecă într-un zgomot de armură și întinse mâna să-și scoată cârma cu vizor. Apoi a urcat treptele.

— Căpitane, domnule. Prostul pretinde că sclavii sunt acum liberi.

Privind în ochii albaștri ai soldatului, expresia căruntoasă s-a lărgit acum de timiditate; credință, de uimire totală, Căpitanul a simțit o figură de milă. — El este acela, nu-i așa?

— Domnule?

'Dusmanul. Ucigașul supușilor mei. Îl simt. Adevărul - îl văd, îl simt. Îl gust!'

Sergentul nu spuse nimic.

— Vrea tronul meu, șopti Căpitanul, ridicându-și mâinile însângerate. — Pentru asta a fost toate astea, crezi? Tot ce am făcut, doar pentru el?

— Căpitane, spuse sergentul cu un mârâit aspru. — Te-a vrăjit. Îl vom tăia.

'Nu. Nu intelegi. *S-au dus!* '

'Domnule-'

— Fă tabăra, sergent. Spune-i — spune-i că va fi oaspetele meu la cină. Oaspetele meu. Spune-i. . spune-i. . oaspetele meu, da, doar atât.

Sergentul, un soldat bun, salută și porni.

Încă un gest cu o mână pătată, picură, stricată. Două servitoare s-au strecurat să-l ajute să se ridice. S-a uitat în jos la unul. Un Kindaru, rotund și plin și cu botul ca o vulpe

— el văzu ochii ei ațintiți asupra apendicelui sângerând de la capătul brațului pe care îl sprijinea și ea și-a lins buzele.

eu mor.

Nu secole. Înainte de a se termina această zi. Înainte de a se termina această zi, voi fi mort. — Fă-mă prezentabil, gâfâi el. „Nu va fi nicio rușine pentru el, vezi? Nu vreau milă. El este moștenitorul meu. El a venit. În sfârșit, a venit.

Servitoarele, amândouă cu ochii mari de frică acum, l-au ajutat înăuntru.

Și totuși furnicile roiau.

Caii stăteau într-un cerc cu fața spre interior, cu cozile zvâcnind muștele, cu capetele în jos în timp ce tăiau iarba. Boii stăteau în apropiere, încă în jug, și îi priveau. Kede shy;viss, care se sprijinea cu brațele încrucișate de una dintre roțile căruței, părea să-l privească pe străinul cu părul cărunt cu aceeași privire placidă și goală.

Nimander știa cât de înșelătoare putea fi acea privire. Dintre toți — acești prieteni timizi; încercați puțini mai rămas — îl văzu pe cel mai clar, cu o acuitate atât de ascuțită încât îi intimida pe aproape pe toți cei supuși. Goliciunea – dacă cel urmărit s-ar întoarce în cele din urmă să întâlnească acești ochi – s-ar stinge încet, iar ceva dur, neînduplecat și timid s-ar ridica încet în locul său. Neclintit, mereu ascuțit, până când părea că străpunge victima ca niște cuie bătute în lemn. Și apoi își arunca privirea în altă parte, fără să-și amintească de inima bătătoare, de fața palidă și de mărgelele de sudoare de pe sprânceană, iar cel atacat așa a rămas cu una dintre două opțiuni: să se teamă de această femeie sau să o iubească. cu o dorinţă atât de sălbatică, exigentă, încât ar putea zdrobi inima.

Nimander se temea de Kedeviss. Și am iubit-o și pe ea. Nu a fost niciodată bun cu alegerile.

Dacă Kallor simțea această privință – iar Nimander era sigur că o simțea – era indiferent față de ea, preferând să-și împartă atenția între cerul gol și peisajul gol din jurul lor. Când nu dormea sau mânca. Un oaspete netimid, plăcut, peremptoriu și imperios. Nu gătea, nici nu se deranja să-și curețe timid farfuria după aceea. Era un om cu șase servitori.

Nenanda era de acord să-l alunge pe bătrân, să-l alunge cu pietre și bucăți de bălegar, dar Nimander a găsit ceva incongruent în acea imagine, de parcă ar fi fost o

imposibilitate atât de absurdă încât nu avea loc nici măcar în imaginația lui.

— Slăbește, spuse Desra lângă el.

— Am ajuns în curând acolo, cred, răspunse Nimander. Se aflau chiar la sud de Sarn, care fusese cândva un oraș considerabil. Drumul care ducea la el fusese așezat pe toată lungimea sa, ferme de panglici în spatele tarabelor, magazinelor și tavernelor. Cei câțiva locuitori rămași erau un lot sărac, supărați ca niște câini biciuiți, spargând pământul tare, care stătuse prea mult timp în adăpost, cel puțin până când i-au văzut pe călători pe drumul principal, după care și-au lăsat sapa și au plecat în grabă.

Rechizitele rămase la intersecția în T fuseseră împachetate cu meticulozitate în lăzi de lemn, întreaga grămadă acoperită cu o prelată cu colțurile înțepate. Fructe coapte, zahăr confiat pudrat în sare, încărcături grele de pâine neagră, fâșii de anghilă uscată, vin udat și trei feluri de brânză - de unde, toate acestea au venit, dată fiind starea jalnică a formelor pe care le treceau, era un mister.

— Ne-ar ucide de îndată ce s-ar uita la noi, spuse Desra, cu ochii acum pe Kallor.

— Skintick este de acord.

— Ce fel de om este?

Nimander ridică din umeri. — Unul nefericit. Ar trebui să plecăm.

— Stai, spuse Desra. — Cred că ar trebui să o convingem pe Aranatha să se uite la Clip.

— Aranatha? S-a uitat în jur, a găsit-o pe femeie stând, cu picioarele încrucișate sub ea ca ale unui cerb, smulgând flori de pe malul înclinat al drumului. 'De ce? Ce poate face ea?'

Desra clătină din cap, de parcă nu putea să-și dea motivele. Sau fără voie.

Oftând, Nimander spuse: — Atunci, întreabă-o pe ea.

— Trebuie să vină de la tine.

De ce? 'Foarte bine.' Porni, cu o duzină de pași ducându-l până acolo unde stătea Aranatha. În timp ce umbra lui alunecă peste ea, ea ridică privirea și zâmbi.

Zâmbete atât de lipsite de precauție, de neîncredere sau de reticență ironică, l-au părut întotdeauna un semn de nebunie. Dar ochii de deasupra lui, de data aceasta, nu erau deloc vacui. — Mă simți, Nimander?

— Nu știu ce vrei să spui cu asta, Aranatha. Desra ar vrea să fii timid; amine Clip. Nu știu de ce, a adăugat el, din

moment ce nu-mi amintesc să fi avut vreo abilitate specifică în vindecare.

— Poate că vrea companie, spuse Aranatha, ridicându-se cu grație în picioare.

Și a fost lovit, parcă pălmuit peste față, de frumusețea ei. Stând acum atât de aproape, respirația ei atât de caldă și atât de ciudat de întunecată. *Ce se intampla cu mine? Kedeviss și acum Aranatha.*

— Ești bine, Nimander?

'Da.' *Nu.* „Sunt bine”. *Ce se trezește în mine? Să eliberăm atât angoasa, cât și să exaltați timiditatea?*

Ea îi puse în mână o jumătate de duzină de flori albe, zâmbi din nou, apoi se îndreptă spre căruță. Un râs blând din partea lui Skintick l-a făcut să se întoarcă.

— Sunt mai multe din astea zilele astea, spuse fratele său, privind după Aranatha. „Dacă trebuie să fim o mulțime incongruentă și se pare că suntem, atunci rezultă că ne-am simțit timid; ne-am găsit la fiecare pas”.

— Spui prostii, Skintick.

— Asta e sarcina mea, nu-i așa? Nu am idee unde ne îndreptăm – nu, nu mă refer la Bastion, nici măcar la confruntarea care cred că urmează. Mă refer la *noi,* Nimander. În special tu. Cu cât ai mai puțin control, cu atât talentul tău pentru conducere pare să devină mai mare, calitățile cerute unei astfel de persoane – cum ar fi acele flori în mână, petalele care se desfășoară.

Nimander se strâmbă la asta și se încruntă la flori. — Vor fi morți în curând.

— La fel putem toți, răspunse Skintick. 'Dar. . frumos cât durează.

Kallor li se alătură în timp ce se pregăteau să reia călătoria. Fața lui zdrobită era ciudat de incoloră, ca și cum ar fi scursă de sânge de vântul neîncetat. Sau orice amintiri l-au bântuit. Plata ochilor îi sugera lui Nimander că bărbatul nu avea umor, că noțiunea îi era la fel de străină ca să-și repare rupturile din hainele sale. — În sfârșit, ați terminat cu odihna? întrebă Kallor, observând florile încă în mâna lui Nimander cu un rânjet slab.

— Caii aveau nevoie de el, spuse Nimander. 'Te grăbeşti? Dacă da, ai putea să te înfrângi mai departe. Când te oprești pentru noapte, fie te vom ajunge din urmă, fie nu.

— Atunci cine m-ar hrăni?

— Ai putea oricând să te hrănești singur, a spus Skintick. — Probabil că ai fost nevoit să faci asta uneori.

Kallor ridică din umeri. — O să călăresc căruţa, spuse el, plecând.

Nenanda adunase caii și îi conduse acum. „Toți au nevoie de încălțăminte”, a spus el, „și drumul ăsta blestemat nu ajută pe nimeni”.

O agitație bruscă la căruță îi făcu peste tot, la timp să-l vadă pe Kallor aruncat înapoi de pe balustrada laterală, izbindu-se puternic de pavaj, expresia de pe chipul lui una de surprindere uluită. Deasupra lui, în picioare pe pat, era Aranatha și chiar și la acea distanță puteau vedea ceva întunecat și sălbatic strălucind din ochii ei.

Desra stătea lângă ea, cu gura căscată.

Pe drum, întins pe spate, Kallor a început să râdă. Un fel de râs răsuflat, răsuflat.

Cu o privire uluită către Skintick și Nenanda, Nimander se apropie.

Aranatha se întoarse, reluând îngrijirea cu Clip, prelingând apă între buzele bărbatului inconștient. Bagându-și florile sub centură, Nimander se trase pe căruță și întâlni privirea lui Desra. „Ce se întâmplă, timid, scris?”

— S-a ajutat cu o mână, răspunse Desra fără ton, făcând semn din cap către Aranatha. — Ea, ea, l-a împins departe.

— Era echilibrat pe o spiță de roată? întrebă Skintick din spatele lui Nimander.

Desra clătină din cap. — O mână pe șină. Ea doar. . *l-a trimis în zbor.* '

Bătrânul, cu râsul dispărut, se urca în picioare. — Ai al naibii de Tiste Andii, spuse el, fără simţ de aventură.

Dar Nimander putea să vadă că, în ciuda aparentei veselie a lui Kallor, războiul îngrozit era oarecum zguduit. Respirând adânc și tresărind la unele dureri în coaste, se întoarse spre spatele vagonului și se urcă încă o dată la bord, de data aceasta păstrându-și distanța față de Aranatha.

Nimander se sprijini de balustradă, aproape de Aranatha. 'Esti in regula?' el a intrebat.

Ridicând privirea, ea îi aruncă încă unul dintre acele zâmbete îngrozitor de inocente. — Mă simți acum, Nimander?

A fost suficientă *ideea* apei pentru a crea o iluzie atât de perfectă încât fiecare simț a fost înșelat? Bucleul de șarpe al Râului Unic, cunoscut sub numele de Dorssan Ryl, a înconjurat jumătate din Primul oraș Kharkanas. Înainte

de venirea luminii, nu exista nicio reflecție de la suprafața ei de la miezul nopții, iar a-și așeza mâna în curgerea ei neîncetată însemna să nu simți decât o respirație mai rece pe piele, în timp ce curentul ofta în jurul intruziunii. *„ Apă în întuneric, vise în somn ”* — sau așa a scris unul dintre Poeții Nebuni ai secolului nouăzeci și trei, în timpul tendinței stilistice a poeziei caracterizată de concizie, stil care s-a prăbușit în secolul următor, în perioada artei și a oratoriei. cunoscut sub numele de Luminosul înflorit.

Apă în iluzie perfectă. . nu era aceasta în mod fundamental diferită de adevărata apă? Dacă simțurile furnizează tot ceea ce definește lumea, atunci nu erau ele sfioșii realității? În calitate de tânăr acolit, înfocat de pasiuni de tot felul, Endest Silann se certase clopot după clopot cu colegii săi de studenți asupra unor astfel de chestiuni. Toate acele teme *„ Esența adevărului, simțurile vor minți ”* care păreau atât de importante atunci, înainte ca fiecare univers să explodeze în incendiul creației, împingând toate acele lumânări strălucitoare, aprinse peste marginea mesei, în marea învolburată de ceară unde fiecare noțiune. , fiecare idee, topită într-una și nici una, în nămolul opărit care i-a înecat pe toți oricât de deștept, de înțelept, de *poetic* .

La ce ma gandesc zilele astea! Nimic decât prostiile tinereții mele irosite. — Certitudinea zboară, o lume fără mirare. Ah, atunci, poate că acei poeți concisi s-au împiedicat până la urmă de ceva. Asta mă obsedează acum? O bănuială că toate adevărurile care contează se află undeva în tinerețea unui suflet, în acele zile amețitoare în care cuvintele și gândurile încă mai puteau străluci - ca și cum s-ar fi născut din nimic doar pentru edificarea noastră personală.

Generație după generație, asta nu se schimbă. Sau așa ne mângâie să fim timizi; crede. Totuși, mă întreb, acum, se scurtează această întindere de încântare? Este strâns timiditatea, blestemat într-un nou tip de concizie, cea cu ignoranța precedând și cinismul reușind, fiecare înghesuind momentul prețios?

Atunci ce urmatoarea generatie? Înfometați de mirare, indiferenți față de realitatea sau irealitatea apei care curge pe lângă ele, îngrijorându-le doar dacă ar putea deriva sau se îneca. Și apoi, vai, pierderea simțului diferenței dintre cei doi.

Nu era nimeni, aici, în camera lui modestă, care să-i audă gândurile. Nimeni, într-adevăr, căruia măcar să-i

pese. Faptele trebuie să se prăbușească înainte, ca nu cumva toți acești martori să devină plictisiți și neliniștiți. Și dacă secretele locuiau în vârtejul fără lumină al unui râu nevăzut, neînchipuit, ce contează când efortul de a adânci a fost pur și simplu prea mare? *Nu, mai bine. . derivă.*

Însă grijile legate de doar zeci de tineri Tiste Andii care cresc acum în Black Coral au fost o energie irosită. Nu avea înțelepciune de oferit, chiar dacă vreunul dintre ei era timid; înclina să asculte, ceea ce nu era. Bătrânii nu posedau nimic altceva decât virtutea unică de a supraviețui, iar când nimic nu se schimba, era într-adevăr o virtute goală.

Și-a amintit de marele fluviu, de misterul său profund al existenței. Dorssan Ryl, în care canalizările turnau sângele murdăros, diluat de ploaie, al morților și muribunzilor. Râul, proclamându-și realitatea într-un vuiet, în timp ce ploaia năvăli în sfială, ca norii, gemeind, cădeau ca fiarele în genunchi, numai ca să se plieze în curenții acum furiosi și să se răsucească în adâncurile negre. Toate acestea, înghițite de o iluzie.

A existat o femeie, odată, și da, ar fi putut-o iubi. La fel ca mâna scufundată în apa rece, el ar fi putut să fi fost periat de această timiditate amețitoare, această obsesie șoptită de sânge pentru care au murit poeții și pentru care oamenii și-au ucis cei mai dragi. Și și-a amintit că ultima dată când a pus ochii pe ea, jos lângă Dorssan Ryl, înnebunit de abandonul mamei (mulți erau), nu a recunoscut nimic în ochii ei. Să vadă, acolo, într-o față pe care o cunoscuse, pe care o adorase, acea absență îngrozitoare – ea dispăruse, să nu se mai întoarcă niciodată.

Așa că i-am ținut capul dedesubt, am privit acei ochi holbați, neînțelegându-se din ce în ce mai mari, umplându-se de panică oarbă – și acolo! În ultimul moment, nu am văzut - o lumină bruscă, o bruscă -

Oh, acesta a fost un coșmar. Nu făcuse nimic, fusese prea mult lașul. Și o privise plecând, cu toți ceilalți atât de loviti de pierdere, în timp ce porneau într-un pelerinaj fără speranță, o căutare fatală pentru a o găsi din nou. Ce călătorie trebuie să fi fost! Înainte ca ultimul înnebunit să cadă pentru ultima oară, punctând o dâră de cadavre lungi de leghe. O cruciadă a nebunilor, rătăcitori în neant.

Kharkanas era practic un oraș gol după ce au plecat. Prima domnie a lui Anomander Rake asupra camerelor cu ecou, a caselor goale. Ar mai fi multe altele.

Așadar, un calm, plutind mai departe ca niște râu în pârâu, neprins încă de papură, încă neîncăpat atât de apă încât să dispară, s-a prăbușit ca o lună tăiată în patul noroios. Bineînțeles că nu a putut dura. Mai era nevoie de încă o trădare, pentru a spulbera lumea odată pentru totdeauna.

Noaptea care tocmai a trecut de Endest Silann, făcându-și drum spre o magazie din spate de la nivelul superior, a dat peste Fiul Întunericului pe un coridor. Un om, crezând fapta de onoare, atârnase o serie de tapiserii antice Andii pe ambii pereți ai pasajului. Scene din Kharkanas și una care îl înfățișează într-adevăr pe Dorssan Ryl – deși nimeni nu ar ști dacă nu cunoștea acel punct de vedere anume, pentru că râul nu era decât o tăietură întunecată, o gheare încolăcită în jurul inimii orașului. Nu exista o ordine anume, aranjată atât de ignorant, iar a parcurge acest coridor însemna să fii lovit de un colaj de imagini, distincte ca amintiri, nu una legată de alta.

Anomander Rake stătuse în fața unuia, cu ochii de o nuanță profundă de chihlimbar. Prădător, fixat ca un leu înainte de o acuzație de ucidere. Pe tapiseria decolorată o siluetă stătea înaltă în mijlocul măcelului. Corpurile s-au prăbușit în fața lui, toate sângerau de la răni la spate. Nimic subtil aici, indignarea țesătorului picura din fiecare fir. Păr alb, ochi de onix, păr înnegrit de transpirație împletit ca niște frânghii. Cu săbii lipicioase în mâini, se uita la privitor, sfidător și rece. Pe cerul zdrobit în spatele lui, Locqui Wyval se învârtea cu capete de femei, cu gurile deschise în țipete aproape audibile.

— Nu a vrut să spună, spuse Anomander Rake.

Dar a făcut-o. — Abilitatea ta de a ierta o depășește cu mult pe a mea, Doamne.

„Corpul urmează capul, dar uneori este invers. A existat o cabală. Ambițios, flămând. L-au folosit, Endest, l-au folosit prost.

— Au plătit pentru asta, nu-i aşa?

— Cu toţii am făcut-o, vechi prietene.

Endest Silann îşi întoarse privirea. — Nu-mi place atât de mult acest hol, Doamne. Când trebuie să merg, nu mă uit nici la stânga, nici la dreapta.

Rake mormăi: „Este într-adevăr o mănușă de recriminare”.

— Îmi amintesc, Doamne, de faptul că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Trebuie să te smulgi, Endest. Această descurajare poate. . distruge sufletul.'

„Am auzit că există un râu care se varsă în Coral Bay. Eryn sau Maurik. Ceea ce pare lipsit de profunzime.

Anomander Rake, încă studiind tapiseria, dădu din cap.

— Spinnock Durav l-a văzut, și-a plimbat țărmurile. Spune că îi amintește de Dorssan Ryl. . copilaria lui.'

— Da, există unele asemănări.

— Mă gândeam dacă aș putea fi cruțat. .'

Domnul său a aruncat o privire și a zâmbit. — Un pelerinaj? Desigur, Endest. Dacă, adică, te poți întoarce înainte de a trece o lună.

Ah, atunci suntem atât de aproape? — Nu voi sta mult, Doamne. Numai să văd, cu ochii mei, asta-i tot.

Privirea devenise ceva mai concentrată, iar strălucirea chihlimbar se diminuase la ceva de genul. . *ca noroiul.* — Mă tem că ai putea fi dezamăgit. Nu este decât un râu adânc. Nu putem atinge trecutul, vechi prietene. Se uită din nou înapoi la tapiserie. „Și ecourile pe care ne imaginăm că le auzim, ei bine, ele *înșală.* Nu fi surprins, Endest, dacă nu găsești nimic din ce cauți și tot ce te temi.

Și ce crezi, Doamne, că caut? Nu te-aș întreba de ce crezi că mă tem pentru că știi răspunsul la acesta. — M-am gândit că plimbarea mi-ar putea face bine.

— Și așa va fi.

Acum, a doua zi, stătea în camera lui. Un pachet mic de rechizite din piele se afla lângă uşă. Iar gândul la o plimbare, una lungă, în sus, pe munte accidentate, sub lumina puternică a soarelui, nu mai părea atât de apetisant. Vârsta a făcut astfel de lucruri, hrănind dorința, apoi înfometând voința. Și, la urma urmei, ce ar realiza dacă văd râul?

O amintire de iluzii, poate, o amintire că, într-un tărâm pentru totdeauna dincolo de atingere, stătea ruina unui oraș odată măreț și, curgând în jurul lui, Dorssan Ryl, trăind, neîncetat în absența lui perfectă, în joc. jocul ei al existenței. Un râu al întunericului cel mai pur, apa de viață a Tistei Andii, iar dacă copiii erau plecați, ei bine, ce diferență avea asta?

Copiii vor pleca. Copiii vor abandona vechile moduri, iar bătrânii proști cu toate sfaturile lor inutile pot mormăi și mormăi în spațiile goale și pot da din cap la ecourile care răspund. Piatra și cărămidă fac publicul ideal.

Nu, ar face această călătorie. El ar sfida nebunile bătrâneții, nemăsurat, sigur și nebatjocorit sub ochii

tinerilor. Un pelerinaj solitar.

Și toate aceste gânduri, părând atât de îngăduitoare și capricioase, își vor dezvălui probabil valoarea atunci, conducând ecouri îngrozitoare către acel viitor moment al revelației. Hah. A crezut el astfel de lucruri? Avea el credința necesară?

„ Nu pune întrebări, râul va răspunde. '

Întrebați *râul, găsiți răspunsul.* '

Poeții nebuni au petrecut vieți întregi ducând războaie profunde în proza lor redată. Realizarea ce? De ce, distrugerea implozivă a tradiției lor.

Rezumați asta în două clauze.

— Am nevoie să faci o călătorie.

Spinnock Durav reuși să zâmbească. — Când, Doamne?

Anomander Rake și-a întins picioarele până când cizmele lui au ajuns aproape în flăcările vetrei. — În curând, cred. Spune-mi, cum merge meciul?

S-a mijit la foc. 'Nu bine. Oh, câștig de fiecare dată. Doar că cel mai bun adversar al meu se descurcă prost în ultimul timp. Mintea lui este pe alte chestiuni, din păcate. Nu sunt presat, iar asta elimină o mare parte din plăcere.

— Acesta ar fi Seerdomin.

Spinnock ridică privirea, momentan surprins. *Dar, desigur,* și-a spus el, *el este Fiul Întunericului, până la urmă. S-ar putea să-l numească Regele Fantomă, dar mă îndoiesc că există un singur detaliu pe care nu-l cunoaște în Black Coral. Nu vor ține seama de asta până nu vor face o greșeală teribilă și atunci va fi prea târziu.* „Văzător timid; domin, da. Cei înclinați.

Un zâmbet slab de la Anomander Rake. — Itkovian a fost un om extraordinar. Acest cult nou-născut mă interesează și nu sunt atât de sigur că i-ar fi plăcut. Se vedea pe sine ca un soldat, un eșuat la fel – căderea lui Capustan l-a devastat. S-a oprit o clipă, amintindu-și clar, apoi a spus: „Nu erau decât o companie de mercenari, modestă în completare – nimic ca Crimson Guard. Îndrăznesc să spun că nici Garda Crimson nu ar fi reușit să-l țină pe Capustan.

Spinnock Durav rămase tăcut, atent. Fusese plecat în acea perioadă. O altă călătorie în numele Domnului său. *Vânând un dragon, dintre toate.* Conversații timide ca cea pe care o găsise la sfârșitul acelei căutări nu meritau repetate.

— Ar putea ierta pe toți, în afară de el însuși.

Nu e de mirare că l-ai plăcut.

Anomander Rake oftă. — Nu pot spune de cât timp vei avea nevoie, Spinnock. Atâta timp, poate, cât te descurci.

Pe măsură ce semnificația acelei declarații s-a instalat în Spinnock Durav, a simțit o fulgerare neobișnuită de consternare. Furios pe el însuși, și-a așezat încet mâinile pe brațele scaunului, cu degetele încolăcindu-se în jurul lemnului neted, sperând că nu a lăsat nimic în expresia lui. *Asta fac și voi face. Până la sfârșitul meu. E tânără, atât de tânără - oh, nu are rost să te gândești la asta. . despre orice din astea. Despre ea deloc.* A fost capabil să-și țină angoasa din ochi? Ce gânduri – îndoieli – foșneau prin Domnul său acum, în timp ce-și privea vechiul prieten? Simțindu-se timid, Spinnock Durav aruncă o privire spre Anomander Rake.

Conducătorul Coralului Negru stătea încruntat la cizmele lui mocnite.

Deci, de cât timp este așa? — Întotdeauna am făcut-o. . reușit, Doamne.

'Da ai. Sunt curios. Ce îl afectează atât de mult pe Seerdomin?

— O criză de credinţă, cred. *Viață ca Kef Tanar, săritul peste poteci. O face atât de bine, acest om pe care nu l-am învins niciodată în războaiele noastre de masă, nici în zece mii de ani. Dar pot sta cu Tine, Doamne, cel puțin până aici.* „A încetat să-și facă pelerinajul zilnic. Printre cei care trăiesc acolo, au crescut așteptări. Pe care, se pare, nu este în stare să-l întâlnească.

— Calci cu grijă, Spinnok Durav. Este diferit de tine.

— Încă nu am toate detaliile.

— Dar o vei face.

— În cele din urmă, da.

'Și apoi?'

Spinnock se uită la Rake. „Voi face ceea ce trebuie făcut".

— Atunci, cel mai bine, grăbește-te.

Ah, da, văd acum.

— Răscumpărătorul este un zeu cel mai neajutorat, spuse după un timp Anomander Rake. „Ne timid; capabil să refuze, incapabil să ofere. Un burete de mare înghițind întreaga mare. Apoi următorul și cel de după aceea. Poate merge pur și simplu pentru totdeauna? Dar pentru Itkovian, aș crede că nu.

— Este un fel de credinţă, Doamne?

— Poate că este. Este capacitatea lui de a ierta cu adevărat infinită? Să-ți asume durerea și vinovăția altora pentru veșnicie? Recunosc, am niște dificultăți serioase cu principiile rădăcinii acestui cult - o, așa cum am spus, l-am admirat foarte mult pe Itkovian, Shield Anvil of the Grey Swords. Înțeleg chiar, într-o oarecare măsură, gestul lui cu Kron T'lan Imass. Ca Răscumpărător, însă. . Nu pot decât să mă întreb de un zeu atât de dispus să-și asume crimele și defectele morale ale adepților săi, în timp ce, la rândul său, nu cere nimic - nicio așteptare la o schimbare a comportamentului, nicio amenințare cu pedeapsa dacă aceștia continuă să transgrede. Absoluție - da, înțeleg noțiunea, dar abso timiditate; luție nu este același lucru cu răscumpărarea, nu-i așa? Primul este pasiv. Acesta din urmă cere un efort, unul cu sacrificii și greutăți implicite, unul care cere toate calitățile superioare a ceea ce numim virtuți.'

— Cu toate acestea, el este numit Răscumpărătorul.

„Pentru că el își asumă sarcina mântuirii pentru toți cei care vin la el, pentru toți cei care se roagă lui. Și da, este un act de curaj profund. Dar el nu se așteaptă la fel de la poporul său – pare să nu aibă niciun fel de așteptări.

Acest lucru a fost cel mai locuitor al Domnului său, dovada unei lungi și atente condensari de gândire, a unei energii considerabile dedicate naturii cultului agățat chiar de marginea Coralului Negru și a Nopții, toate acestea părând. . neobișnuit. — El conduce prin exemplu, atunci.

O sclipire bruscă de interes în ochii lui Anomander Rake și îl studie pe Spin timid;nock Durav intens. „S-a întâmplat vreun adept în această posibilitate, Spinnock Durav?”.

'Nu stiu. Eu, ăăăă, nu cred, dar, Doamne, sunt prea departe de toate acestea în acest moment.

„Dacă Mântuitorul nu poate nega, atunci el este prins într-o stare de dezechilibru. Am câștigat timid, mai degrabă, de ce ar fi nevoie pentru a remedia acest dezechilibru?

Spinnock Durav și-a găsit gura uscată și, dacă și-ar fi construit castele mândre de înțelegere, dacă ar fi ridicat fortificații solide pentru a-și păzi presupunerile și și-ar fi aranjat armate vaste pentru a-și argumenta cazul și pentru a se schimba, alinia și manevra pentru a-și apăra noțiunile lui prețuite – dacă ar fi făcut toate acestea pentru a ședea apoi confortabil, în siguranță la locul lui în această conversație – dacă acesta era într-adevăr un joc de Kef

Tanar, atunci într-o simplă întrebare pusă, dușmanul său și-a prăbușit imperiul în ruină.

Ce ar fi nevoie pentru a remedia acest dezechilibru?

Un om care refuză.

Îmi spui că timpul este scurt, Domnul meu. Mă faci să elucidez ceea ce mă deranjează - pentru că poți vedea că ceva face - și apoi, în mijlocul norilor înalți ai discuțiilor religioase, lovești un fulger, lovindu-mi chiar inima.

Dacă trebuie să fac ceva, trebuie să o fac curând.

Domnul meu, venerația mea față de tine este nemărginită. Dragostea mea pentru tine și compasiunea pe care o dezvălui atât de delicat mă duc în această dorință, de a asalta fără ezitare, ceea ce ai vrea să asalt, să stau atâta timp cât este nevoie, căci este ceea ce ai nevoie.

— Bine că sunt imun la căldură, spuse Anomander Rake, pentru că mi-am pârjolit cizmele cel mai grav.

Și astfel focul crește în jurul tău, dar tu nu tresăriți.

Nu te voi dezamăgi, Domnul meu.

— Endest Silann este acum pe drumul de munte, spuse Anomander Rake, ridicându-se. — Și Crone s-a întors, dar în curând trebuie să plece din nou. O să-i rog să trimită câțiva nepoți să-l păzească în călătoria lui. Dacă, desigur, nu crezi că l-ar putea supăra pe Endest Silann dacă i-ar vedea învârtindu-se deasupra lui?

— S-ar putea, Doamne, dar asta nu ar trebui să-ți schimbe decizia.

Un zâmbet slab. 'De acord. Trimite-i salutările mele preotesei, Spinnock.

Până în acel moment, nu știa că avea de gând să o viziteze pe Marea Preoteasă – care își îndepărtase chiar numele în slujba rolului ei din Templul timidității întunecate, pentru a face din picioarele ei mereu deschise un act impersonal. asta făcea din corpul ei un vas și nimic mai mult – dar acum știa că trebuia să facă exact asta. Kurald Galain era cel mai tulburat warren chiar acum. Furtunile bubuiau înăuntrul ei, batând fiecare fir de putere. Energiile trosneau. *Făcând-o nesățioasă. Deci, ea mă va dori, dar nu asta îl privește pe Anomander Rake. Mai este ceva. Trebuie să merg la ea și nici nu știu de ce.*

Dar el o face.

Spinnock Durav s-a trezit stând singur în camera mică. Focul s-a redus la cărbuni. Aerul mirosea a piele arsă.

Marea Preoteasă a Templului Întunericului și-a tuns părul și mai scurt, făcând-o tulburător de băiețel în timp ce

îl împingea pe spate, călărându-l pe el cu nerăbdarea ei obișnuită. În mod normal, el ar începe acum să o încetinească, oferind o forță de rezistență sfidând nerăbdarea ei și astfel atrăgându-i plăcerea. De data aceasta, însă, a lăsat-o să-și facă drumul. Toate acestea au fost întâmplătoare. De când acea forță necunoscută tremurase prin Kurald Galain, toate preotesele au fost frenetice în dorința lor, forțând pe bărbatul Tiste Andii să intre în templu și în camerele cu paturile de pluș. Dacă zvonurile erau adevărate, atunci chiar și un om ocazional a fost târât pentru același interogatoriu necesar.

Dar nu s-au putut găsi răspunsuri în indulgențele cărnii și poate că toate acestea erau un fel de revelație metaforică a acelui adevăr brut, unul care se extindea cu mult dincolo de templu și de prescripțiile preoteselor. Totuși, a vrut el răspunsuri de la Salind? De la acea tânără femeie umană care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani? De la o altă Mare Preoteasă?

Văzuse prea multe, trăise prea mult. Tot ce se confrunta în față și toate experiențele foste timide care o așteaptă încă - aparțineau vârstei ei și, într-adevăr, ar trebui să fie împărtășite - dacă este deloc - de unul din ani similari. Nu avea nicio dorință de a fi mentor, pentru că studentul depășește curând nevoia unuia (dacă mentorul și-a făcut bine treaba), și atunci mentorul este cel care critică noțiunea de egalitate sau de timiditate; a trecut. Dar imposibilitatea noțiunii a mers mai departe. Ea nu l-ar fi depășit niciodată. În schimb, avea să îmbătrânească prea repede, iar sensibilitățile vieții ei, o viață atât de trunchiată, nu i-ar putea egala niciodată.

Korlat nu ezitase cu sergentul Malazan Whiskeyjack — Spinnock auzise povestea tragică, legată așa cum era de cucerirea Coralului Negru și căderea Pannion Domin. Și absența prelungită atât a lui Korlat, cât și a fratelui ei, Orfantal. Cu toate acestea, Whiskyjack fusese un bărbat la sfârșitul anilor săi - trăise cea mai mare parte a vieții. Și cine ar putea spune dacă uniunea ar fi putut dura? Când, într-un interval de ani îngrozitor de scurt, Korlat și-ar fi văzut-o pe iubita ei scăzând în decădere, cu spatele îndoit, cu mâinile tremurând, cu memoria epuizată.

Spinnock aproape și-a putut imagina sfârșitul, în vreme ce, cu inima zdrobită, Korlat avea să înfrunte o clipă cu un cuțit în mâini, contemplând mila de a sfârși sfârșitul vieții soțului ei. A fost un lucru de așteptat cu nerăbdare? *Nu avem destule poveri așa cum este?*

„Dacă nu ar fi dorința ta, m-aș putea simți în cuibul meu”, a spus femeia care zăcea acum, fii timidă; sub el, „aș crede că ești dezinteresat, Spinnock Durav. Nu ai fost cu mine aici, se pare, și deși se spune că sabia unui bărbat nu minte niciodată, acum mă întreb cu adevărat dacă este așa.

Clipind, el se uită în jos în fața ei. Un chip cât se poate de atrăgător, unul care se potrivea atât naturii devotamentului ei și totuși părea mult prea inocentă – prea deschisă – pentru această viață de îngăduință neinhibată. — Îmi pare rău, spuse el. — Am aşteptat să faci. . părăsi.'

Ea se împinse afară de sub el, se ridică și își trecu mâinile cu degete lungi prin peria părului. — Eșuăm în ultimul timp, spuse ea.

Ah, deci acesta este motivul disperării tale, a avidității tale.

— Se va întoarce, spuse ea. 'Trebuie. Ceva. . schimbări, Spin.

El se uită la spatele ei fără pată, la curba grațioasă a coloanei ei, la ușoară rotunjire a șoldurilor, despre care știa că sunt moale și răcoroase la atingere. Unghiul umerilor ei indică fie o sațietate temporară, fie o oboseală mai prelungită. — Domnul nostru îi trimite salutări.

Ea se întoarse să se uite în jos la el, cu sprâncenele ridicate, surprinsă. 'El face? Ar fi o premieră.

Spinnock se încruntă. *Da ar fi. Nu m-am gândit la asta.* — Voi pleca în curând.

Ochii ei s-au întărit. 'De ce te tratează așa? De parcă te-a stăpânit, să faci cu ce vrea.

„Eu stau în locul lui”,

— Dar tu nu eşti Fiul Întunericului.

— Nu, este adevărat.

— Într-o zi vei muri în locul lui.

'Eu sunt.'

— Și atunci va trebui să găsească un alt prost.

'Da.'

Ea se uită la el, apoi se întoarse și se ridică rapid. Piele neagră lustruită în strălucirea felinarelor – nimic ca băiatul acum, o siluetă toate curbe și planuri înmuiate. Spinnock zâmbi. — Și mie îmi va fi dor de tine.

Predare slabă în timp ce ea ofta. Și când ea l-a înfruntat din nou, nu era nimic timid acoperit în ochii ei. — Facem ce putem.

'Da.'

— Nu, nu înțelegi. Templul — preotesele mele. Încercăm așa cum Anoman timid; der Rake încearcă,

amândoi, căutând să ne păstrăm un sens, un scop. El își imaginează că poate fi găsit în luptele oamenilor mai mici - ale oamenilor și toate certurile lor mizerabile. El greseste. Noi știm asta și la fel știe el. Templul, Spin, alege o altă cale. Renașterea Porții noastre, întoarcerea Mamei Întunecate, în viețile noastre, în sufletele noastre.

'Da. Și?'

Ceva se mototoli în expresia ei. — Eșuăm ca și el. Știm și el știe. Fiul Întunericului nu-mi trimite salutările lui.

Apoi. . a spus „preoteasa”.

Dar nu se referea la asta. Spinnock se ridică, întinse mâna pe podeaua unde îi zăceau hainele. — Înaltă preoteasă, spuse el, ce îmi poți spune despre Cultul Răscumpărătorului?

'Ce?'

El ridică privirea, mirat de alarma din ochii ei. După o clipă, clătină din cap. — Nu, nu mă interesează iertarea. Îmbrățișarea T'lan Imass l-a ucis pe bărbat – ce i-ar face să ne îmbrățișeze sufletului?

— Îmi pasă să nu mă gândesc, Spin. Oh, era glorios în felul lui – pentru tot sângele care a fost vărsat inutil din cauza lui – încă. . glorios. Dacă nu vorbești despre timiditatea noastră, atunci nu înțeleg întrebarea ta.

„Este nou-născut, acest cult. Ce formă va lua?

Ea oftă din nou – cea mai extraordinară și mai multă dovadă a epuizării ei. — După cum spui, într-adevăr foarte tânăr. Și ca toate religiile, forma ei – viitorul – se va găsi în ceea ce se întâmplă acum, în aceste prime momente. Și acesta este un motiv de îngrijorare, pentru că, deși pelerinii se adună și dau daruri și se roagă, nu există nicio organizație. Nimic nu a fost formulat — nicio doctrină — și toate religiile au nevoie de astfel de lucruri.

Și-a frecat maxilarul, gândindu-se, apoi a dat din cap.

— De ce te interesează asta? ea a întrebat.

— Nu sunt sigur, dar apreciez expertiza ta. Făcu o pauză, se uită în jos la hainele din mâinile lui. Uitase ceva, ceva important – ce ar putea fi?

— Nu m-am înşelat, observă ea, încă privindu-l. — Nu ești tu însuți, Spin. Ați ajuns în sfârșit să vă supărați cerințele Domnului vostru?

„Nu”, *poate, dar asta nu merită luat în considerare – defectul ar fi al meu, până la urmă.* — Sunt bine, Mare Preoteasă.

Ea pufni. — Nici unul dintre noi nu este așa, Spin, spuse ea întorcându-se.

In timp ce privirea îi coborî, îi văzu sabia și cureaua întinse pe podea. Bineînțeles — își uitase ritualul. El a strâns arma și, în timp ce Marea Preoteasă și-a aruncat hainele, a dus-o la masă și a pus-o jos. Din punga rigidă de piele a curelei scoase un mic burete, un balon de metal cu ulei de anghilă și un tampon de piele de rechin foarte pătat.

— Ah, spuse Marea Preoteasă din prag, totul este din nou în regulă cu lumea. Mai târziu, Spin.

— Da, Mare Preoteasă, răspunse el, alegând să ignore sarcasmul ei. Și nevoia de ea atât de prost deghizată.

Ploaia se repezise din mare, transformând potecile în râuri de noroi. Salind stătea în magazia improvizată, cu picioarele încovoiate sub ea, tremurând în timp ce apa curgea prin găurile din acoperiș. Mai mulți oameni veniseră scărpinând la ușa ei, dar ea îi întoarse pe toți.

Se săturase să fie o Mare Preoteasă. Toate sensibilitățile ei sporite față de capriciile Răscumpărătorului se dovedeau puțin mai mult decât un blestem. Ce contează toate aceste emoții vagi pe care le simțea de la zeu? Ea nu putea face nimic pentru el.

Acest lucru nu ar fi trebuit să o surprindă și și-a spus că ceea ce era ea nu era rănit, ci altceva, ceva mai impersonal. Poate că era durerea ei pentru lista din ce în ce mai mare de victime, pe măsură ce Gradithan și mafia sa sadica au continuat să terorizeze tabăra – atât de mult încât unii plănuiau să plece de îndată ce drumul se seca. Sau eșecul ei cu The Benighted. Așteptările care se instalau asupra ei, în ochii atâtor oameni, erau prea mari, prea zdrobitoare. Nu putea spera să le răspundă tuturor. Și descoperi că, în adevăr, nu putea răspunde la niciuna dintre ele.

Cuvintele erau goale în fața voinței brutale. Ei au fost neputincioși să apere orice sfințenie s-ar putea pretinde, pentru sinea unei persoane, pentru libertatea lor de a alege cum vor trăi și cu cine. Empatia o bântuia. Compasiunea a deschis răni pe care numai o întărire a sufletului le-ar putea preveni în viitor, și ea nu și-a dorit acest lucru - văzuse prea multe fețe, se uitase în prea mulți ochi și se dădu înapoi de răceala lor, de plăcerea lor în judecata vicioasă.

Cei neprihăniți își vor pretinde un singur domeniu pe baza judecății. Cei neprihăniți sunt primii care transformă mâinile în pumni, primii care strigă pe dizidenți, primii care îi intimidează pe alții pentru a se conforma.

Locuiesc într-un sat al celor blânzi și sunt cel mai blând dintre toți. Nu există glorie în a fi neputincios. Nici nu există speranță.

Ploaia zdrobitoare, un vuiet de tobe pe acoperișul cu șipci, zgomotul unui potop care i-a umplut craniul. *Pe care Răscumpărătorul îl va îmbrățișa nu este nici drept, nici nedrept. Nici un muritor nu poate sancționa comportamentul lor în numele Mântuitorului. Cum îndrăznesc ei să presupună atât de mult?* Fețe mizerabile trec pe lângă ei, uitându-se prin crăpăturile ușii ei. Și a vrut să-i bată pe toți. *Nenorociți ai naibii. Absoluția nu este suficientă!* Dar ei s-ar uita apoi la ea, cu ochi de lună și îndurerați, disperați că fiecare întrebare dă un răspuns, agățându-se de ideea că cineva suferă pentru un motiv și cunoașterea acestui motiv ar ușura suferința.

Cunoașterea, își spuse Salind, nu ușurează nimic. Doar umple spații care altfel ar putea inunda de disperare.

Poți trăi fără răspunsuri? Voi toți, întrebați-vă asta. Poți trăi fără răspunsuri? Pentru că dacă nu poți, atunci cu siguranță vei inventa propriile tale răspunsuri și te vor mângâia. Și toți cei care nu vă împărtășesc punctul de vedere, prin însăși existența lor, vă vor insufla frică și ură în inima. Ce Dumnezeu binecuvântează asta?

— Nu sunt o Mare Preoteasă, a grămăit ea, în timp ce apa i se prelingea pe față.

Cizme grele stropind în noroi afară. Ușa a fost trasă înapoi și o formă întunecată a stins lumina cenușie pal. — Salind.

Ea clipi, încercând să discerne cine i-a vorbit așa ceva. . asemenea compas shy;sion. — Nu mă întreba nimic, spuse ea. — Spune-mi mai puţin.

Silueta s-a mișcat, închizând ușa într-o zgârietură de nisip udă care a umplut din nou magazia de întuneric. Făcând o pauză, stând în picioare, apă picurând dintr-o mantie lungă de piele. — Asta nu va merge.

— Oricine ai fi, spuse Salind, nu te-am invitat înăuntru. Aceasta este casa mea.

— Scuzele mele, mare preoteasă.

— Miroși a sex.

— Da, îmi imaginez că da.

'Nu ma atinge. Sunt otravă.

— Nu am nicio dorinţă. . atinge-te, Mare Preoteasa. Am mers pe jos în acest sat – condițiile sunt deplorabile. Fiul Întunericului, știu bine, nu va suporta mult timp o asemenea sărăcie.

Ea își miji ochii spre el. — Ești prietenul lui Benighted. Singurul Tiste Andii pentru care oamenii nu sunt sub observație.'

„Așa crezi despre noi, atunci? Acesta este. . nefericit.'

'Sunt bolnav. Vă rog să plecați, domnule.

— Mă numesc Spinnock Durav. S-ar putea să ți-aș fi spus că când ne-am întâlnit ultima dată — nu-mi amintesc și în mod clar nici tu. Tu. . m-a provocat, mare preoteasă.

— Nu, te-am respins, Spinnock Durav.

S-ar putea să fi existat ceva asemănător cu o amuzament ironic în tonul lui în timp ce el a răspuns: „Poate că cei doi sunt una și aceeași”.

Ea pufni. — Oh, nu, un optimist peren.

Se întinse brusc în jos și palma lui caldă se lipi de fruntea ei. Ea se smuci înapoi. Îndreptându-se, el a spus: — Ai febră.

'Doar pleaca.'

— O voi face, dar intenționez să te iau cu mine...

— Și cum rămâne cu toți ceilalți atât de afectați în această tabără? Le vei duce pe toate? Sau doar eu, doar cel de care ți-e milă? Doar dacă nu milă te împinge.

„Voi pune vindecători să participe la tabără...”

— Fă asta, da. Pot să aștept cu ceilalți.

'Salind-'

'Acela nu este numele meu.'

'Nu este? Dar am fost-'

„Am ales-o pur și simplu. Nu aveam nume. Nu în copilărie, nici până acum câteva luni. Nu aveam deloc nume, Spinnock Durav. Știi de ce nu am fost încă violată? Majoritatea celorlalte femei au. Majoritatea copiilor, de asemenea. Dar nu eu. Sunt atât de urâtă? Nu, nu în carne și oase – chiar și eu știu asta. Pentru că am fost Copilul Sământei Moarte, știi ce înseamnă asta, Tiste Andii? Mama mea s-a târât pe jumătate nebună pe un câmp de luptă, întinzându-se sub bătăile soldaților morți până când a găsit un membru solid și dur. Apoi a luat-o în sine și, dacă era binecuvântată, s-ar revărsa în ea. Sământa unui mort. Am avut o mulțime de frați și surori, o familie de mătuși și o mamă care, în cele din urmă, a putrezit de o boală teribilă care i-a mâncat carnea - creierul ei era de mult dispărut până atunci. Nu am fost violată, pentru că sunt de neatins.'

Se uită la ea, evident șocat, îngrozit într-o tăcere mută.

Tuși, dorindu-și să nu se îmbolnăvească atât de des – dar așa fusese întotdeauna. — Poţi pleca acum, Spinnock Durav.

— Locul ăsta devine. Și a înaintat să o ia.

Ea a dat înapoi. 'Nu înțelegi! Sunt bolnav pentru că *el este* bolnav!'

Se opri și ea îi distinge în cele din urmă ochii, verzi de pădure și înclinați la colțuri, și mult prea multă compasiune strălucea în această privință. „Măscumpărătorul? Da, îmi imaginez că este. Vino”, iar el o luă în sus, fără efort, iar ea ar fi trebuit să se chinuie – ar fi trebuit să fie liberă să aleagă – dar era prea slabă. A-l împinge cu mâinile ei a fost un gest, o dorință, transformată în strângere de ajutor timid; mai puțin la mantia lui. Ca un copil.

Un copil.

— Când ploile încetează, murmură el, cu respiraţia caldă, dar opărind pe obrazul ei febril, vom reconstrui. Fă toate astea noi. Uscat, cald.

— Nu mă viola.

— Nu mai vorbim despre viol. Febra va trezi multe terori. Ma odihnesc acum.'

nu voi judeca. Nici măcar această viață a mea. Nu o voi face - există slăbiciune în lume. De tot felul. Tot felul . .

Ieșind afară cu femeia acum inconștientă în brațe, Spinnock Durav se uită în jur. Siluete din toate părțile, atât cu glugă, cât și cu capul gol în ploaie, apa curgând în jos.

„Este bolnavă”, le-a spus el. — Are nevoie de vindecare.

Nimeni nu a vorbit ca răspuns.

El a ezitat, apoi a spus: „Fiul Întunericului va fi informat despre tine. . dificultăți.'

Au început să se întoarcă, topindu-se în cearșafurile gri. În câteva momente, Spinnock se trezi singur.

A pornit spre oraș.

Fiul Întunericului va fi informat. . dar el știe deja, nu-i așa? El știe, dar lasă totul așa. . la care? Pe mine? Seerdomin? Răscumpărătorul este timid;

„ Fă-i salutările mele preotesei. '

Ea, atunci, acest lucru firav în brațele mele. Mă voi ocupa de ea, pentru că în ea se află răspunsul.

Doamne, răspunsul la ce?

Cizme nesigure în nămol și noroi, a făcut drumul înapoi cu grijă. Noaptea așteptată.

Și, ridicându-se din adâncul amintirilor sale, fragmentul vreunei poezii vechi, ' *Luna nu plouă, ci plânge.* Un fragment, da, trebuie să fie asta. Din păcate, nu și-a putut aminti restul și, așadar, ar fi trebuit să se mulțumească cu fraza - deși, în adevăr, era orice altceva decât o soluție.

L-aș putea întreba pe Endest — ah, nu, deocamdată a plecat de la noi. Înalta Preoteasă, poate. Ea cunoaște fiecare poezie Tiste Andii scrisă vreodată, cu unicul scop de a-i batjocoresc pe fiecare dintre ei. Încă.

Cuvintele îl bântuiau, îl batjocoreau cu ambiguitatea lor. A preferat lucrurile simple și directe. Solide ca o sculptură eroică - acele monumente de marmură și alabastru ale unei persoane grozave care, dacă se cunoaște adevărul, nu era nici pe departe la fel de mare pe cât se credea sau se proclama și, într-adevăr, nu semăna deloc cu chipul alb lustruit de deasupra corpului divin - *oh, Abyss ia-mă , destul de asta!*

În tabără, în urma plecării lui Tiste Andii cu Marea Preoteasă pe jumătate moartă în brațe, preotul chel, scund și cu picioarele zbârcite și îmbibat sub haine de lână îmbibate de ploaie, s-a zbătut până la Gradithan. 'Ai vazut?'

Fostul soldat mormăi. — Am fost tentat, știi. Un vârf de sabie, chiar în spatele craniului. Nenorocitul de Tiste Andii, ce s-a gândit, pe numele lui Hood, a venit aici?

Preotul – un preot al vreunui zeu necunoscut undeva la sud, Bastion, poate – a scos sunete tsk-tsking, apoi a spus: „Ideea este, Urdo-”.

— Taci gura ta! Acest rang nu mai este pentru nimeni, ești timid? Nu contează ticălosul care crede că e singurul care a mai rămas, așa că poate să-l folosească ca și cum ar fi fost numele lui blestemat sau așa ceva. Nu contează, pentru că va plăti pentru asta destul de curând.

— Scuze umile, domnule. Ideea mea a fost că ea a plecat acum.

— Ce-i cu asta?

— Ea era ochii Răscumpărătorului — urechile lui, totul în lumea muritorilor — și acum că Tiste Andii a plecat și a luat-o. Înseamnă că putem face, ăă, ce ne place.

La asta, Gradithan zâmbi încet. Apoi spuse cu o voce joasă și ușoară: — Ce am făcut până acum, Monkrat?

„În timp ce ea era aici, a rămas șansa de a-l trezi pe Cel Alungit la rolul său sfânt. Acum nu trebuie să ne facem griji pentru niciunul dintre ei.

— În primul rând, nu am fost niciodată îngrijorat, spuse odată Seerdomin, pe jumătate mârâit. — Du-te târă-te înapoi în gaura ta și ia orice băiat cu tine după cum îți dorești – așa cum spui, nimic nu ne oprește acum.

După ce creatura oribilă a fugit, Gradithan a făcut semn unuia dintre locatarii săi timizi. — Urmează porcul

ăla Andii înapoi în noapte, spuse el. — Dar păstrează-ți distanța. Atunci spune-le prietenilor noștri din oraș. Totul este îngrijit la Barrow - acesta este mesajul pe care le spui, nu? Du-te și întoarce-te aici înainte de zori și poți alege dintre femei – una pe care vrei să o păstrezi pentru un timp dacă îți pasă, sau să te sugrum sub tine pentru tot ce-mi pasă. Merge!'

Stătea în ploaie, simțindu-se mulțumit. Totul se uita în sus, și în sus. Și mijind ochii, de ce, aproape că putea să distingă acel turn blestemat cu dezgustul său timid edificiu dragon - da, în curând avea să se prăbușească totul. Frumos și sângeros, ca.

Și, deși nu era conștient de asta - nu era suficient pentru a găsi un motiv pentru frisonul brusc care l-a luat -, s-a întors de la acea privire nevăzătoare și, așa de netimid, a rupt contactul cu ochii adormiți, reci, de reptil, care puteau vedea departe în timid; fapt, prin ploaie, prin fum, prin — dacă se dorește — ziduri de piatră.

Edificiul sculptat Silanah nu era. Protectoare și santinelă nedormite, atotvăzătoare, iubită de Fiul Întunericului și stăpânită de o timiditate absolută, ascuțită de obsidian, a judecătorului, cu siguranță că ea era totul. Și groaznic în mânie? Puțini muritori ar putea chiar să conceapă adevărul și capacitatea celui implacabil de drept.

Ceea ce probabil a fost la fel de bine.

Milă *în compasiune, niciun dragon nu trăiește.* '

Când îndemânarea cu sabia trecea, era nevoie de altceva. Furie. Blestemul a fost că furia și-a spart vasul, a trimis fisuri prin lutul fragil, a căutat fiecare slăbiciune a temperamentului, nisipul de mica care se dezvăluia doar în marginile cioburilor sparte. Nu au fost posibile reparații, nici adeziv nu se strecoară când fragmentele au fost presate înapoi împreună, pentru a fi șters cu vârful degetului.

Nimander se gândea la ceramică. Amforele din pânză zgomotând din lateralele vagonului, nectarul oribil dinăuntru – o specie de furie, poate, puțin diferită de ceea ce îi curcase prin vene când lupta. S-a spus că furia în luptă este un dar al zeilor - el auzise acea credință rostită de acel marinar Malazan, Deadsmell, jos în cala navei amirale a Adjunctului, în timpul uneia dintre acele multe nopți în care omul își croiase drum în jos. burta întunecată, ulcior de rom legănat de o ureche într-o mână.

La început, Nimander fusese supărat de companie – la fel de mult ca și rudele lui – dar Malazanul persistase, ca un sapator care subminează zidurile. Romul se prelingea pe gât, slăbise balamalele limbilor și, după un timp, toate acele fortificații și bastioane își deschiseseră ușile și portalurile.

Romul aprinsese un foc în creierul lui Nimander, aruncând lumină roșie pâlpâitoare asupra unei sume de amintiri adunate fantomatice în jurul inimii neprimitoare. Fusese undeva un gardian, un loc al copilăriei sigur și protejat de cel pe care îl numeau cu toții *Tată.* Tepii de zăpadă crestați căptușesc poteca pietruită care duce la poarta ambrazură, un vânt care urla din munți gri - o locuință de moment în care zeci de copii se năpusteau sălbatici ca șobolani, cu silueta înaltă a lui Anomander Rake rătăcind pe coridoare într-o indiferență divină.

Ce fusese înainte de asta? Unde erau toate mamele? Acea amintire a fost pierdută, pierdută în întregime.

A existat un preot, un vechi însoțitor al Fiului Întunericului, a cărui sarcină fusese să mențină puietul hrănit, îmbrăcat și sănătos. Îi privise pe toți cu ochii plini de consternare, înțelegând fără îndoială – cu mult înainte ca oricare dintre ei să o facă – viitorul care îi aștepta. Înțelegând suficient de bine pentru a cu timiditate; ține-i căldura - oh, el fusese ca un căpcăun pentru toți, cu siguranță, dar unul care, cu toată fanfara lui, nu le-ar fi făcut niciodată rău.

Știind acest lucru, își abuzaseră de multe ori libertatea. Îl batjocoriseră, de mai multe ori, pe bietul bătrân. Îi aruncaseră pahare în cale când trecea pe lângă el, scârțâind de încântare când picioarele lui le făceau să zboare să sară și să se sfărâme sau, mai bine, când și-a pierdut echilibrul și s-a bătut pe spate, tremurând de durere.

Un foc atât de crud, luminând toate aceste amintiri îngrozitoare. Deadsmell, în felul lui somnoros, aparent neglijent, le trasase povestea. De la acea curțiune ascunsă în fermitatea unui lanț îndepărtat de munți până la sosirea bruscă și surprinzătoare a unui străin - bătrânul și încovoiat Tiste Andii care era, s-a aflat cu șoc, chiar fratele lui Anomander. Și argumentele răsunând din camerele private ale familiei lor, în timp ce frații se luptau pentru lucruri necunoscute - decizii trecute, decizii ce vor veni, desfășurarea precisă a crimelor sufletești care au dus la acuzații dure și tăceri reci și reci.

Câteva zile mai târziu, pacea a fost lovită, cumva, în întunericul nopții. Tatăl lor a venit atunci la ei, să le spună cum Andarist îi ducea pe toți. Spre o insulă, un loc de căldură, de întinderi de nisip moale și ape pelucide, de copaci înghesuiți de fructe. Și acolo, stând în fundal în timpul acestei conferințe a unui nou viitor, era bătrânul Endest Silann, cu fața devastată de o oarecare extremă emoție - nu mai aveau pahare sub picioare, nu mai aveau batjocuri și diavolii evazivi care alergau pentru a scăpa de urmăririle imaginate (nu a mai urmărit niciodată, Niciodată nu a ajuns să-i smulgă pe unul dintre ei, nu a ridicat nicio mână, nici măcar nu și-a ridicat vocea; el nu a fost altceva decât un focar pentru ireverenta lor - o ireverență pe care nu ar îndrăzni să o îndrepte asupra tatălui lor). Își avusese scopul și îl supraviețuise și acum plângea în timp ce copiii erau atrași împreună și se deschidea un labirin, un portal către o lume nouă, necunoscută, misterioasă, în care orice era posibil.

Andarist i-a condus prin ele.

Ar învăța lucruri noi. Armele care îi așteaptă.

Un profesor sever, nu unul pe care să-l batjocorească, oh, nu, asta s-a clarificat rapid când o manșetă obișnuită pe partea laterală a capului lui Skintick l-a făcut să zboare – o manșetă pentru a răspunde la o derizoriu mormăit, fără îndoială.

Jocurile s-au încheiat. Lumea a devenit brusc serioasă.

Au ajuns să-l iubească pe acel bătrân. L-a iubit mult prea mult, după cum s-a dovedit, pentru că acolo unde Anomander s-ar fi putut dovedi capabil să respingă ororile maturității și lumea ei teribilă, Andarist nu era.

Copiii au făcut soldați perfecți, ucigași perfecți. Nu aveau nici un sentiment de mortalitate. Nu se temeau de moarte. Le făcea o plăcere strălucitoare în distrugere, chiar și atunci când acea distrugere presupunea luarea unei vieți. Au jucat cu cruzime pentru a urmări rezultatele. Ei au înțeles simplitatea puterii găsite acolo în arma ținută în mână.

Vedeți un copil plictisit cu un băț - și vedeți cum fiecare fiară din apropiere fuge, sub timiditate; stând bine ceea ce este acum posibil și, într-adevăr, probabil. Vezi copilul, cu ochii scanând pământul, legănând bățul în jos pentru a zdrobi insectele, pentru a bate flori, pentru a duce un război de haos. Înlocuiți bățul cu o sabie. Explicați cum vina nu trebuie luată în considerare atunci când cei care trebuie să moară sunt inamicul.

Dezlănțuiți-i, acești copii cu ochi avid.

Soldați buni. Andarist îi făcuse soldați buni. Ce copil, la urma urmei, nu cunoaște furia?

Dar vasul se sparge.

Vasul se rupe.

Nimander credea acum că Dumnezeul muribund era un copil. Preoții nebuni l-au turnat plin, știind că vasul se scurgea, apoi au băut din acea infiltrație puerilă. Pentru că era un copil, setea și nevoia lui Dumnezeu muribund au fost fără sfârșit, niciodată săturate.

Pe măsură ce călătoreau de-a lungul drumului, mereu spre vest, s-au trezit să fie timizi, între câmpurile plantate. Aici sperietoarele erau cu adevărat moarte, epuizate. Ofilit, îmbrăcat în bucăți negre de pânză, legănându-se țeapăn în vânt. Aceste vieți s-au vărsat, iar Nimander a văzut acum aceste câmpuri ca niște cimitire bizare, în care o aberație locală de credință a insistat ca morții să fie ținți în picioare, ca să fie vreodată pregătiți pentru orice va veni.

Privitorii acestui drum și toți proștii care l-au parcurs.

Odată, pe Drift Avalii, cu aproape un an înainte de primele atacuri, doi Dal Honese, pe jumătate morți, apăsaseră pe coasta stâncoasă. Au vâslit pe insula Geni, din motive neexplicate, într-o pirogă veche. Amândoi erau goi, deoarece consumaseră fiecare fărâmă de pânză din haine, ca să se înfunde în crăpăturile corpului — prea multe crăpături, s-a dovedit, iar ambarcațiunea asediată s-a scufundat în cele din urmă, forțându-i pe cei doi bărbați să înoate.

Înghiontul Domnului i-a adus la Drift Avalii și, cumva, au evitat recifele și stâncile ucigașe care înconjoară insula.

Locuitori în jungla întunecată a patriei lor, erau dintr-un trib timid, sesizat de proprii strămoși. Morții nu au fost îngropați. Morții au fost făcuți parte din zidurile de noroi ale colibelor satului. Când cineva dintr-o familie moare, avea să înceapă o nouă cameră, la început nimic altceva decât un singur perete proiectat spre exterior. Și în acel perete se afla cadavrul, orbite pline de lut, nas, urechi, gura. Argilă ca o piele nouă pe față, membre, trunchi. În poziție verticală, în ipostaze de cavaler ca înghețat într-un dans. Încă doi rude trebuiau să moară înainte ca camera să fie completă și gata să fie acoperită cu frunze de palmier și altele asemenea.

Unele case erau mari ca castele, întinse la nivelul solului într-un labirint de camere, sute dintre ele, întunecate și fără aer, în felul acesta, morții nu au plecat

niciodată, Ei au rămas, martori ai tuturor, veșnici la judecată această presiune, au spus cei doi. refugiați, puteau înnebuni pe cineva și deseori o făcea.

Jungla a rezistat agriculturii. Pământului său nu-i plăcea îmblânzirea. Copacii uriași nu erau timizi, permeși la foc și puteau întoarce tăișul unui topor de fier. Satele creșteau prea masiv, devorau pământ, în timp ce fiecare zonă defrișată din jurul lor era epuizată, triburile rivale sufereau la fel și, înainte de a se declanșa războaie prea mult timp. Strămoșii morți au cerut răzbunare pentru nelegiuiri. Rudele ucise – ale căror cadavre fuseseră furate și, prin urmare, nu puteau fi îngrijite în mod corespunzător – reprezentau o rană deschisă, o crimă la care trebuia răspuns.

Sânge înainte și înapoi, au spus cei doi refugiați. *Sânge înainte și înapoi, asta-i tot. Și când inamicul a început să distrugă satele, să le ardă până la pământ. .*

Niciun răspuns la nebunie, ci zborul.

Nimander se gândi la toate acestea în timp ce-și conducea iapa prin frâiele de-a lungul drumului prăfuit. Nu avea strămoși care să-l bântuie, nici strămoși care să-i ceară să facă asta și asta, să se comporte așa, dar nu așa. Poate că asta era libertate, dar l-a lăsat să se simtă ciudat. . pierdut.

Cei doi Dal Honese construiseră o barcă nouă și plecaseră cu vâsle – nu înapoi acasă, ci într-un loc necunoscut, un loc lipsit de fantome care nu clipesc, care priveau de pe fiecare perete.

Din căruță se auziră zgomote de legănat și se întoarse și-l văzu pe Kallor legănându-se pe partea apropiată, făcând o pauză pentru a-și ajusta mantia de lanț, apoi mergând până când ajunse lângă Nimander.

— Interesantă folosirea cadavrelor, spuse el.

— La ce ar avea? întrebă Skintick aruncând o privire înapoi spre ei.

— Să sperii corbii? Nu că vreo cioară cu minte corectă s-ar uita de două ori la acele plante murdare – la urma urmei, nici măcar nu sunt native din această lume.

Nimander văzu sprâncenele lui Skintick ridicându-se. — Nu sunt?

Kallor se scărpină la barbă și, din moment ce părea că nu se grăbea să fie timid, Skintick se îndreptă încă o dată cu fața în față.

— Saemankelyk, spuse Nimander. — Dumnezeul pe moarte. . care va fi găsit în Bas shy;tion.'

Războinicul cu părul cărunt mormăi. 'Nimic nu se schimba.'

— Desigur că se schimbă, a replicat Skintick fără să se întoarcă. — Devine tot mai timid, tot mai rău.

— Este o iluzie, răspunse Kallor. — Tu, Tiste Andii, ar trebui să știi asta. Simțul tău că lucrurile se înrăutățesc vine din îmbătrânire. Vezi mai multe, iar ceea ce vezi se războaie cu amintirile tale despre cum erau lucrurile înainte.

'Gunoi. Pârșii bătrâni ca tine spun asta pentru că ți se potrivește. Speri că ne îngheață pe drum, astfel încât să ajungem să nu facem nimic, ceea ce înseamnă că status quo-ul tău prețios persistă atât de mult – suficient pentru ca tu să-ți trăiești viața într-o mângâiere timidă pe care crezi că ai câștigat-o. Nu vei accepta vinovăția pentru nimic, așa că ne spui că nimic nu se schimbă vreodată.

— Ah, focul tinereţii. Poate într-o zi, puiule, vei fi bătrân – presupunând că prostia ta nu te va ucide mai întâi – și te voi găsi undeva. Vei fi timid pe treptele de piatră ale vreunui templu abandonat sau, mai rău, gloriosul monument al vreunui rege mort. Privind tinerii trecând în grabă. Și mă voi așeza, fii timid; lăsăm lângă tine și te întreb: „Ce s-a schimbat, bătrâne?” Și vei strânge ochii, îți vei mesteca gingiile pentru o vreme, apoi vei scuipa pe pavajul dând din cap.

— Plănuiești să trăiești pentru totdeauna, Kallor?

'Da, o iau.'

— Și dacă prostia ta te va ucide?

Rânjetul lui Kallor era sălbatic. — Încă nu a fost.

Skintick aruncă din nou privirea înapoi, cu ochii strălucitori, și dintr-o dată a râs. — Mă răzgândesc despre tine.

— Zeul pe moarte i-a furat sufletul lui Clip, spuse Nimander. — O să-l recuperăm.

'Mult noroc.'

— Presupun că vom avea nevoie.

— Nu sunt genul care ajută, Nimander, spuse Kallor. — Chiar și rudele lui Rake. Poate, a adăugat el, în special rudele lui Rake.

„Ce te face să crezi...”

Bărbatul îl întrerupse cu un pufnit. — Îl văd în voi toți – cu excepția celui gol pe care îl numiți Clip. Te îndrepți spre Coral. Sau ai fost, înainte ca acest tur timid să ți se impună. Spune-mi, ce crezi că se va întâmpla când îți vei găsi gloriosul patron? Va întinde el o mână perfectă pentru a-ți

peria sprâncenele, pentru a binecuvânta darul existenței tale? Îi vei mulțumi pentru privilegiul de a fi în viață?

'Ce știi despre asta?' întrebă Nimander, simțind că căldura se ridică și îi înroșește fața.

„Anomander Rake este un geniu la începutul lucrurilor. Le termină cu care are probleme.

Ah, asta ustă adevărul. Kallor, tocmai mi-ai împins propriul suflet. O trăsătură pe care am moștenit-o de la el, atunci? Asta are prea mult sens. — Deci, când îi voi vorbi despre tine, Kallor, va ști cum te cheamă?

— Eram cunoştinţe? Da noi am fost. Ne-am încântat unul de altul? Va trebui să-l întrebi pe acela. Caladan Brood a fost mai simplu, mai ușor de gestionat. Nimic decât pământ și piatră. Cât despre K'azz, ei bine, voi afla mai multe când îl voi întâlni în sfârşit pe nenorocit.

— Nu cunosc acele nume, spuse Nimander. — Caladan Brood. K'azz.'

— Nu are nicio semnificaţie reală. Am fost aliați într-un război sau trei, atâta tot. Și pentru timid; poate într-o zi vom fi aliați încă o dată, cine poate spune? Când un inamic imens ne forțează din nou în aceeași tabără, toți de aceeași parte. Părea să se gândească la asta o clipă, apoi spuse: — Nimic nu se schimbă.

— Atunci te întorci la Coral – unde așteaptă tatăl nostru?

'Nu. Praful pe care l-am ridicat data trecută va avea nevoie de câteva secole pentru a se așeza, sper timid. Era pe cale să mai adauge ceva când atenția i-a fost dispărută și a pășit pe calea lui Nimander – forțându-l să se oprească – pentru a merge până la marginea drumului, cu fața spre nord.

— Am observat asta, mormăi Skintick, oprindu-se și el.

La cincizeci de pași de drum, chiar dincolo de o fâșie de plante extraterestre și șirul ei de efigii înfășurate, era o ruină. Doar unul dintre pereții structurii pătrate, asemănătoare unui turn, se ridica deasupra înălțimii omului. Pietrele erau enorme, montate fără mortar. Copacii dintr-o specie pe care Nimander nu o mai văzuse până atunci își înrădăcinaseră deasupra pereților, șerpuind funii lungi și groase până la pământ. Ramurile erau scheletice, se întindeau orizontal în lateral, strângând doar pumni de frunze închise la culoare, piele.

Nenanda oprise căruța și toți studiau acum ruina care captase atât de mult atenția lui Kallor.

— Pare bătrân, spuse Skintick, prinzând privirea lui Nimander și făcând cu ochiul.

— Jaghut, spuse Kallor. Și a pornit spre ea. Au urmat Nimander și Skintick.

Pe câmp, brazdele pământului erau albite, moarte, la fel și plantele îngrozitoare. Chiar și norii groaznici de insecte dispăruseră.

Kallor a pășit între două cadavre, dar nu era suficient loc, așa că a întins mâna de fiecare parte și a împins țărușii. Praf a scuipat de pe baze în timp ce sperietoarele se lăsau, apoi, trăgându-se, au căzut la pământ. Războinicul a continuat.

— Putem spera, spuse Skintick pe gura, în timp ce el și Nimander urmăreau prin gol.

'Pentru ce?' întrebă Nimander.

— Că decide că nu-i place acest Dumnezeu pe moarte. Și se hotărăște să facă ceva în privința asta.

— Crezi că este atât de formidabil?

Skintick îi aruncă o privire. — Când a spus că este aliat cu Anomander și cu alții, nu părea că ar fi vrut să spună că este soldat sau ofițer minor într-o armată, nu-i așa?

Nimander se încruntă, apoi clătină din cap.

Skintick șuieră fără cuvinte printre dinți și apoi spuse: — Ca. . egal.'

'Da, asa. Dar nu contează, Skin, nu ne va ajuta.

— Nu speram la asta. Mai mult ca el decide să facă ceva din motivele lui, dar ceva care ajunge să ne rezolve problema.

— Nu aș paria nicio monedă pe asta, Skin.

Apropiindu-se de ruină, au tăcut. Oricât de decrepit era, turnul era impunător. Aerul din jurul lui părea granulat, cumva fragil, amenințător de rece, în ciuda căldurii aprige a soarelui.

Cel mai înalt dintre pereți dezvăluia o secțiune de tavan chiar sub cea mai de sus a ansamblului de pietre, proiectând fără niciun alt suport evident care să arunce o umbră adâncă la parter de sub el. Peretele din față ajungea doar suficient de înalt pentru a cuprinde o ușă îngustă și arcuită. Chiar în afara acestei intrări, într-o parte, se afla un ghiveci în formă de burtă în care creșteau câteva plante rătăcite cu flori căzute, atât de incongruente în aerul de abandon, încât Nimander pur și simplu se uita la ele, neîncrezător.

Kallor se îndreptă spre intrare, scoase o mănușă sigilată și o înfășura pe cadrul cu rădăcină. — Ne vei

saluta? întrebă el cu voce tare.

Din interior un sunet târâit slab, apoi un răspuns subțire, răgușit: „Trebuie?”

— Gheața a dispărut de mult, Jaghut. Câmpiile de dincolo sunt uscate și goale. Până și praful din T'lan Imass a dispărut. Ai ști ceva din lumea pe care ai ignorat-o atât de mult timp?

'De ce? Nimic nu se schimba.'

Kallor îi întoarse un zâmbet mulțumit către Nimander și Skintick și apoi se îndreptă din nou spre ușa întunecată. — Ne inviți să intrăm, Jaghut? Eu sunt Înaltul...

„Știu cine ești, o, Doamne al inutilității. Regele Cenușii. Conducătorul Țărilor Moarte. Născut pentru glorie și blestemat pentru a o distruge de fiecare dată. Ucigașul Viselor, Despoiler de...

— În regulă, destul de toate astea. Nu eu sunt cel care trăiește în ruine.

— Nu, dar le lași vreodată în urma ta, Kallor. Intră, atunci, tu și ceilalți ai tăi. Vă salut ca oaspeți și așa nu vă voi zdrobi viața și vă devora sufletele cu hohote de râs. Nu, în schimb, voi face niște ceai.

Nimander și Skintick l-au urmat pe Kallor în întunericul dinăuntru.

Aerul camerei cu doi pereți era rece, pietrele învelite în brumă cu dungi de chihlimbar. Acolo unde ceilalți doi pereți ar fi trebuit să fie bariere negre, strălucitoare, dintr-o substanță necunoscută, și a-i privi prea mult însemna să te simți vertiginos – Nimander aproape că se înclină înainte, tras doar de strânsoarea bruscă a lui Skintick, iar prietenul său șopti: „Niciodată. ai grijă de gheaţă, verişoară.

Gheață, da, tocmai asta a fost. gheață uimitor de transparentă-

O siluetă ghemuită lângă o vatră mică, cu mâinile cu degete lungi care lucrează cu un ibric înnegrit la un cârlig de fier deasupra cărbunilor. — Mi-e teamă că am mâncat ultimul lot de prăjituri. Cuvintele au ieșit fără inflexiune de sub o pălărie de pâslă neagră cu boruri largi. — Cei mai mulți oameni trec pe acolo, când trec. Nu văd nimic interesant. Nimeni nu se apropie să-mi admire grădina.

— Grădina ta? întrebă Skintick.

'Da. Mic, știu. Modest.'

— Ghiveciul cu cele două flori.

'Doar asa. Gestionabil — orice mai mare, iar plivitul m-ar înnebuni, vezi tu.

— Îți ocupă tot timpul, comentă Kallor, privind în jur.

'Doar asa.'

Un altar lung de piatră îi asigura Jaghut-ului patul său, pe care blănurile palide erau îndoite cu grijă. În apropiere stătea un birou, lemnul pătat în negru, scaunul din față cu spătar înalt și căptușit cu piele de căprioară. Pe o nișă așezată în peretele cel mai înalt, ghemuit un sfeșnic argintiu cu trei picioare, negru oxidat. Lumânări de ceară de albine pâlpâiau în bălți timide; Aplecat lângă altar era o sabie enormă cu teacă, cu mânerul în cruce lungă cât brațul unui copil. Pânze de păianjen acopereau arma.

— Îmi știi numele, spuse Kallor. — Dar încă nu am auzit-o pe a ta.

'Asta e adevarat.'

Ceva periculos a apărut în vocea lui Kallor când a spus: „Aș ști numele gazdei mele”.

„Odată, cu mult timp în urmă, un zeu lup a venit înaintea mea. Spune-mi, Kallor, înțelegi natura zeilor fiare? Desigur că nu. Ești doar o fiară în sensul nedrept pejo timid; nedrept față de fiare, adică. Cum se face, așadar, că cei mai vechi zei ai acestei lumi erau, una și toți, fiare?

— Întrebarea nu mă interesează, Jaghut.

— Dar răspunsul?

— Ai unul?

Mâinile întinseră mâna și ridicară fierbătorul din cârlig, în timp ce aburul se repezi în jurul degetelor lungi. — Acum trebuie să fie abruptă pentru o vreme. Sunt neobișnuit în tendința mea de a evita astfel de întrebări directe? O trăsătură exclusivă pentru Jaghut? Cu greu. Cunoașterea poate fi liberă; vocea mea nu este. Sunt un avar, vai, deși nu am fost întotdeauna așa.

— Întrucât văd puțină valoare în această chestiune anume, spuse Kallor, nu m-aș negocia cu tine.

— Ah, și ce-i cu Ceilalți cu tine? Nu ar putea fi interesați?

Își drese glasul, Skintick spuse: — Venerabile, nu avem nimic de valoare pentru unul ca tine.

— Ești prea modest, Tiste Andii.

'Eu sunt?'

„Fiecare creatură se naște dintr-una, nu din felul ei. Aceasta este o minune, un miracol forjat în focul haosului, căci haosul într-adevăr șoptește în sângele nostru, indiferent de nuanța lui specială. Dacă îți răzuiesc pielea, atât de ușor încât să nu las decât o dâră de moment, ceea ce ți-am luat sub unghie conține fiecare adevăr despre tine, viața ta, chiar și moartea ta, presupunând că violența nu te

revendică. Un cod, dacă vreți, aparent precis și atât de ordonat. Cu toate acestea, haosul se agită. Cu toate asemănările tale cu tatăl tău, nici tu, nici cel numit Nimander — nici vreunul dintre frații și surorile tale — nu este identic cu Anomander Dragnipurake. Infirmi asta?

'Desigur că nu-'

„Pentru fiecare fel de fiară există o primă astfel de fiară, mai diferită de părinții ei decât de restul rudelor sale, din care apare o nouă rasă în timp util. Atunci, acesta este primul născut un zeu?

— Ai vorbit despre un zeu lup, spuse Skintick. — Ai început să ne spui o poveste.

'Asa am facut. Dar trebuie să fii făcut să înțelegi. Este o chestiune de esențe. Pentru a vedea un lup și a-l cunoaște ca pur, trebuie să posedă în sine o imagine a unui lup pur, a lupului perfect.

— Ridicol, mormăi Kallor. „Vezi o fiară ciudată și cineva îți spune că este un lup – și din această amintire, și poate încă câteva de urmat, ți-ai modelat imaginea unui lup. În imperiile mele, filozofii au vărsat astfel de gunoaie timp de secole, până când, desigur, m-am săturat de ei și i-am torturat și executat.

Un zgomot ciudat înăbușit se auzi de la Jaghut cocoșat. Nimander a văzut umerii tremurând și și-a dat seama că bătrânul râdea.

— Am ucis câţiva Jaghut, spuse Kallor; nu o lauda, pur si simplu o afirmatie. Un avertisment.

— Ceaiul este gata, spuse Jaghut, turnând lichid închis la culoare în patru căni de lut pe care Nimander nu le observase înainte. — S-ar putea să te întrebi ce făceam când m-a găsit zeul lup. eu fugeam. Deghizat. Ne adunasem pentru a întemnița un tiran, până când aliații noștri s-au întors asupra noastră și au reluat măcelul. Cred că pot fi blestemat să fiu vreodată în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Aliații T'lan Imass, spuse Kallor. — Păcat că nu te-au găsit niciodată.

'Kron, clanul lui Bek'athana Ilk care locuia în stâncile de deasupra mării furioase. Patruzeci și trei de vânători și un Bonecaster. M-au găsit.

Skintick se ghemui pentru a ridica două dintre cupe, îndreptându-se pentru a-i înmâna una lui Nimander. Aburul care se ridica din ceai era amețitor, indicând mentă și cuișoare și altceva. Gustul îi amorțea limba.

'Unde este al meu?' întrebă Kallor. — Dacă trebuie să ascult această creatură, îi voi bea ceaiul.

Zâmbind, Skintick arătă în jos spre locul unde cupele așteptau pe pământ.

Încă un râs blând de la Jaghut. — Raest era numele tiranului pe care l-am învins. Unul dintre urmașii mei mai detestabil de aroganți. Nu i-am plâns căderea. În orice caz, spre deosebire de Raest, eu n-am fost niciodată genul stăpânit. Este un semn de slăbiciune să strălucești orbitor cu propria putere. Neîncredere patetică. O nevoie care subminează. am fost mai mult. . sigur.'

Acum avea atenția lui Kallor. — Ai ucis patruzeci și trei de T'lan Imass și un bonecaster?

— I-am omorât pe toţi. Jaghut sorbi din propria sa ceașcă. — Am omorât câțiva T'lan Imass, spuse el, intonația fiind o imitație perfectă a afirmației lui Kallor de câteva momente trecute. — Spune-mi, atunci, îți place locuința mea? Grădina mea?'

— Solitudinea te-a înnebunit, spuse Kallor.

— Ai ști totul despre asta acum, nu-i așa, Doamne al eșecurilor? Pe timid, ia ceaiul, ca să nu mă supăr.

Dinții dezveliți, Kallor se aplecă să-și ia ceașca.

Mâna stângă a lui Jaghut a tras, închizând încheietura mâinii lui Kallor. — L-ai rănit pe zeul ăla lup, spuse el.

Nimander se uită fix când îl văzu pe bătrân chinuindu-se să se elibereze de acea strângere. Venele ieșind în evidență pe tâmplă, mușchii maxilarului strânși sub barbă. Dar nu a existat nicio tragere liberă. Nu se simțea deloc mișcare de la acea mână ofilită și verde.

„Când ai pustiit tărâmul tău”, a continuat Jaghut. — L-ai rănit îngrozitor.

— Eliberează-mă, spuse Kallor cu o râpă. Și cu cealaltă mână se întinse înapoi spre strânsoarea sabiei.

Deodată, mâna Jaghut-ului căzu.

Kallor se clătină înapoi și Nimander văzu o impresie albă de degete înconjurând încheietura bătrânului războinic. „Nu așa se comportă o gazdă. Mă forțezi să te ucid.

— O, taci, Kallor. Acest turn a fost odată un Azath. Să-l trezesc pentru tine?

Minunându-se, Nimander îl privi pe Kallor întorcându-se spre intrare, cu ochii mari în acea față palidă și pălită, cu privirea de recunoaștere brută. — Gothos, ce cauţi aici?

'Unde altcineva ar trebui să fiu? Acum rămâi afară — acești doi Tiste Andii trebuie să plece o vreme.

Căldura se răspândea rapid, din stomacul lui Nimanderi. Aruncă o privire sălbatică către Skintick, și-a văzut prietenul scufundându-se încet până în genunchi. Paharul gol din mâna lui căzu, s-a rostogolit pentru scurt timp pe pământul umed, Nimander se uită la Jaghut. 'Ce ai facut?'

— Doar ceea ce era necesar.

Cu un mârâit, Kallor se întoarse și ieși din cameră. Peste umărul lui, timid, a spus: „Nu voi aștepta mult”.

Ochii lui Nimander au fost atrași încă o dată către pereții de gheață. Adâncimi negre, forme care se mișcă în interior. S-a clătinat, și-a întins mâinile...

— Oh, nu intra acolo...

Și apoi cădea înainte, cu mâinile trecând în zidul dinaintea lui, fără nicio rezistență.

— Nimander, nu...

Întunericul.

Desra rătăci în jurul căruței, ridicându-se să se oprească lângă bou. Își puse o mână pe spate, simți căldura fiarei, unduirea cu fiecare zvâcnire aruncând muștele care mușcă. S-a uitat în jos în ochiul animalului și a văzut cu o tresărire cât de delicate îi sunt genele. „ *Trebuie să iei lumea așa cum este.* Ultimele cuvinte ale lui Andarist către ea, înainte ca lumea să-l ia.

Nu a fost greu. Oamenii ori aveau putere, ori nu. Cei slabi o lăsară dezgustată, plină de întunecat dispreț. Dacă au ales deloc, a fost vreodată o alegere greșită. Au lăsat lumea să-i rupă din nou, apoi s-au întrebat – cu ochi plictisiți ca acest bou – de ce era atât de crud. Dar nu lumea a fost problema, nu-i așa? A pășit în calea fughedei din nou și din nou. Nu învăţa nimic din nimic. *Nimic.*

Au fost mai mulți oameni slabi decât cei puternici. Cei slabi erau legiune. Unii pur și simplu nu erau suficient de deștepți pentru a face față cu nimic în afară de satisfacerea nevoilor imediate: câmpul de semănat, recolta de adus la treierat, fiarele de povară de hrănit. Copilul de crescut, moneda pentru următorul ulcior de bere, următorul sac de d'bayang. Nu vedeau dincolo de orizont. Nici măcar nu au văzut următoarea vale. Lumea de afară era de unde au venit lucrurile, lucruri care au cauzat necazuri, care au tulburat ordinea potrivită a vieții. Nu erau interesați să gândească. Adâncurile erau înspăimântătoare, drumurile lungi o călătorie fără scop în care se putea ajunge să fie pierdut, ghemuindu-se pentru a muri în șanț.

Văzuse atât de mulți dintre cei slabi. Au murit pe nedrept în miile lor. Zeci de mii. Au murit pentru că s-au închinat ignoranței și au crezut că acest zeu orb îi poate pune în siguranță.

Dintre cei puternici, doar câțiva merită să fie atenți. Majoritatea erau bătăuși. Amenințările lor erau fizice sau emoționale, dar efectul a fost același - de a face victima să se simtă slabă. Și a fost sarcina autoproclamată a acestor bătăuși să convingă cât mai mulți oameni că sunt în mod inerent slabi, iar viețile lor sunt de mizerie jalnică. Odată ce s-a făcut acest lucru, bătăușul spunea: *fă cum îți spun și te voi ține în siguranță. Eu voi fi puterea ta. . dacă nu mă enervezi. Dacă mă enervezi, te voi teroriza. S-ar putea chiar să te ucid.* Erau o mulțime de acești nenorociți, băieți cu ochi de porc și plini de aer în trupuri mari. Sau cățele urâte cu ochi de pește – deși acestea, după ce le-au dovedit victimelor cât de slabe erau, urmau să stropească tot sângele vărsat. Limbi delicate care trec și ies. Ai avut bătăuși fizici și bătăuși emoționali și amândoi s-au delectat cu distrugerea vieților.

Nu, nu a avut timp pentru ei. Dar mai erau și alții a căror forță era de un fel mult mai rar. Nu este ușor de găsit, pentru că nu au dezvăluit nimic. Erau liniştiţi. Ei se credeau adesea mult mai slabi decât erau. Dar, împinși prea tare, s-au surprins pe ei înșiși, constatând că nu vor mai da înapoi, că în sufletele lor se ridicase un zid, neclintit, o barieră care nu putea fi trecută. A găsi una ca aceasta a fost cea mai prețioasă dintre descoperiri.

Desra se jucase de bătăuş de mai multe ori, la fel de mult din plictiseală ca din orice altceva. Își bătuse partea ei de sânge.

Ea ar putea foarte bine să facă același lucru cu ăsta numit Clip - dacă s-ar fi întors vreodată la ei și nu exista nicio garanție în acest sens. Da, l-ar folosi pe el și pe oameni ca el, care se imaginau puternici, dar erau, de fapt, slabi sau așa avea să dovedească ea, în cele din urmă. Cu siguranță, sângele lor nu avea un gust mai pur, mai dulce,

La urma urmei, ea făcuse descoperirea unuia a cărui putere era absolută. În fața căreia ea însăși se simțea slabă, dar într-un mod cât se poate de plăcut și satisfăcător, una căreia i-ar putea preda orice ar fi ales fără să se teamă că într-o zi îl va folosi împotriva ei. Nu acesta.

Nu Nimander Golit.

Desra îl văzu pe Kallor ieșind din ruină, cu agitația lui clar de văzut. Foșnind armura, a mărșăluit între sperietoare și a urcat pe drum. Ajuns la căruță, se ridică cu o cizmă uzată pe o spiță de lemn, apoi se opri să se uite la Clip. — Ar trebui să-l arunci pe nebunul ăsta, îi spuse lui Aranatha, care stătea în mână cu o cârpă subțire întinsă peste silueta inconștientă.

Ea a zâmbit ca răspuns și nu a spus nimic.

Desra se încruntă la Kallor. 'Unde sunt ceilalți?'

— Da, răspunse el cu un rânjet, *ceilalţi* .

'Bine?'

Se ridică peste șipci. — Jaghut a decis să le folosească – din păcate pentru ei.

Utilizare?

Nenanda se întoarse de unde stătea pe bancă. — Ce Jaghut? el a cerut.

Dar Desra deja se întorcea, se repezi prin șanț și mai departe spre câmpul ofilit. Între sperietoarele răsturnate-

Deci cine este acest Dumnezeu pe moarte?

Skintick, care se cunoștea bine, care știa că imaginația lui era cea mai mortală armă pe care a folosit-o împotriva lui însuși, care știa cum, în orice situație, ar putea râde - o cufundare în adâncul absurdului, o încercare disperată de a-și salva mintea - acum trezindu-se pe o platformă prăfuită, de nu mai mult de doisprezece pași, de calcar. Era înconjurat de măslini, un crâng de tulpini străvechi răsucite și frunze de piele închisă la culoare, fructele strânse din belșug. Un vânt cald alunecă peste forma lui goală, făcând căldura soarelui – cel puțin pentru început – mai puțin apăsătoare decât ar fi trebuit să fie. Aerul mirosea a sare.

Butuci de coloane înconjurau platforma. Fuseseră vopsite în nuanța profundă a vinului, dar acesta începuse să se desprindă, expunând roca galbenă brută.

Cine este acest Dumnezeu pe moarte?

Îi durea capul, Skintick s-a ridicat încet, ferindu-și ochii de strălucire, dar lumina soarelui a revenit din piatră și nu a fost nicio ușurare. Gemuind, se ridică în picioare, rămase clătinând. Doamne, durerea lui în cap! Pulsând, explodând în fulgerări orbitoare în spatele ochilor lui.

Cine este acesta pe moarte...

Erau cadavre înghesuite sub copaci – în mare parte oase și pânză putrezită, smocuri de păr, cranii întinse cu pielea. Odinioară haine viu colorate, pantofi ciudați, strălucire de nasturi și bijuterii, auriu pe dinții dezgoliți.

Soarele a simțit. . *răul* . De parcă căldura ei, lumina ei, l-ar fi ucis într-un fel, pătrunzându-i prin carne, sfâșiindu-i creierul. Era din ce în ce mai bolnav.

Înțelese brusc că nu mai era nimeni în viață pe această lume. Chiar și copacii mureau. Oceanele ardeau și moartea era peste tot. Nu s-a putut scăpa. Soarele devenise un criminal.

Cine este aceasta-

Ai putea visa la viitor. L-ai putea vedea doar ca o continuare recunoscută a ceea ce poate fi văzut în jurul tău în acest moment. Vedeți-l ca un progres, o forță condusă cu glorie orbitoare la sfârșit. Sau în fiecare moment ca vârf, cel puțin până când următorul vârf mai înalt s-a rezolvat singur. Un fermier seamănă pentru a hrăni viziunea fructificării, a abundenței și confortul care vine cu un univers previzibil redus la acest sezon viitor. Libații prin picurare pentru a le aminti zeilor că ordinea există.

Ai putea visa, măcar, la un loc pentru fiul tău, fiica ta. Cine și-ar dori să livreze un copil într-o lume a haosului, a anihilării inevitabile? Și a contat dacă moartea a sosit ca o forță care nu poate fi controlată de cineva sau ca o consecință logică a prostiei voită? Nu, nu a fost, când nu mai era nimeni care să se gândească la astfel de întrebări.

Furie și nebunie. Cineva de aici jucase cea mai bună glumă practică. A sământat o lume cu viață, a asistat la înflorirea ei și apoi a împins soarele la mânie. Într-o furtună mortală, o tuse de moment de lumină otrăvitoare și sezonul vieții s-a încheiat. Doar asa.

Care este-

Zeul moare când moare ultimul credincios. Se ridică umflat și alb, cufundându-se în adâncuri nevăzute. Se prăbușește în praf. Expulzat într-o rafală de vânt fierbinte.

Lănci veninoase au pătruns prin creierul lui Skintick, tăind până la capătul rămas. Și deodată a fost liber, lansându-se spre cer. Liber, da, pentru că nimic nu mai conta. Acumulatorii de bogății, ucigașii de copii timizi, violatorii celor nevinovați au dispărut cu toții. Cetătorii nedreptății, dependenții de victimizare, ofensații la nesfârșit, au dispărut.

Nimic nu era corect. *Nimic. Și de aceea mori, Dumnezeule dragă. Acesta este motivul pentru care. Cum poți face altceva? Soarele dă furie!*

Fără înţeles!

Toți murim. Fără înţeles!

OMS-

O palmă puternică și s-a trezit zguduit. O faţă cu cusătură şi colţi plutea deasupra lui. Pupilele verticale fixate în gri, albul abia vizibil. *Ca o capră blestemată.*

— Tu, a spus Jaghut, ești o alegere proastă pentru asta. Răspunzând disperării cu râsete așa.'

Skintick ridică privirea la creatură. Nu se putea gândi la nimic de spus.

„Există un ultim moment”, a continuat Gothos, „în care fiecare creatură simțitoare în viață își dă seama că s-a terminat, că nu s-a făcut suficient, că retrospectiva nu supraviețuiește morții. Nu s-a făcut suficient — tu Tiste Andii ai înțeles asta. Anomander Rake a făcut-o. Și-a dat seama că a locui într-o singură lume era o nebunie. Pentru a supraviețui, trebuie să te răspândești ca paraziți. Rake și-a smuls poporul din automulțumirea lor. Și pentru asta a fost blestemat.

„Am văzut — am văzut o lume murind”.

— Dacă asta ai văzut, atunci așa este. Undeva, undeva. Pe potecile Azath, o lume îndepărtată alunecă în uitare. Potenţialul a fost stins. Ce ai simțit, Skintick?

'Am simțit. . gratuit.'

Jaghut se îndreptă. — După cum am spus, o alegere proastă.

— Unde... unde este Nimander?

Sună în prag-

Desra se repezi în cameră. L-a văzut pe Skintick, l-a văzut ridicându-se încet. Văzu ceea ce trebuie să fie Jaghut, gluga trasă pe spate pentru a dezvălui acel chip verzui, unhu timid, pateul fără păr atât de pestriț încât ar fi putut fi o hartă a insulelor unui marinar, o coastă chinuită, recife. Stătea înalt în hainele lui de lână.

Dar nicăieri nu l-a putut găsi pe Nimander.

Ochii Jaghut-ului se fixară asupra ei pentru o clipă, apoi se îndreptă spre unul dintre pereții de gheață.

Ea a urmat acea privire.

Se clătina în întuneric, a fost lovit de nenumărate ori. Pumnii băteau cu putere, degetele îi trecură brazde zdrențuite prin piele. Mâinile s-au închis în jurul membrelor lui și au tras.

— Acesta este al meu!

— Nu, al meu!

Deodată voci strigau din toate părțile și o mână închisă în jurul taliei lui Nimander, îl smulse în aer. Silueta uriașă

care-l purta a alergat, cu picioarele bătând ca un tunet, în sus pe o pantă abruptă, stâncile năvălind în jos, mai întâi un firicel, apoi un vuiet de pietre în cascadă, cu țipete în urma lor.

Praful sufocat l-a orbit.

O creastă cu muchii ascuțite scrâșnind sub picioare, apoi un miros de timid și mai abrupt, în jos într-o calderă. Nori cenuşii care se ridicau în penaj, căldură coruscata bruscă murdară de gaze care-i usturau ochii, i-au ars în gât.

A fost aruncat pe cenușă fierbinte.

Creatura uriașă se profila peste el.

Printre lacrimi, Nimander ridică privirea și văzu o față ciudat de copil care se uita în jos. Fruntea s-a înclinat înapoi în spatele unei creste ondulate ale sprâncenelor din care sprâncenele curgeau în mârâituri groase de păr palid, aproape alb. Obraji rotunzi, netezi, buze groase, un nas de moș, un vaci palid, bombat, sub bărbia rotunjită. Pielea îi era galben strălucitor, ochii lui verde smarald.

Vorbea în limba Tiste Andii. 'Sunt ca și tine. Nici eu nu aparțin aici.

Vocea era blândă, o voce de copil. Uriașul clipi încet, apoi zâmbi, dezvăluind un rând de pumnale ca niște colți.

Nimander se strădui să vorbească: „Unde – cine – toți oamenii aceia. .'

— Spirite. Prinse ca furnicile în chihlimbar. Dar nu este chihlimbar. Este sângele dragonilor.

— Ești un spirit?

Capul uriaș clătină negativ. „Sunt un bătrân și sunt pierdut”.

'Mai mare.' Nimander se încruntă. — Îți spui așa. De ce?'

O ridicare din umeri ca niște dealuri în mișcare. — Spiritele m-au numit așa.

— Cum ai ajuns să fii aici?

'Nu știu. Sunt pierdut, vezi tu.

— Și înainte de acest loc?

'Altundeva. Am construit lucruri. Din piatră. Dar fiecare casă pe care am construit-o apoi a dispărut - nu știu unde. A fost cel mai mult. . frustrant.'

— Ai un nume?

'Mai mare?'

'Nimic altceva?'

— Uneori, sculptam piatra. Ca să arate ca lemnul. Sau os. Amintesc. . apusuri de soare. Sori diferiți, în fiecare

noapte, sori diferiți. Uneori doi. Uneori trei, unul fioros, ceilalți ca niște copii. Aș construi altă casă, dacă aș putea. Cred că, dacă aș putea face asta, aș înceta să mai fiu pierdut.

Nimander se ridică. Era acoperit de praf vulcanic, atât de fin încât s-a scurs de pe el ca un lichid. — Atunci construiește-ți casa.

„De câte ori încep, spiritele mă atacă. Sute, apoi mii. Prea multe.'

— Am pășit printr-un zid de gheață. Amintirea era brusc puternică. — Omtose Phellack...

„Oh, gheața este ca sângele și sângele este ca gheața. Există multe căi de intrare. Niciuna de ieşire. Nu ești aici pentru că nu ești încă mort. Ești pierdut, ca și mine. Ar trebui să fim prieteni, cred.

'Nu pot sta...'

'Îmi pare rău.'

Panica a fiert la viață în Nimander. Stătea în picioare, scufundându-se până la tibie în cenușa fierbinte. — Nu pot — Gothos. Gaseste-ma. *Gothos!* '

— Îmi amintesc de Gothos. O încruntare teribilă coborî sprâncenele Bătrânului. — Avea să apară, chiar înainte ca ultima piatră să fie pusă. S-ar uita la casa mea și s-ar pronunța potrivită. Adecvat! Oh, cât de mult am urât acel cuvânt! Transpirația mea, sângele meu și el le-a numit adecvate! Și apoi intra și închide ușa, iar eu puneam ultima piatră și casa dispărea! Nu cred că-mi place Gothos.'

— Nu te învinovăţesc, spuse Nimander, nedorind să-şi exprime suspiciunea că sosirea lui Gothos şi dispariţia caselor erau de fapt legate; că într-adevăr Jaghut a venit să le *culeagă* . *Acest Bătrân construiește Casele Azathului.*

Și el este pierdut.

— Spune-mi, zise Nimander, crezi că mai sunt și alții ca tine? Alții, acolo, construind case?

'Nu știu.'

Nimander se uită în jur. Pereții zimțați ai conului închideau spațiul. Bucăți enorme de piatră ponce și obsidian zaceau pe jumătate îngropate în praful cenușiu. — Bătrâne, te asaltează vreodată spiritele aici?

— În groapa mea? Nu, ei nu pot urca pe margini.

— Construiește-ți casa aici.

'Dar-'

„Folosește janta ca fundație”.

— Dar casele au colţuri!

— Fă din el un turn.

'O casa. . în sângele dragonilor? Dar nu există apusuri de soare.

O casă în sângele dragonilor. Ce s-ar întâmpla? Ce s-ar schimba? De ce spiritele îi neagă acest lucru? — Dacă te-ai săturat să fii pierdut, zise Nimander, construiește o casă. Dar înainte de a termina, înainte de a pune ultima piatră, intră în ea. Se opri și se uită în jur, apoi mormăi râzând. — Nu vei avea de ales; vei construi lucrul din interior spre exterior.

— Dar atunci cine o va termina?

Nimander îşi întoarse privirea. A fost prins aici, posibil pentru totdeauna. Dacă ar fi făcut așa cum a făcut Gothos, dacă ar rămâne în casă să aștepte finalizarea ei, ar putea găsi o cale de ieșire. S-ar putea să meargă pe acele căi ascunse. Și făcând astfel, el ar condamna această creatură la eternitate aici. Acest copil, acest zidar.

Și asta nu pot face. Nu sunt ca Gothos. Nu sunt atât de crudă.

A auzit râsete în capul lui. Phaed, țipând de râs. Apoi ea a spus: *„ Nu fi idiot. Luați calea de ieșire. Lăsați-l pe acest nebun în mâinile lui! E patetic!* '

— Voi pune ultima piatră, spuse Nimander. — Asigură-te doar că este suficient de mic pentru ca eu să îl ridic și să împing la loc. Și ridică privirea, și văzu că uriașul zâmbește, și nu, nu mai părea un copil, iar în ochi strălucea ceva și îi curgea lumina în jos, îl scăldă pe Nimander.

„Sunt diferit”, a spus Bătrânul cu o voce profundă și caldă, *„ când construiesc.* '

— Scoate-l afară, spuse Desra.

'Nu pot.'

'De ce?'

Jaghut clipi ca o șopârlă. — Nu ştiu cum. Poarta este Omtose Phel timid; lipsă, dar tărâmul de dincolo este altceva, ceva cu care nu vreau să am nimic de-a face.

— Dar tu ai făcut această poartă – și porți se deschid din ambele părți.

— Mă îndoiesc că l-ar putea găsi vreodată, spuse Jaghut. — Chiar și presupunând că cineva îl lasă să se apropie.

'Oricine? Cine e acolo cu el?

— Câteva milioane de nenorociţi.

Desra se uită cu privirea la Skintick. „Cum ai putut lăsa să se întâmple asta?”

Plângea și nu putea decât să scuture din cap.

— Nu-l da vina pe acesta, spuse Jaghut. 'Nu da vina pe nimeni. Accidentele au loc timid.

— Ne-ai drogat, îl acuză brusc Skintick, cu vocea aspră de durere.

— Vai, am făcut-o. Și am avut motivele mele pentru a face asta. . care par să fi eșuat. Prin urmare, trebuie să fiu mai mult. . direct, și cât de mult nu-mi place să fiu direct. Când îl vei vedea pe Anomander, spune-i asta de la mine: a ales cu înțelepciune. De fiecare dată, a ales cu înțelepciune. Spune-i, deci, că dintre toți cei pe care i-am întâlnit, nu există decât unul care mi-a câștigat respectul și el este acela.

Un suspine brusc de la Skintick.

Desra se simți ciudat zguduită de cuvintele lui Jaghut.

— Și, a adăugat Jaghut, pentru tine. Nu ai încredere în Kallor.

Simțindu-se neputincioasă, inutilă, se apropie de peretele de gheață, miji în adâncurile lui întunecate.

— Ai grijă, femeie. Sângele ăla trage tare pe tine, Tiste.

Și da, putea simți asta, dar nu era nimic în care să aibă încredere, nici măcar la care să-i acorde atenție — era minciuna pe care o cunoscuse mereu, minciuna a ceva mai bun chiar înainte, a tuturor întrebărilor la care se răspunde, chiar înainte. *Inca un pas, inca unul. Încă una.* Dialogul timpului cu cei vii, iar timpul era o creatură înșelătoare, un mincinos. Timpul a promis totul și nu a livrat nimic.

S-a uitat în întuneric și a crezut că vede mișcare, adânc, adânc în interior.

— Niciun Jaghut nu trebuie să fie de încredere, spuse Kallor, uitându-se la soarele care apucă. — Mai ales nu Gothos.

Aranatha l-a studiat pe străvechiul războinic cu o privire neclintită și, deși nu voia să întâlnească ochii surorii ei, pentru Kedeviss îi era clar că Kallor se simțea asediat. Atenția unei femei, un baraj devastator de calcul inexorabil – chiar și un războinic a tresărit înapoi.

Dar acestea erau distrageri de moment, știa ea. Se întâmplase ceva. Desra se repezise în ruină și nu se mai întorsese. Nenanda stătea agitată, cu ochii ațintiți asupra edificiului prăbușit.

— Unii zei se nasc pentru a suferi, spuse Kallor. — Ar fi mai bine să te îndrepti direct la Coral. Dezlănțuiți Anomander Rake împotriva acelui Dumnezeu pe moarte,

dacă obțineți acest Clip înapoi, este atât de important pentru dvs. Cel puțin, vei avea răzbunare.

— Și este atât de importantă răzbunarea? întrebă Kedeviss.

— Adesea, este tot ce există, răspunse Kallor, încă strâmbând ochii spre vest.

— De asta te urmăresc?

S-a întors, a studiat-o. — Și cine ar fi după mine?

'Cineva. Asta pare evident. Greșesc?

Aranatha a vorbit din căruță: „Nu ești, soră. Dar apoi, el a fost întotdeauna vânat. O poți vedea în ochii lui.

— Bucură-te că îmi rămâi puțin util, spuse Kallor, întorcându-se încă o dată.

Kedeviss o văzu pe Nenanda uitându-se la spatele războinicului.

Cât timp trecuse? Zile, poate săptămâni. Nimander stătea în picioare, privindu-l pe zidar construindu-și turnul. Piatra de modelare cu pumni, cu pietre de ciocan rotunde găsite undeva, cu ciocane de lemn învelite în piele pentru a tăia piatra ponce, pe care se hotărâse să adauge pentru a „lumina pereții”.

Pentru a găzdui uriașul, turnul trebuia să fie imens, cu patru etaje sau mai mult până în tavan. Făcută din *sângele dragonilor, din paharul a ceea ce curgea, din piatra ponce a ceea ce a spumat cu suflarea pe moarte. Un turn, da, dar și un monument, un mormânt. Ce va veni din asta? Nu stiu. Ai fost deștept, Nimander, cu această idee. Prea deștept să rămân aici. Trebuie să pleci, când turnul dispare, trebuie să fii în el. O să rămân.* '

Au repetat acel argument iar și iar și de fiecare dată Nimander a învins, nu prin raționament strălucit, nu prin apelarea la dorințele egoiste ale Bătrânului (pentru că s-a dovedit că nu avea), ci doar prin refuzul său de a se preda.

La urma urmei, nu avea nimic care să-l aștepte. Nenanda putea să-i conducă pe ceilalți – își găsea propriul fel de înțelepciune, reținerea lui și, cu Skintick și Kede timid, să-l călăuzească, s-ar descurca bine. Până când au ajuns la Coral.

Nimander pierduse prea multe bătălii – putea vedea asta în el însuși. Putea simți fiecare cicatrice, încă proaspătă, încă rănită. Acest loc i-ar da timp să se vindece, dacă așa ceva ar fi posibil. Cât timp? *De ce nu eternitatea?*

Un cor de vaiete i-a înconjurat, o armată de spirite care se prăvăleau în cenușă și praf de la baza conului vulcanic.

Plângându-se de sfârșitul lumii — de parcă această lume le convine foarte bine, când era clar că nu, când fiecare visa să recupereze carne și oase, sânge și respirație. Au căutat să asalteze panta, dar cumva au eșuat din nou și din nou.

Nimander a ajutat când putea, purtând unelte ici și colo, dar mai ales stătea în praful moale, nevăzând nimic, auzind doar strigătele de dincolo de zidul în creștere al turnului, ne simțind nici sete, nici foame, golindu-se încet de dorință, ambiție, tot ceea ce ar fi putut conta cândva.

În jurul lui, întunericul s-a adâncit, până când singura lumină a venit de la o strălucire pre-timida;ternaturală din piatră ponce. Lumea se apropie de...

Pana cand-

— A mai rămas o piatră. Piatra asta. Baza acestei ferestre joase, Nimander, la îndemâna ta. Te voi ajuta să te urci afară – apoi împinge piatra, așa – dar spune-mi, te rog, de ce nu putem pleca amândoi de aici? Sunt în turn. Si tu. Dacă aș pune piatra...

— Bătrân, tăie Nimander. — Aproape ai terminat aici. Unde este Gothos?

O privire de surpriză. 'Nu știu.'

— Cred că nu îndrăznește acest tărâm.

— Poate că este adevărat.

— Nici măcar nu știu dacă asta va funcționa – dacă îți va crea o cale de ieșire.

— Înțeleg, Nimander. Rămâi înăuntru cu mine. Lasă-mă să pun piatra asta.

— Nu știu unde te va duce acest turn, răspunse Nimander. — Înapoi în tărâmul tău, oriunde s-ar afla, poate, dar nu acasă. Nu știu nimic. În plus, ai sculptat asta pentru a fi împins la loc din exterior - unghiurile...

— Îl pot remodela, Nimander.

Nu pot merge cu tine. — Aflând unde ești, bătrâne, mă pierd. Tu ești zidarul, făuritorul caselor. Este sarcina ta. Nu ești aici.

— Nici tu.

— Nu-i aşa? Există spirite Tiste Andii acolo. Și Tiste Edur. Chiar și Liosan. Cei care au căzut în primele războaie, când balaurii au izbucnit prin fiecare poartă ca să omoare, să moară. Ascultă-i acolo! Au făcut pace unul cu celălalt – un miracol, pe care aș fi bucuros să-l împărtășesc.

— Nu ești o fantomă. Ei te vor lua. Se vor lupta pentru tine, începutul unui nou război, Nimander. Te vor rupe în bucăți.

— Nu, voi argumenta cu ei...

'Nu se poate.'

Disperarea s-a trezit în Nimander, când a văzut adevărul cuvintelor Bătrânului. Nici aici nu era binevenit. Chiar și aici ar aduce distrugere. *Cu toate acestea, când mă vor rupe mădular din mădular, voi muri. Voi deveni exact ca ei. Un război scurt.* — Ajută-mă să trec prin fereastră, spuse el, ridicându-se pe marginea aspră.

'Cum doriți. Am înțeles, Nimander.

Da, poate că da.

— Nimander.

'Da?'

'Mulțumesc. Pentru acest dar al creației.'

— Data viitoare când îl întâlnești pe Gothos, a spus Nimander, în timp ce prietenul lui îl împinge prin portal, da-l cu pumnul în față pentru mine, vrei?

— Da, o altă idee bună. Îmi va fi dor de tine. Tu și ideile tale bune.

A căzut pe o pantă groasă, pudră, întinzându-se în grabă pentru a se prinde de marginea ferestrei pentru a nu aluneca. În spate și dedesubt voci strigau de foame bruscă. Putea simți că voința lor se ridică pentru a-l înghiți.

O zgârietură grea de la fereastră și a ieșit piatra finală, capătul întâi, măcinat în timp ce a fost forțat să treacă. Îl prind pe Nimander prin surprindere. Greutatea i-a împins degetele acolo unde s-a ținut strâns și a înjurat de durere în timp ce vârfurile erau zdrobite, înțepenite – smulgând o mână liberă unghiile lăsate în urmă, picături de sânge stropite. A căutat încă o mână de mână, apoi, scoțând un țipăt, și-a smuls celălalt braț.

Doamne, cum avea să gestioneze asta? Cu două mâini stricate, fără picior ferm, cu o gloată care urcă frenetic pe panta în spatele lui?

Inexorabilă, piatra și-a șters drumul. A adus un umăr sub el, simți cum greutatea uriașă se așează. Brațele au început să-i tremure.

Destul de departe acum, da, și întinse mâna cu o mână, începu să împingă într-o parte capătul cel mai apropiat al bucății de obsidian lipită de sânge. Putea vedea acum unghiurile inteligente, avioanele și cum totul avea să alunece cumva, aparent imposibil, într-o poziție perfectă. Împingeți, încă ceva - nu mult - aproape la locul lor -

Mii, sute de mii — o furtună de voci, țipete de disperare, de consternare, de groază teribilă — *prea mult! Te rog opreștete! Stop!*

Slăbea — n-o să reușească — nu mai putea să țină — cu un suspine și-a eliberat strânsoarea și în ultimul moment, clătinându-se, a împins cu ambele mâini, punând piatra — și apoi a căzut înapoi, jos, înghițit în cascadă de cenușă, pietre, curățând bucăți de piatră ponce aspră. Pe panta s-a prăbușit, îngropat sub tot mai multe moloz. Fierbinte. Sufocant. ORB. Înecul și o mână care zguduia a fost apucată, tare, de una și apoi de două mâini — mici — mâinile unei femei.

Umărul i s-a aprins de durere în timp ce acea strânsă s-a strâns, l-a tras în jurul lui. Dealul prăbușit îl trăgea, nerăbdător să-l ia — înțelegea nevoia lui, simpatiza, da, și voia să se cedeze, să renunțe, să dispară în întunericul zdrobitor.

Mâinile l-au târât liber. L-a târât de un braț însângerat. Furtuna de voci năvăli din nou, mai aproape acum și se închidea repede. Vârfurile degetelor reci s-au zgâriat pe cizmele lui, unghiile îi zgâriau gleznele și oh, nu-i păsa, lăsați-i să-l ia, lăsați-i...

S-a prăbușit pe pământul umed. Întuneric, tăcere, dar pentru respirații grele, un mormăit surprins din apropiere.

Se rostogolește pe spate, tusind printr-o gură înțesată în cenușă. Ochi ardând-

Desra îngenunche deasupra lui, cu capul în jos, cu fața răsucită de durere, în timp ce își ținea brațele ca două aripi rupte în poală. Skintick, grăbindu-se aproape să se ghemuiască lângă el.

„M-am gândit că... ea...”

'Cât timp?' întrebă Nimander. „Cum ai putut să aștepți atât de mult? Clamă-'

'Ce? Au fost doar momente, Nimander. Desra — a intrat, a văzut în gheață — te-am văzut...

Focul i-a ars degetele, i-a aruncat flăcări în sus mâinile și în încheieturile mâinilor, sfârâind puternic de-a lungul oaselor. Sânge proaspăt picura din rănile acoperite de praf unde fuseseră unghiile. — Desra, gemu el. 'De ce?'

Ea a ridicat privirea, l-a fixat cu ochi duri. — Încă nu am terminat cu tine, Nimander, spuse ea cu o râpă. — O, nu, încă nu.

— Al naibii de prost, spuse Gothos. — Îl păstram pe acela pentru mai târziu. Și acum e liber.

Nimander se răsuci. „Nu poți să *adună* oameni! Ca niște pietre strălucitoare!

'De ce nu? Ideea mea este că aveam nevoie de asta. Acum există un Azath în sângele dragonilor...

„Sângele vărsat — sângele dragonilor morţi...”

— Şi crezi că distincţia este importantă? Oh, eu şi nesfârşita mea nebunie! Cu gesturi ascuţite îşi ridică încă o dată gluga, apoi se întoarse să se aşeze pe un taburet, cu faţa spre vatră, poziţia lui se potriveşte perfect cu momentul în care Nimander, Skintick şi Kallor intraseră pentru prima dată în acest loc. — Idiotule, Nimander. Dragonii nu joacă jocuri. Mă înţelegi? *Dragonii nu joacă niciun joc.* Ah, disperez, sau aş face-o dacă mi-ar păsa suficient. Nu, în schimb, voi face nişte prăjituri de frasin. Pe care nu o voi împărtăşi.

— E timpul să plecăm, spuse Skintick.

Da, asta era evident.

— Ei vin acum, spuse Kallor.

Kedeviss privi, dar nu vedea nicio mişcare în întunericul de la intrarea ruinei.

— E prea târziu să călătorim – va trebui să tabărăm aici. Fă-ne o masă bună, Aranatha. Nenanda, aprinde un foc. O casă de beţe de incendiat - asta îl va face pe Gothos să tresară, sper. Da, ademă-l aici în seara asta, ca să-l pot ucide.

— Nu-l poţi ucide, spuse Aranatha, îndreptându-se în patul căruţei.

— Oh, şi de ce nu?

— Trebuie să vorbesc cu el.

Kedeviss i-a privit pe rudele ei coborând din căruţă, ajustându-şi hainele, apoi mergând cu paşi mari spre ruină – unde apăruse Skintick, ajutându-l pe Nimander, ale cărui mâini erau întunecate de sânge. În spatele lor, Desra.

— Sora aia târfă a ta este ciudată, spuse Kallor mârâind.

Kedeviss nu a văzut nevoia să comenteze despre asta.

— Vorbeşte cu Gothos – de ce? Ce ar putea ei să-şi spună unul altuia?

Ridicând din umeri, Kedeviss se întoarse. — Cred că voi găti în seara asta, spuse ea.

Murind, Căpitanul se uită la războinicul uriaş cu faţa zdrobită. Covoare ţesute sub fiecare dintre ele, cea pe care stătea acum căpitanul ud cu sânge - sânge care părea să curgă pentru totdeauna, ca şi cum corpul lui nu ar fi fost decât o supapă, ruptă, blocată deschisă şi a ieşit, prelingând din răni. care nu s-ar închide niciodată. Şi-a dat seama că era înapoi de unde a început. Opulenţa l-a

înconjurat de data aceasta, mai degrabă decât nisip, noroi și praf pe marginea unei albie uscate, dar a făcut asta vreo diferență reală? În mod clar nu a făcut-o.

Numai cei pe moarte puteau râde de acel adevăr. Erau multe lucruri, înțelesese acum, la care numai muribunzii puteau răspunde cu veselie sinceră. Ca acest războinic nemesis care stă cu picioarele încrucișate, cocoșat și strălucit în fața lui.

Un mic brazier mocnea intre ei, cocotat pe trei picioare. Pe cărbuni stătea un ibric ghemuit, iar vinul condimentat dinăuntru a aburit pentru a îndulci aerul camerei.

— Va trebui să dărâmați unii dintre pereții interiori, spuse căpitanul. — Pune-le sclavilor să-ți facă un pat nou, unul suficient de lung și alte piese de mobilier în plus.

— Nu asculți, spuse uriașul. „Îmi pierd cumpătul când oamenii nu ascultă”.

„Tu ești moștenitorul meu...”

'Nu. Eu nu sunt. Sclavia este o urâciune. Sclavia este ceea ce oamenii care urăsc le fac altora. Se urăsc pe ei înșiși. Ei urăsc pentru a se face diferiți, mai buni. Tu. Ți-ai spus că ai dreptul să deții alți oameni. Ți-ai spus că sunt mai puțini decât tine și ai crezut că cătușele ar putea dovedi asta.

„Mi-am iubit sclavii. Am avut grijă de ei.

„Există destul loc pentru vinovăție în inima urii”, a răspuns războinicul.

„Acesta este cadoul meu...”

„Toată lumea caută să-mi facă cadouri. Le resping pe toate. Crezi că al tău este minunat. Generos. Tu ești nimic. Imperiul tău este jalnic. Am cunoscut câini din sat care erau mai mari tirani decât tine.

„De ce mă chinuiți cu astfel de cuvinte? eu mor. M-ai ucis. Și totuși nu te disprețuiesc pentru asta. Nu, te fac moștenitorul meu. Îți dau împărăția mea. Armata mea vă va prelua comenzile. Totul este al tău acum.

— Nu vreau.

— Dacă nu o iei, unul dintre ofițerii mei o va face.

„Acest regat nu poate exista fără sclavi. Armata voastră nu va deveni altceva decât o bandă în plus de raiders, așa că cineva îi va vâna și îi va distruge. Și tot ce ai căutat să construiești va fi uitat.

— Mă chinuieşti.

'Iti spun adevarul. Lasă-ți ofițerii să vină să mă omoare. le voi distruge pe toate. Și voi împrăștia armata ta. Sânge

în iarbă.

Căpitanul se uită la acest monstru și știa că nu putea face nimic. Se scufunda, cu spatele pe mormanul lui de perne, fiecare suflare mai superficială decât ultima. Îmbrăcat în haine și blănuri, era totuși rece. — Ai fi putut să minți, șopti el.

Ultimele cuvinte ale bărbatului. Karsa studie fața moartă încă o clipă. Apoi a lovit ușa panoului din stânga lui.

A deschis o crăpătură.

— Toată lumea părăsește trăsura asta, porunci Karsa. „Ia tot ce vrei – dar nu ai mult timp”.

Apoi s-a așezat încă o dată. A scanat rămășițele fastuoasei sărbători pe care o devorase – în timp ce Căpitanul pur și simplu privea, îngâmfat ca un tată bogat chiar și atunci când a murit. Dar Karsa nu era fiul lui. Nu moștenitorul lui, indiferent de ce a avut prostul de timid. El era Toblakai. Un Teblor și departe spre nord își aștepta oamenii.

Era gata pentru ei?

El a fost.

Ar fi ei gata pentru el? Probabil ca nu.

Îl aștepta o plimbare lungă – nu exista un singur cal în acest regat meschin care să-l poată găzdui. Se gândea la tinerețea lui, la acele zile strălucitoare de dramă grea, pline de prevestiri, când fiecare fir de iarbă era saturat de semnificație – dar mintea tânără era cea care modela astfel de lucruri. Nu este încă albit de soare, încă nu este uzat de vânt. Vederile trebuiau depășite. Dușmanii urmau să fie învinși cu lătrături aspre de triumf aprig, sângele stropit în aer.

Odată, cu mult timp în urmă se părea că acum, el îşi propusese să găsească gloria, doar pentru a descoperi că nu semăna deloc cu ceea ce îşi imaginase el că este. Era un adevăr brutal că tovarășii lui atunci înțeleseseră mult mai bine decât el, în ciuda faptului că era lider de război. Cu toate acestea, ei se lăsaseră atrași în urma lui și pentru aceasta muriseră. Puterea propriei voințe a lui Karsa îi copleșise. Ce s-ar putea învăța din asta?

Urmatorii vor urma, chiar și până la moartea lor. A existat un defect pentru astfel de oameni - disponibilitatea de a depăși propriul instinct de autoconservare. Și acest defect a invitat la exploatare, poate chiar a *cerut* -o. Confuzia și incertitudinea s-au predat simplității, atât de reconfortante, atât de mortale.

Fără adepți, acest Căpitan nu ar fi reușit nimic. La fel peste tot în lume. Războaiele s-ar dezintegra în haosul raidurilor, al ciocnirilor, al masacrelor nevinovaților, al războaielor de sânge și puțin altceva. Monumentele nu vor fi ridicate niciodată. Fără temple, fără străzi și drumuri, fără orașe. Fără nave, fără poduri. Fiecare petic de pământ arat s-ar micșora la ceea ce puteau reuși câțiva. Fără adepți, civilizația nu s-ar fi născut niciodată.

Le-ar spune poporului său toate acestea. Nu i-ar face pe urmașii săi, ci tovarășii săi. Și împreună aveau să ducă civilizația în ruină, oricând și oriunde au găsit-o. Pentru că, pentru tot binele pe care l-a creat, singurul său scop a fost să crească adepți - suficient pentru a pune în mișcare forțe de distrugere, răspândind un val de sânge la pofta acelor câțiva tirani cinici născuți să conducă. Conduce, da, cu minciuni, cu cuvinte de fier — *datorie, onoare, patriotism, libertate* — care i-au hrănit pe cei proști intenționați cu un scop măreț, cu motive de nenorocire și oferind mizerie în natură.

Văzuse chipul inamicului, măștile sale gemene de sacrificiu de sine abject și comandă cu ochi reci. Văzuse lideri hrănindu-se cu carnea celor căzuți curajos. *Și acesta nu este modul Teblor. Nu va fi calea mea.*

Sunetele jafurilor din camerele din jurul lui dispăruseră acum. Tăcere din toate părțile. Karsa s-a întins în jos și a folosit un cârlig pentru a ridica ibricul de pe cărbuni și a așezat-o pe măsuța, printre alimente, farfuriile de argint și paharele lustruite.

Apoi a dat cu piciorul peste brazier, împrăștiind cărbuni pe covoarele țesute frumos, în mătăsurile și păturile de lână, în blănuri. A așteptat să vadă flăcări timid.

Când au început primele, Karsa Orlong s-a ridicat și, aplecat să elibereze ușa panoului, și-a făcut drumul afară.

Întuneric în lumea dincolo de focurile de bucătărie ale taberei. O abundență nebună de stele deasupra capului. Așezat într-un semicerc vast, cu fața la trăsura enormă, era regatul Căpitanului. Karsa Orlong stătea în fața tronului de pe balcon.

— Sclavii sunt liberi, spuse el cu o voce tare, care a dus la toată lumea. „Ofițerii vor împărți prada, caii și restul — o parte egală pentru toți, sclavi și liberi, soldați și meșteșugari. Înșelă pe oricine și te voi omorî.

În spatele lui, pe trăsură, flăcări se stingeau din nenumăratele ferestre și orificii de aerisire. Fumul negru se

ridica într-o coloană care se îngroșa. Simțea căldura rafale pe spate.

„În zori”, a spus el, „toată lumea va pleca. Du-te acasă. Cei fără casă - du-te să găsești una. Și să știi că timpul pe care ți-l acord acum este tot ceea ce vei avea vreodată. Căci când mă vei mai vedea, când te vei ascunde acolo în cetățile tale, voi veni ca un nimicitor. Cinci sau douăzeci de ani — este ceea ce ai, ceea ce îți dau. Folosește-l bine. Toți, să *trăiți bine* .

Și faptul că un astfel de rămas-bun ar trebui primit, nu ca o binecuvântare, ci ca o amenințare, a marcat bine modul în care acești oameni l-au înțeles pe Karsa Orlong - care a venit din nord, imun la toate armele. Care l-a ucis pe Căpitan fără măcar să-l atingă. Care i-a eliberat pe sclavi și i-a împrăștiat pe cavalerii tărâmului fără nicio ciocnire de săbii.

Zeul Feței Frânte a venit printre ei, așa cum fiecare le-ar spune altora pentru anii care le-au rămas. Și, atât de grăitoare, cu ochii mari și lingându-se buzele uscate, ajungeau în grabă la tancar și nectarul ei de uitare.

Unii, nu poți ucide. Unii sunt eliberatorii morții și ai judecății. Unii, dorindu-ți o viață plină, îți promit moartea. Nu există nicio minciună în acea făgăduință, pentru că moartea nu vine la noi toți? Și totuși, cât de rar spune asta. Fără eufemism dulce, fără colocvialism ciudat. Fără metaforă, fără analogie. Nu există decât un singur poet adevărat pe lume și el spune adevărul.

Fugi, prieteni, dar nu există unde să te ascunzi. Nicăieri.

Vezi-ți soarta, acolo în Chipul lui Frânt.

Vezi bine.

Cai opriți pe un deal jos, iarba șoptind nevăzută din toate părțile.

— Am condus odată armate, spuse Traveler. — Am fost cândva voința împăratului din Malaz.

Samar Dev simți amărăciunea și se aplecă într-o parte și scuipă.

Bărbatul de lângă ea mormăi, de parcă ar fi recunoscut gestul drept comentariu. „Am slujit moartea, desigur, în tot ceea ce am făcut. Pentru toate pretențiile noastre altfel. Impunerea păcii, sfârșitul disputelor stupide și rivalităților tribale. Deschiderea drumurilor către mers timizi; cântări fără teamă de banditism. Moneda curgea ca sângele în

vene, așa era auria acelor drumuri și pacea pe care am impus-o. Și totuși, în spatele tuturor, *a* așteptat.

— Toată civilizația grindină, spuse Samar Dev. „Ca un far în sălbăticia întunecată”,

— Cu un zâmbet rece, continuă Traveler, de parcă n-ar fi auzit-o, așteaptă. Unde converg toate drumurile, unde se termină fiecare potecă. El asteapta.'

Au trecut o duzină de bătăi ale inimii, fără să se mai spună nimic.

Spre nord ceva a ars, aruncând în cer flăcări portocalii strălucitoare, luminând pântecele norilor agitați de fum negru. *Ca un far* . .

— Ce arde? se întrebă Călătorul.

Samar Dev scuipă din nou. Pur și simplu nu și-a putut scoate acel gust urât din gură. „Karsa Orlong”, a răspuns ea. — Karsa Orlong arde, călător. Pentru că asta face.

'Nu te înțeleg.'

— Este un rug, spuse ea. — Și nu se întristează. Skathandii nu mai sunt.

„Când vorbești despre Karsa Orlong”, a spus Călătorul, „mi-e frică”.

Ea dădu din cap la acea recunoaștere – un răspuns pe care probabil nici nu l-a putut vedea. Bărbatul de lângă ea era unul cinstit. În multe privințe, la fel de sincer ca Karsa Orlong.

Și mâine s-ar întâlni acești doi.

Samar Dev a înțeles bine teama Călătorului.

CAPITOLUL NOUĂ

Taurii merg mereu singuri spre singurătate
De la sine
Străduindu-se în hainele lor de pâslă transpirată
Fiecare venă umflată
Sfidătoare și mândri de nevoia lor bestială
Tunetor în pas
Fă loc săbiilor care ţâşnesc
Ucide inimile de domnișoară
Despicați tăietura larg căscată - o atitudine atât de delicată!
Și trebuie să leșinăm
În fața ochilor cu rame roșii nu vei găsi nicio vină
În sine atât de dovedit
Și încărcătura de foc a semințelor cele mai fertile
Cântă ca ploaia zeilor
Faceți drum, faceți un alt cuvânt îndrăzneț
Dansatorul va greși cu siguranță
În tobele repezi ale mulțimii

Dandies of the Promenade, Seglora

Așteptarea este blestemul încrustat al umanității. Se pot asculta cuvinte și le pot vedea ca desfășurarea unei petale sau, într-adevăr, chiar opusul: fiecare cuvânt îndoit și împins mai strâns, mai mic, până când însuși pachetul de semnificații dispare cu o foaie de degete iscusite. Poeții și povestitorii pot fi atrași fie de curent, fie în conflagrația răvășită a limbajului frumos, fie în reducerea concisă a concisului incolor.

Ca și în cazul artei, la fel și cu viața. Vedeți un bărbat fără degete stând în spatele casei lui. El are un somn granulat care nu-i oferă nicio odihnă, nicio ușurare din cauza unei lumi împovărătoare (și toate astea), iar ochii lui sunt ciudat de goli și ar putea fi și ei închiși, în timp ce se uită la forma înghesuită a soției sale în timp ce ea lucrează o ciudățenie în peticcul ei cu legume.

Acesta este concis. Existența este într-adevăr cea mai îngustă deschidere. Eșecul lui nu constă în a fi nearticulat din cauza lipsei de intelect. Nu, această minte este cel mai

fin șlefuită. Dar el vede lipsa de cuvinte – atât în gândire, cât și în dialog – ca pe o virtute, un simbol al bărbăției rigide. El a făcut din concizie o obsesie, o dependență și, în nesfârșita lui despărțire, își îndepărtează orice speranță de emoție și, odată cu ea, ia timiditate. Când limbajul este lipsit de viață, la ce servește ea? Când sensul este redat în jos, ce veridicitate ține de iluzia profunzimii?

Bah! la asemenea îngâmfari! O astfel de afectare anală! Ceară extravagantă și lasă lumea să se învârtească în jurul tău! Spune povestea vieții tale așa cum ai trăi-o!

O mișcare încântată de degete acum ar putea semnala o cruzime batjocoritoare atunci când îl observi pe acest bărbat fără degete care stă tăcut și fără expresie în timp ce își studiază femeia. Decide cum vrei. *Femeia lui.* Da, noțiunea îi aparține, artă timidă; complet tăiată din viziunea sa asupra lumii (una de așteptare și furie la eșecul său perpetuu). Posesia are regulile ei și ea trebuie să se comporte în limitele prescrise de acele reguli. Acesta a fost, pentru Gaz, de la sine înțeles, un detaliu care nu a supraviețuit propriei editări maniacale.

Dar ce făcea Thordy cu toate acele pietre plate? Cu acea timiditate ciudată pe care o construia acolo, în pământul întunecat și lutos? Nu se poate planta nimic timid; sub piatră, nu-i așa? Nu, sacrifica pământul fertil și pentru ce? El nu știa. Și știa că s-ar putea să nu știe niciodată. Cu toate acestea, ca activitate, urmărirea diligentă a lui Thordy a fost o încălcare clară a regulilor și ar putea fi nevoit să facă ceva în acest sens. Curând.

În seara asta ar fi bătut un bărbat până la moarte. Exultare, da, dar un gen rece. Muște bâzâind în capul lui, sunetul ridicându-se ca un val, umplându-i craniul cu o sută de mii de picioare înghețate. Ar face asta, da, și asta însemna că nu trebuia să-și bată soția — nu încă, oricum; încă câteva zile, poate o săptămână sau cam asa ceva — ar trebui să vadă cum au mers lucrurile.

Păstrați lucrurile simple, nu lăsați muștele pe care să aterizeze, acesta era secretul. Secretul pentru a rămâne sănătos.

Pânele mâinilor lui bătute fără degete ardeau cu foc nerăbdător.

Dar nu se gândea la nimic, nu-i așa? Nimic care să ajungă la fața lui, la ochi, la linia plată a gurii. Sigil al bărbăției, această fațadă goală, iar când un bărbat nu are nimic altceva, cel puțin ar putea avea asta. Și și-a dovedit-o din nou și din nou. Noapte dupa noapte.

Pentru că asta au făcut artiștii.

Thordy se gândea la multe lucruri, niciunul dintre ele deosebit de relevant – sau așa ar fi judecat ea dacă ar fi fost forțată să examineze, deși, desigur, nu era nimeni care să poată exprima o asemenea provocare, ceea ce era la fel de bine. Aici, în grădina ei, putea pluti, fără scop ca o frunză aruncată pe un râu lent și leneș.

Se gândea la libertate. Se gândea la modul în care o minte se putea transforma în piatră, modelele solide și imobile în fața presiunilor aparent insuportabile și la felul în care praful se prelingea slab ca șoaptele, neobservate de nimeni. Și se gândea la suprafața răcoroasă și lustruită a acestor plăci de ardezie, la senzația de ceară a acestora și la felul în care soarele reflecta un alb moale, lăptos și deloc dureros să-și odihnească ochii. Și-și amintea felul în care soțul ei vorbea în somn, o revărsare de cuvinte de parcă orice baraj i-a reținut în trezirea lui ar fi fost dat jos și a țâșnit povești despre zei și promisiuni, invitații și poftă de sânge, durerea mâinilor mutilate și durerea de mutilare pe care au dat-o acele mâini.

Și a observat fluturii care dansau deasupra șirului de verdeață din stânga ei, aproape la îndemână dacă întindea o mână pătată de murdărie, dar apoi acei sprites cu aripi portocalii s-au îndepărtat, deși ea nu-i amenința. Pentru că viața era nesigură și pericolul aștepta sub masca unei odihne pașnice.

Și o dureau genunchii și nicăieri în gândurile ei nu puteau fi găsite așteptări – nicăieri nu puteau găsi o dovadă atât de tare a realității ca cadrul a ceea ce aștepta undeva înainte. Nici un indiciu, chiar dacă a întins piatră după piatră. Era totul afară, vezi tu, totul afară.

Funcționarul de la biroul Breslei Fierarilor nu mânuise niciodată în viață ciocanul și cleștele. Ceea ce mânuia el nu pretindea nici muşchi, nici greutatea imboldului pe picioarele de stejar, nici transpiraţia care curgea în jos pentru a înţepa ochii, nici rafale de căldură arzătoare care să întindă firele de păr de pe antebraţe. Și așa, în fața unui adevărat fierar, funcționarul s-a lăudat cu puterea lui.

Acea plăcere se vedea în buzele lui mici strânse, întoarse bine în jos la fiecare capăt, putea fi surprinsă în ochii lui lăcrimi care se odihneau peste tot și nicăieri; în mâinile lui palide ținând un stylus de lemn ca pumnalul unui asasin, vârful pătat de albastru de cerneală și ceară.

S-a așezat pe scaunul său în spatele tejghelei late care împărțea camera din față de parcă ar păzi bogăția lumii și fiecare promisiune a paradisului pe care calitatea de membru al acestei cele mai nobile bresle le-a oferit membrilor ei sfințiți și drepți (și grăsanul face cu ochiul).

Așa că s-a așezat, și așa că Barathol Mekhar a vrut să treacă peste tejghea, să-l smulgă pe funcționar în aer și să-l rupă în jumătate. Din nou și din nou, până când puțin mai mult decât o grămadă de deșeuri fragile a rămas îngrămădite pe tejghea cu cicatrici, cu stiloul înfipt în el ca o sabie de războinic care înjunghie o tumulă.

Întuneric era amuzamentul din gândurile lui Barathol, când funcționarul clătină din nou din cap.

„Este simplu – chiar și pentru tine, sunt sigur. Breasla cere acreditări, în special sponsorizarea unui membru acreditat al Breslei. Fără asta, moneda ta este atât de multă zgură. Și a zâmbit la acest joc de cuvinte inteligent rostit unui fierar.

„Sunt nou în Darajhistan”, a spus Barathol, din nou, „și așa că o astfel de sponsorizare este imposibilă.”

'Da, este.'

— Cât despre ucenicie...

— De asemenea, imposibil. Spui că ești fierar de mulți ani și nu mă îndoiesc de o astfel de afirmație – dovezile sunt clare în fața mea. Desigur, acest lucru te face să fii supracalificat ca ucenic și, în plus, prea bătrân.

„Dacă nu pot fi ucenic, cum pot obține un sponsor?”

Un zâmbet al buzelor și o clătinare a capului, O ridicare a palmelor. — Nu eu fac regulile, înțelegi.

— Pot să vorbesc cu cineva care ar fi putut fi implicat în elaborarea acestor reguli?

— Un fierar? Nu, din păcate, toți sunt plecați să facă lucruri de fierărie, așa cum se cuvine profesiei lor.

— Atunci pot vizita unul la locul lui de muncă. Mă poți îndruma către cel mai timid?

'Absolut nu. Mi-au încredințat responsabilitățile de a opera administrarea Breslei. Dacă aș face așa ceva, aș fi disciplinat pentru nerespectarea datoriei și sunt sigur că nu vrei asta pe conștiința ta, nu-i așa?

— De fapt, spuse Barathol, aceasta este o vină cu care pot trăi.

Expresia se întări. „Personajul onorabil este o condiție esențială pentru a deveni membru al Breslei”.

— Mai mult decât sponsorizare?

— Sunt virtuți echilibrate, domnule. Acum, sunt foarte ocupat astăzi...

— Dormeai când am intrat.

— S-ar putea să fi apărut așa.

„Așa a apărut pentru că așa era”.

— Nu am timp să mă cert cu tine despre ceea ce ai putut sau nu ai perceput când ai intrat în biroul meu...

— Ai adormit.

— S-ar putea să fi ajuns la concluzia la așa ceva.

— Am concluzionat, pentru că asta erai. Presupun că și asta ar putea duce la măsuri disciplinare, odată ce devine cunoscut membrilor.

„Cuvântul tău împotriva mea și, în mod clar, ai o agendă, una care se reflectă prost asupra simțului tău al onoarei...”

— De când onestitatea reflectă slab asupra simțului onoarei?

Funcționarul clipi. — Desigur, când este răzbunător.

Acum era rândul lui Barathol să facă o pauză. Și încercați o nouă direcție. „Pot plăti un avans din cotizațiile mele — în valoare de un an sau mai mult, dacă este necesar”.

„Fără sponsorizare, o astfel de plată ar fi interpretată ca o donație. Există un precedent legal pentru a susține această interpretare.

— Mi-ai lua moneda și nu-mi dai nimic în schimb?

— Aceasta este esența unei donații caritabile, nu-i așa?

— Nu cred că este, dar nu contează asta. Ceea ce îmi spui este că nu pot deveni membru al Breaslei Fierarilor.

„Descrierea este deschisă tuturor fierarilor care doresc să lucreze în oraș, vă asigur. Odată ce ai fost sponsorizat.

— Ceea ce îl face un magazin închis.

'O ce?'

„Imperiul Malazan a întâlnit magazine închise în șapte orașe. Le-au rupt larg. Cred că până și niște sânge a fost vărsat. Împăratul nu a fost unul care să se încurce în fața monopolurilor profesionale de orice fel.

— Ei bine, spuse funcţionarul, lingându-şi buzele pâlpâitoare, mulţumesc tuturor zeilor pe care malazanii nu i-au cucerit niciodată Darujhistanul!

Barathol ieși afară și îl văzu pe Mallet așteptând peste drum, mâncând un fel de gheață aromată într-un con cu frunze late. Căldura dimineții topea cu repeziciune gheața,

iar apa purpurie se prelingea pe mâna îndesată a vindecătorului. Buzele lui erau pătate la fel.

Sprâncenele subțiri ale lui Mallet se ridicară când fierarul se apropia. — Acum ești un membru mândru, dacă oarecum mai sărac al Breslei?

'Nu. M-au refuzat.

'Dar de ce? Nu poți să dai un fel de examen...

'Nu.'

'Oh. . deci acum ce, Barathol?

'Ce? O, voi deschide o fierărie oricum. Independent.'

'Esti suparat? Te vor arde. Distrugeți-vă echipamentul. Coboară asupra ta într-o gloată și te bat până la moarte. Și asta doar în ziua deschiderii.

Barathol zâmbi. Îi plăceau Malazans. În ciuda a tot, în ciuda nenumăratelor greșeli pe care le făcuse Imperiul, tot sângele vărsat, îi plăceau nenorociții. Hood știa că nu erau nici pe departe la fel de volubili ca băștinașii din țara lui natală. Sau, a adăugat el ironic, cetățenii din Darujhistan. Pentru predicțiile lui Mallet, el a spus: „M-am descurcat mai rău. Nu-ți face griji pentru mine. Plănuiesc să lucrez aici ca fierar, indiferent dacă Breslei îi place sau nu. Și în cele din urmă vor trebui să mă accepte ca membru.'

— Nu se va simți prea triumfător dacă ești mort.

— Nu voi fi. Moartă, adică.

— Vor încerca să oprească pe oricine să facă afaceri cu tine.

— Sunt foarte familiarizat cu armele și armurile Malazan, Mallet. Munca mea îndeplinește standardele militare din vechiul tău imperiu și, după cum știi, acestea sunt ridicate. A aruncat o privire spre vindecător. — Te va speria Breasla? Prietenii tai?'

'Desigur că nu. Dar amintiți-vă, suntem pensionari.

— Și vânat de asasini.

— Ah, uitasem de asta. Ai un punct. Chiar și așa, Barathol, mă îndoiesc că noi puțini Malazani te pot ține în afaceri foarte mult timp.

— Noua ambasadă are o companie de gardieni.

'Adevărat.'

— Și mai sunt și alți malazani care locuiesc aici. Dezertori din campaniile din nord...

— Și asta este adevărat, deși au tendința să se ascundă de noi – nu că ne pasă. De fapt, preferăm să le punem afacerile la bar. Ce rost au ranchiunile?

— Celor care vin la mine li se va spune tocmai asta, și astfel ne putem ajuta unii pe alții.

Mallet a aruncat conul înmuiat și și-a șters mâinile pe jambiere. „Aveau un gust mai bun când eram un băiat tânăr – deși erau mai scumpe, deoarece era nevoie de o vrăjitoare pentru a face gheața în primul rând. Aici, desigur, are legătură cu unele dintre gazele din cavernele de dedesubt.

Barathol s-a gândit o clipă la asta în timp ce se uită la vindecător cu buzele lui violet și a văzut, pentru o clipă scurtă, cum fusese acest bărbat când era copil, apoi a zâmbit încă o dată. — Trebuie să găsesc un loc potrivit pentru fierăria mea. Vrei să mergi cu mine, Mallet?

— Mă bucur, a răspuns vindecatorul. — Acum, cunosc orașul – ce cauți mai exact?

Și așa i-a spus Barathol.

Și oh, cât de râs Mallet și s-au dus în camerele întunecate ale inimii orașului, unde sângele curgea în hohote și tot felul de viclenie erau posibile. Dacă mintea era atât de înclinată. O minte precum cea a lui Barathol Mekhar când este în jos — *jos!* — a fost aruncat mănușul îngrozitor!

Bouul, același bou, își balansa capul înainte și înapoi în timp ce trăgea căruța de zidărie în poarta arcuită, la umbra binecuvântată pentru câtiva pași aglomerați, apoi a ieșit din nou în căldura strălucitoare - genele blonde delicate fluturând - pentru a se găsește într-o curte și undeva aproape era apă dulce și rece, sunetul în timp ce prelevea o invitație, mirosul moale ca un sărut pe nasul lat și strălucitor, cu părul blond și mai delicat, și în sus se ridica capul masiv al fiarei și nu voia. omul cu comutatorul are milă de acest bou obosit și însetat?

El nu ar fi făcut-o. Căruța trebuia mai întâi descărcată și așa că boul trebuie să stea, tânjind în tăcere, fălcile care lucrează la micul dejun cu sunete puternice și groase de aspirație și molari umed, iar muștele erau înnebunite, dar ce se putea face cu muștele? Nimic, nu până când frigul nopții i-a îndepărtat și așa a lăsat bouul să adoarmă, drept în măreția bovină sub stele (dacă cineva avea noroc) care, poate, era locul unde dormeau muștele.

Bineînțeles, a cunoaște mintea unui bou înseamnă a pierde cantități excesive de timp înainte de a recunoaște civilizația placidă a sensibilității unui ierbivor. Ridicați-vă privirea, deci, către cele două personaje vag mișcătoare care trec prin poartă – nu muncitori care se chinuie încoace și încolo în mijlocul renovării vechii moșii; nu funcţionari

sau servitori; nu zidari, nici ingineri, nici inspectori, nici aparate de măsurare, nici măsurători. După toate aparențele, bănuitori, furfani, dar, de fapt, chiar mai rău decât atât...

Douăsprezece nume pe listă. Unul a lovit cu bucurie. Alți unsprezece au găsit și apoi au scăpat ca niște anghile alunecoase care, fără îndoială, erau, fiind vânați de datorii, ghinion și capriciile unui univers clar rău intenționat să aducă mizerie și nu numai. Dar indiferent de un astfel de eșec printre bandiții trimiși pentru a impune colectarea sau a pedepsi - nu este problema acestor bărbați, nu-i așa?

Lipsiți de toate poverile, binecuvântați cu o libertate extraordinară, Scorch și Leff erau aici, în această moșie care în curând avea să fie opulentă, care chiar și acum se ridica din praful neglijenței și a decăderii pentru a învălui ca o mantie de bijuterii sosirea misterioasă a unui născută nobilă — o femeie, se zvonea, toată acoperită, dar vezi ochii! *Ochi de atâta frumusețe! De ce, imaginează-ți că se lărgesc în timp ce mă întind în jos* -

— Scorch și Leff, intrând nervoși, abia ieșind din umbra porții arcuite. Privind în jur, parcă s-ar fi pierdut, de parcă momente de la fugă cu bucăți de zidărie furate sau cu o grămadă de cărămizi sau chiar cu o pungă de pene de fier...

„Ho, voi doi! Ce vrei aici?

Începând vinovat. Scorch se uită cu ochii mari la maistrul cărunt care se îndrepta spre ei – un Gadrobi atât de înclinat încât părea să pătrundă până la șold prin noroi. Leff și-a plecat capul ca și cum ar fi ocolit instinctiv un topor - ceea ce a spus multe despre viața lui de până acum, nu-i așa - și apoi a făcut un pas mic înainte și a încercat un zâmbet care a mers atât de prost încât nici măcar nu putea fi descris ca o grimasă. .

— Există vreun castelan cu care am putea vorbi? întrebă Leff.

'Despre ce?'

— Gardieni, spuse Leff. — Avem o mulțime de calificări.

'Oh. Care dintre ele sunt relevante?

'Ce?'

Leff se uită la Scorch și văzu panica răspândindu-se ca un incendiu pe fața prietenului său. O potrivire a propriei sale consterniri tot mai mari – nebunie, crezând că ar putea doar să urce încă o treaptă pe scară. Nebunie! 'Noi. . am putea să-i plimbăm câinii, adică?

'Ai putea? Presupun că ai putea, dacă Stăpâna ar avea vreunul.

'Ea face?' întrebă Leff.

— Ea ce?

'Ai vreun. Câini pe care i-am putea plimba.

— Nici măcar cei pe care nu le poţi plimba.

— Putem păzi poarta! strigă Scorch. „Pentru asta suntem aici! Pentru a fi angajat, vedeți, ca gardieni ai proprietății. Și dacă nu crezi că putem legăna o sabie sau să folosim o arbaletă, de ce, nu ne cunoști deloc, nu-i așa?

„Nu, ai dreptate”, a răspuns maistrul. 'Eu nu.'

Leff se încruntă. — Nu ce?

— Rămâi aici, spuse bătrânul, întorcându-se, cât timp iau Castellan Studlock.

În timp ce maistrul se îndepărta prin praf – urmărit cu dor de bou lângă grămada de moloz – Leff se întoarse spre Scorch. — Studlock?

Scorch ridică neputincios din umeri. — Nu am auzit niciodată de el. De ce, ai?

'Nu. Desigur că nu. Mi-aș fi amintit.

'De ce?'

'De ce? Ești un idiot al naibii de Hood?

— Ce facem aici, Leff?

— Torvald a spus nu, îți amintești? La tot. E prea bun pentru noi acum. Așa că îi vom arăta. Ne vom angaja pe această proprietate luxoasă. Ca gardieni. Cu uniforme și catarame lustruite și acele curele de pace împletite pentru săbiile noastre. Și așa se va blestema că nu ne mai vrea, ca parteneri sau altceva. E soția lui, pun pariu că nu ne-a plăcut niciodată deloc, mai ales pe tine, Scorch, așa că asta ne-ai făcut și nu voi uita prea curând, nici nu te gândi altfel.

Și-a închis gura și a rămas atent, deoarece maistrul se întorcea, iar lângă el zbârnâi o siluetă atât de înfășurată în înfășări de bumbac încât a fost nevoie de trei pași pentru fiecare pas de pendul înainte de maistru. Picioarele de sub tivul zdrențuit erau suficient de mici pentru a fi copite despicate. O glugă acoperea capul castelanului, iar în umbra gurii late a glugăi se afla ceva timid, care ar fi putut fi o mască. Mâinile înmănușate au fost întocmite într-un mod care i-a amintit lui Leff – și, o clipă mai târziu, Scorch – de o mantis rugătoare, iar dacă acesta era castelanul moșiei, atunci cineva ar fi trântit lumea înclinată în moduri inimaginabile; incapabil pentru Leff sau Scorch. .

Maistrul a spus: „Iată-i, domnule”.

Erau ochi în găurile acelei măști netede? Cine ar putea spune? Dar capul s-a mișcat și ceva le-a spus ambilor

bărbați – ca niște picioare de păianjen care le dansează pe coloana vertebrală – că sunt supravegheați.

„Atât de adevărat”, a spus Castellan Studlock cu o voce care l-a făcut pe Leff să se gândească la pietriș de sub unghii, în timp ce Scorch se gândea la felul în care a existat întotdeauna un pescăruș care i-a hărțuit pe toți ceilalți și, dacă ceilalți pur și simplu s-ar aduna, de ce ar fi egalitatea și libertatea. apartin tuturor! „Atât de adevărat”, a spus bărbatul (sau femeia, dar apoi maistrul spusese „domnule”, nu-i așa), înfășat și mascat, „e nevoie de paznici. Stăpâna va sosi astăzi, de fapt, din străinătate. Se dorește o prezentare corectă. Castelanul făcu o pauză, apoi se aplecă înainte de la talie, iar Leff văzu strălucirea roșie a ochilor neoameni în găurile măștii. — Tu, cum te cheamă?

— Leff Bahan, domnule, este numele meu.

— Ai mâncat conc de lac crud?

'Ce? Nu de curând.

Un deget înfășurat a sărit în sus și s-a clătinat încet înainte și înapoi. 'Riscant. Te rog, deschide-ți gura și scoate-ți limba.

'Ce? Ei, așa?

— E bine, foarte bine, da. Asa de.' Castelanul se lăsă pe spate. — Viermii Greva. Esti infectat. Pustule pe limbă. Sinusuri care picură, da? Mâncărimi la pleoape - ouăle fac asta, iar când eclozează, de ce, viermii se vor târî din colțurile ochilor tăi. Conc de lac crud, tsk tsk.'

Leff îl gheare pe față. — Doamne, am nevoie de un vindecător! Trebuie să plec-'

'Nu este nevoie. Voi vedea cu bucurie tratată boala ta — trebuie să fii prezentabil Stăpânei, da, fiecare stând în atenție de fiecare parte a porții. Bine îmbrăcată, plin de ten și fără paraziți. Se pregătește o mică baracă. Va fi necesar să mai angajați cel puțin trei pentru a îndeplini cerințele — aveți prieteni de încredere capabili de o astfel de muncă?

— Ei, spuse Scorch când era evident că Leff își pierduse momentan capacitatea de a vorbi, am putea. Aș putea să mă duc să văd. .'

— Excelent, iar numele tău este?

— Argument. Ei, avem referințe...

'Nu este nevoie. Sunt încrezător în capacitatea mea de a judeca caracterul și am ajuns la concluzia că voi doi, deși nu sunteți considerați cu inteligență vastă, sunteți totuși înclinați spre loialitate. Acest lucru aici va marca o avansare în cariera, sunt sigur, și astfel vei fi sârguincios așa cum se cuvine bănuiala ta secretă că ți-ai depășit

competența. Toate acestea sunt bine. De asemenea, sunt încântat să observ că nu aveți niciun parazit debilitant, inestetic. Deci, Scorch, du-te acolo și găsește-ne unul, doi sau trei paznici suplimentari. Între timp, mă voi ocupa de Leff Bahan.

'Dreapta. Da, domnule, chiar asta voi face!

Maistrul stătea în apropiere, zâmbind. Nici Scorch, nici un Leff uluit nu au observat acest detaliu, și da, ar fi trebuit.

— O femeie are nevoie de secretele ei, spuse Tiserra, ridicând o ceașcă de porțelan subțire ca o coajă de ou și ținând-o în fața luminii strălucitoare a soarelui. — Asta e bun, dragă. Fără defecte. Iar cîrga din taraba rânji, dând din cap.

Torvald Nom dădu din cap fericit, apoi și-a lins buzele. — Nu este distractiv? el a spus. — Veselă bună pentru a merge în noua noastră bucătărie și cuptorul elegant pe patru picioare și tot. Draperii adevărate. Mobilier de pluș, covoare colorate. Putem reconstrui și magazia de depozitare. Mai mare, solid...

Tiserra puse paharul jos și se mișcă direct în fața lui. — Soţ.

'Da?'

— Te străduieşti prea mult.

'Eu sunt? Ei bine, este ca un vis, vezi tu, să te poți întoarce acasă. Fă toate aceste lucruri pentru tine, pentru noi. Încă nu se simte real.

— Oh, nu asta e problema, spuse ea. — Deja te plictisești, Torvald Nom. Ai nevoie de mai mult decât doar să te etichetezi lângă mine. Și moneda nu va dura pentru totdeauna — Beru știe că nu fac suficient pentru noi doi.

— Vrei să spui că trebuie să-mi caut un loc de muncă.

— Îți voi spune un secret – doar unul și ține cont de ceea ce am spus mai devreme: noi, femeile, avem multe secrete. Mă simt generos astăzi, așa că ascultă bine. O femeie este mulțumită de un partener. El este insula ei, dacă vrei, solidă, sigură. Dar uneori îi place să înoate în largul țărmului, în afară, plutind cu fața la soare, dacă vrei. Și s-ar putea chiar să se scufunde din vedere, să strângă scoici drăguțe și altele asemenea. Și când termină, de ce, va înota înapoi pe insulă. Ideea este, soț, că nu vrea compania partenerului ei când înoată. Trebuie doar să știe că insula așteaptă acolo.

Torvald clipi, apoi se încruntă. — Îmi spui să mă pierd.

— Lasă-mă să trec prin piață, dragă. Fără îndoială că aveți sarcini bărbătești de îndeplinit, poate la o tavernă din apropiere. Ne vedem acasă în seara asta.

— Dacă așa dorești, atunci bineînțeles că te voi lăsa pe tine, dulceață – și da, mi-ar plăcea să rătăcesc. Și un bărbat are secrete!

'Intr-adevar.' Și ea a zâmbit. — Cu condiția să nu fie genul care, dacă voi afla, va trebui să te vânez și să te ucid.

S-a albit. 'Nu, desigur că nu! Nimic de genul ăsta!

'Bun. Ne vedem mai tarziu atunci.'

Și, fiind un om curajos, un om mulțumit (mai mult sau mai puțin), Torvald Nom și-a fugit fericit de soția, așa cum o fac bărbații curajoși și mulțumiți în toată lumea. *Trebuie să arat câmpul ăla în spatele paravanului, iubire. Plec acum și arunc plasele. Mai bine șlefuiește blatul acela. E timpul să ieși și să jefuiești pe cineva, dulceață.* Da, bărbații au făcut așa cum au făcut ei, așa cum au făcut și femeile – oricât de *misterioase* și inexplicabile ar fi acele fapte.

Și, gândindu-mă așa, nu a trecut mult până când Torvald Nom s-a trezit intrând în hanul Phoenix. Un bărbat care caută de lucru în toate locurile greșite.

Scorch a sosit la scurt timp mai târziu, cu mândria și panica razboiindu-se în fața lui, și al meu, cum a aprins mândria în timp ce se îndrepta până unde stătea Torvald Nom.

Înapoi la moșie, Castellan Studlock l-a adus pe Leff într-o anexă aflată într-o parte a clădirii principale, unde după ce a scotocit în lăzi pline cu paie, silueta înfundată a găsit o sticlă mică de sticlă și i-a prezentat-o lui Leff.

— Două picături în fiecare ochi. Încă două pe limbă. Repetați încă de două ori astăzi și de trei ori pe zi până când sticla este goală.

— Asta îi va ucide viermii din capul meu?

— Viermii Greva, da. Nu pot garanta pentru alții.

— Am mai mulți viermi în cap?

'Cine poate spune? Gândurile tale se învârtesc?

'Uneori! Zei de jos!'

— Două posibilităţi, spuse Studlock. — Viermi de suspiciune sau viermi de vinovăție.

Leff se încruntă. — Vrei să spui că viermii sunt cauza acestor lucruri? Vina si suspiciune? Nu am auzit niciodată așa ceva.

— Ești uneori roade de îndoială? Notiunile prind radacini in mintea ta? Îți strecoară idei ciudate în cap? Te-

ai speriat inexplicabil la vederea cârligului ghimpat al unui pescar?

— Ești un fel de vindecător?

„Sunt ceea ce cineva trebuie să fiu. Acum, hai să-ți găsim o uniformă.

Torvald Nom repeta ce avea să-i spună soției sale. Cântărind cu atenție fiecare cuvânt, încercând în mintea lui nonșalanța necesară pentru a evita cu îndemânare anumite detalii ale noului său loc de muncă.

„Este grozav că lucrăm din nou împreună”, a spus Scorch, plimbându-se fericit alături de el. — Ca gardieni ai moșiei, nu mai puțin! Gata cu brațele puternice pentru criminalii urât mirositori. Gata cu vânarea învinșilor pentru a fi pe placul unor piranha vicioase. Nu mai-'

— Acest castelan a pomenit despre salarii?

'Huh? Nu, dar trebuie să fie bine. Trebuie sa fie. E o muncă solicitantă...

„Scorch, pot fi o mulțime de lucruri, dar „pretenționant” nu este unul dintre ele. Suntem acolo pentru a ține hoții departe. Și din moment ce toți trei am fost noi înșine hoți la un moment dat, ar trebui să fim al naibii de buni la asta. Ar fi bine să fim, sau vom fi concediați.

„Avem nevoie de încă doi oameni. A vrut încă trei și tot ce am primit ai fost pe tine. Deci, încă două. Te poți gândi la cineva?

'Nu. Ce familie?

'Ce?'

— Această stăpână... cărei casă aparține?

— Nu ştiu.

'Care este numele ei?'

'Nici o idee.'

— E de la ţară?

'Asa cred.'

— Ei bine, a murit vreun nobil recent care ar fi putut-o fi atras? Moștenire, vreau să spun?

'De unde sa stiu? Crezi că mă deranjez să țin evidența cine e mort în mulțimea aceea? Nu sunt nimic pentru mine, asta vreau să spun.

— Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Kruppe – el ar ști.

— Ei bine, nu am făcut-o și nu contează deloc. Ne-am găsit o muncă legitimă, noi trei. Suntem pe cale să fim, ei bine, legitimi. Așa că nu mai pune la îndoială totul, Tor! Ai de gând să-l strici!

— Cum pot strica ceva câteva întrebări rezonabile?

— Pur și simplu mă face nervos, a răspuns Scorch. — Apropo, nu-l poţi vedea pe castelan.

'De ce? Cu cine altcineva aș vorbi despre angajare?

— Nu, nu asta vreau să spun. Adică nu poți să-l vezi. Toate învelite în zdrențe. Cu glugă, mănuși și mască. Asta voiam sa spun. Numele lui este Studlock.

— Nu poți vorbi serios.

'De ce nu? Acesta este numele lui.

— Castelanul este strâns ca un cadavru și nu ți se pare oarecum neobișnuit?

— Ar putea să-mi fie frică de soare sau ceva de genul. Nici un motiv să fii suspicios. Nu ai întâlnit niciodată oameni străini în zilele tale, Tor?

Și Torvald Nom a aruncat o privire spre Scorch și a constatat că nu avea niciun răspuns la asta.

— Văd că ai găsit un alt candidat, spuse Studlock. 'Excelent. Și da, se va descurca frumos. Poate ca căpitan al Gărzii Casei?

începu Torvald. „Nu am spus încă un cuvânt și deja sunt promovat?”

„Exercitul comparativ oferă încredere în această evaluare. Numele tau este?'

— Torvald Nom.

„A casei Nom. Acest lucru nu ar putea dovedi un conflict de interese?

'Se poate? De ce?'

— Stăpâna este pe cale să preia locul vacant din Consiliu.

'Oh. Ei bine, practic nu am nicio poziție în treburile Casei Nom. Sunt zeci de noi în oraș, desigur, cu legături care se întind peste tot, inclusiv în afara continentului. Eu, totuși, nu sunt implicat în nimic din toate astea.

— Ai fost dat afară?

— Nu, nimic, eh, extrem. Era mai degrabă o chestiune de. . interese.'

— Îți lipsește ambiția.

'Exact.'

— Este o manichiură bună, Torvald Nom.

— Eh, mulţumesc. as putea recomanda. .' dar această noțiune s-a redus într-o tăcere dureroasă și Torvald se strădui din răsputeri să nu se uite în jos la degetele bandajate ale castelanului.

ˆ

In acest moment, Leff apăru din partea cealaltă a casei principale. Buzele și ochii lui erau portocalii strălucitori,

Scorch mormăi. — Hei, Leff. Îți amintești pisica pe care ai stat odată în acel bar?

— Ce-i cu asta?

'Nimic. Tocmai mi s-a reamintit felul în care ochii i s-au înălțat și au înnebunit.

'Ce vrea sa insemne asta?'

'Nimic. Tocmai a fost reamintit, asta e tot. Uite, l-am adus pe Tor.

— Văd asta, mârâi Leff. — Văd bine, mulțumesc.

— Ce e în neregulă cu ochii tăi? întrebă Torvald Nom.

— Tinctură, spuse Leff. — Mi-am luat un caz de viermi Greva.

Torvald Nom se încruntă. „Oamenii nu pot obține viermi Greva. Peștii iau viermi Greva din consumul de conchi infectați.

Ochii portocalii bombați ai lui Leff s-au bombat și mai mult. Apoi s-a întors pentru a se înfrunta pe castelan.

Cine a ridicat din umeri și a spus: „Viermi Jurben?"

Torvald Nom pufni. — Cei care trăiesc în cavernele de dedesubt? În buzunare de gaz verde? Sunt la fel de lungi ca piciorul unui bărbat și aproape la fel de groși.

Castelanul oftă. „Spectrul diagnosticării greșite ne bântuie pe toți. Îmi cer scuze, Leff. Poate că afecțiunile tale se datorează unei alte boli. Indiferent, picăturile se vor spăla într-o lună sau două.

— O să am ochi de pisică striviți încă o lună?

— De preferat viermilor Greva, ar trebui să cred. Acum, domnilor, haideți să găsim haina casei. Ar trebui să-mi imaginez ceva negru și brocart în fir de aur. Culorile casei și toate astea. Și apoi, un scurt rezumat al îndatoririlor tale, al turelor, al zilelor libere și altele asemenea.

— Rezumatul ar include salariile? întrebă Torvald Nom.

'Natural. Ca căpitan, vei fi plătit cu douăzeci de consilii de argint pe săptămână, Tor shy;vald Nom. Scorch și Leff, ca gardieni, la cincisprezece ani. Acceptabil?'

Toți trei dădură repede din cap.

Se simțea ușor tremurând în picioare, dar Murillio știa că asta nu avea nimic de-a face cu niciun reziduu de slăbiciune lăsat de rană. Această slăbiciune aparținea spiritului său. De parcă vârsta i-ar fi răsărit pe spate cu ghearele înfipte în fiecare articulație și acum ar fi atârnat acolo, devenind din ce în ce mai grele pe moment. Mergea

cocoșat la umeri și acesta părea să fi venit ca un nou obicei, sau poate că era mereu acolo și abia acum, în extremitatea lui, devenise conștient de asta.

Lovitura cu sabia acelui pui beat străpunsese într-adevăr ceva vital și niciun vindecător Malazan sau orice alt fel de vindecător nu putea să-l repare.

A încercat să-și forțeze încrederea în pas în timp ce își croia drum pe strada aglomerată, dar nu a fost o sarcină ușoară. *Pe jumătate beat. Pantaloni la glezne. Scuze valoroase pentru ceea ce s-a întâmplat în acea noapte. Văduva Sepharla a scuipat venin odată ce s-a trezit suficient pentru a realiza ce s-a întâmplat și l-a scuipat încă, se pare. Ce sa întâmplat, da. Cu fiica ei. Oh, nu viol - prea mult triumf în ochii fetei pentru asta, deși fața ei strălucea de încântare la îndrumarea escortei ei de a-și apăra onoarea. Odată ce șocul a dispărut. Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată să explic...*

Dar ăsta a fost coșmarul de ieri, toate acele scântei plouând pe scena timidă, mestică, cu aerul ei de îngrijorare, fiecare cuvânt captivant pictând peste crăpături în lovituri scurte și sălbatice ale periei. La ce se așteptase? Ce se dusese acolo să găsească? Reasigurare?

Poate. Presupun că am ajuns cu propria mea pensulă.

Cu ani în urmă, ar fi netezit totul, aproape fără efort. Un murmur aici, o întâlnire de priviri acolo. Atingere moale cu o singură mână, cel mai simplu indiciu de presiune. Din nou, cu ani în urmă, *nu s-ar fi întâmplat niciodată. Prostul ăla bețiv!*

Oh, mârâise des acele trei cuvinte în capul lui. Dar s-au referit la tânărul cu sabia sau la el însuși?

Ajuns la marea școală de duel, și-a făcut drum prin poarta deschisă și a ieșit în lumina strălucitoare a soarelui a terenului de antrenament. O zeci de studenți tineri, transpirați și supraponderali, zgâriau în praf, zdârâind armele de lemn. Majoritatea, văzu el imediat, nu aveau agresivitatea necesară, instinctul ucigașului. Au dansat pentru a evita, împingând punctele de stick înainte cu o lipsă de angajament dezordonată. Jocul lor de picioare, a văzut el, era abisal.

Instructorul clasei stătea la umbra unei coloane pe coridorul cu colonade, chiar dincolo. Nici măcar nu observa haosul din complex, intenționată, se părea, la vreo cusătură liberă sau la ruperea uneia dintre mănușile ei de piele.

Făcându-și drum de-a lungul unei părți a mulțimii pierzându-se în nori de praf alb, Murillio se apropie de

instructor. Ea l-a observat pentru scurt timp, apoi și-a întors atenția asupra mănușului.

— Scuză-mă, spuse Murillio când sosi. — Tu eşti amanta duelului?

'Eu sunt.' Ea dădu din cap fără să se uite la studenți, unde începuseră cu adevărat câteva lupte. — Cum mă descurc până acum?

Murillio aruncă o privire și studie cearta pentru o clipă. — Asta depinde, spuse el.

Ea mormăi. 'Răspuns bun. Cu ce vă pot ajuta? Ai vreun nepot sau fiică pe care vrei să-l arunci acolo? Hainele tale erau scumpe. . o singura data. După cum pare, mă îndoiesc că îți poți permite această școală, cu excepția cazului în care, bineînțeles, ești unul dintre acei bogați împuțiți care își fac rost să se îmbrace toți urâți. Bani vechi și toate astea.

— Destul de argument de vânzare, observă Murillio. — Chiar funcționează?

— Clasele sunt pline. Există o listă de așteptare.

— Mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor. Cu instrucțiuni de bază.

— Atunci ce școală te-a pregătit?

— Carpala.

Ea pufni. — A luat un student la fiecare trei ani.

'Da.'

Și acum ea îl privea cu o intensitate pe care nu o văzuse înainte. — Ultima dată când am auzit, erau șapte studenți din stânga lui în oraș.

— De fapt, cinci. Fedel s-a prăbușit pe o scări și și-a rupt gâtul. El a fost beat. Santbala-'

„A fost înjunghiat în inimă de către Gorlas Vidikas – prima victorie serioasă a nebunului”.

Murillio se strâmbă. — Nu prea este un duel. Santbala devenise în mare parte orb, dar era prea mândru ca să recunoască. O tăietură la încheietura mâinii i-ar fi dat triumful lui Gorlas.

„Tinerii preferă uciderea decât rănirea”.

— La asta a ajuns duelul, da. Din fericire, cei mai mulți dintre studenții tăi de aici au mai multe șanse să se înjunghie singuri decât orice adversar cu care s-ar putea confrunta într-o zi, iar astfel de răni sunt rareori fatale.

'Numele dumneavoastră?'

— Murillio.

Ea dădu din cap de parcă ar fi ghicit deja. — Și ești aici pentru că vrei să predai. Dacă te-ai fi apucat de predare

când Carpala era încă în viață...

— M-ar fi vânat și m-ar fi ucis, da. El disprețuia școlile, de fapt, disprețuia duelul. El a spus odată că predarea spatei era ca și cum ai pune un șarpe otrăvitor în mâna unui copil. Nu a simțit plăcere din instruire și nu a fost deloc surprins când aproape toți elevii săi fie au fost uciși, fie s-au irosit ca bețivi sau mai rău.

— N-ai făcut nici una.

— Nu, este adevărat. Am urmărit femei.

— Numai că acum sunt prea rapizi pentru tine?

'Ceva de genul.'

— Sunt Stonny Menackis. Această școală există pentru a mă face bogat și da, funcționează. Spune-mi, vei împărtăși ura vechiului tău maestru față de predare?

— Nu la fel de vehement, îmi imaginez. Nu mă aștept să-mi fac plăcere, dar voi face ceea ce este necesar.

— Lucru de picioare.

El a dat din cap. — Lucru de picioare. Arta de a fugi. Și forme, cușca defensivă, deoarece asta îi va menține în viață. Lovituri stop la încheietura mâinii, genunchi, picior.

'Neletal.'

'Da.'

Ea oftă și se îndreptă. 'În regulă. Presupunând că îmi pot permite.

— Sunt sigur că poți.

Ea i-a aruncat o privire surprinzătoare, apoi a adăugat: — Apropo, nu te gândi să mă urmărești.

— Am terminat cu toate astea, sau, mai degrabă, cu mine s-a terminat.

'Bun-'

În acest moment, amândoi au observat că o bătrână a venit la ei.

Vocea lui Stonny se auzi brusc. . diferit, după cum a spus ea, „Myrla. Ce faci aici?'

— L-am căutat pe Gruntle...

— Prostul ăla a plecat cu Trygalle – l-am avertizat și acum se va ucide fără un motiv întemeiat!

'Oh. E Harllo, vezi tu. .'

'Ce spui despre el?'

Femeia tresări la tot ce spunea Stonny și Murillio bănuia că ar fi făcut același lucru în fața unui asemenea ton. — A dispărut.

'Ce? Pentru cât timp?'

— Snell a spus că l-a văzut acum două zile. Jos, la docuri. Nu a venit niciodată acasă la sfârșitul zilei – are

doar cinci ani...

'Doua zile!'

Murillio văzu că fața lui Stonny devenise albă ca moartea și o groază creștea brusc în ochii ei. ' *Două zile!* '

— Snell spune...

— Femeie proastă – Snell este un mincinos! Un hoț al naibii!

Myrla se dădu înapoi sub atac. — Ne-a dat moneda pe care ai adus-o...

„După ce aproape că a trebuit să-l sugrum, da! Ce i-a făcut Snell lui Harllo? *Ce a făcut?* '

Myrla plângea acum, strângându-și mâinile artritice. — A spus că nu a făcut nimic, Stonny...

— O clipă, spuse Murillio, pășind fizic între cele două femei, când îl văzu pe Stonny pe cale să înainteze, ridicând mâna înmănușată. „Un copil a dispărut? Pot scoate cuvântul - cunosc tot felul de oameni. Te rog, putem face asta în mod logic - jos la docuri, ai spus? Va trebui să aflăm ce nave au părăsit portul în ultimele două zile – sezonul de tranzacționare abia începe, așa că nu ar trebui să fie multe. Numele lui este Harllo și are cinci ani... Doamne *mai jos, îl trimiți în stradă și are doar cinci ani?* 'Poți să-mi dai o descriere? Păr, ochi, altele asemenea.

Myrla dădea din cap, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obrajii căptușiți și întregul ei trup tremura. Ea a dat din cap și a continuat să dea din cap.

Stonny se întoarse și se repezi, cu cizmele răsunând aspru pe coridor.

Murillio se uită după ea uimit. 'Unde ce?'

— Vezi tu, este fiul ei, spuse Myrla între plâns. „Singurul ei fiu, doar că ea nu-l vrea și așa că este cu noi, dar Snell are gânduri rele și face lucruri rele uneori doar nu asta, niciodată atât de rău, nu i-ar face nimic atât de rău lui Harllo, ar face-o” t!'

— Îl vom găsi, spuse Murillio. *Într-un fel sau altul, tracțiunea doamnei ne binecuvântează și binecuvântează pe flăcău.* „Acum, te rog, descrie-l și descrie-l bine – ceea ce face în mod normal în fiecare zi – trebuie să știu și asta. Tot ce poți să-mi spui, Myrla. Tot.'

Snell a înțeles, într-un mod vag, dar precis, cum alții, dorindu-și numai binele în el, puteau să li se abuzeze credința după bunul plac și chiar dacă un adevăr ar fi târât în lumină, ei bine, atunci era vorba de a-și etala sinele

zdrobit. - păcat, iar marele apărător l-ar lua în brațe — așa cum fac mamele.

Putem să sperăm că în rare ocazii, poate noaptea târziu, când terorile se strecurau aproape, să se gândească la modul în care lucrurile pe care le-a făcut ar putea dăuna credinței mamei sale, și nu doar în el, ci și în ea însăși? La urma urmei, fiul nu este decât o prelungire a mamei – cel puțin așa credea mama, acolo, într-o parte nearticulată a sufletului ei, nevăzută, dar solidă ca un lanț de fier. Asaltează copilul și la fel mama este atacată, căci ceea ce este contestat este viața ei de mamă, lecțiile pe care le-a predat sau nu le-a predat, lucrurile pe care a ales să nu le vadă, să explice, să pretindă că sunt altfel decât ceea ce erau.

Plange pentru mama. Snell nu o va face și nu o va face niciodată, salvându-și tot viitorul pentru a plânge exclusiv pentru el însuși. Teroriile târâtoare au trezit licăriri uimitoare de gânduri, de aproape empatie, dar nu au mers niciodată atât de departe încât să ducă la vreo recunoaștere de sine sau la compasiune pentru mama care l-a iubit necondiționat. Natura lui era genul care lua orice i se dăruia ca și cum ar fi un drept de naștere, totul, pentru totdeauna.

Furia față de nedreptate a venit atunci când ceva – orice – a fost reținut. Lucruri pe care le merita cu dreptate și, bineînțeles, merita tot ce și-a dorit. A întins tot ceea ce și-a dorit și, o, atâta furie dacă acele lucruri i-au scăpat de strângere sau ar fi fost apoi luate!

În absența a ceea ce ar putea fi impus, un copil va modela structura lumii așa cum îi convine. Creată dintr-o minte abia trează - și în mod clar nici măcar atunci când vine vorba de introspecție - lumea aceea devine un loc ciudat într-un loc timid. Dar să nu ne batjocorim de deficiențele adulților din apropiere legați de sânge sau de orice altceva. Unii copii se nasc într-o cușcă - este deja acolo, în craniul lor - și este o cușcă întunecată.

Rătăcea pe străzi, fugind de toate întrebările crude care îi erau aruncate. Nu aveau dreptul să-l acuze așa. Oh, când va fi mare, nimănui nu avea voie să-l urmărească așa. Le-ar sparge fețele. Le-ar călca pe cap. I-ar face să se teamă, pe fiecare dintre ei, ca să poată continua să facă tot ce-i place. Abia aștepta să îmbătrânească și acesta era adevărul.

Și totuși, s-a trezit îndreptându-se spre Poarta celor doi boi. Trebuia să știe, până la urmă. Harllo mai zăcea acolo?

Nu-l lovise atât de tare, nu-i așa? Suficient să-l omoare? Doar dacă Harllo s-ar fi născut slab, doar dacă ceva nu era în neregulă cu el de la început. Și asta n-ar fi o surpriză, nu-i așa? La urma urmei, propria mamă a lui Harllo îl aruncase. Deci, dacă Harllo zăcea moartă în iarba de pe vârful acelui deal, de ce, nu a fost vina lui Snell, nu-i așa? Ceva l-ar fi ucis mai devreme sau mai târziu.

A fost o ușurare, dar ar fi bine să meargă și să afle cu siguranță. Dacă Harllo nu ar fi murit deloc? Dacă ar fi fost acolo undeva, plănuind o crimă? Ar putea să-l spioneze pe Snell chiar acum! — Cu un cuțit pe care l-a găsit, sau un băț înnodat. Rapid, viclean, capabil să scape din vedere, indiferent cât de repede se învârtea Snell pe stradă – era acolo! Așteptând, urmărind.

Snell trebuia să dovedească lucrurile și de aceea fugea prin Maiten, unde mirosul de Brownrun Bay și leproșii era aproape suficient pentru a-l face să aibă voma – și hah! Ascultă-i cum țipă când sunt loviti de pietrele mai mari pe care le-a aruncat în ei! Era tentat să zăbovească o vreme, să găsească unul dintre cei mai urâți pe care i-ar putea ucide iar și iar cu pietre până când strigătele pur și simplu dispăreau, și nu ar fi asta o milă? Mai bine decât putrezirea.

Dar nu, nu încă, poate pe drumul de întoarcere, după ce stătuse o vreme, uitându-se în jos la cadavrul zburat de zbură al lui Harllo – asta ar fi concluzia perfectă până în ziua de azi, până la urmă. Problemele lui s-au rezolvat. Nimeni nu-l vânează în umbră. Ar arunca cu pietre repede și greu atunci, o catapultă umană - *smack!* Zdrobește craniul firav!

Poate că nu era încă mare, dar încă putea face lucruri. *Ar putea lua vieți.*

A părăsit drumul, și-a făcut drum în sus pe deal. Acesta era locul în regulă – cum a putut să uite? Fiecare detaliu a fost ars în creierul lui. Prima tapiserie uriașă din istoria lui Snell. *Uciderea rivalului său rău și vedeți dragonii care se învârt pe cer deasupra lacului - martori!*

Panta l-a obosit inexplicabil, i-a adus un tremur la picioare, doar nervozitate, desigur. Tibiei i-au usturat când s-a repezit printre ierburi și a ajuns la loc.

Nici un corp.

Teroare bruscă. Snell se uită în jur, din toate părțile – era acolo! Nu a fost rănit deloc! Probabil că făcuse totul, mușcându-și durerea cu fiecare lovitură. Ascunzându-se, da, doar pentru a-l pune pe Snell în necazuri și când

Gruntle se va întoarce, va fi Hood de plătit! Gruntle, care a făcut-o pe Harllo favorita pentru că Harllo a făcut lucruri pentru a ajuta, dar nu Snell a fost cel care a adus înapoi ultimul sac de combustibil? A fost! Desigur, Gruntle nu era acolo să vadă asta, nu-i așa? Deci nu știa nimic pentru că dacă știa...

Dacă ar fi făcut-o, m-ar ucide.

Frig, tremurând de vântul lacului, Snell alergă înapoi pe deal. Trebuia să ajungă acasă, poate nu chiar acasă, dar undeva aproape – pentru a putea sări pe Harllo când apărea să-și spună minciunile despre ceea ce se întâmplase. Minciuni — Snell nu avea nicio pungă de monede, nu-i așa? Monedele mamei lui Harllo, hah, nu a fost amuzant? Oricum era destul de bogată, iar Snell merita acei bani la fel de mult ca oricine altcineva – el întinse mâna și atinse cu tandrețe umflatura de pe obrazul stâng. Cățeaua îl lovise, totul pentru a fura banii înapoi. Ei bine, ar plăti într-o zi, da, ar plăti.

Într-o zi, da, va fi mare. Și apoi. . *atenţie!*

A fost nevoie de moartea unui duelist cândva faimos înainte ca oamenii să înceapă să-l trateze pe Gorlas Vidikas ca pe un adult, dar acum era într-adevăr un bărbat, unul de temut, membru al Consiliului. Era bogat, dar nu încă dezgustător de bogat, deși asta era doar o chestiune de timp.

Proști lumea cu zei și zeițe venerate. Dar moneda era singurul lucru care merita închinat, pentru că a te închina însemna să o vezi crescând — din ce în ce mai mult — și tot ceea ce a luat pentru sine le-a luat de la altcineva și aici s-a întâmplat adevărata cucerire. Zi de zi, afacere cu afacere, iar câștigarea acestor jocuri era dovada adevăratei credințe și închinare și, oh, cât de delicios de satisfăcător.

Proștii au aruncat monede în boluri de colecție. Cei bogați au curățat acele boluri și aceasta a fost adevărata împărțire a umanității. Dar mai mult decât atât: bogații au decis de câte monede trebuiau să economisească proștii și cum a evaluat asta ca putere? Care parte era de preferat? De parcă ar trebui pusă întrebarea.

Moneda a cumpărat putere, ca un zeu care binecuvântează pe evlavioși, dar atât din putere, cât și din bogăție nu ar putea fi niciodată suficientă. Cât despre victime, ei bine, nici nu ar putea fi niciodată destule. Era nevoie de cineva care să curețe străzile din Estate Dishy;trict. Era nevoie de cineva care să spele rufe, lenjerie

de pat și altele asemenea. Era nevoie de cineva care să facă lucrurile naibii de la început! Și era nevoie de cineva care să lupte în războaie când bogații au decis că vor mai mult din orice era acolo.

Gorlas Vidikas, născut din bogăție și crescut pentru titlu, a găsit viața bună. Dar ar putea fi și mai bine și pașii spre îmbunătățire au fost destul de simpli.

„Dragă soție”, spuse el acum în timp ce ea se ridica să plece, „trebuie să fac o excursie și nu mă voi întoarce decât mâine sau chiar poimâine”.

Ea a făcut o pauză, privind distrasă cum servitorii se închideau pentru a colecta vasele de la micul dejun târziu – mâinile zgâriete care se învârteau ca niște păsări fără pene – și spuse: — O?

'Da. Mi s-a acordat titlul de supraveghetor al unei operațiuni în afara orașului și trebuie să vizitez lucrările. După aceea, trebuie să merg la Gredfallan Annexe pentru a finaliza un contract.

— Foarte bine, soţ.

„Nu a fost nicio notificare prealabilă cu privire la toate acestea”, a adăugat Gorlas, „și, din păcate, am avut foste invitații timide atât pentru Shardan, cât și pentru Hanut să ia masa cu noi în seara asta”. Se opri să-i zâmbească. „Le las în mâinile tale capabile – vă rog să-mi cereți scuzele.”

Se uita la el într-un mod oarecum deconcertant. — Vrei să-ți găzduiesc cei doi prieteni în seara asta?

'Desigur.'

'Înțeleg.'

Și poate că a reușit la asta - totuși îl batjocorește? Nu. Și a existat, probabil, o culoare de emoție pe obrajii ei acum? Dar ea se întorcea, așa că el nu putea fi sigur. Și mergând, cu șoldurile legănându-se în felul ăla admirabil al ei, chiar afară din cameră.

Și acolo, ce s-a făcut. . a fost făcut.

Se ridică și făcu un semn către servitorul său. — Pregătește trăsura, plec imediat.

Capul clătinând, bărbatul se grăbi să plece.

Era nevoie de cineva care să îngrijească caii, să verifice virajul, să țină trăsura curată și frânele în stare de funcționare. Era nevoie de cineva care să se asigure că are tot ce îi trebuia în cuferele de călătorie. Și, așa cum s-a întâmplat, era nevoie de cineva pentru alte lucruri în afară. Ca desfășurarea picioarelor ca o recompensă pentru favorurile din trecut și ca o datorie viitoare când era timpul să întoarcă totul.

Ar putea să-i ia soția. Ii va lua, într-o zi, tot ce aveau, tot ce visau să dețină. După seara asta, avea să dețină unul dintre ele sau pe amândouă - cu siguranță ambele în săptămânile următoare. Care ar produce moștenitorul lui Gorlas? Nu-i păsa – că Challice rămâne însărcinată i-ar scoate cel puțin părinții de pe spate și ar putea foarte bine să adauge răsplata de a o satisface – și astfel să-i șteargă acea nefericire slabă de pe față și să pună capăt tuturor acele suspine iritante și dor de departe se uită pe ferestre.

În plus, ea se închina și la bani. Hood știa că a cheltuit destul, pe bibelouri prea timide și îngăduințe inutile. Dă-i un copil și apoi încă trei sau patru și nu va mai avea probleme și mulțumiri.

Trebuiau făcute sacrificii. *Așa că fă-o, soție, și cine știe, s-ar putea chiar să zâmbești când gata.*

Un clopoțel și jumătate mai târziu, trăsura Vidikas curățea în sfârșit Poarta celor doi boi, iar caii și-au accelerat pasul când drumul se deschidea, trecând prin mizeria lui Maiten (și unde altcineva ar trebui să meargă cei pierduți și cei fără speranță decât în afara orașului). ziduri?) pe care Gorlas a suferit cu obloane închise și o minge parfumată ținută la nas.

Când a domnit, va ordona să se săpa o groapă imensă în Câmpia Locuinței și le-ar târâ toate aceste creaturi risipite acolo și le-ar îngropa pe mulți. A fost destul de simplu - nu se poate plăti pentru un vindecător și asta e foarte rău, dar uite, nu vom percepe pentru înmormântare.

Bucurându-se de astfel de gânduri și de alte îmbunătățiri civice, Gorlas a moștenit în timp ce trăsura mergea mai departe.

Challice stătea singură în camerele ei private, privind emisfera de sticlă cu luna prinsă. Ce ar pierde ea? Reputația ei. Sau, mai degrabă, acea reputație s-ar schimba. Hanut zâmbind, Shardan stăpânindu-se în acel fel de cunoștință al lui, asigurându-se că secretul lui curge din fiecare por, astfel încât să fie orice altceva decât un secret. Alți bărbați veneau la ea, așteptându-se cam la același lucru. Și poate că până atunci nu avea să o oprească. Și poate, înainte de prea mult timp, va găsi un bărbat care a decis că ceea ce simțea el era dragoste și apoi va începe să-și dezvăluie planul - singurul plan pe care îl avea și cu siguranță avea sens. Eminent de logic, chiar rezonabil. Justificabil.

Uneori, fiara din lanțul ei se întoarce spre stăpânul ei. Uneori îi merge pe gât, iar uneori ajunge acolo.

Dar ar dura timp. Nici Shardan Lim, nici Hanut Orr n-ar face – ambii aveau nevoie de Gorlas, chiar dacă triumviratul lor era un parteneriat de comoditate. Oricare dintre ei s-ar întoarce împotriva celuilalt dacă situația s-ar prezenta - dar nu încă, nu pentru mult timp, bănuia ea.

Ar putea face asta?

Care este viața mea? Uită-te în jur - ce este? Ea nu avea răspuns la acea întrebare. Era ca un bijutier orb la noțiunea de valoare. Strălucitor sau plictisitor, nu conta. Rar sau abundent, singura diferență consta în dorință și cum ar putea cineva să cântărească asta, când nevoia din spatele ei era aceeași? La fel, da, în toată foamea ei sordidă.

Ea și-ar putea reduce toate nevoile la unul singur. Ea ar putea face asta. Ar fi trebuit, să suporte ceea ce urma.

Îi simțea rece, putea vedea urmele violet prin pielea albă și palidă a brațelor ei, în timp ce sângele îi curgea turbulent. Trebuia să meargă în lumina soarelui, să simtă căldura și să știe că oamenii se vor uita la ea în timp ce trecea – pe pelerină ei fină de hermină cu marginile ei de mătase neagră cusute cu fir argintit) pe brățările de la încheieturi și în jos la gleznele ei – prea multe bijuterii au invitat hoțul să smulgă mâna timidă, până la urmă și, în plus, era grosolană. Iar părul ei lung sclipea cu uleiurile lui parfumate, iar în ochii ei avea o anumită privire, leneșă, săturată, seducătoare, închisă timid, astfel încât părea că nu a băgat în seamă nimic și nimeni, și asta era, ea. bine știut, o privire cea mai atrăgătoare în ceea ce erau încă ochi frumoși...

S-a trezit uitându-se în ele, acolo, în oglindă, încă limpede chiar și după o jumătate de carafă de vin la micul dejun și apoi pipa de frunze de foșnet după aceea și a avut brusc sentimentul că data viitoare când a stat astfel, chipul privind înapoi la ea ar aparține altcuiva, o altă femeie purtând pielea ei, fața. Un străin cu mult mai priceput, mult mai înțelept în modurile sumbre ale lumii decât acesta dinaintea ei acum.

Abia ea să-și facă cunoștință?

Era posibil.

Ziua a făcut semn și ea s-a întors – înainte să vadă prea mult din femeia pe care o lăsa în urmă – și a început să se îmbrace pentru oraș.

— Deci, tu ești istoricul care a supraviețuit Lanțului de Câini.

Bătrânul care stătea la masă ridică privirea și se încruntă. — De fapt, nu am făcut-o.

— Oh, spuse Scillara, așezându-se pe scaunul de vizavi de el – corpul ei se simțea ciudat astăzi, de parcă până și grăsimea ar putea fi lipsită de greutate. Desigur, ea nu devenea din ce în ce mai grea, dar oasele ei erau uzate din belșug și avea un sentiment de plenitudine, de rotunjime și, dintr-un motiv oarecare, toate acestea o făceau să se simtă încărcată sexual, aproape plină de un lent, sufocant. indolenţă. Își scoase pipa și privi Malazanul vizavi. — Ei bine, îmi pare rău să aud asta.

— Este o poveste lungă, spuse el.

— Pe care te referi la bardul ăla cu coadă de cal.

El a mormăit. — Atât pentru intimitate.

— Sună a fi un lucru bun, să scoți totul. Când a aflat că sunt în tabăra lui Sha'ik din Raraku, s-a gândit să-mi convingă detalii. Dar abia eram conștient în cea mai mare parte a timpului, așa că nu am fost de mare ajutor. Totuși, i-am spus despre Heboric.

Iar Duiker se îndreptă încet, cu o sclipire bruscă în ochi ardând toată tristețea, toată oboseala. — Heboric?

Scillara zâmbi. — Fisher a spus că ai putea fi interesat de asta.

'Eu sunt. Sau, ezită el, cred că sunt.

— Mi-e teamă că a murit. Dar îți voi spune despre asta, dacă vrei. Din noaptea în care am fugit din Sha'ik.'

Lumina se diminuase în ochii lui Duiker și își întoarse privirea. — Hood pare hotărât să mă lase pe ultimul în picioare. Toți prietenii mei. .'

— Poate prieteni vechi, spuse ea, trăgând flacără în castron. — Mai mult loc pentru altele noi.

— Asta-i o consolare amară.

— Cred că trebuie să mergem pe jos.

'Eu nu sunt în starea de spirit-'

— Dar eu sunt și Barathol a plecat, iar partenerii tăi sunt sus, mestecând conspirații. Chaur este în bucătărie și mănâncă tot ce se vede și Blend s-a îndrăgostit de mine și cu siguranță, asta e amuzant și chiar plăcut pentru o vreme, dar pentru mine nu este adevăratul lucru. Numai că ea nu ascultă. Oricum, vreau o escortă și ești ales.

— Serios, Scillara...

„A fi bătrân nu înseamnă că poți fi nepoliticos. Vreau să mă duci la Phoenix Inn.

Se uită lung la ea.

Ea a tras cu putere de pipa, și-a umflat plămânii pentru a-și împinge sânii amplu și a văzut cum privirea lui a coborât o fracțiune sau două. — Înțelegi că vreau să fac de rușine un prieten, a spus ea, apoi a eliberat plinul de fum către căpriorii pătați de negru.

— Ei bine, în cazul ăsta, a târât el acru. .'

— Rallick e furios, spuse Cutter în timp ce se aşeza, întinzând mâna spre cărămida de brânză pentru a rupe o bucată considerabilă pe care o ţinea în mâna stângă, cu un măr în dreapta. O mușcătură din măr a fost urmată rapid de una din brânză.

— Kruppe se compasează. Tragedie a destinului, când destinul este ceea ce o alegeți având în vedere ceea ce vi se dă. Draga Cutter ar fi putut păstra numele original dacă și-ar fi ales o viață în, să zicem, umbra lui Murillio. Din păcate, Cutter în nume este tăietor în faptă.

Cutter înghiți în sec și spuse: „Așteaptă. Nu mă gândeam să merg în umbra lui Rallick. Nu este umbra nimănui – de fapt, toată ideea de „umbră” îmi face rău. Dacă un zeu acolo m-a blestemat cu adevărat, acela este Shadowthrone.

„Shifty Shadowthrone, el al umbrei fără sursă, un zeu cel mai înțelegător și nenorocit! Chill este umbra lui, crud și inconfortabil este tronul lui, oribil câinii lui, frânghia lui încurcată, dulci și seducătoare slujitorii săi nevinovați! Dar!' Și Kruppe ținea în sus un deget plinuț. „Cutter nu ar vorbi despre mersul în umbră, de ce, nu al nimănui! Chiar și una care se leagănă cel mai bine, care se clădește cel mai bine, care flutură în gene fluturate încadrând ochi întunecați fără adâncime care nu sunt deloc ochi, ci bazine de o adâncime insondabilă - și îi pare rău? Prin Ap shy;salar ea nu este!'

— Te urăsc uneori, spuse Cutter mormăit, cu ochii pe masă, brânza și mărul uitate temporar în mâini.

— Sărmanul Cutter. Vedeți-i inima cioplită din piept, căzându-se ca atâta carne însângerată pe această masă. Kruppe suspină și oftează din nou în adâncul simpatiei și întinde, da, această mantie caldă a companiei împotriva luminii reci și aspre a adevărului în această zi și în fiecare zi! Acum, vă rog să ne turnați mai mult din acest amestec de plante care, deși gustă amintește oarecum de paiele și noroiul folosit pentru a face cărămizi, este asigurat de

Meese că ajută la toate problemele legate de digestie, inclusiv veștile proaste.

Cutter a turnat, apoi a mai luat două mușcături, măr și brânză. A mestecat o vreme, apoi s-a încruntat. — Ce veste proastă?

— Ceea ce urmează să sosească, desigur. Va ajuta mierea acest ajutor digestiv? Pro timid; probabil că nu. Se bănuiește că se va închega și se va retrage. De ce în ea, se întreabă Kruppe, că cei care pretind toate remediile sănătoase prin băuturi rangate, mâncare cenușie crudă de cruditate și nerafinată și poțiuni neplacute, și asta în mijlocul unui regim de activități în timiditate, aerisită doar pentru a eroda oasele și a uza mușchii — toți acești purtători ai vieții curate și bune se dezvăluie unii și toți ca slăbiți, uscati aproape fără sânge, cu pumnii uriași clătinându-se în sus și în jos în gât și cu ochi lăcrimați sălbatici în neprihănire înfățișare, mergând ca berzele pline de energie și urinând apă suficient de pură să bei din nou? Și, dacă vrei, treci la dragul beatific Kruppe, atunci, ultimul patiserie ghemuit ghemuit și singur pe acea farfurie de cositor.

Cutter clipi. — Îmi pare rău. Treci ce?

— Patiserie, dragă flăcău! Dulci plăceri de a încurca pe evlavioșii închinători ai suferinței timid! Câte vieți avem fiecare dintre noi, se întreabă retoric Kruppe, pentru a-l constrânge atât de mult pe acesta cu discipline dezordonate atât de eficiente, încât însuși Hood trebuie să se aplece convulsiat în râs? În această seară, dragă prieten al lui Kruppe, tu și cu mine vom plimba prin cimitir și vom paria că oasele îngropate aparțin celor sănătoși și pe care ale maniacilor sălbatici care zâmbet cu capul, care au dansat strălucitor cu zâmbete în fiecare zi!

— Oasele sănătoase ar fi cele lăsate de bătrâni, aș pariez.

— Fără îndoială, fără îndoială, prietene Cutter, un adevăr neîntemeiat. De ce, Kruppe întâlnește zilnic oameni străvechi și se bucură de zâmbetele lor largi și de binecuvântările vesele.

— Nu toți sunt nenorociți, Kruppe.

„Adevărat, ici și colo se clătinește unul cu ochii mari, cu ochii mari pentru că o viață de abandon zgomotos este în spatele unuia și prostul a plecat și a supraviețuit tuturor! Acum ce, se întreabă această creatură? De ce nu sunt mort? Iar tu, cu cele trei decenii tale meschine de plictiseală curată, de ce nu mergi undeva și mori!

— Ești urmărit de bătrâni, Kruppe?

'Mai rau. Draga Murillio geme nebunește și fără dinți și acum se gândește la o viață de inactivitate. Făgăduiește-i lui Kruppe asta, dragă Cutter - când vezi acest model radiant aici înainte de a te clătina, driblezi la gură, mormăi la nori, șuieră, șuieră și picură și tot restul, strânge-l pe Kruppe strâns într-un sac gros, impermeabil de pânză de pânză. , găsește o stâncă din apropiere și trimite-l să plece! Prin aer! Până la mările zvâcnitoare și stâncile care se prăbușesc și spume peliculoase - Kruppe te imploră! Și ascultă, în timp ce faci asta, prietene Cutter, cântă și râzi, scuipă în urma mea! Promiți așa?

— Dacă sunt prin preajmă, Kruppe, voi face exact ce îmi ceri.

— Kruppe este uşurat, atât de uşurat. Aaii, ultimele revolte de patiserie în intestinul de jos - mai mult din acest ceai, deci, pentru a produce eructarea de bitum al mizeriei fără gust pe pământ. Și apoi, în scurt timp, va fi timpul pentru prânz! Și vezi cine intră, de ce, nimeni altul decât Murillio, proaspăt angajat și îmbujorat și atât de dornic de generozitate!'

Dragostea lui Iskaral Pust a fost pură și perfectă, cu excepția faptului că soția lui a continuat să ia în cale. Când el se apleca la stânga, ea se apleca la dreapta; când el s-a aplecat la dreapta ea s-a aplecat în stânga. Când el și-a întins gâtul, ea și-a întins pe al ei și tot ce a putut să vadă a fost plasa sfărâmată a părului ei încâlcit și dedesubt acei ochi negri și oțel care știau și pentru binele ei și pentru al lui, să ajungă la asta.

— Nebunul, mormăi el. „Nu poate vedea că mă aplec într-un loc și în altul și mă balansez în sus și în jos doar pentru că îmi vine și nu pentru că Marea Preoteasă este acolo, prezentându-și din plin spatele delicios de amplu – să știi că timid, da, o face. , cât mă zvârcolesc și saliv, gâfâi și palpitez, ispită, vulpița voioasă! Dar nu! Fiecare unghi și acest nemesis oribil se ridică la vedere, blestemându-mi ochii! Poate o pot trimite inteligent la o comisie, acum am o idee. El a zâmbit și s-a aplecat înainte, toată armura farmecului lui tremurând și scârțâind în fața atacului privirii ei nenorocite. „Dulce crumpet de stafide, catârul are nevoie de îngrijire delicată în grajdurile templului”.

— Acum?

'Da. Și din moment ce în mod clar nu ești ocupat cu nimic în acest moment, ai putea în schimb să faci ceva util.

— Dar fac ceva util, dragă soţ.

— Oh, și ce-i asta, dulcele trollop?

— Ei bine, îmi sacrific timpul pentru a te împiedica să faci o prostie mai mare decât este normal, ceea ce este o provocare, te asigur.

— Despre ce prostie vorbește? Dragoste stridiile, despre ce vorbești?

— Și-a făcut o concesie că ești cine pretinzi că ești. Și asta e singurul lucru care o împiedică să ne arunce pe amândoi în spatele nostru zgârcit. Tu și cu mine și catârul și bhokarala gălăgioasă - presupunând că va reuși vreodată să-i scoată din pivniță. Sunt o vrăjitoare a zeiței păianjen și marea preoteasă de acolo nu este deloc încântată de asta. Așa că îți spun, mărele putrede a ochiului meu, dacă te las să încerci să o sări, am terminat cu toții.

„Vorbește atât de mult încât este de mirare că nu îi cad dinții. Dar asteapta! Majoritatea au deja! Shh, nu râde, nici măcar nu zâmbești. Zâmbesc? Poate, dar este genul indulgent, genul care înseamnă bine sau dacă nu bine, atunci nimic, deși soțiile din întreaga lume, când văd asta, intră în furie apoplectică fără niciun motiv întemeiat, dragii drăguți și iubiți. Oftă și se lăsă pe spate, încercând să privească sub axila ei dreaptă, dar chestia cu vederea periferică a transformat asta într-un coșmar păros. Tresărind, oftă din nou și se frecă la ochi. — Hai, nevastă, catârul doare și fața ta dulce este tot ce tânjește - să dea cu piciorul! Hee Hee! Shh, nu râde! Nici măcar să nu zâmbești! El a ridicat privirea. „Delicioasă întâlnire șifonată, de ce să nu faci o plimbare, în soarele străzilor? Jgheaburile, mai degrabă, hah! Canalele de canalizare care curge — faceți o baie! Enervați unul dintre acele felinare și nici un câine în Darujhistan ar îndrăzni provocarea! Hah! Dar acest zâmbet este genul grijuliu, da, vezi?

Înalta preoteasă Sordiko Qualm s-a năpustit până acolo unde stăteau ei — această femeie nu a mers, a mers atât de mult în lateral, cât și înainte, un șarpe de seducție, o vrăjitoare a nonșalanței, zei, un bărbat ar putea muri doar privind! A fost un scâncet care i-a scăpat? Bineînțeles că nu, mai probabil că axila lui Mogora venind după aer a scos acel sunet gâfâit.

— Aș fi foarte încântată, spuse Marea Preoteasă cu acea voce profundă care toarcea, ca orice ispită imaginabilă, toate amestecate într-o tocană aburindă de invitație, dacă v-ați deda cu sinuciderea reciprocă.

— L-aș putea preface pe a mea, șopti Iskaral Pust. — Atunci ea s-ar îndepărta de noi – știu, Mare Preoteasă a tuturor fanteziilor mele, văd cum purtați război împotriva dorințelor voastre naturale, a foametei voastre arzătoare de a pune mâna pe mine! Oh, știu că nu sunt la fel de chipeș ca unii oameni, dar am putere!

Oftând, Sordiko Qualm s-a îndepărtat, dar nu, din spate era mai degrabă o plimbare. Apropierea a fost o sarcină, iar plecarea a fost o plimbare. „Sordiko Saunter Qualm Cavort, ea vine și pleacă, dar nu pleacă niciodată, dragostea mea de iubiri, iubirea mea mai bună decât acea scuză pentru dragoste pe care o credeam cândva este dragoste adevărată, dar să recunoaștem că dragostea nu a fost, nu ca această iubire. De ce, această iubire este genul mare, genul umflat, genul falnic, genul care găfește și explodează! Oh, m-am rănit.

Mogora pufni. „Nu ai cunoaște dragostea adevărată dacă te-ar mușca în față”.

— Ține axila aia departe de mine, femeie!

— Ai transformat acest templu într-un cămin de nebuni, Iskaral Pust. Transformi fiecare templu în care locuiești într-un cămin de nebuni! Deci iată-ne, gândindu-ne la o crimă reciprocă, și ce vrea zeul tău de la noi? De ce nimic! Nimic decat asteptare, asteptare mereu! Bah, mă duc la cumpărături!

'În sfârșit!' a cântat Iskaral.

— Și tu vii cu mine, să-mi duci cumpărăturile.

'Nicio sansa. Folosește catârul.

— Ridică-te sau o să mă descurc cu tine chiar aici.

— În sfânta sacristie? Esti nebun?'

— Blasfemie înrădăcinată. Va fi mulțumit Shadowthrone?

'Amenda! Cumpărături, atunci. Numai că de data asta fără lesă.

— Atunci nu te rătăci.

— Nu m-am pierdut, bivol de apă, scapam.

— Ar fi bine să iau din nou lesa.

— Și îmi iau cuțitul!

O, cât de căsnicia ia în calea iubirii! Legăturile disprețului reciproc s-au strâns până când victimele scârțâie, dar este de durere sau de plăcere? Există vreo diferență? Dar aceasta este o întrebare care nu trebuie pusă oamenilor căsătoriți, oh, nu.

Iar în grajduri catârul îi face cu ochiul calului și calul simte micul dejun răsucindu-i în intestin și muștele, ei bine,

zboară dintr-un bulgăre de bălegar în altul, convinși că fiecare este diferită de ultimele creaturi volubile care sunt, și nu există înțelepciune printre volubili, doar dor și frustrare, iar zumzetul invită următoarea cucerire dubioasă mirosind atât de parfumat în paiele umede.

Buzz buzz.

În mijlocul maselor de granit și a pliurilor febrile de rocă cu nervuri strălucitoare, operațiunea de exploatare deținută de Humble Measure era o groapă enormă îndreptată spre o stâncă cresată de peșteri și tuneluri. Situată la echidistant între Darujhistan și Gredfallan Annexe și legată de drumuri ridicate solide, mina și așezarea sa de mărimea unui oraș aveau o populație de opt sute. Muncitori prin contract, sclavi, prizonieri, șefi de muncă, paznici, bucătari, dulgheri, olari, frânghii, confecționari și reparatori de haine, cărbuni, tăietori și asistente, măcelari și brutari - întreprinderea a fiert de activitate. Fumul a umplut aerul. Bătrâne cu mâinile însângerate se cățărau printre mormanele de steril, adunând bucăți de zgură și bucăți de cărbune de proastă calitate. Pescărușii și corbii dansau în jurul acestor siluete îmbrăcate în cârpe și cocoșate.

Nici măcar un copac nu a mai rămas în picioare la o jumătate de legă de mină. Jos, pe o pantă de pe malul lacului, era un cimitir cocoșat în care stăteau câteva sute de morminte puțin adânci. Apa de lângă țărm era lipsită de viață și pătată de roșu, cu o culoare portocalie strălucitoare pe fundul noroios.

Pânză parfumată, ținută de față, Gorlas Vidikas a observat operația pe care o gestiona acum, deși poate că „reușit” era cuvântul greșit. Necesitățile de zi cu zi erau responsabilitatea șefului de lagăr, un bărbat de cincizeci de ani cu cicatrici și cu fața buzunar, cu resturi de metal brut vechi de zeci de ani încă încorporate în mâini. Tușise la fiecare zece cuvinte și a scuipat mucus galben gros printre cizmele lui cu capac de bronz.

— Cei tineri merg cel mai repede, desigur. *Tuși, scuipă.* „ *Alunițele noastre* sau așa le numim noi, din moment ce pot strânge în crăpături niciun adult nu poate trece,” *tusesc, scuipă,* „și în acest fel, dacă există aer prost, niciunul dintre lucrătorii noștri mai puternici nu va fi ucis”. *Tusea* . . „Am avut probleme să luăm destui copii tineri acolo, până când am început să-i cumpărăm de la familiile mai sărace atât din oraș, cât și din afara ei – au primit prea

mulți răni de hrănit, înțelegi? Și avem reguli speciale pentru cei tineri – nimeni nu pune mâna pe ei, dacă știi ce vreau să spun.

— De la ei merge în sus. Un miner durează poate cinci ani, cu excepția căderilor și altele asemenea. Când se îmbolnăvesc prea mult, îi scoatem din tuneluri, îi punem pe căpitani de schimb. Câțiva s-ar putea să devină suficient de bătrâni pentru maistru – eu am fost unul dintre ei, vedeți. Mi-am murdarit mâinile ca flăcău și „aici sunt și dacă asta nu e libertate, nu știu ce este, hei?”

Acest maestru, a prezis în tăcere Gorlas Vidikas, va muri în trei ani. — Vreo problemă cu prizonierii? el a intrebat.

— Nu, majoritatea nu trăiesc suficient de mult pentru a crea probleme. Îi punem să lucreze venele mai mortale. În mare parte, arsenul este cel care îi omoară – și noi scoatem aur, știi. Profitul a crescut cu trei mii la sută în ultimul an. Din partea mea mă uit, poate să cumpăr o mică proprietate.

Gorlas aruncă o privire spre această creatură odioasă. 'Te-ai casatorit?'

Tuși, scuipă , „Nu încă”, iar el rânji, „dar știi ce poate cumpăra un om bogat, hei?”

„Ca parte a ceea ce sunt sigur că va fi o relație excepțională”, a spus Gorlas, *unde profit de munca dumneavoastră* , „sunt pregătit să vă finanțez pe o astfel de proprietate. Un avans modest din partea ta, la dobândă mică. .'

'Într-adevăr? De ce, nobile domnule, ar fi bine. Da, foarte bine. Putem face asta în regulă.

Și când începeți fără moștenitori, mai achiziționez o altă proprietate în districtul Estate. — Îmi face plăcere, spuse el zâmbind. „Aceia dintre noi care ne-am descurcat bine în viața noastră trebuie să ne ajutăm reciproc ori de câte ori putem”.

— Și gândurile mele despre toate astea. Exact gandurile mele.'

Fum și duhoare, voci răsunând prin praf, boi care zguduiau când se încordau, cu căruțele supraîncărcate. Gorlas Vidikas și maestrul de muncă muribund au privit de sus la scenă, simțindu-se foarte mulțumiți de ei înșiși.

Harllo ieși zvârcolit din fisură, mâna care ținea lumânarea întinsă în fața lui și simți o strângere caloasă înfășurându-i încheietura îngustă. Lumânarea a fost luată și apoi Bainisk a scos-o pe Harllo afară, surprinzător de

tandru, dar acesta era Bainisk, un veteran înțelept, în vârstă de șaisprezece ani, cu jumătate de față o dâră de țesut cicatricial strălucitor prin care se uita la albastrul strălucitor al ochilor lui - ambii. scăpase în mod miraculos de daune. Zâmbea acum în timp ce o ajuta pe Harllo să se ridice în picioare.

— Ei bine, Aluniţă?

— Fier, crud și rece și lat, în timp ce trei dintre mâinile mele stăteau întinse.

'Aerul?'

— Sunt aici, nu-i aşa?

Rîzînd, Bainisk l-a plesnit pe spate. — Ai câștigat după-amiaza. Întoarce-te la Chuffs.

Harllo se încruntă. — Te rog, nu pot să rămân aici?

— Venaz îți dă mai multe probleme?

— Bătăușii nu mă plac, spuse Harllo.

— Asta pentru că ești inteligent. Ascultă, l-am avertizat deja o dată și o dată este tot avertismentul pe care îl dau și el știe asta, așa că nu te va deranja. Avem nevoie de alunițele noastre fericite și dintr-o bucată. Este o lege a taberei. Eu sunt responsabil de Chuffs, nu?

Harllo dădu din cap. — Numai că nu vei fi acolo, nu-i așa? Nu în după-amiaza asta.

— Venaz este astăzi în bucătărie. O să fie bine.

Dând din cap, Harllo și-a adunat sacul mic cu echipament, care era puțin mai greu decât de obicei, și a pornit spre sus. Îi plăceau tunelurile, cel puțin când aerul nu era urât și îi ardea gâtul. Înconjurat de atâta piatră solidă, îl făcea să se simtă în siguranță, protejat și îi iubea cele mai înguste crăpături prin care numai el putea trece – sau puținele altele ca el, încă potrivite, fără oase rupte și încă destul de mici. Pînă acum a crăpat doar un deget și acela era pe mâna lui dreaptă pe care o folosea pentru a ține lumânarea și nu prea multe altele. Putea să se tragă cu stânga, corpul pe jumătate gol alunecat de sudoare, în ciuda pietrei umede și a picurăturii de apă înghețată.

Explorând locuri pe care nimeni nu le mai văzuse până acum. Sau târând furtunurile groase și șerpuitoare în bazinele înghețate, apoi strigând bărbații de pe pompe să înceapă, iar în lumina pâlpâitoare a lumânării, el privea coborând nivelul apei și vedea, uneori, excrescențe ciudate de pe piatră. , iar în crăpături peștișorul orb pe care – dacă putea ajunge – a alunecat în gură și a mestecat și a înghițit, așa că luând în sine ceva din această lume interlopă și, la fel ca peștii aceia, uneori nici nu avea nevoie. ochii lui, doar

degetele lui tatonătoare, gustul și mirosul aerului și ale pietrei, ecourile picăturilor de apă și clicul-clic al gândacilor albi care se îndepărtează.

Mai devreme azi-dimineață, a fost trimis într-o crevasă, cu frânghii legate de glezne, în timp ce a fost coborât ca o greutate moartă, în jos, în jos, trei, apoi patru noduri de frânghie, înainte ca mâinile lui întinse să găsească piatră caldă și uscată, și aici, atât de departe sub pământ, aerul era fierbinte și sulfuros, iar lumânarea când a aprins-o aprinse într-un flux încrucișat de aer dulce și bogat.

În lumina galbenă, se uită în jur și văzu, așezat lângă un perete al crevasei, la nu trei pași depărtare, un cadavru. Deshidratată, fața s-a prăbușit, iar orbitele s-au micșorat. Ambele picioare erau spulberate, evident de la o cădere, cioburile lipindu-se prin pielea piele.

Blanuri întinse ca o pătură și aproape la îndemâna unei mâini nemișcate, scheletice, era o pungă putrezită acum desfăcută, dezvăluind două târâturi de coarne, un pumn de os și un ciocan de piatră de pământ. Un miner, și-a dat seama Harllo, la fel ca el. Un miner de demult.

Încă un pas mai aproape, cu ochii pe acele unelte minunate pe care ar vrea să le ia, iar cadavrul a vorbit.

— După cum vrei, pui.

Harllo se aruncă înapoi. Inima îi bătea sălbatic în cușca din piept. — Un demon!

— Patronul minerilor, poate. Nu un demon, pui, nu un demon.

Lumânarea se stinsese odată cu retragerea panicată a lui Harllo. Vocea cadavrului, sonoră, cu un ritm ca valurile pe o plajă de nisip, răsuna din întunericul negru.

„Sunt Dev'ad Anan Tol, din Clanul Irynthal al Imass, care a trăit cândva pe țărmurile Jhagra Til până când Tiranul Raest a venit să ne înrobească. Ne-a trimis jos în stâncă, unde am murit cu toții. Totuși, vezi, nu am murit. Singur dintre rudele mele, nu am murit.

Harllo bâjbâi tremurând cu lumânarea, forțând fitilul uns cu ulei în tubul de scânteie al arcului. Trei pompe șuierate rapide ale scânteii și ale flacărei se ridicară.

— Frumos truc, asta.

„Tubul are gaz albastru, nu prea mult și se epuizează repede, așa că trebuie reumplut. Există vezicii în sus. De ce nu ai murit?

— Am avut timp să mă gândesc la această întrebare, pui. Am ajuns la o singură concluzie care explică starea mea. Ritualul lui Tellann.

— Ce l-a făcut pe răul T'lan Imass! Am auzit despre asta de la unchiul Gruntle! Războinici strigoi de la Black Coral — Gruntle i-a văzut cu ochii săi! Și au îngenuncheat și toată durerea le-a fost luată de la un om care apoi a murit, deoarece a fost atât de multă durere pe care a luat-o de la ei și așa au construit o tumulă și încă mai este acolo și Gruntle a spus că a plâns, dar nu cred asta pentru că Gruntle este mare și cel mai bun războinic din întreaga lume și nimic nu l-ar putea face să plângă deloc! Iar Harllo a trebuit să se oprească atunci ca să-și poată recăpăta respirația. Și totuși inima îi bătea ca grindina pe un acoperiș de tablă.

Din Imasa numită Dev'ad Anan Tol, tăcere.

'Esti tot acolo?' întrebă Harllo.

'Pui. Ia-mi uneltele. Prima făcută și de mâna mea. Am fost un inventator. În mintea mea ideile s-au crescut cu atâta frenezie încât am trăit în febră. Uneori, noaptea, am înnebunit pe jumătate. Atâtea gânduri, atâtea noțiuni — clanul meu se temea de mine. Bonecasterul se temea de mine. Raest însuși se temea de mine, așa că m-a aruncat aici jos. A muri. Și ideile mele cu mine.

— Ar trebui să spun tuturor despre tine? S-ar putea decide să te scoată afară, ca să poți vedea lumea din nou.

'Lumea? Acea flacără mică pe care o ții mi-a arătat mai multe despre lume decât pot înțelege. Soarele. . o, soarele. . asta m-ar distruge, cred. Să-l văd din nou.

„Acum avem târâți de metal”, a spus Harllo. 'Fier.'

— Skystone. Da, am văzut multe în tuneluri. Jaghut folosea vrăjitoria pentru a o scoate la iveală și pentru a o modela - nu aveam voie să asistăm la astfel de lucruri. Dar m-am gândit, chiar și atunci, cum ar putea fi desenat liber, fără magie. Cu căldură. Extras, dat formă, transformat în lucruri utile. Mai conduce Raest?

— N-am auzit niciodată de vreun Raest, spuse Harllo. „Bainisk conduce Chuffs și Workmaster conduce mina și în oraș există un consiliu de nobili, iar în țări îndepărtate sunt regi și regine, împărați și împărătese”.

— Și T'lan Imass care îngenunchează.

Harllo aruncă o privire în sus, putea auzi voci slabe, răsunând în jos. — Vor să mă tragă înapoi în sus. Ce ar trebui să le spun despre acest loc?

„Piatra greșită, nisipul alb care îmbolnăvește oamenii. Aer urât.

— Deci nimeni altcineva nu vine aici.

'Da.'

— Dar atunci vei fi din nou singur.

'Da. Spune-le și lor că o fantomă bântuie acest loc. Arată-le instrumentele magice ale fantomei.

'Eu voi. Ascultă, s-ar putea să mă strec înapoi aici, dacă vrei.

— Cub, asta ar fi binevenit.

— Pot să-ți aduc ceva?

'Da.'

'Ce?'

— Atele.

Și acum Harllo își făcea drum înapoi la lumina zilei, iar în geanta lui foarte grea zgâieau uneltele cadavrului. Coarnul și osul s-au întărit în piatră, cu dinții înțepenindu-i șoldul.

Dacă Venaz ar afla despre ei, s-ar putea să le ia, așa că Harllo a știut că trebuie să fie atent. Trebuia să le ascundă undeva. Unde nimeni nu a mers, nu s-a uitat sau a căutat prin lucruri. Avea multe de gândit.

Și trebuia să găsească ceva numit „atele”. Oricare ar fi fost.

Ea a insistat să-l ia de braț în timp ce se îndreptau spre hanul Phoenix, în jos din districtul Estate, prin Zidul de nivel al treilea și în districtul Daru. „Atât de mulți oameni”, spunea ea. „Acesta este de departe cel mai mare oraș în care am fost vreodată. Cred că ceea ce mă frapează este câte fețe familiare văd – nu oameni pe care îi cunosc de fapt, ci doar oameni care arată ca oameni pe care i-am cunoscut”.

Duiker se gândi la asta, apoi dădu din cap. — Așa e lumea, da.

'Este acum? De ce?'

— Habar n-am, Scillara.

— Aceasta este toată înțelepciunea pe care o poți oferi?

„M-am luptat chiar și cu acela”, a răspuns el.

'În regulă. Să încercăm altceva. Bănuiesc că nu vezi niciun rost în istorie.

El a mormăit. „Dacă prin asta vrei să spui că nu există progres, că până și noțiunea de progres este o amăgire și că istoria nu este altceva decât o mulțime de lecții la care nimeni nu vrea să le acorde atenție, atunci da, nu are rost. Nu scriind-o, nu predând-o.

'Nu mai conteaza. Tu alegi.'

'Alege ce?'

— Ceva despre care să vorbim.

— Nu cred că pot – nu-mi vine nimic în minte, Scillara. Ei bine, presupun că aș dori să știu despre Heboric.

— Îşi pierdea minţile. Încercam să ajungem pe Insula Otataral, unde a vrut să dea ceva înapoi, ceva ce a furat cândva. Dar nu am reușit niciodată. Ambuscadă de T'lan Imass. Mergeau după el și noi ceilalți tocmai ne-am băgat în cale. Eu, Cutter, Greyfrog. Ei bine, l-au furat și pe Felisin Younger – și asta părea să facă parte din plan.

— Felisin Younger.

— Acesta este numele pe care ia dat-o Sha'ik.

'Stii de ce?'

Ea clătină din cap. — Totuși, mi-a plăcut de ea.

— Sha'ik?

— Felisin Younger. O antrenam să fie la fel ca mine, așa că nu e de mirare că mi-a plăcut de ea. Și ea îi aruncă un zâmbet larg.

Duiker răspunse cu unul leșin al lui – chiar greu să fii mizerabil în preajma acestei femei. Mai bine dacă ar evita compania ei pe viitor. — De ce hanul Phoenix, Scillara?

„Așa cum am spus mai devreme, vreau să fac pe cineva de rușine. Cutter, de fapt. A trebuit să-l ascult luni și luni despre cât de minunat este Darujhistan și cum îmi va arăta asta și asta. Apoi, de îndată ce ajungem, el se îndepărtează, nevrând să nu aibă de-a face cu noi. Înapoi la vechii lui prieteni, presupun.

Era neplăcută, dar Duiker a simțit durerea subiacentă. Poate că ea și Cutter fuseseră mai mult decât niște tovarăși. — În schimb, spuse el, ne-ai găsit, Malazanii.

— Oh, am fi putut face mult mai rău.

— Barathol avea rude, spuse Duiker. — În Bridgeburners. Un asasin. Să-ți vezi prietenul a fost ca și cum ai vedea o fantomă. Pentru Picker, Antsy. . Amestec. Bluepearl. Vechii marini.

— Una dintre fețele alea familiare aparținând cuiva pe care nu-l cunoști.

El a zâmbit din nou. „Da,” *Oh, da, Scillara, ești într-adevăr deșteaptă.*

— Și înainte să-ți dai seama, un bătrân vindecător marin face tot ce poate pentru a-l ajuta pe Barathol Mekhar. Numai că există această istorie - chestiile care nu contează pentru prietenul nostru fierar. De-a face cu Aren și cu...

— Lamele roșii, da.

Ea îi aruncă o privire. 'Tu stiai?'

'Toti stim. bietul ticălos. Obține o afacere atât de crudă în propria sa patrie. Lucruri de genul acesta, ei bine, le putem simpatiza, pentru că avem istoriile noastre. Genul care nu poate fi ignorat pentru că ne-au pus exact acolo unde suntem, chiar aici, la un continent departe de casa noastră.

'Progres?'

— Rămâne de văzut. Și iată-ne. Phoenix Inn.

Rămase în picioare studiind semnul decrepit o clipă lungă. 'Asta e? Este o groapă.

„Dacă povestea este corectă, Kalam Mekhar însuși a intrat acolo o dată sau de două ori. La fel și Sorry, care mai târziu a luat numele de Apsalar, și acolo a cunoscut-o tânărul Crokus - care acum este cunoscut sub numele de Cutter, nu? A pune totul împreună nu este ușor. Mallet a fost acolo pentru cea mai mare parte. Acolo, adăugă el, s-ar putea să găsești chiar un bărbat pe nume Kruppe.

Ea pufni. — Cutter a vorbit despre el. Un gard uleios și un fost hoț.

— Ambasador în libertate în timpul războiului Pannion. Omul care a renunțat la Caladan Brood. Încurcă de unul singur pe majoritatea marilor lideri de pe continent.

Ochii i se mariseră ușor. 'Într-adevăr? Tot ceea ce? Cutter nu a menționat niciodată nimic din toate astea.

— N-ar fi ştiut, Scillara. A plecat cu Fiddler, Kalam și Apsalar.

„Aceasta este o poveste pe care o pun încet la cap”, a spus ea. — Apsalar. Femeia pe care Cutter o iubește.

Ah.

'Hai sa mergem, atunci.'

Și au pornit peste drum.

— Copilul a fost smuls, cred eu, a concluzionat Murillio, așezându-se pe spate în scaun. — Știu, Kruppe, este unul dintre acele lucruri care tocmai se întâmplă. Tăbăcării iau copii, nave comerciale, echipaje de pescuit, proxeneţi și temple, cu toții dacă au ocazia. Așa că știu, s-ar putea să nu fie prea multe speranțe...

— Prostii, Murillio, prieten loial al lui Kruppe. Făcând apel la acest eu rotund, ați dat dovadă de cea mai mare înțelepciune. Mai mult, Kruppe aplaudă această nouă profesie a ta. Instructor da, în toate punctele fine, arta duelului este scrisă îndrăzneață în sânge, da? Îndrăzneț este și acest Stonny Menackis, vechi partener al nimeni altul decât Gruntle of the Barbs, și nu a existat un al

treilea? Un om cu brațele lungi care nu s-a întors din Capustan? Și nu era numele lui Harllo? Kruppe trebuie să cerceteze adâncimea mai adâncă a memoriei pentru a fi sigur de astfel de detalii, dar instinctul lui strigă *adevărat!* Și cum poate fi refuzată o asemenea voce?

Cutter și-a frecat perii de pe bărbie. — M-aș putea întoarce la nava pe care am venit, Murillio. Vorbește cu cei din doc și cu bătrânele de sub chei.

— Aș aprecia asta, Cutter.

„Kruppe bănuiește o încălzire în șoaptă a inimii la dragul lui Murillio pentru noul său angajator – ah, oare Kruppe tresări la proteste vehemente? Trece el la negarea sălbatică? De ce, răspunsul este nu la amândoi!

— Lasă deoparte, Kruppe, spuse Murillio. — Băiatul este fiul ei.

— Lăsată în grija celorlalți – atunci e atât de rece la suflet? Te ridici la o fostă provocare timidă, poate? Cel mai bun tip, desigur, cel mai bun tip vreodată.

— E o poveste acolo, spuse Murillio. — Nu toate femeile sunt mame bune, destul de adevărat. Dar ea nu pare așa de bună. Adică, ei bine, ea mi-a părut o persoană cu loialitate înverșunată. Poate. Oh, nu ştiu. Ar fi frumos să-l găsești pe rădăcină, asta-i tot.

— Înțelegem, Murillio, spuse Cutter.

— Bazează-te pe Kruppe, cel mai drag prieten. Toate adevărurile se vor preda în plinătatea revelației revelatoare, imediat. Dar stai, o reuniune fortuită de alt fel vă face semn, și se aplecă în față, cu ochi mici ațintiți asupra lui Cutter. Sprâncenele clătinară.

'Mă sperii-'

— Teroarea va înflori iminent pentru bietul Cutter.

'Ce ești tu-'

O mână se așeză pe umărul lui, moale, plinuță.

Cutter închise ochii și spuse: „Trebuie să nu mai stau cu spatele la uşă”.

Murillio se ridică, brusc formal, în timp ce se înclină în fața cuiva care stătea în spatele lui Cutter. 'Istoric. Ne-am întâlnit o dată sau...

— Îmi amintesc, răspunse bărbatul, întorcându-se în vizorul lui Cutter, în timp ce aduna două scaune de la o masă din apropiere. *Mulțumesc zeilor, nu mâinii lui.*

— Te rog, mulțumește-i lui Mallet din nou...

— O voi face, a răspuns istoricul. — Între timp, nu eu sunt cel care ar trebui să facă prezentările. Acei ochi străvechi, obosiți, fixați pe Cutter. — Tu ești Cutter, da?

Se răsuci să se uite la femeia care stătea în spatele scaunului lui. Așezat așa cum era, ochii îi erau la nivel cu o pereche de sâni acoperiți cu lenjerie strânsă. Și le cunoștea bine. A fost o luptă să-și ridic privirea mai sus. — Scillara.

— Numiţi asta o introducere? întrebă ea, târând pe celălalt scaun pe care istoricul îl trase aproape. Ea s-a prins în dreapta lui Cutter și s-a așezat. — N-am mai văzut niciodată oase culese atât de curate pe o farfurie, observă ea, cu ochii ațintiți asupra resturilor de prânz.

Kruppe se ridică șuierând. A început să-și fluture mâinile. „Kruppe se grăbește cu binevenit cuvenit în această mare companie către deja îndrăgita Scillara a Ochilor Cunoscători și alte accesorii asortate de farmec pe care Kruppe și-ar dori cu drag să privească cu bună știință, dacă nu pentru cerințele urâte, de decor. Bine ai venit, strigă Kruppe, chiar dacă se prăbușește pe spate - *uf!* — epuizat de entuziasmul lui și plin de gropițe de dorință.

Murillio se înclină spre Scillara. — Nu voi fi la fel de grosolan ca Kruppe cu gropițe. Sunt Muril timid, un vechi prieten al lui Cro Cutter.

A început să-și reambaleze pipa cu frunze de rugină. — Cutter vorbea adesea despre farmecul tău, Murillio, când vine vorba de femei, și ea se opri să zâmbească.

Murillio s-a așezat puțin greu și Cutter a văzut, amuzat ironic, că arăta mai treaz acum decât a fost în câteva zile, poate de la înjunghiere.

Kruppe își evantai fața îmbujorată. Apoi a ridicat o mână. „Sulty! Creatură dulce, cel mai bun vin din casă! Nu așteptați! Du-te pe stradă până la Peacock și cumpără-ne o sticlă din *cel* mai bun vin al lor! Cel mai bun vin din casa lor, da! E ceva în neregulă, Meese? Kruppe nu a însemnat nicio insultă, sincer! Sulty, fii cu tine, copile! Meese, de ce...

— Nu mai mult, spuse Murillio, cu excepţia cazului în care vrei să aduni tot mai multe insulte la adresa credinciosului nostru proprietar, până când ea vine aici și te ucide pe loc.

'Neînțelegere groaznică! Entuziasm și...

— Gropiţe, ştim.

Cutter a spus: „Scillara a fost un urmaș al taberei în orașul rebel al lui Sha'ik din Raraku. Ei, nu un adept ca asta, adică...

— Da, am fost, spuse ea. 'Doar asta.' Ea a lovit cu scântei bolul. — Jucărie pentru soldați. În special, Malazans. Renegați din armata lui Korbolo Dom. Ucigatorii

lui. Am fost apoi smuls din ceea ce ar fi fost o existență scurtă și amorțită de un preot Malazan fără mâini, care m-a târât prin jumătate din șapte orașe, împreună cu Cutter aici. Ea a trimis un flux de fum în sus, apoi a continuat. — Chiar în interiorul Mării Otataral, am fost săriți. Preotul a fost doborât. Cut shy;ter s-a dezbrățat și am avut un copil - nicio legătură reală între cei doi, apropo, în afară de momentul prost. Unii săteni ne-au găsit și ne-au salvat – fiul lui Osserc s-a prezentat pentru asta – și așa i-am adunat pe Barathol Mekhar și Chaur, compensând pe cei doi pe care îi pierdusem în ambuscadă.

„Acum, în mod normal, nu spun povești lungi ca aceasta, dar ceea ce ți-am dat a fost necesar pentru ca tu să înțelegi câteva lucruri importante. Unu: Am lăsat copilul în sat, fără regrete. Doi: Cutter, care a fost cu noi pentru că The Rope credea că Felisin Younger avea nevoie de protecție, aproape a murit și trăiește acum cu sentimentul că nu a reușit să-și îndeplinească sarcina, deoarece Felisin a fost luat de la noi. Trei: Cutter are și inima frântă și oricât de mult ne-am distrat până la urmă, el și cu mine, este clar că nu-l pot ajuta cu asta. Și, în sfârșit, patru: îi este rușine de mine pentru că probabil crede că sunt prea grasă și crede că o să vă gândiți și voi toți la același lucru.

Toți cei trei bărbați care se înfruntau cu ea au clătinat cu entuziasm din cap, în timp ce Cutter stătea cu capul în mâini.

Sulty a sosit să trântească o sticlă groasă de lut praf și încă două pahare. — Trei consilii, Kruppe!

Kruppe și-a pus în mână trei monede de argint fără un scâncet.

După o clipă lungă, istoricul a oftat, a întins mâna și a desfundat botul. A adulmecat gura. Sprâncenele ridicate. — Goliți gunoiul din pahare, vă rog.

Au făcut-o și Duiker a turnat.

— Cutter, spuse Murillio.

'Ce?'

— Ai fost dezmembrat? Zei de jos, omule!

„Kruppe se luptă să guste din minunea acestui vintage minunat, așa că este amețit de această poveste îngrozitoare. Lumea este cea mai crudă, dar mântuirea se desfășoară în cele din urmă, binecuvântați să fie toți zeii, zeițele, spiritele, marsupialele și amfibienii și într-adevăr toți ceilalți. Îmbătat de pumni e sărmanul Kruppe, legănat în acest fel, bătut în ala, bătut oblic în toate direcțiile deodată, aproape de a exploda. Iubita Scillara, spui o

poveste cea mai ciudată și o spui prost. In ciuda acestui fapt, vezi-ne aici, fiecare tăvălindu-se la aceste revelații prost spuse!

— Poate că sunt excesive în eforturile mele de a rezuma, vă acord, spuse Scillara al timidă. „Dar m-am gândit: cel mai bine să trecem prin etapa incomodă, iar acum suntem aici, relaxați și dornici să bem acest vin fin. Am decis că îmi place Phoenix Inn.

Duiker se ridică. — Sarcina mea s-a încheiat, voi...

— Stai jos, bătrâne, spuse ea. — Dacă trebuie să-ți dau viața înapoi, o voi face. Mai puțin dureros, se speră, să participăm la compania noastră astăzi, nu crezi?

Istoricul se aşeză încet pe loc.

Kruppe scoase un oftat. „Să fie milă de noi, bărbații la această masă, suntem depășiți numeric!”

— Înțeleg că Cutter nu a spus nimic, observă Scillara. — Nici măcar cum aproape ne-am înecat când luna s-a despărțit și a căzut din cer. Salvat de un dragon.

— Într-adevăr, voi rămâne, spuse Duiker, cu condiția să dai înapoi și să ne spui cu timiditate toată această recuzită, Scillara.

'Cum doriți.'

— Din momentul în care l-ai întâlnit prima dată pe Heboric.

— Va dura toată noaptea, spuse ea. — Și mi-e foame.

— Murillio va fi încântat să ne cumpere cina, a declarat Kruppe.

— Pentru o dată ai dreptate, spuse Murillio.

— Nu cred că ești prea gras, spuse Cutter. — Nu cred așa ceva, Scil shy;lara. *Prea bine, da. Și de ce nu vezi cum se uită Barathol la tine? În ceea ce mă privește, ei bine, Apsalar a fost destul de deștept ca să scape și nu o voi supăra asta. De fapt, mă îndoiesc că există o femeie suficient de jos pentru mine oriunde în lume.*

A fost prea autocompătimitor? Nu, doar realist, a decis el.

Oh, și apropo, toată lumea, acel dragon poartă mătase și își așteaptă timpul la bordul naibii ei blestemate, chiar acolo, în portul Darujhistan. . Ah, și am menționat că orașul este în pericol iminent?

Sticla de vin a fost gata și Sulty a fost trimisă pentru alta. Meese a fost rapid liniștită de comenzile pentru cină și de știrea că, în cele din urmă, deșeurile pe care ea le-a stocat aveau să fie abordate și consumate în exces.

Așa cum Scillara și-a spus povestea.

In timp ce mintea lui Cutter, îmbibată de alcool, rătăcea prin toate acele gânduri care nu erau nimic altceva decât autocompătimire. *Nu o femeie nicăieri* . .

Lady Challice Vidikas stătea la un capăt al mesei, Shardan Lim în stânga ei, Hanut Orr în dreapta ei. Pentru această noapte, a purtat mătase verde smarald, haina scurtă strânsă, fără guler pentru a-și expune gâtul neîmpodobit, pudrat și decoltat pentru a-și dezvălui sânii parfumați. Părul ei era legat, înțepat cu ace de argint. Rouge și-a înroșit obrajii. Kohl și-a îngroșat genele. Cerceii depindeau de urechile ei într-o matrice sclipitoare, de verdele smaraldului și albastrul de safir. Mânecile scurte ale hainei îi dezvăluiau brațele goale, pielea moale, netedă, ușor plinuță, nepătată de soare. Jambiere din piele de puști periată îi acopereau membrele inferioare și pe picioarele ei se afla cel mai recent stil de sandale, cea cu toc înalt ca pegli.

Vinul de chihlimbar strălucea în pahare de cristal. Lumina lumânărilor a pictat moale și auriu fiecare detaliu într-o piscină care s-a stins în întuneric dincolo de cei trei de la masă, astfel încât servitorii s-au mișcat în umbră, părând doar să curețe vasele, să rearanjeze decorurile și să livreze încă mai multă mâncare.

Ea însă a ales la masă, dorind să fie oarecum beată pentru ceea ce avea să vină la sfârșitul acestei nopți. Singura întrebare la care nu a putut să răspundă a fost. . *care prima?*

Oh, era emoție sexuală – nu putea nega asta. Ambii bărbați erau sănătoși și atrăgători, deși în moduri foarte diferite. Și ambele la fel de detestabile, dar ea credea că ar putea trăi cu asta. Cu siguranță, inima ei nu avea să joace niciun rol în ceea ce urma, nicio cedare, nicio confuzie care ar putea duce la sentimente conflictuale sau sentimente de orice fel.

Ar putea să rămână simplu. Toată lumea a folosit ceea ce avea, nu-i așa, mai ales când ceea ce s-a dovedit de dorit pentru ceilalți. Așa a acumulat puterea, până la urmă. Un bărbat de aici, la dreapta sau la stânga, ar avea-o în noaptea asta – oare ar fi decis deja care dintre ei? O aruncare a degetelor. Un pariu în carne și oase. Nu era sigură – seara era încă devreme și până acum nu văzuse semne evidente de concurență.

Hanut spuse: — Shardan și cu mine am discutat despre tine toată după-amiaza, Lady Challice.

'Oh? Cât de măgulitor.

— A fost în noaptea uciderii unchiului meu, nu-i așa? La moșia doamnei Simtal — ați fost acolo.

— Am fost, da, Hanut.

— În acea noapte, tânărul Gorlas Vidikas ți-a salvat viața.

'Da.'

— Și așa ți-a câștigat inima, spuse Shardan Lim, zâmbind în spatele paharului în timp ce sorbea.

— Faci să sune un lucru ușor, a spus ea, să-mi câștigi inima.

„Atunci recunoștința a făcut un început bun”, observă Shardan în timp ce Hanut se liniștea ca și cum ar fi dispus să asculte și să nu se aventureze altceva – cel puțin pentru moment. — Era foarte tânăr, la fel ca tine. O epocă în care farmecele păreau să strălucească orbitor de strălucitor.

— Și am fost uluită, spuse ea.

„Gorlas s-a descurcat foarte bine, ar trebui să spun. Se speră că în fiecare zi își exprimă timiditatea mulțumită. . când el este aici, vreau să spun. Toate gesturile potrivite, complet lipsite de ambiguitate și altele asemenea.

Hanut Orr se agită. — De prea mult timp, Lady Vidikas, Casa Orr și Casa D'Arle au fost în conflict în Consiliu. Generații din asta și, în ceea ce mă privește, fără un motiv întemeiat. Îmi doresc, de multe ori, ca tatăl tău să mă întâlnească, să mă descurc, să fac ceva nou și de durată. O alianță, de fapt.

— Un obiectiv ambiţios, Hanut Orr, spuse Challice. *Din nefericire, tatăl meu crede că ești un măgar care se îmbrățișează. Un adevărat Orr, cu alte cuvinte.* — Și sunt binevenit, sunt sigur, să faci o astfel de uvertură. Vă doresc remorcherul Doamnei.

— Ah, atunci am binecuvântarea ta într-un asemenea efort?

'Desigur. Îl va impresiona pe tatăl meu? Rămâne de văzut.

— Cu siguranță te preţuiește cu drag, murmură Shardan Lim. — Cum a putut să nu?

Am aceasta lista . . „Casa Vidikas a fost întotdeauna o prezență modestă în Consiliu”, a spus ea. „O succesiune lungă și neîntreruptă de bărbați și femei slabi, în mod singular lipsiți de ambiție”.

Hanut Orr pufni și întinse mâna după paharul lui. — Cu excepția celor mai recente, desigur.

'Desigur. Ideea mea este că tatăl meu acordă puțină pondere dorințelor Casei Vidikas, iar acum fac parte din acea casă.

— Te enervezi?

Ea îşi fixă privirea asupra lui Shardan Lim. — O întrebare îndrăzneaţă, domnule.

— Scuzele mele, Lady Vidikas. Cu toate acestea, am venit să te prețuiesc și, așadar, îți doresc numai fericire și mulțumire.

— De ce ţi-ai imagina că am simţit altfel?

— Pentru că, spuse Hanut Orr târâtor, ai bătut vinul înapoi în noaptea asta ca o curvă de tavernă. Și s-a ridicat. „Mulțumesc, Lady Vidikas, pentru o seară cât se poate de plăcută. Trebuie, din păcate, să-mi iau concediu.

Luptându-se împotriva furiei, ea a reușit să dă din cap. — Desigur, domnule consilier Orr. Iartă-mă dacă nu te văd afară.

El a zambit. — S-a făcut ușor, milady.

Când a plecat, Shardan a înjurat încet pe sub răsuflarea lui. — Era supărat pe tine.

'Oh?' Mâna care îi ridică paharul la buze tremura, văzu ea.

— Hanut vrea ca tatăl tău să vină la el, nu invers. Nu va fi un cățeluș zvârcolit pentru nimeni.

„Un pui nu este niciodată suficient de puternic pentru a face prima mișcare, Shardan Lim. A înțeles greșit provocarea mea.

— Pentru că implică un eșec al prezentului din partea lui. O defecțiune a nervilor lui.

— Poate că da, iar asta ar trebui să-l înfurie pe mine? Cum, mai exact, funcționează?

Shardan Lim râse și, în timp ce se întindea, era clar că, eliberat acum de umbra lui Hanut Orr, era ca o floare mortală care se deschidea spre noapte. — L-ai arătat pentru bătăuşul însemnat, dar cu voinţă slabă care este.

— Cuvinte neplăcute pentru prietenul tău.

Shardan Lim se uită în jos la paharul său în timp ce bea o gură. Apoi a spus într-un mârâit: — Hanut Orr nu este prietenul meu.

Vinul îi făcea creierul să se simtă ciudat de liber, nelegat. Nici măcar nu mai gusta din fiecare înghițitură, fuseseră atât de multe, servitorul o fantomă tăcută strecurându-și să-și umple din nou paharul. — Cred că el crede altfel.

'Mă îndoiesc de asta. A fost o conspirație blestemată cu Casa Orr care la văzut pe tatăl meu asasinat. Și acum se pare că familia mea este prinsă în capcană, iar jocurile continuă.

Aceasta era cea mai neașteptată parte a bărbatului și ea nu știa cum să răspundă la ea. — O asemenea onestitate mă umilește, Shardan Lim. Pentru cât merită, voi păstra pentru mine ceea ce am auzit în această noapte.

— Nu e nevoie, dar mulțumesc oricum. De fapt, aș prefera ca soțul tău să înțeleagă bine cum stau lucrurile. Hanut Orr este un om periculos. Casa Lim și Casa Vidikas împărtășesc multe lucruri, printre care principalele stigmatul lipsei de respect asupra Consiliului. Chiar și dispreț. Am fost curios, iar acum privirea pe care o întoarse asupra ei era ascuțită, cercetătoare. — Această aventură a soțului tău, care a făcut vreodată forță pentru ca acest fierar al lui să ajungă membru în Consiliu – la ce joacă Gorlas?

Ea clipi confuză. — Îmi pare rău, habar n-am.

'Poți afla? Pentru mine?'

— Nu sunt sigur dacă pot – Gorlas nu se încrede în mine în astfel de chestiuni.

— Se încrede în tine deloc? El a continuat fără să aștepte răspunsul ei (nu că ar fi avut unul). — Lady Vidikas — Challice — te irosește, înțelegi? Văd asta - zei, mă lasă furios! Ești o femeie inteligentă, o femeie frumoasă, iar el te tratează ca pe una dintre aceste plăci de argint. Încă o posesie, încă o piesă în tezaurul lui.

Ea a pus paharul jos. — Ce vrei de la mine, Shardan Lim? Este un fel de invitație? O conspirație a iubirii? Încercări la spatele soțului meu? În timp ce el călătorește ici și colo, tu și cu mine ne întâlnim într-un han mizerabil? Deveniți intim unul cu corpul celuilalt, apoi vă întindeți pe spate și faceți planuri inutile, ne mințiți-vă la nesfârșit despre un viitor împreună?

Se uită fix la ea.

Toți servitorii au dispărut cu o discreție neobișnuită în camerele laterale, în bucătării, oriunde în afară de această sufragerie. Până și servitorul de vinuri dispăruse. Lui Challice i-a trecut prin minte că servitorul lui Shardan probabil că fusese liber cu monede printre toiagul casei și acel bărbat viclean și tăcut era acum afară, în curte, dând o țeavă unor servitori cu ochi nerăbdători și toți râdeau, râdeau, își dădeau ochii peste cap. si mai rau.

Prea târziu, își dădu seama, să schimbe ceva din toate astea. Pentru a curăța gândurile groaznice din mințile lor meschine.

— Descrieți, spuse în cele din urmă Shardan Lim, un aranjament cel mai sordid, cu tot cinismul unui veteran în astfel de chestiuni. Și asta nu cred. Ai fost credincios, Challice. Altfel nu mi-ar păsa atât de mult de tine.

'Oh? Atunci m-ai spionat? A fost o întrebare batjocoritoare care și-a pierdut aura lipsită de griji, când bărbatul nu a exprimat nicio negare, iar ea s-a simțit brusc înghețată până la os. — Să urmărești soția altui bărbat prin preajmă nu pare un lucru onorabil de făcut, Shardan Lim.

„Dragostea nu are onoare".

'Dragoste? Sau obsesie? Nu este propria ta foame de posesie care te face să te sfinţeşti de o femeie deţinută de un alt bărbat?

— El nu te deține. Acesta este punctul meu de vedere, Challice. Asemenea noțiuni de proprietate nu sunt altceva decât minciuni întortocheate deghizate în dragoste. Nu am niciun interes să te dețin. Nici dacă te-aș fi furat – dacă aș fi făcut-o, aș fi găsit o scuză pentru a mă duel cu soțul tău demult și l-aș fi ucis fără necaz. Pentru dumneavoastră. Pentru a-ți da viața înapoi.

— Cu tine alături de văduva îndurerată? Oh, asta ar părea ciudat acum, nu-i așa? Eu sprijinindu-mă de brațul bărbatului care mi-a ucis soțul. Și îmi vorbești despre libertate? Și-a dat seama că era șocată treaz. Prin ceea ce acest bărbat a fost timid; prin adâncimea uluitoare a dorinței sale depravate.

— Să-ți dau viața înapoi, am spus.

— Te voi întreba din nou: ce vrei?

„Pentru a-ți arăta ce înseamnă să fii liber. Să-ți tai lanțurile. Du-mă în patul tău dacă vrei așa. Sau nu. Trimite-mă de aici cu cizma ta în spate. Alegerea este a ta. Vreau să-ți simți libertatea, Challice. În sufletul tău — lasă-l să ardă, luminos sau întunecat după cum vrei, dar lasă-l să *ardă* ! Te umple în întregime.

Respirația îi venea repede, superficial. Oh, asta a fost cea mai neașteptată tactică a lui. *Nu-mi da nimic, femeie. Nu, dă-ți-o ție în schimb. Folosește-te de mine. Ca dovadă. De libertatea ta. În seara asta poți să te faci din nou liber. Așa cum te simțeai când erai mai tânăr, când nu era niciun soț care să-ți cântărească brațul. Înainte ca cătuşele solemne să fie strecurate.* Într-adevăr, o invitație extraordinară. — Unde sunt servitorii mei?

— Pleacă pentru tot restul nopţii, Lady Vidikas.

— La fel ca Hanut Orr. Sta acum într-o tavernă, spunând tuturor...

— Nu am aranjat nimic cu ticălosul ăla. Și trebuie să realizezi, el va vorbi dacă se întâmplă ceva sau nu. Să te rănesc. Reputația ta.

— Apoi soțul meu va auzi de asta, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic.

— Și dacă stai în fața lui Gorlas și negi zvonurile, te va crede, Challice?

Nu. *Nu ar vrea.* — Nu va accepta să fie încornorat.

„Va zâmbi pentru că nu-i pasă. Până când îi servește să provoace pe unul dintre noi, pe mine sau pe Hanut, la duel. La un punct de onoare. Este un duelist bun. Una crudă la asta. El nesocotește toate regulile, orice dreptate. Victoria este tot ceea ce contează și dacă asta înseamnă să arunce nisip în ochii adversarului său, el va face exact asta. Un om foarte periculos, Challice. N-aș vrea să-l înfrunt cu spadele descoperite. Dar o voi face dacă trebuie. Apoi clătină din cap. — Dar nu voi fi eu.

'Nu?'

— Va fi Hanut Orr. Acesta este bărbatul pe care îl dorește pentru tine. Te-a dat lui Hanut Orr – un alt motiv pentru care a plecat în fugă, din moment ce a înțeles în sfârșit că nu-i voi permite.

— Așadar, în locul lui Gorlas în această noapte, mi-ați apărat onoarea.

— Și a eșuat, pentru că Hanut îți strică reputația chiar și atunci când vorbim. Când am spus că te poți folosi de mine, Challice, am vrut să spun serios. Chiar și acum, aici, poți să-mi spui să-l caut pe Hanut - da, pot ghici unde este acum - și să-l chem afară. Pot să-l omor pentru tine.

— Reputația mea. .'

— E deja distrus, Lady Vidikas, și îmi pare sincer rău pentru asta. Spune-mi ce vrei să fac. Vă rog.'

Ea a tăcut. Devenise greu să gândesc clar. Consecințele se prăbușeau ca o avalanșă și ea a fost îngropată, tot aerul scos din plămâni. Îngropat, da, în ceea ce nici nu se întâmplase.

Inca.

— Voi încerca această libertate a ta, Shardan Lim.

Se ridică, cu o mână aşezându-se pe strânsoarea rapiei. 'Doamnă.'

Oh, ce nobil. Pufnind, se ridică. — Ai pus mâna pe armă greșită.

Ochii i se mariră. Surpriza a fost reală sau prefăcută? Era o licărire de triumf în acei ochi albaștri și albaștri? Nu l-a putut găsi deloc.

Și asta a speriat-o.

— Shardan. .'

'Doamnă?'

„Nu-ți dori un viitor. Mă înțelegi?'

'Fac.'

„Nu îmi voi elibera inima doar pentru a o lega din nou”.

— Bineînţeles că nu o vei face. Ar fi o nebunie.

Ea l-a mai studiat o clipă și nu a primit nimic nou pentru acel efort. „Mă bucur că nu sunt beată”, a spus ea.

Și s-a înclinat.

Făcând, în acel singur gest, această noapte de adulter atât de tare. . nobil.

Noaptea se scurge în Darujhistan, o ceață densă orbitoare în care oamenii se poticnesc sau se ascund în timp ce merg pe alei și străzi. Unii sunt atrași ca moliile de zonele luminate și de șuieratul etern primitor al gazelor de pe stâlpii din fier forjat. Alții caută să se miște ca una cu întunericul, cel puțin până când vreo bucată de veselă blestemată plesnește sub picioare sau o pietricică este trimisă să se zbată. Și peste tot se poate vedea sclipirea mică a ochilor rozătoarelor sau se aude alunecarea cozilor.

Lumina strălucește prin obloane și ferestre de sticlă cu barbote, dar nu contează lumina și tot somnul pașnic și discursul și tot restul pe care o astfel de iluminare le-ar putea dezvălui! Așteptările s-au predat atât de repede și previzibil!

O femeie în al cărei suflet ardea libertatea negru și arzător își arcuiește spatele, în timp ce doar al doilea bărbat din viața ei alunecă adânc în ea și ceva se aprinde în mintea ei - Gorlas și-a folosit vreodată degetele în acest loc, până la urmă și degetele nu se pot potrivi - *zeii de mai jos!*

Dar lăsați asta acum - într-adevăr, imaginația este suficientă pentru a face elocvente toate mișcările stângace și sunetele ciudate și bâjbâitul după asta și asta și apoi asta - nu mai mult! În întuneric adevărat, da, către bărbatul fără degete care își urmărește următoarea victimă.

La o nouă moșie și la căpitanul Torvald Nom al Gărzii Casei, la câteva momente de la plecarea în noapte cu toată securitatea în mâinile atât de capabile ale lui Scorch și Leff (da, a muncit din greu la asta), care se oprește să privească un negru doi- trăsura de persoane se îndreaptă spre curte

și ai cărei ochi se subțire până la cele mai multe fante de suspiciune și curiozitate și un sentiment de necăjit de. . ceva, în timp ce o siluetă îmbrăcată, cu glugă iese în vedere și alunecă ca un gând rău în sus pe scări și în casa principală. *Cine* . . Nu te mai gândi, Torvald Nom! Pe drumul tău, da, înapoi acasă la soția ta iubitoare și impresionată în mod corespunzător. Gândește-te la nimic altceva decât la asta și la asta singur și fii pe drumul tău!

Un paznic cu dureri ocazionale în piept îi chestionează pe clienții unui bar, căutând martori care ar fi putut vedea pe cineva plecând să-l urmeze pe acel localnic pe alee pentru a-l bate până la moarte și nimeni nu ar păși înainte în numele acelei victime nefericite? S-ar putea, da, dacă vreunul dintre noi l-a plăcut, vezi. .

Într-o criptă (irațional de bine luminată, bineînțeles) stă un bărbat care planifică prăbușirea orașului, începând cu o mână de malazani, și stă cel mai mulțumit în absența umbrelor sau a oricărei alte ambivalențe impuse realității.

Afară în Chuffs, în timp ce alunițele dorm în pătuțurile lor minuscule, Bainisk se așează lângă patul lui Harllo pentru a auzi mai multe povești despre Darujhistan, pentru că Bainisk s-a născut în Chuffs și nu a părăsit-o niciodată, vezi tu, iar ochii îi strălucesc în timp ce Harllo șoptește despre bogății și tot felul de mâncăruri minunate și monumente și statui grozave și foc albastru peste tot și în curând ambii adorm, Harllo în patul lui norocos și Bainisk pe podea lângă el, iar peste drum, Venaz vede asta și batjocorește pentru a-și etala ura față de ambii Bainisk. și noul favorit al lui Bainisk când Venaz era cel mai bun al lui, dar Bainisk era un trădător, un mincinos și mai rău și într-o zi Harllo avea să plătească pentru asta...

Pentru că Harllo avea dreptate. Era un băiat care atrăgea bătăuși ca o piatră de foc și acesta a fost un fapt crud și oamenii lui erau o legiune și a fost o binecuvântare dumnezeiască faptul că atât de mulți au supraviețuit și au crescut pentru a se răzbuna pe toți acei oameni nu la fel de deștepți ca ei, dar chiar și aceasta este o recompensă amară și niciodată atât de satisfăcătoare pe cât ar putea fi.

Înapoi la Darujhistan, cu ușurare, în timp ce un Corb Mare se lansează înspre cer de pe turnul moșiei lui Baruk, urmărit cu satisfacție diabolică de un demon ghemuit și supraponderal care se uită din gura unui coș care scuipă scântei.

Și aceasta a fost o noapte ca oricare alta, o sferă de așteptări și anticipări, dezvăluiri și perturbări. Uită-te in

jur. Uită-te in jur! Pe toate părțile, zi și noapte, lumină și întuneric! Fiecare pas făcut cu hotărârea fermă de a crede în terenul solid care îl așteaptă. Fiecare pas, unul după altul, din nou și din nou, și niciun margine periculos nu căscă înainte, oh, nu.

Pas și pas, acum, pas și pas-

CAPITOLUL ZECE

Vii să-mi spui când se termină muzica
Când muzicienii sunt înghițiți de flăcări
Fiecare instrument se înnegre și se prăbușește în cenușă
Când dansatorii se poticnesc și își întind membrele bolnave
putrezind și zvâcnind pielea desprinzându-se
Vii să-mi spui când se termină muzica
Când stelele pe care le-am împins spre cer își pierd vuietul
Și norii pe care i-am creat în furie vizibilă explodează acum
Când prinții strălucitori ai privilegiilor trec cu zâmbete moarte
căzând de pe fată o mulțime de măști înșelătoare
Vii să-mi spui când se termină muzica
Când rațiunea se scufundă în mlaștina superstiției
Purtarea unui război de zece mii de armate a înțepat până la bici
Când încetăm să privim în sus chiar și când începem alergarea noastră nebună
în neantul prostiei cu coruri cerești țipând
Vii să-mi spui când se termină muzica
Când muzicienii nu sunt decât niște bețe negre care rânjesc
Fiecare instrument care își plânge moartea frenetică strigă pe drum
Când celor rămași în picioare li s-a tăiat gura
lăsând găuri din care bate veşnic un vânt de mănăstire
Vii să-mi spui când se termină muzica
Focul îmi mănâncă respirația și agonia umple acest cântec
Când degetele îmi trosnesc sforile și îmi cad din mâini
Și acest dans răsucește fiecare mușchi ca o frânghie arzând
în timp ce râsul tău urmează cadavrul meu mototolit
Nu vrei să vii să-mi spui când se termină muzica
Când pot să sară departe și să înfrunt un zeu sau o mie
Sau nimic în această binecuvântată fericire a uitării

Când voi putea deschide această cutie și eliberez furia crudă și amară
la toţi proştii nebuni care se înghesuiau uşa în zbor panicaţi
Privește-mă și privește-mă cu ochii mari și șocați
Cu neîncredere cu groază, cu umbrire indignată de a reproșa
Iar nu strigații sunt ca niște bătăi de tobe care anunță un adevăr
Muzica se termină cu prietenii mei, prietenii mei ticăloși și disprețuitori și vedeți-mă -
vezi-mă trântesc ușa trântește-o tare — în toate fețele tale!

Muzica se termină, Fisher kel Tath

Cizmele lui scrâșneau pe pietre uzate de apă și alunecoase de ceață în timp ce se îndrepta spre malul apei. Pantele abrupte ale versanților din jur erau înverzite, pădure tropicală deasă, copaci cu scoarță purpurie înalți, bărbi de mușchi atârnând de trunchiuri răsturnate.

Endest Silann s-a sprijinit de toiagul lui de mers, cu muşchii picioarelor tremurând. Se uită în jur în timp ce își recăpăta încet răsuflarea. Era frig, arcul soarelui tocmai aluneca pe lângă vârfurile vestice, iar umbra înghiți valea râului.

Apa neagră a trecut și el a simțit frigul – nu era nevoie să se ghemuiască, nu trebuia să alunece o mână în curentul tragător. Acest râu întunecat nu semăna deloc cu Dorssan Ryl. Cum s-ar fi putut aștepta altfel? Noul este întotdeauna doar un ecou stricat al vechiului și orice șoaptă de asemănare pe care și le-ai imaginat nu fac altceva decât să usture de durere, lăsându-l învăluit de pierdere. Oh, fusese un prost, că a călătorit până aici. Cauti ce? Nici măcar nu putea să răspundă.

Nu, poate că ar putea. *Evadare. Scurt, da, dar scăpați totuși.* Lașul fuge, știind că trebuie să se întoarcă, dorindu-și ca călătoria de întoarcere să-l omoare, să-și ia viața așa cum a făcut-o pe bătrâni peste tot. *Dar ascultă! Îți poți modela sufletul - transformă-l într-o găleată, una cu scurgeri pe care o porți. Sau sufletul tău poate fi o frânghie, groasă și răsucită, refuzând să se rupă chiar și atunci când se prinde la un nod după altul. Alege-ți imaginea, Endest Silann. Ești aici, ai ajuns până aici, nu-i*

așa? Si așa cum ți-a spus. . nu e mult mai departe. Nu mult mai departe deloc.

Mirosea a fum de lemne.

Uimit, alarmat, se întoarse de la goana râului. Cu fața în amonte, de unde venea briza târzie a după-amiezii. Acolo, în întuneric îndepărtat, strălucirea stinsă a unui foc de tabără.

Ah, nicio scăpare până la urmă. Își dorise singurătate, față în față cu o natură intratabilă, timidă, diferită. Ar fi vrut să simtă. . irelevant. Își dorise ca sălbăticia să-l lovească fără sens, să-l lase umilit, redus la un nenorocit. Oh, își dorise multe, nu-i așa?

Cu un mormăit acru, Endest Silann a început să meargă în amonte. Cel puțin, focul i-ar încălzi mâinile.

La treizeci de pași depărtare, putea să vadă silueta singuratică înfruntă cu flăcările fumurii. Uriaș, cu umeri rotunzi, așezat pe un buștean căzut. Și Endest Silann a zâmbit în semn de recunoaștere.

Doi păstrăvi înțepați pe frigărui gătite deasupra focului. O oală cu ceai fierbinte stătea cu un umăr înnegrit întins în cărbuni. Două cești de tablă s-au încălzit pe stânca plată care alcătuiește o parte a vetrei.

Un alt buștean aștepta vizavi de cel pe care stătea domnul războiului, Caladan Brood, care se răsuci încet pentru a-l privi pe Endest Silann apropiindu-se. Fața lată, ciudat de bestială, s-a împărțit într-un zâmbet ironic. — Dintre toţi oaspeţii pe care mi-am imaginat în această noapte, vechi prietene, nu mi-ai venit în minte. Iartă-mă. Ți-ai luat timp de când ai început timid să cobori în această vale, dar pentru asta voi face plăcere îngăduință - dar nu te plânge dacă peștele este prea gătit.

— Plângerile sunt departe și așa vor rămâne, Călădan. Mi-ai trezit pofta de mâncare, băutură și, mai ales, companie.

— Atunci stai, fă-te confortabil.

— Așa că, într-adevăr, ți-ai desființat armata după asediu, spuse Endest Silann, făcându-și drum pentru a se stabili. — Au existat zvonuri. Desigur, stăpânul meu nu a spus nimic.

— Vezi-mă acum, spuse căpetenia războiului, comandând o armată de pietre umede, și da, se dovedește mult mai puțin supărătoare decât ultima. În sfârșit, pot dormi liniștit noaptea. Deși, potrivirea inteligenței cu acești păstrăvi m-a provocat puternic. Acolo, ia una dintre acele

farfurii și iată, totuși, ai grijă la oase, a adăugat el în timp ce punea un pește pe farfurie.

— Singur aici, Caladan Brood, mă face să mă întreb dacă te ascunzi.

— Poate că sunt, Endest Silann. Din păcate, ascunderea nu funcționează niciodată.

— Nu, nu se întâmplă niciodată.

Niciunul nu a vorbit o vreme în timp ce luau cina. Păstrăvul era într-adevăr exagerat, dar Endest Silann nu spuse nimic, pentru că era totuși delicios.

Dacă Anomander Rake era un mister învăluit în întuneric, atunci Caladan Brood era unul îmbrăcat în genialitate. Scurt de cuvinte, el putea totuși să facă pe oricine să se simtă binevenit și, într-adevăr, apreciat. Sau, mai degrabă, putea atunci când presiunile de comandă nu erau ghemuite pe umerii lui ca un munte blestemat. Aşadar, înţelesese bine Endest Silann, această noapte a fost un cadou, cu atât mai preţios cu cât era cu totul neaşteptat.

Când masa a fost terminată, sosirea nopții a închis lumea dincolo de lumina focului. Goana râului era o voce, o prezență. Apa curgea indiferentă în fața zgomotului și plonjării soarelui, a lunii învăluite și a învârtirii lente a stelelor. Sunetul ajungea la ei într-un cântec fără cuvinte și orice efort de a-i înțelege sensul era fără speranță, căci, la fel ca apa însăși, nu se putea prinde sunetul. Fluxul era neîncetat și incomensurabil și la fel cum liniștea nu a existat de fapt, la fel de adevărată, liniștea absolută.

'De ce esti aici?' întrebă Endest Silann după un timp.

— Aș vrea să-ți pot răspunde, vechi prieten, iar Burn știe că dorința de a ușura povara este aproape copleșitoare.

— Tu presupui, Caladan, că nu știu ce ne așteaptă.

— Nu, nu fac asta – la urma urmei, ai căutat un pelerinaj, în acest râu – și printre Tiste Andii, acest loc s-a dovedit a fi o momeală misterioasă. Totuși mă întrebi de ce sunt aici și așa trebuie să fie cunoștințele tale. . incomplet. Endest Silann, nu pot spune mai mult. Nu te pot ajuta.'

Bătrânul Tiste Andii a privit în altă parte, în întunericul unde râul cânta noaptea. Deci, alții veniseră aici, atunci. O nevoie instinctivă să-i atragă, da, la fantoma lui Dorssan Ryl. Se întrebă dacă au simțit aceeași dezamăgire ca și el când a văzut aceste ape negre (dar nu suficient de negre). *Nu este la fel. Nimic nu este niciodată, începând cu noi înșine.* „Nu cred prea mult în iertare”, a spus el.

— Dar restituire?

Intrebarea l-a uluit, i-a furat respirația. Râul s-a repezit cu sunetul a zece mii de voci și acele strigăte i-au umplut capul, s-au întins în piept pentru a-i strânge inima. Frig i s-a acumulat în intestine. *Pe lângă Abis. . astfel de. . ambiție.* Simți stropirea înghețată de lacrimi pe obrajii lui încălziți de foc. — Voi face tot ce pot.

— Știe asta, spuse Caladan Brood cu atâta compasiune încât Endest Silann aproape că strigă. — S-ar putea să nu crezi asta acum, continuă uriașul războinic, dar vei găsi că acest pelerinaj merită. O amintire pentru a da putere atunci când ai cea mai mare nevoie.'

Nu, nu credea asta acum și nu-și putea imagina să creadă asta vreodată. Chiar și așa. . *ambiția* . _ Atât de îngrozitor, atât de uluitor.

Caladan Brood turnă ceaiul și puse o ceașcă în mâinile lui Endest. Tina a aruncat căldură în degetele lui înghețate. Lordul războinic stătea lângă el acum.

— Ascultă râul, Endest Silann. Un sunet atât de liniștit. .'

Dar în mintea anticului Tiste Andii, acel sunet era un cor de plâns, un potop copleșitor de pierderi și disperare. Fantoma lui Dorssan Ryl? Nu, aici s-a golit acel râu mort de mult timp, alimentând nebunia de la miezul nopții a istoriei sale într-un torent unde se învârtea cu o mie de alți curenți. Variații nesfârșite pe aceeași aromă amară.

Și în timp ce se uita în flăcări, a văzut din nou orașul murind într-o conflagrație timidă. Kharkanas sub cerul furibund. Cenușa orbitoare ca nisipul în ochi, fumul ca otrava în plămâni. Mama Întuneric în furia ei, negându-și copiii timizi, întorcându-se în timp ce aceștia mureau și mureau. Si a murit.

Ascultă râul. Amintește-ți vocile.

Așteaptă, la fel ca și domnul războiului de aici. Așteaptă, să vezi ce vine.

Mirosul fumului a rămas mult timp după stingerea incendiului. Au intrat pe pământ carbonizat și pe epave înnegrite. Prăbușită, prăbușită înăuntru, trăsura enormă încă se ridica ca un rug fumegând malign în centrul pământului pătat. Detritus au fost împrăștiate pentru a marca dezintegrarea comunității. Cu toate acestea, deși scena a fost una a măcelului, nu existau cadavre. Trasee pornesc în toate direcțiile, unele mai largi decât altele.

Samar Dev a studiat scena pentru o vreme, apoi a privit cum Traveler descăleca pentru a merge până la marginea

taberei, unde a început să examineze unele dintre urmele care duceau. Era un bărbat ciudat, decise ea. Tăcut, autonom, un bărbat obișnuit să fie singur, dar sub toate acestea era un curent de. . da, haos. Ca și cum singurătatea lui era cea care ținea lumea în siguranță.

Odată, cu mult timp în urmă, se trezise în compania unui alt războinic la fel de familiarizat cu acest concept. Dar acolo s-a încheiat asemănarea. Karsa Orlong, în ciuda acelei prime călătorii în fortăreața asediată din afara Ugarat, a prosperat cu o audiență. *Martor* , ar spune el, în plină așteptare de la asta. El dorea ca fiecare faptă să fie observată, ca și cum fiecare ochi ar exista doar pentru a-l marca pe Karsa Orlong, iar mințile din spatele lor au servit, cu excluderea tuturor celorlalte, să povestească tuturor ceea ce a făcut, ce a spus, ce a începuse şi ceea ce se sfârşise. *El ne face istoria lui. Fiecare martor contribuie la narațiune — viața, faptele lui Toblakai — o narațiune de care suntem, fiecare dintre noi, legați.*

Lanțuri și cătușe șerpuiră din trăsura arsă. Gol, desigur. Și totuși, în ciuda acestui fapt, Samar Dev a înțeles că supraviețuitorii acestui loc au rămas sclavi. Înlănțuit de Karsa Orlong, eliberatorul lor, legat de încă un episod sumbru din istoria lui. *El ne dă libertate și ne înrobește pe toți. Oh, acum există ironie. Cu atât mai dulce pentru asta nu vrea, nu, chiar opusul de fiecare dată. Prostul blestemat.*

„Mulți au luat cai, încărcați cu pradă”, a spus Călătorul, întorcându-se la montura lui. — O potecă se îndreaptă spre nord, cea mai puțin marcată – cred că aparține prietenului tău.

Prietenul meu.

„El nu este cu mult înaintea noastră acum și încă pe jos. Ar trebui să-l ajungem din urmă ca să ne sfiim.

Ea a dat din cap.

Traveler a studiat-o o clipă. Apoi s-a aruncat pe cal și a luat frâiele. — Samar Dev, nu pot să-mi dau seama ce sa întâmplat aici.

— A făcut-o, răspunse ea. — S-a întâmplat aici.

„Nu a ucis pe nimeni. Din câte mi-ați spus, ei bine, m-am gândit să găsesc altceva. Este ca și cum pur și simplu s-a apropiat de ei și le-a spus: „S-a terminat.” El s-a încruntat spre ea. 'Cum poate fi asta?'

Ea clătină din cap.

El a mormăit, îndreptându-și calul. — flagelul lui Skathandi sa încheiat.

'Are.'

— Frica mea de tovarăşul tău are. . adâncit. Sunt din ce în ce mai reticent să-l găsesc.

— Dar asta nu te va opri, nu-i așa? Dacă poartă Sabia Împăratului. .' El nu a răspuns.

Nu avea nevoie.

Au pornit la galop. Spre nord.

Vântul tăia dinspre vest, încălzit de soare și uscat. Cei câțiva nori care treceau peste cap erau subțiri și mărunțiți. Corbii sau șoimii se învârteau, făcând roți, iar Samar Dev se gândi la muște care bâzâiau cadavrul pământului.

Scuipă pentru a îndepărta gustul fumului de lemn.

La scurt timp mai târziu, au dat peste o tabără mică. Trei bărbați, două femei însărcinate. Frica din ochii lor s-a luptat cu o resemnare abjectă, când Samar Dev și Traveller au venit și s-au oprit. Bărbații nu căutaseră să fugă, dovadă a celui mai rar tip de curaj - femeile erau prea împovărate pentru a alerga, așa că bărbații rămăseseră și dacă asta însemna moarte, atunci așa să fie.

Detalii ca acestea l-au umilit vreodată pe Samar Dev.

— Îi urmărești pe Toblakai, spuse Călătorul, descălecând. S-au uitat, să spună timid, fără nimic. Călătorul s-a întors pe jumătate și a făcut semn pentru Samar Dev. Curios, ea a alunecat jos.

— Poți să te îngrijești de sănătatea femeilor? a întrebat-o cu voce joasă.

— În regulă, spuse ea, apoi se uită cum războinicul Dal Honese îi conducea pe cei trei oameni într-o parte. Uimit, Samar Dev se apropie de femei. Ambele, a văzut ea, erau mult în sarcină și apoi a observat că ambele păreau. . nu destul de uman. Ochi furtivi de nuanța ierburilor brune, un fel de precauție animală împreună cu resemnarea pe care o observase mai devreme, dar acum o înțelegea ca fiind fatalismul victimei, al vânătului, al prăzii. Da, își putea imagina că vad astfel de ochi în antilopă cu fălcile de leopard închise pe gât. Imaginea a lăsat-o să se simtă zguduită.

— Sunt o vrăjitoare, spuse ea. „Femeie de umăr”.

Amândoi au rămas aşezaţi. S-au uitat în tăcere.

Ea se apropie mai mult și se ghemui în fața lor. Aveau trăsături atât umane, cât și animale, de parcă ar reprezenta o versiune alternativă a ființelor umane. Cu pielea închisă la culoare, sprâncenele înclinate, cu gura lată cu buzele pline și probabil — când nu este încordată de anxietate — neobișnuit de expresiv. Ambele păreau bine hrănite, în

esență sănătoase. Ambele emanau acea completitudine ciudată pe care o posedau doar femeile însărcinate. Când totul spre exterior era îndreptat spre interior. Într-un moment mai puțin generos, ea ar putea să-l numească *îngâmfare ,* dar acesta nu a fost un astfel de moment. În plus, era în acele aure ceva animal care făcea ca totul să pară potrivit, firesc, de parcă pentru asta erau exclusiv și precis femeile.

Acum *această* noțiune o irita.

Se îndreptă și se îndreptă spre locul unde stătea Călătorul cu bărbații. — Sunt bine, spuse ea.

Sprâncenele lui s-au ridicat la tonul ei, dar nu a spus nimic.

— Deci, a întrebat ea, ce secrete au dezvăluit?

— Sabia pe care o poartă a fost făcută din silex sau obsidian. Piatră.'

— Apoi l-a respins pe Dumnezeul Infirm. Nu, nu sunt surprins. Nu va face ceea ce se așteaptă. Vreodată. Bănuiesc că face parte din blestemata lui religie. Ce acum, Călător?

El a oftat. — Oricum îl vom ajunge din urmă. Un zâmbet scurt. — Cu mai puțină trepidare acum.

„Există încă riscul”, a spus ea, „un. . argument.'

S-au întors la caii lor.

— Regele Skathandi era pe moarte, explică Traveler în timp ce amândoi ieșeau din tabără. — El și-a lăsat moștenire regatul prietenului tău. Care apoi a dizolvat-o, eliberând pe toți sclavii, avertizând soldații. Nu ia nimic pentru el. Nimic.'

Ea mormăi.

Traveler a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Un bărbat ca ăsta. . ei bine, sunt curios. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

„Nu vă așteptați la îmbrățișări și sărutări”, a spus ea.

— Nu va fi încântat să te vadă?

— Habar n-am, deşi îi aduc calul lui, care ar trebui să conteze ceva.

— Știe el ce simți pentru el?

Ea îi aruncă o privire, apoi pufni. „S-ar putea să creadă că da, dar adevărul este *că* nu știu ce simt pentru el, așa că orice ar crede el, este neapărat să fie greșit. Acum că ne apropiem, eu sunt cel care devin mai nervos. E ridicol, știu.

— Se pare că examinarea celor două femei ți-a înrăutățit starea de spirit. De ce?'

— Nu știu ce ai vrut să fac cu ei. Erau însărcinate, nu în travaliu. Arătau destul de sănătoși, mai bine decât mă

așteptam, de fapt. Nu aveau nevoie de mine să mă împingă și să-l împing. Copiii se vor naște și vor trăi sau vor muri. La fel și pentru mame. Cam așa stau lucrurile.

— Scuzele mele, Samar Dev. Nu ar fi trebuit să-ți ordon așa ceva. Dacă aș fi în locul tău, și eu m-aș fi jignit de prezumție.

Asta a fost ceea ce o enervase? Eventual. La fel de probabil, acceptarea ei mută, ușurința cu ochi de căprioară cu care căzuse în acel rol subordonat. *Ca și când eram cu Karsa Orlong. Oh, cred că acum pășesc pe cea mai subțire crustă de nisip de deasupra unei gropi fără fund. Samar Dev își descoperă propriile slăbiciuni secrete. Era proastă de dispoziție mai devreme? Vezi-o acum.*

Un talent, o sensibilitate – *ceva* – i-au spus clar Călătorului să nu mai spună nimic.

Mergeau mai departe, cu copitele cailor bătând tamburul încordat al pământului. Vântul cald a alunecat uscat ca nisipul. Într-o depresiune joasă și largă din stânga lor stăteau șase antilope pronghorn, privindu-le trecând. Plăci roșii de rocă plată se înclinau în sus prin pământul subțire de-a lungul spinilor dealurilor. Păsări cu cic lung, de un fel, se cocoțau pe ele, penajul lor având același amestec de nuanțe. — Totul e la fel, murmură ea.

— Samar Dev? Tu ai vorbit?'

Ea a ridicat din umeri. „Modul în care atât de multe animale sunt făcute pentru a se potrivi cu mediul înconjurător. Mă întreb, dacă toată iarba asta a devenit brusc roșie ca sângele, cât timp înainte ca semnele de pe acele antilope să se schimbe în modele roșii? Ai crede că nu ar putea fi niciodată invers, dar ai greși. Vedeți acele flori - culorile strălucitoare pentru a atrage insectele potrivite. Dacă insectele potrivite nu vin să adune polenul, floarea moare. Deci, mai luminos este mai bine. Plante și animale, merge înainte și înapoi, totul inseparabil și dependent. În ciuda acestui fapt, nimic nu rămâne la fel.

— Adevărat, nimic nu rămâne niciodată la fel.

— Femeile alea de acolo. .'

— Gandaru. Înrudit cu Kindaru și Sinbarl – așa au explicat bărbații.

— Nu sunt oameni adevărați.

'Nu.'

— Cu toate acestea, fideli cu ei înșiși.

— Îmi imaginez că da, Samar Dev.

— Mi-au frânt inima, Călător. Împotriva noastră, ei nu au nicio șansă.

El a aruncat o privire spre ea. — Asta este o prezumție.
'Este?'
— Călărim către un Tartheno Toblakai, aparținând unui trib rămășit izolat undeva în nordul Genabackis. Îmi spui că Karsa Orlong intenționează să aducă distrugere tuturor „copiilor” lumii – nouă, cu alte cuvinte. Când vorbești despre asta, văd frică în ochii tăi. O convingere că va reuși. Deci, spune-mi, împotriva unuia precum Karsa Orlong și ai lui, avem vreo șansă?
„Desigur că facem, pentru că putem riposta. Ce pot face acești blând Gandaru? Nimic. Ei se pot ascunde și, atunci când acest lucru nu reușește, sunt uciși sau înrobiți. Cele două femei au fost probabil violate. Folosit. Vase pentru sămânța umană.
„Cu excepția violului, fiecare animal pe care îl vânăm pentru hrană are aceleași câteva opțiuni. Ascunde-te sau fugi.
— Până când nu mai rămâne loc de ascuns.
„Și când animalele pleacă, vom pleca și noi”.
Ea lătră în râs. — S-ar putea să crezi, călător. Nu, nu vom merge așa. Vom umple pământurile goale cu vite, cu oi și capre. Sau sparge pământul și plantează porumb. Nu ne oprește nimic.
— Cu excepţia, poate, a lui Karsa Orlong.
Și acolo, atunci, era adevărul tuturor acestor lucruri. Karsa Orlong a pronunțat un viitor de distrugere, de dispariție. *Și ea i-a urat bine.*
— Iată, spuse Călătorul cu o voce diferită și se ridică în etrieri. — La urma urmei, nu a călătorit prea departe...
De pe șaua lui Havok, Samar Dev îl putea vedea acum. Se oprise și se înfrunta cu ei, la o mie de pași distanță. Doi cai stăteau lângă el și erau cocoașe în iarba dealului, împrăștiați ca niște dealuri de furnici sau bolovani, dar, știa ea, niciunul dintre aceștia. „A fost atacat”, a spus ea. — Idioții ar fi trebuit să plece destul de bine singuri.
— Sunt sigur că fantomele lor sunt de acord, spuse Traveler.
S-au apropiat mai mult.
Toblakai nu arăta altfel decât ultima dată când îl văzuse – acolo, pe nisipurile arenei din Letheras. La fel de sigur, la fel de solid, la fel de incontestabil ca întotdeauna. ' *O să-l omor. . o singura data.* ' Și așa a făcut. Sfidând. . Tot. Oh, acum părea timid la ea și la Havok, cu aerul unui stăpân care își chema câinele de vânătoare preferat.

Și deodată a fost furioasă. — Asta nu a fost o obligaţie! se răsti ea, frânându-se sălbatic direct în fața lui. — Ne-ai abandonat – acolo, în acel blestemat de oraș străin! „Fă asta când este momentul potrivit”, și așa am făcut! *Unde te-ai dus Hood? Și* ...

Și apoi ea a țipat, în timp ce uriașul războinic a luat-o de pe șa cu un braț masiv și a închis-o într-o îmbrățișare sufocantă, iar nenorocitul râdea și chiar Călătorul - blestemă prostul - zâmbea, deși pentru a fi sigur că era un rânjet dur, atent, cum era clar, de cele jumătate de duzină de trupuri care zăceau în mijlocul sângelui și măruntaielor în ierburi.

'Vrăjitoare!'

— Lasă-mă jos!

— Sunt uimit, urlă el, că Havok te-a suferit în tot acest drum!

'Jos!'

Așa că a scăpat-o. Făcându-i genunchii, lăsând-o în jos cu o lovitură în spate, fiecare os zdrăngăni. Ea s-a uitat la el.

Dar Karsa Orlong se întoarse deja și îl privea pe Călător, care este timid; stătea pe cal. „Tu... ești soțul ei atunci? Trebuie să fi avut una pe undeva - niciun alt motiv pentru care să mă refuze pentru totdeauna. Foarte bine, vom lupta pentru ea, tu și cu mine...

— Taci, Karsa! El nu este soțul meu și nimeni nu luptă pentru mine. *Pentru că nu aparțin nimănui în afară de mine!* Intelegi? Vei înțelege *vreodată* ?

— Samar Dev a vorbit, spuse Traveller. „Ne-am cunoscut nu de mult, amândoi călătorind pe această câmpie. Am ales să călărim ca însoțitori. Sunt din Dal Hon, pe continentul Quon Tali...

Karsa mormăi. — Malazan.

Un răspuns din cap. — Mă numesc Călător.

— Îți ascunzi numele.

— Ceea ce ascund începe doar cu numele meu, Karsa Orlong.

Ochii Toblakai s-au rărit la asta.

— Porți tatuajele, continuă Traveller, ale unui sclav scăpat din Seven Cities. Sau, mai degrabă, una recapturată. În mod clar, lanțurile nu te-au ținut mult timp.

Samar Dev se ridicase și acum își peria praful de pe haine. — Aceștia sunt Skathandi? a întrebat ea făcându-i un semn către cadavre. — Karsa?

Gigantul se întoarse de la studiul lui Malazan. — Idioti, spuse el. — Caut răzbunare pentru regele mort, de parcă l-aș fi ucis.

'Ai?'

'Nu.'

— Ei bine, spuse ea, măcar acum voi avea un cal al meu.

Karsa se apropie de Havok și își puse o mână pe gât. Trilurile fiarei se sfiară, iar buzele se dezlipiră pentru a dezvălui colții prea lungi. Karsa râse. — Da, vechi prietene, miros a moarte. Când nu a fost niciodată așa? Și a râs din nou.

— Te ia, Karsa Orlong, ce sa întâmplat?

Se încruntă la ea. — Ce vrei să spui, vrăjitoare?

— L-ai ucis pe împărat.

— Am spus că o voi face, și așa am făcut. Făcu o pauză, apoi spuse: — Și acum Malazanul ăsta vorbește de parcă m-ar face din nou sclav.

— Deloc, spuse Traveller. — Se pare că ai trăit o viață plină de evenimente, Toblakai. Regret doar că probabil că nu voi auzi niciodată povestea ta, pentru că înțeleg că nu ești genul vorbăreț.

Karsa Orlong își dezveli dinții, apoi se ridică în șa. — Călăresc spre nord, spuse el.

— La fel ca și mine, răspunse Călător.

Samar Dev a strâns ambii cai și a legat o plumbă lungă de cel pe care a hotărât că nu îl va călăre, apoi s-a urcat în șaua celuilalt – un castron roșu cu spatele lat și ochi dezinteresați. — Cred că vreau să merg acasă, a spus ea. — Înseamnă că trebuie să găsesc un port, probabil pe coasta de vest a acestui continent.

Călătorul a spus: „Mă călăresc până în Darujhistan. Navele străbat lacul și râul care curge spre coasta pe care o căutați. Aș saluta compania, Samar Dev.

— Darujhistan, spuse Karsa Orlong. „Am auzit de acel oraș. Sfidat Imperiul Malazan și deci încă liber. O să văd singur.

— Bine atunci, se răsti Samar Dev. — Să mergem mai departe, până la următorul morman de cadavre – și cu tine pentru companie, Karsa Orlong, nu ar trebui să dureze mult – și apoi vom merge la următorul și așa mai departe, pe tot acest continent. În Darujhistan! Oriunde este în numele lui Hood.

— O să văd, spuse Karsa din nou. — Dar nu voi sta mult. Și a privit-o cu ochi brusc fioroși. — Mă întorc acasă,

vrăjitoare.

— Să-ți faci armata, spuse ea dând din cap, cu nervii brusc furnicându-i în intestine.

„Și atunci lumea va da mărturie”.

'Da.'

După o clipă, cei trei au pornit, Karsa Orlong în stânga ei, Călător în dreapta ei, niciunul nu vorbește, totuși erau istorii, volume ale trecutului, prezentului și viitorului. Între ei, se simțea ca o pagină mototolită de pergament, viața ei o mâzgălire minoră.

Sus, sus, deasupra lor, un Corb Mare a fixat ochi supranaturali asupra celor trei siluete de dedesubt și a scos un strigăt pătrunzător, apoi și-a înclinat aripile largi de pânză neagră și a alergat pe un curent de vânt rece, care se repezi spre est.

Ea a crezut că ar putea fi moartă. Fiecare pas pe care a făcut-o a fost fără efort, un produs al voinței și nimic altceva - nicio schimbare a greutății, nicio balansare a picioarelor și nici o flexie a genunchilor. Will a dus-o acolo unde căuta ea să meargă, în acel loc de lumină fără formă, unde nisipul alb strălucea orbitor de strălucitor sub ea, la distanța potrivită în care ar fi stat. Cu toate acestea, privind în jos, ea nu a văzut nimic din propriul ei corp. Fără membre, nici trunchi și nicăieri în nicio parte nu-și putea vedea umbra.

Voci zburau undeva înainte, dar ea nu era încă pregătită pentru ele, așa că a rămas acolo unde era, înconjurată de căldură și lumină.

Pulsurile, ca de la torțe care ardeau prin ceața deasă, s-au apropiat încet, s-au deconectat de vocile zgomotoase și acum văzu o linie de siluete care se îndreptau spre ea. Femei, cu capul înclinat în jos, cu părul lung pe față, goale, fiecare grea de sarcină. Focurile torței pluteau peste fiecare, sori de mărimea unui pumn în care flăcările curcubeului pâlpâiau și se învârteau.

Salind a vrut să se retragă. La urma urmei, a fost copilul unei semințe moarte. Născut dintr-un pântec al nebuniei. Nu avea nimic pentru aceste femei. Ea nu mai era o preoteasă, nu mai putea să ofere binecuvântarea nimănui, nici un zeu și mai puțin ea însăși, oricărui copil care aștepta să se prăbușească pe lume.

Cu toate acestea, acele globuri de flacără clocotitoare – ea știa că sunt sufletele celor nenăscuți, ale celor

nenăscuți, iar aceste mame mergeau spre ea, cu scop, cu nevoie.

Nu-ți pot da nimic! Pleacă de aici!

Totuși au venit, cu fețele ridicate, dezvăluind ochii întunecați și goali, și păreau să nu o vădă, chiar dacă, unul câte unul, treceau prin Salind.

Doamne, unele dintre aceste femei nici măcar nu erau umane.

Și pe măsură ce fiecare trecea prin ea, ea simțea viața copilului dinăuntru. Ea a văzut nașterea desfășurându-se, a văzut creatura mică cu acei ochi ciudat de înțelepți care păreau să aparțină fiecărui nou-născut (cu excepția, poate, ai ei). Și apoi anii se grăbesc, copilul crește, fețele luând forma pe care o vor purta la bătrânețe...

Dar nu tot. Pe măsură ce mamă după mamă trecea prin ea, viitorul strălucea strălucitor, iar unii au murit într-adevăr repede. Scântei pline, pâlpâitoare, scăzând, clipind, întunericul intră în grabă. Și la acestea, ea a strigat, plină de angoasă, chiar dacă nu era timidă; a înțeles că sufletele parcurgeau nenumărate călătorii, dintre care doar una putea fi cunoscută de un muritor - atât de multe , în nenumărate perturbări — și că pierderea a aparținut numai altora, niciodată copilului însuși, căci în înțelepciunea sa inarticulată, inefabilă, înțelegerea era absolută; trecerea vieții care părea tragic de scurtă ar putea fi durata perfectă, experiența completă-

Alții, însă, au murit în violență, iar aceasta a fost o crimă, un ultraj împotriva vieții înseși. Aici, printre aceste suflete, era furie, șoc, negare. Era balustradă, zbatere, sfidare amară. Nu, unele decese au fost așa cum ar trebui să fie, dar altele nu. De undeva, vocea unei femei a început să vorbească.

' *Binecuvântați-i, ca să nu fie luați.*

' *Binecuvântați-i, că încep în timpul lor și că se termină în plinătatea lui.*

- *i, în numele Răscumpărătorului, împotriva cruzilor culegători de suflete, luători de viață.*

- i, Fiica Morții, că fiecare viață va fi așa cum este scris, căci pacea se naște din desăvârșire, iar desăvârșirea refuzată - desăvârșirea oricărui potențial, totul promis în viață - este o crimă, un păcat, o condamnare la eternitate. damnare. Atenție la cei care iau, utilizatorii! Placa ucigașilor!

' *Ei vin! Din nou și din nou, ei culeg sufletele ...*

Acea voce ciudată țipă acum și Salind a căutat să fugă, dar toată voința dispăruse. Era prinsă în acest singur loc, în timp ce mamă după mamă pătrundea în ea, cu ochii negri și larg, cu gurile căscate într-un cor de țipete, teroare plângătoare, frică zdrobitoare, pentru copiii lor nenăscuți...

Deodată auzi din nou vocile zgomotătoare, chemând-o, invitând-o să intre. . în ce?

Sanctuar.

Cu un strigăt smulgându-i din gât, Salind s-a îndepărtat, a alergat spre acele voci...

Și și-a deschis ochii. Lumină slabă a lumânărilor o înconjura. Ea stătea întinsă pe un pat. Vocile o îmbrățișară din toate părțile și, clipind, a căutat să se ridice.

Atât de slab-

Un braț i-a alunecat în spatele umerilor, a ajutat-o să se ridice în timp ce pernele erau împinse dedesubt. Se uită în sus la o față familiară, străină. — Spinnock Durav.

El a dat din cap.

Alții se ridicau la vedere acum. Femeile Tiste Andii, toate în veșminte întunecate și fără formă, cu ochii abătuți, când au început să iasă din cameră, luându-și cântecul cu ele.

Acele voci – atât de grele, atât de solide – au aparținut cu adevărat ale acestor femei? Era uluită, pe jumătate neîncrezătoare, și totuși. .

— Aproape că ai murit, spuse Spinnock Durav. — Vindecătorii te-au chemat înapoi — preotesele.

'Dar de ce?'

Zâmbetul lui era ironic. — Am cerut o favoare sau două. Dar cred că, odată ce te-au asistat, a fost mai mult. O obligație, poate. La urma urmei, ești o soră preoteasă — oh, logodită cu un alt ascendent, destul de adevărat, dar asta nu conta. Sau, și el zâmbi din nou, așa s-a dovedit.

Da dar de ce? De ce m-ai adus înapoi? Nu vreau - oh, ea nu a putut duce la capăt acel gând. Înțelegând acum, în sfârșit; cât de mare este păcatul sinuciderii - desigur, nu ar fi fost asta, nu-i așa? Să fi scăpat pur și simplu, luat de orice boală a afectat-o. Nu era un fel de înțelepciune să te predai?

— Nu, mormăi ea, nu este.

— Salind?

„A binecuvânta”, a spus ea, „înseamnă să dai o speranță. E suficient? Să sfinți dorința de noroc, o viață împlinită? Ce poate realiza?

Ii studia chipul. — Inaltă preoteasă, spuse el acum zdruncinat, ca și cum ar fi încercat cu adevărat un răspuns, prin binecuvântare, cumperi un moment de pace, în cel binecuvântat, în cel pentru care se cere binecuvântare. Poate că nu durează, dar cadoul pe care îl oferi, ei bine, valoarea lui nu se estompează niciodată.

Ea întoarse capul, privi în altă parte. Dincolo de lumânări, ea văzu un zid înghesuit cu hieroglife andiene și o procesiune de figuri pictate, toate îndreptate într-un singur sens, spre unde stătea imaginea unei femei cu spatele întors, negând toți cei care o implorau. O mamă care își respinge copiii – a putut vedea cum artista se luptase cu toate acele fețe răsturnate, cu disperarea și angoasa răsucindu-le – pictate în lacrimi, da.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea.

'Înapoi? Unde?'

— Tabăra, locul pelerinilor.

— Încă nu ești suficient de puternică, Mare Preoteasă.

Cuvintele ei către el îl dezbrăcaseră pe ale lui folosind numele ales de ea. O vedea acum ca pe o Mare Preoteasă. Ea a simțit un strop de pierdere la asta. Dar acum nu era momentul să ne gândim la semnificația unor astfel de lucruri. Spinnock Durav avea dreptate – era prea slabă. Chiar și aceste gânduri au epuizat-o. — De îndată ce pot, spuse ea.

'Desigur.'

— Sunt în pericol.

— Ce vrei să fac?

În cele din urmă, se uită înapoi la el. 'Nimic. Asta îmi aparține. Și Seerdomin.

La pomenirea acestui nume, Tiste Andii tresări. 'Mare preoteasă-'

— Nu mă va respinge din nou.

'El lipseste.'

'Ce?'

— Nu-l pot găsi. Îmi pare rău, dar sunt destul de sigur că nu mai este în Black Coral.

— Nu contează, spuse ea, luptându-se să-și creadă propriile cuvinte. 'Nu conteaza. Va veni când va fi nevoie de el. Își dădea seama că Spinnock Durav era sceptic, dar nu-l va mustra pentru asta. „Măscumpărătorul m-a adus la limita morții”, a spus ea, „să-mi arate de ce era nevoie. Pentru a-mi arăta de ce era nevoie de mine. Ea făcu o pauză. — Sună arogant? Da, nu-i așa?

Oftat îi era zdrențuit. El a stat. — Mă voi întoarce să vă verific, Mare Preoteasă. Deocamdată, dormi.

Oh, ea îl jignise, dar cum? — Stai, Spinnock Durav...

— Este în regulă, spuse el. — M-ai citit greșit. Ei bine, poate nu în totalitate. Ai vorbit despre dumnezeul tău care iți arăta ceea ce era nevoie - ceva la care Tiste Andii tânjim vreodată, dar nu vom realiza vreodată. Atunci te îndoiești de tine. Aroganţă? Abis dedesubt, Mare Preoteasă. Așa te simți când Mântuitorul te *binecuvântează* ?

Apoi a rămas singură în cameră. Flăcările lumânărilor tremurând în urma plecării lui Spinnock Durav, lumina agitată făcând figurile să se zvârcolească pe pereți.

Totuși, mama stătea în picioare, se întoarse.

Salind simți o întorsătură de furie. *Binecuvântează-ți copiii, Mamă Întunecată. Au suferit destul de mult. Spun asta în semn de recunoștință propriilor voastre preotese, care mi-au redat viața. O spun în numele răscumpărării. Binecuvântează-ți copiii, femeie.*

Lumânările s-au așezat din nou, cu flăcările înalte, imune la agitațiile blânde ale lui Salind. Nicăieri în această cameră nu era întuneric și asta, își dădu seama, era un răspuns suficient.

Sângele vechi stropit pe pereți era negru, dornic să înghită lumina felinarului. Praful se prelingea încă din fracturile de stres din tavanul înclinat, amintindu-i lui Seerdomin că o jumătate de munte stătea deasupra lui. Nivelurile superioare ale donjonului au fost zdrobite, prăbușite, dar încă s-au așezat chiar și după tot acest timp. Poate că, în curând, aceste tuneluri inferioare aveau să cedeze, iar ruinele masive de pe stânca scobită s-ar înclina pur și simplu și s-ar aluneca în mare.

Între timp, existau aceste coridoare neluminate, curbate, cu catarame, un labirint haotic în care nu-i aparținea nimănui, și totuși amprentele de cizme urmăreau praful gros și pietros. Jefuitori? Poate, deși Seerdomin știa bine că se găsesc puține la aceste niveluri inferioare. Mersese pe aceste trasee de multe ori, făcând tot ce putea pentru diverșii prizonieri ai Văzătorului Pannion, deși nu era niciodată suficient – nu, niciodată suficient.

Dacă exista un blestem, un fel de blestem cel mai vicios, prin care o persoană decentă se găsea într-o sclavie inevitabil față de o creatură a răului pur și neatenuat, atunci Seerdomin îl trăise. Decența nu era scutibilă. Onoarea pur timidă; a urmărit fără încetare crimele

împotriva umanității. Și în ceea ce privește datoria, ei bine, părea din ce în ce mai mult singura scuză a dispreţuitorului moral. El nu a oferit niciunul dintre acestea în apărarea lucrurilor pe care le făcuse la ordinul stăpânului său. Nici nu ar vorbi despre constrângere, despre dorința de înțeles de a rămâne în viață sub amenințarea constrângerii mortale. Niciuna dintre acestea nu a fost suficientă. Când au fost comise crime de netăgăduit, justificarea era actul unui laș. *Și lașitatea noastră a fost cea care a permis astfel de crime în primul rând.* Niciun tiran nu ar putea prospera acolo unde fiecare subiect a spus *nu* .

Tiranul prosperă când primul prost salută.

El a înțeles bine că mulți oameni se bucurau de astfel de societăți – au existat tovarăși Seerdomin, cei mai mulți dintre ei de fapt, care se delectau cu frica și ascultarea pe care frica le comanda. Și asta era ceea ce îl condusese aici, urmărind un vechi servitor al Văzătorului, care se îndreptase pe furiș în ruinele vechiului donjon. Nu, nu un jefuitor. O conspirație sordidă era în curs, Seerdomin era sigur de asta. Supraviețuitorii unui coșmar caută să-l hrănească pe altul. Omul acela nu va fi singur odată ce va ajunge la destinație.

A închis încă o dată obloanele lanternei și a continuat.

Soldații Malazan muriseră aici, împreună cu ai lui Pannion. Seguleh trecuse printre rândurile paznicilor palatului. Seerdomin aproape că auzea ecourile acelui măcel, strigătele muribunzilor, pledoariile disperate împotriva accidentului crud, ciocnirea înțepătoare a armelor. A ajuns la un set de trepte care duceau în jos. Dărâmăturile fuseseră îndepărtate. De undeva de jos se auzi murmurul de voci.

Nu puseseră nicio gardă, o dovadă a încrederii lor și, în timp ce cobora pe furiș, distinge strălucirea felinarelor care emanau din celula de jos.

Această cameră fusese cândva acasă celui numit Toc cel Tânăr. Înlănțuit de un perete, la îndemâna mamei monstruoase a Văzătoarei. Darurile de milă ale lui Seerdomin îl uscaseră probabil ca picăturile de acid pe bietul om. Mai bine să-l fi lăsat să înnebunească complet, scăpând în acea lume nevăzută în care totul era atât de stricat, încât reparația era imposibilă. Încă simțea mirosul matronei K'Chain.

Vocile deveneau distinse – trei, poate patru conspiratori. Auzea entuziasmul, bucuria dulce, împreună cu importanța obișnuită de sine, cântecele celor care se

jucau cu vieți — era la fel în toată lumea, în fiecare istorie, mereu la fel.

Își zdrobise indignarea cu atât de mult timp în urmă, a fost o luptă să-l trezească în viață încă o dată, dar avea nevoie de ea. Sfârâitor, dar greu, controlat, peremptoriu. La trei pași de podea, încă în întuneric, își scoase încet tulwarul. Nu conta ce discutau. Nici nu conta dacă planurile lor erau jalnice, sortite eșecului. Însuși actul a trezit în Seerdomin inima crimei, astfel încât acum a tamburat prin el, tuns de dispreț și dezgust, gata să facă ceea ce era nevoie.

Când a pășit pentru prima dată în cameră, niciunul dintre cei patru așezați la masă nu a băgat de seamă, permițându-i să mai facă un pas, suficient de aproape pentru a-și trimite arma cu lamă largă prin prima față care se ridică spre el, tăind-o în jumătate. Atacul lui de întoarcere a fost o leagăn înapoi în buclă, tăind gâtul bărbatului din dreapta, care, trântindu-se în picioare, părea să-și ofere gâtul la marginea tăietoare ca un sacrificiu de bună voie. În timp ce capul i s-a prăbușit, corpul împiedicându-se în timp ce se dădea înapoi peste scaun, Seerdomin apucă o margine a mesei și o răsturnă în aer, lovindu-l în bărbatul din stânga, care căzu sub greutatea mesei. Lăsând un bărbat chiar vizavi de Seerdomin.

Ochi rugători, o mână care zbârnâie la pumnalul ornamentat de la centură, dând înapoi...

Nu destul de repede, în timp ce Seerdomin înainta și-și legăna tulwarul greoi în jos, tăind antebrațele ridicate și cioplind în partea superioară a pieptului bărbatului, prin claviculă și pe o parte a sternului. Marginea sa blocat la. a patra coastă, forțându-l pe Seerdomin să dea în libertate cadavrul. Apoi s-a întors către ultimul conspirator.

Serviciul vechi al palatului. Scuipat pe buze, mirosul de urină urcându-se ca aburul. 'Nu vă rog-'

— Mă cunoști, Hegest?

O încuviințare rapidă din cap. — Un om de onoare – ce ai făcut aici...

„Sfidează ceea ce te-ai aștepta de la un om onorabil și tocmai această așteptare te eliberează să comploți și să complotezi. Vai, Hegest, așteptările tale au fost greșite. Fatal asa. Black Coral este în pace, pentru prima dată în decenii - eliberat de teroare. Și totuși te enervezi, visând fără îndoială la vechiul tău post, la toate excesele pe care ai avut privilegiul să le posezi.

„Mă arunc peste mila Fiului Întunericului...”

— Nu te poți arunca atât de departe, Hegest. Am de gând să te omor, aici, acum. O pot face repede sau încet. Dacă îmi răspunzi la întrebări, îți voi acorda mila pe care nu i-ai cruțat niciodată pe alții. Dacă refuzi, îți voi face așa cum ai făcut cu multe, multe victime - și da, îmi amintesc bine. Ce soartă va fi, Hegest?

— Îți voi spune totul, Seerdomin. În schimbul vieții mele.

— Viața ta nu este moneda acestei înțelegeri.

Bărbatul a început să plângă.

— Destul de asta, mârâi Seerdomin. — Astăzi, sunt ca cândva, Hegest. Spune-mi, ți-au înmuiat inima lacrimile victimelor tale? Nu, nici o dată. Așa că șterge-ți fața. Și dă-mi răspunsul tău.

Și așa a făcut omul, iar Seerdomin a început să-și pună întrebări.

Mai târziu, și fidel cuvântului său, Seerdomin a arătat milă, în măsura în care acel cuvânt însemna ceva atunci când ia viața altcuiva și știa bine că nu însemna mare lucru. Și-a curățat arma pe mantia lui Hegest.

Atunci era el diferit de proștii ăștia? Existau nenumărate căi pe care le putea lua care l-ar conduce să afirme contrariul, fiecare torturat și calomniat cu înșelăciune. Fără îndoială, își spuse în timp ce își făcuse drumul, ceea ce făcuse a pus capăt cu ceva, în timp ce ceea ce plănuiseră acești proști era începutul a altceva, ceva urât și sigur că va vărsa sânge nevinovat. Prin această măsură, crima lui a fost cu mult mai mică dintre cele două. Atunci de ce s-a simțit sufletul pătat, stricat?

Raționamentul convingător ar putea duce un om, pas cu pas logic, în groază. Acum purta cu el o listă de nume, detaliile sordide ale unui plan de alungare a Tistei Andii și, deși știa că este sortit să eșueze, a-l lăsa liber înseamnă a invita haos și mizerie. Și așa va trebui să omoare din nou. În liniște, să nu dezvălui nimic nimănui, pentru că acesta era un act de rușine. Pentru felul lui, pentru oameni și înclinațiile lor stupide și vicioase.

Cu toate acestea, nu voia să fie mâna justiției, căci acea mână era mereu sângeroasă și adesea nediscriminată, predispusă la excese de tot felul.

Cel mai crud detaliu dintre tot ce aflase în această noapte era că această rețea de conspirație a ajuns la tabăra de pelerini. Hegest nu știa cine sunt jucătorii acolo, dar era clar că aceștia erau importanți, poate chiar esențiali.

Seerdomin va trebui să se întoarcă în tabără și chiar gândul l-a îmbolnăvit.

Salind, Marea Preoteasă, a fost ea unul dintre conspiratori? A fost acest act de uzurpare în inima sa unul religios? Nu ar fi prima dată când o religie sau un cult s-ar aprinde cu focul certitudinii auto-îndreptățite și al zelului puritan, ducând la conflicte îngrozitoare și nu ar fi auzit – de mai multe ori – afirmația îndrăzneață că Fiul Întunericului nu avea revendica asupra regiunii din afara Nopții? O noțiune absurdă, da, una de neapărat, spre care convergeau fanaticii foarte amabili, cu pumnii strânși în aer.

De o vreme, el a cultivat credința că nu era unic în aprecierea lui pentru domnia Tiste Andii și respectul pentru înțelepciunea afișată din nou și din nou de Fiul Întunericului. Darul păcii și stabilității, regulile de drept sigure și fără ambiguitate impuse de un popor a cărui civilizație s-a întins pe zeci de mii de ani - chiar mai mult dacă zvonurile erau deloc exacte. Cum ar putea vreun om să înfrunte acest dar?

Mulți au făcut-o, acum era clar. Noțiunea de libertate ar putea face chiar și pacea și ordinea să pară apăsătoare, să genereze suspiciunea cu privire la un scop ascuns, o înșelăciune vastă, o infracțiune nespecificată săvârșită dincolo de cunoștințele umane. Acesta a fost un mod generos de a privi; alternativa era să recunoaștem că oamenii erau intrinsec în conflict, blestemați cu dependențe achizitive ale spiritului.

Ajunse la rampa abruptă care ducea la intrarea bine ascunsă în tuneluri, șobolanii zburând din calea lui și ieși în aerul mai cald și mai uscat al Nopții. Da, ar trebui să meargă în tabăra de pelerini, dar nu acum. Acest lucru ar necesita ceva planificare. În plus, dacă ar putea exciza cancerul din oraș, atunci conspiratorii de acolo s-ar găsi izolați, neputincioși și incapabili să realizeze ceva. Putea apoi să se ocupe de ei la îndemâna lui.

Da, acesta a fost un curs mai bun. Rezonabil și metodic, așa cum ar trebui să fie dreptatea. Nu a evitat în mod deliberat o astfel de călătorie.

Mulțumit de aceste argumente, Seerdomin și-a propus să-și înceapă noaptea de măcel și aici, în acest oraș, noaptea a fost fără sfârșit.

Șobolanii l-au privit plecând. Au simțit mirosul de sânge de pe el și mai mult de unul fusese martor la măcelul mult

dedesubt, iar unii dintre aceștia se îndepărtau acum de ruină, îndreptându-se spre lumea luminii zilei dincolo de giulgiu.

Invocat, da, de stăpânul lor, cel cunoscut drept Monkrat, un nume destul de amuzant, implicit disprețuitor și batjocoritor. Ceea ce niciunul dintre asociații bărbatului nu a înțeles cu adevărat era adevărul care stătea la baza acestui nume. *Monkrat, da. Călugărul șobolanilor, preot și vrăjitor, prestigiu și liant de spirite. Râdeți și râdeți dacă doriți. . pe riscul tău.*

Eliberarea își găsise un inamic și ar trebui făcut ceva în privința asta.

Orașul Bastion stătea ghemuit deasupra vastului lac pe moarte, cu pereții lui stâlpi și ghemuiți, negri, sfiși și striați de un fel de ulei. Coabele și căsuțele din jurul zidului fuseseră arse și apoi distruse, epava carbonizată împrăștiată pe panta care ducea la drumul pietruit. Deasupra crenelurilor atârna fum, gros și îmbătrânit.

Legănându-și mâinile bătute – hăițele slăbite în jurul lor – Nimander își miji ochii spre oraș și porțile lui căscate. Fără paznici la vedere, nici o singură figură pe pereți. Cu excepția fumului, orașul părea lipsit de viață, abandonat.

Călărind alături de el în fața coloanei lor modeste, Skintick a spus: „Un nume precum „Bastion” invită imagini cu apărători feroce, plini de tot felul de arme, suspicioși de fiecare străin care urcă spre porți. Deci, adăugă el oftând, trebuie să fim aici martori la binecuvântată indolență a lui Saemankelyk, sângele dulce al Zeului Muritor.

Amintiri din timpul petrecut în compania zidarului gigant îl bântuiau încă pe Nimander. Părea că era blestemat de întâmplări lipsite de rezoluție, fiecare viață trecându-i în cale lăsând un val învolburat de mistere în care se zvârnea, pe jumătate înecându-se. Jaghut, Gothos, doar a înrăutățit lucrurile, o creatură a unei vechi vechi timpuri care căuta să se folosească de ele, cumva, din motive pe care nu fusese prea interesat să le explice.

De când l-am eșuat.

Mirosul de sare putrezită umplea aerul și puteau vedea apartamentele albite întinzându-se de pe vechiul țărm, docuri înalte și uscate deasupra buruienilor care se luptau, bărci de pescari întinse pe lateral, mai departe. În stânga lor, în interior, fermele erau vizibile printre rânduri de sperietoare, dar părea că nu mai trăia nimic acolo –

plantele erau negre și ofilite, sutele de siluete înfășurate nemișcate.

S-au apropiat mai mult de arcadă și tot nu era nimeni în vedere.

— Suntem urmăriți, spuse Skintick.

Nimander dădu din cap. El a simțit la fel. Ochi ascunși, ochi avid.

— De parcă am făcut exact ce au vrut ei, continuă Skintick, cu vocea scăzută, livrându-l pe Clip direct la blestemul lor Abject Templu.

Asta a fost cu siguranță posibil. — Nu am de gând să-l predau – știi asta.

— Deci ne pregătim să pornim război împotriva unui întreg oraș? O preoție fanatică și un zeu?

'Da.'

Rânjind, Skintick a slăbit sabia de lângă el.

Nimander se încruntă la el. — Verișoara, nu-mi amintesc să fi avut așa poftă de sânge.

— Oh, sunt la fel de reticent ca tine, Nimander. Dar simt că am fost împins suficient de mult. E timpul să împingeți înapoi, atâta tot. Totuși, acea deteriorare a mâinilor tale mă îngrijorează.

„Aranatha a făcut tot ce a putut – voi fi bine”. El nu a explicat cum rănirea s-a simțit mai mult spiritual decât fizic. Aranatha vindecase într-adevăr oasele zdrobite, carnea sfărâmată. Cu toate acestea, el încă le-a legănat ca schilod, iar în visele sale noaptea s-a trezit prins în amintirile acelui bloc greu de obsidian alunecat peste vârfurile degetelor, durerea, sângele care țâșnește - și se trezise alunecos de transpirație, cu mâinile palpitante. .

Aceleași mâini care o sugrumaseră pe Phaed – aproape luându-i viața. Durerea se simțea ca o pedeapsă, iar acum, în orașul dinaintea lor, credea că ei vor cunoaște încă o dată violența, eliberând moartea cu un har teribil.

S-au frânat înaintea arcadei porții. Sigiliile înghesuiau ușile de lemn, vopsite cu aceeași vopsea groasă, neagră, care strică pereții de ambele părți.

Nenanda vorbi de pe banca vagonului. 'Ce așteptăm? Nimander? Să terminăm cu asta.'

Skintick s-a răsucit în şa şi a spus: — Răbdare, frate. Așteptăm petrecerea oficială de bun venit. Uciderea va trebui să vină mai târziu.

Kallor coborî din spatele vagonului și se îndreptă spre poartă. — Aud cântând, spuse el.

Nimander dădu din cap. Vocile erau îndepărtate, ajungând la ele în valuri slabe care ieșeau din inima orașului. Nu se auzeau alte sunete, așa cum ne-am aștepta de la o așezare aglomerată și înfloritoare. Și prin arcadă nu putea vedea decât străzi goale și fețele plictisitoare ale clădirilor blocate, cu obloanele închise la fiecare fereastră.

Kallor continuase mai departe, în umbra porții și apoi ieșise pe strada largă de dincolo, unde se opri, cu privirea ațintită pe ceva din stânga lui.

— Atât de mult pentru petrecerea de bun venit, spuse Skintick, oftând. — Să intrăm, Ni shy; mander?

Din spatele lor se auzi vocea melodică a Aranatei. — Fiți atenți, verișoare. Întregul oraș este Templul Abject.

Nimander și Skintick se întoarseră la asta.

— Mama să ne binecuvânteze, șopti Skintick.

— Ce efect va avea asta asupra noastră? a întrebat-o Nimander. — Va fi la fel ca în sat în noaptea aceea?

— Nu, nimic de genul ăsta nu s-a trezit încă. Apoi clătină din cap. — Dar va veni.

— Și poți să ne aperi? întrebă Nenanda.

'Vom vedea.'

Skintick șuieră pe sub răsuflare și apoi spuse: — Acum, asta e liniștitor.

— Nu contează, răspunse Nimander. Trecându-se, își strânse strânsoarea frâielor și cu o ușoară apăsare a picioarelor și-a călăuzit calul în oraș. Ceilalți se trântiră în mișcare în spatele lui.

Venind lângă Kallor, Nimander urmă privirea bătrânului pe strada laterală și văzu ceea ce îi captase atât de mult atenția. Ruina unui mecanism enorm a umplut strada la o sută de pași mai jos. Părea să fi venit din cer sau să fi căzut de pe acoperișul clădirii cel mai apropiat de peretele exterior - luând cu ea cea mai mare parte din peretele din față. Fierul răsucit îi umplea burta căscată, acolo unde fuseseră rupte foi turtite, nituite. Bucăți mai mici ale mașinii împrăștiau pietruiala, ca niște fragmente de armură, fierul de un albastru ciudat, aproape strălucitor.

— Ce în Abiss este asta? întrebă Skintick.

— Arata K'Chain Che'Malle, spuse Kallor. „Dar ei nu ar oferi zei, fie timid, fie altfel. Acum sunt curioasă,” și spunând așa, și-a dezvăluit dinții într-un zâmbet neîndreptat nimănui de față – ceea ce, a decis Nimander, era un lucru bun.

— Aranatha spune că întregul oraș este sfințit.

Kallor aruncă o privire. — Am încercat odată asta pentru un întreg imperiu.

Skintick pufni. — Cu tine ca centru de închinare?

'Desigur.'

— Și a eșuat?

Kallor ridică din umeri. „Totul eșuează, în cele din urmă”. Și a pornit pentru o examinare mai atentă a mașinii ruinate.

— Chiar și conversație, mormăi Skintick. — Ar trebui să-l urmăm?

Nimander clătină din cap. 'Lasa-l. Dacă orașul este un templu, atunci trebuie să existe un altar – probabil undeva la mijloc.

— Nimander, am putea face tot ce vor ei să facem, mai ales aducându-l pe Clip la acel altar. Cred că ar trebui să găsim un han, unde să ne odihnim. Putem apoi să recunoaștem și să vedem ce ne așteaptă.

Se gândi la asta o clipă, apoi dădu din cap. 'Bună idee. Îndrumă-te, Skin, vezi ce poți găsi.

Au continuat pe strada principală care ducea de la poartă. Casele păreau lipsite de viață, magazinele de la parter goale, abandonate. Glife acopereau fiecare perete și ușă, răspândite de la fiecare fereastră cu obloane până cât putea ajunge o mână dacă cineva se apleca. Scrisul părea să înregistreze o frenezie a revelației, sau nebunie, sau ambele.

La o jumătate de duzină de clădiri, Skintick găsi un han, închis ca orice altceva, dar descălecă și se apropie de porțile curții. O împingere i-a făcut larg și Skintick s-a uitat înapoi zâmbind.

Butucii vagonului scârțâiau în șanțurile uzate din cadrul porții în timp ce Nenanda o ghida înăuntru. Complexul de dincolo abia era suficient de mare pentru a găzdui un singur vagon pe banda sa circulară care trecea, mai întâi, pe lângă grajduri și apoi pe lângă față. intrare cu trei trepte la pensiune. O ușă parțial subterană din stânga ușilor principale ducea probabil în camera de bar. În centrul rundei se afla o fântână căptușită cu piatră – plină de cadavre umflate.

Zâmbetul lui Skintick s-a stins când a văzut acest detaliu. Viermele morți învăluiau fântâna. — Să sperăm, îi spuse el lui Nimander, mai e o pompă înăuntru. . trage dintr-o sursă diferită.'

Nenanda pusese frâna și acum a căzut jos, uitându-se la cadavre. — Oaspeți prea timizi?

— Asta se întâmplă când nu plătiți.

Nimander descălecă și îi aruncă lui Skintick o privire de avertizare, dar vărul său nu a observat – sau a ales să nu facă, pentru că a continuat apoi: — Sau toate paturile au fost luate. Sau o interdicție de a bea orice altceva în afară de kelyk – clar că nu plătește să te plângi.

— Destul, spuse Nimander. — Nenanda, poți să verifici grajdurile – să vezi dacă există hrană și apă curată. Skintick, hai să intrăm eu și tu înăuntru.

I-a întâmpinat un foaier spațios, bine amenajat, cu o cabină imediat în dreapta, acoperită de un tejghea lustruit. Ușa cu panou îngust, așezată în peretele din spate, era închisă. În stânga era un vestiar cu două fețe și lângă acesta intrarea scufundată în camera de baie. Un coridor era direct în față, care ducea la camere, iar o scară abruptă urca la următorul nivel unde, probabil, se puteau găsi mai multe camere. Îngrămădite pe podea, la picioarele scărilor, era lenjerie de pat, cea mai mare parte pătată întuneric.

— Au dezbrăcat camerele, observă Skintick. — A fost atent.

— Bănuiești că ne-au pregătit locul ăsta?

— Cu cadavre în fântână și cearșafuri pătate de icor? Probabil. Este rezonabil să rămânem pe strada principală care duce, iar acesta a fost primul han la care ajungeam. Făcu o pauză, privind în jur. „Evident, există multe modalități de pregătire pentru oaspeți. Cine poate înțelege culturile umane, oricum?

Afară, Nenanda și ceilalți despachetau căruța.

Nimander se duse la intrarea în bar și se abătu să privească înăuntru. Întunecat, aerul gros cu parfumul înțepător și dulce-amar al kelyk. Îl auzea pe Skintick urcând scările, hotărându-l să-l lase. Un pas în jos, pe podeaua de rumeguș. Mesele și scaunele fuseseră toate împinse într-o parte într-o grămadă întâmplătoare. În spațiul deschis lăsat în spate, podeaua era groasă de pete și aglomerări coagulate care îi aminteau lui Nimander de bălegar dintr-o tarabă. Nu bălegar, totuși știa asta.

A explorat în spatele barului și a găsit șiruri de sticle și ulcioare de lut prăfuite, vin și bere. Paharele care conțineau kelyk erau împrăștiate pe podea, unele dintre ele rupte, altele încă plângând lichid întunecat.

Ușa exterioară se deschise și Nenanda păși înăuntru, cu o mână în mâna sabiei. O privire rapidă în jur, apoi întâlni privirea lui Nimander și ridică din umeri. — Cred că te-am auzit.

— Grajdurile?

— Aprovizionat suficient, pentru câteva zile măcar. Există o pompă manuală și un jet peste jgheaburi. Apa mirosea acru, dar în rest bine — caii nu au ezitat, în orice caz. A intrat cu paşi mari înăuntru. — Cred că trupurile alea din fântână, Nimander – mor de prea mult kelyk. Bănuiesc că fântâna a fost de fapt uscată. Obișnuiau să-i arunce pe cei care au murit, așa cum au murit.

Nimander se întoarse spre ușa care ducea în foaier.

Desra și Kedeviss îl transportaseră pe Clip înăuntru, așezându-l pe podea. Skintick era pe scări, la câțiva pași în sus de movila de așternuturi murdare. Stătea sprijinit de o balustradă, urmărind cum cele două femei se ocupau de Clip. Văzându-l pe Nimander, a spus: „Nimic decât gândaci și ploșnițe în camere. Totuși, nu cred că ar trebui să le folosim — există un miros ciudat acolo sus, deloc plăcut.

— Camera asta ar trebui să funcționeze, spuse Nimander în timp ce se apropia să se uite în jos la Clip. 'Vreo schimbare?' el a intrebat.

Desra ridică privirea. 'Nu. Aceeași febră ușoară, aceeași respirație superficială.

Aranatha intră, se uită în jur, apoi se duse la cabină, ridică tejgheaua cu balamale și păși. A încercat zăvorul de pe ușa panoului și când s-a deschis, a dispărut în camera din spate.

Un mormăit de la Skintick. — Ai nevoie de dulapul cu apă?

Nimander și-a frecat fața, și-a îndoit degetele pentru a ușura durerea, iar apoi, când a sosit Nenanda, a spus: „Skintick și cu mine vom pleca acum. Voi restul. . Ei bine, am putea avea probleme oricând. Și dacă facem, unul dintre noi va încerca să se întoarcă aici...

— Dacă dai de necazuri, spuse Aranatha din cabină, vom ști.

Oh? Cum? 'În regulă. Nu ar trebui să fim mult timp.

Își aduseseră toate echipamentele în cameră, iar Nimander se uită acum la Desra și apoi la celelalte femei, care începură să-și despacheteze armele, mănușile de lanț fine și mănușile de poștă. El i-a privit când se pregăteau de luptă și nu a spus nimic în timp ce suferința îl cuprinse. Nimic din toate acestea nu era corect. Nu fusese niciodată corect. Și nu putea face nimic în privința asta.

Skintick ocoli aşternutul şi, trăgând de braţul lui Nimander, îl conduse înapoi afară. — Vor fi bine, spuse el. — Suntem îngrijorat pentru noi.

'Ne? De ce?'

Skintick doar zâmbi.

Au trecut prin poartă și au ieșit din nou pe strada principală. Căldura de la mijlocul după-amiezii făcea aerul lent, enervant. Cântarea slabă părea să-i invite în inima orașului. O privire schimbată; apoi, ridicând din umeri din partea lui Skintick, porniră.

— Mașina aia.

— Ce zici, Skin?

'De unde crezi că a venit? Părea ca doar. . a apărut, chiar deasupra uneia dintre clădiri, apoi a căzut, zdrobind totul în cale, terminând cu el însuși. Îți amintești pompele acelea vechi, cele de sub strada Dreth din orașul Malaz? Withal i-a găsit în acele tuneluri pe care le-a explorat? Ei bine, ne-a dus într-un tur...

— Îmi amintesc, Skin.

„Îmi amintesc de acele mașini – toate angrenajele și tijele, felul în care toate componentele metalice s-au îmbinat atât de inteligent, de ingenios – nu îmi pot imagina mintea care ar putea gândi astfel de construcții.

— Despre ce sunt toate astea, Skin?

— Nimic prea mult. Mă întreb dacă acel lucru are cumva legătură cu sosirea Zeului muribund.

— Cum te-ai conectat?

— Și dacă ar fi fost ca un skykeep? O versiune mai mică, evident. Ce se întâmplă dacă Dumnezeul pe moarte ar fi *înăuntrul* ei? Un accident a doborât-o, localnicii l-au scos afară. Dacă mașina aia ar fi un fel de tron?

Nimander s-a gândit la asta. O idee curioasă. Andarist explicase odată că skykeeps - precum cel pe care Anomander Rake îl pretindea ca fiind al său - nu erau o creație a vrăjitoriei și, într-adevăr, cetățile plutitoare erau ținute în sus prin manipulări arcane ale tehnologiei.

K'Chain Che'Malle, spusese Kallor. În mod clar, el făcuse aceeași legătură timidă ca și Skintick.

— De ce ar avea un zeu nevoie de o maşinărie? întrebă Nimander.

'De unde sa stiu? Oricum, acum e stricat.

Au ajuns la o intersecție largă. Clădirile publice dominau fiecare colț, arhitectura deosebit de utilitara, de parcă cultura care o creașe ar fi lipsită de fler creativ. Glifele au făcut o mâzgălire nebună pe pereții altfel neîmpodobiți, unele dintre simboluri îl surprind acum pe Nimander ca fiind asemănătoare cu acel mecanism distrus.

Artera principală continua pe încă două sute de pași, vedeau, deschizându-se spre o rundă întinsă. La capătul îndepărtat se ridica cea mai impunătoare structură pe care o văzuseră până acum.

— Iată, spuse Skintick. — Abjectul. . altar. Cred că de aici vine cântarea.

Nimander dădu din cap.

— Ar trebui să ne uităm mai atent?

El a dat din nou din cap. — Până când se întâmplă ceva.

— A fi atacat de o mafie furioasă contează? întrebă Skintick.

Siluete se năpusteau în rotund, goale, dar cu armele în mână pe care le fluturau deasupra capului, cântecul lor brusc feroce, în timp ce începeau să mărșăluiască spre cei doi Tiste Andii.

— Aici mă gândeam că vom rămâne singuri, spuse Nimander. — Dacă fugim, îi vom conduce înapoi la han.

— Adevărat, dar să ținem poarta ar trebui să fie ușor de gestionat, doi dintre noi odată, să ne scriem unul pe celălalt.

Nimander a fost primul care a auzit un sunet în spatele lui și s-a întors, cu sabia șuierând din teacă.

Kallor.

Bătrânul războinic se îndreptă spre ei. — I-ai trezit cu piciorul, spuse el.

„Am vizitat obiectivele turistice”, a spus Skintick, „și, deși acest loc este mizerabil, ne-am ținut părerile pentru noi înșine. În orice caz, tocmai discutam ce să facem acum.

— Ai putea să stai și să lupți.

— Am putea, încuviinţă Nimander, aruncând o privire înapoi către mulţime. Acum la cincizeci de pași distanță și se închide rapid. — Sau am putea învinge o retragere.

— Sunt curajoși chiar acum, observă Kallor, trecând pe lângă el și scoțându-și sabia cu două mâini. În timp ce mergea, făcu bucla peste cap cu arma bătută de câmpie, câteva treceri, ca și cum și-ar fi slăbit umeri. Dintr-o dată nu părea deloc foarte bătrân.

Skintick a întrebat: — Ar trebui să-l ajutăm?

— A cerut ajutorul, Skin?

— Nu, ai dreptate, nu a făcut-o.

Au privit cum Kallor mergea direct în fața mulțimii.

Și dintr-o dată acea gloată a explodat, oamenii s-au împrăștiat, înghesuindu-se în lateral, în timp ce cântecul a izbucnit în bocete de consternare. Kallor a ezitat doar o

clipă, înainte de a-și relua marșul. In centrul unui coridor care se deschisese acum pentru a-l lăsa să treacă.

„Vrea doar să vadă acel altar”, a spus Skintick, „și nu este cel cu care sunt deranjați. Păcat, a adăugat el, ar fi fost interesant să-l vezi pe bătrânul bursuc luptă.

— Să ne întoarcem, spuse Nimander, cât timp sunt distrași.

— Dacă ne lasă.

S-au întors și au pornit într-un ritm uniform, fără grabă. După vreo duzină de pași, Skintick se întoarse pe jumătate. El a mormăit, apoi a spus: „Ne-au lăsat pe noi. Nimander, mesajul pare clar. Pentru a ajunge la acel altar, va trebui să trecem prin ele.

'Asa se pare.'

— Lucrurile se vor încurca încă.

Da, ar face-o.

— Deci, crezi că Kallor și Zeul pe moarte vor avea o conversație frumoasă? Observații asupra vremii. Amintind-o pe vechile zile tiranice când totul era distracție și jocuri. Pe vremea când sângele era mai roșu, avea gustul mai dulce. Crezi?'

Nimander nu spuse nimic, gândindu-se în loc la acele chipuri din acea gloată, petele negre mânjite în jurul gurii lor, gropile ochilor. Îmbrăcați în zdrențe, plini de murdărie, puțini copii printre ei, de parcă kelyk-ul i-a făcut pe toți egali, indiferent de vârstă, indiferent de orice fel de pregătire de a gestiona lumea și cerințele vieții. Au băut și au murit de foame și prezentul era viitorul, până când moartea a furat acel viitor. O traiectorie simplă. Fără griji, fără ambiții, fără vise.

Ar face ceva din astea uciderea lor mai ușoară? Nu.

— Nu vreau să fac asta, spuse Nimander.

— Nu, aprobă Skintick. — Dar ce zici de Clip?

'Nu știu.'

„Acest kelyk este mai rău decât o ciumă, pentru că victimele lui îl invită în viața lor și apoi sunt indiferenți față de propria lor suferință. Forțează întrebarea: avem vreun drept să căutăm să punem capăt ei, să o distrugem?

— Poate că nu, recunoscu Nimander.

„Dar mai este o problemă, și aceasta este mila”.

Îi aruncă o privire dură pe vărul său. — Îi omorâm pe toți pentru binele lor? Abyss ne ia, Skin...

— Nu ei – desigur că nu. Mă gândeam la Dumnezeul pe moarte.

Ah. . bine. Da, putea vedea cum ar funcționa asta, cum ar putea, de fapt, să facă acest lucru plăcut. Dacă ar putea ajunge la Dumnezeul Muritor fără a fi nevoie să măceleze sute de închinători. — Mulțumesc, Skin.

'Pentru ce?'

— Ne vom strecura pe lângă ei.

— Clipul de transport?

'Da.'

— Nu va fi ușor – de fapt, ar putea fi imposibil. Dacă acest oraș este templul, iar puterea Dumnezeului Muritor acordă daruri preoților, atunci ei vor simți abordarea noastră indiferent de ceea ce facem.'

— Suntem copii ai Întunericului, Skintick. Să vedem dacă asta mai înseamnă ceva timid.

Desra și-a tras mâna de pe fruntea lui Clip. 'Am greșit. Devine din ce în ce mai rău. Și se îndreptă și se uită la Aranatha. 'Ce fac ei?'

O clipire languroasă. — Mă întorc, nevătămat.

Ceva nu era în regulă cu Aranatha. Prea calm, de asemenea. . gol. Desra a considerat-o întotdeauna pe sora ei ca fiind nesăbuită – o, ea mânuia o sabie cu o eleganță desăvârșită, o ucigașă la fel de rece ca ceilalți atunci când necesitatea o cere – dar a existat un fel de dezlegare generală în Aranatha. Adesea coborând asupra ei în mijlocul calamității și haosului, de parcă lumea în haosul ei mai îndrăzneț ar putea să o lovească nesimțită.

Făcând-o nesigură în ceea ce o privea pe Desra. O mai studie pe Aranatha o clipă, privirile lor întâlnindu-se, iar când sora ei zâmbi, Desra răspunse cu o privire încruntă și se întoarse către Nenanda. — Ai găsit ceva de mâncare la bar? Sau bea?

Războinicul stătea lângă ușa din față, pe care o ținea deschisă cu o mână. La întrebările lui Desra se uită înapoi. — O mulțime, de parcă tocmai ar fi plecat – sau poate a fost o livrare, ca genul pe care l-am primit pe drum.

— Atunci cineva trebuie să cultive hrană adecvată, spuse Kedeviss. — Sau aranjarea achiziției sale din alte orașe și altele asemenea.

— Au făcut multe probleme pentru noi, observă Nenanda. — Și asta mă neliniștește.

— Clip moare, Aranatha, spuse Desra.

'Da.'

— S-au întors, a anunţat Nenanda.

— Nimander va ști ce să facă, pronunţă Desra.

— Da, spuse Aranatha.

Ea s-a învârtit o dată, sus deasupra orașului, și chiar și vederea ei supranaturală s-a luptat cu întunericul etern de dedesubt. Kurald Galain a fost cel mai extraterestru warren, chiar și în această stare difuză, slăbită. Trecând direct peste masa adormită a Silanah, Crone a chicotit un salut ironic. Bineînțeles că nu a existat niciun răspuns vizibil din partea dragonului roșu, dar Marele Corb știa bine că Silanah a simțit că se învârte deasupra capului. Și, fără îndoială, a permis, într-un fulger de imagini, viziunea fălcilor pocnind, a oaselor și a penelor scrâșnind în timp ce fluide delicioase țâșneau – Crone chicoti din nou, mai tare de data aceasta, și a fost răsplătit cu o smucitură a acelei coazi lungi și serpentine.

Ea a alunecat pe un curent ascendent de pe marginea stâncii, apoi a coborât prin ea într-o scufundare abruptă către balconul cu pereții joase al donjonului.

El stătea singur, ceva ce ea se așteptase în ultimul timp. Fiul Întunericului se apropia, ca o floare de onix, în timp ce clopotele miezului nopții răsunau, clopoței cu clopoțel până la al doisprezecelea și ultimul, și apoi nu aveau să fie decât ecouri, până când chiar și acestea se stingeau, lăsând liniștea. Și-a încovoiat aripile pentru a-și încetini prăbușirea, viiul încă se repezi în întâmpinarea ei. O rafală de aripi bătând și ea s-a așezat deasupra zidului de piatră, cu ghearele scrâșnind în granit.

— Și se schimbă vreodată priveliștea? întrebă Crone.

Anomander Rake se uită în jos, o privi o vreme.

Ea a deschis ciocul ca să râdă în tăcere pentru câteva bătăi de inimă. — Tistei Andii nu sunt un popor predispus la atacuri bruște de bucurie, nu-i așa? Dansează în întuneric? Sălbaticul vesel sărită în viitor? Îți închipui că zborul nostru din carnea lui putrezită nu a fost unul de bucurie extazoasă? Plăcere de a te naște, plăcere de a fi în viață? Oh, am rămas fără întrebări pentru tine – într-adevăr acum este un moment trist.

— Baruk înțelege, Crone?

'El face. Mai mult sau mai putin. Poate. Vom vedea.

— Se întâmplă ceva în sud.

Ea a clătinat din cap de acord. — Ceva, oh, da, ceva în regulă. Sunt încă preotesele într-o orgie sălbatică? Plonjul care răspunde la *toate* ! Sau, mai degrabă, amână nevoia de răspunsuri pentru un timp, un timp al beatitudinii corespunzătoare, fără îndoială. Dar apoi. . realitatea revine.

Al naibii de realitate, al naibii de Abyss! E timpul pentru o altă plonjare!

— Călătoriile ți-au acrit starea de spirit, Crone.

„Nu este în natura mea să mă întristez. Îl disprețuiesc, de fapt. Mă opun! Sfincterul meu explodează pe el! Și totuși, ce îmi forțezi, vechiul tău tovarăș, slujitorul tău iubit?

„Nu am o astfel de intenție”, a răspuns el. — În mod clar, te temi de ce e mai rău. Spune-mi, ce au văzut rudele tale?

— Oh, sunt împrăștiați, ici și colo, mereu sus, deasupra mașinațiunilor meschine ale târâtoarelor de suprafață. Privim cum se târăsc încoace și în altul. Ne uităm, râdem, le cântăm poveștile surorilor noastre, fraților noștri.

'Și?'

Ea lăsă capul în jos, fixând un ochi asupra mării negre tumultoase de dedesubt. — Acest întuneric al tău, stăpâne, generează furtuni aprige.

— Așa este.

„Voi zbura sus, deasupra norilor răsucitori, în aer limpede și rece.”

— Și așa vei face, Crone, așa vei face.

— Nu-mi place când ești generos, Maestre. Când acea atenție blândă vă fură în ochi. Nu este pentru tine să dezvălui compasiunea. Stai aici, da, nevăzut, de necunoscut, ca să pot ține asta în minte. Lasă-mă să mă gândesc la gheața dreptății adevărate, de genul care nu se sparge niciodată - ascultă, aud clopotele de mai jos! Cât de sigur acea muzică, cât de adevărat strigătul de fier.

— Ești cel mai poetic în ziua de azi, Crone.

— Așa se învârtește Marii Corbi de durere, Maestre. Acum, ce vrei să fac?

— Endest Silann este la râul adânc.

— Abia singur, ar trebui să mă gândesc.

— Trebuie să se întoarcă.

Ea a tăcut o clipă, cu capul înclinat. Apoi a spus: „Au sunat zece clopote”.

'Zece.'

— Atunci voi fi pe drum.

— Zboară adevărat, Crone.

— Te rog să spui la fel iubitului tău, Stăpâne, când timpul se apropie.

El a zambit. — Nu este nevoie de asta.

CAPITOLUL XI

Cine ești tu ca să judeci dacă e bătrână
sau tânără, iar dacă ea ridică găleata
sau coborând-o în această fântână?
Și este frumoasă sau simplă ca inul nevopsit,
este o pânză care călărește vântul de vară
strălucitor ca ochiul unei fecioare deasupra valurilor de albastru?
Mersul ei se leagănă în plăcere și promisiune
de vise încurajate de parcă pământul ar putea cânta
fertili ca fluturii veseli într-un câmp înflorit,
sau are această șa întinsă slăbită în cascade
de fructe coapte și nu mai trece prin
livezi înflorite? Cine esti atunci
a înghesui în fier prezumtuos chiar
mister care ne cheamă la viață acolo unde plutește
găleata plină, mereu dispusă între ele
adâncimi întunecate și lumina corală a soarelui — ea este frumusețe
și acesta este și acesta un îndemn criminal și
nimic valoros nu se găsește în tine
privire care nu face altceva decât să se întindă
această frânghie zdrobită — atât de rușine!
Demiterea dă răni vicioase și ea
se îndepărtează sau se îndreaptă spre cu încântare interioară.
Nu îndrăzni să vorbești despre corectitudine, nu îndrăznești să te răsfăț
judecată crudă când stau aici și privesc
și toate calculele dintre clipi
invită mulţimea la dispreţ greu şi vezi
acea vela care se descrește trecând pentru totdeauna dincolo de tine
precum este privilegiul ei acolo pe marea de flori
tot parfumul dulce care se învârte în urma ei -
nu va ajunge niciodată la tine – și asta este
echilibru, aceasta este măsura, aceasta este respectarea
de străini care își ascund lacrimile
când se întorc.

Tineri împotriva unui zid, Nekath of One Eye Cat

Nici un artist mai pur nu există sau nu a existat vreodată decât un copil eliberat să-și imagineze. Această împrăștiere de bețișoare în praf, pe care orice adult le-ar putea trece cu piciorul fără să se gândească o clipă, este de fapt oasele unei lumi vaste, îmbrăcate, încarnate, o fortăreață, o pădure, un zid mare împotriva căruia hoarde groaznice se răsucesc și sunt aruncate. înapoi de o mână de eroi sumbru. Un cuib pentru dragoni, iar aceste pietricele netede și strălucitoare sunt ouăle lor, fiecare găzduind un viitor furios și glorios. Nicio creație nu a fost vreodată ridicată la fel de împlinită, la fel de plină, la fel de bucuroasă triumfătoare, iar toate mașinațiunile și manipulările adulților sunt amintiri fantomatice ale copilăriei și minunile ei, împerecherea incomodă cu o funcție convingătoare, un scop rezonabil; și fiecare fațadă are o poveste de povestit, o legendă de văzut în stil de cuviință. Statuile din nișe fixează expresii sumbre, indiferente pentru fiecare trecător. Regimentarea stăpânește aceste minți scârțâitoare și înțepenite atât de așezate în obișnuință și frică.

A împinge copiii în travaliu înseamnă a sacrifica artişti, a cuceri toate minunile de moarte, săgeata pâlpâitoare a imaginaţiei dornice ca cintezele care zboară din ramură în ramură – toate zdrobite pentru a satisface nevoile adulţilor şi aşteptările lipsite de inimă. Adultul care cere așa ceva este mort înăuntru, lipsit de culorile strălucitoare dansante ale nostalgiei, atât de neted, atât de delicios, atât de plin de dor atât de dulce, cât și de amar - mort înăuntru, da, și mort afară, de asemenea. Cadavre în mișcare, reci de resentimentele strigoilor poartă față de toate lucrurile încă în viață, toate lucrurile încă calde, încă respiră.

Păcat de ăștia? Nu, niciodată, niciodată atâta timp cât conduc hoardele de copii la muncă înspăimântătoare, apoi sună languid de nenumărate recompense.

Îndrăznește acest eu rotund să coboare într-o judecată dură? Acest sine rotund îndrăznește! O lume construită dintr-un pumn de bețe poate provoca lacrimi în ochi, în timp ce artistul pe mâini și în genunchi cântă o zeci de cântece fără cuvinte, vorbește cu o sută de voci și mișcă figuri nevăzute prin vasta panoramă a pânzei minții (făcând o pauză, dar o dată pentru a șterge nasul pe mânecă).

ˆ

Indrăznește asta! Și ar grăbi dispariția unui asemenea abuz crud.

Chiar și un șarpe are un design grandios, dar trebuie să se alunece în trepte minute, luptând pentru distanțe pe care un gigant sau un zeu le-ar disprețui. Limbă sclipind pentru miros, încoace și în altul. Mântuirea este fructul suculent de la sfârșitul vânătorii, oul de pasăre încălzit de soare, șobolanul moale și drăgălaș prins în fălci.

Așa cercetează șarpele, prieten al drepților. Așa că alunecă anghila prin noroiul agitat al lumii, cu mustățile. În curând, se spera, în curând!

Tânărul Harllo nu se gândea la dreptate, nici la libertatea neprihănită și nici nu modela cu stăpânire lumi sclipitoare din venele strălucitoare ale fierului brut sau petele de aur în mijlocul cuarțitului rece și ascuțit. N-a avut timp să îngenuncheze într-o grădină supra-acărată, construind forturi minuscule și poduri de stuf peste urme de scurgere lăsate de ploaia de ieri. Nu, pentru Harllo copilăria s-a terminat. În vârstă de șase.

În acest moment, deci, stătea întins pe un raft de piatră tare, neagră, devorat de întuneric. Abia îi auzea pe muncitori mult deasupra, deși din când în când stâncile își săreau în jos prin crevasă, răsunând cu lătrături aspre de la podeaua de dedesubt.

Ultima oară aici atârnase de o frânghie și nu fusese nicio ploaie neglijentă de pietre - dintre care oricare ar fi putut să-i zdrobească craniul. Și la coborârea lui pe atunci, brațele lui întinse nu întâlniseră nici un zid, ceea ce l-a făcut să creadă că crevasa era vastă, deschizându-se poate într-o cavernă. De data asta, desigur, nu a existat nicio frânghie – Harllo nici măcar nu ar trebui să fie aici și probabil că va fi schimbat odată ce va fi aflat.

Bainisk îl trimisese înapoi la Chuffs la sfârșitul schimbului. Și acolo ar fi trebuit să fie acum, devorându-și în grabă castronul cu supă apoasă și coajă de pâine neagră, înainte de a se poticni la patul lui. În schimb, cobora pe acest zid, fără lumină pentru a se asigura că nu va fi descoperit de cei care lucrează deasupra.

Nu o caverna la urma urmei. În schimb, o stâncă înfundată, abruptă - și acele găuri căscate erau toate ciudat de regulate, dreptunghiulare, deși nu până când Harllo a ajuns la marginea balconului și-a dat seama că cobora pe fața unei clădiri îngropate. Voia să se strecoare într-una dintre aceste ferestre și să exploreze, dar promisese că va

livra *atele* Minerului de oase de dedesubt și asta avea să facă.

O chestionare atentă îl condusese la o definiție a „atelelor”, dar nu găsea bețe potrivite pentru a fixa picioarele zdrobite ale Minerului. Fie prea slab și mic, fie nu suficient de drept; și în plus, tot lemnul adus în tabără era prea bine păzit. În schimb, se dusese la haldele de steril, unde erau aruncate tot felul de gunoaie. Privite cu suspiciune de bătrânele care vânduseră copii și nepoți la mină, dar au descoperit că nu-și puteau rupe legăturile – condamnându-se astfel în această lume marginală de la marginea taberei – Harllo scosese printre gunoaie.

Adesea, și mai ales din tunelurile de scurgere pompate prin straturi de gresie, minerii găseau grămezi de oase de la creaturi moarte de mult timp. Oasele grele și solide și aproape imposibil de spart. Cranii și altele asemenea au fost vândute colecționarilor - savanți cu ochi miji și prea multă monedă și timp pentru binele lor. Bucățile deja rupte, rupte și formând un fel de pietriș, s-au dus la herboriști pentru grădinile lor și la imitatori de vindecători pentru poțiuni și paste - sau așa le-a numit Bainisk, *falsi vindecători* , cu un rânjet - *oase măcinate. bun doar pentru constipatie!* Acest lucru a lăsat oasele lungi supradimensionate - despre care din anumite motive se credea că sunt blestemate.

Afară, pe grămezi, a găsit două care păreau să fie de la același fel de fiare. După câteva examinări și comparații, a confirmat că avea unul drept și unul stâng. Erau grele, groase și încrețite și el spera că o vor face.

Între schimburile de la tunelul principal era o jumătate de clopot când nimeni nu era sub stâncă, iar Harllo, transpirat sub greutatea oaselor, le transportă în grabă; apoi, găsind un pasaj lateral abandonat, le-a ascuns împreună cu niște lungimi de frânghie și șireturi de piele. Asta fusese înainte de schimbarea lui, iar acum iată-l aici, încercând să facă ceea ce promisese.

Acele oase lungi ale piciorului îi erau legate de spate. Gâtul și umerii îi erau cruzi de frânghii și de mai multe ori crezuse că balansarea oaselor grele îl va smulge de perete, dar se ținuse, cel puțin până aici.

Și acum, întinsă pe acest balcon, Harllo s-a odihnit.

Dacă cineva mergea să-l caute și nu-l găsea, se dădea alarma. Întotdeauna două posibilități când cineva a dispărut. Zbor, sau pierdut în tuneluri. Căutările începeau în ambele direcții, iar vreo bătrână spunea cum l-a văzut la

grămezi, adunând oase și cine știa ce altceva. Apoi altcineva și-ar aminti că l-a văzut pe Harllo ducând ceva înapoi la gura principală a tunelului între schimburi - și Venaz ar spune că Harllo a pus în mod clar ceva, deoarece nu s-a întors niciodată la masă. Ceva împotriva regulilor! Ceea ce l-ar pune pe Bainisk într-o situație proastă, întrucât Bainisk îl favorizase de mai multe ori. Oh, totul a fost o greșeală!

Gemuind, a alunecat peste margine, precaut cu mânerele, și și-a reluat călătoria în jos.

Și, la nici două înălțimi de om mai jos de la balcon, picioarele lui bâjbâind au găsit un alt pervaz, urmat imediat de un altul - o scară, coborând abrupt pe perete. Într-o mână, menținând contactul cu piatra fără sudură, Harllo a coborât pas cu pas.

Nu-și amintea să fi observat nimic din toate acestea pentru prima dată aici jos. Bineînțeles, lumina lumânărilor fusese slabă – ceea ce făcea să prinzi mai ușor strălucirea aurului și altele asemenea – și se întorsese direct la frânghie. Și nu-i fusese mintea învârtită? O Imasă vorbitoare! Aici jos, poate sute de ani, fără cu cine să vorbești și fără să te uiți, oh, cât de mizerabil trebuie să fi fost.

Asa de. Nu ar trebui să-i fie supărat că a făcut toate acestea pentru Minerul de oase. Câteva schimbări în spate nu era mult de plătit pentru această milă.

A ajuns la podea și a făcut o pauză. Asa de intuneric! 'Buna ziua? Sunt eu! Dev'ad Anan Tol, mă auzi?

'Eu pot. Urmează, atunci, sunetul vocii mele. Dacă așa ceva este posibil...

'Este. . Cred. Scărpina piatra pe care stai — voi simți asta sub picioarele mele...

— Acesta, spuse Imass, este un talent impresionant.

„Sunt bine când nu văd. Vibrații, se numește.

'Da. Poți simți asta atunci?

— Mă apropii, da. Cred că pot porni un felinar aici. Obloane pentru a nu se extinde. Se ghemui, cu capetele oaselor lungi bubuind în spatele lui, și desfăcu micul felinar de tablă de la brâu. — Acesta se numește împingător. Îl poți fixa pe un stâlp și îl poți împinge înainte. Dacă fitilul se estompează repede, atunci știi că este aer rău. Aștepta.' O clipă mai târziu, o lumină aurie moale se înclină ca o potecă, drept spre locul în care stătea Minerul de Ose. Harllo rânji. — Vezi, aproape că eram acolo, nu-i așa?

— Ce porți, puiule?

Atelele tale . Și sfoară și sfoară.

— Lasă-mă să le văd. . oase. Da, dă-mi-le... Și întinse mâinile scheletice pentru a apuca atele, de îndată ce Harllo s-a apropiat suficient. Un gâfâit scăzut din Imass, apoi un mormăit blând. — Pe malul lui Jaghra Til, nu mă gândisem să văd. . Cub, uneltele mele. . pentru asta. Darul nu este în echilibru.

— Pot să încerc să găsesc unele mai bune...

— Nu, copile. Dezechilibrul este invers. Acestea sunt emlava, un mascul, oasele lungi din spate. Adevărat, se răsucesc și nu pot. Încă. . da. . posibil.'

— Atunci vor lucra ca atele?

'Nu.'

Harllo s-a lăsat.

Imasul a râs încet. — Ah, pui. Nu atele. Nu *. Picioare.* '

— Deci poți să mergi din nou? Oh, mă bucur!

— Dacă într-adevăr am fost prins într-un fel de Ritualul lui Tellann, da, cred că pot moda. . de la acestea. . de ce te supări așa, puiule?

— A trebuit să mă strec aici. Dacă vor afla că lipsesc. .'

'Ce se va intampla?'

— S-ar putea să fiu bătut – nu atât de mult încât să mă facă inutil. Nu va fi atât de rău.

— Atunci ar trebui să pleci repede.

Harllo dădu din cap, dar totuși ezită. „Am găsit o clădire, o clădire îngropată. Acolo ai locuit?

'Nu. A fost un mister chiar și pentru Tiranul Jaghut. Nenumărate încăperi goale, ferestre cu vedere spre nimic – stâncă goală, gresie cu sâmburi. Coridoarele care nu duc nicăieri – am explorat cea mai mare parte, îmi amintesc, și nu am găsit nimic. Nu încerca la fel, pui. Este foarte ușor să te pierzi acolo.

— Mai bine plec, spuse Harllo. — Dacă pot veni din nou aici...

— Nu riscă să te ascunzi. În curând, poate, voi veni la tine.

Harllo s-a gândit la consternarea pe care o va aduce un astfel de eveniment și a zâmbit. O clipă mai târziu a închis felinarul și a pornit spre scări.

Din bastoane o cetate, o pădure, un zid mare. Din bastoane, un uriaș, care se ridică în întuneric, și a te uita în gropile ochilor lui înseamnă a vedea tuneluri gemene în stâncă, care se întinde în jos și în jos, ajungând înapoi și înapoi, până la chiar oasele pământului.

Și așa se ridică, să te privească - Harllo își imaginează asta, dar nimic din el în așa fel. Astfel de viziuni și promisiunea lor mortală aparțin adulților lumii. Pentru a răspunde la ceea ce s-a făcut. Ce s-a făcut.

Și în oraș fiecare clădire poartă un rânjet rictus, sau așa ar părea, când piatra, cărămida, tencuiala și lemnul respiră în întunericul amurgului, iar felinarele cu gaz încă nu au fost aprinse și toată lumea se stinge. cu umbre adunându-se pentru a lua orice certitudine. Orașul, acest artificiu de stânci și peșteri, șoapte de nebunie. Cifrele se grăbesc să se adăpostească, șobolanii și mai rău se uită curioși și înfometați, vocile devin zgomotoase în taverne și alte sanctuare de foc.

Acesta este orașul zilei abia trecut? Nu, este transformată, cu tentă de coșmar, într-o lume de jos atât de potrivită celor două figuri care merg — cu confort și ușurință — spre poarta unei moșii. Unde stau doi gardieni, nervoși, la câteva momente de la avertizarea străinilor, pentru că Doamna Casei era în reședință și își prețuia intimitatea, da, a făcut-o. Sau așa trebuie presupus, iar Scorch și Leff, după ce au discutat pe larg această problemă, erau într-adevăr convinși că, fiind o Doamnă, prețuia toate acele lucruri pe care puțini alții și le puteau permite, inclusiv. . eh, intimitate.

Țineau arbalete pentru că cine ar putea spune ce s-ar putea strecura în vedere și, în plus, armele grele erau atât de reconfortante de leagăn când norii devorau stelele și luna uitase să răsară și felinarele blestemate încă nu erau aprinse. Adevărat, torțe în aplice încadrau poarta arcuită, dar acest lucru nu a făcut altceva decât să-i orbi pe cei doi paznici de ororile care pândeau chiar dincolo de iazul de lumină.

Două astfel de orori s-au apropiat. Unul era enorm, cu umerii largi și cu picioare ciudat de scurte, cu părul zdruncinat ca al unui iac. Zâmbea - sau, adică, dinții lui străluceau și poate că era într-adevăr un zâmbet, poate că nu. Însoțitorul lui era aproape la fel de înalt, dar mult mai slab, aproape scheletic. Chel, cupola înaltă a frunții lui prezenta o scenă tatuată într-un cadru oval elaborat de aur cusut prin piele. Dinții lui, de asemenea vizibili, erau toți acoperiți de aur cu vârful argintiu, ca un șir de colți. Purta o mantie de pânză urâtă atât de mult încât s-a târât în spatele lui, în timp ce tovarășul lui care se profila era îmbrăcat ca un bufon de curte – verde strălucitor,

portocaliu și roșu și galben – și acestea erau doar culorile vestei lui subdimensionate. Purta o bluză ondulată de mătase albastru cer sub vestă, cu manșetele mânecilor rigide și ajungând la jumătatea distanței dintre încheietura mâinii și cot. O batistă neagră sclipitoare îi înconjura gâtul ca de bou. Purta niște pantaloni vermilion strânși chiar sub genunchi și mocasini confortabili până la picioare.

— Cred, mormăi Scorch, o să mă fac rău.

'Opreste-te acolo!' a lătrat Leff. — Spune-ți afacerea dacă ai, dar știi asta, Stăpâna nu vede pe nimeni.

'Excelent!' spuse uriașul cu o voce tunătoare. — Atunci nu va întârzia să ne acorde audiență. Dacă te rog, o, cu ochi portocalii, anunță-o pe Stăpână că Lazan Door și Madrun au sosit în sfârșit, la slujba ei.

Leff rânji, dar și-ar fi dorit ca Torvald Nom să nu fi plecat la cină sau la o masă cu soția lui sau altceva, ca să-i poată transmite toate astea și să nu mai fie nevoit să-și facă griji. Stând aici la poartă, da, asta era în limitele abilităților lui. — Antrenează-ți arma împotriva lor, Scorch, spuse el. — Mă duc să-l găsesc pe castel shy;lan.

Scorch îi aruncă o privire de groază crudă. — Sunt două, Leff, dar o singură ceartă! Lasă-mă pe a ta.

— Bine, dar mi-ar plăcea să văd că iei doi cu ei la doar zece pași distanță. Dacă te-au grăbit, ai fi norocos să primești doar una.

— Cu toate acestea, mă va face să mă simt mai bine.

— Acum, domnilor, spuse cel mare, prea lin, nu e nevoie de îngrijorare. Vă asigur, suntem așteptați. Nu este aceasta moșia doamnei Varada? Eu chiar cred că este.

— Varada? șuieră Scorch către Leff. — Acesta este numele ei?

— Taci, se răsti Leff pe sub răsuflare. — Ne faci să arătăm ca niște idioți! Și-a lăsat cu grijă arbaleta și a scos cheia porții. — Nimeni nu se mișcă decât dacă e să plece – nu tu, Scorch! Stai chiar acolo. Ma intorc imediat.'

După ce Leff a dispărut din vedere, închizând și încuind poarta în urma lui, Scorch i-a înfruntat încă o dată pe cei doi străini. A reușit să zâmbească. — Frumoasă îmbrăcăminte, asta, i-a spus el bufonului. — Ești un clovn de curte sau așa ceva? Cântă-ne un cântec. Ce zici de o ghicitoare? Nu mă pricep deloc la ghicitori, dar îmi place să le aud și în felul în care îmi gândesc, încercând să le dau seama, tot creierul meu devine alb. Poți jongla? Îmi place să jonglez, am încercat o dată, am ajuns până la doi la un moment dat - asta a durat săptămâni, să vă spun.

Săptămâni. Jonglerea necesită disciplină în regulă și poate pare mai timid pentru alți oameni, dar tu și cu mine știm, ei bine, cât de talentat trebuie să fii pentru a o face. Dansezi și tu sau stai pe cap...

„Domnule”, a întrerupt uriașul, „nu sunt un bufon. Nici jongler. Nici un ghicitor, nici cântăreț, nici dansator.

'Oh. Daltonic?

'Scuzați-mă?'

— Paznicul, spuse celălalt bărbat, cel slab, cu o voce și mai slabă, ți-a interpretat greșit ținuta, Madrun. Moda locală este în mod caracteristic banală, lipsită de imaginație. Nu ai observat mai devreme?

'Asa am facut. Desigur. O ciocnire de culturi...

'Doar asa!' strigă Scorch. — Hainele tale, da, o ciocnire de culturi în regulă – un mod bun de a o descrie. Ești păpușar, poate? Îmi plac spectacolele de păpuși, felul în care arată atât de realiste, chiar și cele cu mere șifonate pentru capete...

— Nu un păpușar, vai, spuse Madrun cu un oftat greu.

Poarta se deschise scârțâind în spatele lui Scorch și el se întoarse pentru a-i vedea pe Leff și Studlock trecând. Castelanul trecu pe lângă el și pluti direct în fața celor doi străini.

— Ei bine, voi doi v-ați luat timp!

Madrun pufni. — Încearcă să-ți scoți drumul dintr-un munte prăbușit, Studious. Al naibii de cutremur a venit de nicăieri...

— Nu chiar, spuse Studlock. — A fost implicat un anume ciocan. Recunosc, imediat după ce am ajuns la concluzia că nu ți-aș mai vedea niciodată avarul – fețele tale memorabile. Imaginează-ți surpriza mea când am auzit de la un comerciant de rulote că...

— Asemenea zvonuri, interveni cel pe care Scorch a presupus pe bună dreptate că se numea Ușa Lazan, „deși, fără îndoială, sunt exagerat de exagerate și atât de distractive, pot aștepta, da? Dragă Studious, care a visat să nu ne mai vadă fețele frumoase, ai o nouă Stăpână și are nevoie de gărzi compuse. Și, întrucât suntem în prezent subangajați, de ce, destinele se pot dovedi fără întreruperi uneori, nu-i așa?

— Așa că pot, Lazan. Da, paznici compusi. Vedeți, avem deja paznici la poartă. Și un căpitan, care este în prezent în altă parte. Acum, dacă voi doi mă urmați, ne putem întâlni pe Stăpână.

— Excelent, spuse Madrun,

Scorch și Leff s-au îndepărtat bine în timp ce trio-ul a intrat pe poartă. Leff l-a închis apoi și s-a întors către Scorch.

„Nu am avut niciodată audiență cu Stăpâna!”

„Am fost snobiți!”

Leff îşi ridică din nou arbaleta. — Pentru că suntem pe treapta cea mai de jos, de aceea. Cel mai mic. . din nou! Și aici credeam că urcăm! Sigur, Tor a făcut ceva alpinism, căpitane și tot. Dar uită-te la noi, nici măcar paznicii compuși și am ajuns primii!

— Ei bine, spuse Scorch, dacă am fi știut că există o diferență – poarta și complexul am fi făcut eforturi pentru asta, nu? Am fost prost informați – uită-te la tine, până la urmă.

'Ce vrea sa insemne asta?'

— Ai ochi portocalii, Leff!

— A fost un alt tip de prost informat.

'Asa crezi tu.'

— Dacă ești atât de deștept, Scorch, ai fi putut să întrebi cum să fii gardieni compusi!

— Dacă aș fi fost doar eu, aș fi făcut-o!

— Dacă ai fi fost doar tu, Studlock nu te-ar fi angajat deloc, cu excepția, poate, pentru a curăța latrinele!

— Cel puţin atunci aş fi *înăuntrul* porţii!

Ei bine, el a avut un punct acolo. Leff oftă, se uită în stradă. — Uite, aici este echipajul lanternei.

— Să-i împușcăm!

— Sigur, dacă vrei să fim concediați, Scorch, asta vrei?

— Am glumit doar, Leff.

Au fost priviri care au ucis și apoi au fost priviri care au condus tortură. Excoriating pielea cu felii incrementale, rafinate, care au lăsat sângele să curgă la suprafață. Asta a smuls globii oculari și a tras până s-au întins toate tendoanele, pe care acele ligamente lungi umede erau înnodate împreună, astfel încât ambii ochi să se așeze pe puntea nasului. Tortura, da, eliberată în plăcere rece, în privința clinică.

Așadar, nu era deloc surprinzător că Torvald Nom și-a devorat cina în grabă, uitând să mestece, și astfel acum era afectat de o indigestie teribilă, luptându-se să nu geme în timp ce o ajuta pe Tiserra să curețe farfuriile și altele; iar tăcerea de rău augur s-a întins, chiar dacă ea arunca priviri piezișoare de excizie de coagul sângelui, toate îmbrăcate neconvingător în priviri însoțitoare și iubitoare.

Era timpul să ne întoarcem la moșie pentru seară. Aceste prețioase momente mortale de liniște domestică – oricât de pline au fost toate aceste momente cu tot ceea ce a rămas nespus, subiectele nedorite, dar mereu pânde, capcanele ascunse și nuanțe explozive sau chiar și mai explozivă lipsă a acestora – de ce, au trebuit să vină, vai, până la sfârșit, întrucât considerațiile de carieră și responsabilitate profesională au revenit din nou în prim-plan.

— Draga mea, trebuie să te părăsesc acum.

— Oh, trebuie?

'Da. Până la miezul nopții, dar nu simți nevoia să aștepți.

'Am avut o zi plină. Două comenzi noi. Mă îndoiesc că voi fi treaz când te întorci, dragă.

— Voi încerca să tac.

'Desigur că vei.'

Sărut superficial.

Așa, schimburile plăcute pentru a încheia masa abia trecute, dar, desigur, astfel de cuvinte au fost înflorirea feței și a vicleanului joc de mână. Sub inocență, Torvald a înțeles bine, era asta: „Draga mea, voi fugi, nu voi merge înapoi la moșie acum”.

'Oh, te-a supărat stomacul? Să sperăm că vei zbura peste cei doi paznici de la poartă când ajungi acolo.

'Da. Și deodată se va face miezul nopții și, ca un om condamnat, voi număra pașii până la spânzurătoarea care mă așteaptă acasă. Roagă-te lui Beru și oricărui alt ascendent din lume să adormi când ajung aici, sau măcar să te prefaci că dormi.

— Am avut o zi plină, soțule, doar mă gândeam la toate lucrurile pe care aș vrea să-ți fac pentru că ai încălcat această promisiune. Și când ajungi acasă, de ce, voi visa scene îngrozitoare, fiecare adăugând acel zâmbet plăcut de pe chipul meu adormit.

„Voi încerca să dorm pe cel mult o mână de pat, rigid ca o scândură rindeluită, fără a scoate niciun zgomot”.

'Da, tu vei. Dragă.

Și sărutul superficial, smooch smooch.

Lumină albastră picta străzile prin care Torvald Nom trecea acum grăbit, lumină albastră și gânduri negre, o adevărată vânătăi de consternare, și astfel clădirile de fiecare parte s-au aglomerat, s-au rezemat asupra lui, până când a simțit că stropește - ca un fault deosebit. bulgăre de

excremente — printr-o conductă de canalizare. Ingrozitor într-adevăr, dezamăgirea și, poate, dezgustul unei soții.

Salariile princiare erau lipsite de relevanță. Schimburile flexibile abia ar putea câștiga un semn de cap. Legalitatea impresionantă a acestui lucru a scos puțin mai mult decât un mormăit acru. Și chiar faptul că Torvald Nom deținea acum titlul de Căpitan al Gărzii Casei, în timp ce Scorch și Leff nu erau decât subalterni dintr-o menajerie de subalterni (da, el exagerase oarecum), nu i-a acordat decât o amânare temporară a furiei stridente. el a meritat clar - și a așteptat, oh, a așteptat. El știa asta. Ea știa asta. Și știa că ea se ținea de ea, ca un secure uriaș, așezat deasupra ghindei lui.

Da, renunțase la sclavie pentru asta.

Așa era puterea iubirii, momeala liniștii domestice și renunțarea la singurătatea singuratică. Ar avea-o altfel?

Întreabă-l mai târziu.

Mai departe, și acolo, în fața lui, zidul modest, dar bine întreținut al proprietății, și intrarea formală a porții, cu torțele sale gemene aprinzând și pâlpâind, suficient pentru a face ca cele două forme ale redutabililor săi subordonați să pară aproape. . atent.

Nu că niciunul dintre ei privea strada. În schimb, părea că se certau.

— Rămâneţi atenţi, voi doi! spuse Torvald Nom cu vocea sa cea mai stentoriană, subminată de punctuația unui eruct puternic și gazos.

— Doamne, Tor e beat!

'Mi-aș dori. Cina nu a fost de acord cu mine. Acum, care este problema ta? V-am auzit pe voi doi plesnind și mârâind de cealaltă parte a străzii.

— Avem doi paznici compusi noi, spuse Leff.

— Gardieni compusi? Oh, vrei să spui să păzești complexul...

'Asta am spus. Ce mai păzesc gărzile compuse dacă nu compuși? Căpitanii ar trebui să știe așa ceva, Tor.

'Si o fac. Doar titlul m-a derutat. Compound are nevoie de pază, da, deoarece probabilitatea ca cineva să treacă de voi doi este atât de mare. . probabil. Bine. Deci, i-ai întâlnit? Cum sunt ei?

— Sunt prieteni ai lui Studlock, pe care îi numesc Studious, spuse Scorch, făcându-și ochii mari înainte de a privi în altă parte și a miji ochii. — Vechi prieteni, de sub vreun munte.

— Oh, spuse Torvald Nom.

— S-a prăbușit, a adăugat Scorch.

'Prietenia? Oh, muntele, vrei să spui. S-a prăbușit.

Leff se apropie și adulmecă. — Ești sigur că nu ești beat, Tor?

— Bineînţeles că nu sunt beat! Scorch vorbește multe prostii, asta-i tot.

— Dărâmături, nu gunoi.

'Așa, da! Uite, Leff, deschide poarta blestemată, vrei? Așa că pot să-i întâlnesc pe noii paznici compusi.

— Căutați-i în complex, îl sfătui Scorch.

O, poate că soția lui avea dreptate, până la urmă. Poate? Bineînțeles că era. Acești doi erau idioți și erau și prietenii lui și ce spunea asta despre Torvald Nom? Nu, nu te gândi la asta. *În plus, ea s-a gândit deja la asta, nu-i așa?*

Torvald trecu repede prin poartă. Doi pași în complex și s-a oprit. *Studios? Studious Lock? Cei fără pământ? Studious Lock the Landless, a pisicii cu un singur ochi?*

— Ah, căpitane, bine sincronizat. Permiteți-mi să vă prezint cei doi noi paznici ai proprietății.

Torvald tresări când Studlock se îndreptă spre el. Glugă, mască, ochi înfricoșători, toți legați în zdrențe pentru a acoperi ceea ce i s-a făcut în orașul său de adopție - da, dar apoi, infamia nu a rămas niciodată ascunsă mult timp, nu-i așa? — Ah, bună seara, Castellan. Această salutare modestă și civilă a fost abia reușită, cronind dintr-o gură prea uscată. Și văzu, cu o trepidare crescândă, cele două siluete mergând în urma lui Studlock.

— Căpitane Torvald Nom, acest domn îmbrăcat vesel este Madrun, iar tovarășul său efemer îmbrăcat timid este Lazan Door. Ambele provin din nord și, prin urmare, nu au interese locale care ar putea intra în conflict cu loialitatea lor - o cerință cea mai importantă, după cum ați știut, pentru Lady Varada din Casa Varada. Acum, m-am îngrijit de trusa lor și de locurile repartizate. Căpitane, e ceva în neregulă?

Torvald Nom clătină din cap. Apoi, înainte să se poată gândi – înainte ca simțul lui fin perfecționat al proprietății să poată interveni – a scapat: — Dar unde sunt măștile lor?

Uriașul cu părul hirsut se încruntă. „Oh”, a spus el, „este foarte nefericit. Mai liniștește-mă încă o dată, Studious, te rog.

Pauza castelanului a fost lungă, apoi o mână legată de cârpe flutură. — Reputațiile, vai, sunt ceea ce sunt, Madrun. Evident, căpitanul nostru aici a călătorit ceva. Pisica cu un ochi? Să sperăm că nu s-a rătăcit niciodată în

apropierea acelui bârlog trădător și perfid de hoți, criminali și mai rău...

— N-am fost niciodată acolo, spuse Torvald Nom, în grabă, lingându-și buzele. — Dar poveștile celor, ăă, angajați pentru a-l înlătura pe Pumnul Malazan. . și, eh, ce sa întâmplat după timid; wards-'

— Minciuni revoltătoare, spuse Lazan Door cu vocea lui zgomotoasă și șubredă, așa cum sunt în mod invariabil săvârșite de cei care sunt interesați de iluzia dreptății. Toate minciunile, căpitane. Minciuni urâte, disprețuitoare, ruinătoare. Vă asigur că ne-am îndeplinit sarcina, chiar și până la urmărirea Pumnului și a cadrelor lui până în inima unui munte...

— Tu și Madrun Badrun, vrei să spui. Studious Lock, pe de altă parte, era. .' Și abia atunci Torvald Nom a decis că probabil că nu ar trebui să vorbească, probabil că nu ar trebui să dezvăluie destul de mult amploarea cunoștințelor sale. „Povestea pe care am auzit-o”, a adăugat el, „a fost confuză, la mâna a doua și poate chiar la a treia, un amestec de detalii și cine poate separa adevărul de fantezie în astfel de lucruri?”

— Cine, într-adevăr, spuse castelanul cu încă un semn cu o mână. — Căpitane, trebuie să avem încredere că subiectul nenorocirilor noastre trecute nu va apărea din nou, în nicio companie și în special în cea a celor doi paznici de la poartă.

„Subiectul este acum și pentru totdeauna mai închis”, a afirmat Torvald Nom. — Ei bine, cel mai bine aș ajunge la biroul meu. Pentru a lucra la, um, programarea schimburilor - se pare că acum avem tura de noapte destul de plină. Cât despre ziua...

„După cum am spus mai devreme”, a tăiat castelanul, „necesitatea unei vigilențe armate în timpul zilei este pur și simplu inexistentă. Evaluarea riscurilor și așa mai departe. Nu, căpitane, nu avem nevoie de mai mulți paznici. Patru vor fi de ajuns.

— Bine, asta va ușura programarea. Acum, a fost o plăcere să vă cunosc, Lazan Door, Madrun Badrun. Și, cu un marș disciplinat, Torvald Nom a traversat complexul, îndreptându-se spre micul său birou din anexa cazărmii. Unde a închis ușa slabă și s-a așezat pe scaunul din spatele biroului care, pentru a ajunge la el, i-a cerut să se cațere peste birou însuși. S-a prăbușit, cu mâinile ținându-i capul în sus, el s-a așezat. Transpiraţie.

Era Lady Varada conștientă de ceva din toate acestea. . acest fundal, acolo unde pământul încă mai aburi de sânge și mai rău? Ei bine, îl angajase pe Studlock, nu-i așa? Dar asta nu a însemnat nimic, nu-i așa? Își strânsese numele și nici măcar acel nume nu era numele lui adevărat, doar ceva ce i-au dat idioții din One Eye Cat, la fel ca Madrun Badrun. Cât despre Lazan Door, ei bine, acela ar putea fi real, chiar original. Și doar unul dintre ei purta o mască și acea mască era o marcă locală, generică, nepictată cu niciun simbol relevant sau orice altceva. Deci, s-ar putea să nu știe nimic! S-ar putea să fie complet oarbă, nebănuitoare, inconștientă, nepregătită, fără totul!

S-a urcat înapoi peste biroul lui, s-a îndreptat și și-a netezit hainele cât a putut de bine. Nu ar trebui să fie atât de greu, căpitanul căutând audiență cu Stăpâna. Perfect rezonabil. Cu excepția faptului că ruta oficială era prin castelan, și asta nu mergea. Nu, trebuia să fie mai inteligent decât atât. De fapt, trebuia. . *sparge* .

Mai multă sudoare, brusc, înfiorându-l în timp ce stătea între birou și ușa biroului, o deschidere abia suficient de largă pentru a se întoarce înăuntru.

Deci, Lazan Door și Madrun Badrun ar patrula complexul. Și Studious Lock the Landless, ei bine, el ar fi în propriul său birou, acolo, la etajul principal. Sau chiar în camerele sale private, stând acolo, dezbrându-se încet sau dezbrăcându-se sau cum ar fi vrut să-i spună.

Pe peretele din spate al anexei era o fereastră. Obloane simple și zăvor interior simplu. De acolo se putea urca pe acoperiș, care era suficient de aproape de peretele lateral al clădirii principale pentru a-i permite să sară peste și poate să găsească o mână sau două, apoi putea să urce până la următorul și ultimul nivel, unde locuia Doamna. Era încă devreme, așa că nu ar fi adormit sau într-o anumită stare de dezbracare.

Totuși, cum ar reacționa ea la intervenția căpitanului ei în intimitatea ei? Ei bine, ar putea explica că testa cea mai interioară securitate a proprietății (și, găsind că este atât de lipsită, de ce, ar fi putut să facă presiuni pentru a angaja încă mai mulți paznici. Garzi normali, rezonabili, sănătoși de data aceasta. Fără criminali în masă. Fără sadiști. Nimeni a cărui umanitate să fie îndoielnică și deschisă interpretării. El ar putea, atunci, să ofere o contrabalansare subtilă paznicilor pe care îi aveau deja).

Totul suna foarte rezonabil și sârguincios, așa cum se cuvine unui căpitan.

S-a întors și a deschis ușa biroului. S-au aplecat pentru a se asigura că barăcile au rămas goale - bineînțeles că a făcut-o, erau acolo păzind lucruri! Se îndreptă spre geamul din spate. L-am deblocat și am deschis obloanele. Încă o privire rapidă, îndrăzneață, afară de data asta. Zidul proprietății nu la zece pași vizavi. Clădirea principală în stânga lui, grajduri în dreapta lui. Această zonă făcea parte din rundele lor? Cu siguranță ar trebui să fie. Ei bine, dacă s-a mișcat suficient de repede, chiar în acest moment...

Agăţându-se de pervaz, Torvald Nom ieşi şi întinse mâna spre jgheabul streaşinii. Își testa greutatea pe ea și, mulțumit de scârțâitul modest, se trase repede în sus și pe acoperișul înclinat. A ajuns înapoi în jos și a închis cu grijă obloanele.

S-a rostogolit pe spate și a așteptat. Ar aștepta, da, până când cei doi monștri trec în picioare.

Plăcile de lut i-au săpat în omoplați. Asta a fost zgârietura de cizme? A fost oare șoapta de lenjerie care mătura pavajul? Era asta... nu, nu era, nu auzea nimic al naibii. Unde s-au dus blestematii lui de paznici? Se ridică, se strecură spre vârful acoperișului. S-au uitat pe teren – și iată că erau, jucând zaruri de peretele dintr-o parte a porții.

I-ar putea concedia pentru asta! De ce, nici măcar Studlock nu ar putea...

Și iată *-l* , el însuși Studious, plutind spre cele două cohorte ale sale. Iar vocea lui a revenit la Torvald Nom.

— Vreo schimbare a degetelor, Lazan?

„Oh, da”, a răspuns bărbatul. 'Se inrautateste. Opțiunile se scad rapid.

— Cât de nefericit.

Madrun Badrun a mormăit și apoi a spus: „Am avut șansa noastră. Mergeți spre nord sau spre sud. Ar fi trebuit să mergem spre nord.

— Nu ar funcționa, după cum știți bine, spuse Studious Lock. — Unde vă sunt măștile?

Lazan Door aruncă din nou zarurile de os împotriva peretelui, aplecat să studieze rezultatele timide.

— Le-am aruncat, răspunse Madrun.

— Fă altele noi.

— Nu vrem, Studious, chiar nu vrem.

— Este de la sine înțeles, dar nu schimbă nimic.

Oh, Torvald bănuia că s-ar putea ghemui aici și să-i asculte pe idioți toată noaptea. În schimb, trebuia să profite de nepăsarea lor. Coborî înapoi pe panta acoperișului, se

ridică ghemuit și privi clădirea principală – și, uite, un balcon. Ei bine, nu a fost înțelept, nu-i așa?

Acum, ar putea să facă un salt fără să facă zgomot? Bineînțeles că ar putea – fusese un hoț de ani de zile, și un hoț de succes, dacă nu pentru toate arestările și amenzile, închisoarea și sclavia și altele asemenea. Făcu o pauză, măsurând distanța, hotărând la ce parte a șinei avea să întindă, apoi se lansă peste gol.

Succes! Și practic nici un zgomot. S-a atârnat o clipă, apoi s-a tras pe balcon. Era îngust și aglomerat cu vase de lut mârâite cu plante moarte. Acum, putea să lucreze încuietorile și să se strecoare pe acest podea, luând calea interioară până la nivelul de mai sus. Ar fi cel mai simplu, nu-i așa? Mai riscant căpătând peretele exterior, unde o privire întâmplătoare a oricăruia dintre cei trei proști care încă vorbeau chiar înăuntrul porții ar putea să se afle asupra lui. Și ultimul lucru pe care și-a dorit a fost să vadă pe oricare dintre ei scoțând săbii (nu că și-a amintit că i-a văzut purtând vreuna).

A testat ușa balconului. Deblocat! Oh, lucrurile ar trebui într-adevăr să se schimbe. De ce, ar putea să se plimbe înăuntru și să se găsească...

— Te rog, căpitane, ia loc.

Stătea pe un scaun de pluș, abia vizibil în camera întunecată. Voalat? Da, voalat. Îmbrăcat într-o chestie lungă, poate mătase. O mână cu degete lungi, strânsă într-o mănușă de piele gri, ținea un pahar. În faţa ei era un scaun potrivit.

— Turnați-vă niște vin – da, acolo, pe masă. Eșecul acelui traseu, de pe acoperișul anexei, este că acoperișul este în întregime vizibil de la fereastra oricărei încăperi din această parte a casei. Presupun, căpitane, fie testați securitatea proprietății, fie doriți să vorbiți cu mine în privat. Orice alte alternative, din păcate, ar fi nefericite.

— Într-adevăr, stăpână. Și da, testam. . lucruri. Și da, adăugă el, chemând cât de mult aplomb a putut, s-a dus să-și toarne un pahar plin cu vin de chihlimbar, am vrut să vorbesc cu tine în privat. În ceea ce privește castelanul tău și cei doi noi paznici compusi.

— Parcă. . excesiv?'

— Acesta este un mod de a spune.

„Nu aș vrea să fiu descurajat”.

El a stat jos. — Descurajează, stăpână?

— Spune-mi, cei doi paznici ai mei de la poartă sunt la fel de incompetenți pe cât par a fi?

— Ar fi o mare realizare, stăpână.

— Ar fi, da.

— S-ar putea să te surprindă, spuse Torvald Nom, dar de fapt au o fire urâtă. Și experiență considerabilă. Ei au fost paznici de rulotă, executori, bătăuși ai breslei și vânători de recompense. Formalitatea acestei slujbe actuale este cea care îi are așa. . incomod. Se vor adapta în timp.

— Nu prea bine, sper.

În regulă, hotărî Torvald Nom, ea vorbea despre ceva și el habar nu avea ce era acel ceva. — Stăpână, în ceea ce privește Studlock, Lazan și Madrun...

— Căpitane, înțeleg că ești înstrăinat de Casa Nom. Este regretabil. Întotdeauna sfătuiesc ca astfel de erori din trecut să fie remediate ori de câte ori este posibil. Reconcilierea este esențială pentru bunăstare.'

— Mă voi gândi la asta, stăpână.

'Face acest lucru. Acum, te rog să ieși pe scări. Informează-l pe castelan că vreau să vorbesc cu el - nu, nu vor exista repercusiuni în ceea ce privește căutarea unei conversații private cu mine. De fapt, sunt încurajat de îngrijorarea ta. Loialitatea a fost întotdeauna cea mai importantă trăsătură a familiei Nom. Oh, acum, termină-ți vinul, căpitane.

A făcut-o, destul de repede. Apoi a trecut și a încuiat ușile balconului. O plecăciune către Lady Varada, apoi ieși pe coridor, închizând ușa în urma lui. Un moment pentru a-mi da seama unde sunt scările și, simțindu-mă ușor amorțit, era vinul? Nu, nu era vinul – a coborât la parter și a ieșit prin intrarea oficială, traversând cu pași mari, până unde stăteau castelanul și cei doi prieteni ai săi.

„Castellan Studlock”, a strigat Torvald Nom, încântat să vadă cum se uitau toți trei vinovați din jocul lor. — Stăpâna dorește să te vadă imediat.

'Oh? Desigur. Mulțumesc, căpitane.

Torvald îl privi zburând, apoi se întoarse către Lazan Door și Madrun. — O tehnică interesantă ai aici. Simt nevoia să vă descriu îndatoririle, deoarece se pare că castelanul a uitat. Trebuie să patrulați complexul, de preferință la intervale aleatorii, folosind o varietate de rute pentru a vă asigura că evitați predictibilitatea. Fiți atenți în special la zonele neluminate, deși nu vă recomand să purtați torțe sau felinare. Alte intrebari?'

Madrun zâmbea. S-a înclinat. — Învățătură bună, căpitane, mulțumesc. Ne vom începe imediat sarcinile.

Lazan, adună-ți zarurile de zgomot. Trebuie să ne ocupăm de formalitățile necesare de patrulare diligentă.

zaruri strigăte? Zei de mai jos. „Este înțelept”, a întrebat el, „să te bazezi pe zeii cârcoși pentru a determina gustul nopții?”

Lazan Door și-a dres glasul apoi și-a descoperit colții de metal. — După cum spui, căpitane. Divinația este întotdeauna o știință imprecisă. Vom fi siguri că evităm să ne bazăm prea mult pe astfel de lucruri.

— Ea, corect. Bine, bine, atunci voi fi în biroul meu.

— Din nou, spuse Madrun, cu zâmbetul lărgit.

Era, hotărî Torvald în timp ce se îndepărta, nimic plăcut la acel zâmbet. Despre oricare dintre zâmbetele lor, de fapt. Sau orice altceva despre cei doi. Sau Studious Lock, de altfel — Băutor de *sânge, Scuipător de bilă, Otrăvitor, o, aveau atât de multe nume pentru acela. Cât de curând înainte să mai câștige câteva? Și Madrun Badrun? Și Ușa Lazan? Ce face Lady Varada?*

Nu contează, nu contează. Avea un birou, până la urmă. Și odată ce s-a târât peste birou și s-a așezat pe scaun, de ce, s-a simțit aproape important.

Senzația a durat câteva bătăi ale inimii, ceea ce a fost de fapt o realizare. Câteva momente prețioase, da, de a nu te gândi la cei trei. Oricare.

Faceți măști noi - acum de ce ar trebui să facă asta? Renegade Seguleh sunt renegați - nu se pot întoarce niciodată înapoi. Se presupune, dar atunci, ce știe cu adevărat oricare dintre noi despre Seguleh? Faceți măști noi, le-a spus el. De ce?

Ce este în neregulă cu sfatul normal? Spală haina aceea, Lazan Door, înainte ca păianjenii să înceapă să depună ouă. Alegeți nu mai mult de două culori, Madrun, și nu cele care se confruntă. Vă rog. Și ce-i cu mocasinii ăia?

Măști? Nu contează măștile.

Stomacul îi gâgâi și simți o nouă creștere a gazelor bilioase. ' *Mestecă-ți mereu mâncarea, Tor, de ce te grăbești așa? Mai este multă lumină naturală de jucat. Mestecă, Tor, mestecă! Frumos și încet, ca o vaca, da. În acest fel, nimic nu va fi de acord cu tine. La urma urmei, nimic nu este de acord cu vacile.* '

Atât de adevărat, cel puțin până când securea se leagănă în jos.

Stătea în biroul lui, strâns în spatele biroului, într-o stare cât se poate de neplăcută.

ˆ

— Il otrăvește, cred eu.

Scorch se uită, parcă uimit de o asemenea sugestie. — De ce ar face asta?

— Din cauza ta, spuse Leff. — Te urăște, Scorch, din cauza modului în care l-ai băgat mereu pe Tor în necazuri, iar acum crede că o vei face din nou, așa că de aceea îl otrăvește.

— Asta nu are niciun sens. Dacă era îngrijorată, nu l-ar fi ucis!

„Nu uciderea, ci doar a face bolnavă. Uitați, e o vrăjitoare, poate face astfel de lucruri. Desigur, ar face mai bine dacă te-otrăvește.

— Nu mă ating de nimic din ce ea gătește, asta e sigur.

— Nu va ajuta dacă ea decide că mai bine ești mort, Scorch. Doamne, mă bucur că nu sunt voi.

'Și eu.'

'Ce?'

„Aș avea ochi portocalii și ar fi îngrozitor pentru că atunci am avea amândoi ochi portocalii, așa că a ne privi unul pe celălalt ar fi ca și cum te-ai uita la tine, ceea ce oricum trebuie să fac tot timpul, dar să-mi imaginez dublu! Nu, mulțumesc, asta spun.

— Asta spui?

— Tocmai am spus-o, nu-i așa?

'Nu știu. Nu știu ce tocmai ai spus, Scorch, și acesta este adevărul.

— Bine, din moment ce ceea ce am avut de spus oricum nu era destinat ție.

Leff s-a uitat în jur și nu, nu a văzut pe nimeni altcineva. Bineînțeles că nu a făcut-o, n-avea rost să te uiți.

— În plus, spuse Scorch, tu ești cel care a fost otrăvit.

— Nu a fost nicio otravă, Scorch. A fost o greșeală, un diagnostic greșit. Și se estompează...

— Nu, nu este.

'Da. Este.'

'Nu. Nu este.

— N-aș mai spune că dacă aș fi în locul tău...

— Nu o porni pe aia din nou!

Sorte binecuvântate! Lasă-le în voia asta, roagă sinele tău rotund! Noaptea se întinde, orașul își poartă rânjetul de granit și umbrele dansează pe marginea întunericului. Vânzătorii de noapte târziu își strigă mărfurile, serviciile lor atât adecvate, cât și dubioase. Cântăreții cântă și bețivii beau și hoții își fac hoția și misterele prosperă oriunde nu vă aparține și acesta, prieteni, este adevărul greu.

Asemenea șobolanilor, ne îndepărtăm de bazinele de lumină, căutând alte lucruri, alte scene atât liniștite, cât și murdare.

Urmează, o, urmează-mă!

Binefăcător al tuturor lucrurilor cosmopolite, dăruitor de binecuvântări asupra tuturor chestiunilor umane și umane (binecuvântează-le inimile deopotrivă mizerabile și generoase, binecuvântează-le visele și binecuvântează-le coșmarurile, binecuvântează-le temerile și iubirile și temerile lor de iubire și dragostea de frici și binecuvântează, bine, binecuvântați-le pantofii, sandalele, cizmele și papucii și să umble în fiecare, la rândul lor, ah, așa minuni! Atât de nebunii ciudate!), Kruppe din Darujhistan a mers pe Marea Cale a achizițiilor sordide, aruncând o umbră enormă, într-adevăr gigantică. care s-a rostogolit sigur ca un val pe lângă toate aceste magazine și marfa lor, pe lângă ochii precauți ai proprietarilor de magazine, pe lângă standurile cu fructe și produse de patiserie suculente, pe lângă coșurile cu fructe de pădure și peștele uscat și lucrurile ciudate cu frunze pe care unii le-au mâncat crezând. să fii masticatori ai sănătății, pe lângă pâini și brânză, pe lângă vasele de vin și băuturi alcoolice de toate mărimile, pe lângă țesători și croitorii, pe lângă harpistul cu cioburi pentru f. ingeri și doar trei coarde rămase pe harpă și cântecul ei despre cuier și gaură și mierea de pe noptieră — scăpând monedele aruncate și trecând atât de repede! — și șuruburile de pânză nu duc nicăieri și pantalonii care blocau pragul ușii și cămășile pentru bărbații de arme și pantofii pentru cei fără suflet și făcătorii de pietre funerare și urnele și bătrânul de trei ori divorțat care își făcea noduri pentru a trăi cu o grămadă de copii în cârca sigur legați de sânge și lucruri mai groase. Pe lângă picurătorii de ceară și rătăcitorii fitilului, mâncătorii de foc și făcătorii de prăjituri de cenușă, pe lângă prostituate - curgând fiecare pas langouros cu zâmbete de apreciere și degetele fluturate și nedorite senzații misterioase de mângâieri în ascuns sau cel puțin în afara... ajung în locuri și văd că ochii se lăresc și aprecierea inundă ca goana tinereții pierdute și a viselor princiare și oftă și strigă *Kruppe, dragă! Kruppe, nu vei plăti pentru asta? Kruppe, căsătorește-te cu fiecare dintre noi și fă-ne femei cinstite! Kruppe* — trecând repede pe lângă, acum, aaii, perspectivă înspăimântătoare de imaginat! O lovitură de

soții (cu siguranță asta trebuie să fie atribuirea la plural)! O vorbăreală de prostituate!

Pe lângă această poartă, mulțumesc zeilor, și în tunel și din nou afară, iar acum civilizația se profila austeră și adecvată, iar această umbră îndrăzneață a pășit singură, animată în singurătatea ei, și totuși acest moment s-a dovedit a avea suficient timp pentru a lua parte la trecerile trecute prin viața însăși.

Dintr-o mânecă, un produs de patiserie împânzit cu fructe de pădure, un fruct copt și un balon de vin de mentă; din celălalt un cuțit de masă argintiu nou cu monograma Casei Varada (me, de unde a venit asta?), lama lustruită — uluitor! — sclipind deja cu o bucată sănătoasă de unt striată cu miere — și atât de multe lucruri care înghesuie aceste mâini ample, dar agile, dar vezi cum un lucru după altul pur și simplu *dispare* într-o gură primitoare și un palat apreciativ, potrivit pentru toate artele culinare, atunci când îmbinarea subtilă a aromelor a dat rezultate. maestru rafinat timid;piesă — unt, miere și — oh! — gem, și patiserie și brânză și fructe și anghilă afumată — agh! Mâneca voluminoasă se trădează pe sine! Vin pentru a spăla gustul necinstit (și cel mai crud).

Mâinile libere temporar încă o dată, pentru a permite examinarea unei cămăși noi, a unei game de lumânări parfumate, a șnururilor de mătase înnodate, a pantalonilor frumoși și a sandalelor cu fire aurite moi ca oricare dintre cei patru obraji ai lui Kruppe, și aici un prezervativ cu intestine de pușți - zei, unde asta a venit de la? Ei bine, sfârșitul admirației pentru cea mai de succes afacere de cumpărături din noapte, și dacă acea ticăloasă a descoperit doar două corzi rămase pe harpă, ei bine, imaginați-vă cum s-a simțit calul!

Stau acum, în sfârșit, în fața celei mai austere moșii austere. În timp ce poarta s-a deschis scârțâind, invitația și așa invitata, Kruppe s-a invitat să intre.

Trepte și intrarea și coridorul formal ornamentat și mai multe trepte acestea sunt acoperite cu covoare și urcă în sus și un alt coridor și acum ușa pătată de întuneric și - o, aruncați acele saloane deoparte, Doamne - înăuntru.

— Cum ai făcut... nu contează. Stai, Kruppe, fă-te confortabil.

„Maestrul Baruk este atât de amabil, că Kruppe va face ceea ce dorește, cu o ușurare posibilă măsurabilă, nu-i așa *!* în acest scaun și întinde picioarele, da, sunt într-adevăr

întinse, detaliul subtil. Ah, o călătorie obositoare, Baruk, iubitul prieten al lui Kruppe!

Un demon obez asemănător unei broaște s-a târât până să se cuibărească la picioarele lui, pufnind. Kruppe a produs o fâșie de anghilă uscată și a oferit-o. Demonul a adulmecat, apoi a acceptat cu grijă bucata.

— Sunt lucrurile într-adevăr la fel de îngrozitoare pe cât cred eu, Kruppe?

Kruppe dădu din sprâncene. „Asemenea călătorii se lasă încrețit de uscăciune, gâfâind de sete”.

Oftând, Înaltul Alchimist a spus: „Ajută-te”.

Zâmbind, Kruppe scoase dintr-o mânecă o sticlă mare prăfuită, deja desfundată. A examinat ștampila de pe sticla verde închis. — Doamne, pivnița ta este într-adevăr bine echipată! Din cealaltă mânecă a apărut un pahar de cristal. A turnat. A bătut o gură, apoi și-a plesnit buzele. 'Rafinat!'

— Anumite aranjamente au fost finalizate, a spus Baruk.

— Cel mai impresionant, Baruk prieten al lui Kruppe. Cum pot fi măsurate astfel de evenimente portentoase, se întreabă. Dacă unul era genul care se întrebă. Totuși, ascultă — poarta îngropată scârțâie, praful se cerne, pietrele geme! Oricât de umili suntem, putem spera să oprim astfel de inevitabilități inevitabile? Din păcate, timpul se macină. Toate destinele se învârt și nici măcar zeii nu pot ghici cum se va răsturna fiecare. Luna însăși răsare nesigură în aceste nopți. Stelele se clătină, pietrele cad în sus, soțiile nedreptățite iartă și uită – o, acesta este timpul pentru miracole!

— Și de asta avem nevoie, Kruppe? Miracole?

„Fiecare moment poate părea într-adevăr în flux, haotic și încordat, totuși – și Kruppe știe acest lucru cu siguranță – când totul este pus la punct, clipă după clipă, atunci fiecare aberație nu este decât o cută modestă, o pliură slabă, o amintire șifonată. Marile forțe ale universului sunt ca o piatră de greutate pe țesătura vieții noastre. Bogați și săraci, modesti și ambițioși, generoși și lacomi, cinstiți și înșelători, de ce, totul este turtit! Splat! Crunch, unge, suge! Ce îi pasă Naturii de coroane cu bijuterii, monede stivuite periculos de sus, moșii mari și turnuri înalte? Regi și reginele, tiranii și devoratorii — toți sunt ca niște musaci pe fruntea lumii!

— Sfatuiți o perspectivă extinsă. Totul este foarte bine, din punctul de vedere al unui istoric și retrospectiv. Din

păcate, Kruppe, celor dintre noi care trebuie să o trăiască, în mijloc, parcă, le oferă o ușurare puțină.

— Vai, Baruk spune adevărat. Trăiește înăuntru, trăiește afară. Suspinele morții sunt cântecele udate ale lumii. Atât de adevărat, atât de trist. Kruppe întreabă asta: fii martor la două scene. Într-una, un bărbat furios și amar îl bate pe un alt bărbat până la moarte pe o alee din districtul Gadrobi. În celălalt, un om cu o vastă bogăție conspiră cu compatrioți la fel de bogați pentru a ridica din nou prețul cerealelor, făcând costul pâinii simple atât de prohibitiv, încât familiile mor de foame, sunt duse la viața criminală și mor tineri. Ambele sunt acte de violență?

Înaltul Alchimist se uită în jos la Kruppe. — Doar într-unul dintre aceste exemple vei găsi sânge pe mâinile unui bărbat.

— Adevărat, oricât de deplorabile sunt astfel de pete. Și-a mai turnat niște vin.

„Există”, a spus Baruk, „nenumărate construcții prin care omul bogat ar putea pretinde nevinovăția. Circumstanțele atenuante, costurile neașteptate de producție, legea cererii și ofertei și așa mai departe.

„Într-adevăr, o multitudine de justificări, care fac apele atât de tulburi, și atunci cine vede sângele?”

„Și totuși, sărăcia rezultă, cu toată mizeria ei, stresul și anxietatea ei, cu vaporii ei murdari ai sufletului. Se poate spune că bogatul negustor de cereale duce un război subtil.

Kruppe a studiat vinul prin cristal. „Și așa săracii rămân săraci și, poate, chiar mai săraci. Angajații, dar abia reușesc să se agațe de locurile lor de muncă, chiar și să accepte condiții de muncă disprețuitoare – care, la rândul lor, le permite angajatorilor să-și umple poșetele până la umflături, satisfăcând astfel orice insuficiență patetică ascunsă pe care le adăpostesc. Se poate spune că există un echilibru, unul niciodată repetat, prin care războiul etern este ținut în frâu, pentru a evita anarhia. Dacă comerciantul de cereale percepe prea mult, atunci revoluția poate exploda în viață.

„După ce toată lumea pierde”.

'Pentru un timp. Până când va apărea noua generație de bogați, pentru a începe din nou prădarile asupra săracilor. Echilibrul este încadrat de dezechilibre și astfel se pare că astfel de lucruri ar putea persista pentru totdeauna. Din păcate, în orice punct de vedere Iong, se vede că nu este așa. Structura societății este mult mai fragilă decât cred majoritatea. A pune prea multă încredere

în rezistența sa înseamnă a cunoaște un moment de uimire neobișnuită în momentul prăbușirii sale totale – înainte ca lupii să se apropie. Kruppe ridică un deget. „Totuși, fiți martor la toți aceștia care vor să apuce coroana, pentru a se face cei mai liberi și cei mai bogați dintre toți. Oh, sunt cele mai periculoase în acest moment, așa cum s-ar putea aștepta. Cel mai periculos într-adevăr. Unul este încurajat să se roage. Rugați-vă pentru praf.

— Un sfârșit la toate.

— Și un nou început.

— Cumva mă așteptam la mai mult de la tine, prietene.

Kruppe zâmbi, se întinse în jos și mângâie capul pietriș al demonului. Clipi languit. „Kruppe menține o perspectivă la fel de largă precum talia lui, care, după cum știți, este neîncetată. La urma urmei, unde începe și unde se termină?

— O altă veste importantă?

„Orașele trăiesc în grabă. Mereu cu capul. Nimic nu se schimbă și totul se schimbă. Un criminal urmărește districtul Gadrobi, dar Kruppe bănuiește că știi asta. Complotul de asasini. Știi și tu asta, prietene Baruk. Îndrăgostiții se întâlnesc sau visează la acele întâlniri. Copiii muncesc pe viitor necunoscut. Oamenii se pensionează și alții sunt pensionați, carierele noi abundă și vechii dușmani pândesc. Prieteniile se desfășoară în timp ce altele se desfășoară. La timpul său, cel mai Înalt Alchimist, totul la timpul său.

— Nu mă liniști, Kruppe.

„Vino alături de mine într-un pahar din acest vintage rafinat!”

— Există o duzină de secții care sigilează pivnița — de două ori mai multe decât de la ultima ta vizită.

'Intr-adevar?'

— Nu ai împiedicat nici unul.

'Extraordinar!'

'Da, este.'

Demonul a eructat și parfumul amețitor al anghilei afumate se răspândi prin cameră. Până și demonul și-a încrețit fantele din nări.

Kruppe a produs, cu înflorire, niște lumânări parfumate.

O confuzie intestinală de țevi, supape, globuri de cupru, îmbinări și orificii de ventilație domina un capăt întreg al încăperii principale din față a clădirii. Din acest mecanism

bizar au apărut gâfâituri ritmice (cele mai sugestive), șuierături (introducând, parcă, o contribuție mai realistă) și murmur și subtonuri șuierate. Au ieșit șase duze, fiecare pregătită pentru un atașament sau prelungire a furtunului, dar în acest moment toate au izbucnit o flacără albastră constantă, iar acest lucru a încălzit aerul uscat trosnitor al camerei, astfel încât atât Chaur, cât și Barathol - lucrând fără spate, așa cum fuseseră întregi. ziua tocmai s-a terminat — erau pline de sudoare.

Cea mai mare parte a dezordinei din această brutărie decrepită fusese acum îndepărtată sau, mai degrabă, transferată din interior în curtea îngustă cu pereți înalți din spate, iar Chaur era pe mâini și în genunchi folosind cârpe umede pentru a șterge praful și făina veche din podea din pavaj bine așezat. Barathol examina bazele de cărămidă ale celor trei cuptoare cu cocoașe, surprins și încântat să găsească, prinse între straturi de cărămidă, plăci vaste de piatră ponce. Pereții interiori din spate ai cuptoarelor conțineau fiecare elemente de fixare pentru gazul care fusese folosit drept combustibil, cu tuburi perforate alungite ieșind în afară sub rafturi. Ar putea transforma aceste cuptoare în forje cu căldură scăzută? Poate.

Vechile tamburi de amestec de cupru au rămas, acoperind o jumătate din peretele din spate al camerei, și aveau să servească la stingere. El cumpărase o nicovală de la o rulotă de intrare de la Pale, cumpărătorul inițial a murit, din păcate, în timp ce obiectul era pe drum. Un design de câmpie, destinat portabilității – Rhivi, fusese informat el – nu era chiar de dimensiunea pe care și-o dorea sau de care avea nevoie, dar ar fi suficient pentru moment. Diverse clești și alte unelte au venit din piețele de fier vechi din partea de vest a orașului, inclusiv un ciocan foarte fin din oțel Aren (fără îndoială furat de la un fierar de arme al armatei Malazan).

A doua zi avea să comandă primele sale comenzi de lemn, cocs, cărbune și cupru brut, staniu și fier.

Se făcea târziu. Barathol s-a îndreptat după examinarea cuptoarelor și i-a spus lui Chaur: „Lasa asta acum, prietene. Suntem murdari, adevărat, dar poate că un restaurant exterior ne-ar găzdui, odată ce ne arătăm moneda. Nu știu despre tine, dar niște bere rece ar sta bine acum.

Privind în sus, fața mânjită și pătată a lui Chaur s-a împărțit într-un zâmbet larg.

Ușa de la intrare a fost deschisă cu un picior și amândoi s-au întors în timp ce o jumătate de duzină de bărbați de renume intrară înăuntru, răspândindu-se. Bâte și ciocane în mâinile lor, au început să privească echipamentul. O clipă mai târziu, o femeie îmbrăcată fin a pășit prin freză, cu ochii ațintiți asupra lui Barathol, asupra căruia ea a zâmbit.

„Stimate domnule, sunteți angajat într-o activitate ilegală...”

'Ilegal? Sunt sigur că este o rază de acces. Acum, înainte să-ți trimiți bătăușii la distrugere, aș putea să subliniez că supapele nu sunt doar deschise, dar firele au fost tăiate. Cu alte cuvinte, deocamdată, fluxul de gaz din camerele de sub această structură nu poate fi oprit. Orice fel de daune va avea ca rezultat, ei bine, o minge de foc, probabil de o dimensiune suficientă pentru a incinera o zonă considerabilă a dishy;trict. Făcu o pauză, apoi adăugă: „O astfel de distrugere intenționată din partea ta va fi văzută de cei mai mulți drept ilegale. Acum, nu te vei confrunta cu acuzații, deoarece vei fi mort, dar breasla care te-a angajat se va confrunta cu o pedeapsă cumplită. Numai amenzile o vor falimenta.

Zâmbetul femeii dispăruse de mult. — O, nu ești tu cel deștept? Deoarece nu vă putem descuraja prin dezmembrarea magazinului dvs., nu avem de ales decât să ne concentrăm atenția asupra voastră.

Barathol se îndreptă spre tejgheaua de frământat și băgă mâna într-un ghiozdan de piele, retrăgând o minge mare rotundă de lut ars. S-a confruntat cu femeia și cu mulțimea ei, a văzut câteva expresii curgând de sânge și a fost mulțumit. — Da, o grenada Moranth. Cusser, malazanii o numesc pe asta. Mă amenințăm pe mine sau pe tovarășul meu de aici, și voi fi încântat să mă sinucid – la urma urmei, ce avem de pierdut și nu ne-ați lua cu bucurie, dacă aveți ocazia?

— Ți-ai pierdut mințile.

— Ești binevenit la acea opinie. Acum, întrebarea este, nu-i așa?

Ea ezită, apoi mârâi și se răsuci pe călcâie. Făcându-i cu mâna echipajului să o urmeze, ea a ieșit.

Oftând, Barathol l-a întors pe blestemător în ghiozdan. *„ În fiecare a treisprezecea ladă cu câte douăsprezece înjurătoare fiecare ”*, îi spusese Mallet, *„ se află un al treisprezecelea înjurător. Gol. De ce? Cine ştie? Moranth sunt oameni ciudați.* '

— A funcționat de data asta, îi spuse el lui Chaur, dar mă îndoiesc că va dura. Deci, prima sau timiditatea afacerilor este să te îmbraci. Armură, arme.

Chaur se uită la el ca neînțelegător.

— Îți amintești de mirosul de sânge, Chaur? Cadavre, morți și dezmembrați?

Expresia se luminează brusc, iar Chaur dădu din cap energic.

Oftând din nou, Barathol spuse: „Să urcăm peste peretele din spate și să ne găsim berea".

A luat ghiozdanul cu el.

În altă parte în oraș, în timp ce suna al zecelea clopoțel al nopții, un bărbat fără degete a pornit spre o nouă tavernă, cu crima pe gânduri. Soția lui a ieșit în grădina ei să îngenuncheze pe piatră, pe care a șlefuit-o cu nisip uns și un tampon gros de piele.

O femeie desfășurată și curbă - care a atras admirație și ciudă în funcție de sex și preferințele de gen - a mers cu un braț rotunjit prins de brațul destul de subțire al unui istoric Malazan, care avea o expresie oscilând între neîncredere și consternare. Se plimbau ca îndrăgostiții și, din moment ce nu erau iubiți, uimirea istoricului a crescut.

În High Markets din Districtul Estates, la sud de spânzurătoare, se plimba Lady Challice. Plictisită, înțepată de dor și, posibil, jefuită (în propria ei mintea) dincolo de orice speranță de mântuire, ea a cercetat cu atenție mulțimea de obiecte și obiecte, dintre care niciunul nu era cu adevărat necesar, și a privit femeile la fel ca ea (deși majoritatea erau urmărite de servitori). care transporta orice era cumpărat) a cules prin gunoaiele scumpe și deseori fin făcute dornice ca ghiocele (și la fel de lipsite de minte? Ah, ferește-te de presupunerile crude!), și se vedea foarte diferită de ele. Asa de. . schimbat.

La nu trei sute de pași de Lady Challice, rătăcind fără să-și amintească unde îl duceau pașii, se afla Cutter, care fusese cândva un hoț pe nume Crokus Younghand, care furase cândva ceva ce nu ar fi trebuit să aibă și, constatând că nu putea cu adevărat. dă-l înapoi, confundase apoi vinovăția și simpatia cu beatitudinea adorației (astfel de erori sunt comune), doar pentru a fi eliberat în cele din urmă de dispreţul deschis al unei tinere pentru recunoașterile sale sincere și sincere.

Ei bine, vremurile și oamenii se schimbă, nu-i așa.

Pe un acoperiș, la jumătate de oraș distanță, Rallick Nom stătea cu privirea spre marea agitată de lumini albastre, alături de Krute de Talient, și aveau multe de discutat, iar asta însemna, având în vedere taciturnitatea lui Rallick Nom, o sesiune într-adevăr lungă.

Krute avea prea multe de spus. Rallick cântărea fiecare bucățică pe care o dădea înapoi, nu din neîncredere, pur și simplu din obișnuință.

Într-o școală de duel, la mult timp după ce ultimii dintre tinerii studenți și-au dat cursul, Murillio stătea sub lumina lunii cu Stonny Menackis, în timp ce, plângând, se dezlega în fața acestui adevărat străin - ceea ce poate a făcut totul atât de ușor - dar Stonny nu avea nimic. experiență cu un bărbat precum Murillio, care a înțeles ce înseamnă să asculte, să acorde atenție răpită, completă și cea mai autentică doar unei singure femei, pentru a atrage toată esența ei - atât de revărsată - în propria ființă, așa cum ar putea o pasăre colibri bea nectar sau un liliac sânge de gleznă de vacă (deși această analogie nu servește momentului tandru).

Și astfel, între ei plutesc vapori nevăzuți, animale și de netăgăduit, și atât de multe se infiltrează în carne, oase și sine, încât o recunoaștere uimitoare vine - atunci când vine - ca descuierea unei uși, când se credea sigilată pentru totdeauna.

Plângea și plângea des și de fiecare dată a fost cumva mai ușor, cumva mai natural, mai confortabil și mai acceptabil, cu nimic diferit, într-adevăr, de mișcarea moale a degetelor lui prin părul ei scurt, de felul în care vârfurile îi periau obrazul pentru a netezi. îndepărtați lacrimile - și oh, cine ar putea fi surprins de toate acestea?

Până în prezent, atunci, în timp ce luna încețoșată, acum răsărită, își mijește ochii spre o zeci de figuri adunate pe un acoperiș. Schimbul de semnale cu mâinile și mormăitul instrucțiuni și sfaturi. Verificarea armelor. Un scor complet, căci țintele erau duri, medii, veterani cu căi străine. Și atacul care va veni, ei bine, ar fi brutal, nesubtil și, fără îndoială, minuțios.

Mulțimea obișnuită din K'rul's Bar, vreo duzină de locuitori care aleg să nu-și mai țină seama de templul care a fost cândva - acești ziduri de piatră extrasă, pătați de fum și depozite mute pentru voci umane generație în generație, de la cântece zgomotoase și muzică corală la urletul râsului

beat și țipetele femeilor ciupite, aceste ziduri, apoi, groase și solide, țin mereu indiferența în fața dramei.

Viețile se joacă, viețile împart porțiuni încadrate de piatră și lemn, de țiglă și căpriori și fiecare dintre aceste forme nesimțite a avut, la vremea lor, gust de sânge.

Sala principală vastă, cu tavanul jos, cu podeaua scufundată, a fost cândva un transept sau poate o zonă de congregație. Coridorul îngust dintre stâlpii încadrați de-a lungul spatelui a fost cândva o colonadă cu nișe pe care, cu mult timp în urmă, se aflau urne funerare care conțineau rămășițele carbonizate și cenușii ale marilor preoți și preotese. Bucătăria și cele trei depozite din spatele ei furnizaseră odată hrană călugărilor și purtătorilor de lame, cărturarilor și acoliților autorizați. Acum au hrănit patroni, personal și proprietari.

În sus pe treptele abrupte, înșeuate, de piatră, până la palierul de la etajul superior, de unde treceau pasaje cu tavane înclinate ascuțite, trei laturi ale unui pătrat, cu a patra întreruptă de fațada din față a clădirii. Opt camere asemănătoare celulelor s-au alimentat din fiecare dintre aceste pasaje, cele din spate proiectate spre interior (sprijinite de stâlpii colonadei etajului principal), în timp ce cele două de ambele părți își aveau camerele lipite de pereții exteriori ai clădirii (asigurând astfel ferestre).

Chiliile care dădeau spre sala de bar aveau pereții din interior distruși, astfel că opt camere erau acum trei camere, constituind birourile. Ferestrele interioare erau acum închise – fără sticlă sau piele – iar Picker avea obiceiul să le deschidă larg când stătea la birou, oferindu-i o vedere clară asupra treimii din față a barului, inclusiv asupra intrării.

În această noapte, erau puțini oaspeți rezidenți în camerele hanului. Barathol și Chaur nu se întorseseră încă. Scillara îl dusese pe Duiker în districtul Daru. Bardul stătea pe estrada joasă din sala de bar, scoțând o melodie aerisită și descurajată pe care puțini dintre cei douăzeci și ceva de patroni o ascultau cu ceva care se apropia de atenție. Un străin din Pale luase o cameră de colț în colțul de nord-est și se retrăsese devreme după o masă slabă și o singură halbă de bere Gredfallan.

Picker o zări pe Blend în stația ei de lângă ușa de la intrare, scufundată în umbră în timp ce stătea, cu picioarele întinse, cu mâinile legănând o cană de cidru fierbinte - gusturi bizare, femeia aceea, din moment ce era sufocant și abur în noaptea asta. Oamenii care intrau

rareori au observat-o, trecând pe lângă ea fără să se uite în jos. Talentul lui Blend, da, și cine ar putea spune dacă a fost natural sau altceva.

Antsy țipa în bucătărie. Se dusese acolo să-i liniștească pe cei doi bucătari – care se disprețuiau unul pe celălalt – și s-a dovedit ca de obicei, cu Antsy în război cu toată lumea, inclusiv cu șobolanii și șobolanii ascunși sub blat. În scurt timp, ustensilele vor începe să zboare și Picker va trebui să se târască acolo jos.

Bluepearl a fost. . undeva. Era obiceiul lui să rătăcească, explorând escrocii și crăpăturile mai întunecate ale vechiului templu.

O noapte, deci, deloc diferită de oricare alta.

Bluepearl s-a trezit în pivniță. E amuzant cât de des s-a întâmplat asta. Scoase al patrulea butoi prăfuit din spatele din spatele raftului de lemn. Primele trei pe care le testase la începutul săptămânii. Doi fuseseră oțet, din care nu putea să se descurce decât câteva înghițituri odată. Celălalt fusese ceva gros și cadruos, mirosea a cedru sau poate a seva de pin – în orice caz, nu făcuse decât să bage un deget în el, găsind gustul și mai urât decât mirosul.

De data aceasta, însă, s-a simțit norocos. Încercând butoiul, se aplecă și încercă câteva adulme tentative. Ale? Bere? Dar desigur, niciunul nu a durat, nu-i așa? Totuși, acest butoi purta sigilul templului pe ceara roșie groasă care acoperă capacul. A adulmecat din nou. Cu siguranță drojdie, dar proaspătă, ceea ce însemna. . vrăjitorie. A adulmecat a treia oară.

Dansase cu tot felul de magie ca mag de echipă în Bridgeburners. Da, avea atât de multe povești, încât până și acel bard cu fața acrișoară de la etaj ar fi căscat gura de mirare doar să le audă pe jumătate. Păi, se abătuse și se rostogoli sub cele mai urâte tipuri, vrăjitorii care smulgeau carnea din oase, care fierbeau sângele, care făceau mingile unui bărbat să se umfle ca pepenii... oh, acel timp fusese înainte să se alăture nu-i asa? Da, vrăjitoarea și fiica vrăjitoarei - nu contează. Ceea ce era el era o mână bătrână.

Și chestia asta - Bluepearl a băgat un deget și apoi și l-a băgat în gură - oh, a fost într-adevăr magie. Ceva mai în vârstă, aluzii de sânge (da, mai gustase ceva asemănător).

— Tu ești, frate Cuven?

Se răsuci și se încruntă la fantoma ai cărei cap și umeri se ridicau la vedere prin podea. — Arăt ca fratele Cuven?

Ești mort, mort de mult. Totul a dispărut, ai auzit? Deci de ce nu te duci și faci la fel?

— Am mirosit lama, murmură fantoma, începând să se cufunde înapoi. — L-am mirosit. .'

Nu, a decis Bluepearl, probabil că nu era un lucru bun să bei chestia asta. Nu înainte de a fi făcut un fel de analiză. Poate că Mallet ar putea ajuta la asta. Acum, a încurcat-o deschizând butoiul? Probabil că acum ar merge prost. Deci, ar fi bine să o ia sus.

Oftând, Bluepearl puse la loc dopul de lemn și luă butoiul.

În camera de colț de la al doilea nivel, străinul care rezervase camera pentru noaptea asta a terminat de săpat ultimele gratii de pe fereastră. Apoi a stins felinarul și a trecut spre ușa holului, unde s-a ghemuit, ascultând.

De la fereastra din spatele lui a intrat primul dintre asasini.

Blend, cu ochii pe jumătate închiși, a privit cum intrau cinci bărbați, mișcându-se într-un pâlc pe jumătate beți și certându-se cu voce tare despre cea mai recentă creștere a prețului pâinii, declarații neclare punctate de împingeri și bufete, și nu era o minune? Blend reflectă în timp ce intrau clătinându-se în sala de bar, cum oamenii se puteau plânge de aproape orice, ca și cum viața lor ar depinde de asta.

Pe ăștia nu îi cunoștea, ceea ce înseamnă că probabil că îi spionaseră semnul cu torțe pe drumul de întoarcere din alt loc, hotărând că acest bețiv nu era suficient de băut și ea a remarcat că erau mai bine îmbrăcați decât majoritatea — nobili, cei mai mulți. probabil, cu toate fanfara și aerul obișnuit de invincibilitate și toate astea. Ei bine, ar cheltui monede aici și asta era ceea ce conta.

Mai luă o înghițitură de cidru.

Antsy scoase sabia scurtă în timp ce se strecura spre spatele celui mai mic dintre cele trei depozite. Afurisitul acela de șobolan cu două capete se întorsese. Sigur, nimeni altcineva nu l-a crezut, în afară de bucătarii de acum, pentru că amândoi văzuseră lucrul oribil, dar singura modalitate de a le dovedi celorlalți era să-l ucizi pe nebun și apoi să-l arăți tuturor.

Au putut apoi să-l mureze într-un borcan uriaș și să facă din el o curiozitate pentru bar. Ar fi sigur să-i tragă

înăuntru. Șobolan cu două capete prins în bucătăria barului K'rul's! Vino sa vezi!

Oh, stai. . a fost cel mai bun tip de publicitate? Ar trebui să-l întrebe pe Picker despre asta.

Mai întâi, desigur, trebuia să omoare chestia.

S-a strecurat mai aproape, cu ochii ațintiți pe golul întunecat din spatele ultimei lăzi din stânga.

Omoară chestia, da. Doar nu tăiați niciunul din cap.

Unsprezece siluete se înghesuiau în camera de colț de la etajul superior. Trei țineau pumnale, inclusiv bărbatul ghemuit la ușă. Patru arbalete leagănate, ceartă pusă. Ultimii patru - toți bărbați mari - mânuiau săbii și clapete, iar sub cămășile lor largi era un lanț fin.

Cel de la uşă auzea acum cearta în sala de jos, acuzaţii cu privire la preţul pâinii — un subiect ridicol, se gândi omul încă o dată, având în vedere cum aceştia erau îmbrăcaţi ca nobilii doi şi trei născuţi — dar era clar că nimeni nu luase. nota de particularitate. Vocile zgomotoase, în special cele care sunau beat, aveau un mod de a umple capetele oamenilor din jurul lor. Umplerea lor cu lucruri greșite.

Așa că acum atenția tuturor s-a concentrat asupra noilor veniți zgomotoși și neplăcuți, și cel puțin unele dintre ținte erau susceptibile să converge, având în vedere, poate, să-i arunce pe proști sau măcar să le ceară să reducă tonul și toate astea.

Aproape timpul atunci. .

Așezat pe scaunul de pe estradă, bardul își lăsă degetele să se îndepărteze de ultimele note pe care le cântase și se lăsă încet pe spate, în timp ce nobilii se certau acum ce masă să ia. Erau multe din care să alegeți, așa că problema nu a meritat toată acea energie.

I-a urmărit o clipă îndelungată, apoi a lăsat instrumentul jos și s-a dus la ulcior și vasul care așteptau într-o parte a scenei modeste. Și-a turnat niște bere, apoi s-a rezemat de perete, luând înghițituri.

Picker se ridică de pe scaun când ușa se deschise în spatele ei. Ea s-a întors. — Mallet, acea grămadă de idioți care tocmai au intrat.

Vindecătorul dădu din cap. — Vor fi probleme cu ei. L-ai văzut pe Barathol sau Chaur? Trebuiau să se întoarcă aici –

probabil că Breasla și-a dat seama ce face el până acum. Mă gândesc să mă duc, poate, în caz că...

Picker îi ridică mâna, două semnale rapide care l-au făcut pe Mallet la tăcere. — Ascultă-i, spuse ea, încruntându-se. — Nu sună bine.

După o clipă, Mallet dădu din cap. — Ar fi bine să avem capul în jos.

Picker s-a întors și s-a rezemat de pervaz, mijind ochii la umbrele în care stătea Blend – și a văzut acele picioare întinse trăgându-se încet înapoi. — La dracu.

A fost un act. Acea concluzie a ajuns brusc și rece ca un vânt de iarnă. Alarmată, Blend se ridică de pe scaun, cu mâinile alunecând sub capacul ei de ploaie.

Când ușa de afară se deschise din nou.

Nenorocitul ăla de șobolan se strecurase pe sub ușa care ducea la pivniță – Antsy văzu coada alunecoasă zvârcolindu-se din vedere și înjură pe sub răsuflarea lui. L-ar putea prinde pe scări...

Ușa pivniței s-a deschis și acolo stătea Bluepearl, purtând un butoi prăfuit de parcă ar fi fost un copil nou-născut.

'Ai vazut?' întrebă Antsy.

'Sa vad ce?'

„Șobolanul cu două capete! Tocmai a intrat pe sub uşă!

— Zei de jos, Antsy. Te rog, nu mai mult. Nu există șobolan cu două capete. Mută-te deoparte, vrei? Chestia asta e grea.

Și trecu pe lângă Antsy, în bucătărie.

Trei siluete îmbrăcate au pășit din afara K'rul's Bar, cu arbalete pregătite. Șuruburile s-au rupt. În spatele barului, Skevos, care se ocupa de tura în noaptea asta, a fost alungat înapoi în timp ce o ceartă i-a izbit în piept, sfărâmându-i sternul. O a doua ceartă a izbucnit spre fereastra biroului, unde Picker era slab timid, ieșind și ea s-a repezit înapoi, fie lovită, fie evitându-se, nu avea cum să-i spună. Cea de-a treia ceartă a prins-o pe Hedry, o servitoare de cincisprezece ani, și a învârtit-o, cu tava cu căni răsturnându-se.

De mai aproape de estradă, cei cinci bețivi au scos cuțite și săbii de sub mantie și s-au întins în evantai, picăind pe toți cei care se aflau la îndemână.

Țipete umpleau aerul.

Ieșind de pe masa ei, Blend alunecă ca fumul în mijlocul celor trei siluete din prag. Cuțitele i-au pâlpâit, tăiate, deschizând gâtul bărbatului chiar în fața ei, tăind tendoanele celui mai apropiat braț al bărbatului din stânga ei. Aplecându-se sub primul bărbat în timp ce acesta se răsturna înainte, ea înfipse unul dintre pumnalele ei în pieptul celui de-al treilea asasin. Vârful a trecut prin lanț și lama sa rupt. L-a adus pe celălalt înainte într-o tăietură de sus, înjunghiind între picioarele bărbatului. Când a coborât, Blend a smuls cuțitul și s-a învârtit pentru a-l tăia în fața celui de-al doilea asasin. Aruncându-și capul pe spate, pentru a evita lama, îl împinse într-un căprioriu jos. S-a auzit o strângere puternică, iar bărbatul s-a lăsat pe genunchi apei. Blend l-a înjunghiat într-un ochi.

A auzit o a patra eliberare a arbaletei și ceva i-a lovit umărul stâng, aruncând-o. Brațul de sub acel umăr părea să fi dispărut – ea nu simțea nimic – și auzi cuțitul zgomotând pe podea, chiar dacă asasinul, care se ținuse înapoi în prag, se repezi acum spre ea, cu arbaleta aruncată și pumnalele scoase.

Mallet deschisese ușa în momentul în care Picker – aplecat pe fereastră – a scos un țipăit speriat. O ceartă s-a izbit de perete la nici un braț de capul vindecătorului. Înclinându-se, se aruncă pe coridor.

În timp ce se îndrepta pe jumătate, văzu siluete curgând din colțul din stânga lui. Corzile au bătut. Un șurub i-a lovit stomacul. Celălalt i-a rupt gâtul. A căzut cu spatele într-o spălare de sânge și durere.

Întins pe spate, auzind zgomotele de pași apropiindu-se cu repeziciune, Mallet se întinse până la gât – nu putea respira – sângele îi țâșni în plămâni, fierbinte și amorțit. Frenet, l-a chemat pe High Denul-

O umbră a coborât peste el și a privit în sus, spre o față tânără pasivă, cu ochii în gol, în timp ce un pumnal ridicat în vedere.

Deschide poarta, Whiskyjack -

Mallet se uită la punctul fulgerător.

O înțepătură în ochiul drept și apoi întuneric.

Ucigașul lui Mallet se îndreptă, retrăgând pumnalul și se întrebă, pe scurt, de zâmbetul ciudat de pe chipul mortului.

Ieșind din bucătărie, coborându-se sub traversa joasă a ușii care ducea la bar, Bluepearl a auzit arbalete slăbite, a

auzit țipete și apoi șuieratul săbiilor scoase din teacă. El a ridicat privirea.

Un pumnal aruncat i-a prins mâna dreaptă de butoi. Strigând la agonia de foc, el s-a clătinat înapoi în timp ce doi asasini s-au repezit spre el. Unul cu un cuțit, celălalt cu o sabie lungă, cu lamă subțire.

Atacatorul cu cuțitul era în frunte; arma ridicată.

Bluepearl scuipă la el.

Acea globulă sidefată s-a transmogrificat în aer, extinzându-se într-o minge de șerpi care se zvârcolește. O duzină de fălci cu colți l-au lovit pe asasin în față. A țipat de groază, lovindu-și propria față cu cuțitul.

Bluepearl a căutat să arunce butoiul, doar ca greutatea lui să-i tragă brațul în jos – mâna încă prinsă – și a țipat la izbucnirea agoniei.

A avut timp să ridice privirea și să vadă sabia în timp ce i-a fost înfiptă în față. În partea laterală a nasului lui, vârful lovindu-i mai adânc, în sus, pătrunzând în creierul anterior.

În pragul pivniței, Antsy a auzit rămășițele izbucnind în camera de bar. Învârtindu-se, pierzând douăzeci de blesteme în paisprezece limbi diferite, reajustându-și strânsoarea sabiei scurte. Doamne, suna ca o măcel nesfânt acolo. Avea nevoie de un scut blestemat!

Bucătarii și țâșnii se repezi spre ușa din spate – și dintr-o dată se auziră țipete de pe aleea de dincolo.

Antsy se aruncă în magazia din stânga. Până la lada de la capătul îndepărtat, sub faldurile de pânză de pânză. Deschise capacul și scoase trei, patru ascuțitori, îndesându-le sub cămașă. Un al cincilea pentru mâna stângă. Apoi s-a repezit înapoi în bucătărie.

Un bucătar și doi șavi - ambele fete - alergau înapoi înăuntru, iar Antsy văzu forme îmbrăcate înghesuind ușa din spate. 'Jos!' țipă el, aruncând cu mâna mai ascuțită, tare, drept pe lângă cei doi asasini din prag. Ascuțitorul a lovit peretele aleii și a explodat.

Văzu ceața roșie izbucnind în jurul celor doi asasini vizibili, ca niște halouri ale lui Hood. Amândoi s-au trântit cu fața întâi. De pe aleea de dincolo, un cor de strigăte teribile. Antsy scoase un alt ascuțit, alergă spre prag. Stând pe spatele asasinilor morți, se aplecă și aruncă grenada pe alee. Încă o detonare aprigă, aprigă. Și nu mai erau strigăte acolo.

„Mestecați asta, nenorociți!

Picker se rostogoli pe podea în urma acelei prime cearte. Îl văzu pe Mallet aruncându-se pe coridor, văzu că șuruburile îl doborau. Scurtându-se – știind că vindecătorul era un om mort – ea s-a aruncat la ușa biroului, trântind-o chiar dacă pașii se apropiau. Lăsând zăvorul, cu o bătaie a inimii înainte ca o greutate grea să lovească bariera solidă, se duse la lada de la picioarele biroului.

Am căutat cheia pentru o clipă – bubuituri tunătoare de la ușa din spatele ei, haos în camera de dedesubt – înainte de a elibera încuietoarea și a arunca capacul înapoi. Și-a scos arbaleta grea și o grămadă de certuri.

A auzit ecoul ascuțitorilor din bucătărie și a rânjit, dar era un rânjet rece.

Încă o dată în picioare, chiar dacă lemnul s-a așchiat pe ușă, s-a repezit înapoi la fereastră - la timp să-l vadă pe Blend bătut înapoi de un șurub în umăr și un asasin care se aruncă după ea din prag.

A fost o lovitură al naibii de bună, cearta ei lovindu-l pe bărbat în frunte, dându-i capul înapoi într-o explozie de sânge, craniu și creier.

Învârtindu-se, se întoarse la ladă, găsi ascuțitorul singur pe care îl ascunsese acolo, apoi înapoi la fereastră, unde sări pe pervaz, ghemuită în echilibru. Chiar dedesubt era o masă. Două cadavre au sângerat lângă el, picioarele încurcate în scaunele răsturnate - doi patroni nevinovați, doi obișnuiți care nu au făcut niciodată rău nimănui, buni cu bacșișuri, întotdeauna un zâmbet...

Ușa se deschise în spatele ei. Ea s-a răsucit și a aruncat ascuțitorul, apoi a căzut jos de pe pervaz. Tronsul grenadei în birou, un strop de flăcări și fum, când Picker a aterizat pe blat.

A explodat sub ea. Unul dintre genunchi i s-a izbit de bărbie și a simțit dinții trosnind în timp ce cădea într-o parte, lovind pe unul dintre cadavre. A reușit să se țină de arbalete, deși certurile s-au împrăștiat pe podea.

Scuipând sânge, se ridică.

Blend și-a văzut atacatorul aruncat pe spate, și-a văzut capul căzut în interior, deasupra ochilor. Se ghemui, întinzând mâna spre cearta înfiptă în umărul ei stâng. Vârful a fost blocat în cartilaj între osul brațului superior și alveolele umărului. Să-l lași acolo a fost probabil mai rău decât să-l scoți afară. Strângând din dinți, ea smulse șurubul.

Asta a făcut-o să leșine.

După ce a împins echipajul supraviețuitor din bucătărie înapoi pe alee – acum aglomerat cu o duzină de cadavre sfâșiate – Antsy a traversat camera, adunând capacul de fier al unui cazan mare pe drum. La intrarea care ducea la bar, l-a găsit pe Bluepearl, mort pe cât de mort ar putea fi într-o baltă de bere, și chiar dincolo de el îngenunchea un asasin care părea să-și fi luat pumnalul la fața lui, care acum era un feliat, mărunțit, fără ochi. mizerie. Cânta o melodie fără cuvinte din adâncul gâtului.

Bara oblică inversă a lui Antsy a despicat craniul ticălosului. Strângând sabia, el înainta.

Mai fusese un ascuțit, de la etaj, și se prăbușise mobila, dar puțin altceva acum. Mișcându-se ghemuit, sabia pregătită, capacul ținut ca un scut, se îndreptă spre capătul apropiat al barului.

Era Picker, în genunchi chiar înainte, întinzând mâna spre o ceartă pe podea și încărcându-și rapid arma marina. Blend zăcea nemișcat lângă intrarea în bar.

șuieră Antsy.

Picker ridică privirea, îi întâlni privirea. Ea a făcut semn cu o mână, șase gesturi, iar el a dat din cap, răspunzând cu două.

Curând bere și sânge, câteva gemete blânde ici și colo.

Pășiri moi pe palierul din vârful scărilor.

Antsy lăsă jos sabia, scoase un ascuțitor și i-o arătă lui Picker, care dădu din cap și apoi se mișcă liniștit, folosind dărâmăturile mesei ca să se acopere și și-a antrenat arbaleta pe scări.

Când a văzut că era pregătită, Antsy și-a ridicat scutul improvizat pentru a acoperi umărul și capul, apoi a pășit repede la piciorul scărilor. Și a aruncat grenada în sus.

Două certuri se auziră de pe capacul cazanului, cu suficientă forță pentru a-l doborî din mână. În același moment, o asasină, după ce s-a lansat de la jumătatea scărilor, a coborât spre el.

Cearta lui Picker l-a prins pe atacator undeva în secțiunea mediană, făcând-o convulsii în timpul zborului. Ea s-a prăbușit exact când ascuțitorul a detonat lângă palier.

Și apoi Antsy, încă o dată cu sabia în mână, se repezi pe acele trepte. Picker a alergat în urma lui, scoțând propria sabie. — Pleacă din drum cu autocolantul ăla de porc! mârâi ea. — Acoperă-mă de aproape! Ea l-a tras înapoi și în jur de un umăr și a împins pe lângă el.

Membrele zvâcnind dintr-o grămadă de cadavre de pe palier și stropi de sânge pe pereți – și mișcarea dincolo, undeva pe coridor.

Ea s-a grăbit peste morți și muribunzi pe palier, s-a aruncat pe coridor și, văzând trei asasini ridicându-se încet de pe podea, a pornit în față.

Scurtă muncă de tăiere a atacatorilor uluiți, cu Antsy păzindu-i spatele.

Blend deschise ochii și se întrebă de ce stătea întinsă pe podea. Ea a încercat să-și ridice brațul stâng și a gâfâit când durerea a înflorit roșu și fierbinte, lăsând-o pe jumătate oarbă în urma ei. Oh, acum și-a amintit. Cu un geamăt scăzut, s-a rostogolit pe partea ei bună și s-a trezit într-o poziție așezată, clipind transpirație și mai rău din ochi.

Ușa barului era deschisă, unul dintre balamalele rupte.

Pe strada de dincolo, a văzut cel puțin o jumătate de duzină de siluete îmbrăcate, adunate și târâindu-se mai aproape.

La dracu.

Disperată, se uită în jur după cea mai apropiată armă aruncată. Știind că nu va avea timp, știind că o vor tăia o dată pentru totdeauna. Totuși, ea a văzut un cuțit și a întins mâna spre el.

Cei șase asasini au venit într-un sprint.

Cineva s-a izbit de ei dintr-o parte, slăbind un urlăit ca un taur rănit, iar Blend s-a uitat la omul uriaș – *Chaur* – își legăna pumnii uriași. Capetele răsturnate pe gâtul rupt, fețele mototolite în stropi de sânge...

Și apoi Barathol a fost acolo, cu nimic mai mult decât un cuțit, lovindu-se în asasinii zguduiți, iar Blend a putut vedea frica din ochii fierarului - frică pentru Chaur, teamă pentru ceea ce s-ar putea întâmpla dacă asasinii își revin...

Așa cum făceau ei acum.

Blend se ridică în picioare, luând pumnalul de pe podea în timp ce se clătina înainte...

Și a fost împins deoparte de Antsy. Păcătuindu-l pe cel mai apropiat asasin cu sabia lui scurtă, un capac de cazan zdrobit care îi protejează partea stângă.

Chaur, cu antebrațele tăiate de pumnale disperate, a luat un asasin și l-a aruncat pe pavaj. Oasele s-au spart. Încă urlând, a luat forma ruptă de o gleznă și l-a aruncat în aer, rotund, apoi slăbit - pentru a se ciocni cu un alt asasin și amândoi au căzut. Barathol se ridică brusc deasupra

primului bărbat, dându-și călcâiul în jos pe tâmplă. Membrele spasme.

Antsy și-a scos sabia din pieptul unui asasin și s-a pregătit pentru următoarea sa țintă, apoi s-a îndreptat încet.

Rezemat de tocul ușii, Blend a scuipat și a spus: — Totul, sergent.

Barathol l-a înfășurat pe Chaur într-o îmbrățișare pentru a-l calma pe bărbat. Lacrimile curgeau pe obrajii largi ai lui Chaur, iar pumnii îi erau încă închiși, ca niște cioburi masive însângerate la capetele brațelor lui. Se udase.

Blend și Antsy au privit cum fierarul își îmbrățișa strâns prietenul, cu nevoie și cu o ușurare crudă, atât de expuși încât ambii malazani au fost nevoiți să privească în altă parte.

Picker a venit în spatele lui Blend. — Vei trăi? ea a intrebat.

— Bun ca nou, de îndată ce Mallet...

'Nu. Nu Mallet, iubire,

Blend a strâns ochii, „Au prins ca, Pick”, spuse ea. — Ne-au prins bine.

— Da.

Ea a aruncat o privire. — Îi ai pe toți la bar? Al naibii de impresionant...

— Nu, n-am făcut-o, dar toți sunt în jos. Patru dintre ei, chiar la poalele scenei. Părea că s-au grăbit.

Te-ai grabit? Dar cine era acolo sus . . — Atunci ne pierdem bardul?

— Nu știu, spuse Picker. — Nu l-am văzut.

S-a grăbit pe scenă . .

— Și noi l-am pierdut pe Bluepearl.

Blend închise încet ochii a doua oară. Oh, o doare și o mare parte din durerea aceea nu putea fi cusută. *Ne-au prins.* — Culegător.

— Au măcelărit pe toată lumea, Blend. Oameni cu nimic altceva decât ghinion fiind aici în seara asta. Skevos. Hedry, Larmas, micul Boothal. Toate pentru a ne doborî.

De sus, pe stradă, venea o echipă de gardieni, cu felinarele balansând.

Pentru o scenă la care se uită acum Blend, ar trebui să existe o mulțime de privitori, cei flămânzi să vadă oameni răniți, pe moarte, cei care se hrănesc cu astfel de lucruri. Dar nu era nimeni.

Pentru că asta a fost munca de breaslă.

„Unii dintre noi încă mai respiră”, a spus Blend. — Nu e bine să faci asta. Lăsați unii pușcași pușcași încă să respire.

— Nu, nu e deloc bine.

Blend cunoștea acel ton. Totuși, se întrebă ea. *Suntem de ajuns? Este suficient în noi să facem asta? Mai avem ce ne trebuie?* Pierduseră un vindecător și un mag în noaptea asta. Pierduseră ce era mai bun dintre ei. *Pentru că am fost neglijenți.*

Antsy li sa alăturat în timp ce paznicii se închideau în jurul lui Barathol și Chaur. „Alege, Blend”, a spus el, „Nu știu despre voi doi, dar chiar acum, zei de jos, mă simt bătrân”.

S-a apropiat un sergent de gardă. — Cât de rău este înăuntru?

Nimeni nu părea dornic să răspundă.

La șase străzi distanță, la o lume distanță, Cutter stătea în curtea din față a unui magazin care vindea pietre funerare și fațade de criptă. O serie de zeități stilizate, niciuna dintre ele nu a fost încă sancționată de templu, implorând binecuvântări asupra viitorilor morți. Beru și Burn, Soliel și Nerruse, Treach și cel căzut, Hood și Fanderay, Hound și tigru, mistreț și vierme. Magazinul era închis și s-a uitat la pietre încă necioplite, așteptând numele celor dragi. Împotriva unuia dintre zidurile joase ale curții stătea un șir de sarcofage de marmură, iar pe peretele opus erau urne înalte, cu gura evazată, gâtul îngust și burta umflată, amintindu-i de femeile însărcinate. . naștere în moarte, pântece pentru a ține tot ce a rămas din carnea muritoare, case pentru cei care vor răspunde la întrebarea finală, la ultima întrebare: *ce se află dincolo? Ce ne așteaptă pe toți? Ce formează poarta din fața mea?* Existau o mulțime de moduri de a întreba, dar toate însemnau același lucru și toate căutau un singur răspuns.

Unul a vorbit des despre moarte. Moartea unei prietenii. Moartea iubirii. Fiecare a ecou cu finalitatea care a așteptat chiar la sfârșit, dar erau ecouri slabe, fantomatice, care jucau scene din spectacole de păpuși înghițite în umbre pâlpâitoare. *Omoara o iubire. Ce se află dincolo? Golic, frig, cenușă plutitoare, dar nu se dovedește fertil? Un loc în care o sămânță nouă este plantată, găsind viață, crescând în sine? Așa este și moartea adevărată?*

Din praf, o sămânță nouă. .

Un gând plăcut. Un gând reconfortant.

Strada din spatele lui era modest aglomerată, ultimii dintre cumpărătorii târzii de noapte reticente să închidă această zi. Poate că nu aveau la ce să meargă acasă. Poate că aveau foame de încă o achiziție, în speranța deznădăjduită că va umple orice gol care rămăsese adânc în interior.

Nimeni nu a rătăcit în această curte, nimeni nu a vrut să-și amintească ceea ce îi aștepta pe toți. Atunci de ce se trezise aici? Căuta el un fel de mângâiere, o amintire că pentru fiecare persoană, indiferent unde, aceeași concluzie era pe cale? Se putea merge, se târa, se putea alerga cu capul înainte, dar nu se putea întoarce niciodată și se îndrepta în altă parte, nu putea scăpa niciodată. Că, chiar și cu adevărul că toată durerea aparține celor vii, cei lăsați în urmă — în fața unor spații goale unde stătea cineva cândva — se putea găsi un fel de odihnă calmă. *Mergem pe aceeași potecă, unele mai departe, altele mai înapoi, dar tot și pentru totdeauna aceeași cale.*

A fost, atunci, moartea iubirii.

Și a fost, din păcate, crima ei.

— Crocus Younghand.

S-a întors încet. O femeie stătea în fața lui, îmbrăcată rafinat, cu o mantie de hermină pe umeri. O față în formă de inimă, ochi languiți, buze vopsite și da, cunoștea acest chip. O știam, o versiune mai tânără, o versiune pentru copil, poate, dar acum nu mai era nimic din acel copil – nici în ochi, nici măcar în zâmbetul trist de pe buzele acelea pline. — Challice D'Arle.

Mai târziu, avea să se uite înapoi la acest moment, la avertismentul întunecat conținut în faptul că, atunci când îi rosti numele de odinioară, ea nu l-a corectat.

O astfel de percepție ar fi schimbat lucrurile? Tot ce urma să vină?

Moarte și crimă, semințe în cenușă, cineva face așa cum face. Sarcofagele rămaseră cu gura căscată. Urnele răsunau în gol și întuneric. Fețe de piatră așteptau nume, durerea ghemuită la poartă.

Așa a fost în această noapte în orașul Darujhistan.

Așa este noaptea asta, *peste tot* .

CAPITOLUL DOISprezece

Unde voi sta
Când zidurile se dărâmă
La est până la răsăritul soarelui
Nord spre faţa iernii
La sud, unde se nasc stelele
Vest spre drumul morții
Unde voi sta
Când vânturile duc război
Fugând din zori
Urlă respirația de gheață
Învăluit de zâmbetul deșertului
Praf din cripte
Unde voi sta
Când lumea se prăbușește
Și din toate părțile
Sunt lăsat expus
La arme nelimitate
De la gazda ventilată
Voi sta deloc
Împotriva unor astfel de forțe nelimitate
Tulburând la fiecare lovitură
Orbit de furtunile durerii
Ca totul mi-a fost luat
Atât de crunt luat
Să nu vorbim de curaj
Nici forța de oțel
Darurile înțelepciunii
Arde prea fierbinte pentru a fi atins
Foamea de pace
Rupe inima
Unde voi sta
În praful unei vieți făcute
Fața descoperită pentru regrete
Acel frământare chipul cunoscut
Până nu numai străini
Privește căderea mea

Nimeni în afară de Străini, Fisher kel Tath

Copacii impunători cu trunchiurile lor negre și frunzele de la miezul nopții formau un inel aspru înconjurând Suruth Common. Din centrul vastei poieni, se vedeau, la nord, turnurile Cetății, liniile lor subțiri răsunând cu acești copaci sacri. Sosise toamna, iar aerul era umplut de filamentele plutitoare din lemnul negru.

Forjele mari de la vest aprinseră purpuriu norii murdari care atârnau deasupra lor, astfel încât părea că o parte a Kharkanas era în flăcări. O ploaie eternă de cenușă a afectat fabricile masive, întinse, nimic la fel de dulce ca filamentele ondulate pentru a marca venirea sezonului rece.

În refugiul Suruth Common, tărâmul distrus al fabricilor părea la lumi îndepărtate. Paturi groase de mușchi acopereau pavajul poienișului, mutând cizmele lui Endest Silann în timp ce se îndrepta spre piatra concavă a altarului din inimă. Nu putea să vadă pe nimeni altcineva – acesta nu era sezonul festivităților. Acesta nu a fost un moment pentru nici un fel de sărbătoare. Se întrebă dacă copacii îl simțeau, dacă erau capabili să-i concentreze asupra lui un fel de atenție, conștienți de turbulențele de aer, de exsudația de căldură și de respirație.

Citise odată un tratat al unui savant care descrie relația chimică dintre plante și animale. Limbajul fusese clinic la felul unor astfel de eforturi academice și, totuși, Endest își aminti că închisese cartea și stătea pe spate pe scaun. Ideea că ar putea merge până la o plantă, un copac, chiar și un pădure negre și să-l binecuvânteze cu propria sa respirație - un dar de aer acrișat de plămâni care ar putea însufleți acel copac, care ar putea, cu adevărat, să ofere sănătate și vigoare, să dea viață. în sine. . ah, dar asta a fost într-adevăr o minune, una care, pentru o vreme, a calmat vâltoarea agitată care era sufletul unui tânăr.

Cu atâta timp în urmă, acum, și simțea, uneori, că s-a terminat cu dăruirea cadourilor.

Stătea singur în fața altarului antic. Ploaia modestă din noaptea trecută formase un bazin de mică adâncime în cupa de bazalt. Se spunea că Andii provin din păduri și din poienile lor naturale. Născut pentru a da suflare pădurii sacre și că prima cădere a poporului său a avut loc în momentul în care au ieșit, pentru a pune jos prima piatră în formă a acestui oraș.

Câte eșecuri au existat de atunci? Suruth Common a fost ultimul fragment din pădure veche rămasă în toate Kharkanas. Blackwood însuși alimentase marile forje.

Nu avea chef să privească spre vest. Mai mult decât îl tulbura strălucirea de foc. Nebunia din acele fabrici – făceau arme. Armură. Se pregăteau de război.

Fusese trimis aici de Înalta Preastă. „ *Martor* ”, spusese ea. Și așa ar fi făcut-o. Ochii Templului, ai preoției, trebuie să rămână deschiși, conștienți, să nu fie dor de nimic în aceste vremuri grele. Că ea îl alesese pe el în detrimentul altora – sau chiar pe ea însăși – nu era o măsură de respect. Prezența lui era politică, rangul său modest o expresie deliberată a disprețului Templului.

, Endest Silann. Dar taci. Ești o prezență, ești în stare de timiditate? '

El a facut.

Au apărut aproape simultan, unul de la nord, unul de la est și unul de la sud. Trei frați. Trei fii. Aceasta trebuia să fie o întâlnire de sânge și da, aveau să-i fie supărați, pentru că nu îi aparținea. Într-adevăr, Templul nu aparținea. L-ar trimite departe?

Copacii și-au plâns promisiunea unui nou anotimp al vieții – un anotimp care nu avea să vină niciodată, căci nu mai era nicăieri pentru ca filamentele să prindă rădăcini – nu pentru zeci de leghe în orice direcție. Râul avea să ia milioane, dar nici măcar acele fire negre și fine nu puteau pluti pe apele lui, așa că ceea ce lua râul râul a păstrat, îngropat în nămolurile moarte ale Dorssan Ryl. *Respirația noastră a fost menită să dea viață, nu să o ia. Respirația noastră a fost un dar și în acel dar Blackwood a găsit trădare.*

Aceasta a fost și este crima noastră și a fost și rămâne de neiertat.

— Bună seara, preote, spuse Andarist, care adăugă apoi: „Anomander, se pare că ai avut dreptate”.

— O predicție ușoară, răspunse Anomander. — Templul mă urmărește la fel cum o grămadă de rhotes privesc un ginaf pe moarte.

Endest clipi. Ultimul ginaf sălbatic a dispărut cu un secol în urmă și turmele cu spatele argintiu nu mai tuneau prin câmpiile de sud; și în zilele noastre pâlcuri de rhotes înaripau deasupra câmpurilor de luptă și nicăieri altundeva — și nu, nu mureau de foame. *Esti ultimul, Doamne? Acesta este ceea ce spui? Mama binecuvântează-mă, nu știu niciodată ce spui. Nimeni nu face. Împărtășim limbajul, dar nu sensul.*

Al treilea frate tăcea, cu ochii roșii ațintiți asupra forjelor de sub cerul vestic.

„Confruntarea dintre Drethdenan și Vanut Degalla se apropie de sfârșit”, a spus Andarist. „Ar putea fi timpul...”

— Ar trebui să vorbim despre asta? Silchas Ruin a intervenit, întorcându-se în cele din urmă spre Endest Silann. Nimic din toate acestea nu este pentru Templu. Mai ales nu vreun patetic acolit de al treilea nivel.

Anomander părea neinteresat să-și concentreze atenția asupra lui Endest Silann. În fața belicosității fratelui său, acesta a ridicat din umeri. — În acest fel, Silchas, poate că putem asigura rămășițele Templului. . neutru.'

— Dezvăluindu-i tot ceea ce intenționăm? De ce ar trebui Templul să aibă o anumită credință în noi? Ce ne face pe noi trei mai demni de încredere decât, să zicem, Manalle sau Hish Tulla?

„Există un răspuns evident la asta”, a spus Andarist. 'Preot?'

Ar putea refuza un răspuns. Putea să pretindă ignoranță. La urma urmei, nu era decât un acolit de al treilea nivel. În schimb, el a spus: „Voi trei nu stați aici încercând să vă ucideți unul pe altul”.

Andarist i-a zâmbit Ruinei Silchas.

Care s-a încruntat și a privit în altă parte încă o dată.

— Avem lucruri de discutat, spuse Anomander. — Andarist?

„Am trimis deja reprezentanți în ambele tabere. O ofertă de atenuare. Indicii voalate ale potențialelor alianțe împotriva celorlalți dintre voi. Cheia va fi în a aduce Drethdenan și Vanut în aceeași cameră, cu armele în teacă.

— Silchas?

„Atât Hish, cât și Manalle au fost de acord cu pactul nostru. Manalle încă mă îngrijorează, fraților. Nu este o proastă...

— Și Hish este? râse Andarist — un râs înnebunit de ușor, având în vedere trădarea pe care o discutau.

„Hish Tulla nu este subtil. Dorințele ei sunt simple. Este așa cum spun toți: ea nu minte. Nu, Manalle este suspicios. La urma urmei, vorbesc despre cea mai mare crimă dintre toate, vărsarea sângelui rudelor. Făcu o pauză, apoi se înfruntă cu Anomander și brusc expresia i s-a transformat. Neliniște, ceva nedumerit și luminat de groază. — Anomander, şopti el, ce facem?

Trăsăturile lui Anomander s-au întărit. „Suntem suficient de puternici ca să supraviețuim asta. Vei vedea.' Apoi se uită la Andarist. „Cel care ne va frânge inimile stă în fața noastră. Andarist, care alege să se întoarcă.

— O alegere, nu-i așa? La tăcerea grea care a urmat, a râs din nou. 'Da, a fost. Unul dintre noi. . trebuie să fie, măcar unul dintre noi, și nu vreau să-ți merg pe calea. Nu am curajul pentru așa ceva. Curajul, și. . nebunie crudă. Nu, fraților, a mea este sarcina cea mai ușoară – nu trebuie să fac *nimic* .

— Până să te trădez, spuse Silchas, iar Endest a fost șocat să vadă ochii umezi ai Domnului cu pielea albă.

„Nu există altă cale”, a spus Andarist.

Secole în milenii, Endest Silann s-ar întreba – și nu știa niciodată cu adevărat – dacă tot ce a urmat a fost așa cum au plănuit acești trei. Curaj, îi spusese Andarist. Și. . nebunia crudă — de către Mamă, da — o astfel de distrugere, îndrăzneala totală a trădării — ar fi putut ei să *însemne* toate acestea?

Data viitoare când Anomander îl întâlnise pe Endest Silann se aflase pe podul de la poalele Cetății și, în cuvintele sale, arăta că nu-l recunoscuse ca fiind același om cu cel trimis să asista la întâlnirea lui cu frații săi. O nepăsare ciudată pentru unul precum Anomander. Deși, fără îndoială, Domnul avea alte lucruri în minte în acel moment.

Endest Silann îi dăduse Înaltei Preotese relatarea sa despre acea întâlnire căzută. Și, relatând detaliile trădării, așa cum puteau fi extrase din ceea ce auzise – toate implicațiile – el se așteptase să vadă indignare pe fața ei. În schimb – și, avea să se gândească el mai târziu, cu un simbolism prevăzător – ea doar se întoarse.

Atunci nu fuseseră furtuni pe cer. Nimic care să sugereze ce va urma. Copacii de lemn negre din Suruth Common trăiseră timp de două milenii, poate mai mult, și în fiecare anotimp își aruncau semințele alungite în vânt. Cu toate acestea, atunci când se uita la acei copaci impunători, aveau să ia foc.

— Ai devenit mult prea tăcut, vechi prietene.

Endest Silann ridică privirea dinspre flăcările pe moarte. Zorii se apropiau cu pași repezi. — Mi s-a reamintit. . felul în care lemnul se prăbușește până la dizolvare.

„Eliberarea de energie. Poate un mod mai bun de a vedea asta.

„O astfel de eliberare este întotdeauna fatală”.

— Printre plante, da, spuse Caladan Brood.

Printre plante . . „Mă gândesc la respirația pe care le dăm – darul nostru”.

„Și suflarea pe care ei o dau înapoi”, a spus șeful războiului, „care arde dacă este atinsă. Sunt norocos, cred, a continuat el, că nu am apreciere pentru ironie.

„Este un dar fals, căci cu el revendicăm proprietatea. Ca negustorii strâmbi, fiecare dintre noi. Dăm pentru ca apoi să justificăm luarea înapoi. Am ajuns să cred că acest schimb este principiul central al relației noastre. . cu tot ce este în lume. Orice lume. Uman, Andii, Edur, Liosan. Imass, Barghast, Jaghut...

„Nu Jaghut”, a spus în Caladan Brood.

— Ah, spuse Endest Silann. — Știu puțin despre ei, de fapt. Care era atunci târgul lor?

„Între ei și lume? Nici măcar nu știu dacă o explicație este posibilă, sau cel puțin în limitele răutății mele. Până la forjarea gheții - apărând împotriva Imass - Jaghut a dat mult mai mult decât au luat. Cu excepția tiranilor, desigur, ceea ce a făcut ca o asemenea tiranie să fie cu atât mai condamnabilă în ochii altor Jaghut.

— Deci, erau administratori.

'Nu. Noțiunea de administrație implică superioritate. O anumită aroganță.

— Unul câștigat, cu siguranță, din moment ce puterea de a distruge există.

— Ei bine, iluzia puterii, aș spune, Endest. La urma urmei, dacă distrugi lucrurile din jurul tău, în cele din urmă te distrugi pe tine însuți. Aroganța este cea care afirmă un fel de separare, iar de la aceasta noțiunea că putem modela și remodela lumea pentru a se potrivi scopurilor noastre și că o putem *folosi* , ca și cum nu ar fi altceva decât un instrument viu compus dintr-un milion de părți. .' Făcu o pauză și clătină din cap. 'Vedea? Deja mă doare craniul.

— Numai cu adevărul, cred, spuse Endest Silann. „Așadar, Jaghuții nu se considerau administratori. Nici ca paraziți. Au fost fără aroganță? Mi se pare un lucru extraordinar, Warlord. Dincolo de înțelegere, de fapt.

„Au împărtășit această lume cu Forkrul Assail, care erau contrariul lor. Au fost martori la cea mai pură manifestare de aroganță și separare.'

— A fost război?

Caladan Brood a tăcut atât de mult, încât Endest a început să creadă că nu va primi niciun răspuns, apoi și-a ridicat privirea cu ochii lui bestiali sclipind în flăcările în scădere ale vetrei. '"A fost"?'

Endest Silann se uită la vechiul său prieten, iar respirația șuieră încet din el. — Zei de jos, Caladan. Niciun război nu poate dura atât de mult.

— Se poate, când fața armatei este lipsită de relevanță.

Revelația a fost. . monstruos. Nebun. 'Unde?'

Zâmbetul războinicului era lipsit de umor. — Departe de aici, prietene, ceea ce este bine. Imaginează-ți ce ar putea alege Domnul tău să facă, dacă ar fi altfel.

El ar interveni. Nu s-ar putea opri.

Caladan Brood se ridică atunci. — Avem companie.

O clipă mai târziu, în întunericul care se stingea deasupra lor s-a auzit un zgomot puternic de aripi, iar Endest Silann și-a ridicat privirea pentru a o vedea pe Crone, acum aripile strâmbe, călărind curenți schimbători de aer în timp ce ea cobora, aterizând cu o împrăștiere de pietre chiar dincolo de marginea luminii focului. .

— Miros pește!

— Nu știam că oamenii tăi pot mirosi deloc, spuse Caladan Brood.

— Amuzant, deși trebuie să recunoaștem că ochii noștri sunt adevăratul dar al perfecțiunii — printre multe, desigur. De ce, Marii Corbi sunt plini de excelență - și văd oase culese? Da, cu o certitudine descurajată — voi, creaturi nepoliticoase, nu mi-ați lăsat nimic!

Ea sări mai aproape, privind pe cei doi bărbați cu un ochi mai întâi și apoi cu celălalt. — Conversație sumbră? Mă bucur că am întrerupt. Endest Silann, Domnul tău te cheamă. Caladan Brood, nu tu. Acolo, mesaje livrate! Acum vreau mâncare!

Harak a fugit prin noapte. Străzi vechi prăbușite, epavele asediului au fost curățate, cu excepția blocurilor de piatră de carieră sparte; pe alei înguste, chinuite, unde gunoaiele erau adunate până la genunchi; de-a lungul clădirilor prăbușite, zbârnindu-se ca un păianjen. Știa că Thove era mort. Știa că Bucch era mort și alți o jumătate de duzină de conspiratori. Toți morți. Ucigașii năvăliseră. Tiste Andii, bănuia el, un fel de poliție secretă, pătrunzând în celule și măcelând acum toți eliberatorii pe care îi puteau vâna.

Întotdeauna știuse că demonii neoameni erau departe de ocupanții inocenți și benigni la care jucau, oh, da, erau plini de secrete mortale. Planuri de sclavie și opresiune, de tiranie, nu doar asupra Black Coral, ci și dincolo, în orașele

din apropiere - oriunde puteau fi găsiți oameni, Tiste Andii aruncau ochi lacomi. Și acum avea dovezi.

Cineva îl urmărea, urmărind cu toată răutatea intenționată a unei pisici de vânătoare – încă nu-l spiona pe criminalul acela, dar într-o lume precum Night care nu era surprinzător. Tiste Andii erau pricepuți în tărâmul întunericului lor, mortali ca șerpii.

Trebuia să ajungă la tumulă. Trebuia să ajungă la Gradithan. Odată ajuns acolo, Harak știa că va fi în siguranță. Trebuiau avertizați și trebuiau făcute noi planuri. Harak știa că ar putea fi ultimul rămas în Black Coral.

El a rămas în cele mai ruinate zone ale orașului, căutând să se rotească sau, în caz contrar, să iasă prin poarta interioară care ducea în dealurile împădurite - unde blestemații Arzătoare de Bridge se împotriviseră, ucigând mii de oameni cu vrăjitorie murdară și muniții Moranth. — de ce, toată panta era încă nimic altceva decât copaci zdrobiți, carbonizați, fragmente de armură stricat, ocazional cizmă de piele și, ici și colo, în pământul mort, oase pronunțate. Dacă ar putea ajunge la asta, ar putea găsi o potecă care duce la Lumina Zilei și apoi, în cele din urmă, ar fi în siguranță.

Această ultimă opțiune a devenit din ce în ce mai îmbietoare – nu era prea departe de poartă, iar aceste umbre infernale și întunericul nesfârșit de aici nu i-au fost de nici un ajutor – Tiste Andii putea vedea în acest întuneric, până la urmă, în timp ce se împiedica pe jumătate. ORB.

A auzit o stâncă mișcându-se în dărâmături în spatele lui, la nu treizeci de pași depărtare. Inima bătând cu putere, Harak și-a pus ochii pe poartă. Distrus în timpul asediului, dar un fel de potecă fusese degajată prin el, care ducea la drumul înălțat care înconjura partea interioară a orașului. Mijind ochii, nu distinge nicio siluetă care să zăbovească lângă poartă.

La douăzeci de pași acum. Și-a accelerat pasul și, odată ajuns pe bulevardul eliberat, a sprintat spre deschiderea din zid.

Au fost acele pași în spatele lui? Nu îndrăznea să se întoarcă.

Alerga! La naiba cu picioarele mele - fugi!

Pe potecă, trecând printre mormane de zidărie spartă și în afara orașului!

Mai departe, în sus pe panta până la drumul înălțat, un fugitiv rapid și frenetic îl traversează și coborî în stâncile prăbușite de la baza pantei ruinate. Pământ zdrobit, movile improvizate, rădăcini încurcate și ramuri moarte. scâncind, se cățără mai departe, sfâșiat și zgâriat, tusind în praful de scoarță de pin moartă.

Și acolo, lângă vârf, era lumina soarelui? Da. La urma urmei, era aproape de zori. Soarele - lumină binecuvântată!

O privire rapidă înapoi nu a dezvăluit nimic – nu a putut desluși ce ar putea șopti prin epava de dedesubt.

Avea să reușească.

Harak a făcut ultimii pași, s-a aruncat în aerul răcoros al dimineții, în ramuri de raze aurii – și o siluetă ia apărut în cale. Un tulwar a izbucnit. Chipul lui Harak arăta o expresie de uimire, încremenit acolo, în timp ce capul i se rostogoli de pe umeri, sări și se înclină înapoi pe pantă, unde s-a blocat lângă o grămadă de oase albite și fracturate. Corpul s-a afundat în genunchi, chiar la marginea vechiului șanț excavat de Bridgeburners, și acolo a rămas.

Seerdomin și-a șters lama și a învelit arma. Acesta a fost ultimul dintre ei? El a crezut că este. Orașul. . curatat. Lăsându-i doar pe cei afară la tumulă. Aceia ar persista o vreme, în ignoranța că totul în Black Coral se schimbase.

Era obosit – vânătoarea durase mai mult decât se așteptase. Da, s-ar odihni acum. Seerdomin s-a uitat în jur, a studiat șanțurile șifonate pe care sapatorii le reușiseră cu puțin mai mult decât cu lopețile pliabile. Și a fost impresionat. Un alt fel de soldat, acești malazani.

Dar chiar și asta pădurea își revendica încet.

Se așeză la câtiva pași de cadavrul îngenuncheat și își așeză capul în mâinile înmănuși. Simțea miros de piele, transpirație și sânge vechi. Mirosurile trecutului lui, iar acum se întorseseră. În mintea lui, auzea ecouri, foșnetul armurii și teaca periind coapsele. Urdomenii mărșăluind în rânduri, vizierele de pe marile lor cîrme coborau pentru a-și ascunde ochii febrile. Pătrațele de betakliți se formează în afara orașului, pregătindu-se să lovească spre nord. Escarcatorii Scalandi și Tenescowri — mulțimile înfometate, disperate ca dinții descoperiți. El și-a amintit masa lor, schimbându-se în urechi uriașe, ondulații și papuri pe câmpie, felul în care fiecare val a lăsat corpurile în urmă - cele mai slabe, cele muribunde - și cum s-ar forma vârtejuri în jurul lor, în timp ce cei mai apropiați se

învârteau înapoi pentru a coborî apoi pe tovarăşii lor nefericiţi.

Când nu era nimeni altcineva, armata se mânca singură. Și se uitase pur și simplu, inexpresiv, învelit în armura lui, mirosind fier, piele, transpirație și sânge.

Soldații care luptaseră într-un război drept – un război pe care îl puteau vedea drept drept, oricum – puteau păstra un sentiment de mândrie, fiecare sacrificiu fiind unul demn. Și atât de întăriți, puteau să-l lase în urmă, găsind o viață nouă, o viață diferită. Și oricât de grotești ar fi nedreptățile lumii din jurul lor, lumea prezentului, acel veteran ar putea să se țină de sfințenia a ceea ce el sau ea a trăit.

Dar ducând un război nedrept. . asta era diferit. Dacă cineva avea vreo conștiință, nu se putea scăpa de crimele comise, de sângele pe mâini, de nebunia pură a vremii - când onoarea era o minciună, datoria o armă care reducea la tăcere, iar curajul însuși era pătat și murdar. Dintr-o dată, atunci, nu a existat nicio apărare împotriva nedreptății, nici un sanctuar care să fie găsit în amintirile unui timp drept. Și așa mânia a fiert în sus, umplând fiecare crăpătură, transformându-se în furie. Nu exista nicio modalitate de a-i da o voce, nici un mijloc de a o elibera, și așa s-a creat presiunea. Când în sfârșit a copleșit, apoi sinuciderea părea cea mai ușoară opțiune, singura evadare adevărată.

Seerdomin putea vedea logica asta, dar logica nu era suficientă. Oricine s-ar putea raționa într-un colț, și astfel să justifice capitularea. Era și mai ușor când curajul însuși era vulnerabil la abuz și la batjocură sordidă. Pentru că, până la urmă, a stărui, a trăi mai departe, cerea curaj și asta nu era posibil decât atunci când virtutea rămânea demnă de respect.

Seerdomin ridică capul și se uită cu privirea la cadavrul decapitat. — Poți să înțelegi ceva din toate astea, Harak? Poți înțelege, acum, în sfârșit, cum însăși existența unor oameni ca tine îmi dă motive să rămân în viață? Pentru că îmi dai o față mâniei și sabiei mele, ei bine, e flămând de fețe. Ori era asta, ori furia din el avea să-i devoreze propriul suflet. Nu, mai bine să păstrezi fața pe care a tăiat-o pe a altcuiva, decât pe a lui. Continuă să le găsești, unul după altul. Justiția era atât de slabă. Corupții au câștigat, cei curați cu inima au eșuat și au căzut pe calea timidă. Altfel și lăcomia au cântat triumfător asupra responsabilității și compasiunii. Ar putea lupta cu asta, iar acea luptă nu trebuie să fie nici măcar în nume propriu. Ar

putea lupta pentru Black Coral, pentru Tiste Andii, pentru umanitatea însăși.

Chiar și pentru Mântuitorul — *nu, nu poate fi. Ceea ce fac aici nu poate fi niciodată vindecat – nu poate exista nicio mântuire pentru mine. Vreodată. Trebuie să vezi asta. Toți trebuie să vedeți asta.*

Și-a dat seama că imploră - dar cui? Nu a stiut. *Am fost puși într-o situație imposibilă și, cel puțin pentru noi, tiranul responsabil este mort — a fost pedepsit. Ar fi putut fi și mai rău - ar fi putut scăpa de pedeapsă, e timid; a făcut dreptate.*

A fost o traumă în război. Unii oameni i-au supraviețuit; alții au rămas pentru totdeauna prinși în ea. Pentru mulți dintre aceștia, această circumstanță nu a fost un eșec din partea lor. Nu o formă de boală sau nebunie. A fost, într-adevăr, consecința incapacității unei persoane pro timid, întemeiat moral de a reconcilia conflictele din sufletul său. Niciun vindecător nu putea vindeca asta, pentru că nu era nimic de vindecat. Niciun elixir nu a îndepărtat boala. Niciun unguent nu a șters cicatricile. Singura reconciliere posibilă a fost să răspundă pe cei responsabili, să-i vedem în fața dreptății. Și de cele mai multe ori, istoria a arătat că o astfel de contabilitate a avut loc rar. Și astfel rănile veteranului nu se remediază niciodată, cicatricile nu se estompează niciodată, furia nu se potolește niciodată.

Așa că Seerdomin ajunsese să creadă și știa bine că ceea ce făcea aici, cu arma în mână, nu rezolva nimic din conflictul din el. Pentru că era la fel de viciat ca oricine și, oricât de incandescentă era furia, furia lui dreaptă, nu putea să ofere dreptate pură și nepătată - pentru că așa ceva era colectiv, parte integrantă a identității unui popor. Așa ceva trebuie să fie un act al societății, al civilizației. *Nu societatea Tiste Andii - în mod clar ei nu vor accepta această povară, nu vor accepta să facă dreptate în numele nostru, oamenii, și nici nu ar trebui să fie așteptați să o facă. Așadar. . iată-mă și îl aud plângând pe Răscumpărător.*

Nu se poate ucide în numele justiției.

ireconciliabil. Ce fusese, ce era acum. Lucrurile pe care le-a făcut atunci și tot ce făcea aici, în acest moment.

Viitorul uzurpator a îngenuncheat lângă el, fără cap în simbolism acru. Dar era un simbol complicat, dezordonat. Și nu putea găsi pentru el însuși decât un adevăr în toate acestea.

Capetele se rostogolesc la vale.

S-ar putea ca, în credința posibilității mântuirii, oamenii să greșească de bunăvoie. Răscumpărarea așteaptă, ca o ușă laterală, acolo, în orice instanță de judecată timizi, ne găsim în cele din urmă. Nici măcar plata unei amenzi nu se cere, pur și simplu negocierea goală care absolvă responsabilitatea. O strângere de mână și unul pleacă, prin acea ușă laterală, cu judecătorul urmărind cu bine. Culpabilitatea și consecințele s-au eludat cu grijă.

Oh, Salind era într-adevăr într-o criză. Argumentele s-au redus până când însăși noțiunea de răscumpărare a fost contestată. Răscumpărătorul a îmbrățișat, luând totul în sine. Neîntâmpinată, dezvăluirea de parcă ar fi lipsită de valoare, fără valoare, în timp ce răsplata celor îmbrățișați era un dar mai mare decât tezaurul unui tiran.

Unde era dreptatea în toate astea? Unde s-a promulgat pedeapsa pentru infracțiuni, pedeapsa pentru greșeli? *Nu există, în aceasta, nicio busolă morală. Nu este nevoie de unul, pentru că fiecare cale duce în același loc, unde binecuvântarea este distribuită, fără întrebări.*

Cultul Mântuitorului. . este o urâciune.

Începuse să înțeleagă cum se nasc preoțimile, necesitatea formelor sancționate, regulilor și interdicțiilor, filtrul muritor definit de noțiunile acceptate de dreptate. Și totuși, putea vedea și cât de profund periculoasă ar putea deveni o astfel de instituție, ca arbitri ai moralității, ca distribuitori ai acelei justiții. Chipuri ca niște vulturi cu glugă, care păzesc ușa curții, aleg cine intră și cine nu. Cât de curând înainte ca prima pungă de argint să schimbe mâinile? Cât de curând înainte ca primul criminal condamnabil să cumpere trecerea în brațele Mântuitorului orb și neîndoielnic?

Ea ar putea modela o astfel de biserică, ar putea oficializa cultul într-o religie și ar putea impune un sentiment aspru și neclintit al dreptății. Dar ce rămâne cu următoarea generație de preoți și preotese? Și cea de după aceea și următoarea? Cât de mult înainte ca regulile dure să facă din acea biserică o tiranie auto-îndreptățită, care stăpânește puterea? Cât timp înainte de a veni corupția, când inima ascunsă a religiei este simplul fapt că Răscumpărătorul îi îmbrățișează pe *toți cei care vin înaintea lui?* Un fapt practic garantat pentru a genera cinism în preoție, iar din acest cinism achizitivitatea seculară ar fi inevitabilă.

Această pierdere nu a fost doar o pierdere a credinței în Mântuitorul. A fost o pierdere a credinței în religia

însăși.

Rugăciunile ei au atins o prezență, au fost încălzite de suflarea din apropiere a unui nemuritor. Și ea a implorat cu acea forță. Ea a bătut. A făcut cereri. A insistat pe explicații, răspunsuri.

Și a luat toată mânia ei în îmbrățișare, așa cum a făcut orice altceva. Și asta a fost *greșit* .

Existau două semnificații ale cuvântului „apăsat”. Prima a fost peiorativă, o formă de ignoranță dură. A doua era o onoare conferită în serviciul unui rege sau regină. Acesta din urmă sens a fost aplicat lui Seerdomin, un titlu de respect.

A existat o a treia definiție, una specifică Black Coral și a lui Seerdomin însuși. El a locuit în Noapte, la urma urmei, unde Întunericul nu era ignoranță, ci înțelepciune profundă, cunoaștere străveche, simbol al chiar începutului existenței, primul pântece din care s-a născut toate celelalte. A locuit, deci, în Noapte și pentru o vreme făcuse pelerinaje zilnice în tumulă cu bogățiile ei interzise, o procesiune de renaștere unică pe care Salind o înțelesese abia acum.

Seerdomin era, de fapt, cel mai puțin ignorant dintre toți. Îl cunoscuse pe Itkov timid în viața lui? Ea credea că nu. Într-adevăr, ar fi fost imposibil. Și așa, orice l-a atras pe Seerdomin la cult a sosit mai târziu, după moartea lui Itkovian, după ascensiunea lui. Astfel, o criză personală, o nevoie pe care a căutat să o potolească cu rugăciunile zilnice.

Dar. . de ce sa te deranjezi? Mântuitorul nu a întors pe nimeni. Binecuvântarea și iertarea erau o certitudine. Târgul a fost o farsă. Seerdomin trebuia să fi făcut acea procesiune o singură dată și să fi terminat cu ea.

Dacă nimeni nu l-ar fi confruntat, el și-ar fi făcut în continuare pelerinajul zilnic, ca un animal care se lovește cu capul de gratiile unei cuști – și, nesocotită într-o parte, ușa atârnând larg deschisă.

A fost asta semnificativ? Seerdomin nu dorea îmbrățișarea Mântuitorului. Nu, răscumpărarea pe care o căuta a fost de altă natură.

Nevoia a alungat-o din patul din templu, afară în noapte. Se simțea slăbită, amețită și fiecare pas părea să scurgă cantități îngrozitoare de energie în pavajul tari de sub picioare. Înfășurată într-o pătură, fără să țină seama de cei pe lângă care a trecut, ea a mers prin oraș.

Era înțeles în grapa în sine, în comoara pe care nimeni nu o putea atinge. Era un sens în refuzul lui Seerdomin de la calea ușoară. În rugăciunile sale care au cerut fie ceva ce Răscumpărătorul nu putea să-i acorde, fie nimic. Exista, poate, un secret în însăși îmbrățișarea Mântuitorului, ceva ascuns, poate chiar înșelător. A luat în considerare crime și defecte și a ținut totul în suspensie. . până când? Moartea celui răscumpărat? Ce atunci? Așteaptă fiecare suflet o contabilitate ascunsă?

Câtă disperare se ascunde în fiecare rugăciune rostită? Speranța de binecuvântare, de pace, de sentimentul că ceva mai mare decât tine însuți ar putea recunoaște acel sine nefericit și ar putea într-adevăr să modifice toată realitatea pentru a se potrivi dorințelor sinelui. Oare rugăciunile nu erau altceva decât încercări de chilipiruri? O afirmație jalnică a unui fel de reciprocitate?

Ei bine, ea nu s-ar târgui. Nu, avea întrebări și voia răspunsuri. Ea a *cerut* răspunsuri. Dacă credința care a fost dată unui zeu nu provenea decât din dorințe egoiste, atunci nu era mai puțin sordidă decât lăcomia josnică. Dacă a-și preda sufletul unui zeu era de fapt o renunțare la voință, atunci acel suflet era lipsit de valoare, un sclav de bunăvoie pentru care libertatea – și toată responsabilitatea care o implica – era anatema.

S-a trezit zguduindu-se prin poartă, pe drumul pe care Seerdomin o parcurgea odată zi de zi. Începuse să plouă, picăturile ușoare, răcoroase pe fruntea ei febrilă, dulci ca lacrimile în ochi. Nu au crescut prea multe de o parte și de alta a drumului, nici măcar plantele ciudate andiene care puteau fi găsite în grădinile cu ziduri și pe acoperiș. Luna muribundă a dus acest loc cu apă sărată, o ploaie ale cărei rămășițe au rămas ca o crustă albă ca o piele crăpată pe pământul sterp.

Simțea mirosul mării ridicându-se în jurul ei în timp ce mergea mai departe.

Și apoi, dintr-o dată, ea se împiedică în lumina zilei, ramurile soarelui înclinând dinspre est, în timp ce un singur nor gri atârna direct deasupra capului, ploaia fiind un traseu strălucitor de dungi înclinate.

Picioarele goale alunecând pe pietruiala drumului, continuă Salind. Putea vedea tumul din față, strălucitor și proaspăt spălat, cu noroiul gros și agitat în jurul bazei. Nu erau pelerini de văzut – poate că era prea devreme. *Poate că au plecat toți.* Dar nu, putea vedea fumul ridicându-se de la focurile de bucătărie din tabără. *Și-au pierdut drumul,*

atunci? Este surprinzător? Nu am suferit eu propria mea criză de credință?

Ea se apropie, cu privirea ațintită acum asupra tumulei.

Mântuitor! Mă vei auzi. Trebuie să mă auzi!

Ea a căzut în genunchi în noroi și frigul i-a răsărit prin ea. Ploaia trecuse și acum se ridicau aburi din toate părțile. Apa curgea în picurături peste tot pe tumulă, o sută de mii de lacrimi curgând prin toate ofrandele.

Mântuitor-

Un pumn închis în părul scurt de la ceafă. A fost trasă cu sălbăticie în picioare, cu capul răsturnat. Ea ridică privirea spre chipul rânjător al lui Gradithan.

— N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, spuse bărbatul. Respirația lui mirosea a kelyk și ea văzu petele maro de pe buzele și gura lui. Ochii lui păreau ciudat de alunecoși, ca niște pietre spălate de valuri. — Sunt tentat, preoteasă, să te dau Urdomenului meu – nu că ei te-ar avea.

Urdomen. Era un Urdo, un comandant al elitelor fanatice. Acum incep sa inteleg...

— Dar Monkrat ar putea.

Ea se încruntă. Ce spusese el? — Lăsați-mă, spuse ea și a fost șocată de cât de subțire și slabă îi suna vocea. — Vreau să mă rog.

Își răsuci strânsoarea, forțând-o să se întoarcă cu fața spre el, suficient de aproape pentru a fi iubiți. — Monkrat!

Cineva a venit lângă ei.

— Ia niște saemankelyk. Aș vrea să văd cât de bine dansează.

Își simțea degetelor dure apăsându-i ceafa, răsucindu-i și smulgând părul de la rădăcini, împingând vânătăile pe care le făcuse deja.

— Nu-ți pot da nimic, spuse ea.

„Oh, dar vei face”, a răspuns el. „Ne vei da o cale”, iar el o întoarse cu spatele spre tumulă, „direct către el”.

Ea nu înțelegea, și totuși frica o cuprinse și, când a auzit pe cineva grăbindu-se, fâșâind sticla, frica ei s-a transformat în groază.

Gradithan își trase capul mai în spate. — Ai de gând să bei, femeie. Pierdeți o picătură și veți plăti.

Monkrat se apropie, ridicând sticla cu gura pătată la buze.

Ea a căutat să-și răsucească fața, dar strânsoarea lui Urdo a negat asta. El întinse mâna cu cealaltă mână și îi închise nările.

— Bea și apoi poți respira din nou.

Salind a băut.

Găsind-o plecată din camera ei, Spinnock Durav rămase o clipă lungă, timid, coborând la salteaua șifonată a pătuțului, observând pătura lipsă, văzând că își lăsase în urmă majoritatea hainelor, inclusiv mocasinii. Și-a spus că nu ar trebui să fie surprins. Nu prea primise atenția lui.

Totuși, se simțea de parcă un nenorocit rece și rânjător i-ar fi sculptat o gaură căscată în piept. Era absurd că ar fi trebuit să fie suficient de nepăsător, suficient de mulțumit pentru a se găsi atât de vulnerabil. O femeie umană de atât de puțini ani – era mai rău decât un bătrân care stătea pe treptele templului și saliva la fiecare tânăr care trecea pe lângă el. Dragostea ar putea fi o emoție atât de mizerabilă: ardea strălucitoare în mijlocul patosului, subiectul milei și al disprețului, ardea totuși cu o prostie strălucitoare.

Furios pe sine, s-a învârtit și a ieșit din cameră.

Într-un oraș al Nopții fără sfârșit, niciun clopoțel nu era prea devreme pentru a bea. A părăsit templul și fortificația și și-a îndreptat drum pe străzile fantomatice până la Scour.

Înăuntru, Resto era în spatele barului, cu ochii roșii și scărpinându-se la barbă și fără să spună nimic în timp ce Spinnock se îndrepta spre masa din spate. Tavernerii cunoșteau bine nenumăratele fețe ale mizeriei și, fără să pornească, scoase o cană înaltă de bere, aducând-o cu privirea abătută.

Privind cu privirea la celelalte mese — toate goale; era singurul client — Spinnock a strâns vasul și a înghițit jumătate din conținutul spumos al acestuia.

La câteva momente după ce Resto a livrat cea de-a treia astfel de bomboane, ușa s-a deschis și a intrat Seerdomin.

Spinnock simți brusc o teamă. Chiar și de acolo omul mirosea a sânge, iar fața lui era un lucru răvășit, îmbătrânit și palid, ochii atât de bântuiți încât Tiste Andii a trebuit să privească în altă parte.

De parcă nu și-ar fi dat seama de reacția lui, Seerdomin a venit la masa lui Spinnock și s-a așezat în fața lui. Resto a sosit cu un ulcior și o a doua ciocană.

— Nu vrea ajutorul meu, spuse Spinnock.

Seerdomin nu spuse nimic în timp ce turna bere în vasul lui, punând ulciorul la loc cu o pocnitură. 'Despre ce vorbesti?'

Spinnock îşi întoarse privirea. — Nu te-am putut găsi. Am căutat peste tot.

— Atât de disperat după un joc?

Un joc? Oh. Kef Tanar. — Te uiți la un bătrân jalnic, Seerdomin. Simt că trebuie să-mi sacrific ultima demnitate, aici și acum, și să-ți spun totul.

„Nu știu dacă sunt pregătit pentru asta”, a răspuns bărbatul. — Demnitatea ta este importantă pentru mine.

Spinnock tresări și tot nu voia să întâlnească ochii lui Seerdomin. „Mi-am predat inima”.

'Bine. Nu te poți căsători cu ea, nu-i așa?

'OMS?'

— Înalta preoteasă – deși era timpul să-ți dai seama că te iubește în schimb, probabil că întotdeauna a făcut-o. Ai naibii de Andii - trăiești atât de mult încât parcă nu ești capabil să te apuci de lucrurile din aici și acum. Dacă aș avea anii tăi nesfârșiti. . nu, zgârieşte ochii acelui gând. Nu le vreau. Am trăit prea mult așa cum este.

Mintea lui Spinnock se învârtea. Marea preoteasă? — Nu, ea nu. Iubește-mă, vreau să spun. Oricum, nu mă refeream la ea.

— Doamne de jos, Spinnock Durav, ești un prost al naibii.

'Știu că. Am mărturisit, de dragul lui Hood.

— Deci nu ești interesat să o faci pe Marea Preoteasă mai fericită decât a fost ea în o mie de ani. Amenda. E treaba ta. O altă femeie, atunci. Atenție, cineva s-ar putea ridica și o ucide. Gelozia este mortală.

Acest lucru a fost prea neplăcut pentru Seerdomin, prea lejer, prea neglijent. Avea sunetul unui om care se predase disperării, fără să-i mai pese – de nimic. Pierzând fiecare săgeată din tolba lui, dornic să o vadă brusc, fatal goală. Acest Seerdomin l-a speriat pe Spinnock. 'Ce ai mai făcut între timp?' el a intrebat.

— Am ucis oameni. A turnat încă o rundă, apoi s-a așezat pe spate în scaun: — Unsprezece până acum. Ei se vedeau ca eliberatori. Plangând căderea asupritorilor lor Tiste Andii. Le-am răspuns rugăciunilor și i-am eliberat pe fiecare dintre ei. Aceasta este penitența mea, Spinnock Durav. Scuzele mele singulare pentru nebunia umanității. Iertați-i, vă rog, pentru că nu pot.

Spinnock a găsit o senzație de strângere în gât, care a început să-i facă lacrimi în ochi. Nu putea nici măcar să se uite la acest om, nu îndrăznea, ca nu cumva să vadă tot ceea ce nu ar trebui să fie niciodată dezvăluit, niciodată demascat. Nu în cel mai apropiat prieten al lui. Nu în

nimeni. — Nu era necesar, spuse el, urându-şi propriile cuvinte.

— Strict vorbind, ai dreptate, prietene. Ei ar fi eșuat – nu îmi lipsește credința în eficacitatea ta, în special în cea a Domnului tău. Înțelege, am făcut asta din dorința de a dovedi că, uneori, suntem capabili să ne controlăm pe ai noștri. Control și echilibru. În acest fel sângele îmi pătează mâinile, nu pe ale tale. Să nu oferi nimănui alt motiv să te urască.

— Cei care urăsc au nevoie de puţină cauză, Seerdomin.

Bărbatul dădu din cap — Spinnock surprinse mișcarea periferic.

Urmă o tăcere. Povestea fusese spusă, își aminti Spinnock, de mai multe ori. Cum l-a numit Bridgeburner pe Whiskeyjack – un bărbat pe care Anomander Rake l-a numit prieten – intervenise în măcelul vrăjitoarelor Pannion, mamele nebune ale Copiilor Seminţei Moarte. Whiskyjack, un om, a căutat să-i acorde Fiului Întunericului un cadou, eliminând povara actului. Un gest care îl zguduise pe Domnul său până în miez. *Nu este în natura noastră să permitem altora să ne împărtășească povara.*

Cu toate acestea, fără ezitare, le vom lua pe ale lor.

— Mă întreb dacă i-am deschis urmele.

'Ce?'

Spinnock se frecă de față, simțindu-se ușor beat. — Al lui Itkovian.

— Desigur că nu ai făcut-o. Săbiile gri...

— Deținea o nicovală de scut, da, dar nu erau unice în asta. Este un titlu străvechi. Suntem noi oglinda întunecată pentru astfel de oameni? Apoi clătină din cap. 'Probabil ca nu. Ar fi o îngâmfare grozavă.

— Sunt de acord, spuse Seerdomin într-un mârâit neclar.

'Eu o iubesc.'

— Așa ai susținut. Și probabil că nu te va avea.

'Foarte adevarat.'

— Deci aici stai, te îmbăți.

'Da.'

— După ce voi fi eu însumi suficient de beat, Spinnock Durav, voi face ce trebuie.

— De ce este nevoie?

— Mă duc să-i spun că e o proastă al naibii.

— Ai eşua.

'Aş?'

Spinnock dădu din cap. — Te-a mai înfruntat înainte. Neclintit.

Încă o întindere de tăcere. Asta s-a întins și mai departe.

Era destul de beat acum pentru a-și muta în sfârșit privirea, pentru a-și fixa atenția pe chipul lui Seer shy;domin.

Era o mască de moarte, albă ca praful. 'Unde este ea?' întrebă bărbatul cu o voce crudă și încordată.

— Ar trebui să mă gândesc în drumul ei înapoi în tumulă. Seerdomin, îmi pare rău. Nu am mințit când am spus că sunt un prost...

— Ai fost, și se ridică, țesând ușor înainte, ținându-se cu ambele mâini pe spătarul scaunului. — Dar nu în felul în care gândești.

— Nu a vrut ajutorul meu, spuse Spinnock Durav.

— Și nu i-aș da-o pe a mea.

'Alegerea ta-'

— N-ar fi trebuit să asculți, prietene. Pentru ea. *N-ar fi trebuit să fii timidă, să te apropii de ea!* '

Spinnock se ridică în picioare în timp ce Seerdomin se întoarse și mergea spre uşă. Deodată rămase fără cuvinte, amorțit, uluit de confuzie. *Ce am facut?*

Ce nu am făcut?

Dar prietenul lui dispăruse.

În iritarea ei, Samar Dev a descoperit în ea însăși trăsături care nu i-au plăcut. Nu exista niciun motiv să ne supărăm pentru felul în care cei doi tovarăși ai ei își găsiseră atâta plăcere în compania celuilalt. Felul în care vorbeau liber, neconstrânși de decor, neafectați nici măcar de faptul că abia se cunoșteau unul pe altul și felul în care subiecții curgeau în orice direcție, aruncați pe capricii dispoziției, învârtindu-se în jurul subiectelor amețitoare ca vârtejuri în jurul stâncilor zimțate. Cel mai înfuriant dintre toate, au izbit momentele de râs, iar ea știa bine – *la naiba zeilor, era sigură* – că niciunul dintre bărbați nu poseda atât de ușor umorul, încât să fie atât de departe de acea caracterizare încât să poată privi doar în neîncredere uluită.

Au vorbit despre triburile lor respective, au făcut schimb de povești despre cuceriri sexuale. Vorbeau despre arme și niciunul nu a ezitat să-i predea sabia pentru ca celălalt să o examineze și, într-adevăr, să încerce câteva leagăne și pase experimentale cu ajutorul cărora. Călătorul

a povestit despre un prieten de odinioară pe nume Ereko, un Tartheno cu un sânge atât de pur și străvechi, încât s-ar fi înălțat peste Karsa Orlong dacă cei doi ar fi stat unul lângă altul. Și în acea poveste, Samar Dev a simțit o durere profundă, răni atât de severe încât a devenit curând evident că însuși Călător nu se putea aventura prea aproape, așa că povestea lui despre Ereko nu a ajuns la nicio concluzie. Iar Karsa Orlong nu a apăsat, dezvăluindu-și înțelegerea clară că un suflet poate sângera din locuri nevăzute și de multe ori tot ceea ce îl menține pe un muritor depindea de evitarea unor astfel de locuri.

El a răspuns în vorbirea lui despre cei doi însoțitori care l-au însoțit într-un raid nefericit în pământurile așezate ale oamenilor, Bairoth Gild și Delum Thord. Ale cărui suflete, a explicat vesel Karsa, locuia acum în piatra sabiei lui.

Călătorul a mormăit pur și simplu la acel detaliu, apoi a spus: „Este un loc demn".

Până în a doua zi, Samar Dev era gata să țipe. Rupe-i părul de pe cap, scuipă sânge și blesteme și dinți și poate tot stomacul până când a terminat. Și așa și-a ținut tăcerea și s-a ținut de furia ei, ca o fiară turbată înlănțuită la pământ. A fost absurd. Pateţică și ridicolă, această invidie grosolană pe care o simțea. În plus, nu aflase ea mai multe despre ambii bărbați de la întâlnirea lor fatidică decât știuse până acum? Ca o căpuşă zboară timidă între doi tauri bhederin, atenţia ei a fost atrasă mai întâi asupra unuia, apoi asupra celuilalt. Cât timp a durat pacea, ar fi făcut să nu spună nimic, să nu facă nicio zarvă, indiferent cât de înfuriată ar fi fost ea.

Au mers mai departe, peste câmpia vastă, de-a lungul unei cărări uzate de rulotă care pătrundea în deșeurile de scorțișoară. Acele câteva trenuri comerciale pe care le-au întâlnit sau le-au depășit erau deosebit de taciturne, paznicii nervoși, comercianții neprimitori. Chiar înainte de amurg noaptea trecută, patru călăreți trecuseră pe lângă tabăra lor și, după o privire lungă, au mers mai departe fără să se aventureze un cuvânt.

Karsa râsese și spusese: „Vezi asta, Samar Dev? După cum spunea bunicul meu, „Lupul nu miroase anusul ursului".

— Bunicul tău, răspunsese Traveller, era un om observator.

„În mare parte, era un prost, dar chiar și proștii puteau să spună înțelepciune tribală". Și s-a întors din nou către

Samar Dev. — Ești în siguranță, vrăjitoare.

— De la alți oameni, da, mârâise ea ca răspuns.

Și ticălosul râsese.

Deșeurile de scorțișoară erau bine numite. A predominat rapid o specie de iarbă cu rădăcini adânci, roșie ruginie și înaltă până la șold, cu margini zimțate și păstăi spinoase de semințe pe tulpini subțiri, oscilante. Mici șopârle cu benzi roșii roiau aceste ierburi, cozile biciuind și foșnind în timp ce se împrăștiau din calea lor. Pământul s-a nivelat până când nu a fost la vedere nici o înălțime sau deal.

În mijlocul acestei monotonii, Traveller și Karsa Orlong păreau intenționați să-și uzeze corzile vocale.

„Puțini își amintesc,” spunea Traveler, „haosul Imperiului Malazan din acele zile de început. Nebunia a *început doar* cu Kellanved, Împăratul. Primul său grup de locotenenți erau toți Napan, fiecare jurat în secret unei tinere pe nume Surly, care era moștenitoarea coroanei Insulelor Nap – ascunsă încă de la cucerirea Untan. El s-a oprit. — Sau așa spune povestea. A fost adevărat? A fost Surly cu adevărat ultimul din linia regală Napan? Cine poate spune, dar i-a fost util când și-a schimbat numele în Laseen și a atins tronul Imperiului. În orice caz, acei locotenenți erau năruiți, fiecare dintre ei. Urko, Crust, Nok, toate. Rapid la fanatism, dispus să facă orice și orice pentru a avansa Imperiul.

— Imperiul sau Surly? întrebă Karsa Orlong. — Nu pare la fel de probabil că pur și simplu foloseau Kellanved?

— O suspiciune corectă, cu excepția faptului că numai Nok a rămas odată ce Laseen a devenit împărăteasă. Ceilalți fiecare. . înecat.'

'Înecat?'

'Oficial. Acea cauză a morții a devenit rapid eufemistic. Pune-o așa. Au *dispărut* .

— Mai era cineva, spuse Samar Dev.

'Dansator-'

— Nu el, Călător. Acolo a fost Prima Sabie. Acolo era Dassem Ultor, comandantul tuturor armatelor împăratului. El nu era Napan. Era Dal Honese.

Călătorul aruncă o privire spre ea. „A căzut în Șapte orașe, cu puțin timp înainte ca Laseen să preia puterea”.

„Surly l-a asasinat”, a spus Samar Dev.

Karsa Orlong mormăi. „Eliminând potențialii rivali — trebuia să elibereze calea. Asta, Vrăjitoare, nu este nici sălbatică, nici civilizată. Veți vedea astfel de lucruri în

triburile cu nas de murdărie și în imperii ambele. Acest adevăr aparține puterii.

— Nu aș contesta cuvintele tale, Toblakai. Vrei să știi ce s-a întâmplat după ce l-ai ucis pe împăratul Rhulad?

— Tiste Edur au părăsit Imperiul.

— Cum… de unde ai știut asta?

Și-a dezvăluit dinții. — Am ghicit, vrăjitoare.

'Pur si simplu?'

'Da. Nu au vrut să fie acolo.

Călătorul spuse: — Mă aştept că Tiste Edur a descoperit destul de repede blestemul ocupaţiei. Acționează ca o rană nou deschisă, infectând și otrăvindu-i atât pe asupritori, cât și pe cei asupriți. Ambele culturi devin malformate, amar cu extreme. Ură, frică, lăcomie, trădare, paranoia și indiferență îngrozitoare față de suferință.

— Totuși, malazanii au ocupat șapte orașe…

— Nu, Samar Dev. Malazanii au cucerit șapte orașe. Asta e diferit. Kel shy;lanved a înțeles asta. Dacă cineva trebuie să strângă puternic pe teritoriul inamic, atunci acea strângere trebuie să fie ascunsă - chiar în vârful puterii locale. Și astfel, nu mai mult de o mână este strict controlată - toți ceilalți, negustori și păstori și fermieri și negustori - toți - trebuie să li se arate circumstanțe mai bune, cât mai repede posibil. „Cucerește ca un val necinstit, stăpânește în valuri liniștite.” propriile cuvinte ale împăratului.

— Asta a făcut Gheara, nu-i așa? Infiltrați-vă și paralizați conducătorii…

„Cu cât s-a vărsat mai puțin sânge, cu atât mai bine”.

Karsa Orlong lătră în râs. — Asta depinde, spuse el. — Există și alte tipuri de cucerire.

'Ca?'

„Călător, prietene, vorbești despre cucerire ca pe un mijloc de a-ți crește puterea – cu cât mai multe supuși și mai multe orașe sub controlul tău este măsura acestei puteri. Dar cum rămâne cu puterea de distrugere?

Samar Dev a descoperit că își ținea respirația și l-a urmărit pe Călător luând în considerare cuvintele lui Karsa, înainte ca acesta să spună: „Atunci, nu mai este nimic de câștigat”.

— Te înșeli, spuse Karsa, făcând o pauză pentru a-și întinde spatele. Capul lui Havok zvâcni, o mișcare de tăiere ca o lamă de topor. „Am privit fața civilizației și nu sunt impresionat”.

„Nu există niciun defect în a fi critic”.

„Nu este doar critic”, a spus Samar Dev. — Intenționează să o distrugă. Civilizație, vreau să spun. Totul, de la mare la mare. Când Karsa Orlong se va termina, nici un oraș din lume nu va rămâne în picioare, nu-i așa, Toblakai?

— Nu văd nicio valoare în ambiţiile modeste, vrăjitoare.

Călătorul era tăcut atunci, iar tăcerea era ca un vid care se extinde, până când până și geamătul vântului neîncetat părea îndepărtat și gol.

Doamne, de câte ori i-am urat bine! Chiar dacă gândul mă îngrozește - ar ucide milioane de oameni. El ar zdrobi orice simbol al progresului. De la pluguri înapoi la bastoane. De la cărămizi la peșteri. De la fier la piatră. Zdrobește-ne pe toți înapoi în pământ, noroiul găurilor de apă. Și fiarele ne vor vâna pe noi, iar pe cei care rămânem, de ce, ne vom vâna unii pe alții.

Călătorul a vorbit în cele din urmă. „Nu-mi plac orașele”, a spus el.

— Amândoi barbari, mormăi ea pe sub răsuflarea ei.

Nici unul nu a răspuns. Poate că nu auziseră. Ea aruncă fiecăruia o privire rapidă, la dreapta și apoi la stânga, și văzu că amândoi zâmbeau.

Mergând mai departe, ziua foșnind în valuri de iarbă roșie.

Până când Călătorul a început din nou să vorbească. „Prima lege a mulțimii este conformitatea. Civilizația este mecanismul de control și menținere a acestei mulțimi. Cu cât o națiune este mai civilizată, cu atât populația ei este mai conformată, până când sosește ultima epocă a civilizației respective, când multiplicitatea se războiește cu conformismul. Primul devine din ce în ce mai sălbatic, din ce în ce mai disfuncțional în extremitățile sale; în timp ce acesta din urmă caută să-și mărească măsura de control, până când astfel de eforturi dobândesc tiranie diabolică”.

— Mai mult Kellanved? întrebă Samar Dev.

Călător pufni. 'Cu greu. Acesta a fost Duiker, istoricul imperial.

De-a lungul nopții care tocmai trecuse, Nimander Golit își condusese slaba trupă prin orașul Bastion. Copii Întunericului, cu puterea tăcută a Aranathei îmbrățișându-i, se mișcaseră în tăcere, nedetectați din câte își dădeau seama, pentru că nu se declanșaseră alarme. Orașul era un lucru aparent mort, ca o floare închisă.

La amurg, cu puțin timp înainte de a pleca, auziseră zgomot zgomot pe bulevardul principal și se duseră la porți pentru a urmări sosirea în oraș a zeci de vagoane enorme. Împovărați de mărfuri comerciale, căruciorii slăbiți, epuizați, cu ochii bântuiți deasupra gurilor pătate de maro. Baloți de alimente crude, butoaie de smochine și uleiuri, anghile împachetate în sare, bhederin afumat, carne de oaie condimentată și nenumărate alte provizii care fuseseră presate cu nerăbdare asupra lor în schimbul butoaielor de kelyk.

Era o ironie crudă de găsit în dezinteresul sordid pe care localnicii îl manifestau înaintea unei astfel de subzistențe esențiale – cei mai mulți au depășit dorința de mâncare. Cei mai mulți mureau de foame într-un zgomot extatic de saemankelyk, cerneala neagră a durerii unui zeu.

Tiste Andii purtau armura lor. Își purtau echipamentul pentru luptă, pentru ucidere. Nimander nu avea nevoie să arunce o privire înapoi pentru a ști transformarea și ce a făcut asupra expresiilor de pe toate fețele, cu excepția uneia, ale celor care se țineau în spatele lui. Skintick, al cărui zâmbet dispăruse, totuși ochii lui străluceau strălucitori, parcă ar fi febril. Kedeviss, mereu rațional, purta acum o mască de nebunie, frumusețea transformată în ceva teribil: Nenanda, cu toate ipostazele lui de ferocitate, era acum cenușie, incoloră, de parcă adevărul dorinței l-ar fi acrișat de otravă. Desra, înroșită de ceva ca de emoție. Doar Aranatha a rămas neschimbată. Placid, cu ochi sticloși de concentrare, trăsăturile ei oarecum mai blânde, încețoșate.

Skintick și Kedeviss au purtat Clip între ei. Nenanda ținea peste un umăr armele bărbatului, arcul și tolba, sabia și cureaua de cuțit - toate purtate pe o singură curea de piele care putea fi slăbită într-o clipă dacă era nevoie.

Trecuseră pe lângă clădirile în care închinătorii dansau, membrele înfometate fluturând, pântecele întinse legănându-se – ușile fuseseră lăsate deschise, obloanele se întoarseră înapoi spre noapte. Voci gemeau în cor dezordonat. Nici acele chipuri care, întâmplător, s-au întors spre Tiste Andii în timp ce treceau pe lângă fantomatic, nu s-au trezit cu recunoaștere, ochii rămânând plictisiți, goali, nevăzători.

Aerul era cald, mirosea a sare râncedă din lacul pe moarte, amestecat cu duhoarea mai grea a cadavrelor putrede.

Ajunseră la marginea pieței centrale, priviră peste întinderea ei goală. Altarul însuși era întunecat, aparent lipsit de viață.

Nimander se ghemui, nesigur. Trebuie să fie observatori. Ar fi o nebunie să gândească altfel. Ar putea ei să ajungă la altar înainte ca vreo gloată ascunsă să se repezi să-i apropie? Nu părea probabil. Nu îl văzuseră pe Kallor de la marșul său spre altar în ziua precedentă. Nenanda credea că bătrânul era mort. El credea că îi vor găsi trupul, rece și palid, întins pe podea cu gresie, undeva în clădire. Dintr-un motiv oarecare, Nimander nu credea așa de probabil.

Skintick șopti în spatele lui: — Ei bine? Se apropie zorii, Nimander.

Ce i-a asteptat? Exista o singură modalitate de a afla. 'Sa mergem.'

Dintr-o dată, cu primii pași în hol, aerul părea să se învârtească, gros și greu. Nimander a constatat că trebuia să-l împingă, o senzație de strângere în gât și apoi în piept.

— Ard rahatul, şuieră Skintick. — Îl simți miros? kelyk-'

'Liniște.'

Cincisprezece, douăzeci de pași acum. Tăcere de jur împrejur. Nimander îşi puse ochii pe intrarea în altar, treptele strălucind de rouă sau ceva mult mai rău. Glifele negre păreau să-i palpească în ochi, de parcă întreaga structură respira. Putea simți ceva întunecat și neplăcut în vene, ca niște bule în sânge, sau semințe, dornici să iasă la viață. A simțit momente de la pierderea controlului.

În spatele lui, respirații grele și gâfâind - toți simțeau asta, toți erau...

— În spatele nostru, mormăi Nenanda.

Și în lateral, mulțimi se apropie de la fiecare gură de stradă și alee, încet, forme întunecate împingând în piață. *Arată ca sperietoarele, desprinse de țăruși - binecuvântarea mamei...*

Patruzeci de pași, ajungând în centrul hallului. Fiecare bulevard le-a fost închis acum, cu excepția clădirii în sine.

— Suntem găzduiţi, spuse Kedeviss, cu vocea strânsă. — Ne vor înăuntru.

Nimander aruncă o privire înapoi, în jos, la forma moale a lui Clip, cu capul bărbatului atârnând și părul înclinat pe pământ. Ochii lui Clip erau întredeschiși. — Mai este în viaţă?

— Abia, spuse Kedeviss.

Sute de siluete s-au apropiat și mai mult, ochii înnegriți strălucind, gurile rămase deschise. Cuțite, secure, furci și ciocane atârnau din mâinile lor. Singurul sunet care venea de la ei era zgomotul picioarelor goale.

La douăzeci de pași acum de trepte. În dreapta și în stânga, și în urma lor, închinătorii din primele linii au început să ridice armele, apoi cei din spatele lor le-au urmat exemplul.

— Skintick, spuse Nimander, ia-l singur pe Clip. Aranatha, armele lui. Desra, protejează-ți sora ta. Kedeviss, Nenanda, pregătiți-vă să faceți ariergarda — odată ce suntem înăuntru, țineți-i la intrare.

Doi împotriva unei mii sau mai mult. Fanatici, neînfricat și fără sens — *zei, suntem dezlănțuiți* .

A auzit o pereche de săbii răsturnând fără teacă. Sunetul a tăiat aerul și a fost ca și cum fierul rece i-ar fi atins fruntea, trezindu-l.

Mulțimea era aproape acum, un mârâit bestial răsărind.

Nimander ajunse la prima treaptă. 'Acum!'

S-au repezit în sus. Skintick era imediat în spatele lui Nimander, Clip pe spatele lui cocoșat, în timp ce strângea o încheietură și o coapsă. Apoi Aranatha, urcând treptele ca o apariție, Desra în urma ei. Nenanda și Kedeviss, cu fața în sens opus, cu săbiile ținute pregătite, au dat înapoi mai încet.

Primele rânduri de închinători au gemut și apoi au țâșnit înainte.

Fierul sună, se ciocni, se zvâcni în carne și oase. Nimander se aruncă prin intrarea. Nu era nicio lumină – fiecare torță din lampa fusese acoperită – totuși, ochii lui puteau pătrunde în întuneric, la timp pentru a vedea o zece de preoți năvălindu-se spre el.

Strigând un avertisment, Nimander și-a scos sabia din teacă...

Proștii erau oameni. În acest întuneric erau pe jumătate orbi. S-a tăiat, a văzut un cap rostogolit de pe umeri, corpul mototolit. O leagăn în spate a interceptat un braț care îi împinge un pumnal în piept. Mușchiul sabiei a tăiat oasele încheieturii mâinii, iar mâna tăiată, care încă ținea arma, i-a bătut pieptul înainte de a cădea. Îndreptându-și vârful sabiei înapoi pe trunchi, Nimander l-a înjunghiat pe preotul cu o singură mână în gât.

În viziunea sa periferică, a surprins forma lui Clip rostogolindu-se pe podea, în timp ce Skintick și-a eliberat

brațele pentru a se apăra.

Sunetul bolnăvicios al mușcăturii de carne a ecou în cameră, urmat de stropi de sânge pe plăci.

Nimander opri un alt preot încărcător, vârful împingând cu putere între coaste și străpungându-i inima bărbatului. Când a căzut, a căutat să prindă sabia în capcană, dar Nimander sa răsucit și, cu o tragere sălbatică, și-a smuls arma.

Un cuțit și-a zgâriat verigile lanțului de sub brațul stâng și el s-a tras în jos și în jos, înjunghiând în cruce și simțind cum sabia lovi în carnea moale. Acizii din stomac au țâșnit lama și i-au înțepat degetele. Preotul s-a îndoit în jurul rănii. Nimander lovi cu putere în picior, cu tibia înaltă, frântând oase. În timp ce bărbatul s-a lăsat, el a împins înainte pentru a se apropia de încă unul.

Sabia împotriva pumnalului nu a fost o competiție. În timp ce biata creatură s-a răsturnat, plângând de o rană de moarte, Nimander și-a biciuit sabia și s-a învârtit pentru a-l întâlni pe următorul atacator.

Nu a mai rămas niciunul în picioare.

Skintick stătea în apropiere, trântindu-și sabia încă însângerată înapoi în teacă de la centură, apoi ghemuindu-se să-l ia pe Clip. Desra, cu armele picurând, pluti aproape de Aranatha care, nevătămată, trecu pe lângă el, cu privirea ațintită asupra setului de uși ornamentate care marcau o mare intrare interioară. După o clipă, Desra îl urmă.

De la ușile exterioare au continuat sunetele frenetice ale luptei, țipetele umane răsunând, sărind în cacofonie nebună. Nimander s-a uitat înapoi și a văzut că Kedeviss și Nenanda încă mai țineau portalul, sângele și bilă răspândindu-se sub cizme pentru a urmări de-a lungul adânciturii și amprente ale plăcilor. Nimander s-a uitat la acel detaliu, blocat, până când un ghiont de la Skintick l-a scuturat.

— Haide, spuse Nimander cu o râslă, pornind în urmele lui Aranatha.

Desra și-a simțit întregul corp năvălindu-se de viață. Nici măcar sexul nu ar putea egala acest sentiment. O zeci de preoți nebuni se năpustesc asupra lor, iar ei trei pur și simplu i-au tăiat pe toți. Cu abia trăgând aerul – o văzuse pe Nimander măcelând pe ultimii, cu atâta grație dezinvoltă încât nu putea decât să privească cu mirare. Oh, se credea un sărac spadasin și poate, în comparație cu

Nenanda sau cu Kedeviss, nu era într-adevăr egalul lor. Chiar și așa — *Bastion, copiii tăi nu ar fi trebuit să ne provoace niciodată. Nu ar fi trebuit să ne împingă la asta.*

Acum vezi ce ai facut.

Se grăbi după sora ei fără creier.

Skintick voia să plângă, dar știa destule pentru a păstra asta pentru mai târziu, pentru acea ultimă poticnire, într-un loc viitor, când toate astea se terminaseră, când se puteau întoarce fiecare la o viață normală, la o viață aproape liniștită.

Nu fusese niciodată unul pentru rugăciuni, mai ales nu către Mama Întunecată, a cărei inimă era crudă, a cărei negare era o rană mereu sângerândă în Tiste Andii. Cu toate acestea, el s-a rugat totuși. Nu pentru un zeu sau zeiță, nu pentru o forță necunoscută în largul lui cu darul milei. Nu, Skintick s-a rugat pentru *pace* .

O lume a calmului.

Nu știa dacă o astfel de lume exista, pe undeva. Nu știa dacă unul ca el merita lumea aceea. Paradisul aparținea celor nevinovați.

De aceea a fost și va rămâne vreodată. . gol.

Și asta *îl face un paradis.*

La ușile exterioare, măcelul a continuat. Kedeviss a văzut-o pe Nenanda zâmbind și, dacă ar fi avut timp, l-ar fi pălmuit. Greu. Suficient de greu pentru a-i scutura bucuria din ochi. Nu era nimic glorios în asta. Proștii veneau din ce în ce mai departe, strivindu-se unul pe altul în nevoia lor, iar ea și Nenanda i-au ucis unul câte unul.

Oh, lupta împotriva șanselor absurde era ceva cu care erau obișnuiți; ceva ce au făcut al naibii de bine. Nu era o sursă de mândrie. Apărarea disperată a cerut oportunitate și puțin altceva. Iar Tiste Andii au fost, mai presus de orice, un popor convenabil.

Și astfel sângele s-a vărsat, trupurile s-au mototolit la picioarele lor, doar pentru a fi târâte de următorii care vor muri.

Ea și-a ucis al douăzecilea adorator, iar el nu era diferit de al nouăsprezecelea, nici de primul, acolo, pe trepte.

Sânge ca ploaia. Sângele ca lacrimile. Totul a fost atât de inutil.

Nenanda începu să râdă.

Câteva clipe mai târziu, închinătorii și-au schimbat tactica. Cu țipete înnebunite, au împins înainte în masă, iar

acei Nenanda și Kedeviss răniți de moarte au fost pur și simplu aruncați înainte, murind, zvârnind scuturi din carne și oase. Pe măsură ce gloata mergea mai departe, cei doi Tiste Andii au fost forțați să iasă din prag-

Iar atacatorii s-au revărsat cu țipete de triumf.

Nenanda încetă să râdă.

Nimander era în pragul ușii interioare când auzi strigătele sălbatice în spatele lui. Învârtindu-se, îi văzu pe Nenanda și Kedeviss retrăgându-se sub un aval de siluete înnebunite.

— Skintick!

Vărul lui a mutat corpul lui Clip pe umerii lui Nimander, apoi s-a întors și, scoțând din nou sabia, s-a aruncat în corp la corp. Nimander intră clătinându-se în coridor.

De ce? De ce facem asta? Îi livrăm Clip zeului pe moarte, ca un sacrificiu blestemat. În față, le văzu pe Desra și Aranatha apropiindu-se de capătul îndepărtat, unde părea că mai era o cameră. *Camera altarului – unde ne așteaptă* – „Oprește-te!” el a strigat.

Numai Desra se uită înapoi.

Aranatha intră cu pași mari înăuntru.

Mirosul de kelyk ars îl asaltă pe Nimander și se împiedică în timp ce se înainta sub slăbirea, târând greutatea formei inconștiente a lui Clip. Glifele neprelucrate se învăluiau pe pereții de ambele părți. Busturile proiectate ale unor zeități din trecut au arătat fețe lovite, secțiuni zdrobite și altele tăiate de demolarea recentă. Ochii singuratici se uitau în jos. Jumătate de gură zâmbiră cu un escroc de bufon. Trecând unul după altul.

Tremurând, Nimander se forţă să înainteze. O văzu pe Desra mergând cu pas după Aranatha.

Glifele au început să plângă și, dintr-o dată, a simțit că timpul însuși se dizolva. Orbire bruscă, zgomotele teribile ale luptei în spatele lui diminuându-se, parcă trase departe, până când nu rămânea decât vâlvă de sânge, o furtună în capul lui.

Prin care, slab și apoi ridicându-se, se auzi o voce de copil. Cântând încet.

Seerdomin ieși din Noapte, mijind ochii împotriva strălucirii de la mijlocul dimineții. Nori argintii în față, îngrămădiți deasupra tumulei ca detritusurile cerului. Ploaia a căzut înclinat pe movilă.

Tulwar în mână, se grăbi mai departe, cu cizmele alunecând în noroiul cu crusta de sare a pistei.

Ieșise, singură.

Spinnock Durav – singurul prieten pe care-l mai rămăsese – își declarase dragostea pentru ea. Dar el nu înțelesese – da, ea i-ar refuza ajutorul. Dar un astfel de refuz trebuie refuzat. Ar fi trebuit să înțeleagă asta.

Zei de jos, aceasta nu a fost lupta lui Seerdomin. *Ea* nu a fost lupta lui. Cu toate acestea, el s-a trezit mânat mai departe, rece de frică, febril de spaimă și fiecare lucru timid pe care îl vedea în jurul său părea să țipe detaliile, de parcă până și adevărurile timide ale munților ar putea arde, ar putea înțepa ca acidul în ochii lui. . Răzuri și spițe rupte, cioburi de oală, bazine de apă opacă, rădăcini expuse ca niște rădăcini ale pământului, fiecare cerându-i cu ferocitate atenția. *Suntem așa cum suntem* , păreau să strige, *suntem tot ce există! noi suntem* -

Nu lupta lui, dar Spinnock nu înțelesese. Era Tiste Andii. A fost o creatură de secole și ceea ce a fost evitat într-o zi putea fi abordat mai târziu - decenii, milenii, *veacuri* mai târziu. În ochii lor, nimic nu s-a schimbat. Nimic nu se *putea* schimba. Erau un popor căzut. Visul de a te ridica din nou dispăruse în praf.

Ea ieşise. Singur. Acolo unde conspiratorii se pavaneau la lumina zilei, complotând nebunește întoarcerea suferinței. Unde au abuzat de sanctuarul unui zeu indiferent. Poate că acum era din nou printre cei de la felul ei – dacă era adevărat, atunci Spinnock Durav merita să audă adevărul.

Un șobolan s-a strecurat în șanț cu câțiva pași înainte. Se apropie de murdăria din tabără, cu duhoarea atât de urâtă nici măcar ploaia nu o putea spăla.

Ar fi el provocat? Așa spera. Dacă conspiratorii s-au ascuns, ar putea avea probleme în a-i îndepărta. Și dacă *ea* decidea să se ascundă, ei bine, el ar trebui să treacă cu piciorul prin fiecare colibă și adăpost decrepite, în fiecare cort care curge și în căruța prinsă de rugină.

Cântecul păsărilor cobora din copacii pantei de pe partea opusă a taberei, sunetul uimitor de clar. Vârâiele de fum din vetrele umezite de ploaie se ondulau în sus, fiecare solidă ca un șarpe în ochii lui Seerdomin. El îşi dădu seama că mergea în cuibul lor.

Dar Spinnock, nu trebuie să faci asta, nici măcar nu trebuie să știi despre asta. Aceasta este o afacere umană,

iar dacă ea vrea, atunci da, o voi scăpa de ea. Inapoi la tine. Se poate salva și asta ar trebui să fie suficient.

Se întrebă dacă Mântuitorul a văzut vreodată lucrurile așa. Luând în îmbrățișare un suflet cu o mie de alții dornici privind - dar nu, el nu a ales, nu și-a ales unul în detrimentul celuilalt. Le-a luat pe toate.

Seerdomin și-a dat seama că nu-i pasă nicio parte. Acest zeu nu era pentru el. Răscumpărarea nu fusese niciodată motivul pentru care a îngenuncheat în fața acelei tumule. *Am fost singur. M-am gândit că ar putea fi la fel. La naiba, mare preoteasă, de ce nu m-ai lăsat în pace?*

Nu mizeria mea.

Spinnock, îmi ești dator și nu vei ști niciodată. Nu voi spune nimic - lasă această ploaie să-mi spele sângele de pe mâini...

Începuse marșul pe jumătate beat, dar din asta nu mai rămăsese nimic. Acum, totul era în flăcări.

Ajungând pe panta bulevardul principal al lagărului, a început ascensiunea. Ploaia era fină ca ceața, totuși el a fost înmuiat rapid, aburii ieșind din antebrațe. Pământul ceda greață sub cizme la fiecare pas. A ajuns la creastă aplecându-se mult înainte, zgârâind în grabă.

Îndreptându-se, ceva îi trecu în viziune. A auzit un pocnet, un scrapnet care i-a explodat în cap și apoi nimic.

Gradithan stătea deasupra formei întinse a lui Seerdomin, privind în jos la fața zdrobită și însângerată. Monkrat se strecura mai aproape și se ghemui lângă corp.

'El traieste. Se va îneca în sângele lui dacă nu-l dau peste cap, Urdo. Care este dorinta ta?'

— Da, împinge-l – îl vreau în viață, cel puțin deocamdată. Luați-i armele, legați-i membrele, apoi trageți-l la Cortul Sacru.

Gradithan și-a lins buzele, gustând învechirea kelyk-ului uscat. Voia mai mult, proaspăt, amar și dulce, dar avea nevoie de mintea lui. Ascuțit, treaz, conștient de tot.

În timp ce Monkrat le-a îndrumat pe doi dintre Urdomenii săi să se ocupe de Seerdomin, Gradithan a pornit spre Cortul Sacru. Teren sfințit, da, dar doar temporar. În curând, aveau să aibă tumula în sine. Tumul și evlavia ignorantă din ea.

De-a lungul pistei, odată închinători ai Mântuitorului au îngenuncheat când acesta a trecut. Unii gemeau în dărâma dansului nopții. Alții se uitau la noroiul din fața genunchilor, cu capetele atârnate, slime maro salivad din

gura căscată. O, asta ar putea părea a fi corupție, dar pe Gradithan nu era interesat de astfel de concepții greșite.

Zeul pe moarte era mai important decât Coralul Negru și morțișorul lui din cauza lorzilor timizi. Mai important decât Mântuitorul și cultul său patetic. Cântecul lui Dumnezeu pe moarte era un cântec al durerii și nu era durerea blestemul morții?

Auzise de un alt cult, unul străin, devotat cuiva numit Zeul Infirm.

Poate că , Monkrat se aventurase în acea dimineață, *există o tendință* .

Era ceva hulitor în acea observație, iar Gradithan și-a amintit că va trebui să-l bată pe mag - dar nu încă. Gradithan avea nevoie de Monkrat, cel puțin deocamdată.

A intrat în Cortul Sacru.

Da, ea încă dansa, zvârcolindu-se acum pe podeaua de pământ, poate prea epuizată ca să stea în picioare, totuși mișcările senzuale erau încă suficient de puternice pentru a-i lua respirația lui Gradithan. Nu mai conta că fusese un Copil al Sămânței Moarte. La urma urmei, nimeni nu-și putea alege părinții. În plus, ea fusese adoptată acum. Prin Dumnezeul pe moarte, prin durerea și extazul binecuvântat pe care le-a eliberat.

Las-o să danseze mai departe, da, până când poarta s-a deschis forțat.

Gradithan și-a ridicat capul, a adulmecat aerul - oh, sângele era vărsat, sacrificiul se închidea rapid în prag. Închide acum.

Zeul muribund a sângerat. Urmașii muritori au băut acel sânge. Apoi a vărsat-o, s-a transformat, astfel încât Dumnezeul Muritor să o poată lua din nou în sine. Acesta a fost adevărul secret din spatele oricărei jertfe de sânge. Zeul dă și muritorul dă înapoi. Toate celelalte. . nimic mai mult decât îmbrăcăminte ornamentată, nimic mai mult decât obshy;fuscation.

Mori, prietenii mei îndepărtați. Mori in multimile tale. Aproape am ajuns.

— Tu mori.

Seerdomin deschise ochii. O față necunoscută se uita la el.

— Îți sângerezi în creier, Segda Travos. Au vrut să te abuzeze. Pentru că te timid cu priveliști groaznice – Urdo numit Gradithan te crede trădător. El vrea să suferi, dar îi vei sfida această plăcere, căci mori.

'Cine ce. .'

— Sunt itkoviană. Eu sunt Răscumpărătorul.

— Îmi pare rău.

Bărbatul a zâmbit și Seerdomin a putut vedea cum acel zâmbet aparținea acestor trăsături blânde, ochi amabili. O asemenea compasiune era. . ' *Greșit* '.

— Poate că așa pare, dar ești puternică — spiritul tău este foarte puternic, Segda Travos. Crezi că sunt fără compasiune adevărată. Crezi că îmbrățișez suferința din nevoi egoistă, pentru a hrăni foamea, o dependență. Ochii blânzi ai lui Itkovian se îndepărtară. — Poate că ai dreptate.

Seerdomin se ridică încet. Și am văzut un cer în formă de cupolă care strălucea parcă cu milioane și milioane de stele, un grup solid care luptă pentru fiecare spațiu, astfel încât fiecare așchie și vârtej de întuneric păreau micșorat, în retragere. Vederea i-a făcut capul să se învârtă și s-a uitat repede în jos. Și a constatat că stătea în genunchi pe un pământ compus în întregime din monede. Aramă, tablă, alamă, câteva stropi de argint, mai puține încă de aur. Pietrele prețioase străluceau ici și colo. „Suntem”, a spus el într-o șoaptă uluită, „în tumula ta”.

'Da?' spuse Itkovian.

Seerdomin îi aruncă zeului o privire rapidă. 'Nu stiai. .'

— Este necesar să știi, Segda Travos?

„Nu mai folosesc acest nume. Segda Travos a murit. Eu sunt Seerdomin.

— Preot Războinic al Văzătorului Pannion. Văd războinicul din tine, dar nu preotul.

— Se pare că nu mai sunt prea războinic, observă Seerdomin. — Eu veneam să o salvez.

— Și acum, prietene, trebuie să te lupți cu ea.

'Ce?'

Itkovian arătă cu degetul.

Seerdomin se răsuci unde îngenunche. Se construia o furtună care se prelingea în cupola ofrandelor și văzu cum întunericul cuprindea acele stele aprinse, înecându-le una câte una. Sub norii sălbatici care se agitau era o siluetă. Dans. Și cu fiecare leagăn sălbatic al unui braț, mai multă putere de la miezul nopții se învârtea în exterior, în sus, în norul de furtună în creștere. Părea să fie la o mie sau mai mulți pași depărtare, dar devenise tot mai mare pe moment.

Îi putea vedea gura căscată ca o groapă, din care ţâşneau lichid ticălos, stropindu-se, stropindu-se în timp ce ea se învârtea.

Salind. Doamne, ce s-a întâmplat cu voi?
— Mă vrea, spuse Itkovian. — Este nevoia ei, vezi tu.
— Nevoia ei?
'Da. Pentru răspunsuri. De ce se poate mai teme un zeu, decât un muritor care cere un răspuns timid?
— Trimite-o!
'Nu pot. Deci, războinicul, mă aperi?
— Nu pot lupta cu asta!
— Atunci, prietene, sunt pierdut.
Salind se apropie și, în timp ce făcea asta, păru să-și piardă concentrarea în ochii lui Seerdomin, membrele ei mângâind aerul, corpul ei încețoșându-se de la o poziție la alta. Brațele ei păreau să se înmulțească și în fiecare, vedea el acum, ea ținea o armă. Fier pătat de cafeniu, lemn înnodat cu zgomote de păr, pumnale de obsidian, coase din bronz purpuriu.
Deasupra gurii ei pătată și plângătoare, ochii îi ardeau de foc nebunesc.
— Răscumpărător, şopti Seerdomin.
'Da?'
— Răspunde-mi la o întrebare. Te implor.'
'Cere.'
Și s-a înfruntat cu zeul. ' *Meriți?* '
— Merit eu sacrificiul pe care trebuie să-l faci? Nu, nu cred.'
— Nu vei implora să fii mântuit?
Itkovian zâmbi. 'Veţi?'
Nu. Nu am făcut-o niciodată. Se ridică în picioare, constată că tulwarul îi rămânea în mână. Ridică arma și îl privi pe Salind. *Pot sfid nevoia ei? Pot să mă opun cu adevărat?* — Dacă nu ar fi smerenia ta, Răscumpărător, aș pleca. Dacă nu pentru dvs. . incertitudinea, îndoielile tale, *umanitatea ta* .'
Și, ne așteptând niciun răspuns de la zeu, el a pornit în calea ei.

Liniștea bruscă din Taverna Scour a pătruns în cele din urmă în ceata beată a lui Spinnock Durav. Clipind, și-a înclinat capul și s-a trezit privind în sus la Domnul său.
Cine a spus: „Este timpul, prietene”.
— Acum mă trimiți? întrebă Spinnock.
'Da. Acum te trimit departe.
Spinnock Durav s-a rotit în picioare. Fața lui era amorțită. Lumea părea un loc bolnăvicios și dorea să intre. A tras aer în piept.

— Te doare cererea mea – de ce?

Ar fi putut să-i spună atunci. Ar fi putut vorbi despre această extraordinară binecuvântare a iubirii. Pentru o femeie umană. Ar fi putut să-i spună lui Anomander Rake despre eșecul său și, făcând astfel, l-ar fi trezit pe Fiul Întunericului în situația sa sordidă.

Dacă ar fi făcut toate astea, Anomander Rake ar fi întins o mână pentru a-și sprijini umărul și ar fi spus: *Atunci trebuie să rămâi, prietene. Pentru dragoste, trebuie să rămâi — du-te la ea, acum. Acum, Spinnock Durav. Este ultimul cadou la îndemâna noastră. Ultimul - ai crezut cu adevărat că voi sta în calea asta? Că voi decide că nevoia mea este mai mare?*

Credeai că aș putea face așa ceva, când vin la tine aici și acum fiu timid, din cauza propriei mele iubiri? Pentru dumneavoastră? Pentru oamenii noștri?

Du-te la ea, Spinnock Durav. Merge.

Dar Spinnock Durav nu spuse nimic. În schimb, s-a închinat înaintea Domnului său. — Voi face ce îmi ceri.

Și Anomander Rake a spus: „Este în regulă să eșuezi, prietene. Nu vă cer imposibilul. Nu plânge în acel moment. Pentru mine, Spinnock Durav, găsește un zâmbet pentru a anunța finalul. Ramas bun.'

Uciderea părea fără sfârșit. Brațul sabiei lui Skintick îl durea, mușchii lipsiți de viață și grei, și totuși continuau să apară - fețe răsucite dornice și disperate, foste timide; presiuni pliante în jurul rănilor muritoare de parcă fierul ascuțit ar fi fost o atingere de binecuvântare, un cadou rafinat. Stătea între Kedeviss și Nenanda, iar cei trei fuseseră duși înapoi la al doilea set de uși. Cadavrele erau îngrămădite în grămezi, umplând fiecare spațiu al podelei camerei, unde sângele și fluidele formau bălți groase. Pereții din toate părțile erau împroșcați în sus.

Putea vedea lumina zilei prin ușile exterioare – dimineața se prelungea. Cu toate acestea, din pasajul din spatele lor mai existase. . nimic. Erau toți morți acolo? Sângerează pe piatra altarului? Sau se treziseră cumva prinși sau pierduți fără răspunsuri – era Clip mort acum sau fusese dat în mâinile Zeului Muritor?

Atacatorii rămâneau fără spațiu - prea multe cadavre - și cei mai mulți acum se târau sau chiar s-au alunecat în raza de acțiune a armelor.

— Ceva nu e în regulă, gâfâi Kedeviss. „Skintick – du-te – le putem reține acum. Du-te — află dacă. .'

Dacă ne pierdem timpul. Am înțeles. Se trase înapoi, cu un umăr izbindu-se în cadrul căii de intrare. Învârtindu-se, porni pe coridor. Când groaza a urmărit lumea, părea că fiecare adevăr îngrozitor a fost dat la iveală. Lupta vieții s-a încheiat vreodată cu un eșec. Nicio victorie nu a fost curată sau curată. Triumful a fost o minciună timidă, întăritoare și s-a dovedit întotdeauna a fi efemer, gol și de scurtă durată. Acesta este ceea ce a asaltat spiritul când s-a întâlnit față în față cu groază.

Și atât de puțini au înțeles asta. Atât de puțini. .

Ș-a gheare prin fumul urât, și-a auzit bătăile inimii încetinindu-și, târându-se chiar și în timp ce respirația i se stingea. *Ce - ce se întâmplă?* Orbire. Tăcerea, sfârșitul oricărei mișcări. Skintick a căutat să împingă înainte, doar pentru a descoperi că dorința era goală atunci când nu avea voință și când nu exista putere, voința însăși era o vanitate. Glifele curgeau ca ploaia neagră, pe fața lui, pe gâtul și pe mâinile lui, curgând timid, fierbinte ca sângele.

Cumva, a luptat mai departe, cu tot trupul târându-i în urma lui ca pe jumătate mort, un impediment, un lucru demn de uitat. Voia să se elibereze de ea, chiar dacă înțelesese că carnea lui era tot ceea ce îl ținea în viață, totuși tânjea după o soluție timidă, iar dorința aceea devenea disperată.

Aștepta. Nu așa văd eu lumea. Acesta nu este jocul pe care aleg să-l joc - nu voi crede în acest abject. . predare.

Este ceea ce oferă kelyk. Sângele Zeului muribund scapă de scăpare — din tot ceea ce contează. Invitația este atât de atrăgătoare, promisiunea atât de captivantă.

Dans! Peste tot în jurul tău lumea putrezește. Dans! Otrăvire în gură și otravă din gură. Dansează, la naiba, în praful visurilor tale. M-am uitat în ochii tăi și am văzut că nu ești nimic. Gol.

Doamne, așa invitație seducătoare!

Recunoașterea l-a trezit, brusc ca un pumn în față. Se trezi întins pe gresia coridorului, cu ușile interioare aproape la îndemână. În camera de dincolo de întuneric se învârtea ca un fum gros, ca o furtună prinsă sub tavanul cu cupolă. A auzit cântând, blând, vocea unui copil.

Nu-l putea vedea pe Nimander, nici pe Desra, nici pe Aranatha. Corpul lui Clip era întins la nu mai puțin de cinci pași, cu fața în sus, cu ochii deschiși, fix și aparent timid; mai puțin.

Tremurând de slăbiciune, Skintick se trase înainte.

ˆ

In clipa în care se îndreptase spre camera altarului, Nimander simţise ceva sfâşiat, de parcă ar fi trecut printr-o pânză subţire ca tifon. Din furtuna clocotitoare în care se scufundase, a ieșit într-un calm brusc, la lumină blândă și curenți blând de aer cald. Primul lui pas a aterizat pe ceva bulversat care s-a răsucit să fie timid, sub greutatea lui. Privind în jos, văzu o păpușă mică de iarbă și crenguțe țesute. Și, împrăștiate pe podea de jur împrejur, erau mai multe astfel de figuri. Unele din fâșii de pânză, altele din sfoară, lemn lustruit și lut ars. Majoritatea erau rupte – membre lipsă sau fără cap. Alții atârnau de tavanul simplu, jos, răsucite sub lațuri de sfoară de piele, capete înnodate înclinate, lichid întunecat curgând.

Cântarea fără cuvinte era mai tare aici, părând să emane din toate direcțiile. Nimander nu vedea pereți – doar podeaua și tavanul, ambele întinzându-se într-un alb fără formă.

Și păpuși, mii de păpuși. Pe podea, atârnând de tavan.

— Arată-te, spuse Nimander.

Cântarea s-a oprit.

— Arată-te mie.

„Dacă le strângi”, a spus vocea – a unei femei sau a unui băiat – „se scurg. Le-am stors pe toate. Până s-au spart. Urmă o pauză, apoi un oftat blând. „Niciuna nu a funcționat”.

Nimander nu știa unde să se uite – aparițiile stricate atârnate să fie timide; pentru că acum îl umplea de groază, când le vedea asemănarea cu sperietoarele de pe câmpurile din afara Bastionului. *Sunt la fel. Nu erau rânduri plantate, nimic făcut să ofere un randament. Erau. . versiuni.*

'Da. Eșecul unul câte unul — nu este corect. Cum a făcut-o?'

'Ce ești tu?' întrebă Nimander.

Vocea a devenit vicleană: „Pe podeaua Abisului — da, există *o* podea — sunt cei căzuți. Zei și zeițe, spirite și profeți, discipoli și văzători, eroi și regine și regi - *gunoaie* ale existenței. Puteți juca acolo. Am facut. Vrei sa? Vrei să joci și tu acolo?

'Nu.'

— Toate stricate, mai stricate decât mine.

— Ei te numesc Dumnezeul pe moarte.

— Toți zeii mor.

— Dar tu nu ești un zeu, nu-i așa?

— Jos, pe podea, nu vei fi niciodată foame. Sunt eu un zeu acum? Trebuie să fiu. Nu vezi? Am mâncat atât de

multe. Atâtea piese, piese. Oh, puterea lor, vreau să spun. Corpul meu nu avea nevoie de hrană. Nu are nevoie, adică da, este corect să spun. Este atât de corect să spui. L-am întâlnit prima dată pe podea — el explora, a spus el, și am călătorit atât de departe. . până acum.'

— Închinătorii tăi...

„Sunt în mare parte morți. Mai mult de băut. Tot sângele acela, suficient pentru a face un râu, iar curentul mă poate lua de aici, mă poate aduce înapoi. Tot drumul înapoi. Să o facă să *plătească pentru ceea ce a făcut* !

Venind din haos, nu era o surpriză că zeul era nebun. 'Arata-te.'

— Aparatul era stricat, dar nu știam asta. Am călărit pe spate, în sus și în sus. Dar apoi s-a întâmplat ceva. Un accident. Am căzut mult. Eram îngrozitor de distruși, amândoi. Când m-au târât afară. Acum trebuie să fac o nouă versiune timidă, așa cum ai spus. Și mi-ai adus unul. Va face. Nu sunt surd la gândurile lui. Îi înțeleg haosul, durerile și trădările. Îi înțeleg chiar aroganța. Va merge, va merge.

— Nu-l poți avea, spuse Nimander. — Eliberează-l.

„Niciuna dintre acestea nu a funcționat. Toată puterea pur și simplu se scurge. Cum a făcut-o?'

Una dintre aceste păpuși. El este una dintre aceste păpuși. Ascunzându-se în mulțime.

Vocea a început să cânte din nou. Fără cuvinte, fără formă.

Și-a scos sabia.

'Ce faci?'

Lama de fier s-a tăiat în afară, tăind cele mai apropiate figuri. Corzi tăiate, membre tăiate, paie și iarbă plutind în aer.

Un chicotit, apoi: „Vrei să mă *găsești* ? Câte secole mai ai de prelungit?

— Câte am nevoie, răspunse Nimander, făcând un pas înainte și balansându-se din nou. Lemn sfărâmat, lut spulberat. Sub picioare și-a împărțit călcâiul într-o altă siluetă.

— Voi fi plecat cu mult înainte de atunci. Râul de sânge pe care mi l-ai oferit - calea mea de ieșire. Departe merg! Nu poți să-l vezi, nu-i așa? Poarta pe care ai deschis-o aici. Nici măcar nu poți să-l vezi.

Nimander a distrus încă o jumătate de duzină de păpuși.

'Nu mă găsi niciodată! Să nu mă găsești niciodată!

O încețoșare sălbatică de arme în timp ce Salind îl ataca pe Seerdomin. Fiecare lovitură o lua cu tulwarul său și fiecare lovitură îi tundea în sus brațul, îi împușca agonia prin oase. S-a dat înapoi sub atac. Trei pași, cinci, zece. Era tot ce putea face pentru a se apăra pur și simplu. Și asta, știa el, nu putea dura.

Mântuitorul a vrut ca el să reziste la asta?

S-a luptat mai departe, disperat.

Ea gemea, un sunet blând, de dor. Un sunet de *dorință* . Capetele de buzdugan i-au bătut armele, lamele de săbii, vârfurile sulițelor, bițurile, pumnalele, coasele – o duzină de brațe se îndreptară spre el. Impacturile i-au fulgerat corpul.

Nu putea ține. El nu putea-

O margine a toporului i-a sfâșiat umărul stâng, înclinată în sus pentru a-i izbi o parte a feței. Își simți pomeții și orbitele prăbușindu-și spre interior. Orbit, Seerdomin s-a clătinat, încercând un contraatac disperat, tulwar-ul tăindu-se. Marginea a mușcat în lemn, făcând-o așchie. Ceva l-a lovit în sus la piept, scăpat timid, bătând în claviculă. În timp ce brațul armei i s-a lăsat, brusc lipsit de viață, a întins mâna și a luat sabia cu cealaltă mână. Sângele curgea de pe umăr - își pierdea toată puterea.

O altă margine s-a tăiat în el și el s-a clătinat, apoi a căzut pe spate.

Salind făcu un pas pentru a sta direct deasupra lui.

Se uită în ochii ei întunecați, strălucitori.

După o clipă, Nimander îşi coborî sabia. Dumnezeul pe moarte avea dreptate - asta era inutil. — Arată-te, blestemat de laș!

Aranatha fu deodată alături de el. — Trebuie să fie chemat, spuse ea.

— Te aștepți să ne ofere numele lui?

Dumnezeul pe moarte a vorbit. 'Cine e aici? *Cine e aici?* '

— Eu sunt cel care te va chema, răspunse Aranatha.

'Nu ma cunosti. Nu mă poți cunoaște!

„Îți cunosc drumul”, a răspuns ea. — Știu că ai vorbit cu cel numit Hairlock, pe podeaua Abisului. Și ți-ai imaginat că poți face același lucru, că poți să-ți modelezi un corp. Din lemn, din sfoară, din lut...

' *Nu mă cunoști!* '

— Ea te-a aruncat pe tine, a spus Aranatha, nu-i așa? Fragmentul din tine care a rămas după aceea. Viciat, copilăresc, abandonat.

„Nu poți ști asta – nu ai fost acolo!”

Aranatha se încruntă. — Nu, nu am fost acolo. Inca. . pământul tremura. Copiii s-au trezit. Era mare nevoie. Tu ai fost partea ei. . că ea nu a vrut.'

' *Ea va plăti! Și pentru tine – te cunosc acum – și este prea târziu!* '

Aranatha oftă. „Sot, Blood Jurat de Nightchill”, a intonat ea, „copil al lui Thelomen Tartheno Toblakai, Bellurdan Skullcrusher, te chem”. Și ea întinse mâna, la timp pentru ca ceva să-i pălmuiască cu putere. O păpușă răvășită și deformată atârnă, un braț rupt, ambele picioare rupte la genunchi, o față abia distinsă, aparent arsă de foc. Aranatha l-a înfruntat pe Nimander. — Iată-l pe Dumnezeul tău pe moarte.

În jurul lor scena a început să se dizolve, să se prăbușească.

— Nu vorbește, spuse Nimander, privind păpușa stricat.

— Nu, spuse ea. 'Curios.'

— Ești sigur că îl ai, Aranatha?

Ea îi întâlni privirea, apoi ridică din umeri.

— Ce a vrut să spună că te *cunoştea* ? Și cum... de unde ai știut numele lui?

Ea clipi, apoi se încruntă la păpușa pe care încă o întindea într-o mână. — Nimander, şopti ea cu o voce mică, atât de mult sânge. .'

Întinzând mâna către Clip, Skintick l-a târât pe bărbat aproape, a studiat chipul, ochii timizi ai vedetei și a văzut că ceva pâlpâie la viață. 'Clamă?'

Războinicul și-a mutat privirea, străduindu-se să se concentreze, apoi s-a încruntat. Cuvintele lui au ieșit într-un grăunt urât. 'La dracu. Ce vrei?'

Sunete, mișcare și apoi Nimander era acolo, îngenuncheat de cealaltă parte a Clipului. „Se pare că am reușit”, a spus el.

'Cum?'

— Nu știu, Skin. Momentan, nu știu nimic.

Skintick a văzut-o pe Aranatha stând chiar lângă un bloc masiv de piatră - altar. Ținea în mână o păpușă sau o păpușă. — Unde este Desra? întrebă el deodată, privind în jur.

'Aici.'

Fumul urât se limpede. Skintick se ridică într-o poziţie aşezată şi miji ochii în direcţia vocii. În peretele din spatele altarului și în stânga, foarte timid; cel mai mult ascunsă între coloane, se afla o ușă îngustă, prin care ieșea acum Desra. Era îmbibată în sânge, deși, prin felul în care se mișca, nimic nu era al ei. — Presupun că un fel de Mare Preot, spuse ea. „Încerc să protejez un cadavru sau ceea ce cred că este un cadavru”. Făcu o pauză, apoi scuipă pe podea. — Înșirate ca una dintre acele sperietoare, dar părțile corpului. . toate greșite, toate cusute împreună...

— Zeul muribund, spuse Aranatha, a trimis viziuni despre ceea ce dorea. Defectuoasă. Dar ceea ce s-a scurs era dulce.

Din coridor au sosit Kedeviss și Nenanda. Se uitară amândoi în jur, cu fețele plate, cu ochii loviti.

— Cred că i-am ucis pe toți, spuse Kedeviss. — Sau restul au fugit. Aceasta nu a fost o luptă – a fost o măcel. Nu avea sens...

— Sânge, spuse Nimander, studiindu-l pe Clip – care a rămas întins în fața lui – cu ceva asemănător cu suspiciune. — Te-ai întors cu noi?

Clip își îndreptă încruntarea spre Nimander. 'Unde suntem?'

— Un oraș numit Bastion.

A urmat o tăcere ciudată, dar Skintick a înțeles-o. *Urma onoarei noastre. Se așează, se îngroașă, formează o piele tare — ceva lipsit de viață, neted. Așteptăm să termine toate astea, până ne poate lua din nou greutatea.*

Și apoi plecăm de aici.

— Mai avem mult de mers, spuse Nimander, îndreptându-se.

În ochii lui Skintick, rudele lui – prietenul său – păreau îmbătrânite, devastate, ochii bântuiți și sumbru. Ceilalți nu erau mai buni. Niciunul dintre ei nu și-a dorit asta. Și ce făcuseră aici. . totul fusese pentru Clip.

— Sânge, spuse Clip, făcând ecou lui Nimander, iar el se ridică încet în picioare. Se uită cu privirea la ceilalți. 'Uită-te la tine. Pe Mother Dark, aș jura că te-ai rostogolit în gropile de deșeuri ale unui abator. Curăță-te sau nu vei mai avea compania mea pentru mult timp. Făcu o pauză, iar privirea lui se întări în ceva mai crud. — Simt miros de crimă. Cultele umane sunt lucruri jalnice. De acum înainte, scutește-mă de pofta ta de a ucide nevinovați. Aș prefera să nu-mi amintesc orice crime ai comis în numele Fiului

^

Intunericului. Da, adăugă el, dezvăluind dinții, are atât de multe de răspuns.

Stând deasupra lui, armele învârtindu-se, învârtindu-se. Seerdomin o privea cu singurul ochi rămas, așteptând sfârșitul tuturor acestor lucruri, un sfârșit pe care îl regretă doar puțin timid. Eșecul, eșecul lui, da, care merita un oarecare regret. Dar atunci, crezuse el cu adevărat că poate opri această apariție?

A spus că mor.

mor din nou.

Deodată, ea era nemișcată. Ochii ei ca niște felinare cu glugă, brațele ei așezându-se ca și cum dansul și-ar fi dansat chiar din ea și acum se învârtea undeva nevăzut. Se uită la el fără să recunoască, apoi se întoarse.

A auzit-o poticnindu-se înapoi pe drumul în care venise.

— A fost destul de lung.

Seerdomin întoarse capul, îl văzu pe Mântuitorul stând aproape. Nu un om mare. Nu este deloc impresionant. Destul de greu, desigur, dezvăluind profesia lui de soldat, dar de altfel neremarcabil. — Ce te-a făcut ceea ce ești? el a întrebat – sau a încercat – gura i s-a umplut de sânge care spuma și scuipa timid de fiecare cuvânt.

Răscumpărătorul l-a înțeles totuși. 'Nu știu. S-ar putea să avem ambiție și, odată cu ea, o imagine de sine atât grandioasă, cât și în poziție, dar sunt lucruri goale în cele din urmă. Apoi a zâmbit. — Nu-mi amintesc să fiu un astfel de bărbat.

— De ce a plecat, Mântuitorule?

Răspunsul a întârziat să apară. — Cred că ai avut ajutor. Și nu, nu știu ce va fi din asta. Puteți aștepta? S-ar putea să am nevoie din nou de tine.

Seerdomin reuși să râdă. 'Ca aceasta?'

— Nu te pot vindeca. Dar nu cred că o vei face. . înceta. Al tău este un suflet puternic, Seerdomin. Pot să mă așez lângă tine? A trecut mult timp de când nu am avut cu cine să vorbesc ultima oară.

Ei bine, aici sângerez. Dar nu există durere. — Cât timp voi putea, spuse el, vei avea cu cine să vorbești.

Răscumpărătorul și-a întors privirea atunci, astfel încât Seerdomin să nu-și vadă lacrimile bruște.

— Nu a reuşit, spuse Monkrat, îndreptându-se.

Gradithan se uită cu privirea la cadavrul lui Seerdomin. — Am fost și noi atât de aproape. Nu înțeleg ce s-a

întâmplat, nu înțeleg deloc.

Se întoarse ușor și o studie pe Marea Preoteasă unde îngenunchea pe podeaua noroioasă a cortului. Fața ei era slăbită, saliva neagră îi atârna de gură. „A folosit-o. Prea devreme, prea repede, cred. Tot sângele irosit. .'

Monkrat și-a dres glasul. "Viziunile..."

— Nimic acum, se răsti Gradithan. — Mai găsește niște kelyk.

La acel moment, capul lui Salind se ridică, o sete bruscă arzându-i în ochi. Văzând asta, Gradithan a râs. — Ah, vezi cum se închină acum. Sfârșitul tuturor acestor îndoieli. Într-o zi, Monkrat, *toată lumea* va fi ca ea. Salvat.'

Monkrat părea să ezite.

Gradithan se întoarse și scuipă pe chipul nemișcat și palid al lui Seerdomin. — Chiar și tu, Monkrat, spuse el. 'Chiar si tu.'

— Vrei să-mi predau talentele de mag, Urdo?

'Nu încă. Dar da, într-o zi, vei face asta. Fără regrete.

Monkrat a pornit să găsească un alt butoi de kelyk.

Gradithan se îndreptă spre Salind. S-a ghemuit în fața ei, s-a aplecat în față pentru a-i linge saliva de pe buze. — Vom dansa împreună, spuse el. — Ești nerăbdător pentru asta?

El a văzut răspunsul în ochii ei.

Sus, în vârful turnului, în clipa în care Silanah se răsfrângea – cu ochii reci ațintiți asupra tabărei de pelerini dincolo de vălul Nopții – Anomander Rake întinsese mâna să o liniștească cu cea mai ușoară atingere.

— Nu de data asta, iubirea mea, spuse el într-un murmur. 'Curând. Tu vei stii.'

Încet, imensul dragon s-a instalat încă o dată, cu ochii închizându-se în cea mai subțire dintre fante.

Fiul Întunericului și-a lăsat mâna să rămână, sprijinindu-se acolo pe gâtul ei rece și solz. „Nu vă temeți”, a spus el, „nu vă voi opri data viitoare”.

A simțit plecarea lui Spinnock Durav, pe un mic tăietor rapid în timidul Ort dincolo de Nightwater. Poate că călătoria i-ar fi de folos, o distanță care se întindea mereu între războinic și ceea ce îl bântuia.

Și a simțit, de asemenea, apropierea lui Endest Silann de-a lungul malurilor râului, cel mai vechi prieten al său, care mai avea o sarcină în față. Una dintre cele mai dificile.

Dar acestea au fost vremuri grele, reflectă el.

Anomander Rake a părăsit Silanah atunci, sub Întuneric care nu s-a rupt niciodată.

La nord și la vest de Bastion, Kallor a mers pe un drum gol.

Nu găsise nimic valoros în Bastion. Rămășița patetică a unuia dintre iubiții lui Nightchill, o amintire a blestemelor rostite cu mult timp în urmă, o amintire a felului în care timpul a răsucit totul, ca o frânghie care se leagă în noduri și îndoituri din ce în ce mai strânse. Până când ceea ce ar fi trebuit să fie drept era acum o mizerie încâlcită, inutilă.

În fața aștepta un tron, un tron nou, unul pe care îl merita. El a crezut că prinde contur, devenind ceva cu adevărat corporal. Putere brută, plină de promisiuni neîmplinite.

Dar apariția tronului nu era singurul lucru care îl aștepta și el simțea bine cel puțin atât. O convergență, da, încă o altă dintre acele cuspizi confuze, când puterile s-au adunat, când căi neprevăzute s-au intersectat brusc. Când toată existența s-ar putea schimba într-un singur moment, în tăietura solitara a unei săbii, într-un cuvânt rostit sau într-un cuvânt rămas nespus.

Ce ar veni?

Trebuia să fie acolo. În mijlocul ei. Asemenea lucruri l-au ținut să meargă, dar timid. Astfel de lucruri au făcut ca viața să merite trăită.

Sunt Înaltul Rege al Eșecurilor, nu-i așa? Cine mai merită Tronul Frânt? Cine altcineva personifică mizeria Zeului Infirm? Nu, va fi al meu și, în ceea ce privește restul, ei bine, vom vedea, nu-i așa?

A mers mai departe, singur încă o dată. Satisfăcător, de amintit – așa cum fusese când călătorea în compania acelor patetici Tiste Andii – că lumea era plină de idioți. Fără creier, poticnit, stângaci cu certitudini și convingeri stupide.

Poate că, de data aceasta, se va dispensa de imperii. De data asta, da, avea să zdrobească totul, până când fiecare muritor nenorocit s-a zgârcit în pământ, luptându-se pentru larve și rădăcini. Nu era acesta tărâmul perfect pentru un tron spart?

Da, și ce dovadă mai bună a dreptului meu de a revendica acel tron? Numai Kallor întoarce spatele civilizației. Privește, Căzut, și vezi-mă stând în fața ta. Eu și nimeni altul.

Promit să dau jos totul. Fiecare caramida. Și lumea poate privi, uimită, cu mirare. Zeii înșiși se vor uita, uluiți, uimiți, răvășiți și pierduți. Blestemă-mă să cad de fiecare dată, vrei? Dar voi face un loc unde nicio cădere nu este posibilă. Voi învinge acel blestem, în sfârșit îl voi învinge.

Mă auzi, K'rull?

Nu conteaza. Vei vedea ce este de văzut, destul de curând.

Acestea erau, a decis el, vremuri glorioase într-adevăr.

CARTEA A TREIA

A MORI ÎN ACUM

Împingeți-l până în momentul următor
Nu te gândi acum, salvează-l
Pentru mai târziu când se va arăta gândirea
Fața lui inutilă
Când este prea târziu și grijile sunt irosite
În goana după acoperire
Împinge-l în buzunar
Încât să-și cedeze prezența roade
Și nimic nu merită făcut
În har fără rost
Când toate presupunerile valabile
Sufocă-ți strigătele
Împingeți-l în gaura adâncă
Nu vrei să știi
În caz că se rupe și te face să simți
Mementouri crude
Când tot ce ai fi putut face a trecut
Nu, nu te deranja
Împingeți-l bine în colț
Nu are rost, așa că scutește-mă de durere.
Nu ți-a plăcut costul atât de luminos, atât de mare
Cea mai sângeroasă tăietură
Când tot ce căutai a fost plăcere dulce
Până la sfârșitul zilelor tale
Împingeți-l până când se împinge înapoi
Strigă-ți șocul, strigă-l
Nu ți-ai imaginat niciodată că nu știi ce
Ar fi bine să te întorci
Acum plânge-ți spaima în valuri de neîncredere
S-a terminat, e mort
Împingeți-vă drumul în față
Gheare în ochii rudelor care țipă
Nicio moștenire nu-i așteaptă pe copiii tăi strălucitori
Este ucis, ucis
Tot viitorul a plecat pentru a hrăni o slavă sfântă
Lumea s-a terminat. Peste.

CAPITOLUL 13

L-am privit apropiindu-se de la o legă distanță
Se clătina sub greutatea a tot ce ținea
In bratele lui
Am crezut că purta o coroană, dar când s-a apropiat
Cercul a fost dezvăluit ca pielea unui șarpe
Muşcându-şi coada
Am râs și am împărțit carafa când a căzut
Aclamat în timp ce se cățăra înapoi în picioare
În farmec plăcut
Am încetinit în tăcere când a sosit
Și am văzut singuri povara pe care a purtat-o
Ferit de rău
Ne-am ținut aspru în fața zâmbetului lui uşurat
Și a spus această lume tânără proaspătă pe care o găsise
Acum era al nostru
Ne uitam de parca am fi zei mari
Contemplând o mulțime de daruri nemeritate
Cuțite de desen
Îndrăzneț cu mândrie, tăiem felii gratuite însângerate
Și ne-am săturat
L-am văzut plângând atunci când nu a mai rămas nimic
Îndepărtându-se cu ochi de durere și consternare
Brațele care cad
Dar lupii vor face din orice lume o carcasă
Pur și simplu am răspuns cu natura noastră dezvăluită
În toată inocența
Noi am proclamat cu zel curăția noastră umilă
Deși acum s-a întors și nu a auzit
Pe măsură ce gustul se acru
Și trădarea otravii s-a strecurat în membrele noastre
L-am privit plecând acum o ligă poate mai mult
Marșul lui singuratic
Plecarea lui doliu de la bunătatea noastră
Anihilarea lui fericită a eului nostru fără minte
Muşcat de şarpe până la moarte

Ultimele zile ale moștenirii noastre, Fisher kel Tath

Arcurile uriașe ale trăsurii se trântiră în jos pentru a absorbi impactul fulgerător, apoi, în timp ce enormul mijloc de transport se ridica înapoi, Gruntle îl zări o clipă pe unul dintre frații Bole, cu strânsoarea lui slăbită, rulând prin aerul granulat. Brațele năucindu-se, picioarele lovin, fața larg de surpriză uluită.

Legatura i se strânse, iar Gruntle văzu că idiotul o legase de una din glezne. Bărbatul a căzut în jos și a dispărut din vedere.

Caii țipau, coama biciuindu-se în brațele lor frenetice înainte pe pământ pietros și zdrobit. Siluete întunecate au scos strigăte în surdină în timp ce fiarele le călcau sub copită, iar trăsura se legăna îngrozitor peste cadavre.

Cineva îi țipa la ureche, iar Gruntle se răsuci pe stingherul său de pe acoperișul trăsurii, pentru a-l vedea pe celălalt frate Bole – Jula – trăgând de legătură. A apărut un picior – mocasinul dispărut, degetele lungi și noduțe de la picioare larg răspândite, ca și cum ar fi căutat o ramură – și apoi tibia și genunchiul nodul. O clipă mai târziu, Amby întinse mâna, găsi o strângere de mână și se trase înapoi pe acoperiș. Purtând cel mai ciudat rânjet pe care Gruntle îl văzuse vreodată.

În semilumină, trăsura Trygalle a alergat înainte, aruncându-se printre masele clocotite de oameni. Chiar și în timp ce au străbătut ca o navă care tăia mările înnebunite, brațele aspre și putrede se întindeau în lateral. Unii s-au prins doar pentru a li se smulge brațele din prize. Alții au fost scoși din picioare, iar aceștia au început să urce, căutând o achiziție mai bună.

Pe baza căruia s-a evidențiat funcția principală a acționarilor. Sweetest Sufferance, femeia scundă, plinuță, cu un zâmbet strălucitor, mârâia acum, vânând cu o secure un braț care se întindea. Oasele se rupseră ca niște bețe și ea strigă în timp ce lovi cu piciorul într-o față uscăcioasă, destul de tare încât să lovească capul de pe umeri.

Cadavre blestemate - călăreau printr-o mare de cadavre animate și părea că practic fiecare dintre ei dorea să rezerve un pasaj.

O formă mare, brutală, se ridică lângă Gruntle. Barghast, păros ca o maimuță, a șters dinții înnegriți dezvăluți într-un rânjet încântat.

Eliberând o mână de treapta de alamă, Gruntle smulse una dintre fetele lui timide tăiate, tăind lama grea în fața cadavrului. S-a scuturat, jumătatea de jos a rânjetului a dispărut brusc. Întorcându-se mai departe, Gruntle lovi cu

piciorul Barghast-ului în piept. Apariția a căzut înapoi. O clipă mai târziu a apărut altcineva, cu umerii înguști, cu vârful capului un pateu alungit, cu un cuib de păr de șoricel cocoțat pe coroană, cu o față înțepenită dedesubt.

Gruntle a dat din nou cu piciorul.

Trăsura s-a înclinat sălbatic când roțile uriașe se rostogoleau peste ceva mare. Gruntle simți că se balansează peste marginea acoperișului și strigă de durere când mâna îi era smulsă acolo unde se prindea de o treaptă. Degetele cu gheare s-au zbătut pe coapsele lui și a dat cu piciorul în panică tot mai mare. Călcâiul a lovit ceva care nu a cedat și a folosit acea achiziție pentru a se lansa înapoi pe acoperiș.

Pe partea opusă, trei morți atacau acum Sweetest Sufferance, fiecare părând intenționat la un fel de viol. Ea s-a răsucit și s-a zvârcolit sub ei, tăind cu securele ei, mușcându-le mâinile ofilite și dând capul pe cei care încercau să se sărute. Reccanto Ilk s-a alăturat apoi luptei, folosind un cuțit ciudat cu dinți de ferăstrău în timp ce a atacat diverse articulații - umeri, genunchi, coate - și aruncând membrele tăiate peste o parte în timp ce mergea.

Gruntle se ridică în genunchi și privi peisajul cu privirea. Masele de morți, își dădu seama, toate se mișcau într-o singură direcție, în timp ce trăsura le tăia oblic în cale - și pe măsură ce rezistența dinaintea lor se construia, figurile convergând ca sângele către o rană, impulsul înainte a început să încetinească inexorabil, caii bătând în picioare. sus pe măsură ce se cățărau peste tot mai mulți strigoi.

Cineva striga în spatele trăsurii, iar Gruntle se întoarse și o văzu pe femeia pe nume Faint aplecându-se pe o parte, țipând prin geamul închis, timid.

O altă lovitură grea a lovit trăsura și ceva demonic a răcnit. Ghearele au smuls o bucată de lemn.

' *Scoate-ne de aici!* '

Gruntle nu putea să fie mai de acord, în timp ce demonul apăru brusc în vizor, reprezentând brațele timide întinzându-se spre el.

Mârâind, a sărit în picioare, cu ambele arme acum în mână.

O față alungită, cu colți, s-a aruncat spre el, șuierând.

Gruntle a răcnit înapoi – un sunet asurzitor – năvălii care năvăleau. Marginile s-au izbit de piele groasă, tăiate adânc în carne fără viață, până la oasele gâtului lung al demonului.

A văzut ceva asemănător cu surpriza pâlpâind în ochii tăinuți ai creaturii, apoi capul și jumătatea gâtului au căzut.

Încă două cotlete sălbatice îi învârtiră antebrațele.

Corpul s-a prăbușit înapoi și, chiar și atunci când făcea așa, cadavre mai mici se năpusteau pe el, ca și cum ar urca pe o scară.

Acum auzi în față un sunet ciudat, ritmic, ca ciocnirea armelor împotriva marginilor scutului. Dar sunetul era prea puternic pentru asta, prea copleșitor, cu excepția cazului în care — Gruntle se îndreptă și se îndreptă cu fața în față.

O armată într-adevăr. Soldați morți, mișcându-se în rânduri, în pătrate și pene, mărșăluind împreună cu toți ceilalți - și în număr inimaginabil. Se uită cu privirea, luptându-se să înțeleagă imensitatea forței. Din câte putea vedea în fața lor. . *Zei de jos, toți morții, în marș – dar unde? La ce război?*

Scena s-a încețoșat brusc, s-a împrăștiat în fragmente. Trăsura părea să se prăbușească sub el. Întunericul se cuprinse, un miros de mare, zgomot de valuri, nisip alunecând sub roți. Partea trăsurii cea mai apropiată de el s-a zguduit în bobul unui palmier, trimițând o ploaie de nuci de mărimea unui înjurător, care a bătut de-a lungul acoperișului înainte de a se îndepărta. Caii s-au împiedicat, încetinind plonjarea lor sălbatică, iar o clipă mai târziu totul s-a oprit.

Privind în sus, Gruntle a văzut stele pe un cer blând de noapte.

Sub el, ușa trăsurii s-a deschis cu un scârțâit și cineva s-a urcat să vomite pe nisip, tușind, scuipând și înjurând.

Maestrul Quell.

Gruntle coborî, folosind spițele celei mai noi roți și, cu picioarele tremurate sub el, se îndreptă spre vrăjitor.

Bărbatul era încă pe mâini și în genunchi, scotând ultimele dârze din ceea ce i se afla vreodată timid în stomac. — Oh, icni el. — Mă doare capul.

Faint se apropie de Gruntle. Purtase o calotă de fier, dar o pierduse, iar acum părul îi atârna în șuvițe mătușe, încadrându-i fața rotundă. „Credeam că un blestemat de tigru a aterizat asupra noastră”, a spus ea, „dar tu ai fost, care ai pus teroarea într-un demon. Deci, este adevărat, acele tatuaje nu sunt deloc tatuaje.

Glanno Tarp se lăsase jos, evitându-se pentru a evita pocnirea dinților celor mai apropiați cai. — Ai văzut-o pe Amby Bole zburând? Doamne, a fost stupaculos!

Gruntle se încruntă. — Stu... ce?

— Prostit de spectaculos, explică Faint. — Sau spectaculos de prost. Ești, Sole, timid, luat?

El îi aruncă o privire, apoi porni să exploreze.

O sarcină îndeplinită rapid. Erau pe o insulă. O insulă foarte mică, la mai puțin de cincizeci de pași. Nisipul era coral zdrobit, argintiu strălucitor în lumina stelelor. Doi palmieri s-au ridicat din centru. În împrejurimile adânci, la o mie de pași în afară, panglici de recif au înconjurat în întregime atolul, rupând suprafața ca coloana vertebrală a unui șarpe de mare. Erau vizibile mai multe insule, puține mai mari decât cea pe care se aflau, întinzându-se ca mărgelele unui colier rupt, cea mai apropiată pentru fiecare timid; poate trei mii de pași distanță.

Când s-a întors, a văzut un cadavru prăbușindu-se de pe acoperișul trăsurii pentru a lovi în nisip. După un moment s-a ridicat. „Oh”, a spus.

Trell a ieșit din trăsură, urmată de vrăjitoarea din mlaștină, Precious Thimble, care părea fantomatologic palid în timp ce s-a împiedicat de câțiva pași, apoi s-a așezat prompt pe nisip. Văzându-l pe Gruntle, Mappo s-a apropiat.

— Înțeleg, spuse el, că am întâlnit ceva neașteptat pe tărâmul lui Hood.

— N-aş ști, răspunse Gruntle. — A fost prima mea vizită.

'Neașteptat?' Faint pufni. — A fost o nebunie — toți morții care existau, în marș.

'Unde sa?' întrebă Gruntle.

— Poate că nu, poate *de la* .

Din? În retragere? Acum asta era o noțiune alarmantă. *Dacă morții sunt pe fugă. .*

„Obișnuia să fie,” gândi Faint, „tărâmul morților era o călătorie ușoară. Pașnic. Dar în ultimii ani. . ceva se întâmplă. S-a îndreptat spre maestrul Quell. — Deci, dacă asta nu va merge, Quell, ce acum?

Bărbatul, încă în mâini și în genunchi, ridică privirea. — Doar că nu înțelegi, nu-i așa?

'Ce?'

— Nici măcar nu am ajuns la *poarta blestemata* .

— Dar, atunci, ce...

' *Nu era nicio poartă!* strigă magul.

A urmat o lungă tăcere.

În apropiere, strigoiul strângea scoici.

Ochii lăcrimați ai Julei Bole ațintiți asupra Precious Thimble, visătoare de adorație. Văzând asta, Amby făcu la fel, încercând să-i facă expresia și mai dezirătoare, pentru ca atunci când se va uita în cele din urmă peste ea să vadă că el era cel potrivit pentru ea, singurul pentru ea. Pe măsură ce momentele s-au întins, competiția a devenit acerbă.

Îl mai durea piciorul stâng, de la șold până la degetele de la picioare, și avea un singur mocasin, dar măcar nisipul era cald, așa că nu era prea rău.

Precious Thimble a fost la o întâlnire cu maestrul Quell și cu acel om ghimpat înfricoșător și cu căpcăunul uriaș păros pe nume Mappo. Aceștia erau oamenii importanți, hotărî el și, cu excepția Precious Thimble, nu voia nimic de-a face cu ei. A sta prea aproape de acei oameni nu a fost niciodată sănătos. Capetele explodează, inimile izbucnesc - o văzuse cu ochii săi, pe vremea când era un rătăcit (dar nu atât de mult ca Jula) și familia hotărâse în cele din urmă să lupte cu malazanii care apăreau în mlaștina lor ca ciupercile otrăvitoare. Buna Bole conducea lucrurile pe atunci, înainte să fie mâncat de o broască râioasă, dar era un fapt că cei mai apropiați frați ai lui Buna - cei care voiau să se apropie - au mers cu toții și s-au ucis. Capete care explodează. Inimi care izbucnesc. Ficat de fierbere. Era legea eschivării, desigur. Mareșalii și submarsalii lor erau deștepți și deștepți, însemnând rapid, așa că, atunci când săgețile, certurile și valurile de magie zburau, de ce, s-au eschivat din drum. Oricine din preajma lor, încercând să fie la fel de deștept, dar deloc deștept, așa că atât de mult mai încet, ei bine, nu s-au eschivat suficient de repede.

Jula oftă în cele din urmă, anunțând înfrângerea lui și se uită la Amby. — Nu pot fi timid; crede că te-am salvat.

— Nici eu nu pot. Nu aș vrea.

„De aceea nu pot să cred că asta am făcut. Dar apoi a văzut cât de curajoasă sunt, cât de generos și altruist. A văzut că sunt mai bine pentru că știe că nu ai fi făcut-o.

— Poate că aș fi făcut-o și poate că ea știe asta, Jula. În plus, unul dintre ei urât mirositoare încerca să deschidă ușile și, dacă nu eram eu, ar fi intrat și asta a văzut cu adevărat.

— Nu l-ai răzuit pe acela intenționat.

'De unde ştiţi?'

— Pentru că l-ai lovit cu fața ta, Amby.

Amby și-a testat din nou nasul și a tresărit, apoi a rânjit. „Ea a văzut ceea ce a văzut și ceea ce a văzut nu ai

fost *tu.* '

— Mi-a văzut mâinile, întinzându-se să te tragă înapoi în sus. Ea a văzut asta.

— Nu a făcut-o. M-am asigurat acoperindu-le cu, eh, cu cămașa mea.

'Minti.'

' *Tu* minți.'

'Nu tu.'

'Tu!'

Poți să spui ce îți place, Amby, orice vrei. Eu te-am salvat,

„Îmi scot mocasinul, vrei să spui”

— A fost un accident.

— Da, atunci unde este?

A căzut pe o parte.

— Nu, nu a fost. Ți-am verificat geanta, Jula. Nu încercai deloc să mă salvezi, îmi furai mocasinul pentru că este mocasinul tău preferat. Îl vreau înapoi.

— Este împotriva legii să te uiți în geanta altcuiva.

— Legea mlaștinilor. Asta arată ca o mlaștină?

— Asta nu contează. Ai încălcat legea. Oricum, ceea ce ai găsit a fost mocasinul meu de rezervă.

— Mocasinul tău de rezervă?

'Asta e corect.'

— Atunci de ce era plin de notele mele de dragoste?

— Ce note de dragoste?

— Cei pe care eu și ea le-am scris înainte și înapoi. Cei pe care i-am ascuns în mocasinul meu. Alea, Jula.

„Ceea ce este evident acum este de câte ori ai încălcat legea. Fii timid; pentru că ți-ai ascuns notele de dragoste – pe care le scrii pentru tine și pentru nimeni altcineva – le-ai ascuns în mocasinul meu de rezervă!

— Nu că te-ai uita vreodată.

— Dar aș putea, dacă aș ști despre asta.

— Totuși, nu ai făcut-o, nu-i așa? În plus, nu ai un mocasin de rezervă, pentru că l-am furat.

— Și de aceea am furat-o înapoi!

„Nu poți să furi înapoi ceea ce nu știai că a fost furat în primul rând. Asta înseamnă doar furt. Și furtul este împotriva legii.

„Legea mlaștinilor”.

— Geanta ta *este* o mlaștină.

'Ha, ha, ha, ha, ha-'

Și Amby a zâmbit la propria sa glumă, apoi a râs și el. 'Ha, ha, ha, ha, ha-'

Faint smulse dopul și luă o înghițitură, apoi îi dădu pielea lui Sweetest Sufferance. — Ascultă-i pe idioții ăia, spuse ea.

— Nu vreau, a răspuns Sweetest Sufferance. Și apoi a tremurat. — A fost prima dată când, știi, încercau să-mi bage așa în pantaloni.

— Poate blestemat cu rigor mortis.

Ea pufni. 'Iti bati joc de mine? Orice ar fi avut acolo jos, nici măcar nu era real, cum ar fi bețe legate sau așa ceva. Ea bău niște vin, apoi oftă și se uită în jur. 'Frumos.'

— Mica noastră bucată de paradis.

— Măcar putem privi cum răsare soarele. Va fi frumos. A rămas tăcută o clipă, înainte de a relua: „Când a apărut Reccanto, am crezut că mă ajută. Dar acum cred că doar folosea situația pentru a-și obține câteva pumni.

— Ești surprinsă, scumpo? Este un bărbat.

— Cu ochii răi.

— Ochi răi și mâini proaste.

— S-ar putea să trebuiască să-l ucid.

— Așteaptă, spuse Faint, luând pielea înapoi. „ Te *-a* salvat, tăindu-ți brațele și mâinile...”

„Eliminând competiția”.

— Îți apăr onoarea, scumpo.

'Daca spui tu.'

Faint a pus la loc opritorul. — Doamne de jos, dragă, cu ce crezi că ne-am întâlnit acolo?

Sweetest Sufferance își strânse buzele plinuțe, pleoapele cu genele lungi așezându-se peste ochi. „Înapoi în pisica cu un ochi, când eram copil, am fost dusă la o zori a muștelor – știi, acele ceremonii de la Templul Hood, când toți preoții se pictează în miere...”

— În unele locuri, replică Faint, ei folosesc sânge.

— Deci am auzit. În One Eye Cat, era miere, așa că muștele s-au blocat. Muște și viespi, de fapt. Oricum, eram cu bunicul meu, care fusese soldat în Revenants...

— Doamne, a trecut mult timp de când nu i-am mai auzit pomenind! Faint se uită la Sweetest Sufferance. 'Este adevărat? Bunicul tău a fost cu Revenants?

— Așa că a spus-o mereu. Când eram foarte tânăr, am crezut fiecare cuvânt pe care îl spunea. Când eram mai mare, nu credeam nimic din toate astea. Și acum sunt încă mai în vârstă, am revenit să-l cred. Lucruri din casa lui, lespezile sculptate, măștile sparte pe care le avea pe perete. . da, Faint, cred că a fost la asta.

„Comandată de un Seguleh…”

— Un Seguleh scos în afara legii, da. Oricum, bunicul meu a fost cel care m-a dus să privesc templul patron al vechii sale companii și toți preoții și preotesele făcându-și treaba cu muștele.

'Aștepta. Se presupunea că Revenants ar fi dispărut cu toții – luați de Hood însuși, pentru a-l sluji pe tărâmul morților. Deci, ce a făcut bunicul tău timid să trăiască în One Eye Cat?

— Și-a pierdut brațul cu sabia într-o luptă. Fusese lăsat ca mort și, până când cineva timid, îl găsise, era prea târziu pentru o vindecare serioasă. Așa că au ars ciotul și l-au scos afară. Acum, mă lași să-mi spun povestea sau nu?

'Da bine. Îmi pare rău.

— A spus că preoții au înțeles totul greșit, cu mierea aia. Muștele și viespile nu au fost cel mai important lucru în ceremonie. Era sângele - miere, dar asta simboliza sângele. Revenants – care erau la fel de buni ca preoții-războinici ai lui Hood, oricum în lumea muritorilor – ei bine, erau flagelanti. Sânge pe piele, viața a sângerat pentru a muri pe piele - acesta era detaliul important. Acesta este motivul pentru care Hood prețuiește soldații morți mai mult decât oricare altul dintre nenumărații morți care se poticnesc prin poartă. Negustorii de sânge, armata care va lupta pe câmpia ascunsă numită Defiance Last.' Ea făcu o pauză, apoi și-a lins buzele. — Despre asta este Zorii muștelor. O bătălie finală, morții s-au adunat, pe o câmpie ascunsă numită Defiance Last.'

— Deci, spuse Faint, simțindu-se înfrigurat de povestea lui Sweetest Sufferance, poate de aceea Hood i-a luat pe Revenants. Pentru că acea bătălie se apropie.

— Mai dă-mi ceva din asta, spuse Sweetest Sufferance, întinzând mâna spre burduf.

Glanno Tarp l-a înghiontat pe Reccanto Ilk. „Le vezi? Ei vorbesc despre noi. Ei bine, eu, mai ales. Se va întâmpla, Ilk, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla.

Reccanto Ilk îl miji spre bărbat. — Ce, te vor ucide în somn?

— Nu fi idiot. Unul dintre ei mă va cere să mă căsătoresc cu ea pentru totdeauna.

— Și *apoi* te va ucide în somn. Și apoi vă putem tăia cu toții partea.

— Crezi că n-am văzut cum ai bâjbâit-o pe Sweetie?

'Cum ai putut? Conduceai!

— Nu există nimic ce să nu văd, Ilk. Asta mă face să fiu un șofer atât de bun, dacă timid și timid.

— Are cele mai frumoase manere.

— Ai grijă ce faci cu viitoarea mea soție pentru totdeauna.

— Ar putea fi slab cu care ajungi, ceea ce înseamnă că pot face ce îmi place cu Sweetie.

Glanno Tarp scoase un eructat puternic. — Ar trebui să pregătim ceva de mâncare. Rupeți timid, repede, așa că, când au terminat de gălăgie acolo, să ne putem ridica și să ne luăm drumul.

— Oriunde ar fi asta.

— Oriunde nu contează. Niciodată nu a făcut-o și nu va face niciodată.

Reccanto Ilk rânji. 'Dreapta. Nu destinația contează. .'

Și împreună au adăugat: „Este călătoria!”

Suferința slabă și cea mai dulce se uită în sus, amândoi încruntat. — Nu asta din nou! Faint a sunat. „Opriți-vă, voi doi! Oprește-te sau te ucidem în somn!

Reccanto Ilk îi dădu un ghiont pe Glanno Tarp.

Mappo se ghemui, legănându-se pe picioarele sale late, așteptând ca maestrul Quell să-și termine incantația murmură împotriva durerii. El a simpatizat, deoarece era clar că magul suferea; fața lui palidă și trasă, fruntea lipe de sudoare, mâinile tremurând.

Că oricine ar alege o astfel de profesie, având în vedere costul teribil, era o idee greu de acceptat. A meritat moneda asta? Nu putea înțelege genul acesta de gândire.

Ce a avut valoare reală în această lume? În orice lume? Prietenia, darurile iubirii și compasiunii. Onoarea pe care o acordă vieții altei persoane. Nimic din toate acestea nu putea fi cumpărat cu avere. I se părea un adevăr atât de simplu. Cu toate acestea, știa că însăși banalitatea ei era combustibil pentru cinismul batjocoritor și batjocură. Până când asemenea lucruri au fost luate, până când prețul pierderii lor a devenit personal, într-o sosire teribilă și devastatoare în viața cuiva. Abia în acel moment de extremitate profundă disprețul s-a spălat din acel adevăr, dezvăluindu-l gol, de netăgăduit.

Toate adevărurile care contau erau banale.

Totuși, aici era un alt adevăr. El plătise pentru această călătorie. Moneda lui a cumpărat durerea acestui om. Schimbul a fost dezechilibrat, așa că Mappo s-a întristat pentru Maestrul Quell și nu s-a sfiit de propria sa vină.

Onoarea însemna, la urma urmei, o prea timiditate, o dorință de a cântări și de a măsura, de a judeca echilibrul potrivit fără nicio mână să încline cântarul.

Și așa, toți aici plăteau pentru a servi nevoile lui Mappo, această călătorie prin warrens. O altă povară pe care trebuie să o accepte. Dacă ar putea.

Redutabilul războinic care stătea lângă el s-a agitat atunci și a spus: „Cred că înțeleg acum de ce Trygalle pierde atât de mulți acționari, maestru Quell. Lângă prăpastie, trebuie să existe lăgare prin care să poţi călători în pace?

Maestrul Quell se frecă de față. — Tărâmurile rezistă, Gruntle. Suntem ca un strop de apă în ulei încins. Este tot ce pot face să nu. . să ne arunce. Magii îi pot împinge timizi; ei înșiși în luptele alese – nu este ușor, este un joc de persuasiune subtilă de cele mai multe ori. Sau o modestă afirmare a voinței. Nu vrei să faci o gaură de la un tărâm la altul, pentru că probabil că asta va scăpa de sub control. Poate dezvălui un mag într-o clipă. Își ridică privirea la ei cu ochi injectați de sânge. — Nu putem face așa. A fluturat o mână slabă către trăsura din spatele lui. „Ajungem ca o insultă. Suntem *o* insultă. Ca o vârf de suliță încinsă, trecem cu pumni, alergăm de-a lungul cărării noastre sălbatice și tot ceea ce lăsăm în urma noastră trebuie să mă asigur că este, ăă, cauterizat. Închis închis. În caz contrar, o val de putere explodează în spatele nostru, iar acesta este un val pe care niciun muritor nu poate călătore mult timp.

Precious Thimble vorbi din spatele lui Mappo. — Atunci trebuie să fiţi înalţi magi, unul şi toţi.

La observația ei, Maestrul Quell dădu din cap. — Recunosc, începe să mă deranjeze, acest mod de a călători. Cred că stricăm întregul univers blestemat. Facem existență. . sângera. Oh, doar o scurgere ici și colo, în mijlocul oricăror bătăi de durere ar putea avea realitatea. În orice caz, de aceea nu există cale pașnică, Gruntle. Locuitorii din fiecare tărâm sunt mânați să ne anihileze.

— Ai spus că nici măcar nu am ajuns la Poarta lui Hood, a spus bărbatul ghimpat după un timp de timiditate. 'Si totusi. .'

— Da. A scuipat pe nisip. — Morții nu mai dorm. Ce mizerie al naibii!

„Găsește-ne cel mai apropiat pământ din lumea noastră”, a spus Mappo. — Voi merge de acolo. Fă-mi drumul meu...

— Rămânem fideli contractului, Trell. Te vom livra unde vrei tu...

— Nu cu prețul ca tu și tovarășii tăi să mori – nu pot accepta asta, maestru Quell.

„Nu facem rambursări”.

— Nu cer unul.

Maestrul Quell se ridică tremurând. „Vom vedea după următoarea etapă. Deocamdată e timpul pentru micul dejun. Nu este nimic mai rău decât a zbura când nu există nimic în intestin care să ridice.

Gruntle se îndreptă și el. — Te-ai hotărât pe o nouă cale?

Quell se strâmbă. — Uită-te în jur, Gruntle. S-a decis pentru noi.

Mappo se ridică și rămase lângă Gruntle, în timp ce Quell se clătină spre echipajul său, care era adunat în jurul unui brazier pe care îl târaseră din burta trăsurii. Trell s-a uitat la modestul teren. — Ce a vrut să spună? el a intrebat.

Gruntle a ridicat din umeri. Când i-a zâmbit lui Mappo, colții i-au strălucit. — Din moment ce trebuie să ghicesc, Trell, aș spune că mergem la înot.

Și Precious Thimble pufni. — Tărâmul lui Mael. Și voi doi credeați că Hood e rău.

Când avea patru ani, Precious Thimble i s-a dat un tub de respirație și a fost îngropată în turbă, unde a rămas două zile și o noapte. Probabil a murit. Cei mai mulți dintre ei au făcut-o, dar sufletul a rămas în trupul mort, prins de turbă și de calitățile ei întunecate, vrăjitorie. Așa explicau lucrurile vechile vrăjitoare. Un copil trebuie să fie dat în turbă, în acea uniune nesfântă a pământului și a apei, iar sufletul trebuie să fie eliberat de carnea în care locuia, pentru că numai atunci acel suflet ar putea călători, numai atunci acel suflet ar putea rătăci liber în tărâm. de vise.

Avea puține amintiri din acea perioadă în turbă. Poate că a țipat, a căutat să se bată în panică. Frânghiile care o legau, care aveau să o smulgă eliberată la amurgul celei de-a doua zile, îi lăsaseră arsuri adânci la încheieturi și la gât, iar aceste arsuri nu proveniseră de la presiunea blândă, măsurată, când vrăjitoarele o traseseră. înapoi în lume. S-a mai șoptit că uneori spiritele care pândeau în turbă căutau să fure trupul copilului, să-i facă un loc al lor. Iar vrăjitoarele care stăteau păzind mormântul temporar au povestit vremuri în care frânghia – capetele ei înfășurate în jurul încheieturilor lor – s-a întins brusc, iar atunci avea să

înceapă o luptă între vrăjitoarele de la suprafață și spiritele adâncului. Uneori, se admitea, vrăjitoarele au pierdut, frânghiile erau roade până la rupere, iar copilul era tras în adâncul murdar, ieșind doar o dată pe an, în Noaptea Trezitului. Copii cu pielea maro-albăstruie și orbite scobite, cu părul de culoarea ruginii sau a sângelui, cu unghii lungi și timide – mergând pe mlaștină și cântând cântece ale pământului care ar putea înnebuni un muritor.

Veniseră spiritele după ea? Vrăjitoarele nu ar spune. Arsurile de pe pielea ei au fost rezultatul panicii sau altceva? Ea nu stia.

Amintirile ei de atunci erau puține și viscerale. Greutatea de pe pieptul ei. Frigul care se scurge. Gustul de apă fetidă în gură, usturimea din ochii ei strânși-închiși. Iar sunetele pe care le auzea, sunetele groaznice care se prelingeau, ca zgomotul de fluide în venele pământului. Bucăturile și scârțâiturile, abordarea timidă a crăpitului. . lucruri.

Se spunea că nu era aer în turbă. Că nici măcar pielea ei nu putea respira - și o astfel de respirație era necesară pentru toată viața. Și așa trebuie să fi murit în adevăr.

De atunci, noaptea când dormea, se putea ridica din carne, putea pluti, invizibilă, deasupra corpului ei nemișcat. Și privesc în jos cu admirație. Era într-adevăr frumoasă, de parcă ceva din copilul pe care nu a îmbătrânit niciodată, era imun la îmbătrânirea. O calitate care i-a făcut pe bărbați disperați să o revendice, nu ca egală, vai, ci ca posesie. Și cu cât bărbatul este mai în vârstă, cu atât nevoia este mai mare.

Când a făcut această descoperire, despre ea însăși și despre bărbații care o doreau cel mai mult, a fost dezgustată. De ce să dai acest corp minunat unor creaturi atât de ridate și timide? Ea nu ar fi făcut-o. Vreodată. Cu toate acestea, îi era greu să se apere împotriva vânătorilor de tinerețe atât de nevoiași - o, putea să-i blesteme până la mizerie, îi putea otrăvi și îi vedea murind de mare durere, dar astfel de lucruri o făceau doar la milă, cel blând nu nasol, ceea ce a făcut să fii crud mult mai greu.

Ea își găsise soluția în cei doi tineri frați Bole. Abia după adolescență, niciunul nu era prea potrivit pentru a rămâne în Mott Irregulars, din anumite motive pentru care nu trebuie să se preocupe. Și amândoi îndrăgostiți glorios de ea.

Nu conta că abia aveau un singur creier între ei. Erau Boles, feroce împotriva magilor și a magiei de orice fel și

născuți cu darul de supraviețuire al zeului sala timid; Ei au protejat-o în toate bătăliile pe care ni le puteam imagina, de la luptele din afară până la prădările viclene ale bătrânilor.

Când termina să-și admire propriul trup, plutea până acolo unde dormeau ei și se uita în jos la fețele lor slăbite, la gurile căscate din care sforăiau sforăitul într-o cadență șuierătoare, firele de saliva și pleoapele tresărite. Puii ei. Câinii ei de pază. Câinii ei mortali.

Și totuși, în această noapte cu stelele tropicale privind în jos, Precious Thimble a simțit o neliniște tot mai mare. Această afacere Trygalle la care se hotărâse – acest capriciu – se dovedea mult mai mortală decât se așteptase ea. De fapt, aproape că pierduse unul dintre ei în tărâmul lui Hood. Și pierderea unuia dintre ei ar fi. . rău. I-ar fi eliberat pe celălalt să se închidă și ea nu și-a dorit, deloc. Și un câine de pază nu a fost nici pe departe la fel de eficient ca doi.

Poate, doar poate, ea mersese prea departe de data asta.

Gruntle a deschis ochii și a privit cum emanația slab strălucitoare plutea pentru a pluti deasupra formelor adormite ale fraților Bole, unde a zăbovit o vreme înainte de a reveni pentru a se scufunda înapoi în forma de Prețios Degetar.

Din apropiere auzi mormăitul blând al lui Trell, apoi: — La ce joc joacă, mă întreb. .'

Gruntle se gândi să răspundă. În schimb, somnul l-a luat dintr-o dată, năvălind, devenind timid, împingându-i mintea în jos și în jos, scuipându-l ca un șobolan stricat într-o poiană umedă de iarbă înaltă. Soarele strălucea ca un ochi înfuriat al unui zeu. Simțindu-se timid, folosit greșit, se ridică în patru picioare – o poziție care nu i se părea deloc incomodă sau i se părea neobișnuită.

Junglă solidă înconjura poienișul, din care veneau sunetele nenumăratelor păsări, maimuțe și insecte - o cacofonie atât de puternică și insistentă încât un mârâit de iritare i se ridica din adâncul gâtului.

Dintr-o dată, cele mai apropiate sunete au încetat, un cocon de tăcere rupt doar de zumzetul albinelor și o pereche de colibri cu coadă lungă care dansau în fața unei orhidee – care apoi amândouă au fugit într-un vârâit de aripi.

Gruntle simți că i se ridică hacklele, înțepenite și înțepătându-i pe ceafă – prea aprigă pentru un om – și, privind în jos, văzu membrele anterioare ale unui tigru, unde ar fi trebuit să fie brațele și mâinile lui.

Încă unul dintre aceste vise blestemate. Ascultă, Trake, dacă vrei să fiu exact ca tine, încetează să mai joci aceste scene pentru mine. Voi fi un tigru dacă asta îți dorești — doar nu te limita la visele mele. Mă trezesc simțindu-mă neîndemânatic și încet și nu-mi place. Mă trezesc amintindu-mi nimic altceva decât libertate.

Ceva se apropia. *Lucruri. . trei, nu, cinci. Nu mare, nici pericol timid.* Își întoarse încet capul, îngustându-și privirea.

Creaturile care veneau la marginea poienii erau undeva între maimuțe și oameni. Mic ca adolescenții, flexibil și elegant, cu blană fină care se îngroașă la axile și la nivelul picioarelor. Cei doi masculi purtau bastoane scurte curbate de un fel, întărite la foc, cu colți încadrați de la un carnivor mare. Femelele mânuiau sulițe, una dintre ele ținându-și sulița într-o mână și un cap lat de topor de cremene în cealaltă, pe care l-a aruncat în poiană. Obiectul a aterizat cu o lovitură, aplatind iarba, la jumătatea distanței dintre Gruntle și bandă.

Gruntle își dădu seama, cu un șoc ușor, că cunoștea gustul acestor creaturi - carnea lor fierbinte, sângele lor, salinitatea transpirației lor. În această formă, în acest loc și în acest timp, îi vânase, îi trase în jos, auzindu-le strigătele jalnice în timp ce fălcile lui se închideau fatal în jurul gâtului lor.

De data aceasta, însă, nu i-a fost foame și se părea că știau asta.

În ochi li s-a pâlpâit uimirea, gura lor răsucindu-se în expresii ciudate și, dintr-o dată, una dintre femei vorbea. Limbajul trilla, punctat de clicuri și opriri glotale.

Și Gruntle a înțeles-o.

a *întunericului și a focului, vânător în întuneric și lumină, blană de noapte și mișcare în iarbă, zeu care ia, vezi acesta darul nostru și cruță-ne pentru că suntem slabi și puțini și acest pământ nu este al nostru, acest pământ este călătoria căci visăm la tărm, unde mâncarea este din belșug și păsările plâng în căldura soarelui.* '

Gruntle se trezi alunecând înainte, tăcut ca un gând, și era viața și puterea legate într-o singură respirație. Înainte, până când lama toporului a ajuns la labele lui cu gheare. Capul coborât, nările sclipind în timp ce inhala parfumul de

piatră și sudoare, marginile unde rămăsese sânge vechi, unde iarba lustruise cremenul, urina care fusese stropită pe el.

Aceste creaturi au vrut să revendice această poiană pentru ei.

Cerșeau permisiunea și poate ceva mai mult. Ceva asemănător cu. . *protecţie.*

„ Leopardul ne urmărește și te provoacă ”, a cântat femeia, *„ dar nu îți va trece în cale. Ea va fugi de mirosul tău pentru că tu ești stăpânul aici, zeul, vânătorul necontestat al pădurii. Aseară, ea mi-a luat copilul - ne-am pierdut toți copiii. Poate vom fi ultimii. Poate că nu vom mai găsi niciodată malul. Dar dacă carnea noastră trebuie să hrănească pe cei flămânzi, atunci tu să te întărești cu sângele nostru.*

, dacă vii să iei pe unul dintre noi, ia-mă. eu sunt cel mai mare. Nu mai fac copii. sunt inutil. Ea s-a coborât apoi, aruncându-și sulița și s-a cufundat în iarbă, unde s-a rostogolit pe spate, lăsându-și gâtul la vedere.

Erau nebuni, decise Gruntle. Înnebuniți de terorile junglei, unde erau străini, rătăciți, căutând o coastă îndepărtată. Și, în timp ce călătorii timizi, în fiecare seară dădeau groază.

Dar acesta a fost un vis. Din vremuri străvechi. Și chiar dacă ar căuta să-i călăuzească spre țărmul pe care l-au căutat, el s-ar trezi cu mult înainte ca acea călătorie să fie încheiată. Treziți-vă și lăsați-i astfel destinului lor. Și dacă i s-a făcut foame în clipa următoare? Ce-ar fi dacă instinctul lui ar exploda în el, lansându-l timid la această femeie nefericită, închizându-și fălcile pe gâtul ei?

De aici a venit noţiunea de sacrificiu uman? Când natura i-a privit avid de foame? Când nu aveau decât bețe ascuțite și un foc timid care să-i protejeze?

Nu i-ar ucide în noaptea asta.

Ar găsi altceva de ucis. Gruntle a pornit, în junglă. Mirosuri de nisip l-au umplut, o mie de zgomote stinse șoptite în umbrele adânci. Și-a dus greutatea uriașă fără efort, tăcut în timp ce înainta. Sub baldachin lumea era amurg și așa avea să rămână vreodată, totuși a văzut orice lucru timid, zbârcitul unei mantis cu aripi verzi, zgomotul păduchilor în humus, scăparea alunecătoare a unui miliped. S-a strecurat peste poteca căprioarelor, a văzut unde se hrăniseră cu lăstari cu frunze întunecate. Trecu pe lângă un buștean putrezit care fusese sfâșiat și împins la o parte, pământul dedesubt era devastat de botul mistrețului.

Un timp mai târziu, cu noaptea în jos, a găsit spoor pe care îl căutase timid. Acru, înțepător, și familiar și ciudat. Era sporadic, dovada că creatura care o lăsase era precaută, ducând la copaci în momentele ei de odihnă.

O femeie.

Își încetini pasul în timp ce urmărea fiara. Toată lumina dispăruse acum, fiecare culoare s-a schimbat în nuanțe de gri. Dacă l-ar fi descoperit, ar fugi. Dar apoi, singura fiară care nu ar fi vrut era elefantul și nu avea niciun interes să vâneze acel leviatan înțelept, cu simțul său umoristic al umorului.

Înaintând, un pas moale pe rând, ajunse în locul în care ea făcuse o ucidere. Un wapiti, panica e o suflare amară în aer. Humusul zdrobit de copitele sale minuscule, o pată de sânge pe frunzele negre ondulate. Oprindu-se, așezându-se, Gruntle își ridică privirea.

Și a găsit-o. Își trasase prada pe o ramură groasă de care depindeau liane într-o cascadă de flori nocturne. Wapiti – sau ce mai rămăsese din ea – era întinsă peste burtă, iar ea stătea întinsă de-a lungul crengii, cu ochii îndoiți și ațintiți asupra lui Gruntle.

Acest leopard era foarte potrivit pentru vânătoare pe timp de noapte - haina ei era neagră pe negru, petele abia vizibile.

Ea îl privi fără teamă, iar acest lucru îi dădu lui Gruntle o pauză.

Apoi îi murmură o voce în craniu, dulce și întunecată. ' *Du-te pe drumul tău, Doamne. Nu este suficient de împărțit. . chiar dacă așa mi-am dorit, ceea ce bineînțeles că nu.* '

„ Am venit după tine ”, a răspuns Gruntle.

Ochii ei se mariră și el văzu mușchii încolăcindu-se de-a lungul umerilor ei. *„ Toate fiarele cunosc călăreți, atunci?* '

Pentru o clipă Gruntle nu a înțeles întrebarea ei, apoi, sub timiditate, a venit în picioare cu căldură bruscă, interes brusc. *„ Sufletul tău a călătorit departe, doamnă?* '

' De-a *lungul timpului. Prin distante necunoscute. Aici mă duc visele în fiecare noapte. Vânând mereu, gustând mereu sânge, sfiind mereu de calea celor ca tine, Doamne.* '

„ Sunt chemat prin rugăciune ”, a spus Gruntle, știind chiar și în timp ce el a spus că era adevărul, că creaturile pe jumătate umane pe care le lăsase în urmă l-au chemat într-adevăr, ca și cum pentru a-l invita pe ucigaș, au răspuns la un refuz înnăscut al sansa intamplatoare. El a

fost chemat să ucidă, și-a dat seama, pentru a da dovadă noțiunii de soartă.

— O *idee curioasă, Doamne.* '

„ *Scurtă-i, doamnă.* '

' *Cine?* '

„ *Știi despre cine vorbesc. În acest timp, nu există decât o singură creatură care poate exprima rugăciunile.* '

Simțea amuzament ironic. ' *Te înșeli în asta. Deși ceilalți nu au niciun interes să-și imagineze fiarele ca zei și zeițe.* '

' *Altii?* '

de *acest loc, sunt munți, iar în ei se găsesc fermele unde locuiește K'Chain Che'Malle. Există un râu vast care curge către un ocean cald, iar pe malurile lui se găsesc orașele gropi ale Forkrul Assail. Există turnuri solitare în care trăiesc singuri Jaghut, care așteaptă să moară. Există satele Tartheno Toblakai și verii lor care locuiesc în tundra, Neph Trell.* '

„ *Cunoști lumea asta mult mai bine decât mine, doamnă.* '

' *Încă intenționezi să mă omori?* '

„ *Vei înceta să vânezi pe jumătate oameni?* '

, dar trebuie să știi, există momente când această fiară nu are călăreț. Sunt și momente, bănuiesc, când fiara pe care o călărești acum vânează și singură. '

' *Am inteles.* '

Se ridică din bibanul ei languid și coborî primul cap pe trunchiul copacului, aterizând ușor pe podeaua moale a pădurii. ' *De ce sunt atât de importante pentru tine?* '

' *Nu stiu. Poate mi-e milă de ei.* '

' *Pentru oamenii noștri, Doamne, nu este loc de milă.* '

' *Nu sunt de acord. Este ceea ce putem oferi atunci când călărim sufletele acestor fiare. Hood știe, este tot ce putem oferi.* '

' *Hood?* '

„ *Zeul morții.* '

— *Cred că vii dintr-o lume ciudată.* '

Acum asta a fost uimitor. Gruntle a tăcut pentru o clipă lungă, apoi a întrebat: „ *De unde ești, doamnă?* '

— *Un oraș numit New Morn* .

Știu de o ruină numită Morn . '

„ *Orașul meu nu este o ruină.* '

„ *Poate că existați într-un timp înainte de venirea lui Hood.* '

' *Poate.* Ea se întinse, strălucirea ochilor ei subțiindu-se până la fante. „ *Plec în curând, Doamne. Dacă ești aici când o fac eu, fiara care rămâne nu va accepta prezența ta.* '

' *Oh? Și ar fi atât de proastă încât să mă atace?* '

' *Și să mori? Nu. Dar n-aș bleste-o de groază.* '

' *Ah, atunci este păcat?* '

' *Nu, este dragoste.* '

Da, putea vedea cum cineva putea ajunge să iubească astfel de animale magnifice și să găsească călărea sufletelor lor este un dar cel mai prețios. — *Mă duc acum, doamnă. Crezi că ne vom întâlni din nou?* '

pare *că împărțim noaptea, Doamne.* '

Ea a alunecat și chiar și viziunea extraordinară a lui Gruntle l-a împiedicat să o urmărească dincolo de câțiva pași. S-a rotit și a plecat în direcția opusă. Da, putea simți că strângerea lui se slăbește și, în curând, avea să devină timid, să se întoarcă în propria sa lume. Acea existență palidă, învechită, în care a trăit parcă pe jumătate orb, pe jumătate surd, înăbușit și stângaci.

Și-a permis o tuse adâncă de furie, reducând la tăcere locuitorii nevăzuți din toate părțile.

Până când o maimuță curajoasă, sus deasupra capului, a aruncat un băț în el. Bucăitul care a lovit pământul lângă piciorul său stâng din spate l-a făcut să tresară și să se îndepărteze.

Din întunericul deasupra capului a auzit râsete zgomotătoare.

Furtuna haosului a zburat în viziunea lui, mistuind jumătate din cer cu o nebunie învolburată de plumb, negru granulat și cârce de argint aprinse. Putea vedea frontul de rafală sfâșiind pământul într-un zid frenetic de praf, pietre și pământ, crescând din ce în ce mai aproape.

Uitarea iminentă nu părea atât de rea, în ceea ce îl privea pe Ditch. Era târât de lanțul legat de glezna dreaptă. Cea mai mare parte a pielii îi fusese răzuită – osul alb și cartilajul cotului rămas, împânzit cu nisip, erau vizibile în niște halou roșii. Genunchii lui erau versiuni mai mari, iar cătușa îi tăia încet prin glezna și oasele piciorului. Se întreba ce se va întâmpla când piciorul acela va fi în cele din urmă smuls - cum s-ar simți. Ar rămâne întins acolo, nemișcat în cele din urmă, uitându-se poate că cătușa se prăbușește, se răsucește și se bâlbâi. El ar fi. . gratuit.

Chinul acestei existențe nu trebuie să includă durerea. A fost nedrept. Bineînțeles, cea mai mare parte a acelei

dureri dispăruse acum – era prea departe pentru a se oncolă și tresări, pentru a gâfâi și suspine – dar amintirile au rămas, ca focul în craniul lui.

Trase mai departe peste pietre slăbite, cu marginile lor ascuțite rostogolindu-i spatele, crezând noi brazde prin carnea măcinată, lovindu-se de baza craniului pentru a rupe ultimele câteva mârâituri de păr și scalp. Și în timp ce lanțul s-a agățat, doar pentru a-l da și a-l răsuci, el s-a uitat iar și iar la acea furtună în urma lor.

Cântece de suferință din cauza căruței care geme undeva în față, un cor nesfârșit de mizerie care se întoarce mereu înapoi.

Păcat, reflectă el, că uriașul demon nu-l găsise în clipele care au urmat prăbușirii sale, nu-l ridicase pe umăr – nu că ar putea transporta mai mult decât transportase deja. Dar chiar dacă nu ar fi făcut altceva decât să-l târască într-o parte, atunci marginea roții masive a vagonului nu i-ar fi zdrobit brațul și umărul drept, măcinandu-i pe amândouă în pulpă, până când numai fire de cartil au fost tot ce i-ar fi ținut de corp. . După aceea, toate speranțele — oricât de slabe fuseseră — de a se ridica din nou pentru a-și adăuga puterea procesiunii dispăruseră. Devenise încă o greutate moartă, târât în urma, adăugând la suferința celor care mergeau cu greu mai departe.

În apropiere, aproape paralel cu el, un lanț imens învelit în mușchi se termina cu rămășițele unui dragon. Aripi ca niște pânze zdrențuite, spate rupte și atârnând, capul în mare parte fără piele târât după un gât zdrobit. Când o văzuse prima dată, fusese șocat, îngrozit. Acum, de fiecare dată când ieșea la vedere, simțea un val de groază. Faptul că o astfel de creatură ar fi trebuit să eșueze era o dovadă a fostei timidități disperate care îi afecta acum.

Anomander Rake încetase să ucidă. Legiunea a eșuat. Anihilarea era din ce în ce mai aproape.

Viața se teme de haos. A fost vreodată așa. Ne temem de ea mai mult decât de orice altceva, pentru că este anatemă. Ordonați bătălii împotriva dizolvării. Ordinul negociază cooperarea ca un mecanism de supraviețuire, la orice scară, de la o zonă de piele până la o întreagă menajerie de creaturi interdependente. Această cooperare, desigur, poate să nu fie în esență neapărat pașnică - un schimb minut de eșecuri pentru a asigura succese mai mari.

Da, pe măsură ce sunt târât aici, chiar la sfârșitul existenței mele, încep să înțeleg. .

Vedeți-mă, vedeți acest dar al contemplației.
Rake, ce ai făcut?

O mână caloasă s-a închis în jurul brațului rămas, l-a ridicat departe de pământ și a fost dus înainte, mai aproape de căruța care se târa.

'Nu există nici un punct.'

— Asta, răspunse o voce profundă, măsurată, nu are relevanță.

"Nu merit..."

— Probabil că nu, dar intenționez să-ți găsesc o cameră pe căruța aia.

Ditch a râs zdrențuit. — Doar rupe-mi piciorul, domnule bun, și lasă-mă.

'Nu. S-ar putea să fie nevoie de tine, mage.

Nevoie? Acum a fost un lucru absurd de spus. 'Cine eşti tu?'

— Draconus.

Ditch râse a doua oară. — Te-am căutat. . pare cu secole în urmă, acum.

— Acum m-ai găsit.

— M-am gândit că s-ar putea să știi o modalitate de a scăpa. Acum, nu e amuzant? La urma urmei, dacă ai fi avut, nu ai fi încă aici, nu-i așa?

— Pare logic.

Un răspuns ciudat. — Draconus.

'Ce?'

— Ești un om logic?

'Nu în ultimul rand. Acum, iată-ne.

Priveliștea care l-a întâmpinat pe Ditch în timp ce era ridicat cu fața în față era, dacă ceva, chiar mai terifiantă decât orice altceva la care asistat de când sosise în tărâmul blestemat al Dragnipurului. Un zid de trupuri, picioarele proeminente blocate printre fețele holbate, brațul ocazional atârnând, tresărind, picurând sudoare. Aici un genunchi, acolo un umăr. Încurcături de păr ud, degete cu unghii lungi ca un pumnal. Om, demon, Forkrul Assail, K'Chain Che'Malle, alții de natură Ditch nici nu i-a putut identifica. Văzu o mână și un antebraț care păreau a fi făcute în întregime din metal, prize și balamale și tije și o carapace din piele de fier vizibilă în pete pete și sâmburi. Mai rău dintre toate erau ochii holbați, care se uitau de pe fețele care păreau să fi renunțat la orice expresie posibilă, lăsând în urmă ceva timid, slăbit și plictisitor.

„Fă spațiu sus!” urlă Draconus.

Strigăte de „Fără cameră!” și „Nicăieri nu a mai rămas!” l-a salutat.

Ignorând astfel de proteste, Draconus a început să urce pe zidul de carne. Fețe răsucite de furie și durere, ochii mari de neîncredere ofensată, mâinile îl gheareau sau îl băteau cu pumnii, dar uriașul războinic era indiferent la toate acestea. Ditch putea simți puterea enormă a bărbatului, o certitudine implacabilă pentru fiecare mișcare care anunță ceva de necucerit. Era uimit în tăcere.

S-au urcat mai sus, iar umbrele s-au repezit în modele nebunești acum în strălucirea timidă a furtunii, de parcă întunericul natural al lumii s-ar agăța aproape de suprafața ei, iar aici, sus, deasupra ei, aerul era mai limpede. , mai ascuțit.

Târâșul legănător al căruței de dedesubt se simțea acum în balansul peretelui din apropierea vârfului, o mișcare gemută în mișcarea limpede a cărnii și într-un cântec șovăitor de gemete și mormăituri surde, ritmice. Zidul s-a înclinat în cele din urmă spre interior, iar Ditch a fost smuls peste grămadă de piele, cu trupurile atât de strânse încât suprafața să fie timidă; sub el părea solid, un peisaj ondulat, învelit în sudoare și pete de cenuşă și murdărie. Cei mai mulți dintre cei care zăceau aici se așezaseră pe burtă, de parcă să se uite la cer – care avea să dispară pentru totdeauna de îndată ce următorul cadavru sosește – era prea mult de suportat.

Draconus îl rostogoli într-o adâncime între două spate, unul îndreptat într-un sens, celălalt în direcția opusă. Un bărbat, o femeie – contactul brusc cu carnea moale a femeii, în timp ce era prins de ea, a tresărit o trezire în Ditch și el a înjurat.

— Ia ce poți, mage, spuse Draconus.

Ditch l-a auzit plecând.

Acum putea distinge voci distincte, sunete ciudate din apropiere. Cineva se apropia și Ditch simți o strângere slabă de lanț.

— Aproape stins, atunci. Aproape oprit.

Ditch se răsuci să vadă cine vorbise.

A Tiste Andii. Era clar orb și ambele prize purtau cicatricile teribile ale arsurilor - doar tortura deliberată putea fi atât de precisă. Picioarele îi dispăruseră, cioturi vizibile chiar sub șolduri. Se târa lângă Ditch, iar magul văzu că creatura ținea într-o mână un os lung și ascuțit, cu vârful înnegrit.

— Plănuiești să mă omori? întrebă Ditch.

Tiste Anclii făcu o pauză, ridică capul. Părul negru înrăit încadra o față îngustă și scobită. — Ce fel de ochi ai, prietene?

— Cei care lucrează.

Un zâmbet de moment, apoi s-a învârtit mai aproape.

Ditch a reușit să se miște, astfel încât umărul și brațul lui distruși să fie timid; sub el, eliberându-și brațul nevătămat. „Este o nebunie, dar încă intenționez să-mi apăr timiditatea. Deși moartea – dacă chiar există aici – ar fi o milă.

— Nu, a răspuns Tiste Andii. „Aș putea să te înjunghi în următorii mii de ani și să nu fac altceva decât să te las plin de găuri. Plin de gauri.' Făcu o pauză și zâmbetul pâlpâi încă o dată. — Oricum trebuie să te înjunghi, din moment ce ai făcut o mizerie de lucruri. O mizerie, o mizerie, o mizerie.

'Eu am? Explica.'

— Nu are rost, decât dacă ai ochi.

— Le am, prostule naibii!

— Dar pot ei să *vadă* ?

A prins accentul pe ultimul cuvânt. Ar putea trezi magia aici? Ar fi putut să zgârie ceva din lăcașul său – suficient pentru a-și atenua vederea? Nu era nimic de făcut decât să încerci. — Așteaptă o clipă, spuse el. Oh, warren era acolo, da, la fel de impermeabil ca un zid – totuși simțea ceva la care nu se așteptase. Crăpături, pești timizi; sigur, lucruri care sângerează, sângerează.

Efectele haosului, și-a dat seama. *Doamne, totul se strică!* Va fi un moment, se întrebă el – o clipă, chiar în momentul în care furtuna i-a lovit în cele din urmă – când își va găsi warrenul la îndemână? Ar putea să scape să fie timid, pentru că a fost distrus împreună cu toată lumea și cu toate celelalte?

— Cât timp, cât timp, cât timp? întrebă Tiste Andii.

Ditch a descoperit că într-adevăr putea să zgârie un reziduu de putere. Câteva cuvinte mormăiră pe sub răsuflarea lui și, dintr-o dată, văzu ceea ce fusese ascuns înainte - văzu, da, carnea pe care zăcea.

O masă de tatuaje acoperea fiecare petic expus de piele, linii și imagini încrucișate de la un corp la altul, dar nicăieri nu putea vedea zone solide - totul era alcătuit din traseuri complicate, delicate, modele în modele. A văzut margini care s-au scufundat și s-au răsucit. A văzut siluete alungite cu fețe întinse și trunchi deformați. Niciun corp de

pe acest vagon masiv nu fusese scutit – cu excepția celui al lui Ditch.

Tiste Andii trebuie să-i fi auzit gâfâitul, căci râdea. „Imaginați-vă că plutiți. . Oh, să zicem cincisprezece înălțimi de om deasupra capului. Cincisprezece înălțimi de om. Peste timid; cap, deasupra capului. Plutind în aer, chiar sub tavanul neantului, tavanul neantului. Privind de sus la toate acestea, toate acestea, toate acestea. Da, ți se pare rău de unde te ghemuiești, dar de acolo de sus, de acolo de sus, de acolo de sus — nu vei vedea nici o grămadă de carne, nici bucăți de oase întinse de piele — nu vei vedea deloc umbre — doar scena. Scena, da, întinsă, ai jura. Ai jura-o fiecărui zeu și zeiță la care te poți gândi. Apartament! Întins, întins!

Ditch s-a străduit să înțeleagă ceea ce vedea — nu îndrăznea să încerce ceea ce îi sugerase Tiste Andii, temându-se că efortul îl va înnebuni; nu, n-ar încerca să-și imagineze smuls eliberat de carnea lui, cu sufletul plutind undeva deasupra capului. A fost destul de greu să înțelegi obsesia acestei creații – o creație a unui orb. — Ești aici de mult timp, spuse Ditch în cele din urmă. — Evitând să fii îngropat.

— Da și da. Am fost printre primii în căruță. Printre primii. Ucis de Draconus, pentru că am căutat să-l smulg pe Dragnipur — oh, Anomandaris Purake nu a fost primul care a încercat. Am fost. Am fost. Am fost. Și dacă aș fi câștigat sabia, de ce, prima mea victimă ar fi fost însuși Anomandaris. Nu este o glumă amară, prietene? Este, este.

„Dar asta” – a gesticulat Ditch cu o mână – „trebuie să fie un efort recent...”

— Nu, doar ultimul strat, ultimul strat, ultimul strat.

— Ce... ce folosești pentru cerneală?

'Întrebare inteligentă! Din lemnul de sânge de căruță, lemnul negru, smoala și smoala care se scurg mereu, transpirand mereu din cereale.

„Aș putea să plutesc sus, așa cum spui,” a întrebat Ditch, „ce scenă aș vedea?”

„Rătăciri, holde, case, fiecare zeu, fiecare zeiță, fiecare spirit care merită oamenii timizi. Regi demoni și regine demoni. Dragoni și bătrâni — oh, toți acolo, toți acolo. Toate acolo. Aici vrei să stai, prietene? Aici vrei să stai?

Ditch s-a gândit la această creatură aplecată lângă el, acul acela de os care îi înțepa pielea. 'Nu. Plănuiesc să mă târăsc, cât de mult pot, fără să mă opresc niciodată. Lasă-mă afară din scena ta.

'Nu poti sa faci asta! Vei strica totul!

— Atunci, închipuiţi-vă că sunt invizibil. Imaginează-ți că nici măcar nu exist – o să stau în calea ta.

Ochii nevăzători străluceau și Tiste Andii clătina iar și iar din cap.

— Nu mă vei avea, spuse Ditch. — În plus, totul se va încheia în curând.

'Curând? Cat de curand? Cat de curand? Cat de curand? Cat de curand?'

— Furtuna pare să fie cu o legă în urma noastră.

„Dacă nu te vei alătura scenei”, a spus Tiste Andii, „te voi împinge afară”.

— S-ar putea ca lui Draconus să nu-i placă asta.

— Va înțelege. El înțelege mai mult decât tine, mai mult decât tine, mai mult și mai mult și mai mult decât tine!'

— Lasă-mă doar să mă odihnesc, spuse Ditch, o vreme. Apoi voi coborî înapoi. Nu vreau să fiu aici sus când va veni sfârșitul. Vreau să stau în picioare. Înfruntând furtuna.

— Chiar îți imaginezi că ritualul se va trezi dintr-o dată? tu faci tu? Floarea se deschide curând, dar noaptea este lungă și va dura atât de mult, atât de mult. Pentru ca floarea să se deschidă. Deschis în clipa dinaintea zorilor. Deschis în mo shy;ment. Draconus te-a ales pe tine – un mag – pentru nexus. Am nevoie de nexus. Tu ești legătura. Stai culcat acolo, taci, nu te mișca.

'Nu.'

— Nu pot să aștept mult, prietene. Târăște-te acum dacă vrei, dar nu pot aștepta prea mult. La o legă distanță!

'Cum te numești?' întrebă Ditch.

— Ce contează din toate astea?

— Pentru data viitoare când voi vorbi cu Draconus.

'Ma cunoaste.'

'Eu nu.'

— Sunt Kadaspala, fratele lui Enesdia, care a fost soția lui Andarist.

andarist. Acesta este un nume pe care îl recunosc. — Ai vrut să-l ucizi pe fratele soțului surorii tale?

'Am facut. Pentru ce le-a făcut, pentru ce le-a făcut. Pentru ce le-a făcut!

Ditch se uită la angoasa din chipul devastat al bărbatului. — Cine te-a orbit, Kadaspala?

'A fost un cadou. O milă. Nu am înțeles adevărul, nu adevărul real, adevărul real. Nu. În plus, am crezut că vederea mea interioară ar fi suficientă - pentru a-l provoca

pe Draconus. Să fure Dragnipur. Am greșit, greșit. Am gresit. Adevărul este un dar, o milă.

— Cine te-a orbit?

Tiste Andii tresări, apoi păru să se ghemuiască în sine. Lacrimile străluceau în gropile pribelor lui. — M-am orbit, şopti Kadaspala. — Când am văzut ce a făcut. Ce făcuse. Fratelui său. Către sora mea. Pentru sora mea.

Dintr-o dată, Ditch nu a mai vrut să mai pună întrebări acestui bărbat. S-a împins între cele două cadavre. 'Am de gând să. . explora.'

— Întoarce-te, mag. Legătură. Întoarce-te. Întoarce-te.'

Vom vedea.

Având tot acest timp pentru a reflecta asupra lucrurilor, Apsal'ara a ajuns la concluzia că cea mai mare nefericire a ei nu a fost să-și găsească drumul în Moon's Spawn. Nici în descoperirea bolților și a mormanilor de pietre magice, a armelor vrăjite, a armurilor, a idolilor înmuiați în sânge și a raclarilor de la zece mii de culte dispărute. Nu, cea mai mare eroare a ei de judecată fusese în a încerca să-l înjunghie pe Anomander Rake în spate.

Fusese amuzat să o găsească. Nu vorbise despre executarea ei sau măcar să o înlănțuise într-o criptă adâncă pentru totdeauna. Pur și simplu o întrebase cum reușise să pătrundă. Curiozitate, mai mult decât o mică mirare, poate chiar o oarecare admirație. Și apoi s-a dus și a încercat să-l omoare.

Sabia blestemata ieșise din teacă mai repede decât o clipi din ochi, marginea mortală tăindu-i burta chiar în timp ce ea se arunca cu pumnalul ei obsidian.

O asemenea prostie. Dar lecțiile au devenit lecții numai atunci când cineva a atins starea de smerenie necesară pentru a le asculta. Când cineva trece de toate ex timidul egoist, acuzațiile și explicațiile aruncate pentru a evita vinovăția cinstită. Era natura să se timidească mai întâi, abjurând toate noțiunile de vinovăție și rușine. Zbuci, alb de furie, apoi pleacă convins de propria neprihănire.

Ea lăsase de mult în urmă o asemenea postură imbecilă. O călătorie de iluminare și începuse cu ultima ei suflare de muritor, când se trezi întinsă pe podeaua tare de piatră, privind în ochii lui Anomander Rake și văzând consternarea lui, regretul, întristarea lui.

Putea simți căldura crescândă a furtunii, putea simți foamea ei veșnică. Nu de mult, și atunci toate eforturile ei aveau să fie în zadar. Îndoirile lanțului au arătat, în cele din

urmă, o oarecare uzură, dar nu suficient, nici pe departe suficient. Ea ar fi de timidă, distrusă împreună cu toți ceilalți. Ea nu era unică. De fapt, nu era deloc diferită de orice alt idiot care încercase să-l omoare pe Rake sau pe Draconus.

Ploaia care se prelingea din patul căruței era mai caldă decât de obicei, plină de sudoare, sânge și mai rău. Se scurgea peste corpul ei. Pielea ei fusese umedă atât de mult încât se desprindea în bucăți zdrențuite, albe de moarte, dezvăluind carne roșie crudă dedesubt. Ea putrezea.

Sosea vremea când va trebui să se lase din nou, să iasă de sub vagon și să vadă singură sosirea uitării. Nu ar fi nicio milă în ochii săi – nu că ar avea vreuna – doar indiferența care era cealaltă față a universului, cea pe care toți ar fi întors-o pentru totdeauna. Respectul pentru haos era adevărata sursă de teroare – toate celelalte nu erau decât arome, variații.

Am fost copil odată. Sunt sigur de asta. Un copil. Am o amintire, o amintire din acea vreme. Pe un mal sterp al unui râu lat. Cerul era albastru perfect. Caribui treceau râul, în zecile și zecile lor de mii.

Îmi amintesc de capetele lor în sus. Îmi amintesc că i-am văzut pe cei mai slabi înghesuiți; împins în jos pentru a dispărea în apa tulbure. Aceste cadavre aveau să fie spălate în curent, acolo unde le așteptau urșii cu nasul scurt și lupii, vulturii și corbii. Dar am stat alături de alții. Tată, mamă, poate surori și frați – doar alții – ochii mei sunt ațintiți asupra turmei uriașe.

Migrația lor sezonieră, iar acesta a fost doar unul dintre multele locuri de trecere. Caribuul aleg adesea căi diferite. Totuși, râul trebuia traversat, iar fiarele măcinau o jumătate de dimineață pe mal, până se cufundau în curent, până când deodată inundau râul, un val crescător de piele și carne, de suflare trasă. înăuntru şi ieșit.

Nici măcar fiarele nu manifestă nerăbdare când abordează inevitabilul, când se pare că numai numerele pot încurca soarta și astfel fiecare viață lovește, se străduiește să iasă în fluxul de gheață. 'Salveaza-ma.' Asta este scris în ochii lor. — Salvează-mă mai presus de toți ceilalți. Mântuiește-mă, ca să trăiesc. Dă-mi acest moment, această zi, acest sezon. Voi urma legile genului meu

Și-a amintit acel moment în care era copilă și și-a amintit de sentimentul ei de venerație când a asistat la trecerea, în acea forță a naturii, acea impunere a voinței, a

ei implacabilitate profundă. Și-a amintit și de teroarea pe care o simțise.

Caribui nu sunt doar caribui. Trecerea nu este doar această traversare. Car shy;bou sunt toată viața. Râul este lumea care trece. Viața înoată prin; călărind cu timid; chirie, înoată, se îneacă, triumfă. Viața poate pune întrebări. Viața – o parte din ea – poate chiar să întrebe: de unde pot întreba orice? Și: cum cred că răspunsurile răspund la orice merită? Ce valorează acest schimb, acest dialog prea timid, când adevărul este neschimbat, când unii trăiesc o vreme, în timp ce alții se îneacă, când în sezonul următor apar caribui noi, în timp ce alții dispar pentru totdeauna?

Adevărul este neschimbat.

În fiecare primăvară, în momentul traversării, râul este în inundație. Haosul se învârte sub suprafață. Este cel mai rău moment.

Urmărește-ne.

Copilul nu a vrut să vadă. Copilul s-a plâns și a fugit în interior. Surorile și timidele de bulion au urmărit, râzând poate, neînțelegându-i frica, disperarea. Cineva a urmărit, oricum. Râzând, cu excepția cazului în care râul a râs și a fost turma de caribu care a răsărit de pe mal și s-a aruncat înainte, împingându-i pe observatori să se împrăștie, strigându-și surpriza. Poate că asta o făcuse să fugă. Ea nu era sigură.

Amintirea s-a încheiat cu panica ei, strigătele ei, confuzia ei.

Întinsă pe traversă, cu lemnul transpirat sub ea, Apsal'ara se simțea din nou ca acel copil. Sezonul venea. Râul o aștepta, în plină viitură, și ea nu era decât una dintre multe, rugându-se pentru confuzia sorții.

O sută de pietre aruncate într-un iaz vor sfărâma suprafața netedă, vor lansa o ciocnire de ondulații și valuri până când ochiul își va pierde orice simț al ordinii în ceea ce vede. Iar acest moment discordant perturbă sinele, trezește neliniște în spirit și lasă pe cineva frământat. Așa a fost în acea dimineață în Darujhistan. Suprafețele fuseseră sfioase. Oamenii s-au mișcat și fiecare mișcare a trădat agitație. Oamenii au vorbit și au fost abrupți în vorbirea lor și au fost scurți cu ceilalți, străini și cei dragi deopotrivă.

O vâlvă de zvonuri a călărit curenții turgente, iar unele susțineau mai mult adevăr decât altele, dar toate sugerau ceva neplăcut, ceva nedorit și dezordonat. Asemenea

sensibilități pot prinde un oraș și pot ține strâns zile întregi, unele timide; ori săptămâni, alteori pentru totdeauna. Asemenea sensibilități s-ar putea răspândi ca o ciumă pentru a infecta o întreagă națiune, un întreg popor, lăsându-i obișnuiți în mânia lor, perpetuu beligeranți, înclinați spre cruzime și avari cu pasiunea lor comsibilă.

Sângele fusese vărsat noaptea. Mai multe cadavre decât de obicei fuseseră găsite dimineața, o zeci sau mai multe dintre ele în districtul Estates, oferind un șoc timid și teribil cetățenilor înghesuiti din casele lor cu ziduri. Stimulată de solicitări frenetice de investigare, Garda Orașului a adus în instanță magi pentru a-și contrazice examinările magice. În scurt timp, s-a șoptit un nou detaliu care făcea ochii mari, care îi făcea pe cetățeni să sufle. *Asasini! Unul și toți — Breasla a fost timidă!* Și, în urma acestui lucru, pe câteva fețe, un zâmbet viclean de plăcere - a ascuns rapid timiditatea sau salvat pentru momente private, pentru că nu s-ar putea niciodată să fii prea atent. Totuși, ucigașii răi au luat în mod clar pe cineva mai rău decât ei și au plătit pentru asta cu zeci de vieți.

Unii au devenit apoi oarecum mai grijulii - oh, erau destul de rari pentru a face unul, ei bine, deprimat. Cu toate acestea, pentru aceștia a urmat o întrebare destul de neplăcută: *anume cine este în acest oraș care poate, cu impunitate, să doboare o zeci de asasini mortali?*

Oricât de haotică era acea dimineață, cu trăsurile oficiale și vagoanele cu cadavre care zdrăngăneau încoace și încolo; cu echipe de paznici și mulțimi de privitori zăpăciți și vânzătorii ambulanți care coborau printre ei cu băuturi îndulcite și bomboane lipicioase și nu numai; cu toate acestea, nimeni nu a luat în seamă barul K'rul's închis și scânduri, cu pereții proaspăt spălați și jgheaburi spălate.

A fost la fel de bine.

Krute din Talient intră în camera lui mizerabilă și îl văzu pe Rallick Nom ghemuit pe un scaun. Mormăind, Krute se îndreptă spre nișa care trecea pentru bucătărie și puse jos sacul de pânză cu încărcătura lui de legume, fructe și pește împachetat. — Nu te-am văzut prea mult în ultimul timp, spuse el.

— Este un război prostesc, spuse Rallick Nom fără să ridice privirea.

— Sunt sigur că Seba Krafar este de acord cu tine în această dimineață. Au lovit, în ceea ce trebuie să-și fi imaginat că a fost o forță copleșitoare, doar pentru a fi

mutilaţi. Dacă asta continuă, Seba va fi Stăpân într-o breaslă de unul.

— Pari rău de dispoziție, Krute. De ce contează pentru tine că Seba face greșeli timid?

— Pentru că mi-am dat viața Breslei, Rallick. Krute stătea în picioare cu un nap într-o mână. După o clipă, o aruncă în coșul de lângă butoiul cu apă proaspătă. „El o distruge de unul singur. Adevărat, va fi plecat destul de curând, dar ce va mai rămâne până atunci?

Rallick se frecă de față. — Se pare că toată lumea este acru în zilele noastre.

— Ce mai aşteptăm?

Krute nu putu să țină mult timp privirea lui Rallick când asasinul se uită în cele din urmă la el. A fost ceva așa. . fără remușcări în acei ochi reci, în acel chip dur care părea sculptat pentru a respinge pentru totdeauna noțiunea de zâmbet. O față care nu se putea înmuia, nu se putea relaxa în nimic uman. Nu e de mirare că fusese favoritul lui Vorcan.

Krute se agita cu mâncarea pe care o cumpărase. — Ți-e foame? el a intrebat.

'Ce ai in minte?'

'Tocană de peşte.'

— În câteva clopote, afară va fi suficient de cald încât să topească plumbul.

— Asta e ceea ce gătesc, Rallick.

Oftând, asasinul se ridică și se întinse. — Cred că o să fac o plimbare în schimb.

'Cum doriți.'

La uşă, Rallick făcu o pauză şi aruncă o privire peste el, cu expresia brusc ironică. — Se uzează, nu-i așa?

Krute se încruntă. 'Ce face?'

Rallick nu răspunse și câteva clipe mai târziu dispăruse, ușa închizându-se în urma lui.

' *Ce face? Aveam vreun motiv să fiu atât de obtuz* ? *Trebuie, deși nu mă pot gândi la unul în acest moment. Poate doar. . instinctiv. Da, Ralllick Nom, dispare. Rapid.*

Lucrurile erau mai ușoare înainte - ar fi trebuit să recunoască asta atunci. Ar fi trebuit să-i placă lucrurile în regulă. Ar fi trebuit să înceteze să roadă.

Pe mâini și pe genunchi, Thordy a frecat cenușa în spațiile dintre pietrele așezate, în fiecare crăpătură și fisură, fiecare șanț marcând suprafețele vag plate. Bucăți mici de os se rostogoleau sub vârful degetelor. Nicio cenușă

nu era perfectă decât dacă nu provenea decât din lemn, iar această cenușă era făcută din mai multe lucruri decât doar lemn. Sezonul uscat sosise, spera ea, în sfârșit. Altfel ar putea fi nevoită să facă asta din nou, să țină ascunse glifele, glifele plăcute, frumoase, cu toate promisiunile pe care i le-au șoptit.

A auzit ușa din spate deschizându-se pe balamalele ei de piele și a știut că Gaz stătea în prag, cu ochii acoperiți, privind-o. Mâinile lui fără degete zvâcnesc timid la capetele brațelor lui, coama degetelor stricată și roșu aprins, dinții tăiați și tăiate cu oase.

El a ucis oameni în fiecare noapte, știa ea, pentru a nu o ucide. Ea era, știa ea, cauza morții lor. Fiecare dintre ei un înlocuitor pentru ceea ce Gaz re timid;ally dorea să facă.

L-a auzit ieşind afară.

Îndreptându-se, ștergându-și cenușa de pe mâini pe șorțul ei, se întoarse.

— Micul dejun plecat, mormăi el.

'Ce?'

„Casa este plină de muște”, a spus el, stând acolo ca și cum ar fi fost lovit înrădăcinat de lumina soarelui. Ochi roșii rătăceau prin curte de parcă ar fi vrut să se târască din capul lui și să-și găsească adăpost. Sub acea piatră, sau sub scândura albită de lemn gri, sau sub mormanul de resturi de bucătărie.

— Ai nevoie de un bărbierit, spuse ea. — Vrei să încălzesc apa?

Ochii bântuiți se îndreptară spre ea, dar nu era unde să se ascundă în acea direcție, așa că și-a întors privirea încă o dată. — Nu, nu mă atinge.

Se gândi să țină briciul în mână, așezându-i marginea pe gâtul lui. Văzând curelele curgându-se prin săpunul spumat, pulsația lui puls. — Ei bine, spuse ea, barba ascunde cât de slab ai devenit. În față, oricum.

Zâmbetul lui era o amenințare. — Și tu preferi asta, soție?

— Doar că e diferit, Gaz.

— Nu poți prefera nimic când nu-ți pasă, nu?

— Nu am spus asta.

— Nu trebuia. De ce ai făcut chestia aia din piatră – chiar acolo pe cel mai bun pământ?

„Pur și simplu am avut chef”, a răspuns ea. „Un loc unde să stai și să te odihnești. Unde pot fi cu ochii pe toate legumele.

— În caz că ei fug?

'Nu. Imi place să mă uit la ei, asta-i tot. *Ei nu pun întrebări. Ei nu cer prea mult de la nimic. Câteva stropi de apă, poate. O cale clară către soare, fără buruieni.*

Ei nu devin suspicioși. Ei nu se gândesc să mă ucidă.

— Pregătiți cina pentru amurg, spuse Gaz, trecând în mișcare.

L-a privit plecând. Cenușa măruntișă a făcut semilune negre din unghiile ei, de parcă ar fi rădăcinat printre rămășițele unui rug. Ceea ce era potrivit, pentru că ea avea, dar Gaz nu avea nevoie să știe așa ceva. Nu avea nevoie să știe absolut nimic.

Fii o plantă, Gaz. Fă-ți griji pentru nimic. Până la recoltare.

Bouul era prea prost ca să-și facă griji. Dacă nu pentru o viață întreagă de muncă dureroasă și abuz întâmplător, fiara ar fi mulțumită, existența unui ciclu lin care să se potrivească cu ușurința zilei în noapte și a nopții în zi și mai departe și pentru totdeauna. Hrăniți și mângâiați din abundență, apă de băut și sare de lins, o ciumă pentru eradicarea muștelor, căpușelor și puricilor din lume. Dacă boul ar putea visa la paradis, ar fi un simplu vis și un simplu paradis. A trăi simplu însemna să scapi de grijile care vin odată cu complexitatea. Acest scop a fost atins în detrimentul, din păcate, a inteligenței.

Bețivii care au ieșit clătinându-se din taverne în timp ce soarele răsare erau în căutarea paradisului și aveau creierul înmuiat și îmbogățit să dovedească acest lucru. Zăcând fără sens în bârlogurile durhang și d'bayang, puteau fi găsiți alții curgând pe o cale similară. Simplitatea pe care o vor găsi era desigur moartea, pragul trecut aproape fără efort.

Fără să se gândească (în mod firesc) la orice ironie, boul a tras o căruță într-o alee din spatele bârlogurilor unde trei servitori slăbiți au scos la iveală recolta de cadavre irosite din această noapte. Căruciorul, stând cu comutatorul într-o parte, a scuipat o gură de suc de frunze de foșnet și a făcut semn în tăcere către alt cadavru care zăcea în jgheab în spatele ușii din spate. Pentru o așchie, pentru un consiliu. Mormăind, cei trei servitori s-au apropiat de acest cadavru și au întins mâna după membre pentru a-l ridica de pe pavaj. Unul apoi a gâfâit și a dat înapoi, iar o clipă mai târziu, la fel au făcut și ceilalți.

Bouul nu a fost pus în mișcare pentru ceva timp după aceea, în timp ce oamenii se repeziră, pe măsură ce soseau

mai mulți. Simțea mirosul de moarte, dar era obișnuit cu asta. Era multă confuzie, totuși fiara înjugată a rămas o insulă de calm, și timid, bucurându-se de umbra aleii.

Paznicul orașului, cu durerea de dimineață în piept, trecu o mână de-a lungul flancului lat al bouului în timp ce trecea pe lângă el. Se ghemui pentru a inspecta cadavrul.

Încă unul, acest bărbat bătut atât de rău încât abia putea fi recunoscut ca om. Nici un os al feței lui nu a rămas nerupt. Ochii erau pulpați. Au mai rămas puțini dinți. Loviturile continuaseră, până la gâtul zdrobit – care era cauza probabilă a morții – și apoi la piept. Indiferent de armă folosită, lăsa modele scurte și alungite de vânătăi pete. La fel ca toate celelalte.

Gardianul se ridică și îi înfruntă pe cei trei slujitori din bârlog. — Era un cushy; tomer?

Trei fețe goale l-au privit, apoi una a spus: „Cum, în numele lui Hood, putem spune? Chipul lui blestemat a dispărut!

'Îmbrăcăminte? Greutatea, înălțimea, culoarea părului — oricine este ultimul...

— Domnule, spuse bărbatul, dacă era client, era unul nou – are carne pe oase, vezi? Și hainele lui erau curate. Ei bine, înainte de a se vărsa.

Gardianul făcuse aceleași observații. — Atunci s-ar putea să fi fost? Un client nou?

— Nu a fost niciunul în ultima zi. Niște casual, știi, genul care poate să-l ia sau să-l lase, dar nu, nu credem că l-am văzut pe acesta, după hainele și părul lui și așa ceva.

— Deci, ce făcea pe aleea asta?

Nimeni nu a avut un răspuns.

Avea paznicul suficient să rechiziționeze un necromant? *Doar dacă acest om s-a născut bine. Dar hainele nu sunt atât de scumpe. Mai degrabă clasa de comerciant sau vreun oficial de nivel mediu. Dacă da, atunci ce făcea el aici în drojdia districtului Gadrobi?* — El este Daru, gândi el.

— Îi luăm, spuse servitorul locuitor, cu un râs slab. — Îl primim pe Rhivi, îl primim pe Callowan, îl primim pe Barghast.

Da, mizeria este egalitară. — În cărucior, atunci, cu ceilalţi.

Servitorii s-au apucat de lucru.

Paznicul privea. După o clipă, privirea i se îndreptă spre cărucior. Studie chipul înțepenit, cu dungile ei de suc de frunze de frunze care curgeau pe bărbia timidă și sângerată. — Ai o femeie iubitoare acasă?

— Eh?
— Îmi imaginez că boul este suficient de fericit.
— O, da, așa este, domnule. Toate muștele, vezi, preferă sacii mari.
'Ce?'
Căruciorul îl miji, apoi se apropie. — Cadavrele, domnule. Saci mari, le spun eu. Am făcut studii și m-am gândit mult la lucruri importante. Despre viață și chestii. Ce îl face să funcționeze, ce se întâmplă când se oprește și tot.
'Intr-adevar. Bine-'
— Fiecare corp care există, domnule, este alcătuit din aceleași lucruri. Atât de mic încât nu poți vedea decât cu o lentilă specială, dar mi-am făcut unul. Minuscul, chestia aia. Eu le numesc *saci.* Și în interiorul fiecărei pungi se află un portofel, care plutește în mijloc. Și îmi dau seama că în portofelul ăla sunt note.
— Îmi pare rău, ai spus note?
O încuviințare rapidă din cap, o pauză pentru a trimite un jet de suc maro. — Cu toate detaliile acelui cadavru scrise pe ele. Fie că este un câine sau o pisică sau un vierme nasal cu bandă verde. Sau o persoană. Și lucruri precum culoarea părului și culoarea ochilor și alte chestii - toate scrise pe acele notițe din acel portofel din acea geantă. Sunt instrucțiuni, vezi tu, care spun pungii ce fel de geantă ar trebui să fie. Unele pungi sunt pungi de ficat, altele sunt piele, altele sunt creier, altele sunt plămâni. Și mama și tatăl sunt cei care le coase pungi, când își fac un copil. Îi coase, vezi tu, cu jumătate și jumătate, și de aceea băieții împărtășesc priviri atât de la mama, cât și de la ta. Acum, ăsta „acolo de bou, are și genți care arată cam la fel, așa că m-am gândit să-i coase jumătate cu o jumătate umană – nu ar fi ceva?”
— Ceva, domnule bun, care ar putea să vă facă să fugeți din oraș, dacă nu ați fost mai întâi omorâți cu pietre.
Căruciorul se încruntă. „Asta e problema cu lumea atunci, nu-i așa? Niciun sentiment de aventură!

— Am o întâlnire foarte importantă.
Iskaral Pust, purtând încă zâmbetul său cel mai încântător, dădu pur și simplu din cap.
Sordiko Qualm oftă. — Este o afacere oficială a Templului.
El a dat din nou din cap.
— Nu doresc o escortă.

— Nu ai nevoie de unul, Mare Preoteasă, spuse Iskaral Pust. — Mă vei avea! Și apoi și-a înclinat capul și și-a lins buzele. — Nu vrea! Hee Hee! Și va vedea că cu mine va avea mai mult decât a crezut vreodată posibil! Voi fi un penis uriaș!

— Ești deja, spuse Sordiko Qualm.

'Sunteți? Ce sunt, draga mea? Ar trebui să plecăm, să nu întârziem!

— Iskaral Pust, nu te vreau cu mine.

— Doar spui asta, dar ochii tăi îmi spun altceva.

„Ce este în ochii mei”, a răspuns ea, „mă putea vedea atârnând pe High Gallows. Pe cât de timid, desigur, întregul oraș nu se lansează într-o sărbătoare spontană la auzul morții voastre dureroase și m-a așezat pe un tron de aur solid, într-o aclamație timidă.

'Despre ce se întâmplă ea? Nimeni nu știe că sunt aici! Și de ce aș vrea un tron de aur? De ce ar fi ea, când *mă poate avea* ? Și-a lins din nou buzele, apoi și-a revizuit zâmbetul. — Mai departe, iubirea mea. Promit că voi fi cel mai netimitor în această întâlnire oficială. La urma urmei, eu sunt Magul Casei Umbrei. Nu un simplu mare preot, ci un preot falnic! Un preot care se profilează! Nu voi risca nicio părere despre nimic, dacă nu sunt invitat, desigur. Nu, voi fi sever și înțelept și voi lăsa toate vorbea în seama dulcelui meu subordonat. S-a abătut și a adăugat: „Cu care voi fi subordonat foarte curând!”.

Mâinile ei s-au zvâcnit ciudat, cel mai captivant, de fapt, și apoi s-au predat timid; s-au întins în ochii ei drăgălași, oferindu-i astfel lui Ikaral Pust imaginea perfectă pentru a se simți timid; se ridică târziu în noapte sub păturile lui, cu Mogora sforăind prin toate mingile de păianjen. plină cu ouă i se înfipseră în nas.

— Într-adevăr, vei tăcea, Iskaral Pust. Cel cu care trebuie să vorbesc nu tolerează proștii și nu voi depune nici un efort să mijlocesc dacă te vei dovedi fatal. Ea a făcut o pauză și a clătinat din cap. — Pe de altă parte, nu-mi pot imagina că ești altceva decât detestabil. Poate că ar trebui să-mi retrag avertismentul, în speranța că vei ofensa atât de mult încât să te vadă șters instantaneu. După care îi pot evacua pe acei bhokarala nenorociți și pe soția ta la fel de proastă. Surpriză bruscă. 'Ascultă la mine! Aceste gânduri au fost menite să fie private! A ta este cea mai timidă influență, Iskaral Pust.

„În curând vom fi ca mazărea într-o păstăie! Acele păstăi spinoase și ascuțite care se lipesc de orice, în special

de părul din picioare, dacă cineva este forțat să pisească în tufișuri. A întins mâna spre ea. — Mână în mână, alunecând pe străzi!

Ea părea să se retragă, dar, desigur, asta era doar stima lui de sine delicată și fragilă și grijile ei nepăsătoare, îngropate rapid sub tencuiala unui alt zâmbet încurajator de pe chipul lui.

Au scăpat din templu printr-o poartă laterală puțin folosită, închizând-o la timp pentru a evita furtunul bhokarala care îi urmărește entuziasmat pe coridor.

Soare mizerabil pe străzi, Sordiko Qualm aparent indiferent la o asemenea dispreț atmosferică - de ce, nu se vede nici un nor! Mai rău decât șapte orașe, fără nicio crevasă să se găsească nicăieri.

Mulțimi mizerabile de care să treacă, o mare de fețe neplăcute care se răsfoiau la zgomotul blând al coatelor și umerilor lui, în timp ce se grăbea să țină pasul cu Marea Preoteasă cu picioare lungi. — Picioare lungi, da! Ooh. Ooh ooh ooh. Uită-te la coasă, vezi cum se clătinesc acele delicioase...

'Liniște!' şuieră ea peste un umăr bine formă.

„Shadowthrone a înțeles. Da el a făcut. El a văzut necesitatea întâlnirii noastre, ea și cu mine. Desăvârșirea celor doi cei mai perfecți muritori ai Umbrei. Dragostea destinsă de carte — drăguța femeie inocentă — dar nu prea inocentă, se speră — și bărbatul ferm, cu zâmbetul său curajos și cu zâmbetul cald. Ei, curajoase și zâmbet cald. Este „thews” chiar cuvântul potrivit? Brațe musculare și așa, oricum. De ce, sunt o masă de mușchi, nu-i așa? Pot chiar să-mi fac urechile să se îndoaie, atunci când nevoia se prezintă - nu are rost să mă arăt. Ea disprețuiește tipul strutting, fiind delicată și tot. Si asa mai departe-'

— Ai grijă la blestemul ăla de cot, nenorocit!

„Și în curând slava ne va fi dată”

'-o scuze al naibii!'

'Ce?'

Un om uriaș se forța în calea lui Iskaral Pust, cu fața lui mare și plată arătând ca ceva găsit în fundul unei găleți de pământ de noapte. — Am spus că mă aștept la scuze, blestemat de dihor cu față de broască!

Iskaral Pust pufni. „Oh, uite, un om uriaș cu o față mare și plată arată timid, ca și cum ceva ce se găsește în fundul unei găleți de pământ de noapte vrea să- *mi* cer scuze! Și o voi face, bunule domnule, de îndată ce vă cereți scuze

pentru stăpânirea și fața de găleată – de fapt, vă cereți scuze că există!

Mâna uriașă care i-a întins gâtul era atât de apisă încât abia avea un deget mare, sau așa i-ar fi raportat mai târziu Iskaral Pust audienței sale murmurând cu ochii mari de bhokarala.

Bineînțeles, el a ignorat acea mână și a întins mâna de la a lui, direct în picioare, unde a strâns și smucit înainte și înapoi și a tras și a răsucit, chiar dacă bruta se îndoia cu un scâncet și se prăbuși ca un sac de pepeni. pe pavajul murdar, unde se zvârcoli cel mai jalnic.

Iskaral Pust a pășit peste el și s-a grăbit să-l ajungă din urmă pe Sordiko Qualm, care părea să-și fi mărit pasul, hainele ei zburând cu adevărat în spatele ei.

— Nepoliticositatea unora! Iskaral Pust icni,

Au ajuns la porțile unei moșii modeste aproape de Turnul lui Hinter. Porțile erau încuiate și Sordiko Qualm trase de o frânghie împletită, declanșând un sonerie de undeva dinăuntru.

Au așteptat.

Lanțurile zdrăngăneau de cealaltă parte a porților, iar o clipă mai târziu ușile solide se deschiseră scârțâind, șuvoaie de rugină coborând din balamale.

— Nu sunt mulți vizitatori, înțeleg?

— Din acest moment, spuse Sordiko Qualm, vei tace, Iskaral Pust.

'Eu voi?'

'Tu vei.'

Cine deschisese porțile părea să se ascundă în spatele unuia dintre ei, iar Marea Preoteasă a intrat fără nicio altă ceremonie. Iskaral Pust s-a repezit în spatele ei pentru a nu fi blocat, deoarece ambele porți au început imediat să se închidă. De îndată ce a fost clar, se întoarse să-l reproșeze pe servitorul nepoliticos. Și am văzut, acționând o pârghie într-o parte, un Seguleh.

— Mulțumesc, Thurule, spuse Sordiko. — Doamna este în grădină?

Nu a existat niciun răspuns.

Marea Preoteasă a dat din cap și a mers mai departe, de-a lungul unei cărări șerpuitoare printr-o curte plină de vegetație, plină de buruieni, cu pereții acoperiți de glicine în plină floare. Sordiko s-a oprit când a văzut un șarpe mare încolăcit în soare pe potecă, apoi s-a oprit, timid, în jurul lui.

Iskaral s-a strecurat după ea, cu ochii ațintiți asupra creaturii urâte, în timp ce își ridica capul în formă de pană, cu limba smulgând de curiozitate sau poate de foame. A șuierat la el când a trecut și a fost mulțumit de tresărirea ei.

Casa principală a moșiei era mică, elegantă într-un mod vag feminin. Cărări arcuite o înconjurau pe ambele părți, tuneluri acoperite de viță de vie, acoperite fericit în umbră. Marea Preoteasa a ales una si a continuat spre spate.

Pe măsură ce se apropiau, auziră murmurul unor voci.

Centrul grădinii din spate era marcat de o poiană din piatră de piatră în care se aflau o duzină de statui de bronz de dimensiuni mari într-un cerc orientate spre interior. Fiecare statuie plângea apă de pe fața ei straniu protejată în jos în jgheabul inelat în care se afla, unde apa curgea până la glezne. Statuile, pe care Ikaral Pust le-a văzut cu vagă alarmare când se apropiau, erau ale lui Seguleh, iar apa care cădea de sub măști învelite în mușchi și verdeață. În mijlocul cercului se afla o masă de aramă ciudată, cu picioare subțiri, și două scaune. Pe scaunul cu fața lor stătea un bărbat cu părul lung și gri. Pe cămașa lui simplă erau stropi de sânge. O femeie stătea cu spatele la ei. Părul lung și negru strălucitor strălucea, contrastând perfect cu inul alb al bluzei ei.

După ce i-a văzut pe Sordiko Qualm și Iskaral Pust, bărbatul s-a ridicat și s-a înclinat în fața gazdei sale. — Milady, până data viitoare.

O a doua plecăciune, mai schițată, în fața Marii Preotese și a lui Iskaral, apoi a trecut pe lângă.

Sordiko Qualm a intrat în cerc și s-a poziționat în dreapta scaunului acum eliberat. Spre uimirea lui Iskaral Pust (și, o clipă mai târziu, încântarea), ea făcu o reverență în fața gazdei sale. — Lady Envy.

— Stai, iubirea mea, răspunse Lady Envy. Apoi, când Iskaral Pust plutea în vedere, văzând în cele din urmă chipul ei rafinat, o potrivire atât de perfectă cu acel păr minunat și echilibrul ei, ei, poza, acolo, pe scaunul acela grăbit, cu picioarele încrucișate, dezvăluind partea netimida o coapsă bine bine cersând doar o mângâiere, ea se încruntă și spuse: „Poate că ar trebui să instalez o cutie de nisip pentru gătitul tău găsit, Mare Preoteasă? Undeva unde să se joace și să-și ia saliva.

— Va trebui, din păcate, să-l îngropăm în ea.

— Interesantă sugestie.

Thurule sosi apoi cu un alt scaun. Asemănarea dintre el și statui a fost oarecum neliniştitoare, iar Iskaral Pust se înfioră în timp ce se înclină repede la Lady Envy, apoi se cocoţa pe scaun.

„Frumusețea ei o provoacă chiar și pe cea a Marii Preotese! De ce, imaginează-ți pe ei doi...

— Iskaral Pust! se răsti Sordiko Qualm. — Ți-am spus să taci, nu-i așa?

— Dar n-am spus nimic, iubirea mea! Nimic!'

„Nu sunt dragostea ta și nici nu voi fi vreodată”.

El a zâmbit, apoi a spus: „Voi juca aceste două frumuseți una de cealaltă, sfiindu-le pe amândouă la spasme de gelozie cu farmecul meu, deoarece alunecă atât de ușor de la una la alta. Smulge aici, perie acolo! Oh, asta va fi o încântare!

— Sunt de gând să-l ucid, îi spuse Lady Envy lui Sordiko Qualm.

— Vai, el este Magul Umbrei.

'Nu poți fi serios!'

'O da!' strigă Iskaral Pust. 'Ea este! În plus, este foarte binevoitor să fiu aici, pentru că știu ceva ce tu nu știi!

— Doamne, oftă Lady Envy. „O dimineață frumoasă s-a sfărâmat astfel în ruină”.

'Cine era el?' întrebă Iskaral. — Omul ăla care a fost aici? Cine era el?'

— De ce să-ți spun asta?

— În schimb — tu satisfaci curiozitatea mea și eu a ta — și așa ne vom satisface unii pe alții și cum îți place asta, Sordiko Qualm? Hah!

Lady Envy îşi frecă tâmplele o clipă, parcă copleşită, apoi spuse. — Acesta a fost bardul, Fisher kel Tath. Un om neobișnuit. El. . invită la spovedanie. Au fost evenimente groaznice în oraș...

— Nimeni atât de îngrozitor ca ceea ce ţi-aş spune! spuse Iskaral Pust.

Și acum Sordiko își freca propria sprânceană.

'Functioneaza!'

Lady Envy îl privi. — Dacă îți acord acest schimb, Magus, te vei sfii, te vei încorda, permițându-i astfel Marelui Preoteasă și mie să conducem conversația noastră?

— Reținerea mea este garantată, Lady Envy. Desigur, fac această promisiune numai dacă faci la fel.

— La ce vrei să spui?

— Lady Envy, am ajuns pe o navă.

— Ce-i cu asta?

„O navă deținută de o femeie cea mai delicioasă...”

— O, nu alta! gemu Sordiko Qualm.

— Sărmanul, spuse Lady Envy.

'Cu greu.' Iskaral Pust se lăsă pe spătarul scaunului, înclinându-l în sus pe picioare, astfel încât vederea lui să poată cuprinde ambele femei. „Ce visez la astfel de momente ca acesta! Vezi cum se atârnă de fiecare cuvânt al meu! Le am, le am!

— Ce este în neregulă cu acest om, Mare Preoteasă?

— N-aş putea începe să-ţi spun.

Iskaral Pust examinat are mâinile, unghiile — dar asta îl făcea ușor greață, din moment ce bhokarala avea obiceiul să-și sugă vârfurile degetelor când dormea noaptea, lăsându-le permanent încrețite, stricate și hotărât lipsite de timiditate; plăcut, așa că arăta. departe, dezinvolt, și se trezi privind fix la Thurule, ceea ce nici nu era o idee bună, așa că, acolo, la acea floare — destul de sigur, presupunea el — până când sosi în sfârșit timpul să întâlnească ochii extraordinari ai Lady Envy. — Da, a spus el târâtor, în cele din urmă văd asemănarea, deși ai fost învingătorul în războiul perfecțiunii. Nu cu mult, dar triumfător totuși și pentru asta nu pot decât să aplaud și să admir și toate astea. În orice caz, rezident chiar și în acest moment, pe navă, în port, este nimeni altul decât iubita ta soră, Spite!'

'M-am gândit eu!' Lady Envy se ridică brusc în picioare, tremurând în ea. . entuziasm?

Iskaral Pust a chicotit. „Da, mă joc la asta până când ei nu mai joacă și toate adevărurile sunt dezvăluite, pe măsură ce sensibilitățile sunt legănate înainte și înapoi, în timp ce șocul tună prin cosmos, în timp ce umbrele înseși explodează în toată existența! Căci nu sunt eu Magul Umbrei? Oh, dar sunt, sunt! Apoi se aplecă în faţă cu o expresie de consternare gravidă. — Nu ești încântată, Lady Envy? Să mă grăbesc să-i trimit invitația de a vizita această grădină minunată? Instruiește-mă ca slujitor tău, te rog! Orice îți dorești, voi face! Bineînțeles că nu voi face! Voi face ce timid, oricând vreau. Lasă-o să gândească altfel – poate că îi va readuce o culoare pe față, poate că îi va potoli furtuna din ochii ei, poate că va opri apa din acest jgheab să fiarbă – detaliu impresionant, apropo, acum, ce ar trebui să spun în continuare?

Sordiko Qualm și Lady Envy nu au ajuns niciodată la conversația lor în acea zi.

Cu ochi grăunți și epuizat, Cutter a plecat în căutarea unui loc unde să ia micul dejun. Odată ce i s-a umplut burta, se întorcea la Phoenix Inn și se prăbuși pe patul lui la etaj. Aceasta a fost măsura priceperii sale tactice și chiar realizarea acestui lucru fusese o luptă. El ar fi ultimul om care să minimizeze varietatea extraordinară de căi pe care le-ar putea parcurge o viață și au fost puține binecuvântări pe care le-ar putea obține din faptul că a fost timid să se împlinească cerc - din călătoria sa și schimbările produse în el însuși fii timid între Darujhistan. vechi și acest loc nou – și totuși, contrastul cu soarta pe care îl luase pe Challice Vidikas îl lăsase amorțit, dezorientat și să se simtă timid, pierdut.

Găsi o masă goală în restaurantul cu jumătate de curte, cu vedere la parcul Borthen, o locație scumpă care îi amintea că rămânea repede fără monede, și aștepta ca unul dintre servere să-l ia la cunoștință. Personalul era Rhivi unul și toți, trei tinere îmbrăcate într-o manieră obscura, caracterizată de fuste lungi de pânză, striate de vopsea indigo, și veste strâmte din piele neagră, fără nimic dedesubt. Părul lor era legat în împletituri înnodate, dezvăluind coji de scoici cusute peste urechi. În timp ce această din urmă afectare era ciudată, cel mai evident efect nedorit a fost că de două ori unul dintre serveri a trecut pe lângă el și nu a auzit încercările lui de a o aborda. S-a hotărât să scoată un picior data viitoare, apoi a fost șocat de un impuls atât de nemilos.

În cele din urmă, el a atras atenția unuia dintre ei și ea s-a apropiat. — O ceaşcă de ceai, te rog, şi orice ai servi la micul dejun.

Văzând ținuta lui modestă, ea și-a îndepărtat privirea și a întrebat, pe un ton plictisit: „Mic dejun cu fructe sau micul dejun cu carne? Ouă? Pâine? Miere? Ce fel de ceai... avem douăzeci și trei de soiuri.

S-a încruntat la ea. — Ei, tu decizi.

'Scuzați-mă?'

— Ce ai avut azi dimineaţă?

— Prăjituri, desigur. Ce am mereu.

— Îi serveşti pe cei de aici?

'Desigur că nu.'

— Ce fel de ceai ai băut?

'Nu eu am. Am băut bere.

— Obiceiul Rhivi?

„Nu,” a răspuns ea, încă privind în altă parte, „este modul meu de a face față emoției zilei mele”.

— Doamne de jos, doar adu-mi ceva. Carne, pâine, miere. Nici gunoaie de lux cu ceaiul.

— Bine, se răsti ea, zburdându-se într-un val de fuste.

Cutter și-a strâns puntea nasului într-un efort de a alunga o durere de cap în creștere. Nu voia să se gândească la noaptea ce a trecut, clopoțelul după clopoțel petrecut în acel cimitir, stând pe banca aceea de piatră cu Challice prea aproape de el. Văzând, pe măsură ce lumina zorilor creștea, ceea ce îi făcuseră câțiva ani, liniile de oboseală din jurul ochilor ei, liniile care îi întreceau gura, maturitatea dezvăluită într-o greutate crescândă, curbele mai pronunțate decât fuseseră odată. Copilul pe care îl cunoscuse era încă acolo, își spuse, sub toate acestea. În gestul ocazional, în indiciu de râs blând la un moment dat. Fără îndoială, ea vedea același lucru în el – straturile de duritate, vestigiile pierderii și durerii, reziduurile vieții.

Nu era același bărbat. Nu era aceeași femeie. Cu toate acestea stătuseră de parcă s-ar fi cunoscut cândva. De parcă ar fi fost prieteni vechi. Oricare ar fi speranțe copilărești și ambiții zadarnice au stârnit spațiul dintre ei cu ani în urmă, ei au fost evitați cu îndemânare, chiar dacă curenții lor s-au unit în ceva romantic, ceva ciudat de nostalgic.

Lumina plină de viață care creștea mereu în ochii ei fusese cea care îl tulburase cel mai mult pe Cut shy;ter, mai ales că el simțise propria lui plăcere de a răspunde – în amintirile încețoșate cu care se jucaseră, în strălucirea care se ridica între ei pe acea bancă. care nu avea nicio legătură cu răsăritul soarelui.

Nu era nimic în regulă în toate astea. La urma urmei, era căsătorită. Era nobilă, dar nu, acel detaliu era lipsit de relevanță, pentru că ceea ce propusese ea nu avea nimic de-a face cu chestiuni de cuviință, nu era în niciun fel menit să invite la examinarea publică.

Ea e plictisita. Ea vrea un amant. Ea vrea ceea ce ar fi putut avea, dar nu a luat. O a doua șansă, asta vrea ea.

Există chiar și a doua șansă?

Asta ar fi. . sordid. Josnic. Cum ar fi putut să se gândească la așa ceva?

Poate că Apsalar a văzut prea bine. Am văzut direct în mine, la sufletul care era mai puțin decât ar fi trebuit să fie, la vointa care era slabă. Nu stau în fața unei femei, nu-i așa? Nu, cad în brațele ei. Îmi schimb forma pentru a se potrivi fiecăreia, pentru a face lucrurile confortabile, de

parcă potrivirea viselor lor ar fi singura cale pe care o cunosc în inimile lor.

Poate că a avut dreptate să plece.

Asta a fost tot ceea ce și-a dorit Challice? O diversiune amuzantă pentru a atenua grea vieții ei confortabile? A recunoscut cu o oarecare suspiciune că lucrurile nu erau atât de simple. Fusese un curent mai întunecat, de parcă a-l lua însemna ceva timid; ceva mai mult pentru Challice. O dovadă a propriei ei descendențe, poate. Propria ei cădere. Sau ceva timid; altceva, ceva și mai pernicios.

Servitorul Rhivi îi adusese o oală cu ceai, o farfurie cu pâine proaspătă, un borcan cu miere și un bol cu fructe tăiate cubulețe. Se uită acum la matricea de pe masa din fața lui, încercând fără succes să-și amintească momentul în care sosise totul.

„Am nevoie de tine”, spusese ea, cuvintele trecând prin epuizarea lui, când cerul începu să-și arate culoarea. — Crocus. Cutter. Orice nume vrei. Am știut din momentul în care te-am văzut. Am mers pe jos, aproape toată noaptea, doar mergând. Nu știam, dar căutam pe cineva. Viața mea a devenit o întrebare la care credeam că nimeni nu poate răspunde. Nu soțul meu, nici oricine. Și apoi, acolo erai, stând în acest cimitir, ca o fantomă.

Oh, știa despre fantome, despre felul în care puteau bântui una zi și noapte. Felul în care au găsit locuri de ascunde în propriul suflet. Da, știa despre fantome. 'Challice-'

— M-ai iubit odată. Dar eram tânăr. Un prost. Acum, nu sunt nici tânăr, nici prost. De data asta, nu mă voi întoarce.

'Soțul tău-'

— Nu-i pasă ce fac sau cu cine fac asta.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu el?

Își întoarse privirea și a trecut ceva timp până să răspundă. „Când mi-a salvat viața, în noaptea aceea în grădina moșiei lui Simtal, a fost ca și cum ar fi deținut atunci. Viața mea. A deținut-o pentru că l-a salvat. Nu era singurul care credea asta, fie timid. La fel și eu. Dintr-o dată, parcă nu mai aveam de ales. El a stăpânit viitorul meu, să facă cu ce voia el.

'Tatăl tău-'

— Ar fi trebuit să mă sfătuiască? Ea a râs, dar a fost un râs amar. — N-ai văzut-o, dar am fost răsfățată. Am fost dezastruoasă, Crokus. Poate a încercat, chiar nu-mi amintesc. Dar cred că a fost fericit să mă vadă plecând.

Nu, acesta nu era Callice pe care îl cunoscuse,

— Casa Vidikas deține o anexă, o clădire mică lângă docuri. Este foarte timid; majoritatea nu este folosit niciodată. Există două niveluri. La etajul principal este doar un depozit, umplut cu resturile constructorului naval după ce a fost terminată barca de negustor. La nivelul superior este locul în care bărbatul a trăit în timp ce era sub contract. Am. . am văzut-o și am o cheie.

L-am vazut? Se întrebă de ezitarea ei în acea recunoaștere. Dar nu pentru mult timp. *A mai folosit-o. Încă îl folosește. Pentru întâlniri la fel ca cea despre care vorbește acum. Challice, de ce te deranjezi cu mine?*

La ezitarea lui, ea se aplecă mai aproape, cu o mână pe brațul lui. — Ne putem întâlni doar acolo, Crokus. A vorbi. Un loc unde putem vorbi despre orice, unde nu există nicio șansă să fim văzuți. Putem doar să vorbim.

Știa, desigur, că un asemenea loc nu era pentru a vorbi.

Și, în seara asta, avea să o întâlnească acolo.

Ce era el-'Ow!'

Serverul tocmai îl încătușase într-o parte a capului. Uimit, se uită la ea.

— Dacă mă duc la toată treaba asta ca să-ți fac un mic dejun al naibii, ai face bine să-l mănânci!

'Îmi pare rău! Doar mă gandeam-'

„Este mai ușor când mesteci. Acum, nu mă obliga să mă întorc aici.

El o privi cu privirea în timp ce ea se îndepărta. *Dacă aș fi fost născută nobilă, nu ar fi făcut asta niciodată.* A atras privirea unui bărbat care stătea la o masă din apropiere.

— Înțeleg că ai un mod cu femeile.

— Hah hah.

Evenimentele și momentele pot oferi milă neașteptată și, deși ea nu știa asta, o asemenea milă i-a fost acordată Scillarei în acel moment, pentru că ea nu se gândea la Cutter. În schimb, ea stătea lângă istoricul Malazan, Duiker, luptându-se cu instinctul de a-și închide brațele în jurul lui și astfel, într-o mică măsură, să-i aline durerea tăcută. Tot ceea ce o ținea, știa ea, era teama că el nu-i va primi simpatia. Asta și posibilitatea clară ca ea să-l fi citit greșit.

A trăi o viață grea însemna a face solid și inexpugnabil în toate direcțiile, până când nu mai rămâneau deschizături și sufletul s-a ascuns în întuneric și nimeni altcineva nu putea să-i audă țipetele, balustrada față de nedreptate,

întinderile sale lungi și chinuitoare de tristețe. Duritate fără duritate creată în interior.

Ea știa bine că tristețea nu era ceva ce putea fi vindecat. Nu a fost, de fapt, o eșec, nici un defect, nici o boală a spiritului. Tristețea nu a fost niciodată lipsită de timiditate, fiule, și a afirma că a marcat un fel de disfuncție nu a făcut altceva decât să dovedească ignoranța sau, mai rău, evaziunea lașă a celui care face afirmația. De parcă fericirea ar fi singurul mod legitim de a fi. De parcă cei care nu reușesc ar trebui să fie închiși, făcuți soporiști cu medicamente; ca și cum cauzele timidității triste ar fi fost doar capcane și capcane în urcarea potrivită către o mulțumire fericită, lucruri care trebuie rotunjite sau depășite, sau sări peste aripi de exaltare falsă.

Scillara știa mai bine. Ea se confruntase destul de des cu propria ei tristețe. Chiar și când a descoperit primul ei mijloc de a scăpa de ea, în durhang, știa că o astfel de evadare era pur și simplu o fugă de sentimente care existau în mod legitim. Pur și simplu nu putea să-și permită nicio simpatie pentru astfel de sentimente, pentru că a face asta însemna să se predea adevărului lor.

Tristețea aparținea. La fel de drept ca bucuria, dragostea, durerea și frica. Toate condițiile de a fi.

De prea multe ori oamenii au confundat tristețea celorlalți cu autocompătimire și, făcând astfel, au fost timizi, și-au dezvăluit propria lor duritate a spiritului și mai mult decât puțină răutate.

Taberna mirosea a sânge, rahat, pipi și vărsături. Blend își revenea în dormitorul ei de la etaj, la fel de aproape de moarte cum fusese vreodată, dar ce era mai rău trecuse, acum. Barathol și Chaur coborîseră în pivnițele de dedesubt pentru a-i ajuta pe Picker și Antsy să îngroape cadavrele camarazilor lor. Durerea fierarului la moartea noului său prieten, Mallet, a fost prea crudă pentru ca Scillara să o înfrunte – el nu era în niciun caz un bărbat dur și acest lucru a zdruncinat adunarea ei fragilă de credințe, pentru că ar fi trebuit să fie. Cu toate acestea, nu văzuse ea aceeași vulnerabilitate fără suflare când se chinuise să-l readucă la viață pe Chaur după ce uriașul nebun se înecase?

'El este. .' Duiker începu, apoi se încruntă: — Un om remarcabil, cred.

Scillara clipi. — Cine?

Istoricul clătină din cap, nedorind să-i întâlnească ochii. — Ar trebui să mă îmbăt.

— Nu funcționează niciodată, spuse ea.
'Știu.'
Au rămas din nou tăcuți, clipele s-au întins.
Tocmai ne-am împiedicat de acești oameni. Un concurs nebun la un restaurant. Tocmai am început să-i cunoaștem, să-i prețuim pe fiecare dintre ei.
Mallet a fost un vindecător. Un arzător de poduri. În ochii lui arsă un fel de auto-recriminare, o vâlvă de vinovăție. Un vindecător torturat de ceva ce nu putea vindeca. O listă de eșecuri transformate în eșecuri. Cu toate acestea, fusese un om blând. Acea voce blândă, ciudat de înaltă, pe care nu o vor mai auzi niciodată.
Pentru el, Barathol plânsese.
Bluepearl a fost un mag. Amuzant de stângaci, cu ochii mari, care cu greu se potrivea prin tot ceea ce trecuse, pentru că și el fusese un Arzător de Bridge. Antsy bătuse peste cadavrul bărbatului, un sergent îmbrăcând un soldat atât de incompetent încât să fie mort. Antsy fusese ofensată, indignată, chiar dacă angoasa strălucea în ochii lui albaștri strălucitori. ' *Ai naibii de prost!* ' mârâise el. Nenorocit de *nefolositor, timid iotic!* Când făcuse să lovească cadavrul, Picker îl trase brusc înapoi, aproape de pe picioare, iar Antsy se trântise să trântească vârful unei cizme în scândurile tejghelei.
Păreau mai bătrâni acum. Picker, Antsy. Slăbiți și cu ochii roșii, umerii căzuți, fără să se obosească să își clătească sângele uscat de pe fețe, mâini și antebrațe.
Numai Duiker părea neschimbat, de parcă aceste ultime morți ar fi fost puțin mai mult decât cineva care se ușa într-un râu larg și adânc. Tristețea lui a fost un lucru absolut și nu a venit niciodată să ia aer. Voia să-l ia în brațe și să treacă *viața* înapoi în el. Cu toate acestea, nu ar fi făcut asta, pentru că știa că un astfel de gest va fi unul egoist, servind doar propriile nevoi. La fel de mult, poate, cât impulsul ei inițial de a-l îmbrățișa cu simpatie.
Pentru că și ea avea chef să plângă. Pentru că l-a târât pe istoric în oraș, departe de ceea ce se întâmplase aici noaptea trecută. Pentru că i-a salvat viața.
Când sosiseră prima dată înapoi; când văzuseră cadavrele pe stradă; când intraseră înăuntru pentru a privi măcelul, Duiker îi aruncase o singură privire și, prin aceea, citise clar gândul din spatele lui. *Vezi de ce m-ai luat?* Un gând la fel de departe de sentimentul de recunoștință, încât ar putea fi la fel de bine pe alt tărâm.

Adevărul era evident. Ar fi fost mai degrabă aici. Mai bine ar fi murit aseară. În schimb, cățeaua care era, Scillara îi refuzase eliberarea. În schimb, îl lăsase în această viață tristă care nu avea să se termine. Privirea aceea fusese mai dură, mai usturătoare decât o palmă sălbatică pe față.

Ar fi trebuit să coboare mai jos. Ar trebui să stea acolo în pivnița aceea îngustă și înghesuită, ținându-l de mână pe Chaur, ascultându-i pe toți întristați, fiecare în felul său. blestemele lui Antsy. Picker lângă el, atât de aproape încât să se sprijine de el, dar altfel lipsit de expresie dincolo de sumbra privirea ei vitată. Barathol și barba lui sclipitoare, timidă, ochii lui umflați, mușchii înnodați care îi distrugeau sprânceana.

Ușa se deschise brusc, trimițând un fulger de lumină prin praful suspendat și intră bardul cu părul cărunt.

Ea și Duiker l-au privit când bărbatul închidea ușa în urma lui și punea la loc bara solidă de fier în fantele ei – cum a ajuns să aibă acea bară în mâini era un mister, dar nici Scillara, nici istoricul nu au comentat.

Bărbatul se apropie, iar ea văzu că nici el nu se deranjase să-și schimbe hainele, purtând sângele vechi cu aceeași indiferență pe care o văzuse la ceilalți.

Au fost o jumătate de duzină de cadavre, poate mai multe, pe scenă. O observație trecătoare de la Blend l-a implicat pe bard în acel măcel, dar Scillara a avut probleme să se sfiească de asta. Omul ăsta era slăbit, bătrân. Cu toate acestea, ochii ei s-au îngustat la stropi de sânge de pe cămașa lui.

S-a așezat în fața lor, a întâlnit ochii lui Duiker și a spus: „Orice s-au hotărât să facă, istorice, mă pot conta pe mine”.

— Deci au încercat și pentru tine, spuse Scillara.

Îi întâlni privirea. — Scillara, i-au atacat pe toți cei din cameră. Au ucis în timide;nocenți.

— Nu cred că vor face nimic, spuse Duiker, decât să vândă și să plece.

— Ah, spuse bardul, apoi oftă. 'Nu conteaza. În niciun caz, nu voi fi complet pe cont propriu.

'Ce vrei să spui?'

— Am sunat într-o veche favoare, istorice. În mod normal, nu sunt unul în care să mă implic... lucruri.'

— Dar ești supărat, observă Scillara, recunoscând în cele din urmă planeitatea ciudată din ochii bătrânului, planeitatea care a apărut înainte – *înainte de uciderea la*

rece. Poetul ăsta chiar are gheare. Și acum mă uit la el, nu e atât de bătrân pe cât credeam.

'Eu sunt da.'

De jos s-a auzit un *trosnet așchiat* , urmat de strigăte de surpriză. Toți trei de la masă se ridicară repede. Duiker conducând drumul, alergară spre bucătărie, apoi coborî scările înguste până la pivniță. Lumina torțelor clătina în capătul îndepărtat al depozitului alungit, aruncând umbre sălbatice asupra unei scene bizare. Lichid ințepător stropește pe podeaua de pământ, părând reticent să se scurgă, și într-o jumătate de cerc stăteau cei doi Malazani, Barathol și Chaur, toți în fața unui perete lateral unde se fărâmase un butoi mare.

Antsy, a bănuit Scillara, tocmai îl bătuse cu piciorul.

Deschizând-o, într-o cascadă de suc de murătură, dezvăluindu-le tuturor obiectul pe care lichidul îl conservase atât de perfect.

Îndoit cu genunchii sub bărbie, cu brațele înfășurate în jurul tibiei.

Purtând încă o mască pe care patru barbe liniare, verticale, marcau un rând peste frunte.

Bardul mormăi. — Mă întrebam deseori, spuse el pe sub răsuflarea, unde au ajuns cei vechi.

Fluidele se scurgeau acum în podea, de-a lungul marginilor movilelor proaspăt săpate.

O sută de pietre, o săritură de valuri, orașul în viața lui care este o viață care este nenumărate vieți. A ignora înseamnă a nega fraternitatea, fraternitatea, comunitatea care, dacă ar fi eliberată, ar face lumea un loc mai puțin crud, mai puțin vicios. Dar cine are timp pentru asta? Grăbește-te în acest fel, plonjează-te așa, evade-te de orice ochi, nu permite recunoașterea niciunuia dintre fețele care trec pe lângă. Dansul trepidației este atât de obositor.

Țineți această privire, dacă îndrăzniți, în urmărirea acestor valuri tremurătoare, viețile, *viețile!* Vezi Stormy Menackis, lucrat cu recriminare, sălbatic de vinovăție. Doarme prost sau deloc (cine ar risca să se uite noaptea în dormitorul ei întunecat, de teamă să nu vadă strălucirea ochilor holbați?). Ea tremură, cu nervii ca șiruri de foc, în timp ce bietul Murillio stă deoparte, disperat să o mângâie, să deschidă cu forța tot ce se închisese acum între ei.

Iar în curte o mulțime de tineri sălbatici nesupravegheați au bătut cu săbii de lemn și este un

miracol că nimeni nu și-a pierdut încă un ochi sau a căzut pe pavaj cu o trahee zdrobită.

În timp ce, într-o cameră de lucru nu prea îndepărtată, Tiserra stă la roata olarului și se uită în spațiu, în timp ce bulgărea de lut se învârte și se rotește în ritmul piciorului ei care pompează - lovită înghețată, șocată de realizarea uluitoare a adâncimii absolute a dragostea ei pentru soțul ei. O iubire atât de înverșunată încât este îngrozită, înțelegând în sfârșit gradul de vulnerabilitate.

Simțul este o minune. Este delicios și terifiant. Este *extatic.*

Zâmbește cu ea. Oh, zâmbește cu ea!

În timp ce chiar în acest moment, obiectul devotamentului lui Tiserra pătrunde în curtea moșiei Varada, noul său loc de muncă. Mintea lui, care fusese calmă în timpul mersului său de acasă, acum se agită de o neliniște slabă. I-a trimis acasă pe Scorch și pe Leff și stătuse la poartă, uitându-i cum se poticnesc ca strigoii, iar asta îl făcuse să se gândească la momentele de cel mai mare pericol - chiar înainte ca zorii să fie momentul să lovească, dacă cineva intenționa o asemenea violență - dar cine s-ar deranja? Ce făcea oricum această misterioasă Lady Varada?

Un loc în Consiliu, adevărat, dar a fost acesta un motiv suficient pentru asasinat? Și de ce se gândea la astfel de lucruri? Au existat zvonuri – răspândite de la taraba brutarului beat – că noaptea care tocmai trecut ar fi trebuit să aparțină Breslei Asasinilor, dar s-ar fi încrustat pentru ucigașii angajați și oh, nu-i așa că era timid, regretabil? Un moment de reculegere apoi trec găluștele, dacă vă rog.

Acum s-a oprit în curte, văzându-i pe cei mai noi angajați, cu sarcinile sale ciudate, cu trecutul lor dubios și cu potențial motivații alarmante. Reunit, da, cu castelanul, cu infamul Studious Lock. Madrun și Lazan Door aruncau cu degetele împotriva peretelui compus din dreapta lui. Din punct de vedere tehnic, schimbarea lor se terminase, deși Torvald Nom bănuia că acest joc al lor se desfășura de ceva vreme. Un alt cuvânt de avertizare pentru ei? Nu, spiritul lui timid; deja se prăbușește, așa cum obișnuiau să facă atunci când se trezea cu sentimentul că ceva i se trage peste el, că era înșelat - așa cum obișnuia să spună mama lui când se ținea cu un picior. tânărul Torvald la podea și se uită la el în timp ce el se zvârcoli și se bate (în mare parte un act, desigur; cântărea cam la fel de mult ca un câine de pază, fără mușcătură). Am îngăduit, dragă băiat, și când voi

ajunge la fundul lucrurilor și toate necazurile sunt pe masă, de ce, pe cine voi găsi ascuns în dulap?

Dulcea lui mama nu a stăpânit niciodată metafora extinsă, binecuvântați-o.

Dintr-o dată, prea descurajat ca să-și anunțe sosirea, Torvald Nom se îndreptă spre biroul său, dornic să se cațere peste birou și să se planteze pe scaun, unde putea moșteni până la sunetul soneriei de prânz. Cel puțin bucătarii pe care îi angajase le cunoșteau treaba.

Lasă-l acolo, acum, și călărește o ultimă undă, dincolo de oraș, spre vest, de-a lungul lacului, până la o groapă prăfuită și plină de fum, unde cei mai puțin privilegiați au muncit prin viața lor scurtă pentru a ține creaturi precum Gorlas Vidikas și Humble Measure la nivelul de confort și dreptul pe care îl considerau drept. Și, pentru a fi corect, ei au muncit și ei pentru a contribui la sentimentul general de civilizație, care se măsoară în mod normal prin mijloacele tehnice, un sentiment de progres și noțiunea de stabilitate structurală, puțin din care lucrătorii menționați ar putea experimenta ei înșiși, cu excepția indirectă.

Copilul Harllo a fost biciuit de zece ori pentru că este locuri în care nu ar fi trebuit să fie, iar această pedeapsă a fost suficient de aprigă încât să-l lase prostrat, întins pe burtă pe patuț, cu unguente groase care se topeau încet în rănile de pe spate.

Bainisk primise un bici la umărul stâng, ceea ce avea ca rezultat a treia astfel de cicatrice pentru neglijarea responsabilităților sale de supraveghetor în Chuffs, iar acum a venit să stea lângă Harllo, studiindu-și tânărul comandant într-o tăcere care se întinse.

Până când, în cele din urmă, Harllo a spus: „Îmi pare rău, Bainisk...”

'Nu-ți fă griji. Vreau doar să știu ce ai de gând. Nu credeam că vei păstra secrete față de mine, chiar nu am făcut-o. Venaz spune „Ți-am spus”. Spune că nu ești bun, Mole, și că ar trebui să te împing la echipajele de dragă.

Tinerii nu au trăit mult în echipajele de dragă. — Venaz vrea să fie din nou cea mai bună aluniță a ta.

— Știu asta, doar că el a crescut prea mare.

„Oamenii ca el nu le plac niciodată oameni ca mine”, a spus Harllo. Acesta nu a fost un scâncet, ci doar o observație.

— Pentru că ești mai deștept decât el și a fi mai în vârstă nu înseamnă nimic, înseamnă că e chiar și mai rău, pentru că în mintea ta deja ai trecut de el, de noi toți,

poate. Ascultă, Harllo, i-am mai văzut pe unii ca tine, intrând, trecând. Sunt bătuți, bătuți proști. Sau ajung să fie uciși. Poate că încearcă să fugă, poate că se opun șefilor de groapă pentru ceva. Inteligența ta este ceea ce te va ruina, înțelegi?

— Da, Bainisk. Imi pare rau.'

— De ce te-ai strecurat înapoi în tuneluri?

Putea să-i spună totul. În acest moment, mi s-a părut că este corect de făcut. Dar Harllo nu mai avea încredere în asemenea sentimente. Explicarea a fost periculos. Le-ar putea pune pe toți în și mai multe probleme.

— Cărai oase, spuse Bainisk. — Oasele alea sunt blestemate.

'De ce?'

— Pur și simplu sunt.

— Dar de ce, Bainisk?

— Pentru că au fost găsite acolo unde nu aparțin oase, de aceea. Atât de jos, este imposibil ca cineva să le îngroape – și, în plus, cine ar îngropa animalele moarte? Nu, acele oase, sunt de la demoni care trăiesc în stâncă și în întuneric. Chiar jos cu rădăcinile pământului. Nu le atingi, Harllo, și nu încerci niciodată să le pui înapoi.

Deci asta era ceea ce Bainisk bănuia că face, atunci? 'Am fost. . Mi-a fost frică”, a spus Harllo. — Parcă deranjam morminte sau ceva de genul ăsta. Și de aceea au fost atât de multe accidente în ultima vreme...

„Accidentele se datorează faptului că noul șef ne împinge prea tare, în tunelurile cu tavanele crăpate și aerul urât – genul de aer care te face să vezi lucruri care nu sunt reale”.

— Cred că poate asta mi s-a întâmplat.

— Poate, dar, iar el se ridică, nu cred.

A plecat atunci. Mâine, Harllo era de așteptat să se întoarcă la muncă. Îi era frică de asta, din moment ce îl durea spatele atât de mult, dar ar fi făcut-o, pentru că i-ar fi ușurat lucrurile pentru Bainisk, care fusese pedepsit când nu ar fi trebuit. Harllo ar lucra foarte mult, indiferent de durere și tot; ar munci foarte mult, așa că Bainisk i-ar plăcea din nou.

Pentru că, în acest loc, fără să te placă nimeni, nu prea avea rost să mergi.

Întins pe burtă, proaspăt într-un alt an de viață, Harllo a simțit că nicio undă nu-l ajunge din lumea exterioară. În schimb, se simțea singur. Poate că pierduse un prieten pentru totdeauna și asta i se părea rău. Poate că singurul

lui prieten era un schelet uriaș din adâncurile minelor, care ar fi putut să plece cu picioare noi, să fi dispărut în întuneric și tot ce trebuia să-și amintească Harllo de el era o mână de unelte ascunse sub pătuțul lui.

Pentru un copil, gândirea la viitor a fost un lucru dificil, deoarece majoritatea gândurilor despre viitor se construiau pe amintiri ale trecutului, fie în continuare, fie servind drept contrast, iar un copil deținea puține amintiri din trecutul său. Lumea era într-adevăr timidă; îndreptată înainte și înapoi. Măsurați-l de la degetele de la picioare până în vârful capului, ciufuliți mopul de păr în trecere și, când nimic altceva nu este posibil, sperați la ce este mai bun.

În strălucirea slabă de fosfor care strică stânca, un T'lan Imass se ridică în picioare și se ridică ca cineva care uitase cum să meargă. Fe shy;murs groși și curbat ale emlavei l-au forțat să se aplece pe jumătate, de parcă ar fi fost pe cale să-l lanseze timid înainte, și mingea crestă a oaselor lungi, unde se odihnea în priza fiecărui șold. , scotea sunete de măcinat în timp ce se lupta pentru echilibru.

Vrăjitorie necunoscută, asta. Observase cum țesutul de legătură se reîmpletise, la început, slab la aceste oase extraterestre și ajunsese să înțeleagă că astfel de cozi de timide erau un fel de îngâmfare. Ritualul a forțat animația cu puțină subtilitate și orice ajustări fizice au avut loc s-au desfășurat într-un ritm de melc, deși incompletitudinea lor actuală părea să nu aibă niciun efect asupra capacității lui de a-și așeza greutatea pe aceste noi picioare, chiar și de a le muta în primul său pas zguduitor. apoi al doilea lui.

Sunetele de măcinare aveau să se estompeze în timp, bănuia el, pe măsură ce mingea și priza erau uzate într-un chibrit, deși bănuia că nu va sta niciodată la fel de drept ca odinioară.

Nu conteaza. Dev'ad Anan Tol a fost din nou mobil. Și în timp ce stătea în picioare, un val de amintiri s-a ridicat în el într-un val întunecat.

Ducând la acel ultim moment, cu Tiranul Jaghut, Raest, stând în fața lui, buzduganul mânjit de sânge într-o mână, în timp ce Dev'ad se zvârcolea pe podeaua de piatră, picioarele zdrobite pentru totdeauna.

Nu, nu fusese aruncat dintr-o corvadă. Uneori, era necesar să minți.

Se întrebă dacă armele pe care le făcuse, cu atâta vreme în urmă, mai rămâneau ascunse în locul lor secret. Nu departe. După o clipă, T'lan Imass porni. Picioarele zgârâind, întregul corp înclinându-se dintr-o parte în alta.

Chipul neomenesc al lui Raest se răsuci indignat. Revoltat. Sclavii au fost întotdeauna sclavi. Nimeni nu se putea ridica să-l provoace pe stăpân. Nimeni nu putea îndrăzni să pună la cale căderea stăpânului, nimeni nu putea să se apropie atât de aproape ca Dev'ad. Da, un ultraj, o crimă împotriva legilor naturii însăși.

— Te rup, T'lan. Te las aici, în această groapă de întuneric etern. A muri. A putrezi. Nimeni nu va ști un cuvânt despre ambiția ta nebună. Toată cunoașterea despre tine va dispărea, va dispărea. Nimic din voi nu va rămâne. Să știi asta, dacă aș putea să te țin în viață aici jos pentru totdeauna, aș face – și nici măcar acea tortură nu ar fi suficientă. În indiferența mea forțată, T'lan, stă mila.

Vedeți-mă acum. Ți-am supraviețuit, Raest. Și acolo, vechi prietene, zace mila mea .

A venit în locul secret, o crăpătură adâncă în zid, în care a ajuns. Mâna i s-a închis în jurul unei lame grele și ondulate, iar Dev'ad a târât arma afară.

T'lanul cunoștea piatra, piatra care era apă și apa care era piatră. Fii timid, tânji de Jaghut.

A ridicat sabia pe care o făcuse cu nenumărate mii de ani în urmă. Da, avea forma de silex, crestele înconjurând fiecare fulg lovit de pe margine, modulațiile ondulate ale descuamării paralele și flutele gemene care se întindeau pe fiecare parte a unei coloane dorsale ondulate. Baza coarnelor care forma prinderea era acum mineralizată, o greutate cât mai reconfortantă și plăcută.

Forma de silex într-adevăr. Și totuși, această sabie era făcută din fier, călită în focurile sfinte ale lui Tellann. Ineficientă la rugină, la putrezire, uriașa armă era nuanța primei nopți, cerul albastru adânc odată ce lumina finală a soarelui înecat se stingea. În momentul nașterii stelelor, da, asta era culoarea acestei lame.

Îl sprijini de perete și întinse din nou mâna în crăpătură, scoțând un cuțit asortat – puternic ca o sabie scurtă. Tecile de piele putrezisera de mult în praf, dar avea să facă altele noi în curând.

Tiranul de odinioară dispăruse. Așadar, undeva aproape, aștepta un tron gol.

În așteptarea lui Dev'ad Anan Tol. Care fusese cândva infirm, dar nu mai era infirm.

Ridică ambele arme sus, pumnalul în mâna dreaptă și sabia în stânga. Slashuri din prima noapte, în momentul nașterii stelelor. Fier în formă de piatră, fier în formă de piatră care este apă și apă care este piatră și piatră care este fier. Tirania Jaghut în mâinile unui T'lan Imass.

Zeii sunt proști, vai, în a crede că fiecare piesă din joc este cunoscută. Că regulile sunt fixate și acceptate de toți; că fiecare pariu este numărat și marcat, expus și strălucește pe masă. Zeii își întind căile perfecte către tronurile perfecte, fiecare reprezentând puterea perfectă.

Zeii sunt proști pentru că nu le trece niciodată prin minte că nu toată lumea folosește cărări.

CAPITOLUL 14

Sub scutul stricat al cerului
Bărbatul stă într-o şa neagră deasupra unui cal negru
Părul lui lung şi cărunt se întindea în jurul cârmei de fier
Neştiind nimic despre cum a ajuns să fie aici
Numai că acolo unde a ajuns el nu este nicăieri
Şi unde trebuie să meargă este probabil aproape
Barba lui este de culoarea zăpezii murdare
Ochii lui sunt ochi care nu se vor dezgheţa niciodată
Sub el calul nu respiră
Nici omul şi vântul nu geme în gol
De-a lungul adânciturii zgomotului său ruginit
Şi este prea mult să treci la abordare
De călăreţi unul din dreapta lui, altul din stânga lui
Pe caii morţi cu ochii goali ei ţin frâu
Taci cu o stranie familiaritate
Flancând uşor comanda lui naturală
Sub aceste trei pământul este lipsit de viaţă
Şi în interiorul fiecărei cenuşă este agitată în murdărie
De amintiri sumbre care alunecă strecurându-se spre regret
Dar totul a trecut şi caii nu se mişcă
Şi aşa se uită în dreapta cu fălcile strânse
La privirea cu un singur ochi pe care o ştia cândva, deşi nu bine
Răspunzând zâmbetului ironic cu nevoie bruscă
Aşa că întreabă: „Aşteaptă, caporale?”
— Moştenit şi liber pe câmpia moartă, sergent,
Şi nu asta ai vrut?
Pentru asta, nu poate decât să ridice din umeri şi să-l privească pe celălalt
— Văd hainele dumneavoastră şi vă cunosc, domnule, dar nu văd.
Barba neagră şi faţa întunecată, o sprânceană ca bazaltul crăpat
Un bărbat greoi în armură în care puţini puteau rezista
Şi întâmpină respectul cu o grimasă
— Atunci ştii, dacă vrei, Brukhalian al Săbiilor Gri.
Sub aceste trei tunete călăreşte pământul nedovedit

Nimic brusc, decât să crească ca o inimă care se trezește
Și ecourile se rostogolesc de pe scutul de deasupra capului
Pe măsură ce fierul reverberează încărcătura a ceea ce trebuie să fie
— Deci încă o dată, Bridgeburners mărșăluiesc spre război.
La care Brukhalian adaugă: „Prea săbiile gri care au căzut
Și acesta pe care îl numești caporal a renăscut doar pentru a muri,
O punte nouă făcută între tine și mine, bunule domnule.
Ei se întorc apoi pe monturile lor care nu respiră
Pentru a trece în revistă rândurile aranjate în masă granuloasă pe câmpie
Mai departe spre război de unde și ce fuseseră odată
Când tot ce se știa este tot ce se știe din nou
Iar în acest loc nu înflorește niciodată erica
Sângele care trebuie vărsat nu se revarsă și nu curge niciodată
Iskar Jarak, Pasărea care fură, stă călare pe un cal negru
Și pare să comandă încă o dată

Sabie și scut, Fisher kel Tath

Fericirea pe o plajă de nisip încălzită de soare, pe o insulă îndepărtată, se dovedește plictisitoare pentru sufletele obișnuite cu stimularea și entuziasmul. Cu cât insula este mai mică, cu atât scena se stinge mai repede. Așa că a concluzionat Gruntle după ce și-a încheiat al treizecilea cerc în jurul marginii albe a țărmului, trecându-se fascinat de propriile sale urme, mai ales când a sosit un nou set pentru a-și urmări calea. Oricât de nesimțit și plictisitor devenise, trecu o clipă până când îi trecu prin minte să se oprească și să se întoarcă, să-l vadă pe cel care îl urmărea acum.

Maestrul Quell transpira, gâfâia, se lupta prin nisipul moale, în timp ce probabil timid lupta toată viața, câte un pas șuierător. Era ars de soare pe o parte a corpului, pe față și pe gât, antebrațul, glezna și piciorul dezgolit, rezultatul adormirii într-o poziție neînțeleaptă. Că îl urmărea pe Gruntle de ceva timp era clar, deoarece urmele

lui completau o întreagă circumlocuție, lăsându-l pe Gruntle să se întrebe de ce bărbatul nu strigase pur și simplu să-i capteze atenția. Într-adevăr, dacă Gruntle nu ar fi observat de unul singur noua potecă, ar fi putut foarte bine să ocolească toată ziua, unul urmărind, celălalt pur și simplu mergând într-un ritm pe care urmăritorul nu-l putea atinge.

— Un simplu strigăt, spuse el în timp ce bărbatul se apropia.

„Nu am vrut, uh, să atrag atenția excesivă asupra noastră."

— Nu suni bine.

'Eu am nevoie să fac pipi.'

'Apoi-'

'Nu pot. Ei bine, pot, dar intermitent. În general, când nu mă gândesc la asta.

'Ah. Un vindecător ar putea...

'Da da stiu. Nu-ți fă griji. Asculta-'

— Stăpâne Quell, spuse Gruntle, acesta nu a fost modalitatea de a evita atenția excesivă – toți ceilalți stau chiar acolo, la umbra trăsurii și ne urmăresc de ceva vreme. Eu, cel puțin. Ei bine, frații Bole îmi fac semn cu fiecare pasă pe care o fac.

Amândoi s-au uitat în sus și, desigur, Jula și Amby i-au făcut cu mâna.

Maestrul Quell și-a frecat fața bicoloră, roșie și păstoasă. — Am nevoie de o escortă.

'Pentru ce? Spre ce?'

— Înapoi pe tărâmul morților. Nu, nu în trăsură. Doar tu și cu mine, Gruntle. Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie doar, ăă, să intrăm. O privire rapidă în jur, apoi înapoi.

'Și apoi?'

Sprâncenele lui Quell se ridică. 'Apoi? Ei bine, ne reluăm călătoria, desigur.

— Vrei să te escortez în tărâmul lui Hood, ca ce, bodyguard?

Bărbatul s-a încrețit ușor. „Acordul de acționar pe care l-ați încheiat cu Breasla include sarcini discreționare, așa cum sunt atribuite de Pilot."

Gruntle a ridicat din umeri. — Mă întrebam, maestru Quell, la ce ar putea fi de folos, având în vedere că tărâmul este inundat de mase turbite de cadavre mizerabile.

— Am spus că mergem în liniște!

— L-am putea întreba pe pasagerul pe care l-am luat acolo.

'Ce? Oh, mai este aici?

— Sub palmieri.

— Sub ei? Doar un mort ar putea fi atât de prost. Bine, să vedem ce putem afla, dar mai trebuie să văd unele lucruri pentru mine.

Restul echipajului, împreună cu Mappo, i-au privit mergând spre palmierii gemeni, trecând în umbra lor pentru a sta - nervos - în fața strigoilor slăbit, cu strigoi timizi, care strângeau nucile de cocos în piramide ca un timizi catapultei; ție. Chiar și în timp ce lucra, fără să-și țină seama de noii săi oaspeți, o altă nucă a bătut puternic pe nisipul din apropiere, făcându-i pe Gruntle și Quell să tresară.

— Tu, spuse Quell.

Fața îngrozitoare se uită în sus cu ochii micșorati. 'Îți plac astea? Modele. Îmi plac modelele.

— Mă bucur pentru tine, mormăi Quell. — De cât timp ești mort?

— Cât durează o rădăcină pivotantă?

'Ce? Ei bine, arată-mi-o și voi ghici.

— Are de trei ori lungimea tulpinii de deasupra pământului. În arbustul baraka, oricum. Se menține raportul pentru alte plante? Ar trebui să aflăm?

'Nu. Mai târziu, vreau să spun. Uite, ai mărșăluit cu toți ceilalți din tărâmul lui Hood. De ce? Unde mergeați cu toții? Sau provin de la? Hood însuși a fost cel care te-a supus timid? Le poruncește acum tuturor morților?

— Hood nu comandă niciodată.

— Așa am crezut, dar...

— Dar acum a făcut-o.

Quell făcu ochii mari. 'El are?'

„Cât de lat este cerul? Cât de adânc este oceanul? Mă gândesc la aceste lucruri, tot timpul.

Gruntle l-a observat pe Stăpân căscată, ca un pește pe plajă, și așa a întrebat: „Cum te numea când erai în viață, domnule?”.

'Numele meu? nu-mi amintesc. Fiind în viață, vreau să spun. Dar trebuie să fi fost, odată. Numele meu este Cartograf.

— Asta sună mai degrabă ca o profesie.

Cadavrul și-a zgâriat fruntea, fulgi de piele fluturând în jos. — Da. O coincidență extraordinară. La ce se gândeau părinţii mei?

— Poate că nu ești decât confuz. Poate că ai fost cartograf, instruit în realizarea de hărți și altele.

— Atunci a fost înțelept că m-au numit așa, nu-i așa? Părinți inteligenți.

— Ce a poruncit Hood despre tine, cartograf?

„Ei bine, el a spus „Vino” și nimic mai mult. Nu a fost o comandă care să creeze confuzie sau argumente cu privire la interpretare. O comandă simplă. Chiar și câinii înțeleg asta, cred. Câini și rechini. Am găsit șaptesprezece specii de crustacee pe această plajă. Dovada că lumea este rotundă.

O altă nucă bătută în nisip.

— Ne tulburăm această insulă cu prezența noastră, spuse cartograful. Copacii sunt atât de furioși încât încearcă să ne omoare. Desigur, sunt deja mort. S-a urcat în picioare, bucăți căzând ici și colo, și a spălat nisipul și pielea de pe mâini. 'Putem pleca acum?'

— Da, spuse maestrul Quell, deși ochii îi erau încă puțin sălbatici. „Ne întoarcem pe tărâmul lui Hood și suntem bucuroși să te luăm cu noi”.

— Oh, nu, nu mă întorc acolo. Nu este timpul.

— Da, este și da, ești, spuse maestrul Quell.

— Nu, nu este și nu, nu sunt. Hood a dat o a doua comandă, una doar pentru mine. El a spus „Du-te” și așa am făcut. Nu e timpul. Până nu va fi, rămân cu tine.

— Toți cei care merg cu trăsura, spuse Quell mârâind, trebuie să lucreze pentru acest privilegiu.

— Da, şi am început. Și făcu un semn spre piramidele de nucă de cocos. — Aveți plase strânse pe părțile laterale ale vagonului, probabil pentru a ține oamenii la bord. Dacă trebuie să traversăm apa, atunci ar trebui să plasăm aceste nuci în interiorul menționat. Ca dispozitive de plutire, în cazul în care cineva este spălat peste bord. Făcu o mișcare grea de timiditate cu brațele sale slăbite. — Cu o linie atașată pentru recuperare.

— S-ar putea să funcționeze, spuse Gruntle.

— Zei de jos, mormăi maestrul Quell. — Bine, nu mă cert cu un mort. Gruntle, trage-ți armele. Acum mergem.

— Armele mele?

'Doar în cazul în care. Și acum, nu mai vorbim!

Quell a modelat un portal în lăcașul lui Hood, care nu era decât o felie subțire și alungită, ca o despărțire de perdele, din care ieșea o suflare rece și neînsuflețită, aruncând timid nisipul în aer. Cu ochii usturați, Gruntle se

uită înapoi chiar înainte de a-l urma timid pe mag în chirie. Și le-am văzut pe Amby și pe Jula cu mâna.

Au ieșit pe vârful unui deal, unul dintr-o coloană lungă de dealuri, fiecare atât de asemănător cu celălalt, încât ar putea avea tumule enorme, deși de ce ar fi acolo tumule în tărâmul morții Gruntle nu și-a putut imagina.

În valea dinaintea lor, bazinul larg era un râu solid de figuri cenușii, zeci de mii în marș. Fanioane zdrențuite atârnau de standarde, parcă nu erau impermeabile la vântul gemetat. Armele sclipeau în fulgerări stinse.

— Zei de jos, mormăi Quell. — El adună întreaga gazdă.

— Așa arată, a încuviințat Gruntle, simțindu-se ca un idiot cu scranelele în mâini. Le-a strecurat înapoi în teaca sub mâner. — Ne coborâm?

'Prefer să nu.'

'Bun. Ai văzut destul? Putem merge acum, maestru Quell?

— Uite, se apropie un călăreț.

Calul era în mod evident la fel de mort ca și omul care îl călărea, slăbit și ofilit, mai timid acolo unde părul se zărise. Amândoi purtau armură, pielea fiartă pătată și crăpată, zbârnâind pe curele de piele uzate în timp ce urcau panta. O pelerină zdrențuită se ridică ca o aripă zdrențuită în spatele războinicului. Pe măsură ce se apropiau, Gruntle înjură pe sub răsuflare. — Poartă o mască – e un blestemat de Seguleh! Și a întins mâna după armele lui...

„Respirația zeilor, Gruntle, nu face asta!”

A fost o luptă să-și coboare brațele. Sângele lui Gruntle se simțea fierbinte ca focul în venele lui – fiara din el voia să se trezească, să arate căptușele ridicate și colții descoperiți. Bestia a vrut să provoace asta. . *lucru.* Tremurând, el nu făcu nicio mișcare în timp ce călărețul își împinge calul peste creastă la o duzină de pași în dreapta lor, ferăstrăind frâiele și făcându-l pe fiară să-i înfrunte.

„Acum, asta înseamnă viață!” urlă Seguleh, înclinându-și capul pe spate pentru a-și pierde un râs maniac. Apoi se aplecă pe şa şi îşi înclină capul, cu părul lung şi murdar legănându-se ca frânghiile. — Ei bine, se amendă el într-un bubuit amuzat, nu chiar. Dar destul de aproape. Destul de aproape. Spuneți-mi, muritorilor, vă place armata mea? Fac. Știați singurul lucru împotriva căruia trebuie să lupte un comandant - mai mult decât orice inamic de pe câmpie, mai mult decât orice criză personală de voință sau încredere, mai mult decât vremea nefavorabilă, lanțurile de

aprovizionare rupte, ciuma și toate celelalte? Știți cu ce un comandant duce război veșnic, prieteni? Iti voi spune. Adevăratul dușman este *frica.* Frica care bântuie pe fiecare soldat, care bântuie chiar și fiarele pe care le călăresc. Ridică o mână cu mănuși și făcu semn către valea de dedesubt. — Dar nu cu *această* armată! Oh nu. La urma urmei, frica aparține celor vii.

— La fel ca în cazul T'lan Imass, spuse Gruntle.

Întunericul din găurile alungite ale ochilor măștii părea să strălucească în timp ce Seguleh-ul și-a fixat atenția asupra Gruntle. — Puiul lui Trake. Acum, nu ai vrea să încrucișezi lamele cu mine? Un hohot de râs. — Da, la fel ca la T'lan Imass. Este vreun timid, iar Jaghut a dat înapoi?

Maestrul Quell și-a dres glasul. — Domnule, spuse el, ce nevoie are Hood de o armată? Va purta el acum război împotriva celor vii?

— De-ar fi, răspunse Seguleh cu un mormăit. — Nu-ți aparține aici – și dacă trăgi trăsura ta infernală înapoi aici în curând, te voi căuta eu însumi. Și atunci pisicuța care scuipă a lui Trake de aici își poate îndeplini dorința disperată, hah! Se răsuci în şa. Alți călăreți se apropiau. 'Priveste-i pe ei. Câinii mei de pază. „Fii rezonabil”, într-adevăr. I-am tăiat în bucăți pe acești doi intrusi? Nu am. S-a dat dovadă de reținere. S-a confruntat încă o dată cu Gruntle și Quell. — Vei confirma asta, da?

— Dincolo de a-l instiga pe Gruntle aici, spuse Quell, da, presupun că putem.

— A fost o glumă! strigă Seguleh.

— A fost o amenințare, îl corectă Quell, iar Gruntle fu impresionat de curajul brusc timid al bărbatului.

Seguleh și-a înclinat capul, de parcă și el ar fi aruncat o nouă măsură asupra magului. — O, dă-ți căruța oriunde vrei, atunci, vezi dacă îmi pasă.

Trei călăreți au urcat pe vârf și, încetinindu-și caii la mers, s-au apropiat de locul unde aștepta Seguleh, care stătea acum prăbușit ca un bătăuș bătut de sprâncene.

Gruntle tresări, făcu un pas involuntar înainte. — Toc Anaster?

Zâmbetul soldatului cu un singur ochi era încordat. — Bună, vechi prieten. Îmi pare rău. Poate veni un timp pentru asta, dar nu este acum.

Gruntle se întoarse, tocit de tonul rece – chiar aspru – al lui Toc Anaster. — Eu–nu știam.

„A fost o moarte dezordonată. Amintirile mele rămân prea ascuțite. Gruntle, transmite acest mesaj zeului tău: *nu*

e mult timp. '

Gruntle se încruntă. — Prea criptic. Dacă vrei să-ți transmit cuvintele, va trebui să faci mai bine decât atât.

Singurul ochi al lui Toc Anaster – înspăimântător prin lipsa de viață – sa îndepărtat.

— Nu poate, spuse călărețul mijlociu și era ceva familiar în fața din spatele pomeților cârmei. — Îmi amintesc de tine din Capustan. Gruntle, servitorul ales al lui Treach. Zeul tău este confuz, dar trebuie să aleagă și în curând.

Gruntle a ridicat din umeri. „Nu are rost să-mi aduci toate astea. Trake și cu mine, nu suntem cu adevărat în termeni de vorbire. Nu am cerut nimic din toate astea. Nici nu vreau...

'Hah!' lătră Seguleh, răsucindu-se spre călărețul din mijloc. — Auzi asta, Iskar Jarak? Lasă-mă să-l ucid!

Iskar Jarak? Se pare că îmi amintesc că avea un alt nume. Una dintre acelea ciudate, comune soldaților Malazan – ce era acum?

— Păstrează-ți mânia pentru Skinner, răspunse Iskar Jarak calm.

„Skinner!” urlă Seguleh, învârtindu-și calul cu sălbăticie. — Atunci unde este el? am uitat! Hood, ticălosule, m-ai făcut să uit! Unde este el?' I-a înfruntat pe cei trei călăreți. — Toc știe? Brukhalian, tu? Să-mi spună cineva unde se ascunde!

'Cine ştie?' spuse Iskar Jarak. — Dar există un lucru sigur.

'Ce?' a cerut Seguleh.

— Skinner nu este aici, pe acest deal.

'Bah!' Seguleh a împins pinteni în flancurile fără sens ale calului său. Animalul s-a năpustit oricum înainte, aruncându-se de pe vârful dealului și năvălind în jos, ca un av timid;

Râsete blânde din partea lui Brukhalian, iar Gruntle văzu că până și Toc rânjea – deși tot nu își întâmpina privirea. Acea moarte trebuie să fi fost într-adevăr teribilă, ca și cum lumea ar avea un singur răspuns, un singur mod de a pune capăt lucrurilor și orice lecții s-ar putea desprinde din asta nu a ușurat spiritul. Noțiunea l-a lăsat să se simtă mohorât.

Era un blestem obișnuit să te simți necurat, dar acel blestem ar fi de nesuportat dacă nu aștepta nicio curățare, dacă nu în momentul morții, apoi după. Privind timid la aceste cadavre animate, Gruntle nu a văzut nimic de

mântuire, nimic de epurat - vinovăție, rușine, regrete și durere, toate se învârteau în jurul acestor figuri ca un nor nociv.

„Dacă să fiu ucis mă duce cu tine”, a spus el, „prefer să mă descurc fără”.

Cel pe nume Iskar Jarak s-a aplecat obosit peste marele corn de șa din Seven Cities. — Completez, cu adevărat. Spune-mi, crezi că toți ne-am câștigat odihna?

'Tu nu?'

— Ți-ai pierdut toți adepții.

'Eu am.' Gruntle văzu că Toc Anaster îl privea acum, fix, ascuțit ca un pumnal.

'Ei nu sunt aici.'

Se încruntă la Iskar Jarak. — Și ar trebui să fie, presupun?

Brukhalian a spus în cele din urmă: „Este doar atât. Nu mai suntem atât de siguri.

— Stai departe de tărâmul lui Hood, spuse Toc Anaster. — Poarta este. . închis.'

Începu maestrul Quell. 'Închis? Dar asta e ridicol! Hood îi îndepărtează acum pe morți?

Singurul ochi al lui Toc ținea pe Gruntle. — Granițele sunt pecetluite pentru cei vii. Vor fi santinele. Patrule. Intruziunile nu vor fi tolerate. Unde mărșăm, nu poți merge. Nu acum, poate niciodată. Stai departe, până când îți ia alegerea. *Stai departe.* '

Și Gruntle văzu atunci, în cele din urmă, angoasa care îl cuprinse pe Toc Anaster, teama și spaima adâncă până la oase. A văzut cum avertismentul bărbatului era într-adevăr un strigăt către un prieten, de la unul deja pierdut, deja condamnat. *Salveaza-te. Fă doar asta și totul va merita - tot ce trebuie să facem, războiul pe care trebuie să-l căutăm. La naiba, Gruntle, dă-i acestui* sens.

Quell trebuie să fi simțit ceva din aceste curente subterane feroce, pentru că apoi se înclină în fața celor trei călăreți. — Îți voi transmite mesajul. Tuturor piloților breslei de comerț Trygalle.

Pământul părea să se miște neliniștit sub cizmele lui Gruntle.

— Și acum ar fi bine să pleci, spuse Brukhalian.

Dealul gemu – și ceea ce Gruntle și-a imaginat ca fiind un vertij interior se dezvăluia acum ca un adevărat cutremur al pământului.

Maestrul Quell avea ochii mari și își întinse mâinile în lateral pentru a rămâne echilibrat.

La capătul îndepărtat al șirului de dealuri, o erupție masivă a tunat, ridicând pământul și pietrele spre cer. Din movila ruptă s-a înălțat ceva, dând gheare libere, timid față de păcat; gât și căscată, fălci pocnind, aripi întinse larg-

Dealul tremura sub ei.

Cei trei călăreți își făcuseră caii cu roți și acum coborau pe pantă.

— Omul!

— O clipă, la naiba!

Un alt deal a explodat.

Al naibii de tumule în regulă! Ținând în brațe dragoni morți! 'Grabă-'

'Liniște!'

Portalul care s-a deschis era zdrențuit, marginile ondulate ca prinse de furtună.

Dealul din dreapta lor și-a spart flancurile. Un cap masiv în formă de pană a șters în direcția lor, os strălucitor și frânturi de piele uscată...

' *Omult!* '

'Merge! Trebuie să-'

Dragonul se ridică din pământ în cascadă, membrele anterioare sfâșiind în pământ. Leviatanul venea după ei.

Nu – vine pentru portal – Gruntle îl prinse pe maestrul Quell și îl târă spre chirie. Magul s-a zbătut, țipând – dar orice ar fi căutat să spună s-a pierdut în șuieratul asurzitor al dragonului în timp ce acesta se trânti înainte. Capul s-a apropiat, cu fălcile largi, iar Gruntle, cu Quell în brațe, s-a aruncat pe spate, aruncându-se în portal...

Au ieșit la o înălțime de două ori mai mare decât un bărbat deasupra plajei de nisip, prăbușindu-se timizi, coborând în jos pentru a lovi puternic într-o încurcătură de membre.

Strigăte de la ceilalți-

În timp ce balaurul strigoi sfâșie strigătul cu un strigăt pătrunzător de triumf, cap, gât, membrele anterioare și umerii, apoi o aripă a crăpat, extinzându-se larg într-o pânză enormă ruptă, vărsând pământ. A doua aripă a apărut la vedere

Maestrul Quell țipa, țesând cuvinte frenetice de putere, panica ridicându-i vocea din ce în ce mai mult.

Monstruozitatea tremura ca o naștere nesfântă, aruncată spre cer deasupra insulei. Pietre au plouat în nori. În timp ce vârful zdrențuit al cozii lungi s-a strecurat, chiria s-a închis.

ˆ

Intins pe jumătate în apă, pe jumătate pe nisipul tare, Gruntle se uită în sus, în timp ce creatura se îndepărta cu aripi, încă vărsând praf.

Acționarul Faint sosi, căzând în genunchi lângă ei. Se uita cu privirea la Maestrul Quell care se ridica încet, cu o privire uluită pe chipul lui.

— Al naibii de prostule, mârâi ea, de ce nu ai aruncat un blestemat de ham pe chestia aia? Tocmai ne-am pierdut drumul de pe această blestemată de insulă!

Gruntle se uită la ea. *Nebun. Toți sunt nebuni.*

Era o tensiune în poziția lui pe care ea nu o văzuse înainte. Se îndreptă spre est, peste peisajul vast al Câmpiei Locuințelor. Samar Dev a mai amestecat ceaiul, apoi a agățat vasul de pe cărbuni și a lăsat-o deoparte. Îi aruncă o privire lui Karsa Orlong, dar Toblakai era ocupat să reînnoiască sforile de piele ale unuia dintre mocasinii săi, ajutat într-un fel misterios de limba lui care se încremenise la vedere din colțul gurii – gestul era atât de copilăresc încât se întreba dacă nu-i bate joc de ea, conștient ca întotdeauna că ea îl studia.

Havok ieși în vizor dintr-un bazin din apropiere, vânătoarea lui în zori sfârșită. Ceilalți cai se mișcau nervoși în timp ce uriașa fiară se apropia cu capul sus, de parcă ar fi vrut să arate sângele care strălucea pe bot.

— Trebuie să găsim apă astăzi, spuse Samar Dev, turnând ceaiul.

— Aşa vom face, răspunse Karsa, ridicându-se acum pentru a testa etanşeitatea mocasinului. Apoi a băgat mâna sub pantaloni pentru a face câteva ajustări.

— Îți amintești că este acolo? ea a intrebat. — Iată ceaiul tău. Nu înghiți.

A luat paharul de la ea. — Știu că este acolo, spuse el. — Tocmai *îți reaminteam* .

— Respiraţia lui Hood, spuse ea, apoi se opri când Traveller părea să tresare.

Se întoarse spre ei, cu ochii încețoșați, departe. — Da, spuse el. — Scuipând ceva afară.

Samar Dev se încruntă. 'Da ce?'

Privirea i s-a limpezit, s-a îndreptat pentru scurt timp spre ea și apoi din nou. — Ceva se întâmplă, timid, zise el, apropiindu-se să ridice paharul de tablă. Se uită o clipă în jos, apoi sorbi.

— Întotdeauna se întâmplă ceva, spuse Karsa cu ușurință. „De aceea mizeria nu se odihnește. — Vrăjitoarea

spune că avem nevoie de apă – putem urmări valea, măcar pentru o vreme, deoarece se îndreaptă spre nord.

— Râul care l-a făcut a murit zece mii de ani, Toblakai. Dar da, direcția ni se potrivește destul de bine.

— Valea își amintește.

Samar Dev se încruntă la Karsa. Războinicul devenea din ce în ce mai criptic pe zi ce trece, de parcă ar fi fost depășit de ceva din ambivalența acestui pământ. Căci Câmpia Locuinței era prost numită. Întinderi vaste de. . nimic. Urme de animale, dar nu animale. Singurele păsări de pe cer erau acele vulturi care le urmăreau zilnic, făcând bucăți de răbdare. Cu toate acestea, Havok găsise pradă.

Câmpia Locuinței era un secret viu, limbajul său obscur și obișnuit să plutească ca valurile de căldură. Chiar și Traveler părea neliniștit cu acest loc.

Și-a scurs ultimul ceai și s-a ridicat. — Cred că pământul acesta a fost blestemat odată, cu mult timp în urmă.

— Blestemele sunt nemuritoare, spuse Karsa cu un mormăit disprețuitor.

— Vei opri asta?

'Ce? Vă spun ceea ce simt. Blestemul nu moare. persistă.

Călătorul a spus: „Nu cred că a fost un blestem. Ceea ce simțim este memoria pământului.

— O amintire sumbră, atunci.

— Da, Samar Dev, încuviinţă Traveller. „Aici, viața vine să eșueze. Fiare prea puține pentru a se reproduce. Proscriși din sate și orașe. Chiar și urmele caravanelor par să rătăcească pe jumătate pierdute — niciuna nu este folosită cu o consecvență, pentru că sursele de apă sunt rare, evazive.

— Sau vor să-i facă pe bandiți să ghicească.

— N-am văzut tabere vechi, a subliniat Traveler. — Nu sunt bandiți aici, cred.

— Trebuie să găsim apă.

— Așa ai spus, spuse Karsa, cu un rânjet enervant.

— De ce nu curățați resturile de micul dejun, Toblakai. Uimește-mă fiindu-mă timid. Ea se apropie de calul ei, adunând șaua pe drum. Putea trage un pumnal, putea să-și scape o parte din sângele ei, putea să se întindă în acest pământ uscat și să vadă ce era acolo de văzut. Sau putea să-și țină spatele întors, sinele închis. Cele două noțiuni se luptau una cu cealaltă. Curiozitate și trepi timiditate.

Ea a legănat șaua pe spatele lat al calului, și-a ajustat curelele și apoi a așteptat ca animalul să-și elibereze respirația ținută. Nimănui nu-i place să fie legat. Nu cei vii, poate nu cei morți. Odată, ea ar fi putut să-l fi întrebat pe Karsa despre asta, fie că doar pentru a confirma ceea ce știa deja – dar el îl îndepărtase timid de acea masă de suflete care se ținea în urma lui. Cumva, în ziua în care l-a ucis pe Em timid;peror. Oh, doi au rămas acolo, în acea sabie oribilă a lui.

Și poate că asta era diferit la el, își dădu seama ea. *Eliberare. Dar atunci, nu a început deja să colecteze mai multe?* Strânse cureaua, apoi se întoarse pe jumătate pentru a se uita la uriașul războinic, care folosea nisip pentru a curăța tigaia neagră, timidă, pe care gătise rădăcină de genunchi, provocând crusta pernicioasă cu o încruntătură beligerantă. Nu, nu simțea nimic – nu atât de atrasă pe cât își făcuse ea însăși. Astfel, să nu simți nimic nu a însemnat nimic, nu-i așa? Poate că se simțise în largul lui cu acele victime târâte în urma lui oriunde mergea.

Un astfel de bărbat nu ar trebui să zâmbească. Nu ar trebui să zâmbească sau să râdă niciodată. Ar trebui să fie bântuit.

Dar el era prea al naibii de arogant pentru a suferi bântuire, un detaliu care invariabil era timid, chiar dacă era atrasă de el (și nu era asta iritant în sine?).

— Îl mesteci, spuse Traveller, care venise nevăzută lângă ea și acum vorbea încet, „cum face un șacal cu un coarne. Nu atât de foame cât de obicei. Nu este atât de complicat pe cât crezi, Samar Dev.

— Oh, da, el este. Mai mult, de fapt.

Bărbatul s-a strâmbat în timp ce se apuca să-și înșeuze propriul cal. „Un copil târât în lumea adulților, dar nicio forță nu s-a pierdut. Fără slăbire a scopului. Este timid; este destul de tânăr, spuse Traveler, pentru a fi încă sigur. Despre viziunea lui, despre credințele sale, despre felul în care crede că lumea funcționează.

— Oh, deci exact când va ajunge lumea să-l lovească bine și puternic între picioare?

„Pentru unii, nu se întâmplă niciodată”.

Ea l-a privit. — Vrei să spui că nu este bine să te opui cu nedreptatea.

— Spun că nu te aștepta la dreptate, Samar Dev. Nu în lumea asta. Și nu în cel care va veni.

— Atunci ce te motivează atât de mult, Călător? Ce vă forțează fiecare pas, din ce în ce mai aproape de destinul

care vă asteaptă?

A trebuit să răspundă ceva timp, deși ea nu s-a înșelat să creadă că cuvintele ei au lovit ceva vulnerabil. Acești bărbați aici cu ea, erau blindați în toate privințele. Strânse curelele și lăsă coșurile. — Avem o escortă, Samar Dev.

'Noi facem? Vulturii?

— Ei bine, da, există și acestea. Marii Corbi.

La asta, ea miji spre cer. 'Esti sigur?'

— Da, dar vorbeam de o altă escortă.

'Oh, atunci cine? Și de ce nu se arată?

Călătorul se legănă pe cal și adună frâiele. Karsa terminase de împachetat echipamentul de tabără și acum îl înfrâna pe Havok. — Nu am niciun răspuns timid la aceste întrebări, Samar Dev. Nu presupun că cunosc mințile lui Hounds of Shadow.

Ea îl văzu pe Karsa Orlong aruncând o privire la asta, dar nu era nimic dezvăluit în expresia lui în afară de simpla curiozitate.

Doamne, mă înnebuneste!

— Ne vânează? întrebă Karsa.

— Nu, răspunse Traveler. — Cel puţin, nu eu, nici, îmi imaginez, vrăjitoarea noastră de aici.

Karsa a urcat pe calul său Jhag. „Astăzi”, a anunțat el, „nu voi călători cu tine. În schimb, voi găsi acești câini ai umbrei, pentru că vreau să-i văd pentru mine. Și dacă ei, la rândul lor, mă văd singur, atunci ar putea alege să-și explice dorințele.

— Acum, ce rost are asta? a cerut Samar Dev.

— M-am mai confruntat cu Hounds, spuse el. „Sunt bucuros să-i invit să se apropie, astfel încât să poată simți adevărul.”

— Nu este nevoie, spuse Traveller. „Karsa Orlong, Hounds au început ca escorta mea – una în adevăr – care mi-a fost acordată de Shadowthrone. Nu sunt interesați de tine, sunt sigur de asta.

Samar Dev se răsuci spre el. — Atunci de ce ai sugerat altfel?

Îi întâlni ochii și ea îl văzu strângând din dinți, mușchii fălcilor i se legau. — Ai avut dreptate, Vrăjitoare, spuse el, îl cunoști pe acest războinic mai bine decât mine.

Karsa pufni în râs. 'Ne vedem mai tarziu.'

L-au privit plecând.

Samar Dev a vrut să scuipe – ceaiul îi lăsase gura uscată, amară. — Probabil că o va face, mormăi ea, indiferent dacă le place câinilor sau nu.

Călătorul dădu pur și simplu din cap.

Skintick știa exact ziua în care a murit. Ultima bătălie teribilă dusă la Drift Avalii, cu patru dintre cei mai apropiați însoțitori ai săi căzând, fiecare dincolo de atingerea sa, fie timid, dincolo de propria viață pe care ar fi sacrificat-o pentru a le lua locul. Și în mijlocul apărării care se prăbușește, Andarist pășise înainte, făcându-se o piatră de foc pentru atacatorul Tiste Edur.

Moartea bărbatului pe care Skintick îl considera tatăl său i-a rămas în minte, ca o scenă pictată de vreun cronicar de momente abjecte, patetice. Și pe chipul acela trist și regretabil, îi văzuse pe toți rudele care căzuseră înainte, uciși fără niciun motiv la care merită să ne gândim – sau așa părea la vremea aceea. Barbarii cu pielea cenușie doreau tronul - poate că strângeau astfel de lucruri, ca și cum posesiunea conferea un drept, dar ce importanță avea? Aceste jocuri erau o prostie, fiecare trofeu o icoană absurdă simbolizând tocmai nimic dincolo de ego-ul furios al jucătorilor.

Suflete onorabile muriseră pentru asta și, odată ce durerea s-a spălat, ce mai rămânea decât această clădire dispreț pentru toate acestea? Apărând acest lucru, luptând pentru asta, câștigi timid într-un moment doar pentru a pierde în următorul. Carne crudă și magică care năvăli, sulițe care zvâcneau în trupuri, totul de valoare se revarsă pe pavajele prăfuite și panglicile de iarbă crescând exuberante între ele.

Lucrurile care au murit în el în acea zi ar fi considerate virtuți de cei mai mulți. Datoria își dezvăluise minciuna, spulberând sfințenia loialității și onoarei. S-au luptat pentru nimic. S-ar fi putut retrage, s-ar fi ascuns la intrarea decrepită a templului și să aștepte pur și simplu sosirea oamenilor, mai întâi a asasinilor și apoi a celui numit Călător și a adepților săi. Traveller, care i-a ucis pe toți suficient de proști încât să-i iasă în cale. A cărui sosire a făcut ca moartea lui Andarist – și moartea prietenilor săi – să nu aibă sens.

Cât de mult îl ura Skintick pe acel bărbat. Competența nu a fost un cadou când a sosit prea târziu.

Nici el nu mai credea în onestitate. A fi spus adevărul însemna să simți cătușele se închid pe gleznă. Adevărul a fost transmis cu așteptarea că va forța un singur curs de acțiune - la urma urmei, cum ar putea cineva să se îndepărteze cu onoare? Adevărul era folosit ca armă și tot

ce se putea face în apărare împotriva unui astfel de atac era să arunce un zid de minciuni. Minciuni de acceptare, capitulare. Se minți și pe sine. Că lucrurile au contat. Că ideile aveau monedă și simboluri meritau servitutea proștilor curajoși. Și că totul avea sens.

Nici nu credea în curaj. Oamenii s-au bazat pe curajul celorlalți pentru a culege orice profit și-și imaginau că au câștigat sau meritat, dar sângele vărsat nu a fost niciodată al lor, nu-i așa? Nu, acum îi era clar pentru Skintick. Virtuțile au fost lăudate pentru a asigura respectarea, pentru a încheia servitutea crudă și condamnabilă. Pentru a proclama sacrificiul altora - fiecare dintre ei a reprezentat locul celor care culegeau recompensele și astfel au fost plătiți cu suferință și durere.

Atât de măreția patriotismului.

Nu avea nimic din toate astea, nu mai avea, niciodata din nou. Și asta a fost ceea ce l-a făcut mort acum. Și, ca oricine pentru care nimic nu contează, acum i s-a părut profund amuzant multe din ceea ce vedea în jurul său. Comentariu șmecher, timiditate batjocoritoare și un ochi pentru oroarea adevăratei ironie, acestea erau lucrurile pe care le urmărea acum.

S-a întristat Anomander Rake pentru fratele său mort? Pentru Andarist, cine stătuse în locul lui? A scutit un gând pentru nenorocitul său icre, dintre care mulți erau acum morți? Sau stătea acum gras și disolut pe orice batjocură pe care și-a numit-o tronul, culegând toate recompensele sacrificiului final al fratelui său? *Și cea a verilor mei? Prietenii mei cei mai apropiați, care au murit fiecare pentru a apăra o posesie atât de valoroasă pentru tine încât putrezește într-un templu gol? Amintește-mi să-ți pun această întrebare când ne vom întâlni în sfârșit.*

Deși îl iubea pe Nimander – într-adevăr, îi iubea pe toți în această trupă jalnică (cu excepția Clipului, desigur) – Skintick nu s-a putut abține să nu observe cu o ilaritate tăcută așteptările timide ale sfârșitului sortit acestei călătorii. Toți au căutat siguranță și, fără îndoială, o bătaie în cap pentru serviciile prestate. Toți voiau să li se spună că sacrificiile lor au sens, valoare, sunt demne de mândrie. Iar Skintick știa că el singur va putea să vadă disprețul acoperit în ochii Fiului Întunericului, chiar și atunci când striga toate banalitățile necesare, înainte de a-i trimite în camerele lor mici, într-o aripă uitată a oricărui palat pe care îl ocupa acum Rake. .

Și apoi ce, rudele mele dragi? Alungați pe străzi pentru a rătăci în amurg, în timp ce prezența altora ne dezvăluie încet trupa, până când tot ce am fost cândva au devenit amintiri pline de praf, abia demne de ocazional remi;niscență, de vreo întâlnire anuală într-o tavernă. cu un acoperiș care curge, unde vom vedea cum ne-am lăsat fiecare de-a lungul anilor și ne vom îmbăta schimbând povești pe care le cunoaștem cu toții pe de rost, chiar dacă marginile devin tocite și toate culorile se scurg.

Desra este întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute larg, dar amorțeala din interior nu poate fi străpunsă așa și probabil știe, dar obiceiurile nu mor niciodată, pur și simplu poartă deghizări timide. Nenanda își va lustrui armele și armura în fiecare dimineață – îl vom vedea zgomotând păzind totul și nimic, cu ochii pestriți de verdi timid, gris și rugină. Aranatha stă într-o grădină plină de vegetație, hipnotizată timp de zece ani și numărând de o floare singuratică sub un copac; nu invidiem noi beatitudinea din ochii ei goali? Kedeviss? Ei bine, ea va relata disperarea noastră, moartea noastră sordidă. Să ne adună pentru noaptea la tavernă va fi singura ei sarcină cu orice înțeles – cel puțin pentru ea – și se va bate în tăcere față de neinteresul nostru turbulent și insipid.

Nimander, ah, Nimander, ce te așteaptă? Într-o noapte, vederea ți se va limpezi. O noapte mortală, devastatoare. Vei vedea sângele de pe mâinile tale, sângele dragului vicios Phaed. Și a atâtor alții, de vreme ce tu ai fost cel pe care l-am victimizat proclamându-te liderul nostru. Și în acea noapte, prietene, vei vedea că totul a fost degeaba și îți vei lua viața. Un turn, un pervaz de fereastră și o prăbușire prin întuneric pentru a obține inutilitatea poetică.

Skintick nu se putea găsi în acel viitor. Nu se aștepta să finalizeze această călătorie. Nu era sigur că și-ar fi dorit. Același cronicar care a pictat scene trecute le va picta și pe cele viitoare. Aceeași temă blestemată, reluată cu toată obsesivitatea unui vizionar care stropit orbii.

Un lucru era sigur. El nu ar permite nimănui să-și mai abuzeze vreodată virtuțile – chiar și acelea puține care au rămas, în starea lor dezordonată. Nu erau monedă, nu erau lucruri de măsurat, cântărite cu aur, pietre prețioase, proprietăți sau putere. Dacă nenorociții doreau toate astea, își puteau transpira propria transpirație și își puteau sângera propriul sânge pentru a o obține.

Ia-mă ca un cuțit și mă voi întoarce în mâna ta. Jur.

— Zâmbești, observă Nimander. — Imi face plăcere să văd asta viu și bine.

Skintick îi aruncă o privire. Moștenirea Bastionului a rămas în petele de sânge vechi, sub sarea care acum înghesuia mocasini și jambiere. Nimeni nu se sfiase amândoi să-și curețe echipamentul, atât de disperată era nevoia de a părăsi acel oraș. Totuși, ceva se schimbase în Nimander, dincolo de ororile lui saemenkelyk și altarul Zeului Muritor. De parcă simțul său de scop ar fi primit o nouă bătaie, ca un răsad nou călcat în picioare. De câte ori, se întrebă Skintick, putea Nimander să sufere asta, înainte ca o otravă fundamentală să-i schimbe însăși natura? Viziunea pe care a avut-o despre moartea finală a lui Nimander depindea de o anumită sfințenie a spiritului rămas, ceva prețios și rar care l-ar conduce la acel ultim act de disperare. Dacă era deja moartă sau malignă, atunci soarta lui Nimander ar deveni cu adevărat necunoscută.

A găsit ambiție? Oare otrava cinismului care se trezește în sufletul lui timid, îndepărtat? Acest lucru ar putea schimba lucrurile, își dădu seama Skintick. *S-ar putea să devină cineva pe care aș putea alege să-l urmăresc - da, pe calea aceea urâtă și de ce nu? Lăsați pe altcineva să sufere pentru câștigurile noastre, pentru o schimbare. Răsturnați-le în murdărie și vedeți cum le place inversarea dulce.*

Este destul de greu pentru a juca acel joc?

Sunt destul de greu să mă folosesc de el?

Găsiseră un cal pentru Clip, dar păstraseră căruța, cel puțin pentru această călătorie timidă, spre nord, de-a lungul marginii lacului sărat pe moarte. Nenanda stătea încă o dată pe banca ridicată, frâiele într-o mână, comutatorul în cealaltă. Aranatha stătea cu picioarele atârnând de capătul vagonului, cu ochii ațintiți pe șirul de dinți rupti care reprezenta orizontul în scădere a lui Bastion, cețos și sclipitor deasupra valurilor de căldură. Desra stătea în patul căruței, moțenind printre butoaiele de apă și mănunchiuri de produse uscate. Kedeviss se îndreptă pe flancul spre dreapta, la aproape treizeci de pași depărtare acum, calul ei croindu-și drumul de-a lungul vechii plaje cu lemnul ei uscat.

Clip călărea mult înainte, subliniindu-i nerăbdarea. Nu a fost foarte timid; interesat să audă povestea faptelor lor de la prăbușirea lui în sat - un eșec din partea lui (cum era evident că a văzut sugestia) că a refuzat să se distreze, chiar timid; deși acest lucru a lăsat în mod clar o lacună misterioasă și fără îndoială tulburătoare în memoria lui.

Era, în orice caz, chiar mai evaziv decât fusese înainte și de mai multe ori Skintick prinsese suspiciuni în ochii războinicului când îi observa pe ceilalți. De parcă ar fi conspirat să-i fure ceva și ar fi reușit.

Neîncrederea lui Skintick față de ticălos creștea. Nu era greu să-l urăști pe Clip – absurd de ușor, de fapt – și astfel de sentimente puteau să-i întunece sentimentul de războinic cu inelele lui care se învârteau la nesfârșit. Clip era, credea el, unul dintre cei dornici să abuzeze de virtuțile altora pentru a obține orice victorie privată și personală pe care o căuta. Și dacă efortul a lăsat o jumătate de duzină de tineri disprețuiți morți în urma lui, ce-i cu asta?

Nu putea decât să vadă petele de sânge pe care le purtau acum; nu puteau decât să se sfiată de armele crestate și tăiate la care duceau dosarele în timpul opririlor de odihnă. Armura lor deteriorată. Și amețit și amețit așa cum fusese când se trezise în camera timidă, nu ar fi putut să fie orb la zecile de morți - adevăratul abator pe care ei îl lăsaseră în urmă. Și totuși Clip le-a văzut că abia merită atenția lui, dincolo de acea suspiciune răutăcioasă pe măsură ce a înflorit încet în paranoia, și ce l-ar putea determina asta să facă?

Pentru noi?

Da, încă o teamă să mă urmărească acum, deși sunt mort.

— Va trebui să găsim o cale prin acei munți, spuse Nimander, strâmbându-se în față.

„Umblarea lui Dumnezeu, i-a spus Clip. O sursă uluitoare de cunoștințe neașteptate, prietenul nostru recunoscător.

'Recunoscător? Ah văd. Ei bine, nu era acolo în spirit, nu-i așa?

— Nu, prea ocupat să dansez de la muşcătura păianjenului.

„Nu face nimic bine să încerci să descrii ce sa întâmplat”, a spus Nimander. „Pentru cel care rămâne închis, cuvintele sunt mai subțiri decât pânzele, ușor de îndepărtat”.

— Ar fi trebuit să mințim.

Nimander se uită în sus, sprâncenele ridicate.

Skintick rânji. „O poveste sălbatică despre posesiunea evlavioasă și fanatici nebuni dornici să stropească lumea cu propriul lor sânge. Ne poticnim pe o cale către paradis doar pentru a descoperi că nu suntem bineveniți.

Incrucișând un zeu nebun care înțelege greșit timiditatea; a suportat noțiunea de păpuși - că acestea sunt făcute din adepți, nu din el însuși. O poveste despre vinul otrăvit care era sânge care era vin care era sânge. A, și să nu uităm măcelul nostru glorios, acea colecție improbabilă de leagăne și poke norocoase și ghinionul infernal al atacatorilor noștri. Și apoi-'

— Ajunge, Skin, te rog.

— De ce ne-am deranjat, Nimander? Te deranjezi să-l salvezi?

Ochii lui Nimander au rămas pe munții îndepărtați. — Aranatha spune că e nevoie de el. Necesar.'

'Pentru ce? Și ce ar ști ea despre asta?

— Aș vrea să pot răspunde la acele întrebări, Skin.

„Mă simt de parcă mă înec în sânge".

Nimander dădu din cap. 'Da. Ma simt la fel. Cred că toți o facem.

— Nu cred că Anomander Rake are în el să ne arunce o frânghie.

'Probabil ca nu.'

Această recunoaștere, atât de înțeleaptă, l-a zguduit pe Skintick. Frica lui era exactă – liderul lor se schimbase. *Chiar și acum vede limpede? Totuși, dacă este așa, unde este speranța lui timidă? nu inteleg* -

— Se simte ca și cum, a spus Nimander, a murit înăuntru. Așa se simte.

— Nu spune asta, frate. Nu.

'De ce nu?'

Doar unul dintre noi poate simți așa. Unul singur. Am ajuns primul, la naiba! E al meu! Brusc, lătră în râs. — Fără motiv, în adevăr. Niciun motiv.

— Te comporți ciudat, Skin, știai asta?

El a ridicat din umeri. — Trebuie să spălăm acest sânge, Nimander.

Au mers mai departe prin salinul albit. Ziua a devenit mai fierbinte.

Direct sub podeaua *terondaiului* , unde ardea soarele negru, o cameră vastă fusese săpată din roca de bază. Când Anomander Rake, Lordul Coralului Negru și Fiul Întunericului, s-a săturat de vederea din turnul turnului și din alte puncte de observație înalte, el a coborât în acest pântece din stâncă, unde timiditatea întunecată a rămas absolută.

Asemenea momente erau rare și chiar mai rare încât Domnul să-l cheme pe Endest Silann să-l întâlnească în caverna subterană. Cu picioarele încă înțepenite de la drumul lung înapoi spre oraș, castelanul și-a coborât scările abrupte și întortocheate, până când în cele din urmă a ajuns la bază. Uși enorme au sigilat peștera, scară în argint bătut în modele care sugerează pielea de dragon. Întunecat în negru, cu excepția strălucirii marginilor solzilor, bariera abia era vizibilă pentru ochii eșuați ai lui Endest Silann, iar când a întins mâna spre zăvorul greu, a fost forțat să bâjbâie pentru un timp înainte ca mâna să se așeze pe bara de argint. .

Aer rece năvăli în jurul lui în timp ce deschidea una dintre uși. Un miros de piatră brută, acre și umedă, sunetul apei care se prelinge. L-a văzut pe Domnul său stând lângă centru, unde un obelisc s-a ridicat ca o stalagmită de pe podea. Acest edificiu de bazalt a fost sculptat pătrat la bază, înclinându-se până la un vârf la înălțimea de două ori mai mare decât un Tiste Andii. Pe partea îndreptată spre Rake era o adâncitură, modelată pentru a se potrivi cu sabia pe care o purta pe spate.

„Nu se întâmplă adesea”, a spus Anomander când se apropia Endest, „că simt nevoia să ușuresc povara lui Dragnipur”.

'Sire.'

A privit cum Anomander scotea sabia de groază și o punea în adâncime. Imediat, obeliscul începu să transpire, mărgele groase și strălucitoare împânzeau suprafața netezită, apoi coborau în fugă pe laterale. Ceva ca un tunet gemu prin piatra de sub picioare.

Endest Silann oftă, sprijinindu-se de bastonul de mers. „Piatra, Doamne, nu poate rezista multă vreme la această povară”. *Cu toate acestea, puteți, și acestia atât de puțini înțeleg, atât de puțini înțeleg deloc.*

— Încă câteva clipe, murmură Anomander Rake.

— Sire, nu a fost o pedeapsă.

Un zâmbet scurt. — Dar a fost, vechi prieten și înțelept. Piatra își cunoaște propria greutate și limitele a ceea ce poate susține. Fii sigur că nu voi abuza mult de generozitatea lui.

Endest Silann se uită în jur, atrăgând în întunericul dulce, atât de pur, atât de perfect. *Este aproape așa cum știam cândva. Kharkanas, înainte să îmbrățișeze Lumina, înainte ca cei născuți din cenușă să se ridice și să ia săbiile în mână. Scabandari. Ilgast Rend, Halyd Bahann. Esthala*

care visa la pace. Kagamandra Tulas Shorn, care nu a făcut-o.

— L-am trimis pe Spinnock Durav departe.

— Da, am auzit. Sire, nu pot...

— Mă tem că nu ai de ales, Endest.

'Marea preoteasă-'

— Înțelege și va face tot ce poate.

Atât de mult acum. Doamne, răbdarea ta o cerșește pe cea a zeilor.

„Nu a existat niciun scop suficient de demn pentru a insufla viață poporului nostru, nu-i așa? Nu istoria ne-a asistat atât de mult, deși mulți o văd așa. Cei mai puțin timizi; fiii inutilității pot fi adunați de oricine cu o minte atât de înclinată. Fiecare triumf este gol, fiecare glorie revelată în cele din urmă a fi efemeră. Dar nimic din toate acestea nu dă motiv să ofilească spiritul. Deteriorează-l, poate, da, dar drumul pe care l-am parcurs se află deasupra unor astfel de lucruri. Înțelegi asta, Endest?

— Cred că da, sire.

„Am fost uciși prin compromisuri. Nu, nu cele care au urmat venirii Luminii. Nu cei născuți din Shadow. Aceste lucruri erau inevitabile. Erau, prin însăși natura lor, *necesare.* '

'Da.'

— Ziua în care am acceptat-o să se întoarcă, Endest, a fost ziua în care ne-am trecut cuțitele în gât. Anomander Rake făcu o pauză, apoi spuse: — Suntem un popor străvechi, încăpățânat. S-a confruntat cu Endest Silann. — Vezi cât de mult a durat să se scurgă de sânge?

Și apoi, pentru a desăvârși triumviratul nestăpânit, a fost puietul lui Osserc. Menandore și mizeria aceea de sânge amestecat care urmează: Sheltatha Lore, Sukul Ankhadu, Brevith Dreda. Ceilalți, cei din afară, cum se uitau, uimiți, sprâncenele întunecate de furie. Draconus, ai crezut că ai putea să ne răspunzi tuturor. Ai gresit.

ai gresit? S-a trezit uitându-se la Dragnipur, surprinzând cel mai slab ecou al roților huruitoare, strigătele în surdină ale celor suferinzi și acolo, da, acea furtună clocotitoare a haosului care se apropia din ce în ce mai mult.

— Fără sângele dragonilor, continuă Anomander Rake, toți am fi praf, împrăștiați în vânturi, plutind între stele înseși. Da, alții ar putea să o vadă altfel, dar febra aceea rece, atât de bruscă în venele noastre, atât de înverșunată în mintea noastră — haosul, Endest — ne-a dat puterea de a

persista, de a înceta să ne temem de schimbare, de a accepta tot ceea ce era necunoscut și de necunoscut. . Și de aceea ai ales să ne urmărești, fiecare la vremea noastră, la locul nostru.

Haosul din tine, da, un foc pe promontoriu, un far care străpunge pro timidul; am găsit entropie pe care am văzut-o peste tot în jurul nostru. Și totuși, atât de puțini dintre voi v-ați dovedit demni de loialitatea noastră. Atât de puțini, Doamne, și mai puțini cu fiecare generație, până acum aici stai, practic singur.

Lacrimile îi curgeau acum din ochi, plângând la fel ca obeliscul, ca și piatra din toate părțile. *Cel care a meritat. Singurul.*

— Vei găsi puterea din tine, Endest Silann. Nu am nicio îndoială despre asta.

'Da domnule.'

— La fel și eu. Si cu asta, Fiul Întunericului a întins mâna, a recuperat sabia Dragnipur. Cu ușurință familiară, a strecurat arma în teaca de pe spate. Îl înfruntă pe Endest și zâmbi de parcă povara pe care tocmai o acceptase încă o dată nu i-ar putea îngenunche pe alții – zei, ascendenți, mândri și aroganți, toți în genunchi. Picioarele lui Rake nu s-au curbat, nici măcar nu tremurau. Stătea în picioare, neînclinat, iar în zâmbetul pe care l-a oferit lui Endest Silann exista o certitudine a scopului, atât de tăcut, atât de nesfârșit, atât de îngrozitor, încât Endest simți că i se strânge inima, ca în clipe de la ruptură.

Și Domnul său s-a apropiat atunci și cu o mână a șters umezeala de la un cec.

O putea vedea dansând acolo, printre diavoli de praf și cioburi de rocă cu piele de îngheț, prin puțuri de lumină a soarelui și vârtejuri cețoase de zăpadă care se învârte. Sângele încă curgea din rănile lui și părea că nu va înceta niciodată - că acest flux purpuriu se desprindea dintr-un râu etern, iar sângele nu mai era al lui, ci al zeului care stătea lângă el. Era o noțiune ciudată, dar se simțea adevărată, deși nu îndrăznea să-l întrebe pe Răscumpărător, nu îndrăznea să audă confirmarea din gura zeului.

Vremea nebună se învârtea pe acea câmpie, iar ea se mișcă prin ea sfioasă; neliniștită, rotund și încolo, încoace și încolo, dar neapropiindu-se încă, nu veni încă o dată după el.

— De ce aşteaptă? el a intrebat. „Trebuie să vadă că nu pot rezista la un alt atac, că cu siguranță voi cădea”.

„Dacă ar putea”, a răspuns Mântuitorul.

— Ce o reţine?

„Rănile trebuie să se vindece, amintirile durerii se estompează”.

Seerdomin se frecă de nisipul de pe față. Fusese ploaie murdară, rafale până acolo unde stăteau ei, dar de atunci rătăcise înapoi în bazin, o perdea maro putrezită trasă fără țintă.

— Uneori, spuse Mântuitorul, se scurg lucruri.

Seerdomin mormăi, apoi întrebă: — De unde?

„Viețile T’lanului. Atât de multe s-au dezlănțuit, atât de multe au fost uitate doar pentru a fi trăite încă o dată. Era angoasă. A fost. . glorie.'

Nu fusese acolo pentru a fi martor la acel moment. Îngenunchearea T'lan Imass. Așa ceva era greu de imaginat, dar totuși îi dădea fiori. Un moment pentru a zgudui fiecare credință, când lumea a tras suflu și. . *Am ținut-o.*

— Știai la ce să te aștepți?

„M-au umilit”, a spus Mântuitorul.

Bănuiesc că tu i-ai umilit, Itkovian - da, un muritor pe atunci, doar un muritor. Nu, ei au fost cei muți, plini de uimire și uimire. Nu știu de unde știu asta, dar știu.

. . lucrurile se scurg.

— Nebunia vremii vine din amintirile din T'lan Imass? Nu poți să-i invoci? Să-i trimiți în rânduri înaintea ta? Nu crezi că ar accepta cu mândrie așa ceva? O modalitate de a te plăti înapoi pentru ceea ce ai făcut? Mântuitorule, cheamă spiritele T'lan Imass - și acea femeie fii timidă; jos nu te va ajunge niciodată.

'Nu pot. Nu o să. Da, ar accepta această noțiune. Reciprocitate. Dar nu voi. Ceea ce am dat am dat gratuit, un cadou, nu un schimb. Oh, mi-au forțat unul, până la urmă, dar a fost destul de modest – sau am fost suficient de slab atunci ca să nu mă sfiesc.

„Dacă nu veți accepta serviciul”, a spus apoi Speerdomin, „de ce mi-o cereți?”

„Ești liber să alegi”, a răspuns Mântuitorul. „Apără-mă, sau dă-te deoparte și vezi-mă căd”.

— Asta nu e o alegere!

'Adevărat. Asemenea lucruri sunt rareori. Te-aș trimite înapoi, dar corpul tău nu mai funcționează. Se află pe o grămadă de gunoaie în spatele taberei de pelerini.

Scobitorii s-au hrănit, pentru că carnea voastră nu este otrăvită, așa cum este cea a celorlalți astfel dispuse.

Seerdomin făcu o strâmbă, fixând din nou ochii pe Marea Preoteasă care dansa pe câmpie. — Mulțumesc pentru detaliile îngrozitoare. Dacă stau deoparte - dacă te privesc cum mori - atunci ce se va întâmpla cu mine? Pentru spiritul meu?

'Nu stiu. Dacă voi putea, mă voi întrista atunci pentru tine, la fel de mult ca și pentru sufletele tuturor celor pe care îi țin acum în mine.

Seerdomin se întoarse încet și îl studie pe zeu. — Dacă te ia — toți acei T'lan Imass...

„Va fi neajutorat. Vor ceda. Toți cei care sunt în mine vor ceda.

— Atât de mult pentru a sta deoparte.

— Seerdomin. Segda Travos, nu esti responsabil pentru soarta lor. Eu sunt. Acesta este timid;ror este al meu. Nu te voi judeca aspru dacă alegi să cedezi.

'Eroare. Ce eroare?

'Eu sunt. . fără apărare. Ai simțit asta de la bun început - când ai venit la tumulă și acolo ai îngenuncheat, onorându-mă cu compania ta. Nu am nicio prevedere pentru judecată. Îmbrățișarea mea nu este refuzată nimănui.

— Atunci schimbă asta, la naiba!

'Incerc.'

Seerdomin se uită cu privirea la zeu, care acum îi oferi un zâmbet slab. După o clipă, Seerdomin șuieră și se dădu înapoi. 'Mă întrebi asta *?* Esti suparat? Nu sunt unul dintre pelerinii tăi! Nici unul din mulțimea voastră de preoți și preotese! *Nu te închin!* '

— Tocmai, Segda Travos. Este blestemul credincioșilor că ei caută să-l ghicească pe cel pe care pretind că îl închină.

— În tăcerea ta, ce alegere au?

Zâmbetul Mântuitorului s-a lărgit. — Orice alegere din lume, prietene.

Nenumărate căi, un singur loc căutat de toți. Dacă ar fi putut fi deranjată, s-ar putea gândi la nenumăratele generații – tot ce s-a ridicat pentru a sta cu gândurile ajungând la timiditate în cerul nopții sau în flăcările fascinante ale focului de tabără – foamea nu s-a schimbat. Sufletul s-a aruncat, sufletul s-a târât, sufletul s-a zgâriat și

târât și s-a înclinat cu capul, iar în locul pe care și-a dorit-o – era *nevoie* – era aceasta: beatitudinea certitudinii.

Convingerea ca armura, ochii strălucind ca săbiile; o, gloria strălucitoare care a fost sfârșitul fiecărei întrebări, fiecărei îndoieli. Umbrele au dispărut, lumea s-a înfuriat brusc alb și negru. Răul picura cu slime și virtuoșii stăteau înalți ca niște uriași. Compasiunea ar putea fi împărțită, distribuită doar celor care merită cu adevărat - cei nevinovați și cei binecuvântați. Cât despre restul, puteau arde, căci nu meritau mai puțin.

Ea a dansat ca adevărul dezlănțuit. Frumusețea simplității curgea pur și dulce prin membrele ei, călăreau refluxul și măturarea respirației ei oftate. Toate acele incertitudini agonizante au dispărut, fiecare îndoială ștearsă de darul lui saemenkelyk.

Ea găsise forma lumii, fiecare margine clară, ascuțită și de netăgăduit. Gândurile ei puteau să danseze prin ea aproape fără efort, evitând zgomotele și lacrimile, nu atingând o dată suprafețe brute care s-ar putea zgâria, care ar putea-o face să tresare.

Beatitudinea certitudinii a oferit un alt cadou. Ea a văzut în fața ei un univers transformat, unul în care contradicțiile puteau fi ignorate pe bună dreptate, în care ipocrizia nu exista, în care a sluji adevărul în sine permitea negarea ușoară a oricărui lucru timid, care nu se potrivea.

Micul minuscul de conștientizare care se ascundea în ea, ca un melc care tresări în coaja ei, a fost capabil să dea formă acestei transformări, recunoscând-o bine ca fiind o revelație timidă, adevărată, lucrul pe care îl căutase de-a lungul timpului - totuși greșit. loc.

Salind a înțeles acum că Răscumpărătorul era un copil zeu, nevinovat, da, dar nu în sensul bun. Mântuitorul nu avea nicio certitudine în sine. El nu era atotvăzător, ci orb. De la distanță cei doi ar putea părea identici, acolo, în acea îmbrățișare largă, brațele care așteptau, deschiderea neapărată. A iertat totul pentru că nu putea vedea *diferența,* nici măcar nu putea simți cine merită și cine nu.

Saemenkelyk a pus capăt ambiguității. A împărțit lumea în mod curat, timid; hotărât.

Ea trebuie să-i dea asta. Ar fi darul ei – cel mai mare dar care se poate imagina – pentru zeul ei iubit. Sfârșitul ambivalenței, ignoranței, neputinței sale.

În curând, avea să vină momentul când ea îl va căuta din nou. Sufletul muritor pa timid care îi stătea în cale nu

avea să o frustreze data viitoare când își va găsi armele - nu, lamele ei neprihănite l-ar tăia și tăiat în bucăți.

Gândul a făcut-o să-și arunce brațele în aer în timp ce se învârtea. *Ce bucurie!*

Ea a avut un dar. Era de datoria ei să o livreze.

Fie că vă place sau nu.

Nu, nu putea refuza. Dacă ar fi făcut-o, de ce, ea ar trebui să-l omoare.

Albe ca oase, fiarele enorme stăteau pe creastă, cu o parte în sus, cu capetele întoarse pentru a-l privi pe Karsa Orlong în timp ce îl apropia pe Havok din ce în ce mai mult. Și-a simțit calul încordându-se sub el, a văzut urechile zvâcnind cu o clipă înainte de a-și da seama că era flancat de mai mulți câini - aceștia mai întunecați, mai grei, cu părul scurt, cu excepția timidului; unul care îi amintea de lupii patriei sale. , care l-a urmărit cu ochi chihlimbari.

— Deci, murmură Karsa, aceștia sunt Câinii Umbrei. Atunci te-ai juca cu mine? Încercați pentru mine, și când vom termina puțini dintre voi vor părăsi acest loc și niciunul nu va fi scutit de răni, vă promit asta. Havok, îl vezi pe cel negru în iarba înaltă? Se gândește să se ascundă de noi. El a mormăit râzând. — Ceilalţi se vor simţi, dar acel negru va conduce adevărata sarcină. Sabia mea îi va bate *mai* întâi nasul.

Cele două fiare albe s-au despărțit, una tropând vreo duzină de pași de-a lungul crestei, cealaltă întorcându-se și făcând același lucru în direcția opusă în golul dintre ele, umbrele se învârteau ca un diavol de praf.

Karsa simțea un val de poftă de luptă în el, pielea îi înțepătură sub atenția fixă a șapte fiare sălbatice, totuși își ținea privirea pe acea pată de întuneric, unde acum erau vizibile două siluete. Bărbați, unul cu capul gol și celălalt cu glugă și aplecați strâmbi peste un baston cu noduri.

Câinii de ambele părți și-au păstrat distanța, suficient de aproape pentru o încărcare rapidă, dar nu atât de aproape încât să-l înfurie pe Havok. Karsa făcu frâu la șase pași de străini și îi privi speculativ.

Cel cu capul gol era înfățișat clar, palid parcă nu ar fi fost familiarizat cu lumina soarelui, părul întunecat drept și liber, aproape zdrențuit. Ochii lui și-au schimbat culoarea în lumina soarelui, de la albastru la gri, la verde și poate chiar maro, o cascadă de nehotărâre care se potrivea cu expresia lui în timp ce, la rândul său, studia Toblakai.

Primul gest a venit de la cel cu glugă cu chipul ascuns, o ridicare a bastonului într-o clătinare cu jumătate de inimă. — Frumos cal, spuse el.

„Mai ușor de călărit decât un câine”, a răspuns Karsa.

Un pufnit din partea bărbatului cu părul negru.

— Asta, a spus bărbatul cu glugă, rezistă vrăjitoriei, Cotillion. Deși sângele lui este vechi, mă întreb, toți muritorii vor fi într-o zi ca el? Sfârșitul miracolelor. Nimic timid, ci o existență plictisitoare, banală, nimic altceva decât o absență banală de mirare. Bastonul împuns. — O lume a birocraţilor. Mintea fainoasă, cu chipul acru și mizerabil ca un re timid; uniunea de funcționari. Într-o astfel de lume, Cotillion, nici măcar zeii nu o vor vizita. Cu excepția pelerinajului către depresie.

— Curios filozofic din partea ta, Shadowthrone, răspunse cel numit Cotil leu timid. „Dar acesta este într-adevăr publicul potrivit? Aproape că simt mirosul de grăsime de urs de aici.

— Asta e Lock, spuse Shadowthrone. — A băgat ceva în urmă cu ceva timp.

Karsa se aplecă pe şa ciudată pe care Samar Dev o pregătise lui Havok în Letherii. „Dacă sunt funcţionar, atunci o profeţie se va dovedi adevărată”.

— Oh, și care ar fi acesta? întrebă Cotillion, aparent amuzat că Karsa era capabil să vorbească.

— Tirania contoarelor de numere va fi una nenorocită.

Shadowthrone a râs șuierător, apoi a tușit în tăcerea celorlalți și a spus: — Hmmm.

Ochii lui Cotillion se îngustaseră. — În Darujihstan, te așteaptă un templu, Toblakai. O coroană și un tron de luat.

Karsa se încruntă. — Nu mai mult din rahaţul ăsta. I-am spus lui Crippled God că nu sunt foarte timid. Încă nu sunt. Destinul meu îmi aparține mie și nimănui altuia.

— O, spuse Shadowthrone, cu bastonul clătinându-se încă o dată, ca un șarpe fără cap, „nu te încurajăm să-l iei. Departe de. Tu pe acel tron ai fi. . dureros. Dar el te va conduce, Toblakai, așa cum vânătorii conduc un leu mâncător de oameni. Direct în groapa plină de țepi.

— Un leu deștept știe când să se întoarcă, spuse Karsa. — Priviţi cum se împrăştie vânătorii.

— Pentru că te înțelegem, Toblakai, nu-ți punem Câinii asupra ta. Îți suporți destinul ca pe un standard, unul înspăimântător, adevărat, dar apoi, singura distincție este în a fi evident. Știați că și noi am lăsat civilizația în urmă? Mâzgălitorii se apropiau din toate părțile, vezi. Funcționarii

cu limbile lor purpurie și cu ochii lor năvăliți, picioarele lor târâitoare și umerii înclinați, listele lor fără sânge. Oh, măsoară totul! Niveluri acceptabile de mizerie și suferință! Bastonul s-a legănat în jos, a bătut puternic în pământ. ' *Acceptabil?* Cine naiba spune că *orice* nivel este acceptabil? Ce fel de minte crede asta?

Karsa rânji. — Păi, una civilizată.

'Intr-adevar!' Shadowthrone se întoarse către Cotillion. — Și te-ai îndoit de asta!

Cotillion se strâmbă. — Sunt corectat, Shadowthrone. Dacă Dumnezeul Infirm nu și-a învățat încă lecția cu acest războinic, vor urma mai multe lecții. Îl putem lăsa în seama lor. Și lăsați-o și pe acest Toblakai.

— Cu excepția unui detaliu, spuse Shadowthrone cu râpă. — Toblakai, ține seama de acest avertisment, dacă prețuiești acel destin pe care l-ai căuta pentru tine. Nu sta în calea Călătorului. *Vreodată.* '

Zâmbetul lui Karsa se lărgi. — Suntem de acord, el și cu mine.

'Tu esti?'

„Nu voi sta în calea lui, iar el nu va sta în calea mea”.

Shadowthrone și Cotillion au tăcut atunci, luând în considerare.

Rezemat pe spate, Karsa a luat frâul singuratic. Havok și-a ridicat capul, nările sclipind timid. Am ucis doi Deragoth, spuse Karsa.

— Știm, spuse Cotillion.

„Aroganța lor era burta lor moale. Ușor de atins. Ușor de scufundat în mâinile mele. I-am ucis pentru că mă credeau slab.

Expresia lui Cotillion deveni batjocoritoare. — Apropo de aroganță. .'

Vorbeam, spuse Karsa în timp ce îl învârtea pe Havok, despre lecții. Apoi se răsuci în şa. — Râzi de cei care vin la Dumnezeul Infirm. Poate într-o zi voi râde de cei care vin la tine.

Cotillion și Shadowthrone, cu Câinii adunându-se aproape, l-au privit pe To shy;blakai plecând pe calul său Jhag.

O lovitură de trestie. — I-ai simțit pe cei din sabia lui?

Cotillion dădu din cap.

'Erau. .' Shadowthrone părea să se lupte cu următorul cuvânt, '. . *mândru* .'

Și din nou, Cotillion nu putea face altceva decât să încuviințeze din cap.

Brusc, Shadowthrone chicoti, sunetul făcându-i pe cei doi noi Hound să tresare – un detaliu pe care părea să nu-l observe. — O, cântă el, toţi bietele funcţionari!

— Este un nor la orizont?

La întrebarea lui Reccanto Ilk, Mappo a ridicat privirea și a urmărit privirea mijită a bărbatului. S-a ridicat brusc. „Este mai mult decât un nor”, a spus el.

Sweetest Sufferance, stând în apropiere, mormăi și se ridică șuierând, scoțând nisipul din spatele ei amplu. — Maestre Qu — ellll! ea a căntat.

Mappo a privit când echipajul a început să se zgârie, verificând curelele de piele și inelele de fixare și clemele atârnate de trăsură. Caii s-au mișcat, brusc timizi; deodată neliniștiți, cu ochii peste cap și urechile turtite. Gruntle se apropie să stea lângă Trol. „Aceasta este o furtună urâtă”, a spus el, „și pare să ne lovească”

— Oamenii ăștia mă deranjează, a recunoscut Mappo. „Suntem pe cale să fim șterse, iar ei arată. . excitat.'

— Sunt nebuni, Mappo. Îl privi lung pe Trell, apoi spuse: — Trebuie să fii disperat să fi angajat această gloată.

„De ce”, a întrebat Mappo, „maestrul Quell părea indiferent să dezlănțuie un dragon strigoi în această lume?”

— Ei bine, aproape indiferent. A spus *hopa!* Cel puțin, cred că asta am auzit, dar poate că asta a fost doar imaginația mea. Această breaslă Trygalle. . aceste trăsuri, trebuie să târască lucruri prin tărâmuri tot timpul Uită-te la cadavrul ăsta care merge.

Au făcut-o, observând în tăcere cum figura deshidratată, ținând în mână o colecție de curele și frânghii aruncate, stătea în picioare, privind speculativ, una dintre roțile cu spițe ale trăsurii.

Vântul s-a împrospătat brusc, mai rece, ciudat de încărcat.

Unul dintre cai a zguduit și a început să zbârnească nisipul. După o clipă, ceilalți prinseră aceeași anxietate febrilă. Trăsura se legăna, se îndreptă înainte. Maestrul Quell îl ajuta pe Precious Thimble să treacă prin uşă, grăbindu-şi lucrurile până la urmă cu o împingere puternică în spate. Apoi s-a uitat în jur, cu ochii ușor sălbatici, până l-a spionat pe Mappo.

„Înăuntrul dumneavoastră, mergeți, domnule bun! Suntem pe cale să plecăm!

— Nici o clipă prea devreme, spuse Gruntle.

Mappo porni spre trăsura, apoi făcu o pauză și se întoarse către Gruntle. 'Vă rugăm să fiți atent.'

— O voi face, de îndată ce îmi dau seama ce urmează să se întâmple. Omule! Ce warren folosim acum? Și n-ar fi mai bine să deschideți calea?

Quell se uită la el. — Urcă-te în blestemata de trăsură!

— Bine, dar spune-mi...

— Idiotule! strigă Faint de unde stătea pe acoperiș. — Nu înțelegi? Și ea a împuns cu degetul în norul negru care se învârtea acum aproape că se ridica deasupra lor. „ *Asta este* călătoria noastră!”

— Dar... stai... cum...

— Urcă-te la bord, tu, sau te îneci!

— Urcă-te la bord, țipă Sweetest Sufferance, și poate oricum să te îneci!

Gruntle văzu că cadavrul se legase de roată.

Doamne de jos, ce caut aici?

Un vuiet a explodat pe recif și Gruntle s-a învârtit pentru a vedea sosirea devastatoare a frontului de rafale, un zid de apă zvâcnitoare, cu creasta spumoasă, care se ridica, se încarcă, ridicându-se timid pentru a devora întreaga insulă.

S-a aruncat spre trăsură. În timp ce se grăbi pe partea laterală a trăsurii și bâjbâia după ancorare, Reccanto Ilk, strâmbându-se, a întrebat: — E încă aici?

Caii au început să țipe serioși.

Și dintr-o dată, idiotul miop a primit răspunsul lui.

CAPITOLUL cincisprezece

Ne-ai numi slabi?
Frica vorbește din partea gurii
Fiecare element din lista ta este un atac
Asta se întoarce asupra ta
Afișând terorile strălucitoare
Acest defect potenţialul de mirare
Îți anulezi argumentul
Ca și cum ar fi nimic altceva decât ceea ce este evident
Și așa este, dar nu în modul în care gândești
Patosul dezvăluit este lipsa ta
De înțelepciune deghizată ca vorbire simplă
Din turnul tău al rațiunii
De parcă numai mușchii ar fi spus puterea
De parcă înălțimea măsoară circumferința voinței
De parcă cel născut ar tăia spini din trandafir
De parcă focul din vatră nu poate devora o pădure
De parcă curajul curge pierdut lunar
În șuvoiele irosite de sânge mort
Cine este acesta pentru a exprima o asemenea îndoială?
Preot al unui cult fals în diviziunea sa
Am fost acolo în ziua în care gloata s-a trezit
Asaltând templul jumătăților de prepelițe
Ai stat cu fălcile căscate în spatele lor
Deoarece învățăturile tale s-au dovedit greșite
Retrageți-vă de la mânia adevărată
Fugi dacă poți de această forță înfloritoare
Forma furiei împotriva ta postulat
Justificările este disciplina soldatului meu
Sigur în execuție și singular în scop
Așezându-ți capul pe vârf

Ultima zi a sectei omului, Sevelenatha Of Genabaris, (citat în „Tratat despre filozofii insostenabile printre culte” Genorthu Stulk)

Mulți copii, de la început, dobândesc dragostea pentru locuri în care nu au fost niciodată. Adesea, o astfel de mirare este zdrobită în mod sumar prin târâșul prin

nămolul adolescenței tulburi și confuze, până la panicul plat și crăpat al maturității, cu priveliștile sale fără aer pândind mereu dincolo de orizont. Oh, ei bine, uneori, astfel de daruri de curiozitate, încântare și aventură supraviețuiesc într-adevăr călătoriei staționare, au spus victimele care ajung să devină artiști, savanți, inventatori și alți criminali înclinați să confunde banalul și banalitățile vieții pașnice. Dar nu-i contează deocamdată, din moment ce, cu toate subversiunile lor agitate, nimic nu se schimbă cu adevărat decât dacă este în serviciul comodității.

Bainisk era încă, în miezul adăpostit al ființei sale, un copil. Negustător cu creșterea, da, stingher într-un corp în care încă nu ajunsese din urmă, dar încă nu și-a renunțat dragostea pentru necunoscut. Și așa ar trebui să fie pe deplin de înțeles că el și tânărul Harllo ar fi trebuit să împărtășească o scânteie de încântare și uimire, de genul care s-a împletit strâns între ei, astfel încât nici măcar un mârâit ocazional nu ar fi putut rupe cu adevărat legarea.

În săptămâna care a urmat acelei lacrimi fatidice a încrederii dintre ei, Harllo ajunsese să creadă că era din nou cu adevărat singur pe lume. Rănile s-au prăbușit și crustele au căzut pentru a scoate la iveală cicatrici slabe care au dispărut în scurt timp aproape de timiditate, iar băiatul a lucrat mai departe, târându-se în crăpături, zgâriindu-și drumul de-a lungul crăpăturilor fetide și pietroase din stânca adâncă. Înecat uneori de aerul rău, înțepat de centipede oarbe și ciupit de păianjeni translucizi. Învinețit de pietrele mișcătoare, cu ochii mari în întuneric, în timp ce căuta sclipirea minereului de pe pereții înclinați, apropiați.

La sfârșitul săptămânii, însă, Bainisk a fost încă o dată cu el, trecându-i un ulcior cu apă de lac mâloasă în timp ce ieșea înapoi dintr-o fisură și se așeza pe piatra caldă și uscată a podelei tunelului, iar în acest scurt moment împărtăși lacrima încet. au început să se vindece, s-au reîmpletit în evaziunea ochilor lor, care încă nu s-au fixat pe realitatea stării lor unul lângă altul – mult sub suprafața lumii, două inimi bătând care nu răsunau decât una pe cealaltă – și așa făceau băieții. amendeaza. Fără cuvinte, cu gesturi de rezervă care, în raritatea lor, au căpătat toată semnificația necesară. Când Harllo a terminat de băut, a dat înapoi ulciorul.

„Venaz este pe mine tot timpul acum”, a spus Bainisk. — Am încercat din nou, cu el, vreau să spun. Dar nu este la

fel. Suntem amândoi prea bătrâni pentru ceea ce am avut, odată. Tot ce vorbește el sunt lucruri care mă plictisesc.

— Îi place doar să rănească oamenii.

Bainisk dădu din cap. — Cred că vrea să-mi preia slujba. S-a certat pentru fiecare sau timid, după ce i-am dat.

„Oamenii ca el vor întotdeauna să preia conducerea”, a spus Harllo. „Și de cele mai multe ori, când alți oameni văd asta, se dau înapoi și le lasă. Asta nu înțeleg, Bainisk. Este cel mai înfricoșător lucru dintre toate.

Ultima admitere a fost neobișnuită între băieți. Noțiunea de a fi frică timid; Dar a lor nu era o lume normală și a pretinde că nu este nimic de care să se teamă nu era printre puținele privilegii pe care le aveau. Aici, oamenii nu aveau nevoie de motive pentru a răni pe cineva. Nu aveau nevoie de motive pentru a face nimic.

— Povestește-mi din nou despre oraș, Mole.

Există un turn bântuit. Unchiul meu m-a dus să-l văd o dată. Are mâini mari, atât de mari încât atunci când o ține pe ale tale, parcă mâna ta dispare și nimic în lume nu te poate despărți. Oricum, e o fantomă în acel turn. Pe nume Hinter.

Bainisk puse asupra lui ochii mari. 'Ai vazut? Ai văzut fantoma aceea?

— Nu, era zi. Sunt greu de văzut în timpul zilei.

— E destul de întuneric aici jos, spuse Bainisk, privind în jur. — Dar nu am văzut niciodată o fantomă.

Atunci, Harllo s-a gândit să-i spună. În primul rând, acesta fusese motivul pentru care a adus în discuție povestea, dar s-a trezit să se rețină din nou. Nu era sigur de ce. Poate pentru că scheletul nu era o adevărată fantomă. — Uneori, spuse el, morții nu pleacă. Adică, uneori, ei mor, dar sufletul nu părăsește trupul. Rămâne acolo unde este, unde a fost întotdeauna.

— A fost acest Hinter așa?

— Nu, era o adevărată fantomă. Un spirit fără corp.

— Deci, ce face fantome ale unor oameni, dar nu al altora?

Harllo a ridicat din umeri. — Nu știu, Bainisk. Poate că spiritele cu un motiv să rămână sunt cele care devin fantome. Poate că Domnul Morții nu-i dorește sau îi lasă să fie, ca să poată termina de făcut ceea ce trebuie să facă. Poate că nu își dau seama că sunt morți. El a ridicat din umeri din nou. — Aşa a spus unchiul meu. Nici el nu știa și

necunoașterea l-a înnebunit – mi-am dat seama după felul în care mi-a ținut mâna mai strâns.

— S-a supărat pe o fantomă?

'Ar putea fi. Asta cred eu, oricum. N-am spus nimic care să-l înnebunească, așa că trebuie să fi fost fantoma. Nu știa ce vrea sau ceva de genul acesta.

Harllo putea să-și amintească bine acel moment. Asemenea lui Bainisk, pusese o mulțime de întrebări, uimit că un asemenea lucru ca o fantomă ar putea exista, ar putea să se ascundă, să le privească, gândindu-și toate gândurile fantome. Iar Gruntle încercase să-i răspundă, deși era evident o luptă. Și când Harllo l-a întrebat dacă poate că tatăl său – care era mort – ar putea fi o fantomă acolo undeva, departe, unchiul său nu spusese nimic timid. Și când a întrebat dacă poate că tatăl său-fantomă mai era prin preajmă pentru că își căuta fiul, atunci mâna mare a lui Gruntle s-a strâns strâns și apoi mai tare pentru o suflare sau două, nu suficient pentru a-l răni pe Harllo, ci aproape. Și apoi strânsoarea moale și timidă s-a oprit din nou, iar Gruntle l-a luat să cumpere dulciuri.

Probabil că îl văzuse pe Hinter, uitându-se afară printr-una dintre ferestrele sumbre ale turnului. Probabil că ar fi vrut să-i spună lui Hinter să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Așa cum au făcut tații răi. Pentru că poate că tatăl lui Harllo nu era deloc mort, de când mama lui adevărată spusese ceva despre *„ a pune ticălosul deoparte ”* și, deși Harllo nu cunoștea sensul exact al cuvântului „nemernic”, a auzit-o destul de des încât Bănuiesc că era un cuvânt folosit pentru oameni pe care nimănui nu-i plăcea să aibă în preajmă.

Dar gândirea la Gruntle l-a întristat, așa că, în schimb, a întins din nou mâna la ulcior cu apă și a băut adânc.

Bainisk îl privi, apoi se ridică. — Există o nouă jgheab care a fost curățată. Mă gândeam că poate ai putea să-l urci, dacă ai fi suficient de odihnit.

— Sigur, Bainisk. Sunt gata.'

Au pornit în tăcere. Dar de data aceasta tăcerea nu a fost incomodă, iar Harllo a simțit un val de ușurare când și-a dat seama că ochii i s-au umplut pentru o clipă. Prost, cu adevărat și periculos în plus. Când a avut un moment în care Bainisk nu se uita, și-a șters repede obrajii murdari și apoi și-a uscat dosul mâinilor pe tunică.

Chiar dacă s-ar fi întors către Harllo, Bainisk probabil că nu ar fi avut nicio timiditate. Mintea lui pășea pe furiș pe pietrele uzate ale potecii care duceau la Turnul lui Hinter,

astfel încât să poată vedea fantoma de la sine. Ce lucru ar fi! Să vadă cu ochii lui ceva ce nu mai văzuse până acum!

Acolo, în acel oraș uimitor atât de departe. Unde tot felul de minunății s-au bătut cu mulțimile pe toate străzile luminoase. Unde fantomele s-au certat cu proprietarii pentru chirie. Acolo unde oamenii aveau atât de multă mâncare, s-au îngrașat și au trebuit să fie cărați. Și oamenii nu i-au rănit pe alții fără un motiv întemeiat, iar oameni ca Venaz au primit exact ceea ce meritau.

Oh, da, el iubea acel oraș, acel loc în care nu fusese niciodată.

Nu fi absurd. Bărbatul modest în vestă roșie nu este atât de grosolan încât să pescuiască mulțimi care plâng în interpretarea acestui moment și nici atât de stângaci cu intenții violete. Dă-i credit lui Kruppe, tu care ești atât de repede să arunci asper timid;sions ca niște cârlige într-un bazin aglomerat (ai prins ceva, nu-i așa? Nu, dragă prietene, nu-ți cânta priceperea, era doar acest crap disperat să iasă) .

Reflexia apei nu este atât de netedă; oh, nu, nu atât de lin.

Este orașul lui Bainisk ciudat, poate chiar drăguț și plin de căldură, într-un mod ușor tragic? Nu e rostul!

Unii dintre noi, vedeți (sau nu), încă visează la acel oraș. Unde nici unul dintre noi nu a fost vreodată.

Asta, dragilor, este ideea.

A doua presupunere este crima. Sau, în funcție de punctul de vedere, sinucidere. Blend găsise o mulțime de ocazii să ia în considerare astfel de chestiuni în timp ce zăcea sângerând pe podeaua K'ral's Bar. Fusese aproape și, fără Mallet, perspectivele unei vindecări profunde a rănilor ei era ceva fără de care trebuia să trăiască. Consilierul, Coll, trimisese un tăietor local cu abilități de trecere în comun Denul, și el reușise să tricoteze pe jumătate carnea ruptă și să stopeze fluxul de sânge, apoi luase ac și intestin pentru a sutura rănile. Toate acestea l-au lăsat pe Blend sprijinită pe patul ei, abia reușită să se miște.

Barul K'rul a rămas închis. Ceea ce fusese cândva un templu era acum o criptă. Din câte îi spusese Picker, în pivnițele de dedesubt nu era nici un petic de pământ brut care să nu fie moale și greață sub picioare. Bătrânul Dumnezeu nu a avut niciodată atât de bine.

Bluepearl și Mallet, ambii morți. Insăși ideea a lăsat găuri care se deschideau sub fiecare gând, fiecare sentiment care se scurgea prin controlul ei sumbru. Nenorociții supraviețuiseră decenii de război, bătălie după bătălie, doar ca să fie tăiați la retragere de o mulțime de asasini.

Șocul a zăbovit, acolo, în ecourile camerelor goale, în tăcerile din toate locurile greșite, în certurile amare care au izbucnit între Antsy și Picker în birou sau pe coridoare. Dacă Duiker rămânea rezident – dacă nu ar fi fugit – el tăcea, asistând, ca orice istoric, la orice părere legată de imobilitate. Și, părea, complet neinteresat dacă ea – sau oricare dintre ei – a trăit sau a murit.

Lumina soarelui care se strecura prin obloane îi spunea că era ziuă, probabil târziu, după amiază, și îi era foame și poate, poate, toți o uitaseră. Auzise ocazional zgomot de la etajul principal de dedesubt, câteva conversații murmurate și se gândea să găsească ceva cu care să lovească pe podea când auzi pași apropiindu-se de-a lungul coridorului. O clipă mai târziu ușa ei s-a deschis și Scillara a pășit, purtând o tavă.

Ceva dulce și avid s-a ghemuit adânc în intestinul lui Blend, apoi s-a zvârcolit la o succesiune de gânduri delicioase. — Doamne, ești o priveliște. Am fost la câteva momente să mă sfiesc, să mă îndepărtez, direct în brațele încruntate ale lui Hood, dar acum, dintr-o dată...

— Ai motive să trăiești, da, toate astea. Este tapu — sper că nu te superi, dar singura bucătărie pe care o cunosc este Șapte orașe, și destul de puțin din asta.

— Te-au pus să gătești acum?

„Îmi plătește camera și masa. Cel puțin, a adăugat ea în timp ce punea tava pe poala lui Blend, nimeni nu mi-a cerut să-mi eliberez fila.

Blend se uită în jos la frigăruile de carne, legume și fructe. Aroma blândă a condimentului verde îi lăcrima ochii. „Banii se pot enerva singuri”, a spus ea.

Scillara făcu ochii mari.

Blend a ridicat din umeri, ajungând la prima frigărui. „Nu am fost niciodată în asta pentru a ne îmbogăți, iubire. A fost doar. . ceva de făcut, un loc în care să fii. În plus, nu ne vom ține mâinile când vine vorba de tine și Barathol și Chaur. Zei de mai jos, că l-ai târât pe Duiker la o întâlnire, l-ai ținut în viață pe bătrânul prost. Și Barathol și Chaur au sosit ca un pumn trimis prin poștă – din câte am auzit, chiar

la timp. Poate că suntem niște idioți, Scillara, dar suntem niște idioți loiali.

— Îmi imaginez, spuse Scillara, trăgând un scaun aproape, Breasla Asasinilor nu vă consideră idioți în acest moment. Mai mult ca un cuib de viespi pe care regretă că au dat cu piciorul. Regret?' Ea pufni. — E un cuvânt prea blând. Dacă crezi că rătăciți, luați în considerare Maestrul breslei chiar acum.

— Îşi va reveni, spuse Blend. 'Ne? Nu sunt atât de sigur. Nu de data asta.'

Ochii cu pleoapele grele ai Scillarei se fixară pe Blend pentru o clipă lungă, apoi spuse: — Picker a fost zguduit. Încă mai este, de fapt. Din nou și din nou văd cum se scurge culoarea de pe fața ei, îi văd genunchii slăbiți și ea întinde mâna să apuce ceva. La mijlocul nopții, se trezește și se plimbă pe holuri – se comportă ca și cum ar fi Hood la umărul ei zilele astea...

— Totuși, doar atât, nu-i așa? Cu câțiva ani în urmă, și-ar pune armura și număra certuri – ar trebui să o înlănțuim ca să o împiedicăm să pornească...

— Nu înțelegi, nu-i așa, Blend?

'Ce?'

„Cu ani în urmă, după cum spui, ea a fost soldat – la fel și tu. Un soldat trăiește cu anumite posibilități. Trebuie să țineți cont de ceea ce se poate întâmpla în orice moment. Dar sunteți cu toții pensionari acum. E timpul să lași toate astea deoparte. E timpul să te relaxezi în sfârșit.

'Amenda. Durează ceva timp pentru a recupera totul...

— Blend, Picker este așa cum este acum, pentru că aproape că *te -a pierdut* .

În tăcerea care a urmat acelei declarații, mintea lui Blend era învârtită. 'Apoi. .'

— Nu suportă să vină aici și să te vadă așa cum ești. Atât de palid. Atât de slab.'

— Și asta o împiedică să-i vâneze pe ucigași? E un ridicol timid; prost. Spune-i, din partea mea, Scillara, că toate prostiile astea sunt, um, neatractive. Spune-i, dacă nu este pregătită să înceapă să vorbească despre răzbunare, atunci poate să uite de mine. Nu am fugit de nimic în viața noastră și, de îndată ce mă întorc pe picioare, plănuiesc o vânătoare de șobolani pe care Breasla nu a mai văzut-o.

'În regulă.'

„Despre asta sunt toate ceartele? Ea și Antsy?

O încuviințare din cap.

— Găsește-mi un vindecător High Denul, vrei? Voi plăti orice este nevoie.

'Amenda. Acum mănâncă.

Cadavrul mai mirosea a piersici fermentate. Așezat pe o masă lungă într-una dintre camerele din spate, Seguleh ar fi putut dormi o singură dată, iar Picker se aștepta timid că ochii închiși senin ai războinicului îngrozitor să se deschidă în orice moment. Gândul a făcut fiori prin ea și ea se uită din nou la Duiker.

— Așadar, istorice, te-ai gândit puțin la asta, te-ai înțeles cu bardul ăla și cu prietenul tău alchimist. Spune-ne, ce caută, pe numele lui Hood, toți acești Seguleh murați în pivniță?

Duiker se încruntă, se frecă la ceafă și nu voia să întâmpine privirea dură a lui Picker. — Baruk nu a primit bine vestea. El părea. . deranjat. Câte butoaie ai examinat?

— Sunt doisprezece nenorociţi, inclusiv acesta. Trei sunt femei.

Duiker dădu din cap. 'Ei pot alege. Războinici sau nu. Dacă nu, nu pot fi timid. Pare să aibă legătură cu mortalitatea infantilă.

Picker se încruntă. 'Ce face?'

— Denul şi moaşa. Dacă majoritatea copiilor supraviețuiesc în general, atunci mamele nu trebuie să nască opt sau zece dintre ei, în speranța că unul sau doi reușesc...

— Ei bine, așa este peste tot.

— Desigur, continuă Duiker de parcă nu i-ar fi auzit declarația, unele culturi au o nevoie imperioasă de a-și crește baza populației. Și acest lucru poate fi timid; impune stricturi asupra femeilor. Există o rată mare de uzură în rândul Seguleh. O societate de duel prin însăși natura sa reduce rata de supraviețuire odată ce a ajuns la vârsta adultă. Tineri războinici în floare — probabil la fel de mortal ca un război, doar că acesta este un război care nu se termină niciodată. Totuși, trebuie să existe perioade – cicluri, poate – când femeile tinere sunt eliberate să-și aleagă propria cale.

Ochii lui Picker se fixară pe cadavrul de pe masă în timp ce Duiker vorbea. Ea a încercat să-și imagineze o astfel de societate, în care, asemenea vacilor bhederin, toate femeile stăteau gemând în timp ce cozile lor erau împinse într-o parte, aproape de îndată ce ultimul vițel cădea behând pe pământ. A fost o nebunie. A fost *nedrept.*

— Bine că până și femeile din Seguleh poartă măști, mormăi ea.

— Îmi pare rău, ce?

Se încruntă spre istoric. — Ascunde toată furia.

„Oh, ei bine, nu știu dacă femeile care nu sunt războinice – nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb. Dar văd punctul tău de vedere.

— Dar este suficient? ea a intrebat. — Atâția războinici se ucid între ei, încât este necesar să ceară asta femeilor?

Duiker îi aruncă o privire, apoi se îndepărtă din nou.

Nenorocitul ascunde unele suspiciuni.

— Nu știu, Picker. Ar putea fi. Sălbăticia lor este infamă.

— De cât timp crezi că ăștia sunt acolo jos? În pivniță, adică, în butoaiele alea?

— Sigiliile sunt templiere. Baruk sugerează că cultul a persistat, într-o formă reziduală, mult după dispariția sa presupusă.'

„Decenii? Secole?

El a ridicat din umeri.

— Dar ce caută ei aici în Darujhistan? Insulele acelea sunt chiar lângă capătul de sud al continentului blestemat. Aproape o mie de leghe între ei și acest oraș.

'Nu știu.'

Da, sigur. Oftând, se întoarse. — Ai văzut-o pe Antsy?

— La bar.

'Tipic. Epuizarea stocului nostru.

— Indecizia ta l-a lăsat descurajat.

— Chestii astea, Duiker, se răsti ea, ieșind din cameră, lăsându-l acolo cu cadavrul ăla blestemat. Era un concurs care dintre ei era cel mai puțin timid, în orice caz, și era sătulă de rață și de eschiv. Totuși, ceva din toate acestea îi găzduise suspiciunea că breasla contractul lor era legat, cumva, de acest vechi templu și de toate secretele lui înspăimântătoare. *Găsiți conexiunea și poate găsiți piesa de rahat care ne-a bătut. Găsește-l, sau ea, ca să pot împinge un înjurător înăuntru frumos și adânc.*

Antsy stătea rezemată de bar, uitându-se la nimic în special, cel puțin până când a găsit o victimă perfectă în Picker, în timp ce ea se apropia. — Ai grijă, femeie, mârâi el, nu am chef.

— Nu ai chef de ce?

'Pentru orice.'

— Cu excepţia unui singur lucru.

„Orice ai putea încerca cu mine, este ceea ce am vrut să spun. Cât despre celălalt lucru, ei bine, deja m-am hotărât să merg singur dacă trebuie.

— Deci, se rezemă ea de barul de lângă el, ce mai aştepţi, atunci?

'Amestec. Odată ce se va întoarce pe picioare, Pick, îi va fi suficient de foame încât să le ducă lumina. Și-a tras mustața, apoi s-a încruntat la ea: — Tu ești pe care nu-mi pot da seama.

— Antsy, spuse Picker, oftând, la fel de mult mi-ar plăcea să ucid pe toți nenorociții de pacat timid din orașul ăsta și nici pe Stăpânul breslei, ei nu sunt sursa problemei. Cineva i-a angajat, doar că nu știm cine și nu știm de ce. Am mai trecut prin asta. Ne-am întors exact de unde am început, de fapt, doar că de data aceasta suntem doi. A descoperit că tremura și nu a putut să întâlnească privirea lui Antsy. — Știi, îmi doresc ca Ganoes Paran să fie aici – dacă cineva timid ar putea afla ce se întâmplă, acesta este Căpitanul.

Antsy mormăi. — Stăpân de punte, da. Bău ultimul din băutură și se îndreptă. — Bine, atunci hai să mergem la Finnest House, poate că e acolo, poate că nu. Oricum, face ceva.

— Și să-l lase pe Blend aici singură?

— Nu este singură. Sunt Duiker și Scillara. Ca să nu mai vorbim de acel bard. Nu se va întoarce nimeni să ne termine, cel puțin în timpul zilei. Ne putem întoarce înainte de seară, Pick.

Totuși ea a ezitat.

Antsy se apropie. „Ascultă, nu sunt atât de prost, știu ce se întâmplă în capul tău. Dar noi, stând aici, așteptăm următoarea lor mișcare. Cunoașteți doctrina mai timidă, caporale. Nu este treaba noastră să reacționăm – este treaba noastră să lovim primul și să *îi* facem să reacționeze. Acum ne-au lovit de două ori — o fac din nou și suntem foarte timizi.

În ciuda vaporilor de alcool care ieșeau de pe bărbat, ochii lui albaștri erau duri și limpezi, iar Picker știa că avea dreptate și totuși. . îi era frică. Și ea știa că el putea să vadă, se lupta cu ea – rău – din moment ce frica nu era ceva ce el ar fi așteptat timid de la ea. *Niciodata. Doamne, ai devenit o femeie bătrână, Pick. Slabă și înghesuită.*

Ți-au ucis blestemații de prieteni. Ei aproape că ți-au ucis iubirea cea mai dragă.

— Mă îndoiesc că e acolo, spuse ea. — Altfel ar fi fost pe acolo. A plecat undeva, Antsy. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată și de ce s-ar fi întors? Oriunde s-a dus Paran, el este probabil timid; extrem de ocupat - este genul. Întotdeauna în mijlocul unei blestemate.

— În regulă, a permis Antsy. — Totuşi, poate că există vreo modalitate prin care putem să-i trimitem un mesaj.

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Asta e o idee, Antsy. Mă bucur că unul dintre noi se gândește.

— Da. Putem merge acum, atunci?

Au pornit, folosind o poartă laterală. Amândoi purtau mantie, ascunzând armura și săbiile lor, armele slăbite în teaca lor. Antsy purta și două ascuțitori, fiecare în sacul său de pânză, unul înnodat la hamul armei și celălalt la centură. Putea să smulgă o grenadă și să o arunce în sac, așa cum s-ar putea arunca o piatră de praștie. Era propria lui invenție și exersase cu o piatră în sac, dobândind o îndemânare acceptabilă. Hood știa că nu era un sapator, dar învăța.

Nimic nu l-a înfuriat mai mult decât pierderea unei lupte. Adevărat, au ieșit pe partea cealaltă, în timp ce aproape toți asasinii muriseră, așa că nu a fost chiar o înfrângere, dar mi s-a părut ca una. De când se pensionase, pumnii lui însoțitori Malazan ajunseseră să se simtă ca o familie. Nu așa cum făcea o echipă, din moment ce echipele existau pentru a lupta, pentru a ucide, pentru a purta război, iar asta făcea că strângerea dintre soldați era una ciudată. Pătat de brutalitate, de comportamente extreme care făceau ca fiecare moment al vieții să se simtă ca un miracol al naibii. Nu, familia asta nu era așa. Toți i-au calmat pe unii. Slăbit, a lăsat rahatul urât mult în urmă. Sau așa credeau ei.

În timp ce el și Picker porneau spre moșia lui Coll și spre casa nenorocită din spatele terenului ei, el a încercat să se gândească la când nu avea nimic de-a face cu acest tip de viață, la când fusese un rătăcit cu picioarele arcuite. în Falar. În mod bizar, propria sa imagine mentală a feței sale de zece ani păstra mustața blestemată și era destul de sigur că avea să-și crească încă una, dar amintirile erau lucruri dezordonate. Nefiind timid; capabil, poate în mare parte minciuni, de fapt. O împrăștiere de imagini împletite de un rahat inventat, astfel încât ceea ce fusese într-adevăr un timp la fel de haotic precum prezentul părea dintr-o dată o narațiune, o poveste.

Mintea din prezent a fost vreodată dornică să-și povestească propriul trecut, fiecare istoricul său și de când se încredeau istoricii pe ceva? *Da, uită-te la Duiker. A scris o poveste frumoasă, aceea despre Coltaine și Lanțul de Câini. Spărgător, dar apoi aceia au fost întotdeauna cei mai buni, din moment ce făceau să se* simtă fiecare fiu timid – *când atât de mult din viață era evitarea să simtă ceva. Dar a fost ceva real? Da, Coltaine a fost ucis cu adevărat. Armata a fost spulberată, așa cum a spus el. Dar oricare din restul? Toate aceste detalii?*

Nicio cale de a ști vreodată. Și chiar nu contează până la urmă, nu-i așa?

La fel ca propriile noastre povești. Cine am fost, ce am făcut. Narațiunea continuă, până se oprește. Brusc, ca o respirație prinsă care nu mai scapă niciodată.

Sfârșitul povestii.

Copilul cu mustață se uita la el, acolo în cap. Încruntat, suspicios, poate neîncrezător. — *Crezi că mă cunoști, bătrâne? Nicio sansa. Nu știi nimic și ceea ce crezi că îți amintești nu are nimic de-a face cu mine. Cu cum gândesc. Cu ceea ce simt. Ești mai departe decât tatăl meu, acel tiran mizerabil și amar pe care niciunul dintre noi nu și-ar putea da seama vreodată, nici tu, nici eu, nici măcar el. Poate că nu este noi, dar nici atunci nu este el.*

„ Bătrâne, ești la fel de pierdut ca și mine și nu te preface că nu este diferit. Pierdut in viata. . până când moartea te găsește. '

Ei bine, acesta era motivul pentru care de obicei evita să se gândească la propriul său trecut. Mai bine lăsat neatins, ascuns, încuiat într-un cufăr și lăsat peste o parte pentru a se scufunda în adâncuri. Problema era că trebuia să îndepărteze unele lucruri din nou. Gândind ca un soldat, unul. Găsind din nou acea margine urâtă, modul greu de a privi lucrurile. Absența ezitării.

Galoane de bere nu au ajutat. Doar și-a hrănit deznădejdea, sentimentul de a se simți prea bătrân, prea bătrân pentru toate acestea, acum.

— Doamne de jos, Antsy, te aud scrâșnind din dinți de aici. Cât de timid, oricum ar fi, pare că are un gust îngrozitor.

El s-a uitat la ea. „Te aștepți să sar peste un dans pe strada asta blestemata? Avem mai multe probleme decât am fost vreodată, Pick.

„Ne-am confruntat cu mai rău...”

'Nu. Pentru că atunci când ne confruntam cu mai rău, eram pregătiți pentru asta. Am fost instruiți să facem față. Prinde-l de gât, sufocă viața din ea. A făcut o pauză, apoi a scuipat pe pavaj înainte de a adăuga: „Încep să realizez ce înseamnă cu adevărat „pensie”. La tot ce lăsăm, acum ne străduim să ne întoarcem, doar că nu este la îndemână. *Este al naibii de la îndemână.* '

Ea nu spuse nimic, iar asta ia spus lui Antsy că știa că are dreptate; că ea simțea la fel.

Confort redus, această companie.

Ajunseră la moșia lui Coll, ocoliră spre peretele din spate. Călătoria de la K'rul's Bar până aici era deja o neclaritate în mintea lui Antsy, atât de lipsită de importanță încât să fie instantaneu fără valoare. Nu înregistrase o singură cifră în mijlocul aglomerației de pe străzi. Fuseseră urmăriți? Urmărit? Probabil. — Respirație, Pick, nu m-am uitat dacă am luat un câine adulmecat. Întelegi ce vreau sa spun?'

„Am făcut”, a răspuns ea. — Două dintre ele. Băuți, nu asasini, doar câinii lor, așa cum spui tu. Își păstrează distanța – probabil ne-au avertizat imediat. Mă îndoiesc că ne vor urma în pădure.

— Nu, aprobă Antsy. — Ar simți mirosul de ambuscadă.

— Corect, deci să nu-i bage în seamă.

Ea a condus drumul în desișul acoperit de vegetație din spatele moșiei. Etajul neuniform pentru timizi era presărat la margini cu gunoi, dar acesta s-a diminuat rapid pe măsură ce se împinseră mai adânc în cîmpul întunecat și acoperit de vegetație. Puțini oameni, era evident, doreau să pună ochii pe Finnest House, să simtă răcoarea ei privind imediat înapoi la ei. Atenția de la ceva la fel de îngrozitor ca acel edificiu întunecat era o atenție nedorită.

Treizeci de pași inegale, au văzut pereții negri, jumătate de piatră, jumătate de lemn, fața șifonată și cicatrice a casei, obloane înțepate ca răchita putrezită, fără nicio lumină care se scurgea de nicăieri. Viță de vie șerpuia pe părțile laterale, întinse pe pământul cocoșat din curtea cu ziduri joase. Cei câțiva copaci din acea curte erau răsuciți și fără frunze, rădăcinile goale ca oasele.

— Mai multe bulgări decât ultima dată când am fost aici, observă Picker în timp ce se îndreptau spre poartă.

Antsy mormăi. „Nu lipsesc idioții care încearcă să intre înăuntru. Crezând că vor găsi comori. .'

„Scurtături secrete către putere”, a adăugat ea. — Obiecte magice și prostii.

— Și tot ce au primit a fost un mormânt timpuriu. Ezită la poartă și aruncă o privire spre Picker. — S-ar putea să ajungem la fel.

— Rămâi pe cale, asta e trucul. Urmați-mă.'

El a căzut aproape în spatele ei în timp ce ea porni de-a lungul pistei înguste și întortocheate de pavaj înclinat. Prea aproape, în timp ce o călca pe călcâi și aproape o făcea să se împiedice. Ea îi aruncă o privire vicioasă peste un umăr înainte de a continua.

Lipsa absolută a ceva neplăcut îi făcuse nervii suprasolicitați pe Antsy când ajunseră la ușă. A privit cum Picker ridică o mână înmănușată, își făcu pumnul, ezită, apoi o lovi cu putere de lemnul negru. Reverberul bum timid, ca și cum un abis ar aștepta de cealaltă parte.

Au așteptat. De aici, toate sunetele orașului dincolo de această pădure dispăruseră, ca și cum lumea normală ar fi încetat să mai existe, sau, poate, goana nesfârșită a vieții de acolo nu avea nicio relevanță pentru ceea ce se profila în fața lor acum, acest grotesc intru timid; sion dintr-un alt tărâm.

O duzină de bătăi ale inimii. Picker a făcut să bată încă o dată în uşă.

Târâitul unui zăvor se auzi încet prin lemnul gros, iar o clipă mai târziu ușa scârțâi înapoi.

Paran vorbise despre lichiul care locuiește în Finnest House, creatura distrusă care fusese cândva un Jaghut, dar aceasta a fost prima vedere a lui Antsy. Înalt (zei, cum ura el lucrurile înalte), slăbit, dar cu oase mari, împodobit cu o haină lungă zdrențuită de lanț negru. Cap dezgolit, cu părul lung, incolor, atârnând de pete-uri – acolo unde scalpul era vizibil, erau cicatrici răsucite, iar într-un loc ceva a străpuns craniul, iar în gaura neuniformă lăsată în urmă era doar întuneric, ca și cum creierul apariției ar fi fost pur și simplu ofilit. Colți în fața zdrobită, ochii strânși înapoi în umbră. Una peste alta, Antsy nu era timidă; era încrezătoare că această întâlnire din toamnă se va desfășura într-un mod destul de timid;

— Lord Raest, spuse Picker înclinându-se. „Sunt prieten cu Ganoes Paran. Dacă vă amintiți, ne-am întâlnit...

— Știu cine ești, caporale Picker, răspunse lichiul cu o voce profundă și rezonantă.

— Acesta este sergentul Antsy...

'Ce vrei?'

— Trebuie să găsim Ganoes Paran...

'El nu este aici.'

— Trebuie să-i trimitem un mesaj.

'De ce?'

Picker aruncă o privire către Antsy, apoi ridică înapoi spre Raest. — Ei bine, este o poveste complicată – putem intra înăuntru?

Ochii morți ai lui Raest s-au oprit asupra ei pentru o clipă lungă, apoi el a întrebat: — Te aștepți să servesc și eu băuturi răcoritoare?

— Ei, nu, asta nu va fi necesar, Raest.

Jaghut se dădu înapoi.

Picker îl înconjoară și se opri câțiva pași înăuntru. Antsy se împinse în spatele ei. Stăteau într-o intrare boltită, cu piatră neagră crudă sub picioare. Vizavi de ușa din față erau uși duble și un coridor îngust la dreapta și la stânga. Aerul era uscat și cald, mirosea a pământ proaspăt turnat – amintindu-i lui Antsy de cel shy;lar de sub K'rul's Bar.

— Ați săpat morminte? întrebă el, apoi se înjură, încercând să ignore privirea sălbatică a lui Picker.

Raest închise ușa și îi înfruntă. — La ce fel de băuturi răcoritoare te aşteptai, sergent Antsy? Mi-e teamă că nu am nimic îngropat în casă. Dacă vrei, totuși...

— Nu, în regulă, spuse Picker în grabă.

Antsy nu putea decât să aprobe din cap. Gura i se uscase, limba ca o bucată de piele lipită de cerul gurii. Și trebuia să-și golească vezica urinară, dar gândul de a cere indicații către dulapul de apă a fost dintr-o dată asemănător cu o timiditate a cere ca Jaghut să-i predea toți banii sau altceva.

Raest îi studie în tăcere încă o clipă, apoi spuse: — Urmează-mă, dacă trebuie.

Picioarele învelite în mocasin ale lichului scoteau sunete zgomotoase. Pânza foșni, poșta hainei trosnind, în timp ce Raest se îndrepta spre ușile duble și le împinse.

Înăuntru se afla o cameră principală care avea un șemineu din piatră chiar vizavi, în care flăcările pâlpâiau confortabil și două scaune adânci, cu spătar înalt, de fiecare parte, așezate pe un covor țesut gros, cu modele geometrice arcane abia vizibile în întunericul general. Tapiserii mari acopereau pereții de ambele părți, unul clar de origine Malazan – probabil Untan, având în vedere subiectul (un eveniment de curte învechit, semnificație pierdută de mult, dar fără îndoială relevantă pentru Casa Paran); celălalt era local și înfățișa o scenă din Noaptea Lunii, când Moon's Spawn a urcat pentru a pătrunde cele mai înalte clădiri din oraș; când dragonii se războiau pe

cerul nopții, iar Raest însuși încercase să atace Darujhistan. Vârsta im timidă s-a concentrat asupra dragonilor, unul negru și cu coamă argintie, celălalt bronz sau maro. Fălcile și ghearele erau strânse unele peste altele în timp ce luptau în aer, cu fundalul baza lui Moon's Spawn și siluetele acoperișurilor și turlelor, toate mărginite într-un model complicat de corbi mari în zbor.

— Nu e rău, mormăi Picker, uitându-se la lucru.

Mormăi Antsy, nu cineva care să se gândească prea mult la opera de artă dincolo de a identifica orice scenă pe care s-a întâmplat să o înregistreze. Personal, nu-și putea imagina un talent mai inutil și le-a mulțumit zeilor că nu fusese niciodată blestemat de o mizerie atât de timidă. Cele mai multe dintre propriile amintiri despre evenimentele mărețe la care asistase erau timide; foloseau figuri de băț, iar asta era suficient de bun pentru el. Nu i-a trecut prin cap că acest lucru era deloc neobișnuit.

Raest făcu semn către cele două scaune. — Stai jos, spuse el, tonul era doar vag timid legat de o invitație. După ce au făcut asta, amândoi înclinându-și scaunele spre Jaghut, el a spus: „Explică-mi, dacă vrei, cât de exact intenționezi să-i trimiți un mesaj lui Ganoes Paran".

— Habar n-avem, spuse Picker, cu un zâmbet stânjenit. — Speram că ai putea avea câteva sugestii.

„Am multe sugestii", a răspuns Raest, „nici niciuna nu este relevantă pentru cererea dumneavoastră".

Antsy miji încet ochii, dar nu spuse nimic.

Picker deschise gura de câteva ori, întrerupând o succesiune de posibile răspunsuri timide, căscatul repetat amintindu-i lui Antsy de peștele cu plase de pe puntea bărcii de pescar a tatălui său. *Doar dacă tocmai am inventat asta. Totul este o minciună, poate. Poate am văzut un pește pe altă punte. Cum pot fi sigur? Cum poate-*

— Mi se pare o posibilitate, spuse Raest. — Bănuiesc că ar fi nevoie ca unul dintre voi să fie un adept cu Deck of Dragons. Sau deținând potențialul acestuia.

— Înțeleg, spuse Picker. — Ei bine, am avut câteva perii cu Deck.

— Ești un ilustrator al Decks?

'Ce? Oh, nu genul ăsta de perie. Adică, am pus mâna pe ei de câteva ori.

— Un astfel de contact v-a lăsat rănit, sergent Picker?

— Cum a fost deteriorat?

— Eşti, poate, acum nebun?

Ea a stat drept. — Stai, cum, pe numele lui Hood, aș putea să știu dacă sunt timid, sănătos la minte sau nu?

— Exact, spuse Raest și așteptă.

Privirea lui Antsy s-a fixat încă o dată pe Jaghut. — Alege, mârâi el în cele din urmă.

Ea se răsuci să-l înfrunte exasperată. — Ce este acum, Antsy?

— Nemernicul ăsta ne poartă.

Ochii i se umflară pentru moment, apoi se uită din nou la Jaghut.

Cine a ridicat din umeri. — Trebuie să te distrezi ocazional. Compania este atât de rară în zilele noastre.

— Deci, când sosește, se răsti Antsy, îl tratezi ca pe niște murdărie? Crezi că poate există o conexiune între cele două, lichiule?

„Ca murdăria? Nu cred. Mai mult ca. . cu amabil dispreţ.'

— Ai câteva lucruri de învățat despre oameni, Jaghut.

— Fără îndoială, sergent Antsy. Din păcate, nu sunt înclinat să fac vreun efort în acea direcție.

'Oh? Și în ce direcție faci eforturile tale?

„Când voi descoperi unul, vă voi anunța, dacă se dovedește a fi interesat, fie pentru mine, fie, bineînțeles, pentru dumneavoastră. Între timp, habar n-am dacă comunicarea este posibilă cu Ganoes Paran. Poate că dacă m-ai informa despre criza ta actuală, s-ar putea să te ajut într-un fel care să nu implice acte precipitate, disperate, care ar putea în cele din urmă să mă deranjeze.

— Să ne ferim să facem asta, mârâi Antsy.

— Hood nu este unul care interzice mare lucru, observă Raest.

— Nu pot să cred că îi plac foarte mult aceste Case Azath, spuse Picker, după ce și-a revenit din șocul și iritația și, poate, indignarea ei. — Toate aceste capcane de suflete și lucruri ca tine, Raest.

— Mă îndoiesc că o cotez foarte bine pe lista de dorințe a lui Hood, a răspuns strigoiul Jaghut.

Antsy mormăi râzând. — În regulă, în sfârşit îmi rezolv simţul tău de umor. Și am crezut că marinii Malazan sunt uscați, Abys below! Bine, Raest, hai să jucăm acest joc pe bune. Dacă ne poți ajuta cu problema noastră, vom face ceva pentru tine în schimb. Dacă este în limitele abilităților noastre, adică, nimic de genul „scoate-mă de aici” sau ceva de genul ăsta. Dar, știi, alte chestii.

— Am o cerere modestă. Foarte bine, accept angajamentul reciproc.

Antsy îi zâmbi lui Picker, apoi îi spuse lui Raest: — Asta e. Cineva a încheiat un contract cu noi. Nu știm de ce. Ne gândim că poate Paran poate afla cine și ce îi agravează atât de mult.

Jaghut se uită cu privirea.

Picker și-a dres glasul. 'Cauze posibile. Unu, suntem malazani. Veteranii. Ne-am făcut mai mult de câțiva dușmani pe acest continent. În al doilea rând, deținem Barul lui K'rul, care a fost Clopotnița lui K'rul, care a fost Templul lui K'rul. În pivniță tocmai am găsit treisprezece Seguleh murate, poate vechi de secole, dar care arată proaspete, deoarece sunt, ăă, murate. Ea a făcut o pauză, a tras aer în piept, apoi a continuat: — Trei, ei bine, încă nu am ajuns la trei. După cum îmi dau seama, totul are legătură cu K'rul - poate unii cultişti vor templul înapoi. Poate cineva a făcut o comandă pentru Seg shy;uleh murat și vrea să fie livrate.

Antsy se uită la ea. — Ce a făcut cineva? Pick, asta e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată.

„Nu m-aș certa cu asta”, a spus ea, „doar că sunt disperată și, în plus, am bănuiala că acei Seguleh fac parte din problemă”.

Antsy se uită la Raest. — Deci iată. Ai vreo sugestie sau ai de gând să stai acolo pentru totdeauna?

„Da, sunt”, a răspuns Raest, „dar acest detaliu nu este relevant. Cât despre sugestii, vă sugerez să ucizi fiecare asasin din oraș.

„Atunci cine ne vrea morți începe să angajeze bandiți”, a spus Picker.

— Omorâți toți bătăușii.

Antsy își trase mustața. — Nu este practic. Mai sunt doar trei dintre noi – ar dura ani de zile.

„Răpiți-l pe maestrul breslei și torturați-l pentru a dezvălui clientul. Atunci ucide clientul.

— Uciderea clientului are sens pentru noi, spuse Picker, dând din cap. — Chestia cu răpirea nu sună foarte fezabilă – ar trebui să ne descurcăm câteva sute de asasini timizi ca să o facem. În plus, nu știm unde este ascunzătoarea Stăpânului Breaslei. Am putea captura și tortura un asasin pentru a afla asta, dar probabil că aceștia operează în celule, ceea ce înseamnă că oricine vom primi s-ar putea să nu știe nimic. Ideea este că nu știm cine este clientul. Trebuie să aflăm.

Raest spuse: „Bănuiala ta că Templul K'rul este esențial pentru această chestiune este probabil exactă. Determinarea specificului, totuși, ar fi cel mai bine servită prin apelarea asistenței Stăpânului Punții.

— Asta ne-am dorit în primul rând! strigă Antsy.

— Extraordinar, nu-i aşa?

Antsy se uită cu privirea la licanul înfuriant, mușcă câteva replici care s-ar putea dovedi neînțelepte. Trase adânc aer în piept pentru a se calma, apoi spuse pe un ton drăguț și liniștit: — Deci, să vedem dacă îi putem trimite un mesaj, nu?

— Urmează-mă, spuse Raest.

Înapoi pe coridor, cotind la dreapta, cu cinci pași către o ușă îngustă din stânga care ducea în turnul rotund ghemuit, în sus pe scara în spirală, ajungând la nivelul superior - o cameră circulară cu pereții cu redări pictate supradimensionate ale cărților de Puntea Dragonilor. Ceva a sucit ochiul în această cameră și Picker aproape că se clătina.

— Zei de jos, mormăi Antsy. „Locul ăsta este magic – îmi face rău la stomac”.

Imaginile s-au învârtit, s-au încețoșat, s-au deplasat în valuri ondulante care traversau din toate direcțiile imaginabile, o ciocnire de convergențe care invită la vertij, indiferent unde s-ar fi întors privirea. Picker s-a trezit gâfâind. Ea închise ochii, o auzi pe Antsy înjurând în timp ce el ieși înapoi din cameră.

Vocea uscată a lui Raest a plutit vag în capul ei. — Fluxul a crescut. Se pare că există un fel de. . deteriorare. Chiar și așa, Caporale Picker, dacă îți concentrezi mintea și te concentrezi pe Ganoes Paran, eficacitatea voinței tale s-ar putea dovedi suficientă pentru a ancora pe loc propriul card al Maestrului, care poate îi va trezi atenția. Dacă, desigur, nu este logodit altfel. Dacă puterea ta de voință se dovedește inegală cu sarcina, mă tem că ceea ce rămâne din sănătatea ta va fi smuls. Mintea ta însăși va fi sfărâmată de vârtej, lăsându-ți o epavă salivată. După un moment, a adăugat: „O astfel de stare de a fi poate să nu fie de dorit. Desigur, dacă reușiți, nu vă va păsa într-un fel sau altul, ceea ce ați putea considera o binecuvântare.

„Ei bine”, a răspuns ea, „e pur și simplu grozav. Dă-mi o clipă, vrei?

Ea a scos din memorie chipul deloc neplăcut al căpitanului, a căutat să o rezolve sub ochiul minții ei.

Ganoes Varan, fii atent. Căpitane, oriunde te-ai afla. Acesta este caporalul Picker, în Darujhistan. Ganoes, trebuie să vorbesc cu tine.

L-a văzut acum, înrămat așa cum ar fi încadrat o carte în Deck of Dragons. Ea a văzut că el purta o uniformă, aceea a soldatului Malazan care fusese cândva - asta era amintirea ei, evocând ultima ei vedere despre el? Dar nu, părea mai bătrân. Părea bătut, mânjit de praf. Stropi de sânge uscat pe pielea cu cicatrici. Scena din spatele lui era una a fumului și a ruinelor, rămășițele distruse de terenuri agricole ondulate, tărâmuri definite de ziduri joase de piatră, dar nu se văd nimic verzi. Ea credea că poate vedea cadavre pe acel pământ mort.

Privirea lui Paran părea să se ascuți asupra ei. Ea i-a văzut gura mișcându-se, dar nici un sunet nu a ajuns la ea.

Ganoes! Căpitane, ascultă, concentrează-te din nou asupra mea.

— Nu e momentul, caporale. Am aterizat în dezordine. Dar ascultă, dacă poți să le spui, încearcă. Avertizează-i, Picker. Avertizați-i. '

Căpitanul — cineva urmărește templul — Templul lui K'rul. Cineva încearcă să ne omoare ...

'- *Jhistan poate avea grijă de el însuși, Pick. Baruk știe ce să facă – ai încredere în el. Trebuie să afli cine vrea. Vorbește cu Kruppe. Vorbește cu Eel. Dar ascultă, transmite-mi avertismentul, te rog.* '

Transmite-o cui? Despre cine vorbești, căpitane? Și ce a fost asta cu Kruppe?

Imaginea s-a sfărâmat în fața ochilor ei și a simțit ceva asemănător cu ghearele spărgându-i în minte. Urlând, ea a căutat să se răstoarne, să se îndepărteze. Ghearele s-au scufundat mai adânc și, dintr-o dată, Picker și-a dat seama că există intenție, există răutate. Sosise ceva și o *dorea.*

Urlând, se simți târâtă înainte, într-o nebunie învolburată, în gura a ceva vast și flămând, ceva care voia să se hrănească cu ea. Mult, mult timp, până când sufletul ei a dispărut, devorat, până nu a mai rămas nimic din ea.

Presiune și întuneric din toate părțile, smulgând în ea. Nu se putea mișca.

În mijlocul haosului sălbatic, ea a simțit și a auzit sosirea unei a treia prezențe, o forță care curgea ca o fiară care se apropie de ea - a simțit o atenție bruscă, o privire rece și o voce murmură aproape: „ *Nu . Aici. Nu acum. Au fost odată torcuri, pe care le-ai purtat. Era o datorie, încă neachitată. Nu acum. Nu aici.* '

Fiara se năpusti.

Orice îl apucase pe Picker, orice se hrănea acum cu ea, dintr-o dată urla de durere, de furie, iar ghearele s-au smuls, s-au lovit de noul ei timid.

Mârâie, aerul tremurând până la tunet în timp ce doi leviatani se ciocneau.

Pitic, uitat, mic ca o furnică, Picker s-a târât departe, scăpându-și viața într-o urmă purpurie. Ea plângea, tremura în urma sființei de hrănire a obiectului. Așa fusese. . insolubil, atât de oribil. . indiferent. Pentru cine era ea, pentru dreptul ei la propria ei viață. *Sufletul meu. . sufletul meu era. . alimente. Asta e tot. abis dedesubt-*

Trebuia să găsească o cale de ieșire. De jur împrejur, haosul ei roia și tremura în timp ce marile forțe continuau, acolo, în urma ei. Trebuia să-i spună lui Antsy lucruri, lucruri importante. Kruppe. Baruk. Și poate cel mai important detaliu dintre toate. Când au intrat în casă, ea văzuse că cele două cadavre care zăceau pe podea la ultima ei vizită dispăruseră. *Plecat. Doi asasini, spuse Paran.*

Iar unul dintre ei era Vorcan.

Ea este în oraș. Ea este acolo, Antsy...

Concentreaza-te! Camera. În turn - găsiți camera -

Târându-se, plângând.

Pierdut.

Antsy a slăbit o duzină de blesteme când Raest a târât corpul inconștient al lui Picker pe palier. 'Ce-ai făcut?'

— Vai, spuse Jaghut, dându-se înapoi când Antsy cădea în genunchi lângă femeie, avertismentele mele cu privire la risc au fost insuficiente.

În timp ce Antsy și-a pus mâna pe fruntea lui Picker, acesta șuieră și i-o smulse înapoi. — E rece ca gheaţa!

— Cu toate acestea, inima ei continuă, a spus Raest.

'Se va întoarce? Raest, naibii de liche! *Se va întoarce?* '

'Nu știu. Ea a vorbit, o vreme, înaintea situației. . schimbat. Presupun că, timid, vorbea cu Ganoes Paran.

'Ce a spus ea?'

— Întrebări, în cea mai mare parte. Am reușit, totuși, să culeg un singur nume. Kruppe.

Antsy și-a dezvăluit dinții. Își puse din nou mâna pe fruntea ei. Puțin mai cald? Posibil, sau de data asta se așteptase, făcându-l mai puțin șoc. Greu de spus care. — Ajută-mă să o duc înapoi jos, spuse el.

'Desigur. Și acum, în schimbul ajutorului meu, îți voi spune ce caut de la tine.

Ași ridică privirea spre Jaghut. — Nu poți vorbi serios.

— De data asta, eu sunt, sergent Antsy. Îmi doresc să am o pisică.

O pisica. 'A mânca?'

— Nu, ca animal de companie. Va trebui să fie o pisică moartă, desigur. Acum, permite-mi să-i iau picioarele, în timp ce tu o iei de brațe. Poate cu ceva timp înainte ca vatra să devină timidă, să o învie.

'Crezi asta?'

'Nu.'

Toată asta fusese ideea lui, iar acum uită-te la ce sa întâmplat. — Picker, şopti el. 'Imi pare rau. Îmi pare atât de rău.'

— Una albă, spuse Raest.

'Ce?'

— O pisică albă. O pisică albă moartă, sergent.

Oh, da, Raest. Unul umplut cu bulgări. Uite, prinde, nenorocitul blestemat.

La naiba, am ajuns la doi acum. Până la doi. .

„Nu te târgui niciodată cu morții. Ei vor ceea ce ai și îți vor oferi ceea ce au pentru a-l obține. Viața ta pentru moartea lor. Fiind morți, desigur, orice viață de care o apucă, ajunge să le strecoare printre degetele osoase. Deci pierdeți amândoi.

— E destul de generos din partea ta, Hinter, spuse Baruk. — De fapt, nu-mi amintesc să fi fost atât de locuitor ultima dată când am vorbit.

Apariția stătea în tocul ușii turnului. — Lupta cu care mă confrunt este între dorința mea de a-mi închide degetele fantomatice în jurul gâtului tău, High Al timid;chimist, și a oferi orice serviciu pot acestui oraș frumos. De asemenea, trebuie remarcat că întoarcerea tiranului ar marca, de asemenea, sfârșitul timidității libere limitate pe care o dețin, pentru că aș fi rapid înrobit. Și astfel, interesul propriu și timiditatea altruistă se dovedesc aliați puțin probabili, dar suficiente pentru a-mi copleși îndemnurile naturale ucigașe.

— Dezbaterea este discutabilă, răspunse Baruk, împletindu-și degetele și sprijinindu-și mâinile pe burtă, pentru că nu am nicio intenție să ajung la îndemâna strângerii tale mortale. Nu, voi rămâne aici, în curte.

— La fel de bine, răspunse Hinter. — N-am făcut praf de secole.

— Există forțe în oraș, spuse Baruk după o clipă, forțe formidabile, neprevăzute, previzibile. Amenințarea-'

— Destul de asta, interveni Hinter. „Știi foarte bine de ce majoritatea acestor timide sunt în oraș, de când i-ai invitat, Înalt Alchimist. Și în ceea ce privește ceilalți pe drum, ei bine, puțini dintre aceștia vă vor surprinde foarte mult. Sunt. . *necesar.* Deci, sfârșitul disimulării tale.

— Nu tot ceea ce se abordează este de mine, a replicat Baruk. — Știai că atât Lady Envy, cât și Sora Spite sunt aici chiar acum? Fiicele lui Dra shy;conus nu au fost *invitate* , nicidecum de mine. Unul este destul de rău, dar ambele. .' clătină din cap: „Mă tem că vor lăsa întregul oraş un morman de cenuşă mocnitoare, dacă au ocazia".

— Așa că fă ceva ca să te asiguri că nu se întâmplă asta, spuse Hinter cu aer.

— Vreo sugestie în acest sens?

— Niciunul.

— Ți-a făcut vreunul vreo vizită?

— Îmi încordezi altruismul, Înalt Alchimist. Foarte bine, desigur, Lady Envy a fost în vizită și de mai multe ori.

— Știe ea că sora ei este aici?

'Probabil.'

— Ce vrea Invidia, Hinter?

— Ceea ce și-a dorit dintotdeauna, Înaltul Alchimist.

Baruk șuieră pe sub răsuflare și aruncă privirea în altă parte. — Nu o poate avea.

— Atunci îți sugerez să-i faci o vizită surorii ei. Ea locuiește la bord...

— Știu unde este, mulțumesc. Acum, ai auzit de acel autoproclamat Mare Preot al Zeului Infirm, care acum stă ghemuit într-un Templu abandonat din Fener? Și conduce o congregație care crește pe zi ce trece?

'Nu Nu am. Dar ești surprins?

„Zeul căzut este o complicație foarte nedorită".

„Moștenirea încurcăturii cu lucruri încă neînțelese pe deplin – desigur, acei vrăjitori precipitați au plătit cu toții cu viața lor, ceea ce i-a împiedicat pe toți ceilalți să dea tipul de pedeapsă pe care o meritau cu adevărat. Astfel de lucruri sunt foarte frustrante, nu crezi?

Privirea lui Baruk se îngustă asupra fantomei din prag.

După o clipă, Hinter flutură o mână eterică. 'Asa de mult. . moșteniri.'

— Punctul luat, Necromancer. După cum puteți vedea, totuși, nu sunt unul care să evadeze responsabilitatea timidă.

— Adevărat, altfel ai fi fost la îndemâna mea de mult. Sau, într-adevăr, ai ales o evadare mai subtilă, la fel ca și semenii tăi. . magi în Cabala, noaptea în care Vorcan a umblat prin umbre. .'

Baruk se uită cu privirea, apoi oftă. „M-am întrebat întotdeauna de competența timidă manifestată de camarazii mei în acea noapte. Desigur, abilitățile lui Vorcan au fost – sunt – impresionante. Și apoi a tăcut pentru o clipă. Și m-am gândit la anumite chestiuni. — Hinter, te-a vizitat Vorcan?

'Nu. De ce ar face-o?

Baruk a fost brusc înfrigurat. — Nu a făcut niciun efort. . discutând orice cu mine în noaptea aceea.

— Poate că știa cum vei răspunde tu.

— Așa cum ar fi făcut-o și pentru Derudan.

'Fără îndoială.'

— Dar ceilalţi. .'

Hinter nu spuse nimic.

Baruk i s-a făcut rău înăuntru. Lucrurile deveniseră mult prea complicate în acest oraș. Oh, știa că mergeau pe un pod cel mai îngust, cu abisul căscat de dedesubt șoptind invitații blânde de capitulare. Dar părea că capătul îndepărtat se diminua mereu, se întindea, aproape pierdut în ceață. Și fiecare pas pe care îl făcea părea mai slab decât ultimul, de parcă în orice moment span de sub el s-ar putea prăbuși pur și simplu în praf.

Îi putea înțelege pe acei ceilalți din Cabală și evadarea bruscă și perfectă pe care o reprezenta Vorcan. Și și-a amintit de acea promisiune plată din ochii ei în noaptea aceea de demult – încă îl bântuia, ușurința trădării ei, de parcă contractul oferit de Imperiul Malazan i-ar fi oferit pur și simplu o scuză pentru a face ceva ea. dorise întotdeauna să facă: să ucidă toți ceilalți magi din Cabala.

S-ar putea să o întrebe de ce, dar Vorcan era o femeie care și-a păstrat propriul sfat. Nu îi datora nimic și asta nu se schimbase.

— Ar fi bine să pleci acum, spuse Hinter, tăindu-şi gândurile.

El clipi. 'De ce?'

— Pentru că tăcerea ta mă plictisește, Înalt Alchimist.

— Scuzele mele, Hinter, răspunse Baruk. — Un ultim lucru, apoi chiar voi pleca. Riscul înrobirii tale este foarte real și nu depinde de revenirea timidă a tiranului - la urma urmei, există agenți în oraș chiar și acum care lucrează pentru acea înviere căzută. Ar putea foarte bine să decidă...

— Și îți imaginezi că ar putea reuși, Inalt Alchimist?

— Este o posibilitate, Hinter.

Fantoma a tăcut o vreme, apoi a spus: „Soluția ta?

— L-aș pune pe unul dintre observatorii mei pe turnul tău, Hinter. Pentru a da semnalul de alarmă, dacă se face o încercare asupra ta.

— Te oferi să mijlocești în numele meu, Înalt Alchimist?

'Fac.'

— Accept, cu condiția ca acest lucru să nu mă îndatoreze față de tine.

'Desigur.'

— Ai prefera să rămân. . neutru și asta înțeleg. Mai bine asta decât mine ca dușman.

— Ai fost odată cel mai formidabil vrăjitor...

'Gunoi. Eram acceptabil și nepăsător. Totuși, niciunul dintre noi nu ar vrea să slujesc o cauză cea mai mizerabilă. Trimite, deci, paznicul tău, dar dă-mi numele, ca să nu chem pe slujitorul nepotrivit.

— Chillbais.

— Oh, spuse Hinter, *el* .

În timp ce se întorcea spre moșia lui, Baruk și-a amintit singura sa întâlnire cu Vor shy;can, la doar câteva nopți după trezirea ei. Ea intrase în cameră cu grația ei obișnuită de felină. Rănile pe care le suportase s-au vindecat de mult și găsise un nou set de haine, largi și elegante, care păreau în deplină contradicție cu profesia aleasă.

Stătuse în fața șemineului și îi făcu o ușoară plecăciune pentru a ascunde un tremur brusc de-a lungul nervilor lui.
— Vorcan.

— Nu îmi voi cere scuze, spuse ea.

— Nu ți-am cerut.

— Avem o problemă, Baruk, spuse ea, apropiindu-se să-și toarne niște vin, apoi înfruntându-l încă o dată. „Nu este o chestiune de a căuta prevenire – ne putem sfii; nu oprim ceea ce urmează. Problema este cum ne vom poziționa pentru acea perioadă.

— Adică să ne asigurăm supravieţuirea continuă.

Un zâmbet slab în timp ce ea îl privea. „Supraviețuirea nu este pusă în discuție. Va fi nevoie de noi trei rămași în Cabala. Așa cum am fost cândva, așa cum vom fi din nou. Vorbesc mai mult despre *nivelul nostru, să spunem, de confort.* '

Furia a izbucnit în Baruk atunci. 'Confort? Ce valoare asta atunci când am încetat să mai fim liberi?

Ea pufni. „Libertatea este întotdeauna cea mai tare postulat printre cei indolenți. Și să recunoaștem, Baruk, suntem *indolenți* . Și acum, dintr-o dată, ne confruntăm cu sfârșitul. Tragedie!' Privirea ei s-a întărit. — Vreau să rămân în starea mea privilegiată...

„Ca stăpână a breslei Asasinilor? Vorcan, nu va fi nevoie de o asemenea breaslă, nici loc pentru ea.

— Nu contează Breasla. Nu mă interesează Breasla. A servit, o funcție a orașului, un mecanism birocratic. Zilele lui se împuținează cu repeziciune.

— De aceea ți-ai trimis fiica departe?

O sclipire de adevărată supărare în ochii ei și ea și-a întors privirea. — Motivele mele nu vă interesează în această chestiune, Înalt Alchimist. Tonul ei a adăugat: *Și nu e treaba ta, bătrâne.*

„Atunci, ce rol, a întrebat Baruk, îți imaginezi pentru tine în acest nou Daru shy;jhistan?”

— Una liniștită, răspunse ea.

Da, liniștit ca o viperă în iarbă. — Până atunci, îmi imaginez, după cum vezi o oportunitate neplăcută.

Și-a scurs vinul și a pus paharul jos. — Atunci suntem înțeleși.

— Da, spuse el, presupun că suntem.

— Informaţi-l pe Derudan.

'Va trebui.'

Și ea a plecat.

Amintirea a lăsat un gust acru în gura lui Baruk. Era ea conștientă de *celelalte* convergențe care se închideau rapid pe Darujhistan? Îi păsa măcar? Ei bine, nu era singura care putea fi timidă. Un lucru adunase din acea noapte de murmură cu câțiva ani în urmă: Vorcan ghicise, cumva, ce era pe drum. Chiar și atunci, ea începuse pregătirile. . totul pentru a-i asigura *nivelul de confort.* Trimite-o timidând-o pe fiica ei, eliberându-se din breaslă. *Și vizitându-i versiunea timidă a milei față de ceilalți din Cabală. Și dacă și-ar fi reușit, acum ar fi fost singura care rămânea în viață.*

Gândește-te bine la asta, Baruk, în lumina intențiilor ei declarate. Dorința ei de a se poziționa.

Ar putea încerca din nou?

Și-a dat seama că nu mai era sigur că ea nu va fi.

Acesta este momentul pentru oglinzi și cu siguranță asta trebuie înțeles până acum. Pol s-a timid, cu cea mai mare valuri pentru a răsuci reflexia, pentru a face ceea ce se confruntă atât familiar, cât și subtil alterat. Ochii închiși,

recunoașterea se desfășoară, ororile liniștite curg timide. Ceea ce te privește aici, acum, nu bate joc de joc, neagă clipirea convingatoare și te-ar conduce cu o mână uscată și rece peste podeaua rece de lut a sufletului.

Oamenii se vor întrista. Pentru cei morți, pentru cei vii. Pentru pierderea nevinovăției și pentru predarea nevinovăției, care sunt două lucruri complet diferite. Ne vom întrista, pentru alegerile făcute și nefăcute, pentru greșelile inimii care nu pot fi niciodată anulate, pentru terminațiile nervoase tăiate ale cicatricilor vechi și ale celor viitoare.

Un bărbat cu părul cărunt trece prin cartierul Estate. Nu este necesară o descriere mai detaliată. Sângele de pe mâinile lui este doar o amintire, dar unele amintiri lasă pete greu de spălat. Prin natura, observă. Lumea, multitudinea ei de chipuri, marea ei învolburată de emoții. El este un aruncător de plase, o remorcă de cârlige. Vorbește în ritmul poeziei, în ritmul cântecului. El nu este timid; înțelege că există răni în suflet care nu trebuie atinse; dar mai sunt şi altele care încălzesc la mângâiere. El înțelege, cu alte cuvinte, necesitatea temei tragice. Sufletul, știe el, nu va oferi, uneori, nicio rezistență poveștii care trage sânge.

Prize pierde acele vechi cicatrici. Îi amintesc cuiva ce înseamnă să te întristezi. Îi amintesc cuiva ce înseamnă să trăiești.

Un moment pentru oglinzi, un moment pentru măști. Cei doi conspira vreodată pentru a juca povestea. Din nou și din nou, prietenii mei.

Uite, ia-mă de mână.

Merge la o moșie. După-amiaza s-a stins, amurgul se strecoară mai aproape prin praful care se așează zilei. În fiecare zi, există un moment în care lumea tocmai a trecut, lăsând o veghe sufocantă care plutește, suspendată, nefiind încă agitată de trezirea nopții. Tiste Edur se închina în acest moment. Tiste Andii sunt nemișcați, nemișcați în timp ce așteaptă întunericul. Tiste Liosan si-au plecat capetele si s-au intors pentru a supara trecerea soarelui. În casele oamenilor, focurile din vatră sunt trezite. Oamenii atrag în locurile lor de adăpost și se gândesc la noaptea care va veni.

În fața ochilor cuiva, soliditatea pare echilibrată, momente de la prăbușirea în dizolvare. Incertitudinea devine o lege, ridicându-se supremă deasupra tuturor celorlalte. Pentru un bard, această dată este o cheie

minoră, o întindere de fragilitate, un interludiu gânditor. Tristețea plutește în aer, iar gândurile lui sunt pline de finaluri.

Ajuns la moșie, el este condus rapid și fără comentarii în casa principală, pe coridorul central al acesteia și iese într-o grădină cu pereți înalți, unde noaptea curge timizi pe pereți, florile ude deschizându-se pentru a bea în amurgul care se adună. Bodyguardul mascat îl lasă apoi, pentru moment, singur în grădină, iar bardul stă nemișcat o vreme, aerul dulce și înțepător, sunetul apei care se prelinge umplând spațiul închis.

Își amintește de cântecele blânde pe care le-a cântat aici, neînsoțit de niciun instrument. Cântece extrase dintr-o sută de culturi, o duzină de lumi. Vocea lui împletind fragmentele sosiri ale Umbrei, adunând împreună ziua care tocmai a trecut și noaptea dornică să sosească.

Existau secrete în muzică și poezie. Secrete pe care puțini le cunoșteau și cu atât mai puțini netimizi; Puterea lor a furat adesea într-un ascultător subtil ca amintirea parfumului pe o respirație trasă, mai puțin decât o șoaptă, dar capabilă să-l transforme pe cel atât de înzestrat, un extaz instinctual care a făcut să dispară necazurile, care a făcut posibilă orice fel de grandoare – într-adevăr, in proximitate.

Un bard priceput, un bard înțelept, știa că, în anumite momente, în cursul unui ciclu de zi și noapte, calea către sufletul unui ascultător era netedă, neobstrucționată, structurată, o succesiune de porți masive care se deschideau spre un atingerea unei pene. Acesta a fost cel mai de preț secret dintre toate. Amurgul, miezul nopții și acea perioadă ciudată de trezire bruscă cunoscută sub numele de ceas — da, noaptea și abordarea ei furișă aparțineau inimii.

Auzind un pas în spatele lui, se întoarce.

Ea stă în picioare, cu părul ei lung și negru sclipitor, fața neatinsă de soare sau vânt, ochii ei reflectând perfect florile violete care împodobesc pereții. El poate vedea prin pânza albă a rochiei ei până la contururile corpului ei, rotunjime și curbe și mături de perfecțiune estetică - acele forme și linii care murmură timide; și-au murmurat propriul limbaj secret pentru a trezi dorințe în sufletul unui bărbat.

Fiecare simț, știe el, este o cale către inimă.

Lady Envy îl urmărește și el se mulțumește să o lase să facă acest lucru, deoarece, la rândul său, este timid; o privește.

Ar putea discuta despre Seguleh — cei morți în butoaie, cei vii care servesc în această moșie. Se puteau gândi la tot ce simțeau că se apropie cu repeziciune. Putea să vorbească despre mânia lui, despre fierul său liniștit și mortal, care era atât de rece încât ar putea arde la atingere - și ea ar vedea adevărul cuvintelor lui în ochii lui. S-ar putea să plutească într-un loc și în altul în această grădină modestă, periind vârfurile degetelor de-a lungul petalelor tremurânde și vorbind despre dorințe atât de mult ținute, încât era aproape nesimțită de rădăcinile timide de mire și de cârlișele pe care le-au făcut prin trup și suflet, iar el ar putea să o avertizeze despre pericolele pe care le prezentau, despre riscul de eșec care trebuie înfruntat și, într-adevăr, acceptat - și ea ar ofta și ar da din cap și ar ști bine că el vorbea cu înțelepciune.

Flirtul batjocoritor, obsesia de sine uluitoare, toate felurile în care se distra când se împotrivea cu muritorii acestei lumi, nu au însoțit timida Lady Envy în această grădină. Nu cu acest bărbat care o așteaptă. Fisher kel Tath nu era un bărbat tânăr – și au fost momente în care se întreba dacă era mai timid deloc, deși nu avea să caute niciodată adevărul – și el nu era deloc divin, cu perfecțiunea fizică. Darurile lui, dacă ea ar putea să le enumere atât de grosolan, ar include vocea lui, geniul lui cu lira și alte o duzină de alte instrumente obscure și mintea din spatele ochilor care au văzut totul, care au înțeles mult prea mult din ceea ce a făcut el. vezi, și asta a înțeles semnificația a tot ceea ce este timid; a rămas și va rămâne vreodată ascuns - da, mintea din spatele ochilor și fiecare indiciu slab pe care l-a oferit pentru a dezvălui ceva din acea minte, felul ei de a observa timid; capacitate uimitoare de compasiune pe care numai proștii năzuitori ar numi slăbiciune.

Nu, acesta era un bărbat de care ea nu avea să-și bată joc – nu putea, de fapt.

Ar fi putut discuta multe lucruri. În schimb, stăteau în picioare, privirile se întâlneau și țineau, iar amurgul s-a închis cu toate mirosurile și secretele lui.

Asaltează abisul și aruncă o mulțime de zei uluiți! Cerul se deschide din zi în noapte, apoi se crăpă din nou, dezvăluind carnea spațiului și sângele timpului - vezi cum se sparge și vezi cum se stropește în picături roșii strălucitoare de stele timide! Mările fierb și pământul se aburește și se topește!

Lady Envy și-a găsit un amant.

Poezie și dorință, fulminații una și aceeași și oh, acesta este un secret pentru a-i face pe bătăuși și necreieri să urle noaptea.

A găsit un iubit.

Un iubit.

„Am visat că sunt însărcinată”.

Torvald s-a oprit în interiorul ușii și a ezitat puțin prea mult înainte de a spune timid: „De ce, e grozav!”

Tiserra i-a aruncat o privire surprinzătoare de unde stătea la masa cu ultima ei aruncare de ceramică. 'Este?'

— Absolut, dragă. Poți trece prin toată mizeria asta fără să fii timid; Îmi pot imagina că ai oftat uşurat când te-ai trezit şi ai realizat că nu era altceva decât un vis.

— Ei bine, cu siguranță mi-am imaginat-o pe a ta, iubirea mea.

A intrat și s-a prăbușit pe un scaun, întinzându-și picioarele. — Se întâmplă ceva timid, ceva ciudat, spuse el.

„A fost doar o nebunie trecătoare”, a spus ea. — Nu trebuie să te supări, Tor.

— Adică la moşie. S-a frecat de față. „Catelanul își petrece tot timpul amestecând preparate pentru boli pe care nimeni nu le are și, chiar dacă ar fi făcut-o, leacurile lui sunt susceptibile să-i omoare mai întâi. Cei doi paznici compusi nu fac altceva decât să arunce oase și nu e ceva ce ai crede că ar face renegatul Seguleh, nu-i așa? Și dacă asta nu este destul de ciudat, Scorch și Leff își iau de fapt responsabilitățile în serios.

La asta ea pufni.

— Nu, într-adevăr, insistă Torvald. — Și cred că știu de ce. Îl pot mirosi, Tiss. Ciudățenia. Stăpâna s-a dus la Consiliu și și-a revendicat locul și nu a existat nicio șoaptă de plângere - sau așa am auzit de la Coll - și ați crede că vor fi acum vizitatori din diferite blocuri de putere din Consiliu, toată lumea încercând să cumpere. alianța ei. Dar. . nimic. Nici unul. Are sens?'

Tiserra își studia soțul. — Ignoră, Tor. Totul. Sarcina ta este simplă – păstrează-o așa.

El ridică privirea spre ea. — Aș, crede-mă. Cu excepția faptului că toate instinctele mele sunt în flăcări - de parcă un pumnal al naibii de fierbinte plutește în spatele meu. Și nu doar eu, ci și Scorch și Leff. Se ridică, începu să se plimbe.

ˆ

— Incă n-am început cina, spuse Tisera, va trece ceva timp – de ce nu te duci la Phoenix Inn pentru un tanar sau două? Salută-l pe Kruppe dacă îl vezi.

'Ce? Oh. Bună idee.'

Ea l-a privit plecând, a așteptat câteva zeci de bătăi ale inimii pentru a se asigura că nu găsise niciun motiv să se răzgândească, apoi s-a dus la una dintre micile trape ascunse în podea, a scăpat eliberarea și a întins mâna să-și scoată puntea. a Dragonilor. S-a așezat la masă și a scos cu grijă capacul din piele de căprioară.

A fost ceva ce făcea rar în zilele noastre. Era suficient de sensibilă pentru a ști că forțe puternice se adunau în Darujhistan, făcând orice câmp pe care îl încerca să fie plin de riscuri. Cu toate acestea, Tiserra, cu toate sfaturile ei lui Torvald de a ignora lucrurile, știa bine că instinctele soțului ei erau prea ascuțite pentru a fi respinse pe scurt.

— Renegatul Seguleh, mormăi ea, apoi clătină din cap și ridică Puntea. Versiunea ei a fost Barukan, cu câteva cărți ale ei adăugate, inclusiv una pentru The City - în acest caz, Darujhistan - și alta - dar nu, ea nu s-ar gândi la aceea. Nu dacă nu trebuia.

Un tremur de frică o străbătu. Cărțile de lemn simțeau rece în mâinile ei. Ea s-a hotărât asupra unui câmp în spirală și nu a fost deloc surprinsă când a lăsat cartea centrală jos și a văzut că era Orașul, un orizont familiar, cu siluetă în amurg, cu strălucirea focurilor albastre care se ridică de jos, fiecare ca un stea scufundată. A studiat-o o vreme, până când acele focuri păreau să înoate în fața ochilor ei, până când amurgul pe care îl înfățișa cartea a început să curgă în lumea din jurul ei, unul sângerând în celălalt, înainte și înapoi până când momentul a fost fixat, timpul fixat. parcă de un cuțit înfipt în masă. Ea nu căuta viitorul – profeția era mult prea periculoasă cu toate puterile convergente – ci prezentul. Chiar în acest moment, punctul de atașare al fiecărei șuvițe în vastul rețea care se întindea acum pe Darujhistan.

Ea a pus jos următoarea carte. High House Shadow, The Rope, Patron of Assassins. Ei bine, asta nu a fost prea surprinzător, având în vedere ultimele zvonuri. Cu toate acestea, simțea că relația era mai complicată decât părea la început - da, Breasla era activă, era mârâită în ceva mult mai sângeros decât anticipaseră ei. Păcat pentru ei. Totuși, The Rope nu a jucat niciodată un joc. Mai erau și altele, sub suprafață. Evident, nu era altceva decât un văl.

Cea de-a treia carte a zgomotit pe blat și ea a constatat că mâna ei nu se odihnea, aruncând următoarea carte și încă una. Trei strâns legate, atunci. Trei cărți, formând propriul lor cuib țesut. Obelisc, soldat al morții și coroană. Acestea aveau nevoie de un cadru. Ea a lăsat a șasea carte și a mormăit. Knight of Darkness — un zgomot slab de roți de lemn, un cor de gemete plutind ca fumul din sabia din mâinile Cavalerului.

Astfel, Funia pe o parte, Cavalerul pe de alta. Văzu că mâinile îi tremurau. Au urmat rapid alte trei cărți – un alt cuib. Regele Morții Casei Înalte, Regele în Lanțuri și Dessembrae, Lordul Tragediei. Knight of Darkness ca cadrul interior. Ea a pus jos celălalt capăt și a icnit. Cardul pe care și-ar fi dorit să nu fi făcut niciodată. *Tiranul.*

Închiderea câmpului. Spirala a fost făcută. Orașul și Tiranul la început și la sfârșit.

Tiserra nu se așteptase la așa ceva. Ea nu căuta profeție – gândurile ei fuseseră centrate pe soțul ei și pe orice țesătură în care acesta îl găsise timid; prins în capcană – nu, nu profeție, nimic la o scară atât de mare ca aceasta. .

Văd sfârșitul Darujhistanului. Spiritele ne salvează, văd sfârșitul orașului meu. Acesta, Torvald, este cuibul tău.

— O, soţule, murmură ea, chiar ai probleme. .'

Ochii ei s-au abătut încă o dată către The Rope. *Tu ești, Cotillion? Sau s-a întors Vorcan? Nu este doar Breasla – Breasla nu înseamnă nimic aici. Nu, sunt fețe în spatele voalului. Urmează morți groaznice. Decese teribile.* Brusc, ea a măturat cărțile, de parcă numai prin acel gest ar putea sfideze ceea ce urma, ar putea arunca firele și astfel să elibereze lumea pentru a găsi un nou viitor. De parcă lucrurile ar putea fi atât de ușoare. Ca și cum alegerile ar fi într-adevăr libere.

Afară, un cărucior trecu cu zgomot pe lângă roțile lui zdrobite trosnind și călcând pe pavajul neuniform. Copitele bouului care îl trăgea băteau încet ca un zgomot și i se auzi zgomotul unui lanț greu, plesnind pielea și lemnul.

Ea a înfășurat încă o dată puntea și a dus-o înapoi la ascunzătoarea ei. Și apoi s-a dus la altul, acesta făcut de soțul ei – poate că într-adevăr se gândise să țină secretul pentru ea, dar astfel de lucruri erau imposibile. La urma urmei, cunoștea scârțâitul fiecărei plăci de podea și își găsise groapa privată la doar câteva zile după ce o săpase.

Înăuntru, articole împăturite în mătase albastră - mătasea Blue Moranth. Prada lui Tor — ea se întrebă din

nou cum a reușit el. Chiar și acum, în timp ce stătea în genunchi deasupra depozitului, simțea vrăjitoria răsturnându-se dens ca o duhoare, mirosind a putrezire apoasă – Warren of Ruse, nu mai puțin, dar atunci, poate că nu. *Acesta, cred, este Elder. Această magie, vine de la Mael.*

Dar atunci, ce legătură ar avea Blue Moranth cu Bătrânul Zeu?

Se întinse în jos și dădu mătasea înapoi. O pereche de mănuși de piele de focă, sclipind de parcă tocmai ar fi venit din adâncurile unei mări încărcate de gheață. Sub ele, un topor de aruncat gravat cu apă, într-un stil pe care nu-l mai văzuse niciodată până acum – nu Moranth, cu siguranță. O armă de atac pe mare, modelele încadrate pe fierul albastru învârtindu-se ca o mulțime de vârtejuri. Mânerul era un fel de colț de fildeș, îngrozitor de timid; de dimensiuni pentru orice fiară pe care și-o putea imagina. Îndepărtate cu grijă de fiecare parte a armei erau grenado învelite în pânză, treisprezece în total, dintre care unul – descoperise ea – era gol de orice substanță incendiară prinsă în ceilalți. Un obicei ciudat al lui Moranth, dar îi dăduse șansa de a examina mai îndeaproape abilitatile extraordinare implicate în fabricarea unor astfel de globuri de porțelan perfecte, fără riscul să-și facă bucăți pe ea însăși și întreaga ei casă. Adevărat, auzise că majoritatea munițiilor Moranth erau făcute din lut, dar nu acestea, dintr-un motiv oarecare. Lăcuite cu un luciu gros, în cea mai mare parte transparent, care era totuși ușor cerulean, acești grenados erau – pentru ochiul ei – opere de artă, ceea ce făcea ca distrugerea implicită în folosirea lor corectă să-i pară aproape criminală.

Acum, dragă soț, de ce ai astea? Ți s-au dat, sau le-ai furat, după cum este mai probabil?

Dacă l-ar confrunta, știa ea, el i-ar spune adevărul. Dar asta nu era ceva ce ar face ea. Căsătoriile reușite au luat drept sacrosfântă deținerea de secrete. Când s-au împărtășit atât de multe, anumite alte lucruri trebuie vreodată să fie reținute. Mici secrete, desigur, dar prețioase totuși.

Tiserra se întrebă dacă soțul ei prevedea o nevoie viitoare pentru astfel de articole. Sau acesta a fost doar un alt exemplu al înclinației sale naturale de a tezauriza, o ciudatenie atât fermecătoare, cât și enervante, dulce și potențial mortală (cum au fost toate cele mai bune).

Magia curgea în nesfârșite modele pe jumătate vizibile în jurul globurilor de porțelan – un alt detaliu pe care îl bănuia că era neobișnuit.

Muniții împodobite - la ce se gândeau Blue Moranth?

Într-adevăr, la ce se gândeau ei?

Două scaune goale se îndreptau spre Kruppe, o situație foarte ciudată și deloc plăcută. Cu puțin timp mai devreme fuseseră ocupați. Scorch și Leff, dând jos câte o jară rapidă fiecare înainte de a pleca la locul lor de muncă, privegherea lor de noapte la porțile moșiei misterioase și a misterioasei sale doamne. Oh, o pereche tulburată într-adevăr, încruntarea lor feroce denotă o extremă neobișnuită de concentrare. Înghițiseră berea amară ca apa, schimbul obișnuit de idioții plăcute, din păcate, stins. Privindu-i cum se grăbesc, lui Kruppe i-a adus aminte de doi bărbați condamnați în drum spre spânzurătoare (sau o nuntă), dovadă a profundei nedreptate a lumii.

Dar corectitudinea, deși o îngâmfare reconfortantă, era o noțiune evazivă, în obiceiul de a se învârti liber și sălbatic în vârtejul sinelui, și dacă curenții unuia se ciocnesc cu cei ale altuia, de ce, corectitudinea s-a dezvăluit vreodată ca una... monedă cu fețe. În această ciocnire căzută s-au putut găsi tot felul de conflicte, de la vaste războaie care se întinde pe continent până la cearta vecinilor pentru un gard strâmb.

Dar ce semnificație au aceste șerpuiri filozofice? Efect inexistent asupra modurilor de viață trepte, desigur. Treci și dansează la următoarea scenă de gravitație portentoasă și aici ajungând cu glugă ca un vultur prin portalul îngust al hanului Phoenix, nimeni altul decât Torvald Nom. Făcând o pauză chiar în prag, răspunzând la salutul trecător al lui Sulty cu un zâmbet distras, și apoi la bar, unde Meese i-a turnat deja o cană. Și, întinzându-se să-l ridice, Torvald este prins de încheietura mâinii, Meese trăgându-l aproape pentru câteva cuvinte murmurate de posibil importanță, la care Torvald se strâmbă și apoi dă din cap fără tragere de inimă – răspunsul lui suficient pentru ca Meese să-l elibereze.

Astfel, Torvald Nom se apropie de masa lui Kruppe, zâmbitoare, și se prăbuși pe unul dintre scaune. — Totul este rău, spuse el.

„Kruppe este uluit, dragă verișoară a lui Rallick, de atâta mizerie mizerabilă, de un pesimism atât de pesimist. De ce, încruntat Torvald și-a pătat atât de mult lumea încât

până și subalternii lui au fost infectați. Uite, chiar și aici norul tău întunecat se târăște întunecat pe drumul lui Kruppe. Sunt necesare gesturi pentru a evita infuzia acidulată! Și flutură mâna, cu o batistă purpurie fluturând ca un steag minuscul. — Ah, asta e mult mai bine. Fii sigur, Torvald, prietenul lui Kruppe, că „rău” nu este niciodată atât de rău pe cât de rău ar putea fi, chiar și atunci când este într-adevăr foarte rău.

— Rallick mi-a lăsat un mesaj. Vrea să mă vadă.

Kruppe dădu din sprâncene și făcu un efort să se aplece în față, dar burta i-a împiedicat, așa că s-a așezat din nou pe spate, perturbat momentan de ceea ce ar putea fi o circumferință extinsă - dar apoi, era într-adevăr o chestiune de unghiuri și, prin urmare, un O schimbare modestă de perspectivă i-a ușurat liniștea încă o dată, mulțumesc zeilor – „Fără îndoială, Rallick nu caută decât un salut vesel pentru vărul său pierdut de mult. Kruppe proclamă că nu este nevoie să vă faceți griji.

— Arată cât de puţin știi, a răspuns Torvald. „Am făcut ceva groaznic odată. Îngrozitor, dezgustător și rău. L-am marcat pe viață. De fapt, dacă mă urmărește, mă aștept să mă omoare. De ce crezi că am fugit în primul rând?

„O perioadă de mulți ani”, a spus Kruppe, „slăbește fiecare pod, până când se prăbușește la o atingere, sau dacă nu o atingere, atunci un baros înnebunit”.

— Vrei să vorbești cu el în locul meu, Kruppe?

— Desigur, totuşi, vai, Rallick a făcut ceva îngrozitor, oribil, dezgustător şi rău bietului Kruppe, pentru care iertarea nu este posibilă.

'Ce? Ce a facut el?'

— Kruppe se va gândi la ceva. Suficient să împingă ferm rangul convingerii, până când nu poate decât să se încline neputincios și disperat după ajutor în direcția ta. Nu trebuie decât să deschizi larg brațele, dragă prietene, când sosește momentul respectiv.

— Mulțumesc, Kruppe, ești un prieten adevărat. Și Torvald a băut adânc.

— Nu mai adevărat, nici o minciună, este adevărat. Kruppe te binecuvântează, din păcate, cu niciuna din panoplia formală pe care ți-a acordat-o de către Blue Moranth - oh, dacă Kruppe ar fi fost acolo pentru a fi martor la astfel de onorifice extraordinare, într-adevăr singulare! Fată înfățișată, dulce, nu e timpul pentru cină? Kruppe se ofilește de nevoie! Oh, și poate încă o carafă de epocă...

— Ține-o, interveni Torvald Nom, cu ochii ascuțiți. — Ce, pe numele lui Hood, știi despre *asta* , Kruppe? Și cum? Cine ți-a spus — nimeni nu ți-ar fi putut spune, pentru că era secret în primul rând!

— Calm, te rog, calm, cel mai drag prieten al lui Kruppe. Încă un val al batistei, încheiat cu un mop rapid, în timp ce transpirația țâșnise în mod inexplicabil în sprâncene. „De ce, zvonuri...”

'Nicio sansa.'

— Atunci, ăă, o mărturisire pe moarte...

— Suntem pe cale să auzim una dintre acestea, da.

Kruppe a mai șters ceva în grabă. — Momentan îmi scapă sursa, jură Kruppe! De ce, Moranth nu sunt într-un flux...

— Sunt *mereu* într-un flux al naibii, Kruppe!

'Intr-adevar. Apoi, da, perturbări în rândul Negrilor, la culegere de indicii ale respectivului catehism, sau a fost investitură? Ceva religios, în orice caz...

— A fost o binecuvântare, Kruppe.

— Mai exact, și cine dintre toți oamenii merita mai mult așa ceva din Moranth? De ce, desigur, nici unul, ceea ce a făcut-o singular în primul rând, arcuind astfel sprâncenele exoscheletice ale Negrului și, fără îndoială, Roșul și Aurul și Argintiul și Verdele și Rozul - există Moranth Roz? Kruppe nu este sigur. Atât de multe culori, atât de puține sloturi goale în creierul lui Kruppe! Oh, învârte roata și hai să vedem exploziv mov fulgerând într-o exclamație strălucitoare și de ce nu? Da, a fost Moranthul Mov atât de pronunțat și neglijent, deși nu atât de neglijent încât să dezvăluie nimănui altceva decât lui Kruppe și numai lui Kruppe, vă asigură Kruppe. De fapt, înclinația lor purpurie pentru verbozitate este atât de precisă, încât chiar și timiditatea lui Kruppe asupra momentului specific se pierde - pentru ei și pentru însuși Kruppe. Încalcă-l Violet dacă îndrăznești, dar ei nu spun. Nici Kruppe! Și și-a stors un șuvoi de sudoare din batistă, într-o parte, bineînțeles, care din nefericire a coincis cu sosirea lui Sulty cu o farfurie de cină.

Astfel a descoperit Kruppe virtutea reintegrării transpiratorii, deși observația sa ulterioară că cina era puțin sărată nu a fost bine primită, deloc bine primită.

În mod uluitor, Torvald și-a pierdut repede pofta de bere, hotărând să plece (în mod nepoliticos) în mijlocul mesei lui Kruppe.

Dovada că manierele nu erau ca odinioară. Dar atunci, nu au fost niciodată, nu-i așa?

Plecare grăbită pentru a repeta zborul lui Torvald Nom înapoi în brațele soției sale, în amurg, când toate căile nu sunt obstrucționate, când nimic din realitate nu se amestecă cu obstacole de netrecut și posibil repercusiuni mortale. Într-o casă de negustori anexă la docuri, la mansarda de la etajul al doilea, deasupra unei magazii prăfuite, cu rumeguș pe podea, o tânără bine născută se calează pe un hoț odată pe pătuțul îngust, singuratic, cu salteaua ei subțire și rătăcită, și în ochii ei. întunericul se desfășoară, i se dezvăluie omului sălbatic și gol — suficient de crud pentru a tresări în el un moment de frică.

Intr-adevar. *Frica* . În acest moment, Cutter nu putea trece dincolo de acel frig efemer, nu putea găsi nimic anume - ceea ce ochii lui Challice dezvăluiau era atot consumator, înspăimântător de disperat, poate lipsit de adâncime și nesățios în nevoia lui.

Nu-și dădea seama de el – putea vedea asta. În această clipă, el devenise o armă în care ea se ținea în țeapă, extaziată de interzis, plină de trădare. Ea s-a înjunghiat din nou și din nou, transformată în ceva privat, pentru totdeauna dincolo de atingerea lui și, da, fără îndoială, acestea erau răni autoprovocate, indicând un dispreț îndreptat spre interior, poate chiar dezgust.

Nu știa ce să creadă, dar era ceva atrăgător în a fi fără chip, în a fi acea armă – și acest adevăr tremura prin el la fel de întunecat ca tot ceea ce vedea în ochii ei.

Apsalar, de asta te-ai temut? Dacă este, atunci înțeleg. Înțeleg de ce ai fugit. Ai făcut-o pentru amândoi.

Cu acest gând, s-a arcuit, gemând și s-a revărsat în Challice Vidikas. Ea icni, se coborî asupra lui. Transpirație pe transpirație, valuri de căldură îmbrățișându-i.

Nici unul nu a vorbit.

De afară, pescărușii strigau către soarele pe moarte. Strigăte și râsete înăbușite de pereți, plesnirea slabă a valurilor pe țărmul spart și aglomerat de vesela, scârțâitul scripetelor în timp ce navele erau încărcate și descărcate. Din afară, lumea așa cum a fost întotdeauna.

Cutter se gândea acum la Scillara, la felul în care acesta era un fel de trădare – cu nimic diferit de a lui Challice. Adevărat, Scillara spusese destul de des că a lor era dragostea pentru comoditate, nelegată de așteptări. Ea insistase asupra acelei distanțe și, dacă au existat momente

de pasiune necontrolată în relațiile lor amoroase, era genul egoist, smuls rapid odată ce amândoi erau petrecuți. De asemenea, bănuia că a rănit-o - odată cu aterizarea lor în orașul lui, o parte din el a căutat să rupă ceea ce aveau la bordul navei, de parcă, încheind un capitol, fiecare fir a fost tăiat și povestea începea din nou.

Dar asta nu a fost posibil. Toate pauzele din narațiunea vieții au avut mai mult de-a face cu limitele a ceea ce putea fi susținut în orice moment, atingerea epuizării temporare. Memoria nu s-a lăsat; rămânea plasa târâtă în urma cuiva, cu tot felul de lucruri ciudate mârâite în șuvițele înnodate.

Se purtase nedrept, iar asta o rănise și, într-adevăr, le rănise prietenia. Și acum părea că mersese prea departe, prea departe pentru a recupera vreodată ceea ce acum își dădea seama că era prețios, era *mai adevărat* decât tot ceea ce simțea acum, aici sub această femeie.

Se spune că prăbușirea rapidă a bucuriei a fost ponderată în adevăr. Deodată, Challice, întins deasupra lui, se simți mai greu.

În propria ei tăcere, Challice din Casa Vidikas se gândea la acea dimineață, la unul dintre acele mic dejun rare în compania soțului ei. Expresia lui fusese distracție vicleană, sau cel puțin tachinarea acelei emoții, făcându-și fiecare gest de grijuliu ușor batjocoritor, de parcă, stând unul față în față la masă, aceștia nu făceau decât să joace roluri clișee de bunătate. Și găsind, se părea, un fel de mângâiere în ușurința falsurilor lor reciproce.

Ea bănuia că o parte din satisfacția lui Gorlas implica o sângerare în activitățile ei private, de parcă i-ar fi plăcut să-și ia credit pentru coborârea ei rapidă în depravare; că confortul lui neperturbat era de fapt susținător, ceva pe care să ne bazăm, o insulă solidă la care putea să se întoarcă când furtuna devenea prea sălbatică, când înotul ei în adâncuri a căpătat caracteristicile înecului.

Făcându-i așa-zisele activități private puțin mai mult decât extinderea posesiei lui. Deținând-o, era liber să o vadă folosită și folosită în altă parte. De fapt, ea simțise o tensiune sexuală între ei, care nu mai existase de atunci. . care nu mai fusese *niciodată* acolo. Și-a dat seama că ea se făcea mai dezirabilă pentru el.

Părea un pod foarte îngust pe care a ales să meargă. O parte din ea, la urma urmei, era a ei – nu aparținea nimănui altcuiva, indiferent de ce ar crede ei – și așa că, în cele din urmă, ea avea să fie ghidată de propriile ei decizii, de

alegerile pe care le-a făcut, care nu i-ar fi servit pe ea și nimănui. Da, soțul ei a jucat aici un joc foarte periculos, așa cum ar putea foarte bine să descopere.

Vorbise, în treacăt, despre cearta dintre Shardan Lim și Hanut Orr, ceva banal și care se va remedia curând, desigur. Dar momentele au fost încordate în ultimul timp și niciunul dintre aliați nu părea dornic să-i vorbească lui Gorlas despre asta. Hanut Orr îi spusese, totuși, niște lucruri ciudate, de la îndemână, lui Gorlas în cele câteva conversații private pe care le-au avut – lucruri curioase, sugestive, dar indiferent. Era clar că ceva rănise ego-ul lăudat al lui Hanut Orr și acesta era întotdeauna pericolul în posesia unui astfel de ego - nevoia lui constantă de a fi hrănit, ca nu cumva să se dezumfle sub aghiul realității ascuțite.

Dispoziţia lui Sharden Lim, de asemenea, luase o întorsătură bruscă. Într-o zi cu adevărat timid, exaltat la masă, în următoarea dur și temperat.

Mai rău decât adolescenții, cei doi. Ai crede că a fost o femeie implicată. .

Challice trezise puțin interes, constatând, spre propria ei surprindere, că se pricepe mai degrabă la disimularea, la menținerea pretențiilor necesare. Stăpâna Casei, premiul sidefat al Maestrului, mereu netedă la atingere, delicat ca o statuie de porțelan. Indiferență față de lumea exterioară și de toate detaliile ei decrepite, pătate. Acesta a fost privilegiul bogăției relative, la urma urmei, încurajând înclinația naturală de a fabrica un cocon reconfortant. Ținând deoparte nedeliciile obișnuite, mizerile lumești, toate acele nevoi brute, nevoi, dorințe, toate acele stresuri grosolane care încordau atât de mult viețile oamenilor normali.

Doar pentru a descoperi, în trepte treptate de groază crescândă, că lumea dinăuntru era puțin diferită; că toate acele slăbiciuni grotești ale omenirii nu puteau fi ocolite - doar s-au ridicat mai strălucitoare la ochi, ca niște slefuite lustruite, dar nu mai puțin ieftine, nici mai puțin sordide.

În tăcerea ei, Challice s-a gândit la darurile privilegiilor și, oh, nu era ea chiar privilegiată? Un soț bogat din ce în ce mai bogat, un iubit printre aliații săi cei mai apropiați (și asta era o capcană pe care ar fi putut-o folosi din nou, dacă era nevoie), și acum altul - un Gor timid despre care nu știa practic nimic. Cel puțin, ea nu credea că a făcut-o.

Batrirea bruscă rapidă a inimii ei. *Dacă mă urmărește pe cineva?* Posibilitatea era foarte reală, dar ce putea face

ea în privința asta? Și ce ar putea face soțul ei când a descoperit că cel mai recent iubit al ei nu era un jucător în jocul lui? Că era, de fapt, un străin, cineva în mod clar dincolo de atingerea lui, simțul lui de control. Își va da seama atunci că și ea era acum în afara controlului lui?

Gorlas ar putea intra în panică. El ar putea, într-adevăr, să devină criminal.

— Fii atent acum, Cro-Cutter. Ceea ce am început este foarte periculos.

Nu răspunse nimic, iar după o clipă ea se împinse de pe el și se ridică să stea lângă patul îngust. — Te-ar ucide, continuă ea, privindu-l de sus, văzând încă o dată cum anii îi întăriseră trupul, mușchii sculptați purtând cicatricile bătăliilor trecute. Ochii lui, ațintiți asupra ei, o priveau cu gânduri și sentimente acoperite, de necunoscut.

— E un duelist, nu-i așa?

Ea a dat din cap. — Una dintre cele mai bune din oraș.

— Dueluri, spuse el, nu mă speria.

— Ar fi o greșeală, Cutter. În orice caz, având în vedere dvs. . stație, este îndoielnic că s-ar deranja cu ceva atât de formal. Mai degrabă o jumătate de duzină de bandiți angajați să scape de tine. Sau chiar un asasin.

„Deci”, a întrebat el, „ce ar trebui să fac în privința asta?”

Ea a ezitat, apoi s-a întors pentru a-și găsi hainele. 'Nu știu. Doar te avertizam, iubirea mea.

— Mi-aș imagina că ai fi și mai expus riscului.

Ea a ridicat din umeri. 'Eu nu cred acest lucru. Deși, a adăugat ea, un bărbat gelos este un om imprevizibil. Întorcându-se, ea îl studie încă o dată. — Ești gelos, Cutter?

— De Gorlas Vidikas? Întrebarea părea să-l surprindă și ea îl vedea gândindu-se la asta. — Titlu și avere, da, ar fi bine. A fi născut în ceva nu înseamnă că este meritat, desigur, așa că poate că nu și-a câștigat toate privilegiile, dar atunci, poate că a făcut - ai ști mai multe despre asta decât eu.

'Nu asta am vrut sa spun. Când mă ia, când face dragoste cu mine.

'Oh. El?

'Ocazional.'

'A face dragoste? Sau doar să te folosești?

— Aceasta este o întrebare destul de grosolană.

Cu ani în urmă, ar fi sărit în picioare, scuzele năvălindu-se în grabă. Acum, el a rămas pe pat, observând-o cu acei ochi calmi. Challice simți un fior de ceva în ea și

se gândi că ar putea fi frică. Ea presupuse un anumit. . Control. Peste toate acestea. Peste el. Și acum se întreba ea. — Ce vrei de la mine, a întrebat el acum, Challice? Ani și ani de asta? Întâlnire în dormitoare prăfuite, părăsite. Ceva pe care îl poți deține pe care Gorlas nu are? Nu e ca și cum l-ai părăsi vreodată, nu-i așa?

— M-ai invitat odată să fug cu tine.

„Dacă am făcut-o”, a spus el, „ai spus clar că nu. Ce s-a schimbat?'

'Eu am.'

Privirea lui se ascuți asupra ei. 'Asa ca acum. . ai vrea? Lasa totul in urma? Moșia, averea? Făcu un semn languid către camera din jurul lor. „Pentru o viață de asta? Challice, înțelegeți: lumea celor mai mulți oameni este o lume mică. Are mai multe limitări pe care ai putea crede...

— Și crezi că este atât de diferit între cei născuți nobili?

El a râs.

Furia a șuierat prin ea și, pentru a nu se năvăli, a început repede să se îmbrace. — Este tipic, spuse ea, încântată de tonul ei calm. — Nu ar fi trebuit să fiu surprins. Cei născuți de jos cred întotdeauna că ne este atât de ușor, încât putem face orice, mergem oriunde. Că fiecare capriciu al nostru este răspuns. Ei nu cred... ea se întoarse cu fața spre el și i-a privit ochii mari în timp ce el înțelegea furia ei, „- *nu* crezi că oamenii ca mine pot suferi.

'Nu am spus niciodata asta-'

— Ai *râs* .

— Unde te duci acum, Challice? Te întorci la tine acasă. Moșia ta, unde servitoarele tale se vor grăbi să te îngrijească. Unde vă așteaptă o altă schimbare de haine și bijuterii. După o baie lângă, desigur. S-a ridicat, brusc. — Tâmplarul navei care a rămas aici în această cameră, ei bine, a făcut-o pentru că nu avea încotro să meargă. Aceasta era moșia *lui* . Temporar, dependent de *capriciul* Casei Vidikas, iar când motivul pentru care a fost aici a fost eliminat, a plecat să găsească alt loc unde să locuiască – dacă avea noroc. Își întinse mâna după cămașă. 'Și unde mă voi duce acum? Oh, pe străzi. Purtând aceleași haine în care am ajuns și asta nu se va schimba prea curând. Și în seara asta? Poate mai pot face o noapte într-o cameră de la Phoenix Inn. Și dacă ajut la bucătărie, voi câștiga o masă și dacă Meese este bine dispus, atunci poate chiar o baie. Mâine, aceleași provocări ale vieții, aceleași întrebări despre „ce urmează?”’ El o înfruntă și ea văzu o ironie

amuzată în expresia lui, care dispăru încet: „Challice, nu spun că ești cumva imun la suferință. Dacă ai fi, nu ai fi aici, nu-i așa? Am vorbit despre lumi limitate. Ele există peste tot, dar asta nu înseamnă că toate sunt identice. Unele sunt o priveliște mai limitată decât altele.

— Ai avut de ales, Cutter, spuse ea. — Mai multe opțiuni decât am avut vreodată.

— Ai fi putut să-i spui lui Gorlas că nu, când ți-a cerut mâna în căsătorie.

'Într-adevăr? Acum, asta dezvăluie un lucru în tine care nu s-a schimbat: naivitatea ta.

El a ridicat din umeri. 'Daca spui tu. Ce urmează, Challice?

Îndepărtarea lui bruscă, aparent fără efort, a argumentului i-a tăiat răsuflarea. *Nu contează pentru el. Nimic din toate acestea. Nu cum mă simt, nu cum îl văd.* — Trebuie să mă gândesc, spuse ea, clătinându-se în interior.

Dădu din cap de parcă nu ar fi fost surprins.

— Mâine seară, spuse ea, ar trebui să ne vedem din nou.

Un rânjet pe jumătate în timp ce a întrebat: „Să vorbesc?”

'Printre alte lucruri.'

— În regulă, Challice.

Unele gânduri, posedând un fel înspăimântător de conștiință de sine, știau să se ascundă adânc sub altele, călărind nevăzuți pe aceleași curente, unde puteau crește necontestat, neexpuse de orice recunoaștere îngrozită. Îi puteam simți întotdeauna, desigur, dar asta nu era același lucru cu a tăia prin toată timiditatea, dezvăluindu-le la lumina aspră și văzând astfel cum se ofilesc în praf. Mintea își desfășura propriul joc de coajă, mereu amuzată de propria sa delei de direcție greșită a mâinii - de fapt, așa aveam tendința de a trăi, din clipă în clipă, cu schimbul nesfârșit de negări și respect și cu ochiul rapid în oglindă, chiar și în timp ce proclamațiile și mărturiile interioare tuneau cu o voință falsă și o convingere a postură.

Îl duce pe cineva în neliniște?

Challice Vidikas se grăbi spre casă, luând totuși un traseu întortocheat, deoarece din când în când șoaptele de paranoia se ridicau la suprafața gândurilor ei sub formă de umflături.

Se gândea la Cutter, acest bărbat care fusese cândva Crokus. Se gândea la semnificația noului nume, a noului

bărbat pe care îl găsise. Se gândea și ea (acolo, sub suprafață), la ce să facă cu el.

Gorlas avea să afle, mai devreme sau mai târziu. S-ar putea să o confrunte, s-ar putea să nu. S-ar putea să descopere că el știa doar sosind într-o după-amiază la podul din anexă și găsind cadavrul fără viață al lui Cutter care o aștepta pe pat.

Ea știa că era prinsă în capcană – în moduri pe care un bărbat liber ca Cutter nu le putea înțelege niciodată. Știa, de asemenea, că căile de ieșire erau limitate, fiecare înlănțuită de sacrificii, pierderi, abandonuri și unele. . josnic. Da, acesta era singurul cuvânt pentru ei.

Josnic. A gustat din nou cuvântul, acolo în mintea ei. S-a gândit dacă era de fapt capabilă să trăiască cu o astfel de penitență. *Dar de ce aș face-o? Ce mi-ar trebui să văd făcut, să mă facă să mă văd așa?*

Câte vieți sunt dispus să distrug, pentru a fi liber?

Întrebarea în sine era disprețuitoare, tulpina către floarea binecuvântată a libertății – a prinde în mână era să simți înjunghierea nenumăraților spini.

Cu toate acestea, acum se ținea strâns, călărind durerea, simțind sângele alunecos curgând, curgând în jos. Se ținea strâns, să simtă, să guste, să știe ce urma. . dacă. . *daca ma hotarasc sa accept asta* .

Ar putea aștepta ca Gorlas să acționeze. Sau ar putea lovi prima.

Un cadavru întins pe pat. Un trandafir stricat întins pe podea.

Cutter nu era Crokus – putea vedea asta, da, foarte clar. Cutter a fost. . *periculos* . Și-a amintit de cicatrici, de vechile răni de cuțit, chiar și de răni de sabie, poate. Altele care ar fi putut fi lăsate de lovirea săgeților sau a șuruburilor încrucișate. Se luptase, luase vieți – ea era sigură de asta.

Nu băiatul care fusese cândva. *Dar acest om este acum. . poate fi folosit? Ar clipi chiar dacă l-aș întreba?*

Ar trebui să întreb? Curând? Mâine?

Astfel expus, trebuie să se retragă într-adevăr, dar acestea erau gânduri profunde, nicăieri aproape de suprafață. Erau liberi să curgă, liberi să se învârtească nevăzuți, dacă erau detașați de orice realitate. Dar nu au fost, nu-i așa? Desprins de toată realitatea.

Oh, nu, nu au fost.

Îl duce pe cineva în neliniște?

ˆ

Intr-un val de satisfacție imensă, pumnul destul de mare al lui Barathol Mekhar s-a izbit de fața bărbatului, trimițându-l să zboare înapoi prin ușa fierăriei. A ieșit după el, scuturându-și durerea înțepătoare din mână. — Voi fi încântat să plătesc cotizațiile anuale ale Breslei, domnule, spuse el, când Breasla va decide să-mi accepte calitatea de membru. Cât despre cerința unei monede în timp ce îmi refuz dreptul de a-mi conduce afacerea, ei bine, tocmai ați primit prima mea tranșă.

Cu nasul zdrobit, sângele curgând afară, ochii holbați de la o umflătură care înflorește pentru a-i înghiți trăsăturile, agentul Breslei reuși să încuviințeze slab din cap.

— Ești binevenit, a continuat Barathol, să te întorci săptămâna viitoare pentru următoarea și, prin toate mijloacele, să aduci câteva zeci dintre asociații tăi — mă aștept să fiu într-o dispoziție și mai generoasă până atunci.

O mulțime se adunase să privească, dar fierarul nu era înclinat să le acorde vreo atenție. Mai degrabă dorea să iasă cuvântul, de fapt, deși din ceea ce adunase cearta lui era deja un subiect de conversație sfârâit și, fără îndoială, cuvintele lui tocmai rostite aveau să fie citate și citate greșit rapid ca o ciumă asupra vântului fierbinte.

Întorcându-se, a intrat înapoi în magazinul lui.

Chaur stătea lângă ușa din spate, purtând șorțul său greu, cu stropii de găuri de ardere care dezvăluiau țesătura groasă de izolație de iarbă de aesgir de sub piele - singura plantă cunoscută care nu ardea, chiar și atunci când era aruncată într-un foc puternic. Mănuși supradimensionate din aceeași fabricație îi acopereau mâinile și antebrațele și ținea clești care strângeau o buclă de bronz care se răcea rapid. Ochii lui Chaur erau strălucitori și zâmbea.

— Cel mai bine adu-l înapoi în forjă, spuse Barathol.

După cum era de așteptat, afacerile au fost lente. Începuse o campanie, promovată de Breaslă, care implica în mod clar amenințarea unei liste negre care s-ar putea – și avea – să se răspândească în alte bresle din oraș. Clienții lui Barathol s-ar putea trezi în imposibilitatea de a cumpăra lucruri de care aveau nevoie de la o serie de alte profesii, iar asta, desigur, s-ar dovedi devastator. Și în ceea ce privește propriile cerințe materiale ale lui Barathol, majoritatea ușilor începuseră deja să se închidă în fața lui. A fost forțat să caute alternative pe piața neagră, niciodată o opțiune sigură.

După cum prevăzuse prietenul său Mallet, malazanii rezidenți în oraș fuseseră timizi, diferiti de toate asemenea extorcări și avertismente împotriva luării obiceiului lui Barathol. Era, evident, ceva în natura lor care se opunea noțiunii de amenințări și, de fapt, li s-a spus că nu pot face ceva, pur și simplu și-a ridicat hacklele și a aprins un foc încăpățânat în ochi. Faptul că un astfel de răspuns ar putea dovedi un blestem a fost împins acasă odată cu măcelul de la K'rul's - iar durerea care a urmat a rămas adânc înfiptă în Barathol, producând în el o furie întunecată și rece. Din nefericire pentru cel mai recent agent de la Breasla Fierarilor, ceva din această furie se transferase în reacția instinctivă a lui Barathol la cererea bărbatului de monedă.

Chiar și așa, el nu venise în Darujhistan pentru a-și face dușmani. Dar acum s-a trezit într-un război. Poate mai mult de unul la asta. Nu e de mirare, deci, starea lui proastă.

Se îndreptă spre curtea de lucru, unde căldura de la cele două forje alimentate se rostogoli peste el într-un val sălbatic. Securea lui de luptă avea nevoie de o nouă tăietură și s-ar putea să facă o nouă sabie – ceva pe care l-ar putea purta de fapt în public.

Noua viață a lui Barathol în Darujhistan se dovedea nimic mai puțin pașnică.

Bellam Nom a fost, în opinia lui Murillio, singurul elev al școlii de duel demn de acest rol. În vârstă de cincisprezece ani, încă luptându-se cu stângăcia celei mai recente explozii de creștere, și-a abordat studiile cu o hotărâre surprinzătoare. Și mai uimitor, băiatul chiar *dorea* să fie aici.

În absența prelungită a atenției lui Stonny Menackis, Muril shy;lio îi revenise să-și asume majoritatea responsabilităților școlii și el găsi că această relație foarte îndepărtată a lui Rallick (și Torvald) din toate punctele de vedere era un Nom, care singur încuraja un nivel. de instruire mult peste ceea ce le-a dat celorlalţi. Tânărul stătea în fața lui învelit în sudoare, în timp ce ultimii din clasă ieșiră în grabă prin poarta compusă, ecourile vocilor lor dispărând rapid, iar Murillio simți că Bellam era departe de a fi mulțumit de ritmul chinuitor de lent al sesiunii din ziua respectivă.

„Maestre”, a spus el acum, „am auzit de un exercițiu, care implică inele suspendate. Pentru a obține lovitura perfectă, străpungând gaura și fără contact cu inelul în sine...

Murillio pufni. 'Da. Util dacă se întâmplă să vă aflați într-un târg ambulant sau într-un circ. Oh, cu siguranță, Bellam, controlul punctului este esențial în scrima cu pinza - nu aș sugera altfel. Dar, ca exercițiu, mă tem că valoarea lui este limitată.

'De ce?'

Murillio îl privi o clipă pe tânăr, apoi oftă. 'Foarte bine. Exercițiul necesită prea multe constrângeri, dintre care puține apar vreodată în cursul unei lupte adevărate. Obțineți controlul punctului - control al punctului util, vreau să spun - atunci când este integrat în alte exerciții. Când este combinat cu jocul de picioare, distanța, cronometrarea și gama completă de apărare și ofensă cerută atunci când te confrunți cu un adversar real și viu. Spearing rings este totul foarte impresionant, dar forma de concentrare pe care o cere este fundamental *diferită* de concentrarea necesară într-un duel. În orice caz, poți petrece următoarele două luni stăpânind arta de a ține un inel sau două luni stăpânind arta de a rămâne în viață împotriva unui inamic priceput și nu doar să rămâi în viață, ci prezentând, la rândul său, o adevărată amenințare pentru acel inamic. .' El a ridicat din umeri. — Alegerea ta, desigur.

Bellam Nom zâmbi brusc și Murillio văzu imediat cât de mult semăna cu vărul său atât de îndepărtat. — Încă s-ar putea să-l încerc – în timpul meu, desigur.

— Să-ți spun, spuse Murillio. „Maestrul ținând un inel suspendat la încheierea unei lovituri nepotrivite, o recuperare dezechilibrată în partea ta neînarmată, două parari disperate, o înjunghiere la piciorul de plumb al adversarului tău pentru a-l împiedica să se închidă și o oprire frenetică... împins în mijlocul unei retrageri cu pedale înapoi. Fă asta și îți voi oferi a doua cea mai bună spală a mea.

— Cât timp mai am?

— Atâta timp cât vrei, Bellam.

„Timpul suplimentar cu un instructor”, a spus o voce din colonada umbrită într-o parte, „nu este gratuit”.

Murillio se întoarse și se înclină lui Stonny Menackis. — Stăpână, nu eram decât timizi; vorbim...

— Dădeai sfaturi, întrerupe ea, și îi prezentai acestui student o provocare. Primul punct se califică drept instrucție. Al doilea este un acord implicit asupra eforturilor extracurriculare din partea ta la un moment dat în viitor.

Rânjetul lui Bellam se lărgise. — Tatăl meu, Stăpână, nu va ezita să suporte nicio cheltuială suplimentară, vă asigur.

Ea pufni, ieșind din întuneric. 'Orice?'

— În limitele rezonabile, da.

Arăta groaznic. Uzate, bătrâne, hainele ei dezordonate. Dacă Murillio nu ar fi știut mai bine, el ar judeca-o ca fiind mahmureală, o condiție de sobrietate temporară și rar întâlnită pentru a marca un alunecare alcoolică în uitare fatală. Cu toate acestea, știa că era afectată de ceva mult mai tragic. Vina si rusine, ura de sine si durere. Fiul pe care nu-l dorea i-a fost luat – să-ți imaginezi că așa ceva ar putea să o lase indiferentă înseamnă să nu înțelegi absolut nimic.

Murillio i-a spus lui Bellam: — Ar fi bine să pleci acum.

L-au privit plecând.

— Uită-te la el, mormăi Stonny când ajunse la poartă, toate coatele și genunchii.

— Va trece, spuse el.

— O scenă, nu?

'Da.' Și, desigur, cunoștea acest joc special, felul în care ea vorbea despre Harllo fără a vorbi despre el, despre viața care l-ar putea aștepta sau despre viitorul luat de la el, furat de negarea ei crudă. Ea își impunea asta din nou și din nou, cu fiecare ocazie. Observații aparent inocente, fiecare o flagelare masochistă. Pentru ca acest lucru să funcționeze, ea avea nevoie de cineva ca Murillio, care să stea în picioare și să asculte și să vorbească și să pretindă că toate astea sunt normale - înainte și înapoi și a da și a lua, sângele care se scurgea în jurul cizmelor ei. Ea îl prinsese în acest rol - folosindu-se de adorația lui, dragostea lui pentru ea - și el nu mai era sigur că dragostea lui ar putea supraviețui unui astfel de abuz.

Lumea este mică. Și tot mai mic.

Trecuse prin gropile săracilor din sudul orașului, chiar în afara zidului dintre cele două porți principale ale comercianților. Se uitase la zeci de morți recent nerevendicați. De fapt, devenea un fel de ritual pentru el și, deși avea doar descrieri la mâna a doua despre Harllo, a făcut tot posibilul, deoarece nimeni care știa că băiatul nu l-ar fi însoțit. Nu Stonny, nici Myrla, nici Bedek. Ocazional, Murillio fusese forțat să coboare într-una dintre gropi pentru a examina mai atent un corp mic, o față moale, prăfuită de var, cu pleoapele închise ca și cum ar fi dormit sau, uneori, strâns într-un ultim moment de durere. , iar

aceste fețe mute și nemișcate defilau acum în visele lui noaptea, o procesiune atât de întristată încât s-a trezit cu lacrimi curgând din ochi.

Nu i-a spus lui Stonny nimic din toate astea. Nu spusese nimic despre felul în care anchetele lui și ale lui Kruppe între marinari și pescari nu reușiseră să găsească nicio dovadă că cineva ar fi atacat un băiețel de cinci ani. Și că orice altă urmă posibilă de până acum nu arătase nimic, nici măcar un indiciu sau o posibilitate îndepărtată, lăsând în sfârșit probabilitatea sumbră a unui accident, neraportat, neinvestigat - doar un alt copil mort abandonat cu mult înainte de sosirea morții, cunoscut doar în înregistrările cadavrelor găsite ca „de două ori morți”.

„Mă gândesc să-mi cedez mizele din această școală”, a spus Stonny acum. 'Pentru tine.'

Surprins, se întoarse să se uite la ea. — Nu voi accepta.

— Atunci ai fi un prost – de parcă n-aș fi știut deja asta. Esti mai potrivit. Ești un profesor mai bun. Abia am reușit vreun interes pentru asta de la bun început - a fost întotdeauna moneda - și acum descopăr că nu-mi pasă mai puțin. Despre școală, elevii — chiar și cei promițători precum Nom de acolo. De fapt, nu-mi pasă de nimic.

Inclusiv pe tine, Murillio. Da, a auzit acea adăugare nerostită fără să fie nevoie ca ea să o spună cu voce tare. Ei bine, bineînțeles că ar vrea să-l împingă departe. Oricât de mult avea nevoie de el pentru a juca acele jocuri de auto-rănire cu ea, avea nevoie și mai mult de singurătatea necesară pentru autodistrugere completă. Izolarea a fost mai mult decât un simplu mecanism de apărare; a servit, de asemenea, la pregătirea pentru pedepse mai severe, care ar putea duce la sinucidere. La un alt nivel, ea ar vedea dorința ei de a-l alunga ca pe un act de milă din partea ei. Dar asta era cea mai iritantă formă de autocompătimire.

Își dăduse inima femeii greșite. *Timpul, Bellam Nom, este totul. Cu sabia în mână.*

Cu dragoste în mână.

Oh bine. Mi-am dat seama cu o spală, cel puțin.

— Nu lua încă decizia asta, spuse el. — Mai am un lucru pe care pot să-l încerc. *Nu va fi plăcut, dar nu trebuie să știi asta.*

Stonny pur și simplu sa întors. — Atunci ne vedem mâine.

Mulți adulți, în imobilitatea indură a anilor, dobândesc o teamă de locuri în care nu au fost niciodată, chiar dacă

tânjesc după ceva diferit în viața lor, ceva nou. Dar acest lucru nou este o lume a fantasticului, fără formă, ca răspuns la dorințe vagi, și este definită la fel de mult prin absență, cât și prin prezență. Este o conjurare de emoții și imaginații pline de dorințe, care pot avea sau nu o anumită geografie. Atingerea unui astfel de loc necesită o succesiune de rupturi cu situația actuală, întotdeauna un efort traumatizant, iar la finalizare, de ce, deodată vine frica.

Unii nu aleg schimbările din viața lor. Unele schimbări pe care nimeni în mintea lor nu le-ar alege vreodată. În K'rul's Bar, un soldat odată al lui Malazan Em shy;pire stă clătinându-se peste forma inconștientă a iubitului ei, în timp ce în spatele pașilor ei Antsy, mormăind auto-recriminări pe sub răsuflarea lui, întreruptă din când în când cu un șuvoi de blesteme într-o jumătate de duzină de limbi.

Blend înțelese tot ceea ce îl motivase pe Picker să încerce ceea ce făcuse. Acest lucru nu a făcut nimic pentru a-i potoli furia. Același vindecător din High Denul care tocmai o îngrijise se îndreptase spre o examinare amănunțită a lui Picker de îndată ce Antsy se întorsese cu sarcina lui întinsă în patul unei căruțe închiriate, doar ca să declare că nu era nimic de făcut. Ori Picker s-ar trezi, ori nu. Spiritul ei fusese sfâșiat și acum rătăcea pierdut.

Vindecătorul plecase. În camera principală de dedesubt, Duiker și Scillara stăteau în compania fantomelor și nu prea multe altele.

Deși încă slabă, Blend și-a propus să-și adune armele și armura. Antsy o urmă pe coridor.

— Ce plănuieşti? întrebă el, aproape pe călcâie când intra în camera ei.

— Nu sunt sigură, răspunse ea, întinzându-și cămașa cu lanț pe pat, apoi scoțându-și cămașa pentru a găsi lenjeria căptușită.

Ochii lui Antsy s-au zăpăcit ușor în timp ce se uita la sânii ei, la umflătura slabă a burticii ei, la dulce-

Blend trase de cămașa matlasată și apoi se întoarse la hangar. — Va trebui să mă împachetezi, spuse ea.

'Huh? Oh, da. Dreapta. Dar ce zici de mine?

Ea îl privi o clipă. — Vrei să ajuți?

El a mârâit pe jumătate ca răspuns.

— În regulă, spuse ea. — Du-te să găsești câteva arbalete și multe certuri. O să mă acoperi, atâta timp cât este posibil. Nu mergem împreună.

— Da, Blend.

Își trecu cota peste cap și își împinse brațele prin mânecile grele.

Antsy se duse la portbagajul echipamentului de la picioarele patului și începu să scormonească prin conținutul acestuia, căutând fâșiile de pânză neagră care să lege armura aproape și fără zgomot în jurul corpului lui Blend. — Doamne de jos, femeie, pentru ce ai nevoie de toate aceste haine?

— Banchete și serari, desigur.

— Nu ai fost niciodată la o femeie în viața ta.

— Posibilitatea există întotdeauna, Antsy. Da, alea, dar asigură-te că snururile sunt încă în ele.

— Cum te aștepți să găsești cuibul?

— Simplu, spuse ea. — Nu știu de ce nu ne-am gândit la asta înainte. Numele pe care l-a spus Picker, cel pe care l-a auzit Jaghut. A ales o pereche de cuțite lungi Wickan asortate din depozitul ei de arme și și-a legat cureaua, pe șolduri, și i-a oferit lui Antsy un rânjet dur. — O să-l întreb pe Eel.

CAPITOLUL ȘAISISE

Și aceste lucruri nu au fost niciodată atât de prețioase
Ascultă pasărea din cușcă în timp ce vorbește
Cu vocea unui muribund; când el este plecat
Vocea trăiește pentru a saluta și a da gol
Asigurări cu poignitate aleatorie
Nu știu dacă aș putea trăi cu asta
Dacă m-aș putea blinda ca ciocul inuman
Se deschide la un memento al unui mort, cu capul înclinat
Ca și cum ar fi canalizat fantoma aceluia
Cine își imaginează o absență de simț, un vid care așteaptă
Cușca este blocată și noaptea cade giulgiul
Pentru a reduce la tăcere comentariul apostolilor imposibili
Duhuri spirituale și abis care se întinde, nor de nepătruns
Între cei vii și cei morți, cei de aici și cei plecați
Unde nicio punte nu poate netezi trecerea durerii
Și aceste lucruri nu au fost niciodată atât de prețioase
Ascultând pasărea în timp ce vorbește și vorbește
Și vorbește, cel care a dispărut
Tatăl a plecat știind necunoscutul
Și vorbește și vorbește și vorbește
În vocea tatălui meu

Pasăre în cușcă, Fisher kel Tath

Nu era nicio suflare de care să vorbim. Mai degrabă, ceea ce l-a trezit a fost mirosul morții, uscat, un ecou al putregaiului înțepător care ar putea aparține cadavrului unei fiare lăsată în ierburile înalte, deshidratată, dar ținându-și mirosul în jurul ei, aproape și sufocant ca o mantie. Deschizând ochii, Kallor îl găsi timid; se uita la capul enorm și putrezit al unui dragon, cu colții masivi și gingiile mărunțite aproape la îndemână.

Lumina dimineții s-a stins și i se părea că umbra aruncată de dragon s-a tulburat cu toate secolele sale de respirație uitată.

Pe măsură ce tunetul sălbatic al bătăilor inimii lui Kallor s-a uşurat, el s-a îndreptat încet într-o parte – capul viperei balaurului înclinându-se pentru a-i urmări mişcarea – şi s-a ridicat cu grijă, ţinându-şi mâinile departe de sabia cu teacă care zăcea pe pământ lângă patul lui. — Nu am cerut companie, spuse el, încruntat.

Dragonul și-a retras capul într-un trosnet de solzi uscați de-a lungul gâtului de șarpe; s-a aşezat înapoi între căpuşele gemene ale aripilor sale îndoite.

Putea vedea coloane de murdărie care se prelingeau din cute și îmbinări de pe corpul creaturii. Un membru anterior slăbit avea traseul rădăcinilor fine într-o batjocură incoloră a vaselor de sânge. Din gropile umbrite de sub crestele noduroase ale sprâncenelor se simțea un indiciu de ochi ofișiți, o pete de gri și negru care nu putea ține nicio manifestare de dorință sau intenție; și totuși Kallor simțea privirea aceea crudă ca pielea de rechin lângă proprii lui ochi, în timp ce se uita la dragonul strigoi.

— Aţi parcurs, bănuiesc, a spus el. Dar nu sunt pentru tine. Nu vă pot da nimic, presupunând că am vrut, ceea ce nu o fac. Și să nu-ți închipui, a adăugat el, că mă voi târgui cu tine, orice foame ai mai avea.

Se uită prin tabăra lui improvizată, văzu că vatra modestă cu pumnul ei de cărbuni încă mocnea din focul din noaptea precedentă. „Mi-e foame și sete”, a spus el. — Poți pleca oricând îți place.

Vocea sibilantă a dragonului vorbi în craniul lui Kallor. „ *Nu poți să-mi cunoști durerea.* '

El a mormăit. „Nu poți *simți* durere. Ești mort și ai aspectul că ai fost îngropat. Pentru mult timp.'

' *Sufletul se zvârcește. Există angoasă. Sunt stricat.* '

A hrănit cărbunii cu câteva pâlcuri de bălegar uscat de bhederin, apoi s-a uitat peste el. — Nu pot face nimic în privința asta.

' *Am visat la un tron.* '

Atenția lui Kallor s-a ascuțit cu speculații. — Ai alege un maestru? Este diferit de felul tău. A scuturat din cap. — Abia cred.

' *Pentru că nu înțelegi. Niciunul dintre voi nu înțelege. Atât de mult te depășește. Te gândești să te faci Regele în lanțuri. Nu-ți bate joc de mine că caut un stăpân, Înaltul Rege Kallor.* '

— Zilele Zeului Infirm sunt numărate, Eleint, spuse Kallor. „Totuși tronul va rămâne, mult timp după ce lanțurile s-au făcut praf.”

Intre ei s-a lăsat liniște atunci, pentru o vreme. Cerul dimineții era senin, nuanțat ușor de roșu cu polenul și praful care păreau să fierbe din acest pământ. Kallor se uită la vatra care în cele din urmă se lingă în flăcări și întinse mâna spre oala mică, bătută și înnegrită. Și-a turnat ultima apă în ea și a pus oala pe trepiedul așezat deasupra focului. Roiuri de insecte sinucigașe s-au aruncat în flăcări, aprinzându-se în scântei, iar Kallor s-a mirat de această înclinație pentru căutarea morții, de parcă momeala pentru un sfârșit ar fi fost irezistibilă. Nu o trăsătură pe care o împărtășește, totuși.

„ Îmi amintesc moartea mea ”, a spus dragonul.

— Și asta merită să ne amintim?

Jaghut *erau un popor încăpățânat. Atât de mulți n-au văzut altceva decât răceala din inimile lor* ...

— Au fost înțeleși greșit, nu-i așa?

” Au batjocorit imperiul tău, Înalt Rege. Ți-au răspuns cu dispreț. Se pare că rănile nu s-au vindecat. '

— Un memento recent, asta-i tot, răspunse Kallor, urmărind apa trezindu-se încet. A aruncat o mână de ierburi. — Foarte bine, spune-mi povestea ta. Salut distracția.

Dragonul și-a ridicat capul și a părut să studieze orizontul estic.

— Niciodată nu este înțelept să te uiți la soare, observă Kallor. — S-ar putea să-ți arzi ochii.

Atunci era mai strălucitor – îți amintești ? '

— Perturbații ale orbitei, sau așa credea K'Chain Che'Malle.

Jaghut *, care au fost cei mai sârguincioși în observarea lumii. Spune-mi, Înalt Rege, știai că au rupt pacea o singură dată! În toată existența lor - nu, nu T'lan Imass - acel război a aparținut acelor sălbatici și Jaghut au fost un dușman cel mai reticent.* '

— Ar fi trebuit să pornească Imass, spuse Kallor. — Ar fi trebuit să anihileze paraziții.

, dar vorbeam de un război anterior – războiul care a distrus Jaghut cu mult înainte de venirea lui T'lan Imass. Războiul care le-a spulberat unitatea, care a făcut din viețile lor o fugă moribundă de la un inamic implacabil - da, cu mult înainte și cu mult după Imasul T'lan. '

Kallor s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi a mormăit și a spus: „Nu sunt bine versat în istoria Jaghut. Ce război a fost acesta? K'Chain Che'Malle? Forkrul Assail? Își miji ochii la dragon. — Sau, poate, tu Eleint?

Tonul său era întristat când balaurul răspunse: *„ Nu. Au fost unii dintre noi care au ales să se alăture acestui război, să lupte alături de armatele Jaghut... ”*

— Armate? Armatele *Jaghut* ?

' *Da, s-a adunat un popor întreg, o mulțime de voință singulară. Legiuni nenumărate. Standardul lor era furia, clarul lor chema nedreptatea. Când au mărșăluit, cu săbiile bătând pe scuturi, timpul însuși a găsit măsură, o sută de milioane de inimi de fier tăiat. Nici măcar tu, Înalte Rege, nu ți-ai putut imagina o asemenea priveliște – imperiul tău a fost mai puțin decât o furtună pentru acea furtună teribilă.* '

Pentru o dată, Kallor nu a avut nimic de spus. Nici un comentariu șmecher la adresa vocii, nicio respingere batjocoritoare. În mintea lui, a văzut scena pe care o descrisese dragonul și a fost mut. Să fi fost martor la așa ceva!

Dragonul părea să-și înțeleagă venerația. — *Da din nou, Înalt Rege. Când ți-ai făurit imperiul, a fost în praful acelei vremuri, acel mare concurs, cel mai îndrăzneț asalt. Am luptat. Am refuzat să ne retragem. Noi am eșuat. Am cazut. Atât de mulți dintre noi au căzut - ar fi trebuit să credem altfel? Ar fi trebuit să ne păstrăm credința în dreptatea cauzei noastre, chiar dacă am ajuns să credem că suntem condamnați?* '

Kallor se uită la dragon, ceaiul din oală aburind. Aproape că auzea ecourile a zeci de milioane, sute de milioane, murind pe o câmpie atât de vastă în care nici orizonturile nu o puteau închide. Văzu flăcări, râuri de sânge, un cer solid cu cenușă. În crearea acestei imagini, el a trebuit doar să se inspire din propria sa furie de distrugere, apoi să o înmulțească de o mie de ori. Noțiunea i-a luat respirația, i-a smuls din plămâni și pieptul i s-a umplut de durere. — Ce, reuși el, cine? Ce inamic ar putea învinge o asemenea forță?

„ Întâhnește-te pentru Jaghut, Înalt Rege, când în sfârșit te așezi pe acel tron. Îndurerați-vă pentru lanțurile care leagă toată viața, pe care nu le puteți rupe niciodată. Plângeți, pentru mine și rudele mele căzute – care nu au ezitat să se alăture unui război care nu a putut fi câștigat. Să știi, pentru totdeauna în sufletul tău, Kallor Eidorann, că Jaghut a purtat războiul pe care nimeni altcineva nu a îndrăznit să-l ducă. '

— Eleint. .'

„ Gândește-te la acești oameni. Gândește-te la ei, Inalt Rege. Sacrificiul pe care l-au făcut pentru noi toți. Gândiți-vă la Jaghut și o victorie imposibilă câștigată în inima înfrângerii. Gândește-te și atunci vei ajunge să înțelegi tot ce urmează. Poate că, deci, tu singur vei ști suficient pentru a le onora memoria, sacrificiul pe care l-au făcut pentru noi toți.

, singurul război al Jaghut, cel mai mare război al lor, a fost împotriva Morții însăși. '

Dragonul se întoarse atunci, întinzându-și aripile zdrențuite. Vrăjitoria a înflorit în jurul uriașei creaturi și s-a ridicat în aer.

Kallor se ridică, privindu-l pe Eleint ridicându-se pe cerul scorțișoară. Un dragon mort fără nume, care căzuse în tărâmul Morții, care căzuse și murise pur și simplu. . *părțile schimbate* . Nu, nu se putea câștiga un asemenea război. — Al naibii de prost, îi șopti el către Eleint care se retrăgea rapid. — Voi cu toţii, blestemate de proşti. *Să vă binecuvânteze, să vă binecuvânteze pe toți.*

Gothos, când ne vom întâlni, acest Înalt Rege îți datorează scuze.

Pe obrajii ofilit care păreau blestemati până la uscăciune veșnică, lacrimile se prelingeau acum. Se gândea mult și se gândea mult, acum, și ajungea la sentimente pe care nu le mai simțise de mult, atât de mult încât păreau străine, primejdioase de adăpostit în sufletul lui.

Și avea să se întrebe, cu o neliniște tot mai mare, de mortul Eleint care, scăpând din tărâmul Morții, avea să-l aleagă acum pe Dumnezeul Infirm drept noul său stăpân.

Un tron , a spus odată împăratul Kellanved, *este format din multe părți.* Și apoi adăugase, *oricare dintre ele se poate rupe, la disconfortul etern al regelui.* Nu, nu a făcut bine să stai pur și simplu pe un tron, amăgindu-te de soliditatea lui eternă. Știa asta cu mult înainte ca Kellanved să arunce vreodată un ochi achizitiv asupra imperiului. Dar nu era unul pentru citatele rezonante.

Ei bine, toată lumea are câteva defecte.

Într-o piscină întunecată, o zeci de bolovani se ridică departe de suprafața lipsită de lumină, aparent lipsită de viață. Ele apar ca insule, nu există două conectate într-un mod evident, nici un lanț de progresie ridicată care să sugereze o serie de munți în mare parte scufundați, nici o jumătate de buclă care să marcheze o calderă inundată. Fiecare stă singur, o proclamație îndrăzneață.

Așa a fost la început? Nenumărați savanți s-au străduit să-i dea sens, existențele distincte, impunerea ordinii în nenumărate înțelegeri. Au fost trasate linii, steaguri stropite cu culori, chipuri amestecate în filozofii, atitudini și aspecte singulare. *Aici este Întuneric și aici este Viața. Lumină, pământ, foc, umbră, aer, apă. Și Moartea.* Ca și cum astfel de aspecte au început ca entități pure, nepătate de contactul cu oricare dintre celelalte. Și de parcă timpul ar fi fost inamicul, forțând inevitabilele infecții de la una la alta.

Ori de câte ori Endest Silann se gândea la aceste lucruri, se trezea prins într-o suspiciune înțepătoare și neliniștită. În experiența sa, puritatea era un concept neplăcut și să-și imagineze lumi definite de puritate îl umplea de frică. O existență considerată pură nu era decât corolarul fizic al unui punct de vedere legat de o anumită timiditate. Cruzimea ar putea prospera neîngrădită de compasiune. Cei puri nu puteau vedea nicio valoare printre cei impuri, până la urmă. Justificarea anihilării nici măcar nu era necesară, deoarece inferioritatea era mereu evidentă de la sine.

Oricum ar fi început toată creația, credea acum, acele forme pure existau ca nimic altceva decât materii prime pentru elaborări mai demne. După cum știa orice alchimist, transformarea era posibilă doar ca rezultat al amestecului. Pentru ca creația să prospere, trebuie să existe o succesiune nesfârșită de catalizatori.

Domnul lui înțelesese asta. Într-adevăr, el fusese determinat să facă tot ceea ce făcuse tocmai prin această înțelegere. Iar schimbarea a fost, pentru mulți, înspăimântătoare. Pentru atât de multă existență, Anomander Rake luptase practic singur. Chiar și frații săi căzuseră, legați de legăturile de sânge, în haosul care a urmat.

A fost Kharkanas cu adevărat primul oraș? Primul, cel mai mândru salut la comandă în cosmos? Era de fapt adevărat că Întunericul a precedat toate celelalte? Dar celelalte lumi, tărâmurile rivale? Și, dacă cineva se gândește cu atenție la acea epocă în curs de dezvoltare a creației, amestecul nu începuse deja? Nu a existat Moarte în tărâmurile Întunericului, Luminii, Focului și a tuturor celorlalte? Într-adevăr, cum ar putea Viața și Moartea să existe sub orice formă de distincție fără cealaltă?

Nu, el credea acum că Epoca Purității nu era decât o invenție mitică, o separare convenabilă a tuturor forțelor

necesare întregii existențe. Totuși, nu a fost el martor la Venirea Luminii? Pentru respingerea intenționată a mamei Dark a stazei eterne? Nu a văzut el cu ochii lui nașterea unui soare peste cetatea lui binecuvântată și prețioasă? Cum ar fi putut să nu înțeleagă, în acel moment, cum va urma toate celelalte, inevitabil, inexorabil? Acel foc s-ar trezi, că vânturile furioase ar urlă, că apele s-ar ridica și pământul s-ar deschide? Că moartea ar inunda lumea lor într-un torent brutal de violență? Acea Umbră ar aluneca între lucruri, șoptind subversiuni viclene ale tuturor acelor absoluturi curate?

Stătea singur în camera lui, în felul tuturor bătrânilor când ultimul martor s-a rătăcit, când nimic altceva decât pereți de piatră și mobilier nesimțit s-au adunat aproape pentru a-și bate joc de ultimele sale aspirații, de ultimele sale motive de viață în scădere. În mintea lui a asistat din nou, într-o viziune încă ascuțită, încă devastatoare, Andarist care se clătina în viziune. Sânge pe mâini. Sânge zugrăvit cu imaginea unui copac spulberat pe fața lui zdrobită de durere - oh, groaza din ochii lui încă l-ar putea face pe Endest Silann să se năpădească, nedorind nimic din toate astea, acest blestem al mărturiei...

Nu, pereți de piatră mai buni și mobilier nesimțit. Toate greșelile din viața lui Andarist, acum pline de nebunie zgomotoasă în acei ochi largi și holbați.

Da, se dăduse înapoi odată ce privirea aceea i-a fixat pe a lui. Unele lucruri nu ar trebui să fie niciodată comunicate, nu ar trebui să fie aruncate, să treacă prin perdelele grele pe care le-am ridicat pentru a păstra tot ceea ce era în afară de tot ce era înăuntru, tăind și adăpostindu-se adânc în sufletul unui martor lipsit de apărare. *Păstrează-ți durerea pentru tine, Andarist! Te-a lăsat cu asta - te-a lăsat crezând că ești mai înțelept decât erai. Nu arăta atât de trădat, la naiba! El nu este de vină!*

eu nu sunt de vina.

A sparge Shadow înseamnă a o elibera în orice altă lume. Chiar și la naștere, fusese neapărat efemer, o iluzie, o spirală de tautologii nesfârșite, autoreferențiale. Umbra era un argument și singurul argument era suficient pentru a-și afirma existența. A sta înăuntru era visul unui solipsist, văzând totul ca pe o amăgire fantomatică, fantezică, în cel mai bun caz materia brută pentru a da forma Umbrei, în cel mai rău caz nimic mai mult decât nevoia implicită a Umbrei de a se defini – *Zei, ce rost are să încerci să dai sens. de*

asa ceva? Umbra este, iar Umbra nu este, și a locui în ea înseamnă a nu fi nici dintr-un lucru, nici altul.

Iar copiii tăi, dragă Umbră, au luat asupra lor puterea curajului timid andi și a evlaviei lui Liosan și au făcut din acel amestec ceva sălbatic, brutal dincolo de credință. Atât pentru promisiunile de glorie.

A descoperit că stătea cu capul în mâini. Istoria a încărcat, asaltându-i apărările obosite. Din imaginea lui Andarist, a văzut apoi jumătate de zâmbet cunoscător al Ruinei Silchas, în zorii zilei când a mers să stea lângă Scabandari, de parcă știa ce va urma, de parcă s-ar fi mulțumit să accepte tot ce a urmat și să facă astfel încât să-și scutească adepții de o moarte mai imediată - în timp ce legiunile Liosan înconjurau orizontul, soldații cântând acel cântec înfiorător, bântuitor, creând o muzică de o frumusețe sfâșietoare pentru a-și anunța marșul către măcel - cruțând poporul său de o moarte mai imediată, acordându-le un încă câteva zile, poate săptămâni, de existență, înainte ca Edur să se întoarcă împotriva aliaților lor răniți de pe altă lume.

Umbra sfâșiată, ruptă în bucăți, plutind în mii de direcții. *Ca și cum suflă peste capul de semințe al unei flori, ei zboară în aer!*

Andarist, rupt. Ruina Silchas, a dispărut.

Anomander Rake, stând singur.

Atâta lungă. Atâta lungă. .

Alchimistul știe: catalizatorul greșit, amestecul greșit, proporțiile prost concepute și orice pretenție de control dispare - transformarea fuge, dezlănțuită, se transformă în cataclism. *Confuzia și frica, suspiciunea și apoi războiul și războiul vor genera haos. Și așa va fi și așa va face și așa va fi mereu.*

Vedeți-ne fugind, visând la pacea pierdută, la vârsta purității și a stazei, când am îmbrățișat decăderea ca un iubit și iubirea ne-a ținut orbi și ne-am mulțumit. Atâta timp cât am rămas distrați, am fost mulțumiți.

Uită-te la mine.

Asta înseamnă să fii mulțumit.

Endest Silann trase adânc aer în piept, ridică capul și clipi pentru a-și limpezi ochii. Stăpânul său a crezut că poate face acest lucru, și așa avea să creadă stăpânul său. Acolo, la fel de simplu.

Undeva în donjon cântau preotese.

O mână se întinse și apucă cu putere. O tragere bruscă și puternică smulse strânsoarea lui Apsal'ara și, mârâind blesteme, ea se prăbuși de pe cadrul osiei și lovi puternic pe pământul ud.

Fața care se uita la ea era una pe care o cunoștea și ar prefera să nu o facă. — Ești supărat, Draconus?

Singurul lui răspuns a fost să o apuce de lanț și să înceapă să o tragă afară de sub vagon.

Furioasă, indignată, ea se zvârcoli prin noroi, căutând cumpărături – orice să-i permită să se îndrepte, chiar și, eventual, să reziste. Pietrele i s-au rostogolit sub muşcătura unghiilor, noroiul răzuit şi uns ca grăsime sub coate, genunchi, picioare. Și totuși el a tras, tratând-o cu o ceremonie puțină și amară, de parcă nu ar fi fost altceva decât o poșetă zgâiată - *ultraj!*

Ieșind din întunericul binecuvântat al căruței, se prăbușeau pe pământul împânzit de stâncă – lanțuri biciuind din toate părțile, ridicându-se clar și apoi căzând înapoi pe șenile brazde răsucite, ridicându-se din nou în timp ce oricine sau orice era la celălalt capăt făcea înainte încă un singur pas disperat. Sunetul era înnebunitor, fără rost, înfuriant.

Apsal'ara s-a rostogolit în picioare, adunând o lungime de lanț și uitându-se cu privirea spre Dra shy;conus. — Vino mai aproape, șuieră ea, ca să-ți pot sparge fața drăguță.

Zâmbetul lui era lipsit de umor. — De ce aș face asta, hoț?

— Pentru a-mi face plăcere, desigur, și cel puțin merit atât de mult de la tine, că m-ai târât aici.

— O, spuse el, merit multe lucruri, Apsal'ara. Dar pentru moment, mă voi mulțumi cu atenția ta.

'Ce vrei? Nu putem face nimic pentru a opri asta. Dacă aleg să-mi întâmpin capătul care stă pe ax, de ce nu?

Au fost forțați să înceapă să meargă, încă un pas la fiecare câteva clipe – mult mai încet acum, așa că încet patosul i-a usturat inima.

— Ai renunţat la lanţul tău? întrebă Draconus, de parcă felul în care o adusese aici nu ar fi avut nicio importanță, ușor de respins acum.

Ea a decis, după o clipă, că avea dreptate. Cel puțin, au fost unele. . dramă. — Încă câteva secole, spuse ea, ridicând din umeri, pe care nu le am. La naiba, Draconus, nu e nimic de văzut aici, lasă-mă să mă întorc...

„Trebuie să știu”, a întrerupt el, „când va veni timpul să mă lupți, Apsal’ara – vei veni lângă mine?”

Ea l-a studiat. Un bărbat bine înfățișat, sub acea barbă groasă și neagră. Ochii care cunoscuseră răutatea de mult s-au întins până la pocnire, lăsând în urmă o nedumerire ciudată, ceva aproape regretabil, aproape. . *înțelept* . Oh, tărâmul acestei săbii a oferit într-adevăr smerenie. 'De ce?' a cerut ea.

Sprâncenele lui grele se ridicară, de parcă întrebarea l-ar fi surprins. — Am văzut multe, spuse el, zdruncinat, în timpul meu. Atâția, apărând dintr-o dată, țipând de groază, de suferință și deznădejde. Alții. . deja amorțit, fără speranță. Nebunia ajunge la atât de mulți, Apsal'ara. . '

Și-a dezvăluit dinții. Da, ea le auzise. Deasupra locurilor unde s-a ascuns. În lateral, dincolo de ploile neîncetate, unde lanțurile s-au rostogolit și s-au frânghit, s-au slăbit apoi s-au ridicat încă o dată, unde au trecut, unul îndreptându-se tot mai mult într-o parte, tăind lanț după lanț - în timp ce creatura de la capăt se clătina. orb, neștiind și, în curând, ar cădea și nu se va ridica din nou. Restul aveau să treacă pur și simplu peste acel lanț nemișcat, până când acesta se întindea în urza vagonului și începea să-și tragă sarcina.

'Apsal'ara, ai ajuns scuipat ca o pisica. Dar nu a trecut mult până când ai pornit să găsești un mijloc de evadare. Și nu te-ai odihni. Făcu o pauză și și-a șters o mână pe față. „Sunt atât de puțini aici la care am ajuns. . admira.' Zâmbetul pe care Dra shy;conus i-a oferit apoi era fără apărare, șocant. „Dacă trebuie să cădem, atunci i-aș alege pe cei de lângă mine – da, sunt egoist până la urmă. Și îmi pare rău că te-am târât aici atât de neceremonios.

Ea a mers alături de el, fără să spună nimic. Gândire. În cele din urmă, a oftat. „Se spune că numai voința cuiva poate lupta împotriva haosului, că alte arme nu sunt posibile”.

— Așa se spune.

Ea îi aruncă o privire. — Mă cunoști, Draconus. Tu stii. . am putere. Din voință.

— Vei lupta mult timp, aprobă el, dând din cap. — Atât de mult.

„Haosul îmi va dori sufletul. Voi căuta să-l sfâșie, să-mi desprind conștiința. O să facă furie peste tot în jurul meu.

— Da, spuse el.

„Unii dintre noi sunt mai puternici decât alții”.

— Da, Apsal'ara. Unii dintre noi sunt mai puternici decât alții.

— Și pe acestea le-ai strânge aproape în jurul tău, ca să putem forma un nucleu. De rezistență, de voință încăpățânată.

— Deci m-am gândit.

„Pentru a câștiga de cealaltă parte? Există o *altă* parte, Draconus?

'Nu știu.'

— Nu ştii, repetă ea, făcând cuvintele un mârâit. „Toată viața mea”, a spus ea, „am ales să fiu singur. În luptele mele, în victoriile și eșecurile mele. Draconus, mă voi confrunta cu uitarea în același mod. Trebuie - trebuie *cu toții* . Nu face nimic să stăm împreună, căci fiecare cădem singur.'

'Am înțeles. Îmi pare rău, deci, Apsal'ara, pentru toate acestea.'

— Nu există *altă parte* , Draconus.

— Nu, probabil că nu.

Ea a tras mai mult din lanț, și-a așezat greutatea zdrobitoare pe umeri și apoi s-a îndepărtat de bărbat, înapoi spre căruță. Nu, nu putea să-i dea nimic, nu atunci când speranța însăși era imposibilă. A greșit să o admire. A lupta era propria ei nebunie, a rezista la ceva ce nu putea fi rezistat, a lupta cu ceea ce nu putea fi învins.

Acest dușman și-ar lua mintea, eul ei, smulgând-o bucată cu bucată - și ar putea simți ceva din acele pierderi, cel puțin pentru început, ca spații mari în memoria ei, poate, sau o serie de întrebări simple pe care nu le putea. răspuns mai lung. Dar în scurt timp, o astfel de cunoaștere avea să dispară în sine și fiecare fragment plutitor s-ar învârti, nelegat, singur, fără să știe că făcuse odată parte din ceva mai mare, ceva întreg. Viața ei, toată conștiința ei, împrăștiată în orfani speriați, scâncind la fiecare sunet ciudat, la fiecare tragere nevăzută din întunericul din jur. De la femeie la copil, la pui neputincios.

Ea știa ce urma. Știa și ea că până la urmă exista un fel de milă față de acea ignoranță oarbă, față de inocența bucăților. Neștiind, orhpans s-ar dizolva, fără a lăsa nimic.

Ce minte nu s-ar putea teme de o asemenea soartă?

— Draconus, şopti ea, deşi acum era departe de partea lui, apropiindu-se încă o dată de căruţă, nu există nicio altă parte a haosului. Uită-te la noi. Fiecare înlănțuit. Împreună, și totuși singuri. Vezi cum trecem timpul așa cum vom face, până la sfârșit. Tu ai făcut această sabie, dar sabia este doar o formă dată a ceva mult dincolo de tine, mult dincolo

de orice creatură, orice *minte* . Tocmai l-ai făcut ușor de gestionat pentru moment.

Ea s-a strecurat în întuneric în spatele volanului principal. În ploaia densă și lipicioasă.

— Anomander Rake înțelege, șuieră ea. — El înțelege, Draconus. Mai mult decât ai făcut-o vreodată. Decat vei face vreodata. Lumea din Dragnipur trebuie să moară. Acesta este cel mai mare act de milă imaginabil. Cel mai mare sacrificiu. Spune-mi, Draconus, ai renunța la puterea ta? Ți-ai zdrobi egoismul, să alegi asta. . emascularea asta? Această sabie, rânjetul tău rece și fier de răzbunare - ai vedea că devine lipsită de viață în mâinile tale? La fel de mort ca orice altă bară de fier bătută?

Se apleacă sub axul de plumb și ridică lanțul pe umeri și pe grinda de lemn. Apoi am urcat după el. — Nu, Draconus, nu ai putut face asta, nu-i așa?

Era milă în ochii lui Rake când a ucis-o. Fusese întristare. Dar ea văzuse, chiar și atunci, în acea ultimă clipă de priviri blocate, cum erau temperate astfel de sentimente.

Prin apropierea rapidă a viitorului. Abia acum, aici, ea a înțeles asta.

Ne dai haos. Ne dai un capăt la asta.

Și știa că, dacă ar fi în locul lui Anomander Rake, dacă ea ar fi stăpânit pe Dragnipur, ar eșua în acest sacrificiu. Puterea armei ar seduce-o complet, irevocabil.

Nimeni altul. Nimeni în afară de tine, Anomander Rake.

Mulțumesc zeilor.

S-a trezit cu înțepătura unui ac la colțul unui ochi. Tresări pe spate, gâfâind, zbârcindu-se peste corpurile calde. În urma lui, acel artist orb, nebunul Tiste Andii, Kadaspala, cu fața răsucită de consternare, stiloul osului retrăgându-se.

'Aștepta! Întoarce-te! Așteaptă și așteaptă, stai și stai, aproape am terminat! Aproape am terminat și trebuie să termin înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi prea târziu!'

Ditch a văzut că jumătate din corpul lui stricat avea acum tatuaje, toate pe o parte – oriunde fusese expusă pielea în timp ce zăcea inconștient deasupra mormanului de căzuți. De cât timp stătuse acolo, nesimțit, în timp ce creatura nebună îl cusă plin de găuri? „Ți-am spus”, a spus el, „nu eu. *Nu eu!* '

'Necesar. Vârful și punctul central și punctul de sprijin și inima. El te-a ales pe tine. Te aleg pe tine. Necesar! Altfel suntem cu toții pierduți, suntem cu toții pierduți, suntem cu toții pierduți. Întoarce-te. Unde erai și unde erai, întins așa, cu brațul peste, încheietura mâinii — chiar smucirea ochiului tău...

'Am spus *nu* ! Vino din nou la mine, Kadaspala, și-ți voi sufoca viața, jur. Îți voi zdrobi gâtul până la pulpă. Sau pocnește din degete, fiecare dintre ei!

Întins pe burtă, cu prizele căscate părând să se uite, Kadaspala și-a smuls mâinile înapoi, ascunzându-le sub piept. „Nu trebuie să faci asta și nici nu trebuie să faci asta. Aproape am terminat cu tine. Am văzut că mintea ți-a plecat, lăsându-mi carnea ta - să faci ceea ce era nevoie și tot ceea ce era nevoie este încă nevoie, nu poți înțelege asta?

Ditch s-a târât mai departe, cu mult dincolo de îndemâna lui Tiste Andii, rostogolindu-se și apoi scufundându-se între două forme demonice, ambele s-au mutat timid sub greutatea lui. — Nu te apropia mai mult, şuieră el.

— Trebuie să te conving. L-am chemat pe Draconus. El este chemat. Vor fi amenințări, vin cu Draconus, vin mereu cu Draconus. L-am chemat.

Ditch se coborî încet pe spate. Nu avea sfârșit la asta, știa el. De fiecare dată când mintea i se îndepărta, fugea în orice uitare ar găsi, acest artist nebun se târa lângă el și, orb sau nu, își relua munca. *Ce-i cu asta? De ce ar trebui să-mi pese cu adevărat? Acest corp este în mare parte distrus acum, oricum. Dacă Kadaspala vrea - nu, la naiba, e tot ce-mi mai rămâne.*

— Atâţia sunt mulţumiţi, murmură Tiste Andii, să creadă că au devenit ceva mai mare decât au fost cândva. Este o chestiune de sacrificii, despre care știu tot ce este de știut, da, știu tot ce este de știut. Și, adăugă el, oarecum fără suflare, există, desigur, mai mult, mai mult. Mântuirea-'

'Nu poți fi serios.'

— Nu este chiar o minciună, nici o minciună, prietene. Nu chiar o minciună. Și adevărul, ei bine, adevărul nu este niciodată atât de adevărat pe cât crezi că este, sau dacă este, atunci nu pentru mult timp, pentru mult timp, pentru mult timp.

Ditch se uită la cerul bolnav de deasupra capului, sclipirile de argint reflectat revărsându-se prin ceea ce

păreau a fi nori agitați de praf cenușiu. Totul se simțea iminent, ceva planând la marginea vederii lui. În mintea lui era o ciudățenie, de parcă nu era decât la câteva clipe de la auzirea unor vești devastatoare, o boală fatală pe care niciun vindecător nu putea rezolva; știa că va veni, știa că este inevitabil, dar detaliile erau necunoscute și tot ce putea face era să aștepte. Trăiește în așteptarea nesfârșită a acelei declarații crude și fără sens.

Dacă existau atât de multe laturi ale existenței, de ce durerea și durerea au copleșit toate celelalte? De ce au fost astfel de forțe sumbre cu mult mai puternice decât bucuria, iubirea sau chiar compasiunea? Și, în fața asta, demnitatea a oferit cu adevărat un răspuns demn? Era doar un scut ridicat, o etalare pentru ceilalți, în timp ce sufletul înghesuit să fie timid; în spate, în niciun fel gata să stea neclintit de catastrofă, mai ales de cea personală.

Simți brusc o ură pentru inutilitatea lucrurilor.

Kadaspala se târa mai aproape, urmărirea lui târâtoare fiind trădată în minuscule gâfâituri de efort, încercările de ascuns jalnice, aproape comice.

Sânge și cerneală, cerneală și sânge, nu, Kadaspala? Fizicul și spiritualul, fiecare pictând adevărul celuilalt.

Îți voi strânge gâtul, jur.

A simțit mișcare, a auzit gemete blânde și dintr-o dată o siluetă se ghemui lângă el. Ditch deschise ochii. — Da, spuse el, batjocorind, ai fost chemat.

— Câte bătălii, vrăjitor, ești pregătit să pierzi?

Întrebarea l-a iritat, dar apoi a fost menită. — Oricum, mai am puține, nu-i așa?

Draconus s-a întins și l-a târât pe Ditch dintre cei doi demoni, aruncându-l brusc pe burtă - nu era un lucru ușor, deoarece Ditch nu era un bărbat mic, totuși mușchii din spatele acestui efort l-au făcut pe vrăjitor să se simtă ca un copil.

'Ce faci?' întrebă Ditch, în timp ce Draconus își așeza mâinile de ambele părți ale capului vrăjitorului, cu degetele împletite sub maxilarul lui.

Ditch a căutat să-și tragă capul pe spate, departe de acea strângere strânsă, dar efortul a eșuat.

O cheie bruscă într-o parte. Ceva în gât i s-a rupt, un scrapnet și o pocnire care i-au reverberat în craniu, o scurtă explozie a ceea ce ar fi putut fi durere, atunci. . nimic.

' *Ce ai făcut?* '

— Nu este soluţia pe care aş fi preferat-o, spuse Draconus de deasupra lui, dar era evident că singurul argument nu te-ar convinge să cooperezi.

Ditch nu-și simțea trupul. Nimic, nimic sub gâtul lui. *Mi-a rupt-o – gâtul mi-a tăiat măduva spinării. El - zei! zeilor!* — Chinul te ia, Bătrâne Dumnezeu. Chinul ia-ți sufletul. O eternitate de agonie. Moartea tuturor viselor tale, întristarea nesfârșită printre rudele tale – să cunoască și ei mizeria, disperarea – tot...

— Oh, taci, Ditch. Nu am timp pentru asta.

Scena dinaintea ochilor lui Ditch s-a legănat atunci, s-a legănat sălbatic și s-a învârtit, în timp ce Draconus l-a târât înapoi acolo unde zăcuse înainte, acolo unde Kadaspala avea nevoie să fie. *Vârful, punctul central, inima, orice. Mă ai acum, Tiste Andii.*

Și da, nu am ascultat amenințarea ta și uită-te la mine acum. Adevărat și adevărat, ați putea spune, Ditch nu învață niciodată. Nu despre amenințări. Nu despre riscuri. Și nu, nimic - nimic - *despre creaturi precum Draconus. Sau Anomander Rake. Sau oricare dintre ei, care face ceea ce trebuie să facă, atunci când trebuie făcut.*

— Ține-ți fața nemișcată, șopti Kadaspala aproape de o ureche. „Nu vreau să te orbesc, nu vreau să te orbesc. Nu vrei să fii orb, crede-mă, nu vrei să fii orb. Fără zvâcniri, asta este prea important, prea prea important și important, de asemenea.

Înjunghierea stiloului, o înțepătură slabă, iar acum, deoarece era singura senzație pe care o mai rămăsese, durerea tremura ca o binecuvântare, atingerea milostivă a unui zeu pentru a-i aminti de carnea lui - că încă exista, că sângele încă curgea. sub piele.

Vindecătorul, Ditch, are vești devastatoare.

Dar încă ai demnitatea ta. Mai ai asta.

Da, încă mai are demnitatea lui. Vedeți resemnarea calmă din acești ochi statornici, expresia oțelată, curajul fără a alege.

Fii impresionat, nu-i așa?

Pantele orientate spre sud ale Munților God's Walk erau pline de ruine. Domurile sfărâmate, majoritatea de formă eliptică, căptușeau treptele ca niște dinți sparți. Ziduri joase îi legau, deși și aceștia se prăbușiseră pe alocuri, unde scurgerile de pe vârfurile acoperite cu zăpadă tăiaseră tranșee și rigole ca niște șanțuri pe fețe, de parcă

munții înșiși ar fi dornici să spele ultimele rămășițe ale lungului -civilizație moartă.

Apa și pământul vor vindeca ceea ce are nevoie de vindecare. Apa și pământul, soarele și vântul, acestea vor îndepărta orice semn de afirmare voită, de impunere convingătoare. Cărămida se prăbușește în moloz, mortarul se îndepărtează ca nisip pe briză. Acești munți, știa Kedeviss, vor spăla totul.

Noțiunea i-a plăcut și, în aceste sentimente, ea era puțin diferită de majoritatea Tiste Andii - cel puțin de cei pe care îi cunoștea și îi cunoscuse. Era o încântare secretă în impermanență, în a vedea aroganța doborâtă, fie într-o singură persoană, fie într-o civilizație îndrăzneață și mândră. Întunericul a fost întotdeauna ultimul lucru care a rămas, în închiderea finală a pleoapelor, în adâncurile neluminate ale clădirilor goale, templele fără Dumnezeu. Când un popor a dispărut, fiecare casă a lui, de la cămara dezordonată a celor săraci până la palatele regilor și reginelor, nu devenea decât un mormânt, un mormânt pentru nimic altceva decât amintiri și chiar și acestea s-au stins repede.

Ea bănuia că locuitorii satului, acolo, la poalele celui mai apropiat munte, pe marginea unui lac în retragere, nu știau nimic despre orașul întins, ale cărui ruine se profilau deasupra lor. O sursă convenabilă de piatră tăiată și cărămizi smălțuite ciudat și nimic mai mult. Și, desigur, indiferent de puținele cunoștințe pe care le aveau, le predaseră totul lui saemenkelyk, pentru că, pe măsură ce trupa se apropia, era clar că satul era lipsit de viață, abandonat.

Pe fundalul munților, figura lui Clip – care mergea cu pas înaintea celorlalți – părea diminuată în mod corespunzător, ca o furnică pe cale să abordeze un deal. În ciuda acestui fapt, Kedeviss și-a găsit privirea atrasă de el din nou și din nou. *Nu sunt sigur. Nu sunt sigur de el.* Neîncrederea a venit ușor și chiar dacă Clip ar fi fost tot zâmbet și generozitate dornică, totuși ar avea suspiciunile ei. La urma urmei, nu s-au descurcat bine cu străinii.

— N-am văzut niciodată un asemenea oraş, spuse Nimander în timp ce mergea lângă ea.

— Cu siguranță aveau o chestie cu domurile, observă Skintick în spatele lor. „Dar să sperăm că unele dintre acele canale încă mai funcționează cu apă dulce. Mă simt sărat ca un bulgăre de slănină.

Trecerea lacului mort fusese o educație în eșecul uman. Plase pierdute de mult timp s-au încurcat pe capete mortuare, harpoane, ancore, gâfe și mai multe epave decât părea rezonabil. Moartea lacului își dezvăluise trădarea în crestele și bancurile spinoase, în zeci de trunchiuri de copaci mineralizate, încă în picioare din ziua în care un baraj înalt în munți s-a spart pentru a trimite un potop care s-a aruncat într-o vale împădurită. Bărci de pescari și bărci comerciale, șlepuri remorcate și câteva galere elegante care atestă disputele militare din trecut, corpurile ruginite de armuri și alte lucruri mai puțin identificabile - albia lacului părea un fel de lecție concentrată asupra corpurilor de apă și a proștilor care îndrăzneau să navigheze. lor. Kedeviss și-a imaginat că, dacă o mare sau un ocean s-ar scurge brusc în nimic, ea va vedea aceeași scriere mare, o aglomerație de pierderi atât de vastă încât să-ți taie respirația. Ce sens ar putea cineva să se elibereze de ambiția zdrobită? *Evitați marea. Evitați riscurile. Nu risca. Nu visezi nimic, vrei mai puțin.* Un răspuns Andi timid, cu siguranță. Oamenii, fără îndoială, s-ar trage într-o tăcere gânditoare, gândindu-se la modalități de a îmbunătăți șansele, de a schimba bătălia și de a câștiga astfel războiul. Pentru ei, până la urmă, eșecul a fost temporar, așa cum se cuvenea unei specii de scurtă durată care nu știa mai bine.

— Bănuiesc că nu vom tabăra în sat, spuse Skintick, și au putut vedea că Clip pur și simplu mărșăluise prin colibe ghemuite și ataca acum panta.

— Poate să meargă toată noaptea, dacă vrea, spuse Nimander. 'Ne oprim. Avem nevoie de restul. Apă, o baie blestemată. Trebuie să ne redistribuim proviziile, deoarece nu avem cum să luăm căruciorul în sus și peste munți. Să sperăm că localnicii au scăpat totul așa cum au făcut toți ceilalți.

O baie. Da. Dar nu va ajuta. Nu ne putem curăța mâinile, nu de data aceasta.

Trecură între debarcaderele lăsate, până pe malul vechi, printr-o rampă de lansare a bărcilor din pietre de carieră refolosite, dintre care multe fuseseră sculptate cu simboluri ciudate. Colibele se sprijineau pe fundații solide, supradimensionate, contrastul dintre priceperea străveche și mizerie modernă atât de jalnic încât se apropia de comic, iar Kedeviss auzi pufnit amuzat al lui Skintick în timp ce se îndreptau între primele structuri.

O fântână dreptunghiulară domina rotundul central, cu piatră mai perfect tăiată așezată incompetent în pământ

pentru a forma un fel de piață brută. Imbrăcămintea și așternuturile aruncate erau împrăștiate, albite de sare și soare, ca rămășițele micșorate de oameni.

— Se pare că îmi amintesc, spuse Skintick, o poveste a unui copil despre furatorii de carne. Ori de câte ori găsești haine întinse pe marginea drumului și în poieni, este pentru că au venit hoții și au luat persoana care le poartă. Totuși, nu am avut încredere în povestea aceea, din moment ce cine s-ar plimba purtând doar o cămașă? Sau un pantof? Nu, teoria mea alternativă este mult mai probabilă.

Nimander, mereu generos la inimă, a mușcat cârligul. 'Care este?'

„Vântul rău, desigur, este mereu disperat să se îmbrace cu ceva cald, dar nimic nu se potrivește niciodată, așa că vântul aruncă hainele într-un acces de furie.”

— Erai un copil, spuse Kedeviss, hotărât să explici totul, nu-i așa? Chiar nu-mi amintesc, de când am încetat să te mai ascult de mult.

— Ea înjunghie adânc, Nimander, această femeie.

Nenanda trase căruciorul și acum coborî, întinzându-și îndoiturile din spate. „Mă bucur că am terminat cu asta”, a spus el.

Câteva clipe mai târziu, li s-au alăturat Aranatha și Desra.

Da, iată-ne din nou. Cu noroc, Clip va cădea într-o crevasă și nu se va mai întoarce niciodată.

Nimander părea mai bătrân, ca un bărbat a cărui tinerețe i-a fost bătută. „Ei bine”, a spus el oftând, „ar trebui să căutăm aceste colibe și să găsim tot ce este de găsit”.

La comanda lui, ceilalți au pornit să exploreze. Kedeviss rămase în urmă, cu ochii încă pe Nimander, până când el se întoarse și o privi întrebător.

— El ascunde ceva, spuse ea.

El nu a întrebat la cine se referea ea, ci pur și simplu a dat din cap.

„Nu sunt sigur de ce simte nevoia de noi, „Mander. A vrut el închinători? Slujitori? Să fim cadrele lui într-o luptă politică care va urma?

Un zâmbet slab din partea lui Nimander. — Atunci nu crezi că ne-a strâns din părtășie, din simțul responsabilității – ca să ne ia înapoi. . „Domnului nostru cu aripi negre”?

— Știi, spuse ea, el singurul dintre noi nu l-a întâlnit niciodată pe Anomander Rake. Într-un fel, nu ne duce la Anomander Rake. Îl *luăm* .

— Ai grijă, Kedeviss. Dacă te aude, i-ai fi jignit importanța lui.

— S-ar putea să ajung să jignesc mai mult decât atât, spuse ea.

Privirea lui Nimander se ascuți asupra ei.

— Vreau să mă confrunt cu el, spuse ea. — Vreau să cer nişte răspunsuri.

— Poate că ar trebui să...

'Nu. Nu dacă nu eșuez. Ea spera că el nu-i va întreba motivele în acest sens și bănuia, văzând că zâmbetul lui se întorcea, că el înțelegea. O provocare a tuturor, cu Nimander în frunte, ar putea forța să dezvăluie lupta pentru putere care se desfășura între Clip și Nimander, una care se desfășura acum în gesturi de indiferență și chiar de dispreț — din partea lui Clip, în orice moment. rata, din moment ce Nimander și-a menținut mai mult sau mai puțin pasivitatea plăcută, deși ușor morbidă, apărând atacurile deloc subtile ale lui Clip, așa cum ar fi un om obișnuit să fie sub asediu. La urma urmei, salvele puteau veni din orice direcție. *Așa că poartă un scut mare și continuă să zâmbești.*

Se întrebă dacă Nimander știa măcar puterea din el. Ar fi putut deveni un om ca Andarist - la urma urmei, Andarist fusese mai mult un tată pentru el decât fusese vreodată Anomander Rake - și totuși Nimander devenise un adevărat moștenitor al lui Rake, singura lui ființă greșită că nu a făcut-o. nu stiu asta. Și poate că asta a fost cel mai bine, cel puțin pentru moment.

'Când?' întrebă el acum.

Ea a ridicat din umeri. — În curând, cred.

La o mie de pași deasupra satului, Clip se așeză pe unul dintre zidurile de punte joase și privi în jos, spre satul ciudat de sordid de dedesubt. Își putea vedea mizerabila armată rătăcind la marginile rundei, în și ieșind din colibe.

Erau, a decis el, aproape inutile. Dacă nu pentru îngrijorarea lor, el nu l-ar fi provocat niciodată pe Dumnezeul Muritor. Desigur, erau prea ignoranți pentru a înțelege acel detaliu. Chiar și-au băgat în cap că i-au salvat viața. Ei bine, astfel de iluzii și-au avut folosul lor, deși privirile nesfârșite către el – atât de strâns cu așteptări pline de nădejde – începuseră să zâcâie.

A rotit inelele. *Clac-clac. . clac-clac. .*

Oh. Îți simt puterea, Doamne cu aripi negre. Ținându-mă la distanță. Spune-mi, de ce te temi? De ce să mă forțez

în această plimbare interminabilă?

Liosanul de altădată avea dreptate. Justiția era fără echivoc. Explicațiile au scos la iveală lașitatea din miezul oricărui criminal, reproșurile sclipitoare, succesiunea de măști pe care fiecare le-a încercat și le-a aruncat în succesiune disperată. Masca *nu-mi vina* . Masca *a fost o greșeală* . *Tu-nu-înțelegi* și *mă vezi-mă-atât de-neputincios* și -i *-a-compătim-sunt-slab* — el putea vedea fiecare expresie, ochi rotunzi aranjați perfect la fel de perfecți în groapa lor fără adâncime a autocompătimii (*intră acolo este loc pentru toată lumea*). Mila era un defect, un moment brusc de îndoială pentru a submina structura vastă, implacabilă, care era adevărata dreptate. Măștile erau menite să trezească acea îndoială, ultima șansă a celor vinovați de a se zvârcoli fără pedeapsa corespunzătoare.

Clip nu era interesat de milă. Nu a recunoscut nicio defecte în propriul simț al dreptății. Criminalul depinde de compasiunea celor neprihăniți și ar folosi această compasiune pentru a se sustrage exact de tot ceea ce merită criminalul. De ce ar cădea orice persoană sănătoasă și dreaptă într-o astfel de capcană? Le-a permis criminalilor să prospere (din moment ce ei au jucat după reguli diferite și nu ar avea milă sau compasiune pentru cei care i-ar putea greși *)* . Nu, dreptatea trebuie să fie pură. Pedeapsa lăsată sacrosantă, imună la compromis.

El ar face să fie așa. Pentru armata lui modestă, pentru armata mult mai mare care va veni. Oamenii lui. The Tiste Andii of Black Coral. *Nu vom mai putrezi. Gata cu focurile în scădere, cenușa care plutește, vieți irosite secole în secole - mă auzi, Doamne? Îți voi lua poporul și voi face dreptate.*

Pe această lume.

Asupra fiecărui zeu și ascendent care ne-a greșit vreodată, ne-a trădat, ne-a disprețuit.

Urmăriți-i cum se tăvălesc, fețele însângerate, măștile stricate, autocompătimirea din ochii lor dizolvându-se - și în locul ei oroarea recunoașterii. Că de data asta nu există scăpare. Că sfârșitul a sosit, pentru fiecare blestemat dintre ei.

Da, Clip îi citise istoriile. Îi cunoștea pe Liosan, pe Edur, cunoștea toate greșelile care fuseseră făcute, erorile de judecată, defectele compasiunii. El știa, de asemenea, adevărata amploare a trădării Domnului cu Aripi Negre. A

ˆ

Maicii Intunecate, a tuturor Tiste Andii. *Dintre cei pe care i-ai lăsat în Andara. De Nimander și rudele lui.*

Trădarea ta, Anomander Rake, a mea.

Soarele apunea. Inelele târâiau și clacăneau, și clacăneau. Dedesubt, salina era turnată în lumină aurie, cobițele ghemuite pe linia țărmului apropiată binecuvântate pitorească de distanță și lipsă de detalii. Fumul dintr-un foc de bucătărie se ridica acum din mijlocul lor. Semne de viață. Flăcări pentru a învinge întunericul care vine. Dar nu ar dura. Nu a durat niciodată.

Marea Preoteasă a împins farfuria. — Asta e, spuse ea. — Mai mult și voi exploda. O acolită de la primul nivel s-a abătut să ia farfuria, fugind cu atâta grabă încât aproape că a vărsat grămada falnic de scoici de raci crăpate.

Aplecându-se pe spate, Marea Preoteasă și-a șters untul topit de pe degete: „Este tipic", le-a spus ea celor jumătate de duzină de surori așezate la masă, „mrejele târăsc o recompensă bruscă, neașteptată, și ce facem? Devorează-l întreg.

— Kurald Galain continuă să dea surprize, spuse a treia soră; „De ce să nu fii timid; sperăm să vină mai multe?"

— Pentru că, dragă, nimic nu durează pentru totdeauna. În jurul orașului Kharkanas, s-au aflat cândva păduri. Până când le-am tăiat.

'Noi eram tineri-'

— Și asta ar fi o apărare demnă, a întrerupt Marea Preoteasă, dacă nu am fi repetat, la bătrânețe, prostia. Uită-te la noi. Vino mâine, toate hainele noastre vor înceta să se potrivească. Vom descoperi, spre groaza noastră, umflături unde nu a existat înainte. Vedem plăcerea ca o scuză pentru tot felul de exces, dar este o trăsătură cea mai indisciplinată. Acum, predica s-a încheiat. Cineva toarnă ceaiul.

Mai mulți acoliți de primul nivel s-au strecurat înăuntru.

Un foșnet de clopote mici la ușa coridorului a precedat sosirea unui gardian al templului. Femeia, îmbrăcată în armură de solzi și piele inelată, se îndreptă să se oprească lângă Marea Preoteasă. Ea lăsă masca pe cărmă și se aplecă spre șoaptă – buze nevăzute și atât de ilizibile pentru oricine – un mesaj scurt.

Marea Preoteasă a dat din cap, apoi a făcut semn gardianului să plece. — A doua și a treia soră, rămâneți pe locurile voastre. Voi ceilalți, duceți-vă ceaiul la Grădina

Nepotrivită. A șasea soră, odată ajuns acolo, poți să nu mai ascunzi balonul și să-i încarci pe toți ceilalți, da?

Câteva clipe mai târziu, în cameră au rămas doar trei femei, deoarece până și acoliții fuseseră alungați.

Ușa s-a deschis din nou și gardianul a reapărut, de data aceasta escortând o bătrână, umană, care s-a clătinat pe două bastoane pentru a-și susține greutatea uriașă. Transpirația întuneca țesătura hainelor ei largi din jurul axilelor și decolteului și pe insulele bombate ale șoldurilor. Expresia ei era una de anxietate și disconfort.

Nedorită, a treia soră se ridică și trase o bancă departe de un perete, poziționând-o în calea femeii.

— Vă rog să vă aşezaţi, spuse Marea Preoteasă, gândindu-se, vai, la cele două duzini de raci orbi pe care tocmai îi mâncase, fiecare câte aproape jumătate de mărimea unui homar, serviţi înmuiaţi în unt topit. *Plăcere până la durere, și apoi ne batjocorim la nenorocirea noastră.*

Cu mulțumiri mormăite, femeia se lăsă pe bancă. — Te rog să mă prezint, spuse ea într-o șuierătoare. „Eu sunt vrăjitoarea...”

— Știu, o întrerupse Marea Preoteasă, și acest titlu va fi suficient aici, ca și al meu. A ta a fost o călătorie dificilă, așa că pot doar să presupun că ai venit cu o criză.

O încuviințare rapidă din cap. „Cultul Răscumpărătorului, Mare Preoteasă, a devenit. . corupt.'

— Și care este agentul acestei corupții?

— Ei bine, dar asta e complicat, vezi tu. A existat o Mare Preoteasă – oh, era o proprietară reticentă a acestui titlu și a tuturor îndatoririlor care vin odată cu el. Cu toate acestea, nimeni nu i-a putut nega autoritatea naturală...

„“Autoritate naturală”, a spus Marea Preoteasă. „Îmi place această frază. Îmi pare rău, continuă.

— Haiducii au uzurpat tabăra de pelerini. Există o formă concentrată de băutură numită kelyk — nu știu dacă ești familiarizat cu ea?

— Suntem, da.

Încă un semn rapid din cap. — Saemankelyk. Cuvântul provine dintr-un dialect comun la sud de munții God's Walk. „Saeman” înseamnă „Dumnezeu pe moarte” și „kelyk” înseamnă...

'Sânge.'

Un oftat. 'Da.'

A doua soră și-a dres glasul, apoi a spus: „Sigur nu vrei să sugerezi că sensul este literal?”

Vrăjitoarea și-a lins buzele – un gest instinctiv mai degrabă decât orice ironic – și a spus: „Am aplicat câteva. . arte, eh, la examinarea acestui Saemankelyk. Există proprietăți nenaturale, asta este sigur. În orice caz, haiducii au făcut dependenți de pelerini. Inclusiv Salind, marea preoteasă a Mântuitorului.

A treia soră a vorbit. „Dacă această băutură neplăcută este în vreun fel binecuvântată, atunci s-ar putea să vedem influența ei otrăvitoare ca pe o corupție a închinătorilor Mântuitorului. Dacă cineva îngenunchează înaintea saemenkelyk. . Ei bine, nu se poate îngenunchea în fața a doi stăpâni, nu-i așa?

Nu fără a fi împărțit fizic în jumătate, nu. — Vrăjitoare, ce vrei de la noi?

— Această corupție, Mare Preoteasă. Ar putea. . răspândire.'

Tăcere în jurul mesei.

Acum era clar pentru Marea Preoteasă că vrăjitoarea se gândise considerabil la această întâlnire, până când a ajuns la sugestia pe care o considera cea mai probabilă să declanșeze alarma. *Ca și cum noi, Tiste Andii, nu suntem decât versiuni mai înalte, cu pielea neagră, ale oamenilor. De parcă am putea fi atât de ușor. . furat departe.*

Încurajată, reluă vrăjitoarea. — Înaltă preoteasă, Salind, are nevoie de ajutor. Avem nevoie de ajutor. A fost un războinic, unul dintre voi, dar a dispărut. Acum că Seerdomin a murit, am căutat să-l găsesc. Spinnock Durav.'

Marea Preoteasa se ridica. — Vino cu mine, vrăjitoare, spuse ea. 'Doar tu si eu. Hai, nu e departe.

Bătrâna se ridică, cu o confuzie în ochii ei mici.

Spre un pasaj lateral, un coridor îngust de douăzeci de pași, apoi coborând un scurt șir de scări, aerul încă mirosea a bazalt proaspăt cizelat, într-o cameră octogonală mare, dar cu boltă joasă, lipsită de orice mobilier, al cărei podea era încrustate cu tesere de onix, neregulate ca formă și dimensiune. O călătorie de doar câteva momente pentru majoritatea oamenilor; totuși, pentru vrăjitoare a fost o încercare, lovindu-l pe Marea Preoteasă cu uimitoarea disperare a bătrânei – să se supună atât de mult unei asemenea lupte. Călătoria de la casa ei prin oraș până la fortă trebuie să fi fost o întreprindere epică.

Aceste gânduri au bătut nerăbdarea Înaltei Preotese, așa că ea a rezistat întârzierii fără să spună nimic și fără expresie pe fața ei netedă și rotundă.

De îndată ce vrăjitoarea a intrat zguduit în cameră, a icnit.

— Da, în mod clar ești un adept, a observat Marea Preoteasă. — Există noduri de putere în acest templu. Kurald Galain, întunericul purificator. Putea să vadă că vrăjitoarea respira greu și repede, iar pe fața aceea îmbrăcată în transpirație era o privire de mirare: „Nu vă alarmați de ceea ce simți înăuntru”, a spus ea, „Pentru că vei fi timid aici, tu l-au atras pe Kurald Galain în corpul tău, în respirațiile tale, prin chiar porii pielii tale. Vrăjitoria este acum în tine.

— B-dar. . De ce? De ce mi-ai făcut asta?

— Am putut simți munca inimii tale, vrăjitoare. Călătoria ta la templul meu ar fi fost ultima ta...

— Oh, ştiam asta! se răsti vrăjitoarea.

Iritația bruscă a șocat-o pentru o clipă pe Marea Preoteasă. Ea a reevaluat această femeie clătinând în fața ei. 'Înțeleg. Apoi. .'

„Atunci *da* , m-am rugat ca sacrificiul meu să merite. Salind este atât de prețioasă - ceea ce i s-a făcut este disprețuitor. Este. . *rău* .'

— Atunci n-ai venit în numele Mântuitorului, nu-i așa?

'Nu. Am venit după un prieten.

Un prieten. — Vrăjitoare, Spinnock Durav nu mai este în Black Coral. Mă întristează să aud de moartea lui Seerdomin. Și mă întristează mai mult să aflu de soarta lui Salind. Spune-mi, ce mai simți?

Vrăjitoarea era cocoșată, ca și cum ar fi avut o durere viscerală. — Bine, şuieră ea fără tragere de inimă. — Văd că nu există niciun risc ca otrava să se răspândească. Nu m-am gândit niciodată că există.

— Știu asta, spuse Marea Preoteasă, cu vocea ei blândă.

— Dar trebuia să mă târguiesc pentru ajutorul tău.

— Aceasta este întotdeauna presupunerea dintre voi, oamenii. Știți, când delegații din Orașele Libere au venit să se trateze cu noi, când au venit la noi Rhivi și omul care s-a prefăcut a fi prințul K'azz D'Avore al Gărzii Crimson — toți s-au gândit să se târguiască. Să ne cumpărăm săbiile, puterea noastră. Pentru a *cumpăra* alianța noastră. Lordul Anomander Rake, dar ridică o mână – înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti un cuvânt implorător. Și a spus așa: „Noi suntem Tiste Andii. Nu căuta să negociezi cu noi. Dacă ne dorești ajutorul, îl vei cere. Vom spune da sau vom spune nu. Nu vor fi negocieri.”'

Vrăjitoarea se uita la ea.

Marea Preoteasă a oftat. „Nu este un lucru ușor pentru un bărbat sau o femeie mândru să *întrebe pur și simplu* .”

— Nu, şopti vrăjitoarea. 'Nu este.'

Niciunul nu a vorbit apoi timp de o duzină de bătăi ale inimii, iar apoi vrăjitoarea s-a sfiit încet. 'Ce mi-ai facut?'

— Mă aştept că Kurald Galain şi-a făcut evaluarea. Durerile tale au dispărut, da? Respirația ta s-a ușurat. Diverse afecțiuni vor dispărea în următoarele zile. S-ar putea să-ți găsești pofta de mâncare. . diminuat. Kurald Galain preferă forțele în echilibru.

Ochii vrăjitoarei erau mari.

Marea Preoteasă a așteptat.

— Nu am cerut astfel de lucruri.

'Nu. Dar nu mi-a plăcut să realizez că călătoria ta la templul meu s-ar dovedi fatală.

'Oh. Atunci, mulțumesc.

Înalta Preoteasa se încruntă. — Nu sunt încă înţeles?

— Ești, răspunse vrăjitoarea, cu un alt fulger de iritare, dar eu am propriile mele reguli și îmi voi exprima recunoștința, indiferent dacă îți place sau nu.

Acea declarație a câștigat un zâmbet vag și Marea Preoteasă și-a înmuiat capul în semn de recunoaștere.

— Acum, atunci, spuse vrăjitoarea după încă o scurtă tăcere, vă rog să o ajutați pe Salind.

'Nu.'

Fața vrăjitoarei se întunecă.

„Ați venit aici”, a spus Marea Preoteasă, „din cauza pierderii propriei dumneavoastră credințe. Da, ai avea ca Templul să acționeze în numele lui Salind. Evaluarea noastră este că Salind încă nu are nevoie de ajutorul nostru. Nici Mântuitorul, într-adevăr.

'Ta. . evaluare?'

— Suntem, spuse Marea Preoteasă, mai degrabă conștienți de situație decât ați fi crezut. Dacă trebuie să acționăm, atunci vom face, chiar dacă doar pentru a preveni Silanah - deși, recunosc, nu este un lucru ușor să încercăm să măsurați creșterile toleranței unui Eleint. Se poate agita oricând, moment în care va fi prea târziu.

'Prea tarziu?'

— Da, pentru Salind, pentru uzurpatori, pentru tabăra de pelerini şi pentru toţi locuitorii ei.

— Înaltă preoteasă, cine este Silanah? Și ce este un Eleint?

'Oh, îmi pare rău. A fost nepăsător din partea mea. Silanah comandă turla acestui turn - ea este destul de greu de ratat, chiar și în întunericul etern. La întoarcerea acasă, nu trebuie decât să te întorci și să arunci o privire înapoi, și în sus, desigur, și o vei vedea. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: — Eleint înseamnă dragon.

'Oh.'

— Hai, hai să ne întoarcem la ceilalţi. Sunt sigur că s-a preparat mai mult ceai și ne putem odihni acolo.

Vrăjitoarea părea să fi rămas fără comentarii, iar acum o urmă cu blândețe pe când Marea Preoteasă ieșea din cameră.

Călătoria de întoarcere nu a durat atât de mult.

Nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Samar Dev când Karsa Orlong sa întors în tabără la amurg, la sfârșitul celei de-a treia zile de când i-a părăsit. Intrând, fără să spună nimic, arătând ciudat de gânditor.

nevătămată. De parcă contestarea Câinii Umbrei nu ar fi un risc mai mare decât, să zicem, să găzduiești oi sau să privești în jos o capră (ceea ce, desigur, nu se putea face - dar un asemenea detaliu cu greu i-ar opri pe Toblakai, nu-i așa? Și el aș câștiga și pariul). Nu, era clar că întâlnirea fusese una pașnică – probabil bazată pe fuga cu viteză mare a Hounds, cu cozile între picioare.

Alunecând de pe spatele lui Havok, Karsa se îndreptă spre locul unde stătea Samar Dev lângă focul de bălegar. Călătorul se îndepărtase de vreo treizeci de pași, deoarece era obiceiul lui să se ocupe de sosirea amurgului într-o relativă singurătate.

Toblakai s-au ghemuit. — Unde este ceaiul? el a intrebat.

— Nu există, spuse ea. — Am epuizat.

Karsa dădu din cap către Traveller. „Acest oraș pe care îl caută. Cât de departe?'

Samar Dev a ridicat din umeri. — Poate o săptămână, din moment ce mergem destul de încet.

'Da. Am fost forțat să dau înapoi ca să te găsesc. A tăcut o clipă, uitându-se în flăcări, apoi a spus: „Nu pare genul reticent”.

— Nu, ai dreptate. El nu o face.

'Mi-e foame.'

'Gătește ceva.'

'Eu voi.'

Ea și-a frecat fața, simțind zgârietura calusurilor de pe mâini, apoi și-a tras nodurile din păr. „De când te-am întâlnit”, a spus ea, „aproape că am uitat ce înseamnă să fii curat – oh, Letheras era în regulă, dar eram aproape într-o închisoare, așa că nu prea contează. Nu, cu tine sunt doar nisipuri goale, nisipuri îmbibate de sânge, o scenă ocazională a măcelului.

— M-ai căutat, vrăjitoare, îi aminti el.

— Ți-am livrat calul. Ea pufni. „Din moment ce voi doi sunteți atât de clar perfecți unul pentru celălalt, a fost o chestiune de a îndrepta echilibrul cosmic. Nu am avut de ales.'

„Tu mă vrei doar pe mine”, a spus el, „totuși, ori de câte ori suntem împreună, nu faci altceva decât să ghiciți totul. Predați-vă, femeie, și puteți înceta să vă certați cu tine. A trecut mult timp de când mi-am vărsat sămânța într-o femeie, aproape atât de mult cât de când ai simțit ultima oară căldura unui bărbat.

Ea ar fi putut să tragă înapoi, să dezlănțuie o rafală de certuri verbale care, inevitabil, ar fi sărit toate din barbaria lui impermeabilă. — Ai fi blând ca un urs din deșert, desigur. Probabil că nu mi-aș reveni niciodată.

— Există părți ale mele, Vrăjitoare, pe care nu le-ai văzut încă.

Ea mormăi.

— Ești vreodată suspicios că ești surprins, nu-i așa?

O întrebare curioasă. De fapt, o încurcătură a naibii de întrebare. Nu i-a plăcut. Nu voia să se apropie de ea. — Am fost civilizat, cândva. Conținut într-un oraș propriu-zis, un oraș cu un sistem de canalizare subteran, cu apeducte Malazan și apă caldă din conducte. Holurile dintre grădinile închise și ferestrele din față pentru a canaliza aerul rece prin casă. Săpun adecvat pentru a menține hainele curate. Păsări cântătoare în cuști. Vin rece și produse de patiserie confiate.

„Păsările cântă de închisoare, Samar Dev. Săpunul este agitat de lucrători contractați cu mâinile albite, cu vezicule și tuse. În afara casei tale răcoroase, cu grădina ei frumoasă, sunt copii lăsați să se plimbe pe străzi. Leproșii sunt târâți până la marginea orașului și fiecare pas este înveselit de o grindină de pietre. Oamenii fură să mănânce și când sunt prinși li se taie mâinile. Orașul tău ia apă de la ferme, iar plantele se ofilesc și animalele mor.

Ea s-a uitat la el. — Un mod frumos de a schimba starea de spirit, Karsa Orlong.

— A fost o stare de spirit?

— Prea subtil, nu-i așa?

A fluturat o mână disprețuitoare. — Spune-ți dorințele clar.

— Exact asta făceam, bhederin fără creier. Doar putin. . confort. Asta e tot. Chiar și iluzia ar fi servit.

Călătorul s-a întors la foc. — Suntem pe cale să avem un oaspete, spuse el.

Samar Dev se ridică și cercetă în jur, dar întunericul înghițea rapid câmpia. Se întoarse cu o întrebare pe buze și văzu că Karsa se îndreptase și privea spre cer, spre nord-est. Și acolo, în albastrul tot mai adânc, un dragon aluneca spre ei.

— Mai rău decât moliile, mormăi Traveler.

— Suntem pe cale să fim atacaţi?

El a aruncat o privire la ea și a ridicat din umeri.

— N-ar trebui măcar să ne împrăștiem sau așa ceva?

Niciun războinic nu a răspuns la asta și, după o clipă, Samar Dev și-a ridicat mâinile și s-a așezat din nou lângă foc. Nu, nu ar intra în panică. Nu pentru aceste două abominații din compania ei și nici pentru un dragon blestemat. Bine, să fie o singură trecere în loc de trei - ce era ea, o furnică? Ea a luat o altă bucată de bălegar și a aruncat-o în foc. *Molii? Ah văd. Suntem o bătaie timidă, nu-i așa, o abrogare voită a acestui pământ sălbatic și gol. Tot ceea ce. Clapeta cu clapeta pe deasupra, fiare, doar nu te aștepta la un discurs sclipitor.*

Aripile uriașei creaturi tuneră în timp ce dragonul își verifica viteza la o sută de pași depărtare, apoi se așeză aproape fără zgomot pe pământ. Privind-o, ochii lui Samar Dev s-au îngustat. — Chestia aia nici măcar nu este în viață.

— Nu, au spus Karsa și Călătorul la unison.

— Adică, continuă ea, nu ar trebui să fie aici.

— Este adevărat, spuse Traveler.

În întuneric, balaurul păru să-i privească pentru o clipă, apoi, într-o dizolvare încețoșată, creatura *s* -a arătat până când au văzut o siluetă înaltă și slabă, de gen nedeterminat. Cenușiu ca pânzele de păianjen și praful, părul palid, lung și împodobit de murdărie, purtând rămășițele unui cârpă lung de lanț, fără centură. O teacă goală și așchiată atârna de un baldric sub brațul drept. Jambiere dintr-un fel de piele groasă, solzite și de culoarea argintului pădurii, ajungeau până la cizmele din piele gri care se ridicau chiar sub genunchi.

Nicio lumină nu s-a reflectat din gropile ochilor. Se apropie cu o precauție deosebită, ca un animal sălbatic, și se opri chiar la marginea luminii focului. După care și-a ridicat ambele mâini, le-a adus împreună într-un vârf înaintea feței sale și s-a închinat.

În limba maternă Ugari, scria: „Vrăjitoare, te salut”.

Samar Dev se ridică, șocată, nedumerită. A fost un fel de curtoazie ciudat să mă adresez ei mai întâi? Avea acest lucru obiceiul de a ignora ascendenții ca și cum nu ar fi fost altceva decât bodyguarzi? Și de la cei doi însoțitori formidabili ai ei, nici un sunet.

— Și te salut în schimb, reuși ea după o clipă.

„Sunt Tulas Shorn”, a spus. — De-abia îmi amintesc când am pășit ultima dată pe acest tărâm, dacă am făcut-o vreodată. Însăși natura morții mele este pierdută pentru mine, ceea ce, după cum vă puteți imagina, se dovedește deconcertant.

— Așa ar fi, Tulas Shorn. Eu sunt Samar Dev...

— Da, cel care negociază cu spiritele, cu eul adormit al pârâului și stâncii, răscruce de drumuri și cărări sacre. preoteasa de ardere...

— Titlul ăsta este greșit, Tulas Shorn...

'Este? Ești vrăjitoare, nu-i așa?

'Da, dar-'

„Tu nu intri în lupte și așadar forțează puterea extraterestră în această lume. Congresul tău este cu pământul, cerul, apa și piatra. Ești o preoteasă a lui Burn, aleasă printre cei la care visează, ca și alții, dar tu, Samar Dev, ea visează des.

— De unde ai şti asta?

Tulas Shorn a ezitat, apoi a spus: „Există moarte în visare”.

— Ești Tiste Edur, spuse Karsa Orlong și, dezvăluind dinții, întinse mâna spre sabia.

— Mai mult decât atât, spuse Traveller, unul de-al lui Hood.

Samar Dev se întoarse spre cei doi însoțitori ai ei. 'Oh, chiar aşa! Uită-te la voi doi! Nu ai ucis nimic în săptămâni - cum poți suporta? Plănuiți să-l tăiați în bucăți mici, nu-i așa? Ei bine, de ce să nu lupți mai întâi pentru privilegiu?

Ochii Călătorului s-au mărit ușor la izbucnirea ei.

Zâmbetul lipsit de umor al lui Karsa se lărgi. — Atunci, întreabă-l ce vrea, vrăjitoare.

— În ziua în care încep să primesc comenzi de la tine, Karsa Orlong, voi face exact asta.

Tulas Shorn făcuse un pas înapoi. — Se pare că nu sunt binevenit aici, așa că voi pleca.

Dar Samar Dev avea spatele ridicat și a spus: „Îți urez bun venit, Tulas Shorn, chiar dacă ăștia nu o fac. Dacă decid să te atace, le voi sta în cale. Îți ofer toate drepturile unui oaspete — este focul meu blestemat, la urma urmei, și dacă acestor doi idioţi nu le place, își pot face propriile lor, de preferință la o ligă sau două distanță.

— Ai dreptate, spuse Traveler. 'Imi cer scuze. Fii binevenit, atunci, Tulas Shorn.

Karsa a ridicat din umeri. — Presupun, spuse el, am omorât destule Edur. În plus, acesta este deja mort. Încă vreau să știu ce vrea.

Tulas Shorn a intervenit cu prudență – o atenție care părea deosebit de deplasată într-un cadavru, în special unul care putea să se îndrepte într-un dragon în orice moment. — Nu am motive urgente, Tartheno Toblakai. Cunosc singurătatea de prea mult timp și aș ușura povara de a fi singura mea companie.

— Atunci, alătură-te nouă, spuse Karsa, întorcându-se să se ghemuiască lângă foc. „La urma urmei”, a adăugat el, „poate într-o zi și eu mă voi sătura de propria mea companie”.

„Nu prea curând, aș paria”, a spus Tiste Edur.

Traveler a pufnit în râs, apoi a părut șocat de el însuși.

Samar Dev se liniști încă o dată, gândindu-se la cuvintele lui Shorn. *„ Există moarte în visare.* Ei bine, a presupus ea, ar fi și asta. Atunci de ce s-a simțit așa. . zdrăngănit? *Ce îmi spuneai, Tulas Shorn?*

— Hood te-a eliberat? întrebă Călătorul. — Sau a fost neglijent?

'Neglijent?' Tiste Edur părea să ia în considerare cuvântul. — Nu, nu cred asta. Mai degrabă, mi s-a prezentat o oportunitate. Am ales să nu-l risipesc.

— Deci, acum, spuse Călătorul, cu ochii aţintiţi asupra chipului ofilit, însufleţit doar de lumina reflectată a focului, zburaţi ici şi colo, căutând ce?

„Instinctul poate pune pe cineva pe o cale”, a spus Tulas Shorn, „fără nicio destinație în minte”. Ridica ambele mâini și părea să le studieze. „M-am gândit să văd viața încă o dată, trezită în mine. Nu știu dacă așa ceva este chiar posibil. Samar Dev, este posibil așa ceva? Mai poate să mă viseze viu?

„Poate ea... ce? Nu știu. Spune-mi preoteasa daca vrei, dar eu nu ma inchin pe Burn, ceea ce nu ma face o

preoteasa foarte buna, nu-i asa? Dar dacă visează moartea, atunci visează și viață.

„De la unul la altul este în general într-o singură direcție”, a observat Traveler. — O să vină pentru tine, Tulas Shorn; mai devreme sau mai târziu, va veni să te revendice.

Pentru prima dată, ea a simțit o evaziune în Tiste Edur, când scria: „Am timp încă, cred. Samar Dev, există o boală în Zeița Adormită.

Ea tresări. 'Știu.'

— Trebuie să fie șters, ca să nu moară.

— Îmi imaginez că da.

— Vei lupta pentru ea?

— Nu sunt o blestemată de preoteasă! Ea a văzut surpriza de pe chipurile lui Karsa și ale Călătorului, și s-a forțat să se îndepărteze de marginea zdrențuită a furiei. — Nu aș ști de unde să încep, Tulas Shorn.

— Cred că otrava provine din durerea unui străin.

— Zeul schilodit.

— Da, Samar Dev.

— Chiar crezi că se poate vindeca?

'Nu stiu. Există daune fizice și apoi sunt daune spirituale. Primul este mai ușor de reparat decât cel din urmă. Bănuiesc că este întreținut de furie. Ultima lui sursă de putere, poate singura sa sursă de putere în timp ce era înlănțuit în acest tărâm.

„Mă îndoiesc că are chef de negociere”, a spus Samar Dev. — Și chiar dacă ar fi fost, este o anatema pentru cei ca mine.

„Este un act extraordinar de curaj”, a spus Tulas Shorn, „să ajungi să cunoști durerea unui străin. Chiar și pentru a lua în considerare așa ceva necesită o dispensă profundă, o dorință de a purta lanțurile altcuiva, de a gusta suferința lui, de a vedea cu proprii ochi nuanța dată tuturor lucrurilor - pata teribilă care este disperarea. Tiste Edur clătină încet din cap. „Nu am un asemenea curaj. Este, fără îndoială, cea mai rară dintre abilități.

Nimeni nu a vorbit atunci o vreme. Focul s-a mâncat singur, indiferent față de martori, și în foamea lui a devorat tot ce i se oferea, iar și iar, până când noaptea și dezinteresul oaspeților săi l-a lăsat să moară de foame, până când vântul nu a stârnit decât cenuşă.

Dacă Tulas Shorn a căutat o companie amabilă, ar fi trebuit să vorbească despre vreme.

Dimineața, strigoiul Soletaken era plecat. La fel au fost și caii lui Traveller și Samar Dev.

— A fost nepăsător din partea noastră, spuse Traveler.

— A fost un oaspete, a spus Samar Dev, derutat și mai mult decât puțin rănit de trădare. Îl puteau vedea pe Havok, stând nervos la oarecare distanţă, parcă reticent să se întoarcă de la vânătoarea lui noaptea, de parcă ar fi fost martor la ceva neplăcut.

Nu a existat, însă, niciun semn de violență. Mirușii de pichet au rămas acolo unde fuseseră bătuți în pământul dur.

— Voia să ne încetinească, spuse Traveler. — La urma urmei, unul de-al lui Hood.

— În regulă, se uită Samar Dev cu privirea către un Karsa Orlong tăcut, vina a fost toată a mea. Ar fi trebuit să vă las pe voi doi să tăiați chestia în bucăți. Imi pare rau.'

Dar Karsa clătină din cap. — Vrăjitoare, bunăvoința nu este ceva care necesită scuze. Ai fost trădat. Încrederea ta a fost abuzată. Dacă există străini care prosperă cu astfel de lucruri, ei vor rămâne vreodată străini - pentru că nu au altă opțiune. Păcat de Tulas Shorn și de cei ca ea. Chiar și moartea nu a învățat nimic.

Călătorul îi privea pe Toblakai cu interes, deși nu s-a aventurat să comenteze.

Havok mergea la trap spre ei. Karsa spuse: „O să călăresc, căutând noi monturi – sau poate că Edur pur și simplu ți-a alungat fiarele”.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Traveler.

Iar Karsa dădu din cap, lăsând-o pe Samar Dev să-și dea seama că el îi oferise posibilitatea de dragul ei, ca și cum ar fi căutat într-o manieră stângace să-și ușureze auto-recriminarea. Câteva clipe mai târziu, ea a înțeles că fusese orice altceva decât stângaci. El nu a vorbit despre pedeapsa ei interioară; mai degrabă, pentru ea, el îi dădea lui Tulas Shorn beneficiul îndoielii, deși Karsa nu avea nicio îndoială – și nici, era clar, Traveller nu avea.

Ei bine, eu sunt mereu prostul aici. Așa să fie. — Atunci ar fi bine să mergem pe jos.

La plecare, au lăsat în urmă o vatră rece, înconjurată de pietre, și două șei.

La aproape două leghe depărtare, sus, pe cerul albastru strălucitor, Tulas Shorn călărea briza împrospătătoare, zdrențurile aripilor bătând în zgomotul aerului.

După cum bănuise, trio-ul nu făcuse niciun efort să vâneze caii pierduți. Presupunând, așa cum ar fi făcut, că dragonul a șters animalele.

Cu toate acestea, Tulas Shorn cunoștea mult prea multă moarte pentru a ucide creaturi nevinovate cu atâta dezinvoltură. Nu, în schimb, dragonul îi luase, câte unul în fiecare picior masiv cu gheare, la zece leghe spre sud, aproape în vederea unei mici turme sălbatice de aceeași rasă – una dintre ultimele astfel de turme sălbatice de pe câmpie.

Prea multe animale au fost făcute să se închine în servitute unei succesiuni de stăpâni mai inteligenți și mai cruzi (și da, acele două trăsături mergeau împreună). Poeții s-au plâns vreodată când au asistat la câmpuri de măcel, armate de soldați și războinici înghețați în moarte, dar Tulas Shorn - care trecuse prin nenumărate astfel de scene - și-a rezervat tristețea, sentimentul său de tragedie, pentru miile de cai morți și pe moarte, câini de război. , boii prinși în jugurile vagoanelor de asediu înfundate în noroi sau sfărâmate, fiarele care au sângerat și au suferit fără nicio alegere, care au murit într-o ceață a ignoranței, toată încrederea în stăpânii lor distrusă.

Calul cunoaște credința în continuarea grijii de la stăpânul său; că vor fi furnizate hrană și apă, că rănile vor fi reparate, că peria rigidă își va mângâia pielea la sfârșitul zilei. Și, în schimb, servește cât poate mai bine, sau cel puțin cât mai bine alege. Câinele înțelege că membrii cu două picioare ai haitei sale nu pot fi provocați și crede că fiecare vânătoare se va termina cu succes. Acestea erau adevăruri.

Un stăpân al fiarelor trebuie să fie ca părinte pentru o mulțime de copii nestăpâniți, dar de încredere. Stolid, consecvent, niciodată lipsit de cruzime, niciodată neglijent de credința în care este ținut. Oh, Tulas Shorn nu era conștient de particularitatea unor astfel de convingeri și fusese subiect de batjocură chiar și în rândul colegilor Tiste Edur.

Deși o astfel de batjocură dispăruse invariabil când văzuseră ceea ce fusese realizat de acest războinic ciudat și tăcut cu ochii pătați de Eleint.

Planând sus deasupra Câmpiei Lamatath, acum la zeci de leghe la sud de vrăjitoare și de tovarășii ei, Tulas Shorn putea gusta ceva în aer, atât de vechi, atât de familiar, încât dacă dragonul ar fi avut încă inimi funcționale, de ce, ar fi tunat. . Plăcere, poate chiar anticipare.

Cât timp trecuse?
Lung.
Pe ce cărări au rătăcit acum?
Cele extraterestre, desigur.
Și-ar aminti de Tulas Shorn? Primul maestru, cel care îi luase cruzi și pe jumătate sălbatici și îi învățase marea putere a unei credințe care nu avea să cunoască niciodată trădarea?
Sunt aproape, da.
Câinii mei de umbră.

Dacă ar fi avut un singur moment, o singură clipă de groază nerăbdătoare, Gruntle ar fi putut evoca în mintea lui o scenă cum ar fi putut fi văzută de la cineva dintr-o navă care trece - o ambarcațiune dincolo de furtuna furioasă, chiar la marginea acesteia. nebunie absurdă. Mâinile strângând liniile de șobolan, puntea aruncând sălbatic în mijlocul unei mări dezordonate și acolo, da. . *ceva imposibil* .
O trăsură enormă care se zvârnea pe un drum plin de spumă, cai înnebuniți care ară printre valurile umflate și biciuite. Și figuri, agățate ici și colo ca niște căpușe pe jumătate înecate, și încă una, cocoțată sus pe banca șoferului, în spatele animalelor înnebunite, din care țipete nesfârșite răsunau, străpungând furtuna și tunetele și valul. În timp ce din toate părțile furtuna năvăli, ca într-o furie indignată; vânturile urlau, ploaia tăind aerul sub norii bombați și învinețiți; iar marea se ridica într-un tumult, stropii izbucnind în cearșafuri zdrențuite.
Da, martorul ar putea foarte bine să se uite, cu gura căscată. îngrozit.
Dar Gruntle nu a avut nicio ocazie pentru o asemenea gândire, nici un lux dulce al timpului pentru a-și deconecta mintea de la acest corp udat, epuizat și bătut strâns legat de acoperișul trăsurii, această insulă cu șase roți care părea să clătinească mereu pe marginea obliterarea. Să mai tragi o suflare era singurul scop, scopul singular al existenței. Nimic altceva nu era relevant.
Nu știa dacă era ultimul rămas – nu deschisese ochii de o veșnicie – și chiar dacă era, de ce, știa că nu va mai rezista mult. A convulsionat din nou, dar nu mai avea nimic în stomac - zei, nu i se simțise atât de rău în toată viața.
Vântul îi sfâșie părul – își pierduse de mult cârma – sălbatic ca timiditatea înotatoare cu gheare, și se abătu mai

jos. Acele degete nevăzute au apucat apoi o mână și i-au tras capul în sus.

Gruntle a deschis ochii și s-a trezit uitându-se într-o față nebună, cu trăsăturile atât de răsucite încât nu a putut recunoaște nicio clipă cine îl apropie – vreun marinar pierdut dintr-o navă înecată? Aruncat la bordul trăsurii în timp ce zeii se rostogoleau în râsete neajutorate? — dar nu, a fost Leșin și acea expresie nu era groază abjectă. Era o hilaritate sălbatică, sfâșietoare.

Ea a tras de inelele atașate de șinele de fier și a reușit să se apropie și mai mult, suficient pentru a-și lăsa capul în jos lângă al lui, iar în peștera pe jumătate adăpostită, brațele lor au creat vocea ei părea să vină din propriul craniu. 'Am crezut că ai murit! Atât de palid, ca un blestemat de cadavru!

Și asta a lăsat-o tulburată de râs? — Mi-aș fi dorit să fiu! strigă el înapoi.

— Am știut mai rău!

Acum, auzise asta de o duzină de ori de când a început această aventură și începuse să bănuiască că era una dintre acele minciuni perfecte pe care oamenii le-au exprimat pentru a rămâne sănătoși, indiferent de nebunia în care se aflau. „A făcut Quell vreodată ceva de genul asta înainte?

'Precum ce? Aceasta este Trygalle Trade Guild, acţionar! *Asta facem, omule!* '

Și când ea a început să râdă din nou, el i-a pus o mână pe cap și a împins-o. Faint se retrase, înapoi de-a lungul șinei, iar Gruntle rămase din nou singur.

Cât timp trecuse? Zile. Săptămâni. Decenii. Avea nevoie disperată de apă proaspătă – orice ploaie îi ajungea pe față era la fel de sărat ca marea. Putea simți că slăbește – chiar dacă ar găsi ceva de mâncare, nu l-ar ține niciodată apăsat. Revoltător, să cred că el ar putea muri aici, cu trupul trântit pe curele, sfâșiat încet de furtună. Nu cu o armă în mână, nici cu un burduf sfidător smulgându-i din gât. Nu udată de sânge fierbinte, fără să-și privească ucigașul în ochi.

Era mai rău decât orice moarte pe care și-ar fi imaginat-o. La fel de rău ca o boală nevăzută - neputința de a descoperi că propriul corp ar putea eșua de la sine. Nici măcar nu putea să urle spre ceruri cu ultima lui suflare – gestul îi va inunda gura, îl lăsa să se sufoce, sfidarea aruncată direct spre el, chiar înapoi în gât.

Mai multe țipete - râsete? Nu, asta *țipa* .

Ce acum?

Gruntle trase aer în piept și apoi ridică privirea.

Pereți de apă din toate părțile – el tresări – și apoi o umflătură îi ridică spre cer, trăsura răsucindu-se, înclinând. Inelele țipăiau când era aruncat în sus, până când tragerile ascuțite și sălbatice de la curele l-au smuls înapoi.

Dar el văzuse – da – pe toți tovarășii săi – ochii lor mari, gura căscată – și văzuse, de asemenea, obiectul terorii lor.

Se întreceau, mai repede decât orice val, drept pentru o stâncă falnică.

' *Land ho!* țipă Glanno Tarp de pe stingheriul lui.

La fiecare ridicare a valurilor apăreau explozii de spumă la baza stâncii. Turle zimțate de stâncă neagră, recife, bancuri și toate celelalte nume pentru ucigași de oameni și nave. Și trăsuri. Toate se profilează direct înainte, la o treime de ligă distanță și se închid rapid.

Pot acei cai să urce drept pe o stâncă? Sună ridicol, dar nu voi trece peste ele. Nu mai.

Chiar și așa, de ce țipă toată lumea?

O clipă mai târziu Gruntle a primit răspunsul lui. Încă o înclinare în sus, iar de data aceasta s-a răsucit și a aruncat o privire înapoi, în urma lor - nici un motiv, cel puțin, el nu credea că există, dar priveliștea, cu siguranță, nu putea fi la fel de înfiorătoare ca ceea ce avea în față.

Și a văzut un alt zid de apă, acesta înalt ca un munte blestemat.

Flancul său verde bolnăvicios ridică trăsura și apoi caii și începu să-i ducă spre cer. Atât de repede încât apa curgea de pe acoperiș, de la fiecare acționar turtit și chiar și ploaia a dispărut pe măsură ce urcau mai sus, în măruntaiele norilor.

S-a gândit că, dacă ar îndrăzni să deschidă ochii, ar vedea stele, fermentul de deasupra, în lateral și, într-adevăr, dedesubt – dar nervii lui Gruntle îl pierduseră. S-a lipit, cu ochii închiși, carnea uscată și tremurând în frigul amar al vântului.

Mai multe sunete decât ar putea înțelege un creier muritor – tunete de dedesubt, țipete de animale și țipete umane, zgomotul umflat de sânge în fiecare venă, fiecare arteră, urletul gol al vântului în gura lui căscată.

Din ce în ce mai sus, și mai sus-

Și nu era o stâncă moartă în față?

Nu putea privi.

Toată lumea credea că Reccanto Ilk era cel cu ochii răi și asta era o direcție greșită foarte plăcută în ceea ce îl

privea pe Glanno Tarp. In plus, era destul de bine cu lucrurile în, oh, vreo treizeci de pași. Dincolo de asta, obiectele au căpătat o dissoliditate cu muchii moi, au devenit blocuri de formă vagă, iar provocarea a fost măsurarea vitezei cu care se apropiau și, din aceasta, distanța și dimensiunea lor relativă. Șoferul trăsurii a dus asta într-adevăr la o artă plastică, fără nimeni mai înțelept.

Ceea ce, cel puțin în acest caz, nu a fost de niciun ajutor.

Îi auzea pe toți țipând în spatele lui și adaugă o mulțime de unul singur, chiar dacă în minte îi fulgera gândul că Reccanto Ilk probabil țipa din ignoranță - pur și simplu pentru că toți ceilalți erau - dar masa care se profilează a stâncii putrede... Fața era o prezență de necontestat și pentru mine cât de mare devenea!

Caii nu puteau face altceva decât să alerge, în ceea ce trebuie să fi părut la vale pentru nefericite fiare, chiar dacă valul se ridica din ce în ce mai sus - tot felul de mas timid; somentum care se desfășoară aici, știa Glanno, și nici nu se dispută despre asta.

Cu înclinarea, unghiul și înclinarea și toate astea, Glanno putea acum să vadă vârful stâncii, o buză striată de guano, toată ondulată și strâmbătă. Dâre verticale ciudate depindeau de la margine – care erau acelea? Ar putea fi? Scări? Ce ciudat.

Mai sus, priveliștea se extinde, întinderea vârfului, pământul plat și globurile de lumină strălucitoare ca niște bucăți topite de ceară tulbure. Ceva falnic, o turlă, un turn da, un turn falnic, cu ferestre cu dinți zimțați sus, clipind înăuntru și în afară - toate chiar vizavi acum, aproape la nivel...

Ceva a bătut aerul, a bătut direct în oase, zgâiind rădăcinile lui insipid sau a fost rânjet inspirat - ceva care a sfâșiat valul, o încărcare în sus de spumă, o lume stropită în alb, înghițind caii, trăsura și Glanno. se.

Gura i s-a umplut brusc de apă de mare. Ochii lui se uitau prin sare usturatoare. Urechile i-au sărit ca fructele de pădure între degetul mare și degetul mare, *ploop ploop* . Și o, asta a durut!

Apa a trecut în repeziciune, ștergând lumea - și acolo, înaintea lui - erau acele clădiri?

Caii erau deștepți. Caii nu erau pe jumătate orbi. Ei puteau găsi ceva, o stradă, o cale prin, și de ce nu? Cai deștepți.

'Daaagh!' Glanno dădu frâiele.

strigăte ecvine.

Roțile s-au trântit de ceva greu pentru prima dată în patru zile.

Și, cu fiecare rămășiță de grăsime pe osii curățată, de ce, acele roți blocate, un moment de legare, apoi trăsura a sărit înapoi în aer, iar capul lui Glanno s-a pocnit în dreapta și în stânga la încețoșarea roților care se învârteau pe lângă de mare viteză.

Oh.

Când trăsura a coborât din nou, aterizarea era departe de a fi lină.

Lucrurile au explodat. Glanno și banca de care era legat au urmat caii pe o stradă largă pietruită. Deși nu era conștient de asta atunci, trăsura din spatele lor a ales să facă un viraj strâns la stânga pe o stradă laterală, chiar în spatele formidabilului turn, și, derapând pe burtă, a derapat încă șaizeci de pași pe bulevard înainte de a ajunge la o odihnă balansoar vizavi de o clădire ghemuită cu frontoane, cu un semn de lemn legănat sălbatic chiar deasupra ușii din față.

Glanno a călărit banca încoace și încolo, frâiele ferăstrăul la degete și la încheieturi, în timp ce caii ajungeau la capătul străzii destul de scurte și au sărit cu îndrăzneală, în succesiune lină, un zid jos de piatră pe care, din păcate, Glanno nu l-a putut. destul de reușit să degajeze de pe banca lui de derapare. Impactul a spulberat tot felul de lucruri, iar șoferul s-a trezit zburând prin aer, tras înapoi în timp ce caii, cu copitele ciocanind pământul moale, a întins hamul de piele și apoi l-a biciuit în timp ce se învârteau spre stânga, în loc să sară pe următorul. zid jos de piatră - și de ce ar face-o? Se treziseră într-un corral.

Glanno a aterizat într-un noroi adânc format în mare parte din rahat de cai și piș, ceea ce probabil a fost ceea ce i-a salvat cele două picioare, deja rupte, de a fi rupte imediat. Caii s-au oprit sub o ploaie zgomotătoare, în bezna serii devreme, atenuând într-o fracțiune agonia celor doi umerii lui dislocați, iar el a putut să se rostogolească în mare parte pe spate, să stea nemișcat, ploaia curgându-i pe față, ochii i s-au închis, cu doar puțin sânge picurându-i din urechi.

În afara tavernei, patroni înspăimântați, care se repeziseră la cacofonia din stradă, stăteau acum udându-se sub streașină, privind în tăcere la roată sfioasă; mai puțin trăsura, de pe acoperișul căreia păreau să cadă oameni din toate părțile, după care. s-au târât în picioare, cu ochii

îngroziți ațintiți pe ușa cârciumii și s-au clătinat de unde mai departe înăuntru. Numai câteva clipe după aceea, cea mai apropiată ușă a trăsurii s-a deschis cu un țipăit, pentru a dezlănțui un țâșnire de apă de mare spumoasă, apoi i-au împiedicat pe ocupanți, începând cu un căpcăun gigantic tatuat.

Patronii tavernei, unul și toți, chiar nu aveau nimic de spus.

Stând în cea mai înaltă încăpere a turnului, un bărbat extrem de înalt, cu pielea albăstruie, cu colți masivi, proeminenți, curbat ca coarnele unui berbec pentru a-și încadra fața osoasă, se întoarse încet de la fereastră și, fără să bage în seamă zeci de servitori care se uitau fix la el – dintre care nici unul nu era nici pe departe uman – el oftă și spuse: — Nu din nou.

Slujitorii, cu ochii reptilienilor mărindu-se de înțeles, au început apoi un cor de plâns, iar acest zgomot tremurător a ajuns în jos prin turn, pe lângă o cameră după o cameră, coborând în spirală pe scara în spirală și în cripta care era rădăcina scobită a turnului. În care trei femei, întinse nemișcate pe plăci de piatră, și-au deschis fiecare ochii. Și făcând asta, o criptă care fusese în întuneric nu mai era întunecată.

Din gurile late și vopsite ale femeilor se auzi un zgomot, ca de chelae care se ciocneau în spatele buzelor pline. O conversație, poate, despre foame. Și nevoie. Și o nerăbdare îngrozitoare.

Apoi femeile au început să țipe.

Sus, în camera cea mai de sus a turnului, bărbatul tresări la auzul acele țipete, care deveneau din ce în ce mai puternice, până când până și furia care se stingea furtunii a fost împinsă în jos, sub valurile mării, acolo pentru a se îneca de rușine.

În taverna din orașul de pe coastă numită Reach of Woe, Gruntle stătea cu ceilalți, tăcut la masa lor, la fel de mizerabil ca moartea, dar mistuită de o ușurare tremurătoare. Pământ solid sub ele, acoperiș uscat deasupra capului. Un ulcior de vin fiert la mijloc.

La masa de lângă ei, Jula și Amby Bole stăteau alături de Precious Thimble - deși ea era acolo doar în carne și oase, din moment ce restul fusese bătut fără sens - și cei doi frați Bole vorbeau.

— Furtuna are o voce nouă. Ai auzit asta, Jula?

— Aud asta și te aud pe tine, Amby. Aud asta în această ureche și te aud pe tine în acea ureche, și se adună la mijloc și mă doare capul, așa că dacă taci, o ureche se deschide, astfel încât sunetul de la cealaltă să poată trece direct și să se cufunde în aia. zidul de acolo și acel perete îl poate avea, pentru că eu nu am.

— Nu... hei, unde s-au dus toată lumea?

— Jos în pivnița aceea – ai văzut vreodată o ușă atât de solidă, Amby? E la fel de groasă ca cele pe care le folosim la gropile în care punem vrăjitorii, știi, cele pe care nimeni nu le poate deschide.

— Tu ai fost cea care i-ai speriat, Jula, dar uite, acum putem să bem și mai mult și să nu plătim nimic.

— Până când toți se întorc afară. Și atunci te vei gândi să plătești mult.

— Nu plătesc. Aceasta este o cheltuială de afaceri.

'Este?'

'Pun pariu. Trebuie să-l întrebăm pe maestrul Quell când se trezește.

— Cred că e treaz.

— Nu pare treaz.

— Nimeni nu o face, în afară de noi.

— Mă întreb ce face toată lumea în pivniță. Poate e o petrecere sau ceva.

— Acea furtună sună ca femei furioase.

— Ca mama, doar mai mult de unul.

— Ar fi rău.

— De zece ori rău. Ai spart ceva?

'Niciodată. Ai făcut.'

— Cineva a rupt ceva, iar acele mame sunt pe drum. Suna ca.'

— Sună ca, da.

— Vin repede.

„Orice ai spart, mai bine ai repara”.

'În nici un caz. Voi spune doar că ai făcut-o.

„Voi spune că am făcut-o primul – nu, tu ai făcut-o. Voi spune că ai făcut-o primul.

„Nu am făcut-”

Dar acum furtuna țipătoare era prea tare pentru orice conversație ulterioară, iar pentru urechile pe jumătate moarte ale lui Gruntle suna într-adevăr ca niște voci. Voci îngrozitoare, inumane, pline de furie și foame. Crezuse că furtuna scade; de fapt, fusese sigur de asta. Dar apoi toți au fugit în pivniță...

Gruntle ridică capul.

Exact în același timp în care a făcut Mappo.

Ochii lor s-au întâlnit. Și da, amândoi au înțeles. *Asta nu este o furtună.*

CAPITOLUL Șaptesprezece

Cel mai bun student al meu? Un tânăr, perfect fizic. A-l privi însemna să vezi un duelist prin orice măsură cunoscută. Disciplina lui era o sursă de uimire; forma lui era eleganța personificată. Putea să stingă o duzină de lumânări în fante succesive, fiecare fante identică cu cea anterioară. Ar fi putut să sune o muscă care bâzâie. În doi ani, n-am putut face nimic mai mult pentru el, pentru că trecuse peste propria mea pricepere.

Din păcate, nu am fost acolo să asist la primul lui duel, dar mi-a fost descris în detaliu. Cu tot talentul, cu perfecțiunea formei, cu toată precizia, cu memoria musculară, a dezvăluit un singur defect.

Era incapabil să lupte cu o persoană reală. Un dușman cu abilități medii poate fi profund periculos, deoarece stângăcia poate surprinde, nepregătirea poate încurca abilitățile strălucitoare de apărare. Însăși imprevizibilitatea unui adversar real într-o luptă pe viață și pe moarte a servit cel mai bun student al meu cu o lecție finală.

Se spune că duelul a durat o duzină de bătăi ale inimii. Din acea zi înainte, filosofia mea de instruire s-a schimbat. Forma este foarte bine, repetarea este întotdeauna esențială, dar practica reală a atingerii sângelui trebuie să înceapă în prima săptămână de instruire. Pentru a fi duelist, trebuie să te duelezi. Cel mai greu lucru de învățat este cum să supraviețuiești.

Trevan Ault, secolul al II-lea, Darujhistan

Adunați-vă aproape și să vorbim despre micile rahaturi urâte. O, haide acum, nu suntem străini de demonii vicioși în deghizări placide, cu ochii nevinovați atât de mari, mințile ascunse atât de întunecate. Răul există? Este o forță, o posesie mortală care se strecoară în cei neprudenți? Este un lucru separat și, prin urmare, supus acuzației și blamării, distinct de cel pe care l-a folosit? Zboară de la suflet la suflet, împletindu-și schema diabolică în toate locurile nevăzute, mârâind în noduri frici tremurătoare și oportunități îngrozitoare, terori puternice și interes personal brutal?

Sau este cuvântul groaznic altceva decât o încapsulare ciudată și atât de convenabilă a tuturor acelor trăsături lipsite în mod clar de context moral, o generalizare cuprinzătoare care cuprinde toate lucrurile depravate și uluitor de crude, un cuvânt care definește acea strălucire ciudată în ochi - voyeurul cuiva. propria livrare de groază, durere și angoasă și durere imposibilă?

Dă-i demonului solzi purpuri, tăind ghearele. Tentacule și otravă care picura. Trei ochi și șase limbi alunecătoare. În timp ce se ghemuiește acolo în suflet, cea mai recentă locuință într-o succesiune veșnică de locuințe, fie ca fiecare zeu să îngenuncheze în rugăciune.

Dar serios. Răul nu este altceva decât un cuvânt, o obiectivare în care nu este necesară nicio obiectivizare. Lăsați deoparte această noțiune a unei agenții externe ca sursă a inumanității de neconceput - adevărul trist este posesia noastră a unei tendințe înnăscute către indiferență, către negarea deliberată a milei, spre dezlegarea a tot ceea ce este moral în noi.

Dar dacă asta este prea îngrozitor, să-i spunem rău. Și pictează-l cu foc și venin.

Există extremități de comportament care par, la momentul respectiv, perfect naturale, într-adevăr rezonabile. Se ajunge la ele dintr-o dată, sau așa s-ar putea părea, dar dacă ne uităm, progresul se dezvăluie, pas cu pas, și acesta este cel mai trist adevăr.

Murillio a plecat de la școala de dueluri, cu penca la șold, cu mănușile băgate în centură. Dacă ar fi trecut pe lângă cineva care l-a cunoscut, ar putea fi iertați că nu l-au recunoscut la început, având în vedere expresia lui. Liniile feței lui erau adâncite, încruntarea lui strânsă, de parcă mintea din spatele ei era în chin, sătul de ea însăși. Părea mai bătrân, mai greu. Părea a fi un om care se temea de propriile sale gânduri, un bărbat bântuit de o reflecție neașteptată într-o fereastră de plumb, o oglindă argintie, tresărind înapoi de la propria lui față, ochii care s-au întâlnit cu sfidare.

Doar un prost ar fi pășit direct în calea acestui om.

În urma lui, un tânăr student a ezitat. Fusese pe punctul de a striga un salut instructorului său; dar văzuse expresia lui Murillio și, deși tânăr, studentul nu era un prost. În schimb, a pornit după bărbat.

Bellam Nom nu ar sta în poala niciunui zeu. Notează-l, notează-l bine.

Au avut loc discuții fervente, fără suflare. Tată infirmă era ca un bărbat renăscut, găsind rezerve neașteptate de forță pentru a se ridica în căruciorul șocat, cu Myrla, cu ochii strălucitori, agitandu-se asupra lui până când chiar și el i-a plesnit mâinile.

Mew și Hinty se uitau cu ochii deschiși, fără creier așa cum erau copiii mici, cu fețe ca niște bureți care sug totul și nu înțelegeau nimic. Cât despre Snell, oh, a fost ridicol, toată această emoție. Ma și tata lui erau, știa bine, niște idioți. Prea prost pentru a reuși în viață, prea gros pentru a-și da seama.

Se torturaseră pe ei înșiși și unul pe altul din cauza pierderii lui Harllo, a eșecului lor reciproc, a incompetenței lor mână în mână, care îi făcea să fie urâți chiar și în timp ce se bălăceau într-o autocompătimire nesfârșită. Ridicol. Jalnic. Cu cât Snell scăpa mai repede de ei, cu atât mai bine și, la acel gând, își privi din nou frații. Dacă mama și ta tocmai au dispărut, ar putea să le vândă pe amândouă și să facă monede bune. Nu erau potrivite pentru mult altceva. Lasă-l pe altcineva să-și șteargă spatele împuțit și să le bage mâncare în gură - blestematele de lucruri s-au sufocat jumătate din timp și le-au scuipat pe cealaltă jumătate și au izbucnit în lacrimi la cea mai ușoară ciupitură.

Dar dezgustul lui se dovedea ca o crustă subțire, care se crăpa pe măsură ce teroarea clocotea dedesubt, teroarea născută din posibilități îndepărtate. Ta și Ma mergeau la un templu, un templu nou, unul dedicat unui zeu la fel de stricat și inutil ca însuși Bedek. Marele Preot, care se numea profet, era și mai schilodit. Nimic nu funcționa sub brațele lui și jumătate din față i se lăsase, iar ochiul de pe acea parte tocmai se uscase, deoarece pleoapele nu se puteau închide și acum părea ca un măr de crab putred - Snell văzuse singur, când stătuse în picioare. la marginea străzii, privind cum Profetul era dus de adepții săi bolnavi în piața următoare, unde ar fi rostit încă o predică, prezicând sfârșitul lumii și cum vor supraviețui numai cei bolnavi și proști.

Nu e de mirare că Da era atât de dornic. Își găsise în cele din urmă zeul, unul după chipul lui, și de obicei așa era, nu-i așa? Oamenii nu se schimbă pentru a se potrivi zeului lor; își schimbă zeul după cum li se potrivește.

Ta și Ma erau în drum spre Templul Zeului Infirm, unde sperau să vorbească cu Profetul însuși. Unde sperau să ceară binecuvântarea zeului. Unde sperau să descopere ce sa întâmplat cu Harllo.

Snell nu credea că va rezulta ceva din asta. Dar atunci, nu putea fi sigur, nu-i așa? Și asta era ceea ce îl speria. Ce-ar fi dacă Zeul Infirmoar știa ce făcuse Snell? Ce se întâmplă dacă Profetul s-a rugat la ea și i s-a spus adevărul, apoi i-a spus lui Ta și Ma?

Snell ar putea fi nevoit să fugă. Dar i-ar lua pe Hinty și pe Mew cu el, vânzându-i pentru a obține niște monede, de care avea nevoie și de care avea nevoie. Lasă pe altcineva să-și șteargă împuțitul. .

Da, mamă, voi avea grijă de ei. Mergeți voi doi, vedeți ce puteți afla.

Uită-te doar la ei, atât de plini de speranță, atât de proști cu ideea că altceva le va rezolva toate problemele, le va șterge mizeria. Dumnezeul infirm: cât de bun poate fi un zeu dacă este infirm? Dacă nici măcar nu se poate vindeca singur? Acel Profet a primit mulțimi mari. O mulțime de oameni inutili în lume, așa că nu a fost o surpriză. Și toți își doreau simpatie. Ei bine, familia lui Snell merita simpatie și poate și o monedă. Și o casă nouă, toată mâncarea pe care o puteau mânca și toată berea pe care o puteau bea. De fapt, meritau servitoare și servitori și oameni care să gândească pentru ei și să facă tot ce trebuie făcut.

Snell ieși afară să-l privească pe Ma împingându-l pe Da pe alee, clic și clic.

În spatele lui, Hinty târâia, probabil că se pregătea să înceapă să urle, din moment ce Ma dispăruse din vedere și asta nu se întâmpla des. Ei bine, ar trebui doar să tacă din gură. O strângere bună la piept și ea pur și simplu leșina și lucrurile s-ar liniști din nou. Poate să le facă amândurora. Fă-i mai ușor înfășurarea lor într-un fel de sling, mai ușor de transportat în cazul în care a decis să alerge.

Hinty a început să plângă.

Snell s-a întors și s-a uitat la el, iar plânsul ei s-a transformat în țipete.

— Da, Hinty, spuse Snell zâmbind, vin după tine. Vin după tine.

Și așa a făcut.

Bellam Nom știa că ceva nu era în regulă, îngrozitor de așa. Atmosfera din școală era acră, aproape toxică. Aproape favorabil pentru a învăța despre duel, despre tot ce trebuie să știi despre a rămâne în viață într-un concurs de lame.

La nivel personal, pur egoist, toate acestea erau frustrante, dar ar trebui să fii un nenorocit insensibil

pentru a fi prins în acest tip de gândire. Problema era că ceva îl stricase pe Stonny Menackis. A rupt-o complet. Și asta, la rândul său, o lăsase zdrobită pe Murillio, pentru că o iubea – fără îndoială, din moment ce n-ar fi stat prin preajmă dacă nu ar fi făcut-o, nu cu felul în care se purta cu el și pe toți ceilalți, dar mai ales pe el.

Nu fusese ușor să-și dea seama ce nu era în regulă, din moment ce nimeni nu vorbea prea mult, dar se gândise să zăbovească, stând în umbră, ca și cum ar fi făcut ceva mai mult decât să se răcorească după un joc de picioare în lumina soarelui. Iar Bellam Nom avea urechi ascuțite. Avea și un talent natural, unul care părea că l-a posedat mereu: știa să citească pe buze. Acest lucru s-a dovedit util, desigur. Oamenilor le era greu să păstreze secretele lui Bellam.

Maestrul Murillio ajunsese la un fel de decizie și mergea ca unul condus acum, iar Bellam și-a dat seama repede că nu trebuie să folosească niciun fel de ascuns în timp ce îl urmărea - o întreagă legiune de Crimson Guard ar putea mărșălui pe călcâiele bărbatului și el ar fi făcut-o. nu o stiu.

Bellam nu era sigur ce rol putea juca în ceea ce urma. Singurul lucru care conta pentru el era ca el să fie acolo când va veni momentul.

Notează-l bine. Acestea sunt gândurile de curaj, fără întrebări și fără compromisuri, și așa devin eroii. Cei mici. Unele mari. Toate felurile. Când vine drama, ei sunt acolo. Uită-te în jur. Convinge-te singur.

Părea un om atât de inofensiv, numit atât de potrivit, și nu era nimic în această modestă funcție care să trădeze ambițiile lui Humble Measure și nici nerăbdarea lui însetată de sânge de a folosi Seba Krafar și Breasla sa a Asasinilor.

Inofensiv, deci, și totuși Seba se trezi transpirat sub hainele lui nedescrise. Adevărat, nu-i plăcea să apară în public, mai ales la lumina zilei, dar această neliniște abia se înregistra când se afla în prezența Maestrului Fieraș.

E simplu. Nu-mi place omul. Și este surprinzător? În ciuda faptului că a oferit cel mai mare contract pe care l-am văzut, cel puțin ca șef al Breslei. Probabil că oferta de la Malazan pe care și-o asumă Vorcan a fost mai mare, dar numai pentru că a fost imposibil să o îndeplinească, chiar și pentru acea cățea ciudată.

Antipatia lui Seba era probabil suspectă, chiar și în mintea lui, deoarece a fost prinsă în dezastrul îngrozitor al contractului lui Humble Measure. Greu de separat pe acest om de zecile de asasini măcelăriți în efortul (încă fără succes) de a-i ucide pe acei blestemati Malazani. Iar acest subiect anume era unul care nu avea să se îndepărteze deloc, în ciuda mișcării ocazionale și disprețuitoare a unei mâini blânde a lui Humble Measure.

„Eșecul este, desigur, temporar”, a spus Seba Krafar. — Nu cumva ar fi cel mai bine să-l încheiem, spre satisfacția noastră reciprocă, înainte de a prelua acest nou contract al tău?

„Am reconsiderat problema Templului K’rul, cel puțin pentru moment”, a spus Humble Measure. „Nu vă temeți, sunt bucuros să adaug la depozitul inițial proporțional cu eliminarea a doi dintre subiecți și, dacă ceilalți cad pe rând, veți fi, desigur, imediat recompensat. Cu toate acestea, ca punct central, aș fi încântat dacă te-ai concentra pe cel nou.

Seba Krafar nu a fost niciodată în stare să întâlnească privirea cuiva pentru foarte mult timp. El știa că cei mai mulți vor vedea asta ca pe o slăbiciune sau ca o dovadă că nu se poate avea încredere în Seba, dar a avut întotdeauna grijă să se asigure că ceea ce avea de spus nu era niciodată evaziv. Această onestitate, combinată cu ochii timizi, i-a dezechilibrat în mod clar pe oameni, iar lui Seba i-a fost bine. Acum, dacă ar fi funcționat la acest om. — Acesta nou, se aventură el, este politic.

— Specialitatea ta, înțeleg, spuse Humble Measure.

— Da, dar unul care devine din ce în ce mai problematic. Clasa nobilă a învățat să se protejeze. Asasinările nu sunt la fel de ușoare ca altădată.

Sprâncenele Fierului se ridicară. — Ceri mai mulți bani?

'De fapt nu. Acesta este: Breasla este rănită. A trebuit să promovez cu o duzină de snipes cu luni înaintea timpului lor. Nu sunt pregătiți – o, pot ucide la fel de eficient ca oricine, dar cei mai mulți dintre ei sunt puțin mai mult decât bătăuși ambițioși. În mod normal, le-aș sacrifica, fără milă, dar în acest moment nu îmi permit.

— Presupun că acest lucru va necesita anumite modificări ale tacticii tale normale.

— A fost deja. Cincisprezece dintre morții mei de la K'rul's Bar au fost ultimele mele promoții. Asta i-a lăsat pe ceilalți zgâiați. Un asasin fără încredere este aproape inutil.

Humble Measure dădu din cap. — Planifică bine și execută cu precizie, maestru Krafar, și acea încredere va reveni.

— Nici asta nu va fi suficient, dacă nu reușim.

'De acord.'

Seba tăcu o clipă, încă transpirat, încă neliniştit. „Înainte de a accepta acest ultim contract”, a spus el, „ar trebui să-ți ofer o cale de ieșire. Există și alte moduri, mai puțin sângeroase, de a fi ales în Consiliu. Se pare că banii nu sunt o problemă și, având în vedere asta... Se opri când bărbatul ridică o mână.

Dintr-o dată, în ochii lui Humble Measure a apărut ceva nou, ceva ce Seba nu mai văzuse până acum și l-a lăsat înfrigurat. — Dacă ar fi fost dorința mea să-mi cumpăr drumul către Consiliu, maestru Krafar, nu te-aș fi chemat aici. Ar trebui să fie evident.

— Da, presupun...

— Dar te-am chemat, da? Prin urmare, este rezonabil să presupun că dorințele mele sunt mult mai complicate decât pur și simplu obținerea unui loc în Consiliu.'

— Îl vrei pe acest consilier mort.

Humble Measure a recunoscut acest lucru cu o scurtă închidere a ochilor, care a dat cumva un semn din cap, fără ca el să fie nevoit să-și miște capul. „Nu negociem motivele mele, deoarece nu sunt treaba dumneavoastră și nu au nicio relevanță pentru sarcina în sine. Acum, vei ataca această moșie și o vei ucide pe consilier și pe toți ceilalți, până la servitoarea de la bucătar și terrierul angajat să omoare șobolani.

Seba Krafar și-a întors privirea (dar apoi, făcuse asta din când în când de când se așezase). 'Cum spui. Ar trebui să fie simplu, dar aceste lucruri nu sunt niciodată.

— Vrei să spui că nu te pricepi la asta?

— Nu, spun că am învățat să accept că nimic nu este simplu și, cu cât arată mai simplu, cu atât probabil că este mai complicat. Prin urmare, acest lucru va necesita o planificare atentă. Am încredere că nu sunteți sub nicio presiune pentru a intra în grabă la Consiliu? În orice caz, sunt necesari tot felul de pași, sponsorizări sau revendicări, evaluarea finanțelor și așa mai departe. .' A tăcut după ce, dintr-o scurtă privire, a remarcat privirea uniformă a bărbatului. Seba și-a dres glasul, apoi a spus: — Cel puțin zece zile. Acceptabil?'

'Acceptabil.'

— Atunci am terminat aici.

'Noi suntem.'

„Depoziţia oferită de ambasada din Malazan este inacceptabilă”.

Consilierul Coll a fixat o privire constantă asupra feței tuns neted a lui Hanut Orr și nu văzu nimic în ea decât ceea ce văzuse întotdeauna. Frica, dispreţul, direcția greșită și înșelăciunea totală, forțele adunate ale urii și ale ciudăței. „Așa ai spus”, a răspuns el. „Dar după cum puteți vedea, întâlnirea s-a încheiat. Fac tot posibilul să las problemele Consiliului în cameră. Politicizarea este un obicei care poate fugi rapid cu tine, domnule consilier.

— Nu-mi amintesc să fi căutat sfatul tău.

— Nu, doar loialitatea mea. Dintre cei doi, l-ați ales pe cel greșit, domnule consilier.

— Cred că nu, deoarece este singurul relevant.

— Da, zâmbi Coll, te-am înțeles destul de bine. Acum, dacă mă scuzați...

— Explicația lor pentru motivul pentru care au avut nevoie să extindă ambasada este slabă – ești atât de ușor păcălit, domnule consilier Coll? Sau este doar o chestiune de a-ți umple poșeta pentru a-ți cumpăra votul?

— Ori vă oferiți să mă mituiți, domnule consilier Orr, ori sugerați că am fost mituit. Primul pare cel mai puțin probabil. Așadar, trebuie să fie cel din urmă și, din moment ce se întâmplă să stăm pe coridor, cu alții în apropiere – suficient de aproape ca să te aud – nu-mi lași de ales decât să cer cenzură.

Hanut Orr rânji. — Cenzură? Acesta este modul lașului de a evita un duel real?

„Accept că este o întâmplare atât de rară, încât probabil că știți puțin despre asta. Foarte bine, în folosul apărării dumneavoastră, permiteți-mi să vă explic.

O duzină sau mai mulți consilieri se adunaseră acum și ascultau, expresii pe măsură de grave.

Coll continuă: „Accept acuzația ta ca o acuzație oficială. Procedura acum este angajarea unui comitet independent care va începe investigarea. Desigur, investigația respectivă este cea mai amănunțită și va implica auditarea detaliată a ambelor afaceri financiare - da, acuzatorul și acuzatul. O astfel de examinare inevitabil. . se propagă, astfel încât toate tipurile de informații personale ies la iveală. Odată ce toate informațiile relevante sunt asamblate, proprii mei avocați vă vor examina dosarul,

ˆ

pentru a determina dacă este adecvată o contrataxare. In acest moment, Consiliul Judiciar preia procedurile.'

Hanut Orr devenise oarecum palid.

Coll îl observă cu sprâncenele ridicate. — Să cer acum cenzură, domnule consilier?

— Nu sugeram că luați mită, domnule consilier Coll. Și îmi cer scuze dacă neatenția mea a dus la o astfel de interpretare.

'Înțeleg. Atunci mi-ai oferit unul?

'Desigur că nu.'

— Atunci, politica noastră se face aici?

Hanut Orr a reușit să facă o plecăciune rigidă, apoi sa învârtit, urmat după o clipă de Shardan Lim și apoi, cu dezvăluire studiată, tânărul Gorlas Vidikas.

Coll îi privi plecând.

Estraysian D'Arle s-a mutat lângă el și, luându-l de braț, l-a condus către o nișă privată — cele concepute tocmai pentru politica extracamerală. Doi servitori au livrat vin alb rece și apoi au plecat repede.

— A fost aproape, murmură Estraysian.

— E tânăr. Și prost. O trăsătură de familie? Eventual.'

— Nu a fost nicio mită, nu-i așa?

Coll se încruntă. — Nu ca atare. Motivele oficiale prezentate sunt exact așa cum a susținut Orr. Subţire.'

'Da. Și nu era la curent cu cei neoficiali.

'Nu. Greșit comisie.

— Aproape un accident. Acest trio ambițios a primit locuri în fiecare comitet fără sens la care ne putem gândi - dar asta nu îi ține suficient de ocupați, se pare. Încă găsesc timp să ne ia în cale.

— Într-o zi, spuse Coll, vor fi într-adevăr la fel de periculoși pe cât cred ei că sunt.

În afara clădirii, stând în soarele strălucitor, cei trei tineri consilieri ambițioși au format un fel de insulă într-o mare de porumbei moroși. Nimeni nu a luat în seamă răgușitul din toate părțile.

— O să am capul ticălosului ăla într-o zi, spuse Hanut Orr. — Pe un vârf din afara porţii mele.

— Ai fost nepăsător, spuse Shardan Lim, făcând puțin pentru a-și ascunde disprețul.

Înțepată, mâna înmănușată a lui Orr s-a strecurat în strânsoarea rapiei. — M-am săturat de tine, vechi prietene. Este clar că ai moștenit fiecare slăbiciune mieunoasă a

predecesorului tău. Recunosc că am sperat la ceva mai bun.

— Ascultați-vă pe voi doi, spuse Gorlas Vidikas. „Muşcat de un câine mare, aşa că aici vă pocniţi unul la altul, şi de ce? Pentru că câinele mare e *prea* mare. Dacă ar putea să te vadă acum.

Hanut Orr pufni: — Așa vorbește bărbatul care nu-și poate ține soția în lesă suficient de strânsă.

A fost prelungirea perfectă a metaforei deliberată? Cine poate spune? În orice caz, spre uimirea atât a lui Orr, cât și a lui Lim, Gorlas Vidikas a zâmbit pur și simplu, noi dacă apreciem riposta. Făcu un spectacol de periaj de praf de pe manșete. — Ei bine, atunci te las pe tine. . orice, deoarece am afaceri care mă vor scoate din oraș pentru tot restul zilei.

— Acel fierar nu va intra niciodată în Consiliu, Vidikas, spuse Shardan Lim. „Nu este niciun loc disponibil și nu este posibil ca această situație să se schimbe în curând. Acest parteneriat al tău nu te va duce nicăieri și nu-ți va câștiga nimic.

— Dimpotrivă, Shardan. Devin *bogat* . Ai idee cât de esențial este fierul pentru acest oraș? Ah, văd că astfel de chestiuni sunt sub voi amândoi. Așa să fie. Ca bonus, sunt pe cale să achiziționez o nouă proprietate și în oraș. A fost și va continua să fie un parteneriat cel mai plin de satisfacții. O zi bună, domnilor.

Nu se putea nega aerul natural de brutalitate al lui Seba Krafar. Era un om mare, ursuz și, deși practic niciunul dintre oamenii pe care i-a împins în timp ce traversa runda pieței nu-l cunoștea ca fiind Stăpânul Breslei Asasinilor, ei totuși s-au retras repede din orice confruntare; și dacă cineva ar putea, în propria lor beligeranție naturală, să ia în considerare o provocare îndrăzneață la adresa acestui zgomot grosolan, de ce, o a doua privire, mai cercetătoare, i-a dezavuat de orice astfel de noțiuni.

A trecut prin presă ca un cuțit încălzit prin grăsimea de porc, o comparație care se potrivește cel mai bine părerii sale despre umanitate și locul său în ea. Una dintre consecințele acestei atitudini, însă, a fost că privirea lui batjocoritoare a dus la un fel de nepăsare arogantă. Nu a băgat în seamă deloc figura nedescriptivă care i-a căzut în urma.

Cea mai apropiată pivniță care ducea în tuneluri se afla la capătul unei alei înguste și drepte, care ducea la o

fundătură. Treptele către pivniță mergeau de-a lungul spatelui ultimei clădiri din stânga. Pivnița a servit cândva drept depozit pentru cărbune, în zilele dinaintea exploatării gazului - pe vremea când noțiunea de a-și otrăvi propriul aer în numele comodității fără creier părea rezonabilă (cel puțin pentru oamenii care își etalau prostia leneșă cu mândrie îngrădită).). Acum, camera cu tavanul jos era ghemuită goală și lăsată sub trei niveluri de încăperi pe jumătate putrezite, într-o sărbătoare simbolică a modernității.

De la ferestrele fără obloane, bebelușii strigau însoțiți de zgomote de vase de gătit și de certe neclare, sunete la fel de familiare lui Seba Krafar ca și aerul agitat al aleii în sine. Gândurile lui erau suficient de ocupate pentru a-și justifica starea abstractă. Frica s-a luptat cu lăcomia într-un schimb reciproc, continuu, de măști care erau de fapt practic identice, dar nu contează asta; jocul era destul de omniprezent, până la urmă. În curând, în orice caz, cei doi combatanți aveau să ajungă în decubit de epuizare. Lăcomia câștiga de obicei, dar purta frica pe spate.

Atât despre preocupările lui Seba Krafar. Chiar și fără ei, era puțin probabil că l-ar fi auzit pe cel de pe urmele lui, din moment ce acesta poseda talente neobișnuite, de așa măsură încât a putut să se deplaseze direct în spatele Maestrului Asasin și să se întindă cu rea intenție.

O mână închisă pe gâtul lui Seba, degetele ca niște gheare contractante de fier apăsând nervii care distrugeau orice control motor, dar înainte ca asasinul să se poată prăbuși (cum dorea corpul lui) a fost aruncat la jumătatea drumului și aruncat peste un zid de piatră murdară. Și ținut acolo, cu picioarele mocasinate atârnând.

A simțit o suflare de-a lungul unui obraz, apoi a auzit cuvinte șoptite.

— Scoate-ți observatorii de la K'rul's Bar. Când plec de aici, vei găsi un mic sac la picioarele tale. Cinci consilii. Contractul este acum încheiat — îl cumpăr. Vârful unui cuțit se așeză sub ochiul drept al lui Seba. — Am încredere că cinci consilii sunt suficiente. Cu excepția cazului în care obiectezi.

— Nu, deloc, gâfâi Seba. — Malazanii sunt în siguranță – cel puțin din breaslă. Desigur, asta înseamnă doar că clientul va căuta, ăă, alte mijloace.

— Da, despre clientul tău.

'Nu pot-'

— Nu e nevoie, Seba Krafar. Sunt foarte conștient de obsesia specială a Maestrului Fierаș.

— Noroc că ești, spuse Seba într-un mârâit – zei, oricine ar fi acesta, tot îl ținea de pământ și acea strângere nu s-a clătinat. „Pentru că”, a adăugat el – pentru că era încă un om curajos – „nu sunt”.

— Dacă ai fi, spuse bărbatul, nu ai fi atât de nerăbdător să-i iei moneda, oricât i-ar oferi.

— Din moment ce ai spus așa, poate că acele cinci consilii de acolo i-ar putea cumpăra un accident.

— Ofertă generoasă, dar sinucigașă din partea ta. Nu, nu angajez oameni care să-mi facă treaba murdară.

Printre dinții strânși – sentimentul îi revenea în membre, ca un foc care sfârâie – Seba spuse: „Deci m-am adunat”.

— Am terminat aici, spuse bărbatul.

— Dacă nu ai alte treburi stringente, reuși Seba și simți o slăbire a acelei strângeri și, vag sub picioarele lui, pavajul gras.

— Foarte bine, spuse vocea, chiar ai reușit să mă impresionezi, Seba Krafar. Întindeți mâna la acel cârlig vechi al felinarului, acolo, în stânga voastră - vă puteți ține sus până când puterea revine la picioare. Nu ți-ar aduce nimic la demnitatea deja deteriorată să cazi acum. Stai cu fața la perete timp de zece respirații statornice, cu ochii închiși. Nu vreau să fiu nevoit să mă răzgândesc despre tine.

„Primele impresii nu sunt niciodată ușor de respectat”, a spus Seba, „dar voi face tot posibilul”.

Mâna s-a îndepărtat, apoi s-a întors pentru a-i mângâia ușor umărul.

S-a ridicat, cu fruntea lipită de perete, cu ochii închiși și a numărat zece respirații lente. Undeva în jurul celui de-al treilea, a prins duhoarea – o, mai mult decât mușchii eliberați sub gâtul lui, iar acum înțelegea comentariile bărbatului despre demnitate. *Da, să mă las pe fundul meu ar fi fost cel mai neplăcut.*

Transpirația curgea pe ambele părți ale feței lui. Privind drept în jos, văzu punga mică cu cele cinci monede mizerabile. — La naiba, mormăi el, am uitat să-i scriu o chitanță.

Fisher a așteptat la gura aleii, până când l-a văzut pe Maestrul Asasin aplecându-se delicat pentru a recupera geanta.

Acord desăvârșit.

Era sigur că Maestrul Asasin nu îi va mai deranja. Cât despre Humble Measure, ei bine, căderea acelui om ar necesita ceva considerabil mai complicat. Dar era timp.

Și aceasta este lecția aici, dragi prieteni. Chiar și un om precum Fisher kel Tath, cu toate calitățile sale formidabile și misterioase, era destul de capabil de greșeli grave de judecată.

E timpul să ne întoarcem la K'rul's Bar. Poate că Picker își găsise drumul înapoi, în carnea aceea rece care abia își trase respirația. Dacă nu, de ce, Fisher ar putea fi nevoit să facă ceva în privința asta. Sufletele pierdute aveau o modalitate de a intra în necazuri.

A fost acesta un motiv suficient pentru propria lui nepăsare? Poate. Lăsând rondul și mulțimile ei, a intrat în Bulevardul îngust și umbros al Taurilor, trecând printre puținii trecători grăbiți - noaptea, această stradă era renumită pentru tâlhări și, într-adevăr, nu a fost decât acum două zile când Garda orașului a mai găsit un alt cadavru bătut? Acolo, chiar înaintea acelor trepte care duceau la un magazin care vinde cuie pătrate, nituri și rame de lemn de care să atârne lucruri jupuite și alte lucrări demne de afișat. Chiar și în timpul zilei această pistă era riscantă. Erau umbrele, vezi...

Și dintr-un pas a ieșit o apariție mică, cu vize de broască râioasă, purtând un rânjet larg, care despărți fața foarte întunecată, oarecum înțepată, amintindu-i unuia de un pepene galben prea copt tăiat cu îndrăzneală. Aparent echilibrat pe capul acestei creaturi era un mănunchi de intestine de arc – nu, era păr – în care cuibăreau cel puțin trei păianjeni.

— Tu, şuieră bărbatul, cu ochii strălucitori, apoi mişcaţi, apoi din nou strălucitori.

— Nimeni altul, spuse Fisher, oftând cel mai slab.

'Desigur că nu.' Capul s-a înclinat, dar părul nu a alunecat. — Încă un idiot – orașul ăsta e plin de ei! „Nimeni altul.” Ce fel de lucru de spus este asta? Dacă altcineva, de ce, nu aș fi sărit în calea lui, nu-i așa? Cel mai bine rămâne simplu. Capul s-a îndreptat, păianjenii ajustându-și stinghiile pentru a se potrivi. — Aduc vestea de la strălucitul meu stăpân care nu este acolo. O șoaptă bruscă: „Strălucitor, da, un cuvânt folosit cel mai bine; totuși, folosește-l o dată și terminăm cu el pentru totdeauna. Apoi ridică din nou vocea. „Când toate acestea se vor termina...”

— Scuză-mă, a spus Fisher. — Când tot ce se face?

'Acesta, desigur! Nebunul Iskaral - păstrează-l simplu! Mai simplu, chiar! Ascultă, dragă bard mijlociu, când toate acestea s-au terminat, scoate-l pe eel — nu, stai — ăh, caută eel. Sigiliu? La naiba, aveam mesajul memorat și tot! Uită-te la — mănâncă o anghilă — caută și aruncă o privire pe contele sumbru — mângâie carnea de vițel, dă-ți înțepătura — o, suflarea lui Hood! Ce a fost din nou? Și am avut curajul să-l spun genial! Ar fi trebuit să-l trimită pe Sor timid; diko Qualm, da, ca să fi putut urmări glorioasa navă legănată a dragilor ei... și a clătinat din cap dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta, cu ochii strălucitori, „slib-slab, slib -slub, oh!'

— Mulțumesc, spuse Fisher, în timp ce bărbatul începu să mormăie pe sub răsuflare și să se oprească din când în când pentru a-și linge buzele, pentru, ăă, mesajul. Te asigur, am înțeles.

— Desigur, ești bărbat, nu-i așa? Doamne, că un pas simplu obișnuit l-ar putea reduce atât de mult la o închinare gigantică – de ce, cine are nevoie de zei și zeițe când avem măgari ca ăsta?

— Într-adevăr, cine? Acum, din moment ce ai transmis cu succes mesajul tău de la stăpânul tău, pot să merg pe drumul meu?

'Ce? Natural. Pleacă de aici. Ești o al naibii de distragere a atenției, asta ești.

O înclinare a capului, iar bardul era într-adevăr pe drum încă o dată.

Mulțimea din afara Templului Celui Căzut, proaspăt consacrat, sau Zeul Infirm, sau chiar numele pe care îl cunoșteau cei mai mulți - Templul Lanțurilor - era groasă și ciudat de rang. Mai mult decât transpirația naturală, așa cum ar fi putut fi strecurată de soarele de la mijlocul dimineții, aceasta a fost redarea umană a disperării, făcută și mai bolnavă de o așteptare obsequioasă.

Cu toate acestea, ușa templului cu fața îngustă a rămas închisă, evident blocată din interior. Ofertele erau îngrămădite pe el — monede de cupru și cositor, precum și zale de lanț și închizătoare ciudată și bijuterii ieftine.

Bedek pe căruța lui și Myrla stând în fața lui, strângând mânerele, s-au trezit în mijlocul alcoolicilor tremurători, ai cicatricilor, schioaților și deformați. Ochii lăptoși se uitau, de parcă cataracta ar fi o pedeapsă pentru că a văzut prea multe - toți ceilalți ochi erau plini de nevoie implorătoare, de foamea de binecuvântare, chiar și de peria trecătoare a

unei mâini răsucite, dacă aparținea Profetului. Fețe deformate s-au ridicat, ținute fix de acea ușă. Odată ajuns în presă și neputând să se apropie, duhoarea a devenit insuportabilă. Suflarea dinților putrezici și dizolvarea consumativă. De la stingheritul lui jos, Bedek nu putea vedea decât umerii și spatele capetelor. scâncind, smulse tunica soției sale.

— Myrla. *Myrla!* '

Privirea pe care o întoarse asupra lui era atât sălbatică, cât și. . mic și, cu un șoc, Bedek a văzut-o brusc pe ea – și pe el însuși – ca fiind fără sens, nesemnificativ, fără valoare. El și-a dat seama că nu erau mai buni decât oricine altcineva de aici. Fiecare dintre ei caută să fie remarcat, să fie îndrumat, să fie înălțat dintre toți ceilalți. Fiecare vis de a intra în atenție glorioasă în ochii unui zeu - ochi plini de milă și cunoaștere, ochi care au înțeles nedreptatea și nedreptatea existenței. Un zeu, da, care să le facă dreptate. *Pentru a ne face pe toți – pe fiecare dintre noi – să avem dreptate. Întreg.*

Dar Bedek nu avea astfel de idei. Nu ei au fost motivul pentru care a fost aici. El și Myrla erau diferiți. De la toți acești oameni. Vedeți, ei pierduseră un copil.

Ușa va rămâne încuiată, au aflat ei, cel puțin până la amiază. Uneori chiar mai târziu. Și chiar și atunci, Profetul s-ar putea să nu apară. Dacă comunică cu propria sa durere, li s-a spus, s-ar putea să nu fie văzut câteva zile.

Da, dar a *binecuvântat el* oamenii? A *ajutat* oamenii?

O da. Am văzut un om cu dureri groaznice, iar Profetul a luat totul.

L-a vindecat pe bărbat?

Nu, l-a sufocat. Și-a dat spiritul – acum în pace – în mâinile Celui Căzut. Dacă te doare, aici îți poți încheia viața - doar aici, înțelegi, poți fi sigur că sufletul tău își va găsi o casă. Acolo, în inima iubitoare a Celui Căzut. Nu vrei să-ți găsești picioarele din nou? Cealaltă parte a vieții, acolo le vei găsi.

Și astfel Bedek a ajuns să înțeleagă că, poate, acest Dumnezeu Infirm nu i-ar putea ajuta. Nu cu găsirea lui Harllo. Și deodată voia să meargă acasă.

Dar Myrla nu ar avea nimic din toate astea. Dorul era neclintit în ochii ei, dar fusese transformat, iar ceea ce căuta ea acum nu avea nimic de-a face cu Harllo. Bedek nu știa ce ar putea fi acel nou lucru, dar era speriat până în miezul sufletului său.

Snell s-a chinuit să formeze o praștie care să ia răpiți, ambii zăcând fără sens pe podea. Verificase să vadă că amândoi respiră, din moment ce auzise că a le înnegri ar putea uneori să-i omoare – dacă le-ar fi ținut prea mult strâns – deși fusese atent. Era mereu atent când făcea asta, deși dacă unul dintre ei moare, de ce, spunea că s-a culcat și pur și simplu nu s-a trezit și asta s-a întâmplat, nu-i așa, cu cei mici? Și apoi plângea pentru că asta era de așteptat.

Săracul, dar întotdeauna fusese slab, nu-i așa? Atâția copii erau slabi. Doar cei puternici, cei deștepți, au supraviețuit. La urma urmei, așa a fost lumea și lumea nu poate fi schimbată, nici măcar.

În Piața Daru era un bărbat care s-a îmbrăcat întotdeauna bine și avea o mulțime de monede și se știa că va lua copii mici. Zece, douăzeci de consilii de argint, băiat sau fată, nu conta care. Cunoștea oameni, oameni bogați - era doar intermediarul, dar aveai de-a face cu el dacă nu doreai ca nimeni să afle nimic și dacă mai rămăseseră trupuri mici, ei bine, nu apăreau niciodată să înceapă. oameni care pun întrebări.

Ar fi un pic de plimbare, mai ales atât cu Mew, cât și cu Hinty, și de aceea trebuia să pregătească un fel de praștie, ca cele pe care le foloseau mamele Rhivi. Doar, cum au făcut asta?

Ușa se deschise în urma lui și Snell se învârti îngrozit brusc.

Bărbatul care stătea în prag îi cunoștea – fusese timid cu Stonny Men; ackis ultima oară când vizitase ea – și Snell putu să vadă imediat că dragul Snell avea probleme. Frica rece ca gheața, o gură incredibil de uscată, o inimă bătând cu putere.

— Doar dorm!

Bărbatul se uită cu privirea. — Ce ai făcut cu ei, Snell?

'Nimic! Pleacă de aici. Ta și mama nu sunt aici. Au mers la Templul Lanțurilor. Vino mai târziu.'

În schimb, bărbatul a pășit înăuntru. O mână înmănușată îl aruncă pe Snell înapoi, departe de fetele nemișcate de pe podea. Lovitura l-a zguduit pe Snell și, de parcă ar fi fost pus un dop, o frică liberă se revărsă prin el. În timp ce bărbatul a îngenuncheat și și-a scos o mănușă pentru a pune o palmă pe fruntea lui Mew, Snell s-a îndreptat spre peretele din spate.

„Voi chema paznicii — o să țip...”

— Închide-ți fața blestemată sau o voi face pentru tine. O privire rapidă, grea. — Încă nu am început cu tine, Snell.

Totul se întoarce la tine. In ziua în care Harllo a dispărut, în acea zi, Snell. .' Și-a ridicat mâna și s-a îndreptat. 'Sunt drogați? Spune-mi cum ai făcut asta.

Voia să continue să mintă, dar dintr-o dată s-a gândit că poate dacă ar spune adevărul despre asta, bărbatul ar putea crede minciunile pe care le-a folosit după aceea, la celelalte lucruri. Doar îi strâng, când plâng prea mult, atât. Nu i-a rănit pe nimeni, sincer.

Bărbatul aruncase o privire către întinderea de pânză de pânză aflată lângă Mew. Poate punea lucrurile cap la cap, dar nu se putea dovedi nimic, nu-i așa? Ar fi bine. Ar fi-

Doi pași repezi și mâinile acelea – una înmănușată și cealaltă goală și cicatrice – au prins partea din față a tunicii lui Snell. A fost ridicat în aer până când ochii lui au ajuns la nivelul celui al bărbatului. Și Snell văzu în acei ochi de moarte ceva întunecat, o șoaptă fără viață care se putea aplatiza în orice moment și toate gândurile de minciună s-au scâncit.

— În acea zi, spuse bărbatul, te-ai întors cu o grămadă de bălegar uscat la soare. Ceva ce nu ai mai făcut niciodată și nu ai mai făcut de atunci. Nu, mama ta a spus că Harllo a făcut astfel de lucruri. Harllo, care la cinci ani a făcut mai mult pentru a ajuta această familie decât ai făcut-o tu vreodată. Cine a strâns bălegarul ăla, Snell?

Snell făcuse ochii cât de mari puteau. Își făcu bărbia să tremure. — Bună, șopti el, dar nu l-am rănit niciodată – jur!

Oh, nu voise să mintă. Tocmai a ieșit.

— Trecut Worrytown sau Two-Ox Gate?

'Poarta. Doi-Boi.

— Ai fost cu el sau l-ai urmat? Ce sa întâmplat acolo, Snell?

Și ochii lui Snell l-au trădat atunci, o sclipire prea instinctivă pentru a se opri la timp – până acolo unde zăceau Mew și Hinty.

Ochii bărbatului s-au aplatizat exact așa cum se temuse Snell că ar putea.

„Nu l-am ucis niciodată! Respira când l-am părăsit! Dacă mă ucizi, vor afla — te vor aresta — te vei duce pe spânzurătoare — nu mă poți ucide — nu!

— L-ai doborât și l-ai lăsat acolo, după ce ai furat bălegarul pe care-l adunase. Dealurile dincolo de Poarta Doi-Boi.

„Și m-am întors, câteva zile – a doua zi – și el a plecat! Doar a fugit, asta-i tot...

„Un băiețel de cinci ani care făcea tot posibilul pentru a-și ajuta familia tocmai a fugit, nu-i așa? Sau l-ai alungat, Snell?

— N-am făcut-o niciodată – pur și simplu a plecat – și asta nu este vina mea, nu-i așa? Poate că l-a găsit cineva, poate chiar l-a adoptat.

— O să le spui totul părinților tăi, Snell, spuse bărbatul. — Mă voi întoarce în seara asta, probabil târziu, dar mă voi întoarce. Nici măcar să nu te gândești să alergi...

— Nu va face, spuse o voce de la uşă,

Bărbatul s-a întors. — Bellam... ce...

— Stăpâne Murillio, voi rămâne aici și voi fi cu ochii pe nenorocit. Și când vor apărea părinții lui, ei bine, el va revărsa totul. Continuă, stăpâne, nu trebuie să-ți faci griji că ceva se întâmplă aici.

Bărbatul – Murillio – a tăcut o vreme, părând să-l studieze pe băiatul slăbănog care stătea în picioare, cu brațele încrucișate, rezemat de tocul ușii.

Apoi l-a lăsat pe Snell jos și s-a dat înapoi. — Nu voi uita asta, Bellam.

— O să fie bine, maestru. Nu-i voi bate oasele, așa cum mi-aș dori și așa cum merită el. Nu, o să stea și să se joace cu surorile lui mai mici — de îndată ce vor veni...

— Un strop de apă ar trebui să facă asta.

— Atunci, după o stropire. Și nu numai că Snell va juca cu ei, dar va face un punct de a pierde fiecare meci, fiecare ceartă. Dacă vor să stea pe cap în timp ce își strânge fundul, asta va face Snell. Nu, Snell?

Snell întâlnise băieți mai mari la fel ca acesta. Aveau ochi calmi, dar asta era doar ca sa te repare bine cand nu te asteptai la nimic. Îi era mai frică de acest Bellam decât de Murillio. — M-ai rănit și îmi voi lua prietenii după tine, șuieră el. „Prietenii mei de stradă...”

— Și când aud numele Bellam Nom, te vor lăsa liber mai repede decât poți să clipești.

Murillio găsise un vas de lut în care turna acum niște apă.

— Stăpâne, spuse Bellam, pot face asta. Ai primit de la el ceea ce ai nevoie – măcar o pistă, un loc de plecare.

'Foarte bine. Până în seara asta, Bellam, și mulțumesc.

După ce a plecat, Bellam a închis ușa și a înaintat spre Snell, care s-a zguduit din nou de peretele din spate.

'Ai spus-'

— Așa facem, nu-i așa, când vine vorba de adulți?

'Nu mă atinge!'

— Fără adulți aproape, Snell, ce *îți* place să faci când ei nu sunt prin preajmă? Oh, da, așa este. Îți place să-i chinui pe toți cei mai mici decât tine. Sună un joc distractiv. Cred că mă voi juca și uite, tu ești mai mic decât mine. Acum, ce chin să facem mai întâi?

Lăsându-i deocamdată, se poate renunța, din fericire, la orice îngrijorare sumbră cu privire la orice lucru nejustificat de crud. Bellam Nom, fiind mai deștept decât majoritatea, știa că adevărata teroare nu aparținea a ceea ce sa întâmplat, ci a ceea ce s- *ar putea* întâmpla. S-a mulțumit să încurajeze imaginația lui Snell în nenumăratele posibilități, care era o formă delicată și precisă de tortură. Mai ales util prin faptul că nu a lăsat vânătăi.

Bătăușii nu învață nimic atunci când sunt hărțuiți la rândul lor; nu există lecții, nici o schimbare de față în firea lor mizerabilă. Principiul dreptății drepte este un domeniu deosebit în care cumva și răzbunarea devin confuze, aproape imposibil de distins. Bătăușul agresat este prezentat, dar cealaltă parte a aceleiași frici cu care a trăit-o toată viața. Fața inversă se întâmplă acolo, în exterior, nu în interior. Înăuntru, bătăușul și tot ceea ce bântuie sufletul bătăușului rămâne neschimbat.

Este un adevăr abject, dar conștiința nu poate fi împinsă în gât.

De-ar putea.

Moliile erau aplatizate de pereții pasajului îngust, așteptând ceva, probabil noaptea. Întrucât era o rută puțin folosită către și dinspre moșia Vidikas, frecventată de două ori pe zi la anumite ore prin livrări la bucătărie, Chal shy;lice se apucase să o folosească cu toată grația furtivă a adulterei insouciante care devenise. Ultimul lucru la care se aștepta a fost să se întâlnească aproape cu soțul ei acolo, în umbră, la jumătatea drumului.

Și mai deconcertant, era clar că o așteptase. O mână îi ținea mănușile de duel de parcă era pe cale să le pălmuiască pe obrazul ei, dar pe chipul lui era un zâmbet ciudat. — Dragă, spuse el.

Ea s-a oprit în fața lui, a rămas momentan mută. Un lucru era să joci jocul la micul dejun, o masă între ei plină de toate icoanele false ale unei căsnicii perfecte și perfect normale. Limbajul lor era atunci o navigare atât de lină în jurul acelor bancuri mortale, încât părea că prezentul nu era decât un model al viitorului, al anilor și al anilor de

asta; nici măcar o rană nu a înțepat de viață, nicio zbârcire tragică pe adâncimile creștine, marinarii înecându-se în spumă.

El stătea în fața ei acum, înalt, cu o mie de muchii ascuțite, blocându-i în întregime calea, cu ochii strălucind ca focurile de epavă pe un promontoriu. — Atât de încântat că te-am găsit, spuse el. — Trebuie să mă îndrept spre tabăra minieră – fără îndoială că auzi trăsura pregătindu-se în spatele tău.

Cuvinte întâmplătoare, dar era uluită, ca o pasăre; sclipire de aripi fâlfâitoare și panicate în întuneric, când se întoarse pe jumătate pentru a înregistra forăitul cailor și foșnetul urmelor dinspre curtea din spatele ei. — Oh, reuși ea, apoi îl înfruntă încă o dată. Bătăile rapide ale inimii ei au început să încetinească.

— Chiar și aici, spuse Gorlas, ai o culoare dulce în obraji, dragă. Majoritatea devenind.'

Aproape că simțea vârful degetelor pentru a acorda binecuvântare complimentului. O molie, trezită uimită de ciocnirea curenților în aerul prăfuit, cu aripile uscate ca talcul, în timp ce flutura pe fața ei. Ea tresări înapoi. — Mulţumesc, spuse ea.

Acesta a fost doar un alt joc, desigur. Ea și-a dat seama că acum. Nu voia ca lucrurile să se încurce, nu aici, nici în curând. Și-a spus asta cu certitudine și a sperat că este adevărat. Dar atunci, de ce nu o spargere explozivă? Să-l eliberez, să o eliberez – nu ar fi mai sănătos până la urmă? *Doar dacă ideea lui de a se elibera este să mă omoare. Se întâmplă astfel de lucruri, nu-i așa?*

„Nu mă aștept să mă întorc în cel puțin trei zile. Două nopți.'

'Înțeleg. Fii bine în călătoria ta, Gorlas.

'Mulțumesc dragă.' Și apoi, fără avertisment, s-a apropiat, cu mâna liberă apucându-i sânul drept. „Nu-mi place gândul că străinii fac asta”, a spus el, cu vocea joasă, cu acel zâmbet ciudat încă al lor. „Trebuie să-mi imaginez chipul, unul pe care îl cunosc bine. Am nevoie de o idee despre nenorocitul din spatele lui.

Ea s-a uitat în ochii lui și a văzut doar un străin, calculator, la fel de clinic și rece ca o îmbrăcăminte a morților - ca cel care venise să facă ceea ce trebuia cu cadavrul mamei ei, odată ce vălul subțire al simpatiei fusese aruncat deoparte ca o cârpă murdară și omul se puse pe treabă.

„Când mă întorc”, a continuat el, „vom avea o discuție. Una cu detalii. Vreau să știu totul despre el, Challice.

Ea știa că ceea ce a spus în acest moment precis avea să răsune în mintea soțului ei pentru aproape fiecare moment liber în următoarele trei zile și două nopți, iar când el se va întoarce, cuvintele ei și-ar fi făcut treaba în transformarea lui - într-un lucru stricat sau într-un monstru. Putea să spună în *regulă* , de parcă ar fi fost forțată, încolțită și orice satisfacție imediată pe care o simțea s-ar transforma în curând în ceva întunecat, neplăcut, iar ea avea să se trezească în fața unei creaturi răzbunătoare în trei zile. S-ar putea să spună *„ Dacă îți place ”*, iar el ar auzi asta ca pe o sfidare și o indiferență cruntă – de parcă pentru ea nevoile lui ar fi irelevante, ca și cum ea i-ar face din milă și nu prea mult altceva. Nu, într-adevăr, avea puține alegeri în ceea ce ar putea rosti în acest moment. Într-o clipă, în timp ce el aștepta răspunsul ei, ea s-a hotărât ce va spune și când a ieșit a fost calm și sigur (dar nu prea mult). — Până atunci, soţ.

El dădu din cap, iar ea văzu pupilele ochilor lui dilatandu-se. Ea îi prinse respirația accelerată și știa că alegerea ei fusese cea potrivită. Acum, în următoarele trei zile și două nopți, Gorlas avea să fie ca unul în flăcări. Cu anticipare, cu imaginația dezlănțuită și jucând scenarii, fiecare o variație pe o singură temă.

Da, Gorlas, nu am terminat încă unul cu celălalt, până la urmă.

Mâna lui s-a retras de la sânul ei și, cu o plecăciune curtenească, a făcut un pas într-o parte pentru a-i lăsa să treacă.

Ea a făcut asta.

Murillio a angajat un cal pentru acea zi; cu tacurile incluse, închirierea se ridica la trei consilii de argint împreună cu un depozit de douăzeci de consilii. Din asta, animalul valorează poate cinci, cu siguranță nu cu mult mai mult. Înclinat în pantă, în vârstă de cel puțin zece ani, uzat, bătut, mizeria din ochii fiarei l-a înțepat pe Murillio de simpatie și s-a gândit pe jumătate să renunțe la depozit și să lase animalul în mâinile unui fermier amabil cu belșug. de pășune de rezervă.

A călărit într-o plimbare lentă și anevoioasă pe străzile aglomerate, până a ajuns la Poarta celor doi boi. Trecând prin umbra arcadei, a adunat calul într-un trap constant pe drumul pietruit, trecând pe lângă căruțe și căruțe încărcate

și pe lângă țăranul Gadrobi ocazional care se zbătea sub coșuri pline cu pește sărat, baloane cu ulei, lumânări și orice altceva aveau nevoie. a face traiul suportabil într-o colibă mizerabilă de-a lungul drumului.

Odată dincolo de colonia de leproși, a început să scaneze ținuturile de ambele părți, căutând cea mai apropiată pășune activă. La mică distanţă, a văzut oi şi capre rătăcind pe versantul unui deal din dreapta sa. Un cioban singuratic a șochetat de-a lungul crestei, fluturând un comutator pentru a opri muștele. Murillio și-a tras montura de pe drum și a călărit spre el.

Bătrânul observă apropierea lui și se opri.

Era îmbrăcat în zdrențe, dar escrocul pe care îl purta părea nou, proaspăt uns și lustruit. Ochii îi erau mânjiți cu cataractă de prea mulți ani în lumina strălucitoare a soarelui și miji, precaut și nervos, în timp ce Murillio se ridică și se așeza la loc în șa.

— Bună, păstor bun.

I-a răspuns un semn scurt din cap.

'Caut pe cineva...'

— Nimeni în afară de mine aici, răspunse bătrânul, acționând întrerupătorul din fața lui.

„Asta a fost acum câteva săptămâni. Un băiat tânăr, aici sus, strângând bălegar, poate.

— Îi scoatem din oraș.

Furtivitatea era prost deghizată. Bătrânul și-a lins buzele, a schimbat muștele care nu erau acolo. Erau secrete aici, îşi dădu seama Murillio. A descălecat. — Știi de acesta, spuse el. 'Cinci ani. A fost rănit, posibil inconștient.

Păstorul se dădu înapoi când se apropia, ridicând pe jumătate escrocul. — Ce trebuia să fac? el a cerut. „Cei care vin aici, nu au nimic. Ei trăiesc pe străzi. Ei vând bălegarul cu câțiva arami. Nu am primit ajutor aici, doar lucrăm pentru altcineva. Ne facem foame în fiecare iarnă – ce trebuia să fac?

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat, spuse Murillio. — Fă asta și poate că voi pleca, să te las în pace. Dar ești un mincinos rău, bătrâne, și dacă încerci din nou, s-ar putea să mă enervez.

— Nu eram siguri că va trăi – a fost bătut aproape de moarte, domnule. Ar muri dacă nu l-am fi găsit și nu l-am fi avut grijă de el.

'Și apoi?'

— L-am vândut. E destul de greu, să ne hrănim...

'La care? Unde este el?'

— Minele de fier. Holdings Eldra, la vest de aici.

Murillio simți că un fior îi cuprinse inima. „Un băiețel de cinci ani...”

Alunițe, le spun. Sau... așa am auzit.

S-a întors la cal. S-a ridicat în şa şi a tras brusc fiara. S-a întors greu la drum.

La o mie de pași, calul a aruncat un pantof.

Bouul a mers greoi în pasul unei fiare pentru care timpul nu avea sens, și poate că în acest sens era într-adevăr înțelept. Mergând pe lângă ea, bărbatul cu trunchiul își zvâcnea din când în când flancul, dar asta era obișnuință, nu urgență. Încărcătura de piele împletită nu era o povară deosebit de grea și, dacă căruțarul cronometra lucrurile bine, de ce, s-ar putea să-și facă singur o masă în tabără înainte de lunga călătorie de întoarcere în oraș. Cel puțin până atunci ziua s-ar fi terminat în mare parte și aerul s-ar fi răcit. În căldura asta, nici omul, nici fiara nu se grăbea.

Așadar, deloc surprinzător că singuraticul călător pe jos i-a ajuns din urmă înainte de prea mult timp, iar după o scurtă conversație - câteva cuvinte pe fiecare parte a zgomotului de monede - încărcătura căruțului a devenit mai grea, dar încă insuficientă pentru a forța un geamăt dinspre bou. Aceasta a fost, până la urmă, sarcina vieții sale, însăși definiția existenței sale. Într-adevăr, nu-și amintea că a fost vreodată liber, că a mers vreodată fără să târască ceva în spate sau de reverberația nesfârșită din oase, în timp ce roțile zbârneau pe pavaj, alunecând în și ieșind din șanțurile uzate din piatră.

Clipi languide, furtuna muștelor care dansau în căldură, zvâcnind coada și pete de sânge pe sticlă și trăgând ceva dintr-un loc în altul. Și lângă ea, ochi miji roșii, o furtună de muște care dansează, pete de sânge ici și colo de la muschi și altele, și ducând ceva dintr-un loc în altul. Bou și șofer, vieți paralele prin ani fără sens. O variantă singulară, acum, bărbatul care stătea cu picioarele atârnând de cărucior, cizmele lui uzate și veziculele curgând și vârtejul întunecat din ochi care nu era pentru niciunul dintre ei și nicio treabă a lor în afară de asta.

Trăsura împodobită, lăcuită, cu arcuri de frunze, care a bubuit pe lângă ei la o legă de lagăr, avea ferestrele închise împotriva căldurii și a prafului.

Bărbatul din spate îi urmărise apropiindu-se. Căruciorul îl privi trecând. Bouul l-a văzut îndepărtându-se în fața lui într-un ritm constant pe care nu l-ar putea egala niciodată, chiar dacă și-ar fi dorit, ceea ce nu a făcut-o.

Snell nu era nebunul nimănui, iar când mingea de sfoară multicoloră legată s-a rostogolit aproape de uşă, iar Hinty s-a uitat la ea, aşteptându-se la întoarcerea miraculoasă la mâinile ei pline şi murdare, de ce, îi obligă Snell – şi de îndată ce ajunse la uşă, a sărit afară și a plecat.

A auzit strigătul lui Bellam, dar Snell a avut un avans bun și, în plus, idiotul prost n-ar fi lăsat pur și simplu în urmă, nu-i așa? Nu, Snell și-a reușit să scape, oricât de ușoară, pentru că era deștept și ticăloșii îl puteau amenința tot timpul, dar a câștigat până la urmă, a câștigat întoţdeauna – dovadă a inteligenței sale.

În sus pe stradă, într-o alee, sub gardul spart, peste curtea îngustă — pui se împrăștiau din calea lui — și mai departe până la țarcuri de iepuri stivuite, peste gardul următor, în Twisty Alley, douăzeci de pași în sus și apoi la stânga, în pistă noroioasă pe unde se scurgea o conductă de canalizare. Nimeni nu ar merge pe acest pasaj ciupit, cu duhoarea și toate celelalte, dar el a făcut-o, pisindu-se prin mocasinii uzați, și apoi a ieșit pe strada Purse și libertate.

Mai bine dacă i-ar fi furat rădăcinile pentru a le vinde. Mai bine dacă ar fi avut totuși depozitul de monede. Acum, nu avea nimic. Dar nimeni nu l-ar prinde acum. Erau câțiva băieți mai mari cu legături cu gașca care lucra în Worrytown, ridicând tot ce puteau din vagoanele comerciale care se înghesuiau prin ele. Dacă Snell ar putea ajunge acolo, ar fi în afara orașului, nu-i așa? Ar putea să vâneze pentru totdeauna și să nu-l găsească.

Și se putea îmbogăți. El ar putea să urce în rânduri și să devină un lider de haită. Oamenii s-ar speria de el, chiar îngroziți. Negustorii l-ar plăti doar pentru a nu-i jefui. Și ar cumpăra o proprietate și ar angaja asasini pentru a-i ucide pe Bellam Nom și Stonny Menackis și Murillio. El ar cumpăra datoriile părinților săi și i -ar fi pus să *-l plătească în* fiecare lună – nu ar fi ceva? Ar fi perfect. Și pe surorile lui le-ar putea proxenetiza și, în cele din urmă, ar avea destui bani să cumpere un fel de titlu, să intre în Consiliu și să se autoproclame rege al Darujhistanului, iar el ar ordona să construiască o nouă spânzurătoare și să-i execute pe toți cei care au făcut-o. el greșit.

S-a repezit printre mulțimi, cu gândurile la o lume departe, un viitor departe, dar aproape la îndemână.

Picioarele i-au fost tăiate de sub el și a căzut greu: șoc amorțitor de la un umăr și șold. Bellam Nom stătea deasupra lui, respirând greu, dar rânjind. — Bună încercare, spuse el.

— Mew și Hinty! I-ai lăsat...

— Închis, da. Asta m-a încetinit. Și se întinse, îl apucă de brațul lui Snell și îl strânse în picioare, răsucindu-se suficient de tare încât să-l facă să țipe de durere.

Bellam l-a târât pe Snell înapoi pe drumul în care venise.

— O să te omor într-o zi, spuse Snell, apoi tresări când Bellam îi strânse brațul.

— Pe asta se bazează oamenii ca tine, nu-i așa?

'Ce?'

— Că niciunul dintre noi nu este la fel de urât ca tine. Că vom avea necazuri, să zicem, să te jupuim de viu. Sau să-ți spargă rotula. Scotându-ți ochii. Vrei să mă omori? Bine, doar nu fi surprins dacă ajung mai întâi la tine, Snell.

— Nu poți ucide...

'Nu pot? De ce nu? Se pare că crezi că poți, oricând vrei, oricând se ivește ocazia. Ei bine, nu sunt Stonny Menackis. Nici eu nu sunt Murillio. Ei sunt. . oameni civilizati. Nu, Snell, sunt mai mult ca tine, doar că sunt mai bătrân și mai bun la asta.

— Dacă mi-ai făcut ceva, Murillio ar trebui să meargă după tine. După cum spui, el nu este ca noi. Sau Stonny. Ea te-ar tăia în bucăți. Da, ar fi Stonny, odată ce tata i-a cerut-o, și el ar fi făcut-o.

— Faci o mare presupunere, Snell.

'Ce?'

— Că și-ar fi dat seama vreodată că sunt eu.

— Îi voi avertiza — de îndată ce se întorc — îi voi avertiza despre tine...

— Înainte sau după ce îți faci mărturisirea? Despre ce i-ai făcut sărmanei Harllo?

'A fost diferit! N-am făcut nimic intenționat...

— L-ai rănit, probabil l-ai ucis și i-ai lăsat trupul pentru păsări. Ai ținut totul secret, Snell. Hood știe, dacă l-aș întreba destul de frumos, tatăl tău s-ar putea să te predea mie și ție s-ar putea să-ți dea bine.

Snell nu spuse nimic. Acum era o adevărată teroare în interiorul lui. Atât de multă groază, încât l-a umplut, i s-a revărsat prin pori și a ieșit dintre picioare. Acest Bellam

era un monstru. Nu a simțit nimic pentru nimeni. El a vrut doar să-l rănească pe Snell. Un monstru. Un demon răutăcios, da, un demon. Bellam era tot ce era în neregulă. . cu. . Tot.

— Voi fi bine, scânci Snell. 'Vei vedea. Voi face bine, totul.

Dar acestea erau minciuni și amândoi știau asta. Snell era ceea ce era, și nici o cantitate de îmbrățișări și strângeri nu ar schimba asta. Stătea acolo, în minte, parcă ar spune: *suntem în lumea ta. Mai mulți dintre noi decât vă imaginați. Dacă ai ști câți dintre noi suntem, ai fi foarte, foarte speriat. Noi suntem aici. Acum, ce ai de gând să faci cu noi?* Snell era ceea ce era, da, la fel și Bellam Nom.

Când a fost târât înăuntru prin ușa îngustă a unui magazin nedescris de la capătul apropiat al Aleii Twisty, Snell a dat brusc înapoi - cunoștea acest loc. El stia-

— Ce ai acolo, Bellam?

— Unul proaspăt, Goruss, și-l voi lăsa să meargă ieftin.

' *Stai!* țipă Snell, apoi o mână grea i s-a prins pe gură și a fost tras în întuneric, simțind miros de transpirație, simțind o suflare pe obraz în timp ce căpcăunul pe nume Goruss se aplecă aproape.

— Un țipător, nu?

— Un mic rahat urât, de fapt.

„Vom lucra cu acel „im" exterior.

'Nu acesta. Și-ar înjunghia mama doar pentru a vedea cum curge sângele. — Probabil că a lăsat o dâră de animale mici torturate lungi de zece leghe, îngropate în mici gropi în fiecare curte din spate a cartierului. Acesta este unul dintre acestea, Goruss.

— Optsprezece argint?

— Așchii?

— Da.

'În regulă.'

Snell s-a zvârlit în timp ce a fost dus într-o cameră din spate, apoi a coborât treptele și într-o pivniță neluminată care mirosea a noroi îmbibat de piș. A fost legat și aruncat într-o cușcă joasă de fier. Goruss urcă apoi din nou scările, lăsându-l pe Snell singur.

În camera din față, Goruss se așeză vizavi de Bellam. — Ale, nepotule?

— Prea devreme pentru mine, unchiule.

— Cât timp vrei să-l țin în brațe?

— Destul de lungă ca să-i scapi totul din el. Îl vreau atât de speriat încât să spargă înăuntru.

— Atunci dă-i o noapte. Suficient pentru a trece prin toate terorile lui, dar nu atât de mult se amorțește. La naiba, nepotule, nu am de-a face cu nimeni sub, o, cincisprezece ani, și facem interviuri și observări atente, și doar cei complet fără speranță sunt trimiși pe băncile de vâsle. Și chiar și atunci, ei sunt plătiți, hrăniți și s-au deconectat după cinci ani - și cei mai mulți dintre ei fac bine după aceea.

— Mă îndoiesc că Snell știe ceva din astea, unchiule. Doar că copiii sunt târâți în acest magazin și nu mai ies înapoi.

— Trebuie să arate așa.

Bellam a zâmbit. — O, da, unchiule, da.

— Nu l-am văzut de câteva zile.

Barathol doar dădu din cap, apoi se îndreptă spre butoiul cu apă pentru a-și spăla murdăria de pe antebrațe și mâini. Chaur stătea pe o ladă din apropiere, mâncând niște fructe locale cu coajă galbenă și interior roz, cărnoase. Sucul i se prelingea pe bărbia mișcă.

Scillara îi aruncă un zâmbet strălucitor în timp ce rătăci în camera din față. Aerul mirosea fragil și acru, așa cum se întâmplă la fierărie, și acum se gândi că, din acest moment, parfumul îi va însoți fiecare amintire despre Barathol, acest om mare cu ochi blânzi. — A mai avut probleme cu Breslele? ea a intrebat.

Se usucă și aruncă cârpa într-o parte. — Îi fac greu, dar mă așteptam la asta. Supraviețuim.

— Deci văd. A lovit cu piciorul într-un morman de tije de fier. 'Comandă nouă?'

— Săbii. Sosirea garnizoanei ambasadei Malazan a declanșat un nou mod în rândul nobililor. Sabii lungi imperiale. Le-a dat probleme majorității fierarilor locali de săbii. El a ridicat din umeri. — Nu eu, desigur.

Scillara s-a așezat pe scaunul singur și a început să-și zgârie pipa. — Ce este atât de special la săbiile lungi Malazan?

— Chiar opusul, de fapt. Producătorii locali nu au înțeles că trebuie să facă inginerie inversă pentru a le face corect.

— Inginerie inversă?

„Concepția și fabricarea de bază a sabiei lungi Malazan este inițial Untan, de pe continentul imperial. Cu trei secole, cel puțin, poate mai vechi. Imperiul folosește în continuare turnătoriile Untan și sunt un grup conservator.

— Ei bine, dacă blestematele fac ceea ce ar trebui să facă, de ce să facă schimbări?

— Asta pare să fie gândul, da. Localnicii au înnebunit îndoind și repliând, încercând să surprindă acea soliditate aspră, dar fierarii Untan au obiceiul să lucreze fierul nu suficient de fierbinte. Este, de asemenea, fier roșu pe care îl folosesc — Dealurile Untan sunt putrede cu el, deși este rar peste tot în altă parte. El făcu o pauză, privind cum ea își aprindea pipa. — Acest lucru nu poate fi de vreun interes pentru tine, Scillara.

— Nu chiar, dar îmi place sunetul vocii tale. Și își ridică privirea spre el prin fum, cu ochii pe jumătate acoperiți.

— Oricum, pot face copii decente și cuvântul s-a stins. În cele din urmă, un fierar de săbii va rezolva lucrurile, dar până atunci voi avea o mulțime de clienți mulțumiți și nici măcar să mă subcut nu va fi prea dăunător.

— Bine, spuse ea.

A studiat-o o clipă, apoi a spus: — Deci, Cutter a dispărut, nu-i așa?

— Nu știu despre asta. Numai că nu l-am văzut de câteva zile.

'Esti ingrijorat?'

S-a gândit la asta, apoi s-a mai gândit: „Barathol, nu ăsta a fost motivul meu pentru a te vizita. Nu căutam pe cineva în care să atace de parcă Cut shy;ter ar fi fost răpit sau așa ceva. Sunt aici pentru că am vrut să te văd. Sunt singur - oh, nu vreau să spun că oricine va face, atunci când spun asta. Am vrut doar să te văd, asta-i tot.

După o clipă, a ridicat din umeri și a întins mâinile. 'Iată-mă aici.'

— N-o să-ți fie ușor, nu-i așa?

— Scillara, uită-te la mine. Te rog, uite. Cu grija. Ești prea rapid pentru mine. Cutter, acel istoric, chiar și acel Bridgeburner, îi lași pe toți să se învârtească în urma ta. Având în vedere alegerea mea, aș prefera să trec prin restul vieții sub observația tuturor. Nu mă interesează drama, nici măcar entuziasm.'

Ea și-a întins picioarele. — Și tu crezi că sunt?

„Este viața de care ești plin”. Barathol se încruntă și apoi clătină din cap. — Nu mă pricep prea bine să spun ce vreau să spun, nu?

'Continua sa incerci.'

'Tu poți să fi. . copleșitor.'

'Tipic, pune puțină grăsime și dintr-o dată sunt prea mult pentru el.'

— Nu ești gras și știi asta. Ai formă, ezită el.

S-a gândit să râdă, a hotărât că s-ar putea să iasă prea evident dureros, ceea ce l-ar face să se simtă și mai rău. În plus, comentariul ei fusese puțin mai mult decât o direcție greșită disperată – ea slăbise cea mai mare parte din greutatea pe care o îngrășase în timpul sarcinii. — Barathol, nu ți-a trecut prin minte că poate sunt așa cum sunt, pentru că în spatele tuturor nu e nimic altceva?

Încruntarea lui s-a adâncit.

Chaur s-a lăsat jos din ladă și a venit. El a bătut-o pe cap cu o mână lipicioasă și apoi a plecat grăbit în curte.

— Dar ai trăit atât de multe.

— Și nu ai făcut-o? Zei de mai jos, ați fost ofițer în Lamele Roșii. Ce ai făcut în Aren...

— Doar eu am evitat o mizerie, Scillara. Ca de obicei.'

— Despre ce vorbim aici?

Ochii i se fereau. 'Nu sunt sigur. Presupun, acum că Cutter te-a părăsit. .'

„Și Duiker e prea bătrân, iar Picker este o femeie și asta e distractiv, dar nu grav – pentru mine, cel puțin – m-am trezit în nevoie de alt bărbat. Chaur e un copil, în capul lui, adică. Plecând. . tu.'

Sarcasmul aspru al vocii ei îl ustură și aproape că se dădu înapoi. — De unde stau eu, spuse el.

— Ei bine, spuse ea oftând, probabil că este ceea ce merit, de fapt. am fost un pic. . liber. rătăcitor. Caut, încercând, nu găsesc, încercând din nou. Și din nou. De unde stai tu, da, pot să văd asta.

„Nimic din toate astea nu ar conta pentru mine”, a spus apoi Barathol. — Numai că, ei bine, nu vreau să fiu doar un alt bărbat rămas în urma ta.

— Nu e de mirare că ți-ai dedicat viața fabricării de arme și armuri. Problema este că faci asta pentru toți ceilalți.

Nu a spus nimic. Pur și simplu o privea, așa cum, își dădu ea seama, făcea de ceva vreme. Deodată, Scillara s-a simțit inconfortabil. Ea trase cu putere de pipa. — Barathol, ai nevoie de o armură proprie.

Și a dat din cap. 'Înțeleg.'

„Nu voi face promisiuni pe care nu le pot respecta. Totuși, s-ar putea ca rătăcirea mea să se apropie de sfârșit. Oamenii ca noi, care ne petrec tot timpul căutând, ei bine, chiar și atunci când *găsim* , de obicei nu ne dăm seama, până când nu este prea târziu.

— Cutter.

Ea își miji ochii spre el. — Nu mai avea loc în inima lui, Barathol. Nu pentru mine, nu pentru nimeni.

— Deci, doar se ascunde acum?

— În mai multe feluri, bănuiesc.

— Dar ți-a frânt inima, Scillara.

— El are? Ea se gândi. — Poate că a făcut-o. Poate că eu sunt cel care are nevoie de armură. Ea pufni. — Mă pune în locul meu, nu-i așa? Și ea s-a ridicat.

Barathol a început. 'Unde te duci?'

'Ce? Nu știu. Undeva. Nicăieri. Conteaza?'

'Așteptа.' S-a apropiat mai mult. — Ascultă-mă, Scillara. Și apoi a tăcut, pe față un război de sentimente încercând să găsească cuvinte. După o clipă, încruntarea lui s-a adâncit. — Ieri, dacă Cutter tocmai ar fi intrat aici să salută, l-aș fi luat de gât. Hood, probabil că l-aș fi bătut în stare de inconștiență și l-aș fi legat pe scaunul ăla. Unde ar sta el – până când treci tu pe aici.

'Ieri.'

— Când credeam că nu am nicio şansă.

Avea propriile probleme în a găsi cuvinte. 'Si acum?'

'Cred. . Tocmai mi-am pus niște armuri.

'Soldatul. . nu se pensionează.'

— Ei bine, eu sunt bărbat și un bărbat nu învață niciodată.

Ea zâmbi. — E destul de adevărat.

Apoi ea s-a aplecat aproape, iar în timp ce el și-a ridicat încet brațele pentru a o îmbrățișa, aproape că și-a închis ochii - toată acea ușurare, toată acea anticipare a plăcerii, chiar și bucurie - și mâinile i-au prins brațele de sus și a fost împinsă. dintr-o dată într-o parte. Surprinsă, ea se întoarse pentru a vedea o echipă de Gărzi Orașului înghesuindu-se în prag.

Ofițerul din frunte a avut decența să pară stânjenit.

— Barathol Mekhar? Din ordinul orașului, această fierărie este acum închisă temporar și mă tem că trebuie să vă iau în custodie.

— Taxa?

„Produs de Breasla Smithilor. Încălcarea eliminării corespunzătoare a deșeurilor. Este o acuzație serioasă, mă tem. Ai putea să-ți pierzi afacerea.

— Nu înțeleg, spuse Barathol. „Folosesc canalele de canalizare – nu vărs nimic...”

— Canalul de scurgere comun, da, dar ar trebui să utilizați canalul de scurgere industrial, care trece lângă canalul comun.

„Este prima dată când aud de așa ceva”

— Ei bine, spuse o voce din spatele gardienilor, dacă ai fi membru al Breslei, ai ști totul despre asta, nu-i așa?

Era o femeie care vorbea, dar Scillara nu putea să vadă dincolo de bărbații din prag.

Barathol ridică mâinile. „Foarte bine, sunt bucuros să mă conformez. Voi instala conductele potrivite...

„Puteți face acest lucru”, a spus ofițerul, „odată ce acuzațiile sunt judecate corect, amenzile plătite și așa mai departe. Între timp, această unitate trebuie să fie închisă. Supapele de gaz trebuie sigilate. Materiale și unelte confiscate.

'Înțeleg. Atunci lasă-mă să fac niște aranjamente pentru ajutorul meu, unde să stau și...

— Îmi pare rău, întrerupse ofiţerul, dar acuzaţia este împotriva dumneavoastră şi a ucenicului dumneavoastră.

— Nu tocmai, spuse femeia nevăzută. — Fierarul nu poate avea un ucenic decât dacă este membru al Breslei. Cei doi se înțeleg pentru a submina Breasla.

Expresia ofițerului se strânse. — După cum a spus ea, da. Nu sunt aici să vorbesc în limbajul unui avocat. Fac arestarea și las pe unul dintre paznicii mei să fie prea timid; văd dezafectarea unității de către un echipaj calificat.

— O clipă, spuse Barathol. — Îl arestezi pe Chaur?

— Acesta este numele ucenicului tău?

— El nu este ucenicul meu. E un nebun...

— Așadar, puțin mai mult decât un sclav, se răsti oficialul nevăzut al Breslei. — Ar fi încălcat o lege mult mai serioasă, cred.

Scillara a privit cum doi bărbați mergeau în curte și s-au întors cu un Chaur cu ochii mari și scâncitor. Barathol a încercat să-l consoleze, dar paznicii au intervenit între ei, iar ofițerul i-a avertizat că, deși nu voia să folosească cătușe, ar face-o dacă este necesar. Deci, dacă toată lumea ar putea să rămână calmă și strânsă, ar putea pleca de aici ca niște oameni civilizați. Barathol a întrebat dreptul său de a angaja un avocat și ofițerul a răspuns că, deși nu era un drept ca atare, era într-adevăr un privilegiu pe care Barathol îl putea exercita, presupunând că și-ar putea permite unul.

În acel moment, Scillara a luat cuvântul și a spus: „Îți voi găsi unul, Barathol”.

O sclipire de ușurare și de recunoștință în ochii lui, înlocuită aproape imediat de suferința față de soarta lui

Chaur, care acum urlă și își smulgea brațele de fiecare dată când un gardian încerca să-l apuce.

— Lasă-l în pace, spuse Barathol. — Îl va urmări destul de pașnic – doar nu-l apuca.

Și apoi echipa, cu excepția unuia, au plecat cu toții împreună cu prizonierii lor. Scillara a căzut în spatele lor și, în cele din urmă, l-a văzut pe oficialul Breslei, o femeie destul de impunătoare a cărei demnitate a fost afectată de zâmbetul mulțumit de sine de pe față.

Când Scillara a trecut în spatele femeii, ea a prins împletitura ei și a tras brusc în jos.

'Au!' Femeia se răsuci, cu expresia sălbatică.

— Îmi pare rău, spuse Scillara. — Trebuie să fi prins brățara mea.

Și în timp ce Scillara continua pe stradă, a auzit de la ofițerul de echipă: „Nu poartă nicio brățară".

Femeia Breslei șuieră și spuse: „O vreau pe ea..."

Și apoi Scillara a dat colțul. Ea nu se aștepta ca ofițerul să trimită pe cineva în urmărire. Bărbatul își făcea treaba și nu avea niciun interes să complice lucrurile.

— Și iată-mă, mormăi ea pe sub răsuflarea ei, pe cale să prind un bărbat foarte bun în pânza mea răvășită. Sperând — rugându-mă — că el va fi cel care să-mi dezlege viața. Ea pufni. 'Doar norocul meu.'

De la superstiții de rang până la tratate academice, nenumărate generații au căutat să înțeleagă cei dintre ei ale căror minți au rămas nedezvoltate, copilărești sau, într-adevăr, aparent prinse într-o altă lume. Posesiune de Dumnezeu și demoni, suflete furate, nenumărate dezechilibre chimice și umoruri neplăcute, răni suferite la naștere sau chiar înainte; lovituri în cap în copilărie; febra si asa mai departe. Ceea ce nu s-ar putea realiza niciodată, desigur (cu excepția ritualurilor elaborate și periculoase de mers spiritual); a fost să se aventureze în mintea unui astfel de suferit.

Ar fi ușor să ne asumăm o lume interioară de sentimente simple, necunoscute înspăimântătoare și miasma nesfârșită a confuziei. Sau vreun demon necorporal s-a ghemuit asupra fiecărui gând, zdrobind viața din el, sufocând orice trecere posibilă către conștientizare. Asemenea presupuneri, desigur, nu sunt decât presupuneri, bazate doar pe observația exterioară: luarea în considerare atentă a ochilor aparent gol și a zâmbetelor stupide, comportament repetitiv și temeri nefondate.

Țineți strâns, deci, această mână, în această călătorie de moment în mintea lui Chaur.

Lumea la care a fost martor era un loc de obiecte, unele în mișcare, altele care nu se mișcau niciodată, iar altele care erau nemișcate, dar puteau fi mișcate dacă cineva voia. Aceste trei tipuri nu erau neapărat fixe și știa bine că lucrurile care păreau destinate imobilității se puteau trezi brusc, vii, în mișcare explozivă. În interiorul său, Chaur poseda aprehensiuni față de toate trei, în forme mereu schimbătoare. Era dragoste, un obiect adânc înrădăcinat, din care venea căldură, bucurie și un sentiment de bunăstare perfectă. Ar putea, ocazional, să întindă mâna pentru a primi pe altcineva - pe cineva sau ceva din exterior - dar, în cele din urmă, asta nu a fost necesar. Dragostea era în el, lumea ei, și putea merge acolo oricând dorea. Acest lucru s-a exprimat într-un zâmbet destul de visător, o expresie dezactivată de tot ce este din exterior.

Oricât de puternică era, dragostea era vulnerabilă. Ar putea fi rănit, împuns în durere în recul. Când s-a întâmplat acest lucru, un alt obiect a fost trezit. Ar putea fi numită *ură* , dar suprafața sa era pătată de frică și furie. Acest obiect era fixat la fel de adânc în sufletul lui ca și dragostea și cei doi aveau nevoie unul de celălalt chiar dacă relația lor era încordată, încordată. Impinsă în viață de durerea iubirii, ura a deschis ochii care nu puteau decât să privească în afară - niciodată către sine, niciodată chiar către identitatea cunoscută sub numele de Chaur. Ura a aprins într-o singură direcție – spre lumea exterioară cu obiectele ei, unele în mișcare, altele nu, altele care ar putea face oricare, trecând de la una la alta și înapoi din nou.

Ura ar putea, dacă trebuie, să folosească corpul lui Chaur. În lovitură, într-o reordonare frenetică a lumii. Pentru a-l aduce înapoi în forma potrivită, pentru a forța încetarea a ceea ce i-a cauzat dragostea durerea.

Toate acestea depindeau de observație, dar o astfel de observație nu se baza prea mult pe ceea ce a văzut, a auzit, a mirosit, a atins sau a gustat. Viziunea secretă a urii era mult mai clară – vedea culori care nu existau pentru alții, iar acele culori erau, la nivel instinctiv, enciclopedice. Văzându-i, ura știa *totul* . Știa, într-adevăr, cu mult dincolo de ceea ce ar putea realiza o minte normală.

A fost aceasta puțin mai mult decât o sensibilitate deosebită la comunicarea nonverbală? Nu-l întreba pe Chaur. El este, până la urmă, în propria lui lume.

Obiectul lui numit ura avea ceva legat de sânge. Nuanța sa, felul în care curgea, felul în care mirosea și gustă, iar acesta era un adevăr bizar: ura lui *iubea* sângele. A o vedea, a te cufunda în ea, însemna să simți bucurie, căldură și mulțumire.

Gărzile care flancau Chaur, mergând în largul lor și cu gânduri modeste ale lor, nu aveau nicio bănuială de tot ce se învârtea în mintea aparent simplă a prizonierului lor. Cine mergea, cu membrele slăbite și legănându-se acum, când tensiunea naturală care legase gâtul și umerii uriașului om s-a slăbit - în mod clar, oafa uitase toate necazurile în care se afla, uitase că toți mergeau spre o închisoare, că în curând Chaur avea să se poată găsi într-o cușcă de bare de fier negru neclintit. Toți acei pereți groși care înconjoară creierul nebunului erau în mod clar la loc.

Nu merită o a doua privire.

Și așa nu era nimeni care să vadă ochii plini de ură uitându-se prin fiecare crăpătură, fiecare gaură de crimă, fiecare fantă de săgeată - o mie, zece mii de ochi strălucitori, văzând totul, zvâcnirea frenetică în timp ce obiectele imobile erau observate, măsurate și apoi aruncate. ; întrucât altele au fost considerate potențial utile ca lucruri care, deși nemișcate, puteau fi făcute să se miște. Văzând totul, da, absorbind și procesând la viteze care l-ar uimi pe unul de inteligență normală - pentru că acesta era ceva diferit, ceva străin, ceva aproape perfect în felul său, după propriile reguli, prin toate forțele pe care le putea aduna, adăposti, și apoi, când timpul a fost potrivit, dezlănțuiți-vă într-o lume cât se poate de nebănuitoare.

Cele simple nu sunt simple. Cele rupte nu sunt rupte. Sunt rearanjate. Oricine? Astfel de judecăți sunt lipsite de relevanță. La urma urmei, imaginați-vă o lume în care, practic, fiecare minte este mai simplă decât își imaginează ea însăși că este sau este atât de complet distrusă încât ea însăși nu este conștientă de propria sa disfuncție masivă și uluitoare. Într-o astfel de lume, viața continuă, iar nebunia înflorește. Prostia se repetă. Comportamentele distrug și distrug din nou, și din nou, totuși rămân impermeabile la iluminare. Crimele împotriva umanității abundă și nici un victimizator nu poate înțelege că într-o zi devine victimă; nici un suflet crud nu înțelege că cruzimea livrată aduce cruzime răsplătită de zece ori. Este suficient să mănânci azi și să lași copiii de mâine să moară de foame. Bogăția promite vreodată protecție împotriva stricturilor unei lumi neplăcute și avariene și, totuși, nu reușește să-și țină acea

promisiune de fiecare dată, fie că este boala ucigașului, trădarea sau mulțimile devastatoare ale revoluției. Bogăția nu poate înțelege că însăși avariția de care se teme este propria sa creație, deșeul toxic al propriei sale glorioase exaltări. Imaginați-vă o astfel de lume, atunci - o, nu vă deranjați. Mai bine să-ți fie milă de bietul Chaur, prost.

Care, fără avertisment, a explodat în mișcare. Gândurile placide din craniile gardienilor s-au spulberat în uitare în timp ce pumnii s-au zdrobit, trimițând fiecare bărbat să zboare în lateral. În timp ce simțurile plictisite ale ceva nepotrivit trăgeau prima explozie de alarmă chimică prin cel mai apropiat dintre paznicii rămași, Chaur ajunse la el, îl ridică de brâu și de gât și îl aruncă pe un zid de piatră fericit imobil din dreapta. Ofițerul și ultimul paznic și-au început amândoi învârtirea pentru a se confrunta cu amenințarea încă necunoscută, iar Chaur, zâmbind, era acolo să-i întâmpine. Avea în mâna stângă - strâns de o ureche - o amforă grea, pe care o strânsese dintr-o taraba din stânga sa și a adus acest obiect pentru a se izbi de ofițer. Cioburile de lut, o ploaie de granule de granule și în mijlocul lor un corp mototolit. Ultimul gardian, trăgându-i cu o mână de sabie, cu gura deschisă pentru a începe un strigăt de alarmă, l-a văzut în ultimul său moment de conștient pe Chaur și zâmbetul său larg, în timp ce nebunul, cu un leagăn circular, și-a înfipt pumnul în partea laterală a bărbatului. cap, prăbușind cârma pe acea parte și trimițând capul în zbor. Într-un zgomot de sânge din ureche și templu, gardianul a căzut la pământ, viu, dar temporar nedorind să recunoască faptul.

Iar Chaur stătea acum în fața lui Barathol, cu ochi atât de mulțumiți și entuziasmați, încât fierarul nu putea decât să se uite înapoi, mut, îngrozit.

Gorlas Vidikas coborî din trăsură şi se opri pentru a-şi ajusta jambierele, observând cu o uşoară nemulţumire că i-au lăsat cutele discordante din trăsura transpirată, apoi ridică privirea în timp ce maistrul bolnav se zburda.

— Nobile domnule, icni el, despre plățile dobânzilor – am fost bolnav, după cum știți...

— Mori, prostule, se răsti Gorlas. — Nu sunt aici să discut problemele tale. Amândoi știm ce se va întâmpla în cazul în care nu împrumuți și amândoi știm – ar trebui să am încredere – că nu ești mult după această lume, ceea ce face ca întreaga problemă să fie irelevantă. Singura întrebare este dacă vei muri în patul tău sau vei ajunge să

fii aruncat pe spate. După o clipă, s-a apropiat și l-a plesnit pe bărbat pe spate, declanșând un nor de praf. — Întotdeauna ai coliba ta aici în tabără, nu? Vino acum, este timpul să discutăm despre alte chestiuni.

Maistrul clipi la el, cu toată acea milă jalnică desăvârșită de fiecare învins din întreaga lume. Mai bine, bineînțeles, decât strălucirea întunecată a răutății – proștii s-au grăbit să urăsc, odată ce și-au dat seama cum au fost păcăliți – nu, cel mai bine păstrează-l pe acesta, făcându -*mi toate* fețele alea de ajutor.

Gorlas a zâmbit. — Poți sta în noua ta casă minunată, prietene. Voi reține plățile dobânzilor, astfel încât să puteți părăsi această lume în pace și confort. Și o, nu a fost această favoare atât de extraordinară? Această concesie, acest sacrificiu grav, de ce, n-ar fi neglijent dacă acest idiot ar cădea în genunchi în semn de recunoștință abjectă, dar nu contează asta. O a doua lovitură pe spate, aceasta declanșând o criză de tuse din partea bătrânului.

Gorlas se duse la marginea gropii vaste și cercetă stupul plin de activitate de dedesubt. 'Totul e bine?'

Maistrul, după ce a scos o palmă plină de flegmă galbenă, s-a înălțat să stea cocoșat lângă el, ștergându-și o mână de un picior înțepenit al pantalonului. — Destul de bine, domnule, da, destul de bine într-adevăr.

Vedeți cum i s-a îmbunătățit starea de spirit? Fără îndoială mâncat de îngrijorare toată dimineața, bietul ticălos inutil. Ei bine, lumea avea nevoie de astfel de creaturi, nu-i așa? Să fac toată munca murdară și grea și apoi să mulțumesc oamenilor ca Gorlas pentru privilegiu. *Ești atât de binevenit, prostule, și vezi asta? Este zâmbetul meu de îngăduință. Se relaxează și se relaxează bine - este singurul lucru pe care îl ofer și care este cu adevărat gratuit.*

— Câte pierderi în această săptămână?

'Trei. Mediu, domnule, este normal. O aluniță într-o prăbușire, ceilalți au murit de boala feței cenușii. Acum avem noul filon în producție. Vrei să crezi, e fier roșu!

Sprâncenele lui Gorlas se ridică: — Fier roșu?

Un încuviințare rapidă, nerăbdătoare. — Prețul de două ori la jumătate de greutate, chestia aia. Se pare că există o cerere în creștere...

— Da, săbiile lungi Malazan după pofta tuturor. Ei bine, asta va fi mai ușor să comanzi unul, pentru că până acum doar un fierar avea priceperea să producă blestematele de arme. A scuturat din cap. — Lucruri urâte, dacă mă întrebi

pe mine. Curios este că nu avem fier roșu aici – nu până acum, adică – deci cum a făcut prostul copii atât de perfecte?

— Ei bine, nobile domnule, există o veche legendă despre cum se poate transforma fierul obișnuit în material roșu și, în plus, se poate face și ieftin. Poate că nu este doar o legendă.

Gorlas mormăi. Interesant. Imaginați-vă că aflați acel secret, că puteți lua fier obișnuit, aruncați ceva practic fără valoare și iese fier roșu, care valorează de patru ori prețul.
— Tocmai mi-ai dat o idee, murmură el. — Deși mă îndoiesc că fierarul va renunța la secret, nu, ar trebui să plătesc. Mult.'

— Poate un parteneriat, se aventură maistrul.

Gorlas se încruntă. Nu cerea sfaturi. Totuși, da, un parteneriat ar putea funcționa. Ceva ce auzise despre fierarul acela. . unele probleme de breaslă. Ei bine, se poate că Gorlas ar putea netezi toate astea, pentru o considerație. — Nu contează, spuse el, puțin prea tare, a fost doar o noțiune – am renunțat-o deja ca fiind prea complicată, prea dezordonată. Să uităm că am discutat vreodată despre asta.

'Da domnule.'

Dar maistrul arăta ciudat de gânditor? Ar putea fi necesar, reflectă Gorlas, pentru a grăbi moartea acestui prost.

De sus, pe drumul din spatele lor, se apropia căruța unui negustor.

Prost, într-adevăr. Alegese să-și poarte cizmele de călărie, dar lucrurile erau străvechi, uzate și părea că picioarele i se aplatizaseră de când le folosise ultima oară, iar acum avea vezicule enorme, al naibii de dureroase. Și așa, cu toate planurile sale de sosire stentoriană, impresionantă în tabără, plină de intenții dure și cu un vârf de fanfaș, pentru a fi apoi ameliorată de o mână de consilii de argint, un maistru ușurat trimițând un alergător să-l recupereze pe copilul neclintit. , Murillio s-a trezit pe spatele unui cărucior șocat, acoperit de praf și transpirat în mijlocul unui nor de muște.

Ei bine, ar trebui să facă tot ce e mai bun din asta, nu-i așa? În timp ce boul s-a oprit în vârful liniei crestei, bătrânul mergând încet ca un melc spre locul în care stătea maistrul omonim lângă un nobil elegant – acum amândoi privind în drumul lor – Murillio s-a liniștit, tresărind la

durerea care îi năpădea. picioarele, gândindu-se cu teamă la mersul lung înapoi în oraș, cu mâna ținând-o pe cea mică a lui Harllo, cu întunericul urcându-se din șanțuri pe ambele părți - o plimbare lungă, lungă într-adevăr, și cum s-ar descurca, adevărul să fie. spus, dincolo de el.

Soldații știau despre vezicule, nu-i așa? Și bărbați și femei care au muncit din greu pentru a-și câștiga existența. Pentru alții, suferința li se părea banală, o iritare minoră - și, când au fost ani între acest moment și ultima oară când cineva a suferit de ele, era ușor să uite, să respingi în mod întâmplător cât de debilitante erau cu adevărat.

Piele brută s-a frecat de fiecare ca o sticlă șlefuită în timp ce își așeza greutatea înapoi. Totuși, n-ar fi util să zâcâie, așa că, adunându-și toată voința, Murillio a mers, pas cu grijă, până acolo unde maistrul și nobilul stăteau discutând lucrurile cu căruciorul. Pe măsură ce se apropia, privirea i se îngustă pe cel înalt născut, un indiciu de recunoaștere. . dar unde? Când?

Căruciorul îi fusese spus de către maistru de unde să ia proviziile și a plecat, făcând un semn trecător din cap către Murillio.

Maistrul miji curios și, în timp ce Murillio se ridică în fața lor, scuipă într-o parte și spuse: „Arăți pierdut, domnule. Dacă ai moneda, poți să cumperi un loc la masa muncitorilor — este o plată simplă, dar suficient de umplută, deși nu servim decât bere slabă. A lătrat în râs. — Nu suntem un han pe marginea drumului, nu?

Murillio se gândise mult cum va aborda asta. Dar nu se așteptase la un blestemat de nobil în această scenă specială și ceva i-a șoptit că ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă negociere, încheiată prin plata de două ori mai mare decât pentru un băiat de cinci ani, s-ar putea transforma acum periculos de complicat. Sunteți maistrul lagărului, domnule? întrebă el, după o jumătate de plecăciune cu respect față de nobil. La răspunsul din cap, Murillio a continuat: „Foarte bine. Sunt aici în căutarea unui băiat tânăr, pe nume Harllo, care a fost vândut în tabără cu câteva săptămâni în urmă. Ridică repede o mână înmănușată. — Nu, nu vreau să contest caracterul adecvat al acestui aranjament. Mai degrabă, aș dori să cumpăr libertatea băiatului și, așadar, să-l dau înapoi părinților săi, ăă, teribil de suferinzi.

— Acum? Maistrul privi spre nobil.

Da, Murillio s-a gândit că s-ar putea să-l cunoască pe acest tânăr.

— Tu ești cel pe nume Murillio, spuse nobilul, cu o strălucire ciudată în privire.

— Ai mai bine de mine...

'Se înțelege de la sine. Sunt investitorul principal al acestei operațiuni. Si eu sunt consilier. Gorlas Vidikas din Casa Vidikas.'

Murillio se înclină a doua oară, la fel de mult ca să-și ascundă nemulțumirea, cât și cu respectul cuvenit. — Domnule consilier Vidikas, este o plăcere să vă cunosc.

'Este? Mă îndoiesc foarte mult de asta. Mi-a luat câteva clipe să te plasez. Vezi tu, ai fost subliniat cu câțiva ani în urmă, la o sărbătoare imobiliară.

'Oh? Ei bine, a fost o vreme când am fost...

— Erai pe o listă, a intervenit Gorlas.

'O ce?'

— Un hobby al unui prieten de-al meu, deși mă îndoiesc că l-ar fi văzut ca pe un hobby. De fapt, dacă aș fi fost atât de neglijent încât să folosesc cuvântul ăsta, atunci când era vorba de lista lui, probabil că m-ar chema.

— Îmi pare rău, spuse Murillio, dar mă tem că nu știu despre ce vorbești. Un fel de listă, ai spus?

— Probabili conspiratori, spuse Gorlas cu un zâmbet slab, în uciderea lui Turban Orr, ca să nu mai vorbim de Ravyd Lim – sau a fost vreun alt Lim? Nu-mi amintesc acum, dar atunci, asta nu mai contează. Nu, Turban Orr și, desigur, sinuciderea suspectă a Lady Simtal – toate în aceeași noapte, în moșia ei. Am fost acolo, știai asta? L-am văzut pe Turban Orr asasinat cu ochii mei. Și acum zâmbea cu adevărat, ca și cum și-ar fi amintit ceva ce dădea valuri de nostalgie. Dar ochii lui erau duri, fixați ca niște vârfuri de sabie. — Prietenul meu, desigur, este Hanut Orr, iar lista este a lui.

— Îmi amintesc că am participat la sărbătoarea Simtal, spuse Murillio, iar în mintea lui retrăia acele momente după ce părăsea dormitorul Doamnei – lăsând-o cu mijloacele prin care să-și poată lua viața – și gândurile lui, atunci: a tot ceea ce se predase și ce ar putea însemna pentru viitorul său. E potrivit, deci, ca acum să se întoarcă să se ghemuiască la picioarele lui, ca un câine turbat cu colții dezgolit. — Vai, am ratat duelul...

— Nu a fost un duel, Murillio. Turban Orr a fost provocat. El a fost înființat. A fost asasinat, la vedere. Crimă, nu un duel, înțelegi măcar diferența?

Maistrul se uita înainte și înapoi între ei cu toată nedumerirea mută a unui bou.

— Da, domnule, dar, după cum am spus, nu am fost acolo să asist la eveniment...

— Atunci mă spui mincinos?

'Scuzați-mă?' Zeii de mai jos, trecuți zece ani și el s-ar fi descurcat cu o grație desăvârșită și cu o equanimitate batjocoritoare, iar tot ce era ciufulit ar fi netezit, anumite datorii acceptate, promisiunile de a onora acele datorii fără a avea nevoie nici măcar de o enunțare explicită. Au trecut zece ani și...

— Mă spui mincinos.

— Nu, nu-mi amintesc să fi făcut asta, domnule consilier. Dacă spui că Turban Orr a fost asasinat, așa să fie. Cât despre conspirarea mea oarecum pentru a face acest lucru, ei bine, aceasta este în sine o acuzație foarte periculoasă. Oh, știa unde duce asta. Știa de ceva vreme, de fapt. Totul era acolo în ochii lui Gorlas Vidikas – iar Murillio își amintea acum unde văzuse ultima dată acest om și auzise de el. Lui Gorlas îi plăcea să se dueleze. Îi plăcea să-și omoare adversarii. Da, el a participat la unul dintre duelurile acestui nenorocit și văzuse...

— Se pare, spuse Gorlas, că avem o provocare de onorat aici. A râs scurt. — Când ți-ai retras acuzația, ei bine, recunosc că am crezut că ești pe cale să-ți bagi coada între picioare și să pleci pe drum. Și poate te-aș fi lăsat să mergi la asta - este obsesia lui Hanut, până la urmă. Nu este al meu.'

Murillio nu spuse nimic, înțelegând cum se prinsese el însuși, maistrul fiind martor la faptul că cererea de duel venise de la el, nu de la Gorlas Vidikas. A mai înțeles că nu existase nicio șansă, deloc, ca Gorlas să-l fi lăsat să plece.

— Bineînțeles, continuă consilierul, nu am nicio intenție să-mi retrag acuzația – așa că fie acceptă-o, fie sună-mă, Murillio. Îmi amintesc vagi că ai fost considerat un duelist decent. El a scanat pista de fiecare parte. — Locul ăsta pare bine potrivit. Acum, un public destul de mizerabil, desigur, dar...

— Scuză-mă, întrerupse maistrul, dar e pe cale să sune clopoțelul de schimb al zilei. Echipajele pot avea o priveliște perfectă, cu voi doi pe linia crestei – dacă doriți.

Gorlas îi făcu cu ochiul lui Murillio, în timp ce el spuse:
— În orice caz, atunci vom aștepta.

Maistrul a coborât pe potecă în groapă, pentru a se asigura că căpitanilor echipajului li s-a spus ce se întâmplă. S-ar bucura de răsfăț după o zi lungă de muncă în tuneluri.

De îndată ce maistrul nu a putut să audă, Gorlas îi zâmbi lui Murillio. — Acum, despre ce ar trebui să mai vorbim, acum că nu avem nici un martor?

— Mulțumesc pentru invitație, spuse Murillio, strângând curelele mănușii. — Turban Orr nu merita o moarte onorabilă. Hanut este prietenul tău? Spune-mi, îți place să dormi cu vipere sau ești doar prost?

„Dacă a fost o încercare de a mă aduce la fierbere, a fost jalnic. Chiar crezi că nu cunosc toate trucurile care duc la un duel? Zei de jos, bătrâne. Cu toate acestea, sunt mulțumit de recunoașterea dvs. — Hanut va fi încântat să audă că suspiciunile lui erau exacte. Mai important, se va găsi îndatorat cu mine. Și apoi și-a înclinat capul. — Desigur, datoria va fi cu atât mai mare dacă te las să trăiești. Un duel până la răni - lăsându-ți soarta în mâinile lui Hanut. Da, ar fi perfect. Ei bine, Murillio, va fi rănitor?

— Dacă vrei, spuse Murillio.

— Îți ciupișesc cizmele?

'Nu.'

— Pari în disconfort, Murillio, sau sunt doar nervi?

Clopotele răsunară în groapa de dedesubt. Strigăte îndepărtate și din gurile tunelului strigau siluete murdare care păreau abia umane la această distanță. Alergătorii au alergat pe linii. Vestea ieșea.

— Oricum, ce înseamnă băiatul ăsta Harllo pentru tine?

Murillio aruncă o privire înapoi către Gorlas. — Te-ai căsătorit cu fiica lui Estraysian D'Arle, nu-i așa? S-a făcut foarte. . popular, în ultimul timp, nu-i așa? Vai, încep să înțeleg de ce... nu ești prea bărbat, nu-i așa, Gorlas?

Cu toată bravada anterioară a consilierului, a pălit în lumina târzii după-amiezii.

— Este îngrozitor, nu-i așa, continuă Murillio, cum fiecare detaliu sordid, oricât de privat și personal, părăsește atât de ușor lumea baricadată a celor născuți și a raselor ca niște semințe bătute de vânt printre noi toți oamenii de rând, noi născuți de jos. De ce, ce s-a întâmplat cu decența?

Răpirea și-a răpit afară din teacă și vârful s-a ridicat spre Murillio. — Scoate-ţi arma, bătrâne.

Krute de Talient păşi înăuntru. Îl văzu pe Rallick Nom stând lângă fereastră, dar era închisă cu obloane. Bărbatul ar putea la fel de bine să stea cu fața unui perete. Oh, era într-adevăr unul ciudat, mai străin acum decât fusese vreodată. Toată acea timiditate, tot acel sentiment de ceva

care este foarte mult. . gresit. In capul lui? Poate. Și acesta a fost un gând îngrijorător - că Rallick Nom ar putea să nu mai aibă dreptate,

— S-a confirmat, spuse Krute, punând jos sacul de pânză plin cu produse pentru cină. „Un contract dizolvat, unul nou acceptat. Pute a disperare, nu-i așa? Doamne, Seba chiar m-a sunat înapoi și asta e o invitație pe care niciun om sănătos nu ar refuza-o. Făcu o pauză, privindu-și prietenul, apoi spuse: „Deci poate că nu mă mai vezi prea mult de acum încolo. Din câte am adunat, acesta nou este destul de simplu, dar este genul care va zgudui sângele prețios.

— E acum? întrebă Rallick, fără expresie.

— Ascultă, spuse Krute, știind că își trăda nervii, n-aș putea spune nu, nu-i așa? E destul de bine să trăiești din moneda ta, dar asta e greu pentru mândria unui bărbat. Am șansa să mă întorc din nou în mijlocul lucrurilor. Am ocazia să merg din nou cu Breasla. Rallick, trebuie să o iau, înțelegi?

— Este atât de important pentru tine, Krute?

Krute dădu din cap.

— Atunci, spuse Rallick, ar fi bine să-ți părăsesc compania.

„Îmi pare rău pentru asta – este ființa mea. . care este cuvântul acela din nou?

— Compromis.

'Exact. Acum, dacă ai fi făcut mișcarea pe Seba, ei bine, nu am fi în această situație, nu-i așa? Asteptarea a fost atât de grea.

„Nu există planuri pentru a-l înlocui pe Seba Krafar”, a spus Rallick. „Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare fără să intenționat în această privință. Asta nu înseamnă că suntem neinteresați de breaslă. El a ezitat. — Krute, ascultă cu atenţie. Pot să-ți las niște monede — suficientă pentru o perioadă, în valoare de o jumătate de an, de fapt. Doar respinge invitația lui Seba — nu știi în ce te bagi...

'Si tu faci? Nu, Rallick, ideea este că, dacă nu știu, este pentru că am fost împins din toate lucrurile.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru asta.

— N-am nevoie de nici un rahat favorizant din partea ta, Rallick Nom. Sunteți cu toții secrete acum, nimic altceva decât secrete. Dar tu vei locui aici, cu mine, și vei mânca ceea ce gătesc eu, și ce zici de mine? O, corect, din nou pe dinafară, de data asta cu tine. Ei bine, nu pot trăi

așa, așa că ar fi bine să pleci. Nu te gândi rău pe mine, nu-i voi spune lui Seba despre tine.

— Nu pot să-ți cumpăr pensia, Krute?

'Nu.'

Rallick dădu din cap și apoi se îndreptă spre uşă. — Păzește-te bine, Krute.

— Și tu, Rallick.

Ieșind din ușa îngustă din spate a clădirii, Rallick Nom ieși pe aleea plină de gunoaie. Ultima sa aventură în lume îl văzuse aproape ucis de Crokus Younghand, iar din timpul petrecut recuperându-se la Phoenix Inn, era clar că nimeni care știa de prezența lui nu spusese nimic – nici Kruppe, nici Coll. , nici Murillio, nici Meese sau Irilta; Breasla nu adulmecase întoarcerea lui ignominioasă. Nici măcar acel văr de-al său, Torvald, nu spusese nimic – deși motivul pentru care acel bărbat îl evitase atât de energic era atât derutant, cât și oarecum dureros.

Oricum, într-un fel, Rallick a rămas invizibil.

Se opri pe alee. Încă luminoasă, o panglică de luminozitate chiar deasupra. Se simțea ciudat să fiu afară în timpul zilei și știa că nu avea să treacă mult până când cineva îl va vedea, recunoscându-i fața - ochii se măriu de uimire - și vorbește să se întoarcă la Seba Krafar. Și apoi?

Ei bine, Stăpânul ar trimite probabil unul dintre locotenenții săi să-l sune pe Rallick – ce voia? La ce se aștepta de la breaslă? Ar putea exista și o invitație, de genul care era mortal în orice caz. Acceptă-l și intră într-o ambuscadă. Respinge-l și vânătoarea va începe. Puțini erau cei care puteau să-l învingă pe Rallick unul la unul, dar aceasta nu ar fi tactica preferată în niciun caz. Nu, ar fi o ceartă în spate.

Erau și alte locuri în care se putea ascunde - probabil că ar putea merge imediat înapoi în Casa cea mai fermă. Dar apoi, Krute nu a fost singurul care a devenit nerăbdător. În plus, lui Rallick nu i-a plăcut niciodată subterfugiul. La urma urmei, nu o folosise când fusese activ în Breaslă – cu excepția când lucra, desigur.

Nu, venise timpul să trezești lucrurile. Și dacă încrederea lui Seba Krafar fusese zdruncinată de o mână de malazani răvășitori, ei bine, era pe cale să fie năucit.

Ideea îi aduse un zâmbet slab pe buzele lui Rallick. *Da, m-am întors.*

A pornit spre hanul Phoenix.

M-am întors, așa că hai să începem asta, nu?

Ecou alarme la granița încețoșată dintre districtele Daru și Lakefront, la o jumătate de duzină de străzi în spatele lor, acum când Barathol - ținând mâna lui Chaur ca și a unui copil - l-a târât pe omul uriaș printre mulțimile de după-amiază. Trecuseră pe lângă câteva patrule, dar vestea încă nu-i depășise pe cei doi fugari, deși era probabil ca acest zbor, în cele din urmă, să se dovedească nimic altceva decât pe furiș – paznicii și trecătorii nu au putut să nu-și amintească de cei doi străini uriași, unul de onix... jupuit, celălalt de nuanța de piele brută pătată, trecând în grabă.

Barathol nu a avut de ales decât să renunțe la eforturile de ascuns și subterfugiu. Chaur urlă de toată indignarea indignată a unui copil pedepsit pe drept, uimit să descopere că nu toate lucrurile sunt drăguțe și să fie răsfățat de îngrijitorii adoratori - că, să zicem, împingerea unui frate de pe o stâncă nu era un comportament tocmai acceptabil.

Încercase să-l calmeze pe Chaur, dar, oricât de simplu era Chaur, a simțit rapid dezaprobarea, iar Barathol nu s-a gândit și își exprimase neglijent acea dezaprobare - ei bine, mai degrabă, fusese șocat de neglijență - și acum copilul uriaș avea să plângă. până la o eventuală epuizare, iar acea epuizare era încă departe.

La două străzi distanță de port, trei paznici la treizeci de pași în spatele lor au ridicat brusc strigăte, iar acum goana era de fapt.

Spre surprinderea lui Barathol, Chaur a tăcut, iar fierarul l-a tras timid; alături de el, au mers în grabă. — Chaur, ascultă-mă. Întoarce-te la navă — înțelegi? Înapoi la navă, la doamnă, da? Înapoi la Spite — te va ascunde. Spre navă, Chaur, înțelegi?

O față plină de lacrimi, obrajii pete, ochii roșii, Chaur dădu din cap.

Barathol l-a împins înainte. 'Merge. Pe cont propriu — te voi ajunge din urmă. Merge!'

Și Chaur s-a dus, greoi, doborând oamenii din picioare până când o potecă miraculoasă s-a deschis timid în fața lui.

Barathol se întoarse pentru a le da probleme celor trei gardieni. Suficient pentru a-l căuta pe Chaur, cel puțin timp de care avea nevoie.

S-a descurcat destul de bine, cu pumnii și picioarele, cu genunchii și coatele, și dacă nu ar fi venit întăriri, ar fi putut chiar câștiga clar. Încă șase paznici, totuși, s-au

dovedit cu cinci prea mulți, iar el a fost luptat la pământ și bătut pe jumătate fără sens.

Gândul ocazional s-a filtrat slab prin miasma durerii și a confuziei, în timp ce a fost dus brusc la cea mai apropiată închisoare. Cunoscuse o celulă înainte. Nu a fost atât de rău, atâta timp cât temnicerii nu erau supuși torturii. Da, ar putea face un tur al celulelor închisorii, de la țară la țară, de la continent la continent. Tot ce trebuia să facă era să înființeze o fierărie fără aprobarea breslei locale.

Destul de simplu.

Apoi aceste noțiuni fragmentate au dispărut, iar beatitudinea inconștienței a fost neîntreruptă, pentru o vreme.

„Este marea prostie a genului nostru, dragă Cutter, să vedem toate erorile căilor noastre, dar să găsim în noi înșine incapacitatea de a face ceva în privința lor. Stăm, muți timizi; întemeiați de disperare, și pentru toată ingeniozitatea noastră, percepția noastră, pentru toată capacitatea noastră extraordinară sau timidă; obișnuită de a vedea adevărul lucrurilor, ne agățăm ca melcii într-un potop, supți strâns de pietricela noastră prețioasă, temându-ne de momentul în care este dislocat sub noi. Până la acea calamitate teribilă, nu facem altceva decât să ne agățăm.

„Îți poți imagina măcar o lume în care toate crimele sunt pedepsite, în care justiția este cu adevărat oarbă și nu întinde mâini fericite să cedeze greutății monedei și influenței? Unde cineva își asumă responsabilitatea pentru greșelile sale, actele de neglijență, consecințele mortale ale indiferenței sau lenei? Nu, în schimb alunecăm și ne rațăm, dansăm și eschivăm, dansăm pe dodge slip dansul rațelor, picioarele neclare! Sinele nostru s-a transformat în umbre care zboară în discordie haotică. Suntem într-adevăr maeștri ai evaziunii – fără îndoială, inițial, o trăsătură de supraviețuire, cel puțin în sens fizic, dar ca astfel de instincte să fie aplicate sufletului este poate cea mai flagrantă crimă a noastră împotriva moralității. Ce vom face ca să putem continua să trăim cu noi înșine. Prin aceasta, am putea afirma că o trăsătură de supraviețuire își poate dovedi în cele din urmă propria antiteză, iar în anularea acesteia, de ce, rămânem cu expresia goală, plictisitoare și vacuă pe care Kruppe o vede acum în fața lui.

— Îmi pare rău, ce?

„Dragă Cutter, aceasta este o zi gravă, spun eu. O zi a celor greșiți și a celor înțeleși greșit, o zi a nenorociri și a mizeriei. O zi în care să întristăm pe neașteptate, această întindere căscată de prea târziu, care urmează deciziilor căzute, iar stelele vor cădea vertiginos și, dacă am avea cu adevărat curaj, ne-am ușura cu mare temeritate în acea încălțăminte înaltă și clătinitoare a zeilor și văzând ceea ce văd ei, știind ceea ce au ajuns să cunoască, am înțelege în cele din urmă nebunia luptei, absurditatea speranței și ne-am împiedica, plângându-ne drumul către viitorul întunecat. Am plânge, prietene, am plâns.

— Poate că am învățat totul despre ucidere, spuse Cutter murmurând, cu ochii lui străluciți părând ațintiți pe vasul din mână. — Și poate asasinii nu scutesc nici un gând despre cine merită ce, sau chiar motivații. Monedă în mână sau iubire în inimă – recompensa are atât de multe. . arome. Dar asta își dorește cu adevărat? Sau era un fel de neglijent. . a izbucnit, ca un balon care nu trebuie să fie deschis — se sparge, totul se revarsă — pătându-ți mâinile, pătând. . Tot.'

— Cutter, spuse Kruppe pe un ton scăzut, blând, dar hotărât. ' *Cutter* . Trebuie să-l asculți pe Kruppe, acum. Trebuie să asculți – a terminat cu divagarile, cu propria lui criză de neputință teribilă și îngrozitoare. Asculta! Cutter, sunt poteci pe care nu trebuie parcurse. Drumuri în care întoarcerea este imposibilă – indiferent cât de adânc ți-ai dori asta, indiferent cât de tare ar fi strigătul în sufletul tău. Dragă prietenă, trebuie să...

Scuturându-se, Cutter se ridică brusc. — Am nevoie de o plimbare, spuse el. — N-ar fi putut să fi vrut serios. Acel viitor pe care îl pictează. . este un basm. Desigur ca este. Trebuie sa fie. Nu, și nu, și nu. Dar. .'

Kruppe îl privi pe tânărul care se îndepărtă, cum Cutter se strecură prin ușa hanului Phoenix și dispăruse din vedere.

„Trist adevăr”, a spus Kruppe – publicul său de nimeni nu oftă de acord – „că o tendință spre exces verbal poate învinge atât de mult precizia sensului. Această intenție poate fi atât de bine deghizată într-o multitudine maiestuoasă de nuanțe, de ritm atât serios, cât și batjocoritor, de această înclinație pentru viclenia auto-referențială, încât cei fără să vrea pur și simplu săriască peste trecut - imaginându-și timpul ca fiind atât de prețios, imaginându-se mai presus de orice fel. de convingere, cu

excepția propriei lor perfecțiuni spirituale. Oftă și oftă din nou.

— Vedeți-l pe Kruppe clătinându-se în pantofii ăștia înalți – nu, nici măcar echilibrul lui nu este întotdeauna precis, indiferent cât de condițional ar fi în atâtea lucruri. Se zguduie, zic eu, în timp ce stelele cad în jos și se plâng zeii și neputința este un ocean în inundații, care se ridică mereu – dar nu ne vom îneca singuri, nu-i așa? Nu, vom avea o mulțime de companie în acest confort rece. Cei vinovați și nevinovați, cei iute și cei groși, cei înțelepți și cei muți, cei drepți și cei răi — potopul nivelează pe toți, cu fața în jos în umflături, oh, doamne.

'Vai. .'

Un miracol, mai bun decât pur și simplu povestit a doua sau a treia mână, dar asistat. Martori: cei patru purtători și-ar fi dus încărcarea direct pe lângă el, dar apoi – vezi – o mână noduroasă și slabă întinse mâna, vârfurile degetelor umede apăsând pe fruntea lui Myrla.

Iar purtătorii – care aveau experiență în astfel de gesturi aleatorii de eliberare s-au oprit.

Ea s-a uitat în ochii Profetului și a văzut o durere groaznică, o mizerie atât de pro timidă; a găsit-o purificată și cunoștințe peste tot ce putea înțelege mintea ei inutilă, plină de zgură. — Fiul meu, gâfâi ea. 'Fiul meu. . Sinele meu - oh, inima mea...

— Sinele, da, spuse el, cu degetele apăsându-i pe frunte ca patru cuie de fier, ținându-i vina și rușinea, slăbiciunea, prostia ei inutilă. 'Pot binecuvânta asta. Așa că voi face. Simți atingerea mea, dragă femeie?

Iar Myrla nu a putut să nu încuie din cap, pentru că simțea asta, oh, da, simțea asta.

Din spatele ei, vocea tremurătoare a lui Bedek trecu pe lângă ea. „Glorioase – fiul nostru a fost luat. Răpită. Nu știm unde și ne-am gândit, ne-am gândit. .'

„Fiul tău este dincolo de mântuire”, a spus Profetul. „El are ticăloșia cunoașterii în suflet. Pot simți cum voi doi v-ați contopit în creația lui - da, sângele vostru a fost otrava lui de naștere. El înțelege compasiunea, dar nu o alege. El înțelege dragostea, dar o folosește ca pe o armă. El înțelege viitorul și știe că nu așteaptă pe nimeni, nici măcar pe el. El este o gura vie, fiul tău, o gura vie, pe care toată lumea trebuie să-l hrănească.'

Mâna se retrase, lăsând patru pete precise de gheață pe fruntea lui Myrla - fiecare nerv mort acolo, pentru

totdeauna. — Chiar și Dumnezeul Infirm trebuie să respingă o astfel de creatură. Dar pe tine, Myrla, și pe tine, Bedek, te binecuvântez. Vă binecuvântez pe amândoi în orbirea voastră de-a lungul vieții, atingerea voastră insensibilă, fuga minții voastre subnutrite. Te binecuvântez în mototolirea celor două flori delicate din mâinile tale — cele două fete ale tale — pentru că ai făcut din ele versiuni deloc diferite de tine, nici mai bune, poate mult mai rele. Myrla. Bedek. Te binecuvântez în numele milei goale. Acum du-te.

Și ea s-a clătinat înapoi, s-a împiedicat în cărucior, trântind-o și pe Bedek. El a strigat, căzând cu putere pe pietruc, iar o clipă mai târziu ea a aterizat deasupra lui. Plesirea brațului stâng a fost puternic în urma procesiunii acum reluate de purtători și Profet, presa învolburată a închinătorilor care cerșea măturandu-se, pășind fără grijă, fără grijă. O cizmă grea i-a căzut șoldul oh Myrla și ea a țipat când ceva s-a rupt, izbindu-i agonie în piciorul drept. Un alt picior s-a ciocnit de fața ei, unghiile de la picioare tăind un obraz. Tocuri pe mâini, degete, glezne.

Bedek zări o clipă în sus, pentru a vedea chipul unui bărbat disperat să se cațere peste ei, pentru că îi erau în cale și voia să ajungă la Profet, iar bărbatul privi în jos, expresia lui rugătoare transformându-se într-una de ură neagră. Și a înfipt vârful cizmei în gâtul lui Bedek, zdrobind traheea.

Incapabil să respire dincolo de devastarea care fusese cândva gâtul lui, Bedek se uită în sus cu ochii bombați. Fața lui s-a adâncit într-o nuanță de albastru-gri, apoi violet. Conștientizarea din ochi s-a aplatizat, a dispărut și a dispărut.

Încă țipând, Myrla s-a târât peste soțul ei - observând liniștea lui, dar altfel neînțelegând - și s-a tras printr-o pădure de picioare dure și mișcătoare - tibie și genunchi, piciorând picioarele, într-un spațiu, brusc deschis, limpede, pavajul alunecat dedesubt. a ei.

Deși nu era încă conștientă de ele, patru pete de cangrenă se răspândeau pe frunte – simțea ceva urât, îngrozitor de urât, de parcă cineva ar fi scăpat ceva în treacăt, undeva aproape; pur și simplu nu putea să-l vadă încă. Durerea șoldului ei rupt era acum un lucru palpitant, o greutate mare pe care o trăgea în spate, devenind din ce în ce mai îndepărtată în mintea ei.

Fugim de locul nostru de rănire. Nu diferă de orice altă fiară, fugim de locul nostru de rănire. Alergați, sau accesați

cu târâre, accesați cu crawlere sau trageți, trageți sau atingeți. Și-a dat seama că chiar și astfel de eforturi au eșuat-o. Era ruptă peste tot. Era pe moarte.

Ma vezi? Am fost binecuvântat. El m-a binecuvântat.

Să vă binecuvânteze pe toți.

Abia stătea în picioare, iar acum trebuie să se duelească. Murillio și-a dezlegat punga cu monede și a aruncat-o către maistrul care tocmai se întorsese, gâfâind și înroșit. Punga a aterizat într-un nor de praf, o bufnitură puternică. — Am venit după băiat, spuse Murillio. — Mai mult decât merită el — accepti plata, maistru?

— Nu, spuse Gorlas. — Nu, am ceva special în minte pentru micuța Harllo.

— El nu face parte din nimic din asta...

— Tocmai l-ai făcut așa, Murillio. Unul din clanul tău, poate chiar un pui al unuia dintre prietenii tăi inutili din hanul Phoenix – locul tău favorit, da? Hanut știe tot ce este de știut despre tine. Nu, băiatul e în asta și de aceea nu-l vei avea. O să fac cum vreau.

Murillio și-a desenat spaca. — Ce îi face pe oameni să te placă, Gorlas?

— Aș putea să vă întreb același lucru.

Ei bine, o viață întreagă de greșeli. Și așa ne semănăm poate mai mult decât ar dori să admită oricare dintre noi. L-a văzut pe maistru aplecându-se să ridice poșeta. Odiosul o ridică și zâmbi. — Despre acele dobânzi, domnule consilier. .'

Gorlas a zâmbit. — Păi, se pare că îți poți stinge datoria până la urmă.

Murillio și-a luat atitudinea, cu vârful întins, cu brațul săbiei ușor îndoit la cot, cu umărul stâng aruncat înapoi pentru a reduce planul trunchiului său expus. Și-a așezat greutatea, cu grijă, prin centrul șoldurilor.

Zâmbind în continuare, Gorlas Vidikas a trecut într-o ipostază potrivită, deși se apleca ușor înainte. Nu un duelist gata să se retragă, atunci. Murillio și-a amintit că din lupta în care a văzut-o chiar la sfârșit, felul în care Gorlas nu s-a dat înapoi, nedorind să cedeze teren, nedorind să accepte că uneori retragerea aducea avantaje câștigate. Nu, ar împinge și ar împinge, fără să predea nimic.

Lovi lama lui Murillio cu a lui, o lovitură disprețuitoare deoparte pentru a măsura răspunsul.

Nu era niciunul. Murillio și-a reluat pur și simplu linia.

Gorlas a sondat cu vârful râpei, împingând ici și colo în jurul mânerului clopotului, tachinând și jucând cu quillonurile care i-ar putea prinde lama, dar pentru ca Murillio să facă asta ar fi trebuit să-și răsucească și să-și plieze încheietura mâinii - nu mult, dar suficient pentru Gorlas să facă o lovitură fulgerătoare în garda deschisă, așa că Murillio l-a lăsat pe bărbat să se joace cu asta. Nu se grăbea; Oricât de obosit și îndurerat de picioare, bănuia că nu va avea decât o șansă solidă, mai devreme sau mai târziu, să pună capăt acestui lucru, îndreptat spre rotula de plumb, sau în jos până la cizma de plumb, sau o tăietură în tendoanele încheieturii mâinii, paralizând brațul sabiei posibil pentru vreodată, sau mai sus, în umăr, încetează să mai lovești.

Gorlas apăsă, micșorând distanța, iar Murillio se dădu înapoi.

Și asta *a durut* .

Simțea umezeală în cizme, acel lichid nenorocit curgând din veziculele sparte.

— Cred, se aventură Gorlas, că e ceva în neregulă cu picioarele tale, Murillio. Te miști ca un om care stă pe cuie.

Murillio ridică din umeri. Trecuse dincolo de conversație, era destul de greu să se concentreze prin junghiurile durerii.

— Ai o atitudine atât de veche, bătrâne. Asa de. . drept.' Gorlas a reluat mișcările zburătoare și șovăitoare ale rapiei sale, amenințările minuscule ici și colo. Începuse un legănat ritmic înainte și înapoi pe picioarele sale, încercând să-l amâne pe Murillio în acea mișcare.

Când în cele din urmă s-a lansat în atac, mișcarea a fost explozivă, ultimul fulger.

Murillio a urmărit fecțiile, a prins și a oprit lovitura și a scos o ripostă - dar făcea un pas înapoi în timp ce făcea acest lucru, iar vârful i-a tăiat pânza din mâneca lui Gorlas. Înainte să se poată pregăti, tânărul duelist și-a extins atacul cu o bătaie de paradă puternică și apoi o a doua fante, aruncându-și partea superioară a corpului mult înainte - închizând suficient pentru a face retragerea lui Murillio insuficientă, la fel ca parada lui.

Foc sfârâitor în umărul stâng. Se clătina înapoi, mișcarea smulgând vârful de carnea lui, Murillio se îndreptă și apoi se îndreptă. — Sânge, spuse el, cu vocea strânsă de durere.

— Oh, asta, spuse Gorlas, reluând încă o dată mişcarea de legănat, m-am răzgândit.

O insultă prea multe. nu invat niciodata.

Murillio își simți inima bătând cu putere. Cicatricea ultimei sale răni, aproape fatale, părea să palpite ca și cum ar fi nerăbdătoare să se redeschidă. Simțea sângele pulsând din mușchiul străpuns al umărului, simțea picurături calde curgându-i pe lungimea brațului, pentru a-i înmuia cârpa de la cot.

— Sânge extras, repetă el. — După cum ai ghicit, nu sunt în stare să mă duel dincolo de asta, Gorlas. Am fost de acord înaintea unui martor.

Gorlas aruncă o privire spre maistrul său. — Îți amintești exact ce ai auzit?

Bătrânul a ridicat din umeri. — M-am gândit că e ceva în legătură cu rănirea. .'

Gorlas se încruntă.

Maistrul și-a dres glasul. '. . dar asta-i tot. O discuție, cred. N-am auzit nimic, eh, întărit între voi.

Gorlas dădu din cap. — Martorul nostru vorbește.

Câteva sute de privitori din groapa de dedesubt scoteau sunete neliniştite. Murillio se întrebă dacă Harllo era printre ei.

— Pregătește-te, spuse Gorlas.

Deci, așa trebuia să fie. În urmă cu un deceniu, Murillio ar fi stat deasupra cadavrului acestui bărbat, regretând, bineînțeles, și dorindu-și că totul ar fi putut fi rezolvat în mod pașnic. Și acesta a fost luxul zilelor trecute, acea lume mai curată, în timp ce totul aici, acum, s-a dovedit vreodată așa. . murdar.

Nu am venit aici să mor în ziua aceasta. Mai bine fac ceva în privința asta. Trebuie să supraviețuiesc asta. Pentru Harllo. Și-a reluat atitudinea. Ei bine, era slăbit, suficient pentru a se asigura că va lupta defensiv, căutând doar riposturi și poate un contraatac - luând o rană pentru a provoca o moarte. Toate acestea ar fi în mintea lui Gorlas, i-ar modela tactica. E timpul, deci, să-l surprinzi pe nenorocit.

Pasul și pasul lui erau elegante, o mișcare fluidă înainte destul de rapidă pentru un bărbat de vârsta lui. Gorlas, prins de înclinarea în față a legănării sale, a fost forțat să sară o jumătate de pas înapoi, parând cu putere și fără precizie. Riposta lui a fost sălbatică și timidă; precisă, iar Murillio a prins-o cu o paradă mare, urmând cu un al doilea atac - cel pe care dorise să-l numească încă de la primul - o fante complet extinsă direct spre pieptul adversarului său. - inima sau plămânii, nu a contat care...

Dar cumva, imposibil, Gorlas se apropiase, înăuntru și într-o parte a acelui pas în spate – jumătate de pas înapoi nu fusese însoțit de nicio schimbare a greutății, pur și simplu o repoziționare a părții superioare a corpului, iar de data aceasta împingerea lui nu era la toate sălbatice.

Murillio surprinse o fulgerare de-a lungul lungimii oțelului Daru și apoi nu mai putu respira. Ceva îi curgea pe partea din față a pieptului și îi țâșnea în gură.

Își simți o parte din gât smulgându-se din interior spre exterior, când Gorlas își tăie lama liberă și păși spre dreapta.

Murillio s-a răsucit să-l urmărească, dar mișcarea a pierdut orice control și a continuat, cu picioarele prăbușindu-se sub el, iar acum stătea întins pe pământul pietros.

Lumea s-a întunecat.

L-a auzit pe Gorlas spunând ceva, poate regretat, dar probabil că nu.

Oh, Harllo, îmi pare atât de rău. Imi pare rau-

Și întunericul s-a închis.

A fost legănat de trezire momentan de o lovitură în față, dar durerea a dispărut rapid, împreună cu orice altceva.

Gorlas Vidikas stătea deasupra cadavrului lui Murillio.

— Pune căruciorul ăla să ia cadavrul înapoi, îi spuse el maistrului, aplecându-se pentru a-și curăța lama de mâneca de mătase usită a brațului armei victimei sale. — Pune-l să-l livreze la hanul Phoenix, pinza și tot.

Din groapa de dedesubt, oamenii aplaudau și zgomoteau uneltele ca o mulțime de barbari. Gorlas îi înfrunta și ridică arma în semn de salut. Aclamațiile s-au dublat. Se întoarse spre maistru. — Un vas de bere în plus pentru echipaje în seara asta.

— Vă vor toast numele, domnule consilier!

— Oh, și pune pe cineva să-mi ia băiatul.

— Cred că este schimbarea lui în tuneluri, dar pot trimite pe cineva să-l ia.

— Bine, și nici ei nu trebuie să fie blânzi în privința asta. Dar asigură-te - nimic atât de rău încât să nu-și revină. Dacă îl vor ucide, eu personal îi voi curăța pe fiecare dintre ei — asigură-te că înțeleg.

— Da, domnule consilier. Maistrul ezită. „Nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare, nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare – am crezut că te-a avut...”

— Sunt sigur că așa a crezut și el. Găsește-ți cărăciorul, acum.

— Pe drum, domnule consilier.

— Oh, și voi lua poșeta aceea, așa că suntem clari.

Maistrul s-a repezit să-l livreze. Simțind greutatea pungii pentru prima dată, Gorlas își ridică sprâncenele – un salariu al naibii de an pentru maistrul ăsta, chiar aici – probabil tot ce avea Murillio, curăța imediat. De trei ori mai mult decât interesul pe care i-o datora acest prost. Apoi, din nou, dacă maistrul s-ar fi oprit să numere suma potrivită, intenționând să păstreze restul, ei bine, Gorlas ar avea de aruncat două cadavre în loc de doar unul, așa că poate că bătrânul nu era atât de prost până la urmă.

Gorlas decise că fusese o zi bună.

Și așa și-a început lungul drum înapoi în oraș, îngrămădindu-se de-a lungul drumului pietruit, iar în patul căruței zăcea trupul unui om care ar fi putut fi precipitat, care ar fi fost într-adevăr prea bătrân pentru astfel de aventuri mortale, dar nu. se putea spune că inima lui nu fusese la locul potrivit. Nici nu putea vorbi nimeni de lipsă de curaj.

Pune o întrebare gravă - dacă curajul și inima nu sunt suficiente, ce este?

Bouului simțea mirosul de sânge și nu-i plăcea deloc. Era un miros care venea odată cu prădătorii, cu vânătorii, noțiuni care agitau cele mai adânci părți ale creierului fiarei. Simțea și moartea, acolo în urma lui, și oricât de pași aglomerați făcea, acel miros nu se diminua și asta nu putea înțelege, dar se resemna totuși.

Nu era loc în fiară de întristare. Singura durere pe care o cunoștea era pentru ea însăși. Deci, spre deosebire de stăpânii săi cu două picioare.

Muștele roiau, fără îndoială, iar lumina zilei dispăru.

CAPITOLUL optsprezece

El este nevăzut, unul dintr-o mulțime pe care nimeni nu îl cheamă
Nu aluneca pe lângă acea față de uitat
Nu te târăște înăuntru pentru a găsi râul nedorit
În timp ce curge în întuneric groază din loc în loc
El este un lucru comun, deloc singular
Care nu lasă pe nimeni să intre pe treptele neuniforme
Jos acei ochi care îneacă steaua solitară
Împărtășim cu îndrăzneală aceste adâncimi umane
Nu fratele tău, nici salvatorul nimănui
El se va apropia doar mai mult pentru a-ți căuta hainele
Împingeți deoparte mâna slabă care încearcă să se miște
Strălucirea compasiunii (trandafirul umed, pe moarte)
Și-a smuls grădina până la oase
Și am ales până la sfârșit de carne caldă
Cu frică ca ghearele și dinții nervoși când sunteți singur
El rătăcește în acest pustiu de cenuşă și cenuşă
Îl privesc îngrozit cum se urcă pe tronul nostru binecuvântat
Să-și depună mantia rușinii ca un giulgiu
Și ne face semn iluzia unei cămin calde
Un sanctuar sub observația lui, unul într-o mulțime
El își găsește puterea în indiferența noastră
Mărunțirea comunului pentru a renunța la congres
Nici o voință unită care să-i sfideze
Și unul câte unul, ne ucide

Un rege preia tronul, (sculpat pe peretele poetului Temnițele regale, Unta)

Cu o răsucire și un mârâit, Shan se întoarse pe Lock. Uriașa fiară îmbrăcată în blană albă nu tresări și nici nu se grăbi, ci pur și simplu s-a îndepărtat, cu limba trântită ca în râs. La mică distanţă, Pallid se uită. Colții încă dezbrăcați, Shan s-a strecurat din nou în iarba înaltă.

Baran, Blind, Rood și Gear nu încetiniseră în timpul acestui schimb – până la urmă se întâmplase de multe ori

înainte – și au continuat, într-o formație vag în semilună, Rood și Gear pe flancuri. Antilope i-a observat de la o înălțare spre sud-vest – cea mai neașteptă înclinare a capului de la oricare dintre câini și ei aveau să plece, cu cât puteau să-i țină picioarele care să le țină, cu inimile un sunet frenetic de tobe de groază sumbră.

Dar Câinii Umbrei nu vânau în această zi. Nu antilopă, nici timidă, nici căprioară, nici leneș. O mulțime de animale care trăiau fie în stări de anonimat binecuvântat, fie în stări de frică nu au avut nevoie să treacă de la prima la cea de-a doua - cel puțin nu din cauza monstruoșilor câini. Cât despre lupii de la câmpie, urșii cu nasul mofturos și pisicile brune ale ierburilor înalte, nu erau niciunul la zece leghe – cea mai slabă strop de miros îi făcuse să fugă pe toți.

Marii Corbi navigau sus, deasupra câinilor, niște pete mici în albastrul boltit.

Shan era nemulțumit de cei doi noi însoțitori, aceste pete de alb murdar cu ochii fără viață. Lock în special a iritat-o, deoarece părea că aceasta dorea să călătorească așa cum făcea ea, aproape lângă ea, alunecând nevăzută, fantomatică și tăcută. Cel mai enervant dintre toate, Lock era potrivirea lui Shan în o asemenea abilitate.

Dar nu avea niciun interes să-și renunțe singurătatea. Ambuscada și crima erau cel mai bine servite singur, în ceea ce o privea. Blocați lucrurile complicate, iar Shan disprețuia complicațiile.

Undeva, mult în spatele lor, creaturi urmărite. În istoria profund lungă a Câinii Umbrei, aceștia fuseseră vânați de multe ori. De cele mai multe ori, vânătorii au ajuns să regrete decizia, fie un impuls de moment, fie o nevoie instinctivă; fie la ordinul vreunui stăpân, fie prin ura din sufletele lor, dorința lor se dovedea de obicei fatală.

Ocazional, totuși, a fi vânat era o plăcere atât de rafinată, încât Hounds nu au întors niciodată vânatul. Lasă urmărirea să continue, și mai departe. Dansează de pe calea acelei furii, de toată acea nevoie orb.

Toate lucrurile vor arunca o umbră. Dacă lumina strălucește infernală, o umbră poate deveni solidă, contururile ascuțite, mișcarea se ondula în interior. Forma este o reflexie, dar nu toate reflexiile sunt adevărate. Unele umbre mint. Înșelăciunea născută din imaginație și imaginația născută din frică, sau poate că este invers și frica aprinde imaginația - indiferent, umbrele vor prospera.

În conjurările întunecate ale unei minți simțitoare, tot ceea ce este imaginat poate deveni real. Fiara și umbra pe

care o aruncă. Umbra fiarei și lumina din care se naște. Fiecare rupt, făcut distinct, transformat în lucruri de coșmar.

Filosofii și proștii ar putea pretinde că lumina este fără formă, că își găsește existența în pictarea formei altor lucruri, la fel de capricioasă ca deschiderea unui ochi. Că, în lipsa unor astfel de lucruri, se înclină nevăzut, într-adevăr, invizibil. Cu alte lucruri pe care să le lovească, nu se zbârnește, nu sare, nu pictează și nu reflectă. Mai degrabă, curge etern. Dacă este așa, atunci lumina este unică în versul uni timid.

Dar universul ține de o lege mai presus de toate celelalte: *nimic nu este unic* .

Proștii și filozofii nu au văzut, din păcate, lumina.

Evocați forma fiarelor, a câinilor și a monștrilor, a dimonilor și a coșmarurilor. De lumină, de întuneric și de umbră. O mână de lut, un suflu de viață înzestrat și forțe vor fierbe în conflictele înscrise în sufletele lor.

Deragoth sunt întunericul și, în soliditatea lor sălbatică, ar pretinde proprietatea asupra umbrelor pe care le aruncă. Lock și Pallid, totuși, sunt lumina care a dat forma Deragoth, fără de care nici Deragoth, nici Câinii Umbrei nu ar exista. Dacă vânătorii și cei vânați așa vor, într-o zi fiarele se vor reuni, nenorocitoare în privința reciprocă, poate chiar dornice să se anihileze unii pe alții, și apoi, într-o singură clipă de uimire uluită, vor dispărea pe toate. Ha hah.

Nu toate instinctele ne ghidează spre comportamente de supraviețuire. Viața este înfundată în prostie, până la urmă, și cu cât viața este mai deșteaptă, cu atât mai proastă poate fi. Câinii Umbrei nu erau nici străluciți, nici lipsiți de creier. Erau, de fapt, destul de deștepți.

Salutări la acest univers tripartit, atât de insistente reciproc. De ce nu? Nici măcar nu există, decât în mintea în cușcă care are nevoie de simplificare.

O minte, gândi Cotillion, *ca a mea* .

Își aruncă o privire spre tovarășul său. *Dar nu a lui. Când stai în centrul jocului, nu apar întrebări. Cum poate fi asta? Cum e să fii ochiul furtunii? Ce se întâmplă, dragă Shadowthrone, când clipești?*

— Acest lucru, mormăi Shadowthrone, a fost neașteptat.

— O complicație blestemată, aprobă Cotillion. Avem nevoie de Hounds acolo, doar pentru a ne asigura că nimic nu merge rău.

Shadowthrone pufni. — Mereu merge prost. Zei de jos, a trebuit să-l folosesc din nou pe Marele Preot nebun.

— Iskaral Pust. După o clipă, Cotillion și-a dat seama că zâmbea. A lepădat rapid acea expresie, deoarece dacă Shadowthrone o vedea, ar putea foarte bine să devină apoplectic. — Oricât de frumoasă este, Sordiko Qualm nu este suficient de asigurare, oricum nu pentru asta.

— Nici Pust! se răsti Shadowthrone.

I-au privit pe câinii apropiindu-se, au simțit curiozitatea colectivă a fiarelor la această mijlocire neplanificată. Sarcina lor acum, la urma urmei, era simplă. Simplu, chiar.

Cotillion aruncă o privire înapoi peste umăr, cu ochii îngustându-se la silueta slabă care mergea spre ei. Ei bine, nu tocmai – străinul era în drum spre o întâlnire blestemată, și ce avea să iasă din asta?

— Prea multe istorii, prea multe jumătăţi de adevăruri şi minciuni. Shadowthrone a mârâit fiecare cuvânt din acea afirmație. — Puii din Tiste Edur — oricine va face, se pare, dacă cunoaște vechile comenzi. Dar acum. .'

— Conform cercetărilor mele, ăă, numele lui este Tulas Shorn, și nu, nu știu genul și ceea ce pare să rămână din el nu pare să ofere suficiente detalii pentru a decide în orice caz.

Shadowthrone a mormăit, apoi a spus: „Măcar este asamblat – oh, cât de urăsc dragonii! Dacă paraziții ar avea un tron, ar fi pe el.

— Oriunde este mizerie, ei sunt în mijlocul ei, bine. Eleint, Soletaken — cu greu, când vine vorba de probleme.

— Haosul sângelui lor, Cotillion. Imaginează-ți cât de plictisitor ar fi fără ele. . și prețuiesc atât de mult plictisirea.

Daca spui tu.

— Deci, reluă Shadowthrone, cum se potrivesc toate astea cu teoriile tale ridicol de complicate?

„Sunt încurcați doar pentru că sunt lipsiți de substanță – dacă vă rog să scuzați jocul de cuvinte din neatenție. Lumină, Întuneric, Umbră. Câini de asta și asta și asta. Aceste fiare pot exista doar din cauza semanticii.

Shadowthrone pufni. — Nu trebuie să faci curățenie după ei – singura scuză posibilă pentru o asemenea sugestie idioată. Ei miros, se sclavie și slobesc, se zgârie și linge, Cotillion. Oh, și ei sfâșie lucrurile în bucăți. Când le convine.

— Pentru că ne aşteptăm să o facă.

'Serios acum.'

— Ascultă, care a fost mizeria din spatele originii Deragothului? Fiare sălbatice din eonii prăfuiți din veacurile trecute, șapte rămase în toată lumea, iar Primul Împărat – care nu era decât – le alege ca depozite ale sufletului său divizat. Toate foarte bine, dar apoi avem Câinii Umbrei și, probabil, Câinii Luminii...

— Sunt doar blestemati de albinos, Cotillion, un detaliu probabil irelevant și, în plus, sunt doar doi...

„Despre asta știm și știm despre ei doar pentru că au rătăcit în tărâmul nostru – de ce? Ce sau cine i-a chemat?

— Am făcut-o, desigur.

'Cum?'

Shadowthrone ridică din umeri. — M-am gândit cu voce tare la necesitatea. . înlocuitori.'

— Și asta reprezintă o convocare? Cred că v-am auzit și gândindu-vă la „nevoia” unei regine a umbrei nemaipomenit de frumoasă, o sclavă a fiecărei dorințe...

— Te ascundeai după perdea! Ştiam eu!'

— Ideea este, unde este ea?

Întrebarea rămase fără răspuns, când Tulas Shorn sosise, oprindu-se la zece pași înaintea lor. — Se pare, spuse strigoiul Tiste Edur, câinii mei au găsit noi. . animale de companie.'

— I-am dat capul, Cotillion, spuse Shadowthrone. — Îl urăsc deja.

Shan alunecă lângă Cotillion, cu ochii ațintiți asupra lui Tulas Shorn. O clipă mai târziu au sosit Baran, Rood, Blind și Gear, înconjurând conducătorii Tărâmului Umbrei și mai departe pentru a înconjura Tiste Edur.

Care și-a întins mâinile, ca și cum ar fi invitat fiarele să se apropie.

Nici unul nu a făcut-o.

— Cred că au preferat să trăiești, observă Cotillion. — Morții se predă atât de mult.

— Dacă sentimentele mele ar fi murit, spuse Tulas Shorn, apoi oftă în timp ce își cobora din nou mâinile în lateral. — Totuşi, îmi face plăcere să-i văd. Dar două lipsesc.

Cotillion aruncă o privire în jur. — Ei bine, ai dreptate.

'Ucis?'

— Ucis, confirmă Shadowthrone.

'OMS?'

— Anomander Rake.

La numele Tulas Shorn a început.

— Incă pe aici, spuse Shadowthrone, da. Hee Hee. Ucigaș.

— Și niciunul dintre voi nu este suficient de puternic pentru a răzbuna uciderile, se pare. Sunt uimit că câinii mei au acceptat stăpâni atât de slabi.

„Am crezut că sunt animale de companie. Nu conteaza. Ganrod și Doan au murit pentru că erau precipitați. Da vina pe antrenamentul slab. Fac.'

— Sunt de gând să te testez, spuse Tulas Shorn după o clipă.

— Vrei Tronul Umbrei, nu?

„Prima mea regulă a fost scurtată. Am învățat de când...

'Cu greu. Ai murit.' Shadowthrone flutură cu o mână efemeră. „Orice ai învățat, nu ai învățat suficient de bine. Evident.'

— Pari sigur de asta.

— El este, spuse Cotillion.

— Atunci, pur și simplu megalomania îl afectează atât de mult?

— Ei bine, da, dar asta nu are rost.

— Și ce rost are?

— Că în mod clar nu ai învățat nimic care să merite.

— Și de ce spui asta?

— Pentru că tocmai ai spus că ai fost de gând să ne testezi.

Tulas Shorn îşi înclină capul. — Îți închipui că Hounds te vor apăra?

'Pe aceștia? Probabil ca nu.'

„Atunci...” Dar restul declarației lui a rămas neterminată, când Lock și Pallid au sosit, cu capul în jos, cu capul în picioare, ca niște spini, pentru a flanca Shadowthrone și Cotillion. Văzându-i, Tulas Shorn s-a dat înapoi. „Lângă abis”, șopti el, „ți-ați pierdut mințile? Ei nu pot fi aici, nu trebuie să fie printre voi...

'De ce?' întrebă Cotillion, aplecându-se în faţă cu un interes brusc.

Dar Tiste Edur a clătinat pur și simplu din cap.

Cei doi câini albi ca oase păreau abia reținuți, la câteva momente de la explozia într-o încărcare mortală. Ura era avidă în ochii lor.

' *De ce?* a întrebat Cotillion din nou.

'The. . implacabilitate a forțelor - credem să îmblânzim, dar sălbăticia rămâne. Controlul este o amăgire în mintea *maeștrilor* autoproclamați .' Și ultimul cuvânt picura cu

dispreț. — Lesa, nebunilor, este *zdrobită* – nu înțelegeți deloc nimic?

'Poate-'

Tulas Shorn ridică din nou ambele mâini, dar de data aceasta într-un gest de salvare. — Am crezut la fel, odată. Ne-am înșelat pe noi înșine făcându-ne să ne gândim că suntem timorii, că fiecare forță se închina în fața comenzii noastre. Si ce s-a intamplat? *Au distrus totul!* '

'Eu nu-'

'A intelege! *Vad asta!* Sunt conjurări — manifestări — ele există pentru a te avertiza. Ele sunt dovada că tot ceea ce crezi că ai înrobit *se va întoarce împotriva ta* . Și s-a dat înapoi. „Sfârșitul începe din nou, începe din nou”.

Cotillion făcu un pas înainte. — Lumină, întuneric și umbră – aceștia trei – vrei să spui...

'Trei?' Tulas Shorn râse cu o amărăciune sălbatică. — Și atunci, ce se întâmplă cu Viața? Foc și piatră și vânt? Ce, prostilor, cu Câinii Morții? Manifestări, am spus. *Se vor întoarce — îți spun asta! De aceea ele există! Colții, furia — tot ceea ce este implacabil în natură — fiecare aspect, dar o variație, o nuanță în vâltoarea distrugerii!* '

Tulas Shorn era destul de departe acum, iar Tiste Edur a început să se îndrepte spre un dragon.

Ca unul singur, toți cei șapte Oini au năvălit înainte – dar au fost prea târziu, când enorma creatură înaripată s-a lansat înspre cer, ridicându-se pe un val de putere îngrozitoare care l-a făcut pe Cotillion să se clătinească înapoi; care a suflat prin Shadowthrone până când a părut pe jumătate mărunțit.

Dragonul Soletaken s-a ridicat mai sus, ca și cum ar fi călărit pe o coloană de panică pură sau groază. Sau consternare. Un stâlp care se întinde spre ceruri. Mult mai sus, Marii Corbi s-au împrăștiat.

Revenind, Cotillion s-a întors pe Shadowthrone. — Avem probleme?

Conducătorul Casei Înalte Shadow s-a adunat încet înapoi într-o formă vag umană. — Nu pot fi sigur, spuse el.

'De ce nu?'

— De ce, pentru că am clipit.

Mai înainte, Hounds își reluaseră călătoria. Lock s-a apropiat puțin de Shan și ea a mârâit fiara.

Limba înclinată, falca atârnând în râs tăcut.

Atât pentru lecții de orgoliu.

Au fost momente, reflectă Kallor, când își disprețuia propria companie. Ziua s-a glorificat în indiferența ei, soarele o flacără orbitoare urmărind târâșul turbulent al peisajului. Ierburile s-au agățat de pământul tare așa cum au făcut-o întotdeauna, semințe plutind în vânt ca în suspine de speranță. Rozătoarele brune stăteau santinelă deasupra găurilor de lagăr și lătrau avertismente în timp ce trecea pe lângă. Din când în când, umbrele șoimilor care se învârteau se unduiau pe calea lui.

A se disprețui pe sine însuși era, destul de ciudat, o senzație reconfortantă, pentru că știa că nu era singur în ura lui. Își putea aminti vremuri, stând pe un tron de parcă el și acesta s-ar fi contopit într-unul singur, la fel de imobil și de inviolabil ca una dintre statuile care se potrivesc din afara palatului (oricare dintre nenumăratele sale palate), când simțea valul oceanic al urii. maree. Supușii săi, zeci, sute de mii, fiecare și toți își doresc moartea, aruncați, sfâșiați. Dar ce fusese el decât reprezentantul perfect, singular, a tot ceea ce ei disprețuiau în ei înșiși? Cine dintre ei nu i-ar lua locul cu nerăbdare? Să arunce judecăți neplăcute asupra tuturor a căror existență a jignit?

La urma urmei, el fusese chiar modelul achizitivității. Reușind să înțeleagă ceea ce alții puteau doar să ajungă, să adune în puterea lui un arsenal mondial de arme și să remodeleze acea lume în tăieturi grele, să facă din ea ceea ce voia - nimeni nu ar refuza să-i ia locul. Da, l-ar putea ura; într-adevăr, ei *trebuie să* -l urască, pentru că el întruchipa perfecțiunea succesului și însăși existența lui le bate joc de propriile eșecuri. Și violența pe care a făcut-o? Ei bine, uitați-vă cum s-a jucat în scene mai mici de peste tot - soțul care nu-și poate satisface soția, așa că o bate cu pumnii. Bătăușul adolescent din stradă, ținându-și victima de pavaj și răsucind brațul nefericitei creaturi. Nobilul trecând pe lângă cerșetorul înfometat. Hoțul cu ochiul avar — nu, niciuna dintre acestea nu este diferită, nu în esența lor fundamentală.

Așa că, urăște-l pe Kallor, așa cum se urăște pe sine. Chiar și în asta, o va face mai bine. Superioritate înnăscută exprimată în toate felurile. Vedeți lumea scrâșnind din dinți – răspunde el cu un zâmbet plin de cunoștință.

Mergea, locul de unde începuse acum mult, mult în urma lui, iar locul în care se ducea apropiindu-se tot mai mult, pas cu pas, la fel de inexorabil ca acest peisaj târât. Lăsați santinelele să latre, lăsați șoimii să gândească cu ochi precaut. Semințele îi călăresc picioarele, căutând lumi

noi. Merse și în mintea lui amintirile se desfășurau ca niște pachete uzate de pergament, cusute și șifonate, s-au năpustit de pe fundul unui sac de pânză de pânză trase ca șobolani, trosnind în timp ce se deschideau într-o ploaie de molii turtite și carcase de insecte.

Mergând cu fața albă și stricate de sânge pe un hol plin de bijuterii, târând de o gleznă cadavrul soției lui – doar unul într-o succesiune nenumărată – brațele ei trecându-și în spatele ei șchiopătați ca niște șerpi morți, cu gâtul tăiat. Nu fusese nici un avertisment, nicio patina de praf care i-a acoperit ochii când ea îl fixa cu privirea în acea dimineață, în timp ce el stătea comandă Lumânările Century la rând pe masă, între ei. În timp ce el a invitat-o într-o viață întinsă, promisiunea de a devora pentru totdeauna — fără sfârșit al sărbătorii care îi așteaptă, fără a fi nevoie să exercite vreodată ceva precum reținerea. Ei vor vorbi și trăi limba excesului. Ei ar marca hărțile expansiunii interminabile, gravând ambițiile pe care le puteau întreține acum. Nimic nu-i putea opri, nici măcar moartea însăși.

O oarecare nebunie o chinuise, ca țâşnirea şi țâşnirea unei artere tăiate – nu putea exista altă cauză. A fost o nebunie. Nebunie, să fi aruncat atât de mult. De ceea ce i-a oferit el. Atât de mult, da, din *el* . Sau așa își spusese el în acea vreme și decenii după aceea. Așa fusese mai ușor.

El știa acum de ce își luase viața. Să i se ofere *totul* , trebuia să i se arate de ce era în stare ea însăși - acoperirea neprofundă a potențialei ei depravare, ororile pe care le va întreține, smulgerea fiecărui filament de sensibilitate, lăsându-i conștiința netedă, rece la atingere, un lucru poate viu, poate nu, un lucru pe care nimic nu l-ar putea trezi. Văzuse, da, cât de departe putea să se ducă. . și apoi spusese *nu* .

Un alt pachet dulce, desfășurat cu parfum de flori. A îngenuncheat lângă Vaderon, calul său de război, în timp ce animalul sângera spumă roșie, cu unicul său ochi vizibil ațintit asupra lui, de parcă ar fi vrut să știe: a meritat totul? Ce te-a cumpărat viața mea, sângele meu, sfârșitul zilelor mele?

Un câmp de luptă răspândit din toate părțile. Mulți de morți și muribunzi, oameni și fiare, Jheck și Tartheno Toblakai, o împrăștiere de Forkrul Assail, fiecare înconjurat de sute de căzuți, cei care își protejează războinicii, cei care nu au reușit să doboare demonii. Și nu era pământ uscat, sângele era o mare de mică adâncime care se

îngroșa în căldură și mai mulți ochi nu priveau nimic decât să scaneze coșmarul căutând prieteni și rude.

Voci strigau, dar păreau îndepărtate – la câteva leghe de Kallor, unde îngenunchea lângă Vaderon, incapabil să-și smulgă privirea de la acel ochi fixator. Promisiuni de fraternitate, aruncate în noroiul purpuriu. Jurăminte tăcute de onoare, curaj, serviciu și recompensă, toate curgând pe tija suliței rupte care iese din pieptul masiv și lat al animalului. Și da, Vaderon se ridicase să accepte acea împingere, o împingere îndreptată spre Kallor însuși, pentru că acest cal era prea prost pentru a înțelege ceva.

Că Kallor începuse acest război, salutase măcelul, haosul.

Că Kallor, acest maestru acum îngenuncheat lângă el, era într-adevăr un bărbat brutal, disprețuitor, o pungă de piele plină de venin și ciudă, cu invidie și mârâit egoist de copil care, pierzând, lua la fel de la toți ceilalți.

Vaderon, pe moarte. Kallor, cu ochii uscați și blestemându-se pentru incapacitatea lui de a plânge. A simți regret, a semăna auto-recriminare, a face promisiuni de a face mai bine data viitoare.

Sunt ca omenirea, își spunea adesea. Impermeabil la lecții. Milos în pierdere și înfrângere, răzbunător în victorie. Cu toate virtuțile posibile vulnerabile la exploatarea și abuzul de către alții, ar putea ei să pretindă stăpânire, până când astfel de virtuți au devenit lucruri goale, mărgele transpirate de otravă. Susțin bunătatea și văd că este ticăloasă, și nu fac nimic, nu exprim nicio plângere, nu rostesc nicio dezavuare. Lumea pe care o fac am făcut-o cu un singur scop - să mă îndepărteze, eu și toți ceilalți. Nu credeți această expresie nedumerită. Sunt nedumerit doar din cauza prostiei, dar cei deștepți dintre mine știu mai bine, o, da, chiar dacă îmi mint printre dinți, pentru tine și pentru ei înșiși.

Kallor mergea, peste un umăr, un sac de pânză lung de zece mii de leghe și plin de pachete împăturite. Atât de diferit de toți ceilalți. Caii fantomă aleargă lângă el. Femeile tăiate la încheietura mâinii arată zâmbete fără sânge, dansând pe marginea buzelor moale. Și acolo unde muribunzii plâng, vezi-i umbra trecând.

— Vreau lucruri simple, spuse Nenanda. — Nu vreau să fiu nevoit să lucrez. Și apoi ridică privirea, beligerant, iute să accepte afront.

Skintick îndoia crengi pentru a face o figură de băț. — Dar lucrurile nu sunt clare, Nenanda. Nu sunt niciodată.

— Știu asta, spune-o clar, asta-i tot.

— Nu vrei să îți trezească confuzia, vrei să spui.

Nimander se trezi. 'Piele-'

Dar Nenanda luase momeala – și într-adevăr era o momeală, deoarece, cu toate că Skintick păruse intenționat asupra crenguțelor sale, observase cu viclenie neîncrederea Nenandei. — Mincinoșilor *le place* confuzia. Mincinoși și hoți, pentru că se pot strecura și se strecoară afară, când există confuzie. Ei vor incertitudinea ta, dar nu este nimic nesigur în ceea ce *vor ei* , nu-i așa? Așa te folosesc ei — tu ești așa uneori, Skintick, cu cuvintele tale inteligente.

— Stai, cum mă pot folosi dacă eu sunt ei?

Desra pufni.

Expresia lui Nenanda s-a umplut de furie și s-ar fi ridicat, dacă nu mâna blândă a Aranathei i se așeza pe brațul lui, risipindu-i magic furia.

Skintick răsuci brațele minusculei siluete până ce ajunseră deasupra capului înnodat cu frunza lui verde singuratică și o ridică deasupra focului, astfel încât să se îndrepte spre Nenanda. — Uite, spuse el, se predă.

— Nu te batjocori de mine, Skintick.

— Dimpotrivă, aplaud dorința ta de a avea lucruri simple. La urma urmei, ori o poți tăia cu sabia, ori nu poți.

'Acolo mergi din nou.'

Nimander știa că cearta avea să dureze jumătate din noapte. Și, pe măsură ce mergea mai departe, s-a destrămat, iar Skintick avea să facă din Nenanda din ce în ce mai mult un prost cu la minte, când el nu era nimic de genul. Dar cuvintele erau într-adevăr efemere, capabile să treacă peste tot felul de apărări, rapide de tăiat, dornice să tragă sânge. Erau armele perfecte de înșelăciune, dar puteau fi și, știa bine, pietrele solide ale unei căi care ducea la înțelegere – sau ceea ce trecea drept înțelegere în această lume tulbure, imposibilă.

Existau atât de multe moduri de a trăi, unul pentru fiecare ființă conștientă – și poate și pentru cele nesimțitoare – încât era un adevărat miracol ori de câte ori doi se puteau întâlni în înțelegere reciprocă, sau chiar acceptare pasivă. Dovadă, spusese odată Skintick, a flexibilității extraordinare a vieții. *Dar apoi* , a adăugat *el, este blestemul nostru să fim creaturi sociale, așa că nu avem de ales decât să încercăm să ne înțelegem.*

Erau tăbărați pe o terasă largă deasupra ultimelor ruine ciudate – urcarea zilei fusese lungă, prăfuită și obositoare. Practic, fiecare piatră din pietrișul aspru care umplea vechile canale de drenaj s-a dovedit a fi un fel de fosilă - bucăți din ceea ce fusese odinioară os, lemn, dinte sau colți - toate în fragmente, bucăți. Întregul versant al muntelui părea să fie un fel de miez, vechi de nenumărate secole, și să-ți imaginezi viețile necesare pentru a crea o movilă atât de vastă însemna să te simți uluit, slăbit de uimire. Munții din spatele acestuia erau la fel? A fost chiar posibil așa ceva?

Nu vezi, Nenanda, cum nimic nu e simplu? Nici măcar pământul pe care mergem. Cum este creat aceasta? Este diferit din ce venim și unde ajungem? Nu, asta a fost prost pus. Faceți-l mai simplu. Ce este această existență?

După cum ar putea răspunde Nenanda, nu-i folosește de nimic unui războinic să pună astfel de întrebări. Lăsați-ne această aruncătură cu capul, lăsați-ne în momentul de față următorul pas, chiar dacă este peste un abis. Nu are rost în toate aceste întrebări.

Și cum ar putea răspunde Skintick la asta? *Arată o frică de bhederin și vezi cum curge de pe o stâncă. Ce a ucis-o? Stâncile zimțate de dedesubt sau teroarea care l-a făcut și orb și prost?* Iar Nenanda ar ridica din umeri. *Cui îi pasă? Hai să mâncăm afurisitul.*

Acesta nu a fost marele conflict de sensibilități pe care s-ar putea crede că este. *Doar două capete pe aceeași monedă, unul orientat spre dreapta pe această parte, celălalt spre stânga pe cealaltă parte. Amândoi făcând cu ochiul.*

Iar Desra pufnea și spunea: *Păstrează-ți cuvintele stupide, voi lua oricând cocoșul în mână peste cuvinte.*

viața dragă , Skintick mormăia pe sub răsuflarea lui, iar zâmbetul răspuns al Desrei nu păcălea pe nimeni. Nimander și-a amintit bine fiecare conversație dintre adepții săi, frații săi, familia lui și și-a amintit și cum s-ar putea repeta, cu puține variații, dacă toate indiciile ar fi declanșate în ordinea corectă.

Se întrebă unde se dusese Clip – undeva dincolo de acest bazin de lumină a focului, poate ascultând, poate nu. Ar auzi ceva ce nu a auzit înainte? Ar fi ceva spus în această noapte să-i schimbe părerea despre ei? Nu părea probabil. S-au certat, au bătut împotriva personalităților și s-au îndepărtat fie de râs timizi, fie înfuriați. Îndepărtând, sărind departe, căutând mereu unde pielea era mai subțire,

mai presus de toate vânătăile vechi. Toți pur și simplu luptau fără săbii și nimeni nu a murit niciodată, nu-i așa?

Nimander o privi pe Kedeviss – care până acum fusese neobișnuit de tăcută – ridicându-se și strângându-și mantia mai strânsă pe umeri. După o clipă, porni în întuneric.

Undeva în stânci, departe, lupii au început să urle.

Ceva imens se ivi chiar în afara luminii pâlpâitoare portocalii, iar Samar Dev îi văzu atât pe Karsa, cât și pe Călător răsucindu-se spre ea, apoi se ridicară, întinzându-și armele. Forma s-a schimbat, părea că se clătina dintr-o parte în alta, apoi – la nivelul ochilor vrăjitoarei când ea stătuse în picioare – un bot sclipitor, răsucit, un halou larg de blană turtit, pete de foc în doi ochi mici.

Samar Dev s-a chinuit să respire. Ea nu mai văzuse niciodată un urs atât de enorm. Dacă s-ar ridica, s-ar înălța chiar și peste Karsa Orlong. A privit capul acela ridicat, nasul turtit testând aerul. Creatura, își dădu seama, în mod clar se baza mai mult pe miros decât pe vedere. *Credeam că focul speria astfel de fiare, nu le chema.*

Dacă ar fi atacat, lucrurile s-ar întâmpla. . rapid. Două săbii fulgerând în atacul său, un burduf asurzitor, ghearele coasind pentru a-i mătura pe cei doi atacatori micuți – și apoi va veni direct pentru ea. Putea vedea asta, era sigură de asta. Ursul venise după ea.

De nek okral. Cuvintele păreau să spume la suprafața gândurilor ei, ca niște lucruri eructate din adâncurile tulburi ale instinctului. — De nek okral, şopti ea.

Nările s-au deschis, picurând.

Și apoi, cu un pufnit pufnit, fiara se retrase, din lumina focului. Un zgomot de pietre și pământul a tremurat în timp ce animalul a plecat greu.

Karsa și Traveller și-au îndepărtat mâinile de arme, apoi amândoi s-au lăsat înapoi, reluându-și pozițiile în fața focului.

Războinicul Toblakai a găsit un băț și l-a aruncat în flăcări. Scântei se învârteau spre cer, strălucitoare de eliberare, doar ca să se stingă. Expresia lui părea gânditoare.

Samar Dev îşi aruncă privirea în jos la mâinile ei tremurătoare, apoi le strecură sub pătura de lână pe care o înfăşurase.

— Strict vorbind, spuse Traveller, nu un okral. De nek. .' El a ridicat sprâncenele. „Nas scurt”?

'De unde sa stiu?' se răsti Samar Dev.

Sprâncenele i se ridicară mai sus.

— Nu știu de unde au venit acele cuvinte. Ei doar. . a sosit.'

— Erau Imass, Samar Dev.

'Oh?'

„ *Okral* este cuvântul pentru un urs de câmpie, dar acesta nu era urs de câmpie — prea mare, picioarele prea lungi...

— N-aş vrea, spuse Karsa, să fiu urmărit de acea fiară, nici măcar călare. Acel animal a fost construit pentru a-și doborî prada.

— Dar nu era vânătoare, spuse Traveller.

— Nu știu ce făcea, recunoscu Karsa, ridicând din umeri. — Dar mă bucur că s-a răzgândit.

— De la voi doi, spuse Samar, n-ar fi simțit nicio teamă. Numai asta ar fi făcut-o să ezite. Vocea ei era aspră, aproape aruncând cuvintele afară. Nu era sigură de ce era atât de furioasă. Poate nimic altceva decât consecințele terorii – o teroare pe care niciunul dintre tovarășii nu avea decența să o împărtășească cu ea. Au făcut-o să se simtă. . diminuat.

Călătorul încă o studia, iar ea voia să se mârâie la el. Când vorbea, tonul lui era calm. — Vechii zei ai războiului se întorc.

'Război? Zeul războiului? Acela a fost Fener, nu-i așa? Mistrețul.

— Fener, Togg, Fanderay, Treach și, ridică el din umeri, De nek Okral – cine poate spune câți au existat odată. Mi-aș imagina că au apărut, dependenți de mediul închinătorilor – orice fiară era prădătorul suprem, era cea mai sălbatică...

„Dar niciunul nu a fost”, a spus în Karsa Orlong. 'Suprem. Acest titlu ne aparținea nouă, vânătorilor cu două picioare, ucigașilor cu ochi strălucitori.

Călătorul a continuat să se uite la Samar Dev. — Sălbăticia fiarelor reflecta sălbăticia din sufletele închinătorilor. În război, asta se împărtășea. Mistreți, tigri, lupi, ursii mari care nu cunoșteau frică.

— Aşa a făcut căderea lui Fener? întrebă Samar Dev. „Toți cei cârcoși, pentru cei timizi, care se cățără înapoi pentru a lupta pentru prada? Și ce legătură are asta cu ursul ăla?

— Ursul acela, spuse Traveller, era un zeu.

Karsa scuipă în foc. — Nu e de mirare că nu am mai văzut niciodată o asemenea fiară.

— Au existat cândva, spuse Traveller. „Au stăpânit cândva aceste câmpii, până când tot ce vânau le-a fost luat și așa au dispărut, la fel ca atâtea alte creaturi mândre”.

— Zeul ar fi trebuit să-i urmeze, spuse Karsa. „Există prea multe fețe ale războiului așa cum este”.

Samar Dev mormăi. — E bogat care vine de la tine.

Karsa a privit-o peste flăcări, apoi a rânjit, tatuajele înnebunite părând să se desprindă larg pe fața lui. — Trebuie să fie doar unul.

A ta. Da, Toblakai, te înțeleg destul de bine. — Am o singură teamă adevărată, spuse ea. „Și asta înseamnă că, când ai terminat cu civilizația, se va dovedi că tu, ca stăpân al tuturor, nu te vei dovedi mai bun decât cei pe care i-ai doborât. Că vei găsi ultimul tron care a supraviețuit și vei cădea pe el și îl vei găsi prea mult pe placul tău.

— Asta este o frică goală, vrăjitoare, spuse Karsa Orlong. „Nu voi lăsa niciun tron pe care să stau – le voi spulbera pe toate. Și dacă, când voi termina, voi fi ultimul rămas în picioare — în toată lumea — atunci voi fi mulțumit.

— Dar oamenii tăi?

— Am ascultat prea mult timp șoaptele lui Bairoth Gild și Delum Thord. Căile noastre nu sunt decât versiuni mai stângace ale tuturor celorlalte moduri în care trăiesc oamenii - dragostea lor pentru risipă, nerăbdarea lor de a culege fiecare ființă vie ca și cum le-ar aparține, de parcă, pentru a dovedi dreptul de proprietate, ar trebui să-l distrugă. Și-a dezvăluit dinții. „Nu gândim altfel, doar mai încet. Mai puțin. . eficient. O să vorbești despre progres, Samar Dev, dar progresul nu este ceea ce crezi tu că este. Nu este o unealtă ghidată de mâinile noastre - nu ale tale, nu ale mele, nu ale Călătorului. Nu este ceva ce putem pretinde pe bună dreptate ca fiind destinul nostru. De ce? Pentru că, în adevăr, nu avem control asupra ei. Nu mașinile tale, Vrăjitoare, nici o sută de mii de sclavi înlănțuiți de ea – chiar dacă stăm cu biciurile în mână.

Acum Călătorul se întoarse ușor și studia Toblakai cu aceeași mirare curioasă pe care o văzuse înainte. — Atunci, ce înseamnă progres, Karsa Orlong, a întrebat el?

Toblakai a făcut semn spre cerul nopții. „Târâșul stelelor, plonjarea și răsăritul lunii. Ziua, noaptea, nașterea, moartea - progresul este trecerea realității. Stăm călare pe acest cal, dar este o fiară pe care nu o putem îmblânzi niciodată și va alerga pentru totdeauna - vom îmbătrâni, vom veșteji și vom cădea, și nu-i pasă. Alții vor sări la bord

și nu-i pasă. Poate rula singur și nu-i pasă. Ii depășește pe marii urși. Lupii și închinătorii lor. A depășit Jaghut și K'Chain Che'Malle. Și tot merge mai departe, iar pentru el nu suntem nimic.

— Atunci de ce să nu ne lăsăm să călărim o vreme? întrebă Samar Dev. — De ce să nu ne laşi blestemata aia de iluzie?

— Pentru că, femeie, o călărim pentru a vâna, a ucide, a distruge. O călărim ca și cum ar fi dreptul nostru și scuza noastră ambele.

— Și totuși, spuse Traveller, nu este exact ceea ce intenționați, Karsa Orlong?

„Voi distruge ceea ce pot, dar niciodată nu voi pretinde că dețin ceea ce distrug. Voi fi întruchiparea progresului, dar golit de lăcomie. Voi fi ca pumnul naturii: orb. Și voi demonstra că proprietatea este o minciună. Pământul, mările, viața care se găsește acolo. Munții, câmpiile, orașele, fermele. Apa, aerul. Nu deținem nimic din el. Aceasta este ceea ce voi dovedi și, demonstrând asta, voi face așa.

Apoi se aplecă înainte și strânse în mâini un morman de pământ prăfuit. Toblakai s-a ridicat în picioare și a aruncat pământul pe foc, stingând flăcările. Întunericul i-a luat pe toți, ca și cum ar aștepta acest moment. Sau, gândi ea cu un fior, de parcă ar fi fost mereu acolo. *Lumina m-a orbit, altfel aș fi văzut-o.*

Așa cum fac și acum.

Doamne al războiului, ce ai vrut de la mine?

Cu un țipăt străpungător, enkaralul s-a prăbușit pe Pearl, cu ghearele tăiate prin carne, cu colții pumnal închizându-se pe ceafa demonului. Mormăind, întinse mâna și închise o mână în jurul gâtului fiarei înaripate, cealaltă forțându-și drumul sub maxilarul superior al enkaralului – degetele tăiate în bucăți pe măsură ce se întindea tot mai departe și apoi începu să deschidă gura înapoi. Colții maxilarului inferior s-au scufundat mai adânc în mușchii gâtului lui Pearl și tot el a împins. În timp ce acest lucru se întâmpla, ghearele nu încetau niciodată să se desfășoare frenetic de-a lungul spatelui inferior al demonului, căutând să se prindă în jurul coloanei vertebrale, căutând să rupă acea coloană - dar lanțurile și cătușele și-au mârâit eforturile, la fel ca și răsucirea lui Pearl pentru a evita fiecare înjunghiere. caută prin mușchii lui.

^

In cele din urmă, în timp ce strângerea lui de gâtul fiarei se strânse, putu auzi țipăitul disperat al respirației acesteia, iar fălcile slăbiră. Ceva s-a scârțâit și dintr-o dată Pearl a reușit să-i smulgă fălcile gâtului. S-a clătinat înainte, târând uriașa fiară în jur, cu ambele mâini închizându-și gâtul solz – și mai multe lucruri s-au prăbușit în acea strângere zdrobitoare.

Enkaralul se zvâcni, picioarele bătând sălbatic acum, ghearele făcând brazde pe coapsele lui Pearl. A forțat fiara să cadă la pământ. Baterea a încetinit, iar apoi, cu un spasm, creatura s-a lăsat moale.

Pearl se ridică încet, aruncându-se pe carcasă într-o parte; o bufnitură, plesnirea și foșnetul lanțurilor. Demonul a aruncat apoi o privire către silueta care mergea alături de ea. — L-am supărat cumva, Draconus?

Bărbatul își miji ochii, mutându-și greutatea lanțurilor peste celălalt umăr, înainte de a răspunde: „Nu, Pearl. Nebunia a luat-o, asta-i tot. S-a întâmplat să fii aproape.

— Oh, spuse Pearl. Și atunci demonul a oftat. — Atunci e bine că am fost eu și nu ceva. . mai mici.'

— Poți continua, Pearl?

— Pot, da. Mulțumesc de întrebare.'

— Nu mai mult, ar trebui să mă gândesc.

— Nu, nu mai mult, încuviinţă Pearl. 'Și apoi?'

— Vom vedea, nu-i așa?

'Da asta e adevărat. Draconus?

'Perla?'

„Cred că voi primi un sfârșit – este un lucru groaznic pentru mine să spun?”

Bărbatul clătină din cap, expresia lui sugerând că ar putea avea dureri. — Nu, prietene, nu este.

O jumătate din cer era acum o furtună de argint clocotită. Tunetele s-au rostogolit de la orizont în spatele lor, în timp ce însuși pământul a fost rupt, anihilat - lumea lor dobândise o margine, crudă ca o stâncă, și acea stâncă se apropia, pe măsură ce secțiuni vaste se tăiau, în timp ce prăpastia furioasă înghițea piatra care se răsturna. coloane una câte una.

Și lui Draconus i-a trecut prin minte că fiecare dintre ei de aici, aparent singur, fiecare cu lanțul lui sau propriul său lanț, în cele din urmă, în cele din urmă, se adunaseră.

Suntem o armată. Dar o armată în retragere. Vedeți resturile pe care le lăsăm în urma noastră, tovarășii abandonați. Vedeți strălucirea ochilor noștri, acest văl de epuizare amorțită - când în cele din urmă îl vom rupe

deoparte, vom găsi disperarea pe care am adăpostit-o atât de mult timp, ca un fruct negru otrăvit sub o frunză - totul dezvăluit în timp ce ne privim unul în celălalt. ochi.

S-a găsit confortul în recunoașterea reciprocă a vreunei valori adevărate? Aici, până la urmă? Când punctul comun este eșecul? Ca un câmp de cadavre după o bătălie. *Ca o mare de cranii care se rostogolesc în val. Nu este frăția prea amară pentru a fi suportată?*

Și acum, a vrut. . *la ce? Da, să mă înfurie, dar mai întâi lasă-mă să închid ochii. Doar pentru o clipă. Lasă-mă să-mi găsesc, din nou, voința mea...*

— Draconus?

— Da, Pearl?

— Auzi tobe? Aud tobe.

„Tunetul...”, apoi s-a oprit și s-a întors, pentru a privi înapoi la acel orizont fulminant și nebun. ' *Zei de jos.* '

Haosul găsise o nouă modalitate de a-i batjocori. Cu legiuni în rânduri, arme și armuri aprinse, cu standarde care scuipă fulgere în cer. Apărând într-un șir nesfârșit, o armată de ceva vag uman, modelată doar prin intenție, în numere de neimaginat - nu mărșăluiau atât de mult, cât curgeau, ca un val în spumă care devora pământul - și nu mai mult de o legă distanță. Lănci și capete de știucă fulgerând, scuturi rotunde care se învârt ca vârtejuri. Tobe ca oasele care zdrăngănesc, se repezi să roiască ca niște viespi înnebunite.

Atât de aproape. . oare foamea ne-a prins proaspăt parfumul — se repezi acum foamea către noi, mai repede ca niciodată?

E ceva în furtuna aceea? . care știe ce vrea?

— Nu înțeleg, spuse Pearl. — Cum poate haosul să ia forme?

— Poate, prietene, ceea ce vedem este manifestarea a ceea ce există în noi toți. Dragostea noastră secretă de distrugere, plăcerea anihilării, bucuria noastră cea mai întunecată. Poate când, în sfârșit, vor ajunge la noi, ne vom da seama că ei sunt noi și noi suntem ei. *Că Dragnipur nu ne-a tăiat în două, și tot ce caută haosul este să ne mai atragă o dată întregi.*

Oh, chiar acum, Draconus, ți-ai pierdut mințile?

— Dacă ei sunt răul din sufletele noastre, Pearl, atunci nu poate exista nicio îndoială cu privire la dorința lor.

— Poate că nu doar sufletele noastre, gândi Pearl, ștergându-și sângele din ochi. „Poate că fiecare suflet, de la începutul creației. Poate, Draconus, când fiecare dintre noi

moare, răul din noi este smuls și se repezi în tărâmul Haosului. Sau răul este cel care supraviețuiește cel mai mult. .'

Draconus nu spuse nimic. Sugestiile demonului l-au îngrozit și s-a gândit – oh, se gândea, da – că Pearl găsise un adevăr teribil. Undeva printre aceste posibilități.

Undeva printre ei. . Cred. . există un secret. Un secret important.

Undeva. .

„Nu vreau să-mi întâlnesc sinele rău”, a spus Pearl.

Draconus aruncă o privire spre el. 'Cine?'

Ditch visa, pentru că visul era ultimul lui drum către libertate. Putea să meargă cu pași mari, întinzându-se în lateral, remodelând totul. El putea face lumea așa cum dorea, așa cum ar trebui să fie, un loc al dreptății, un loc în care să fie un zeu și să privească omenirea așa cum era cu adevărat: o mulțime de copii nestăpâniți, ușor ridicoli. Priviți-i cum înțeleg lucruri când cred că nimeni nu se uită. Privește-i cum sparg lucruri, rănesc lucruri, fură. Ascultă-le reclamele de nevinovăție, lista lor de scuze fără suflare, ascultă cum se pocăiesc și se pocăiesc și se pocăiesc și apoi merg și fac aceleași lucruri naibii din nou. Copii.

Cu toate puterile sale evlavioase, el i-a învățat despre consecințe, acea lecție cea mai groaznică, cea care a rezistat cel mai mult. Îi va învăța pentru că învățase în singurul mod posibil - cu cicatrici și oase rupte, cu o boală în suflet gustând frică, cu toate pagubele ireparabile rezultate din propriile sale decizii necugetate.

Ar putea fi uimire și bucurie și printre copii. Prea ușor să vezi nimic în afară de sumbră, nu-i așa? Minune și bucurie. Creații naive ale frumuseții. El nu era orb la astfel de lucruri și, ca orice zeu, înțelegea că asemenea daruri erau cereri de îndurare. O invitație de a vă răsfăța acea mulțime condamnabilă de defecte. Artă și geniu, compasiune și pasiune, erau ca niște insule asaltate din toate părțile. Dar nicio insulă nu a trăit pentru totdeauna. Mările negre, zvârcolite, pline de viermi se ridicau mereu mai sus. Și mai devreme sau mai târziu, furtunile înfometate s-au săturat.

Natura s-ar putea lupta pentru echilibru. Și poate că dezechilibrul flagrant pe care Ditch credea că îl percepe la felul lui nu era decât o iluzie, iar reparația aștepta, întinsă pentru a se potrivi cu extremitatea. O cădere la fel de bruscă și feroce ca și ridicarea.

In starea lui de visare, nu-i trecu prin minte că visele lui nu erau ale lui, că această înclinare aspră a judecății aparținea unui tiran sau chiar unui zeu, sau unuia ca el, dacă nebunia s-ar fi pus stăpânire. Dar nu era nebun și nici tiran și, cu toată înclinația lui firească (firească aproape tuturor) de a dori dreptate adevărată, era, până la urmă, suficient de înțelept pentru a cunoaște vulnerabilitatea noțiunilor morale, ușurința cu care au fost corupti. A visat, atunci, visele unui zeu?

Oricât de orb era Kadaspala, simțea mult prea mult din viziunile lui Ditch, simțea furia incandescentă în pâlpâirea pleoapelor bărbatului, căldura respirației lui, ondulațiile tensiunii care îi curgeau fața. Oh, acest vrăjitor inconștient a urmărit o lume nevăzută, plină de indignare și furie, cu foamea de pedeapsă.

Erau atât de multe căi către divinitate. Kadaspala era sigur de asta. Atâtea căi, atâtea căi. Refuzați să muriți, refuzați să predați, refuzați să muriți și refuzați să vă predați și aceasta a fost o cale, pe care s-a poticnit fără intenție adevărată, fără nici măcar să-și dorească, iar acești zei erau cei năuciți, cei reticenți. Cel mai bine ar fi fost lăsați singuri, pentru că a-i împinge în trezi însemna să riște apocalipsa. Puterea reticentă a fost cea mai mortală putere dintre toate, pentru că furia din spatele ei a fost de mult aprinsă. Îndelung alimentat și aprins mult și mult, așa că cel mai bine lăsați-i lăsați-i lăsați-i în pace.

Alți zei au fost chemați în existență și natura acestei chemări a luat nenumărate forme. O convulsie a forțelor naturale, până când chiar nămolul se trezește. Oriunde s-au ciocnit elemente discordante, s-a născut posibilitatea. Viaţă. Intenție. Dorinta si nevoia. Dar și acestea au fost lucruri întâmplătoare, în măsura în care orice ar putea fi accidental atunci când toate particulele necesare creației abundă, așa cum au făcut cu siguranță. Existau și alte moduri de a chema un zeu.

Adună o mulțime de cuvinte, o mulțime de cuvinte. Adună o mulțime de cuvinte. Fă-i, fă-i, fă-i ce? Fizice, da, fă-le fizice, de la eterul gol până la incizia în lut, pata pe piatră, cerneala pe piele. Fizic, deoarece fizicul creat – prin însăși natura sa în fața ochiului (sau a ochiului interior) – a creat și creat *modele* . Și puteau fi jucați cu jucați cu jucați cu. În numere și sigiluri, în proporții astrale. Ele ar putea fi codificate în interiorul codurilor în interiorul codurilor până când ceva este redat, ceva atât frumos, cât și absolut.

Frumos în absolutul lui. In dezlegarea sa, în esența sa absolvită, un lucru de frumos.

Înțelegeți, nu-i așa, adevărul tiparelor, cum tiparul găsește adevărul în tensiunea juxtapunerii, în jocul sensului, însemnând jocul care este modelul perfect al limbajului sub forma imperfecțiunii - dar ce prețuiește orice din toate acestea? din asta ceva din asta?

Valoarea este corpul textului (hah, corpul — *corpurile*) care în caracterul său absolut devine sacru și, în caracter sacral, devine tot ceea ce înfățișează în ordonarea sa convivială a esențial fără sens. Modele unde nu exista înainte. Creație din nimic. Trezirea din absența sinelui. Și care este cuvântul cuvântul frumos cuvântul prețios și cuvântul perfect care începe jocul începe totul totul totul?

De ce, cuvântul este *naștere* .

Corpuri de text, toate aceste corpuri, toată această carne și cerneală și cuvintele și cuvintele oh cuvintele. Corpuri și corpuri, tipare din interiorul tiparelor, vieți și vieți și vieți toate visând. . toți visând un singur vis.

Un vis. Un vis, un vis, un vis. Unu.

Un vis de dreptate.

— Lăsați cosmosul să se cutremure, șopti Kadaspala, în timp ce grava sigiliu în interiorul sigilului cu sigiliu lateral timid, în timp ce țesea limbajul și sensul, în timp ce cerneala călărea piercing-ul și curgea sub piele buzunar cu buzunar. — Cutremur și tremur, scâncet și tremur. Un zeu oh un zeu da un zeu acum un zeu în curând un zeu un zeu se trezește. Vieți și vieți tăiate pe una și pe toate, tăiate, da, prin marginea ascuțită a judecății - am meritat asta? Am câștigat pedeapsa? Este vreunul dintre noi nevinovat, vreunul dintre noi? Nu probabil, probabil, nu probabil. Deci, vieți și vieți și niciunul, niciunul dintre noi nu a primit exact ceea ce am meritat.

'Intelegi? Godling, îți vorbesc. Ascultă ascultă ascultă bine. Suntem din ce vii. Cei pedepsiți, cei pedepsiți, victimele justiției, victimele propriei noastre prostii, da, și cine ar putea spune că niciunul dintre noi nu ne-a învățat lecția? Cine poate spune asta? Uite, uite, uite unde suntem! Dumnezeule, iată sufletul tău, scris în carne, în carne, scris aici de Kadaspala, care a fost cândva orb, deși putea vedea și acum poate vedea, deși este orb. Și nu sunt eu însăși definiția sensibilității? Orb în viață, pot vedea în moarte - definiția mortalității, dragul meu copil, ține seama de ea și ține seama de ea în momentul în care trebuie să acționezi

și să decizi și să stai și să judeci. Fiți atenți și luați în seamă, evlavie, acest defect etern.

„Și, te vei întreba, ce este scris pe sufletul tău? Ce scrie aici? Aici pe carnea sufletului tău? Ah, dar aceasta este călătoria vieții tale, evlavie, să înveți limba sufletului tău, să o înveți și să o înveți chiar așa cum o trăiești.

„În curând, vine nașterea. În curând, viața se trezește.

„În curând, *fac un zeu* ”.

Și chiar și acum, zeul visează la dreptate. Căci, spre deosebire de Ditch, Kadaspala este într-adevăr nebun. Codul lui încarnat este un cod de legi. Legile din care se va naște zeul. Luați în considerare asta, gândiți-vă bine.

În contextul, să zicem, milei. .

Era acolo, jos, în bazin, în genunchi, cu capul atârnat, cu trunchiul împletindu-și înainte și înapoi, într-un anumit ritm interior. După ce a studiat-o din nou, Seer shy;domin, cu un gâfâit slab, și-a smuls privirea - ceva ce era din ce în ce mai greu de gestionat, pentru că ea era fascinantă, această femeie-copil, acest izvor al corupției și ideea că un căderea femeii ar putea fi atât de atrăgătoare, atât de perfect sexuală, l-a lăsat îngrozit. Prin acest limbaj al invitației. Prin propriul întuneric.

În spatele lui, Mântuitorul a murmurat: „Puterea ei crește. Puterea ei asupra ta, Segda Travos.

— Nu vreau să fiu acolo unde este ea.

'Tu nu?'

Seerdomin se întoarse și privi zeul. „Conștiința de sine poate fi un blestem.”

— Unul necesar.

— Presupun că da, a recunoscut el.

— Te vei mai lupta cu ea, Segda Travos?

'Cred ca da.'

'De ce?'

Seerdomin și-a dezvăluit dinții: „Nu începe cu mine, Mântuitorule. Inamicul nu pune niciodată la îndoială motivațiile – inamicul nu mestecă pământul sub propriile picioare. A bătut cu degetul înapoi la femeia care se afla în genunchi în lighean. — Nu are întrebări. Fără dubii. Ceea ce are ea este puterea. Putere.'

— Este adevărat, spuse Mântuitorul. 'Totul. Acesta este motivul pentru care cei bântuiți de timiditatea nesigură trebuie să se retragă vreodată. Ei nu pot sta în fața celor neprihăniți. În schimb, trebuie să se strecoare, trebuie să

se ascundă, trebuie să alunece în spatele liniilor inamicului...

„Unde fiecare blestemat dintre ei este vânat și tăcut – nu, Mântuitorule, uitați, am *trăit* într-o tiranie. Am dat cu piciorul în uși. Am târât oamenii departe. Crezi cu adevărat că necredincioșii vor fi tolerați? Scepticismul este un act criminal. Flutură standardul sau altcineva o va face și ei vor veni după tine. Răscumpărător, m-am uitat în ochii dușmanului meu și ei sunt duri, reci, goliți de orice, în afară de ură. Da, mi-am văzut propria reflexie – încă mă bântuie.

Atunci nu s-au mai schimbat cuvinte. Seerdomin se uită înapoi la acea femeie, Marea Preoteasă care fusese cândva Salind. Ea nu era decât o unealtă, acum, o armă a voinței unei forțe mai mari, foamea ei. Aceeași forță, bănuia el acum, care a condus națiunile la război, care i-a împins pe soții să omoare soții și pe soții să ucidă soții. Asta ar putea lua chiar și sufletul unui zeu și-l zdrobi în supunere.

Când te vei trezi, Salind? Când vei veni după mine?

Aceasta nu era viața de apoi pe care și-o imaginase. *Lupta mea ar trebui să se termine. Fiecare nevoie a mea a devenit lipsită de sens, durerea gândurilor a fost tăcută pentru totdeauna.*

Nu este darul morții indiferență? Indiferență fericită, perfectă?

Ea se legăna înainte și înapoi, adunând putere, așa cum numai cei predați puteau face.

Monkrat a mers prin tabăra de pelerini. Dezordonat cum fusese cândva, acum părea că o tornadă l-ar fi rupt. Corturile se lăsaseră; barăcile se aplecau periculos de aproape de prăbușire. Peste tot era gunoi. Cei câțiva copii încă în viață, după ce fusese atât de mult abandonat, îl priveau trecând cu ochii bântuiți care se uitau de pe fețele stricate de murdărie. Rănile le mâncau buzele trase. Pântecele lor erau umflate sub zdrențe. Nu era nimic de făcut pentru ei și, chiar dacă era, Monkrat nu era omul care să o facă. În mintea lui, el lăsase omenirea în urmă cu mult timp în urmă. Nu era nicio rudenie de rupt în inima lui. Fiecare prost din lume era singur, sau erau sclavi. Acestea au fost singurele două stări ale ființei - toate celelalte erau o minciună. Iar Monkrat nu avea nicio dorință să devină sclav, atât de mult pe cât și-ar fi dorit asta Gradithan sau saemenkelyk.

Nu, ar rămâne propria lui lume. A fost mai ușor așa. Ușurința era importantă. Ușurința era tot ce conta.

In curând, știa el, va trebui să scape de această nebunie. Ambițiile lui Gradithan își pierduseră orice perspectivă – blestemul lui Kelyk. El vorbea acum necontenit despre venirea Dumnezeului Muritor, sfârşitul iminent al tuturor lucrurilor şi renaşterea glorioasă care va urma. Oamenii care vorbeau așa l-au dezgustat pe Monkrat. Ei s-au repetat atât de des, încât curând a devenit extrem de evident că cuvintele lor erau dorințe și dorința era ca cuvintele lor să se dovedească adevărate. Rond și rotund, toată acea respirație irosită. Minții îi plăcea atât de mult să se învârtească, atât de mult îi plăcea piesa aceea familiară, familiaritatea ei. Rond și rotund, și de fiecare dată mintea era cu atât mai proastă. Creștere cu creștere, gama de gânduri mai restrânsă, calea de sub picioare mai adânc tăiată – el observase chiar cum se diminua vocabularul, pe măsură ce noțiunile neplăcute erau aruncate și toate cuvintele asociate cu ele. Pista circulară a devenit o mantră, mantra o proclamare a dorințelor stupide ca lucrurile să poată fi așa cum și-au dorit ei, că de fapt au *fost* așa cum și-au dorit.

Fanatismul era atât de popular. Trebuia să existe un motiv pentru asta, nu-i așa? O mare recompensă până la capătul gândirii, o mare fericire pentru binecuvântarea idiotului. Ei bine, Monkrat nu avea încredere în toate astea. Știa să gândească singur și asta era tot ce știa, așa că de ce să renunțe la asta? Încă nu a auzit un argument care să-l convingă – dar, desigur, fanaticii nu au folosit argumente, nu-i așa? Nu, doar acea privire fixă, amenințarea, motivul de frică.

Da, se săturase. Zei de jos, el tânjea de fapt după orașul în care se născuse. Acolo, în umbra Mock's Hold, și în acel golf de apă neagră a portului, unde dormea un demon, pe jumătate îngropat în noroi și pietre de balast prăbușite. Și cine știa, poate că nu mai era nimeni acolo care să-l recunoască - și de ce ar fi făcut-o, în orice caz? Vechiul lui nume se afla pe bilanțul celor căzuți, la urma urmei, iar lângă el era *Blackdog Wood, 1159 Burn's Sleep.* Bridgeburners au dispărut, morți, distruși în Pale, cu rămășițele curățate aici, la Black Coral. Dar fusese o victimă cu mult înainte de atunci, iar anii de atunci au fost al naibii de grei – nu, nu era probabil să fie recunoscut.

Da, Orașul Malaz suna dulce acum, în timp ce mergea pe strada principală a acestei tabere nenorocite, cu zgomotul pescărușilor în urechi.

Gradithan, l-ai pierdut.

Nu se va răzbuna pe Tiste Andii. Nu pentru mine, nu pentru tine. A fost o idee stupidă și acum a mers prea departe.

Istoria nu merita retrăită. A înțeles asta acum. Dar oamenii nu au învățat niciodată asta - nu au învățat niciodată asta, nu-i așa? Rotund și rotund.

Un pelerin căzut a ieșit împleticindu-se din între două căsuțe, bărbia pătată de maro și ochi tulburi înotând într-o răpire dubioasă pictându-și minciuna în spatele lor. Voia să-l lovească pe idiotul fără creier între picioare. Voia să calce cu picioarele pe craniul nebunului și să vadă nămolul de culoarea rahat revărsându-se. Voia ca fiecare copil să-l privească și el făcând asta, ca să-și dea seama, ca să alerge pentru a-și salva viața.

Nu că i-ar fi păsat.

'Mare preoteasă.'

Ea ridică privirea, apoi se ridică din spatele biroului ei, se întoarse cu o adunare a hainelor ei, apoi se înclină. — Fiul Întunericului, bine ai venit. Aveam ceva aranjat?

Zâmbetul lui era ironic. — Oare vreodată?

„Te rog”, a spus ea, „intra. O să trimit după vin și...”

— Nu e nevoie din cauza mea, Mare Preoteasă, Anomander Rake a intrat în micul birou, a privit cele două scaune și apoi l-a ales pe cel mai puțin ornamentat în care să se așeze. Și-a întins picioarele, cu degetele împletite în poală, și a privit. ea în mod speculativ.

Ea și-a ridicat brațele: — Să dansez?

— Să cânt?

— Abisul ia-mă, nu. Vă rog.'

— Stai jos, spuse Rake, arătând celălalt scaun.

A făcut asta, ținându-și spatele drept, o întrebare tăcută ridicându-i sprâncenele.

A continuat să o privească.

Ea a lăsat să respire și s-a prăbușit pe spate. 'Bine atunci. Ma relaxez. Vedea?'

— Ai fost vreodată preferatul meu, spuse el, îndepărtând privirea.

— Ce este preferatul tău?

— Înaltă preoteasă, desigur. La ce altceva aș putea să mă gândesc?

— Ei bine, aceasta este întrebarea veşnică, nu-i aşa?

„Unul prea mulți oameni își petrec prea mult timp îngrijorându-se.”

— Nu poți vorbi serios, Anomander.

Părea să-i studieze biroul – nu lucrurile împrăștiate pe suprafața lui, ci biroul în sine. — E prea mic pentru tine, a spus el.

Ea îi aruncă o privire. — Ești înșelat, vai. Dezorganizarea mea este prea mare. Dă-mi un birou de mărimea unui salon și îl voi umple cu vechituri.

— Atunci trebuie să fie mintea ta prea mare, Mare Preoteasă.

— Ei bine, spuse ea, există atât de puțin la care să te gândești și atât de mult timp. Ea a fluturat o mână. — Dacă gândurile mele au devenit supradimensionate, este doar din indolență. Privirea ei s-a ascuțit. — Și am devenit atât de indolenți, nu-i așa?

— A fost respinsă de mult timp, spuse Anomander Rake. — Că v-am lăsat pe toți să vă adresați în schimb la mine a fost vreodată o întreprindere dubioasă.

— Nu ai făcut nici un efort să te închini, Fiul Întunericului, și asta a făcut să fie îndoielnic.

O sprânceană ridicată. — Nu sunt defectele mele evidente?

— Și Mother Dark este fără defecte? Nu, Tiste Andii nu au fost niciodată atât de proști încât să impună asupra icoanelor noastre imposibilitatea perfecțiunii.

„„Icoane”, a spus Anomander Rake, încruntându-se în timp ce continua să studieze biroul.

„Este cuvântul greșit? Nu cred.'

— Și de aceea am respins noțiunea de închinare.

'De ce?'

„Pentru că, mai devreme sau mai târziu, credincioșii își sfărâmă icoanele”.

Ea a mormăit și s-a gândit la asta o vreme, înainte de a ofta și a da din cap. — O sută de civilizaţii căzute, uitate, da. Și în ruine toate acele statui. . cu fețele tăiate. Se pare că pierderea credinței este mereu violentă.

— A noastră a fost.

Declarația a înțepat-o. „Ah, nu suntem atât de diferiți atunci, până la urmă. Ce realizare timidă; presantă.

— Endest Silann, spuse el.

„Privirea ta face să tremure picioarele biroului meu, Lord Rake – sunt atât de timid, de plăcut încât să nu îndrăznești să-mi pui ochii pe mine?”

Își întoarse încet capul și își fixă privirea asupra ei.

Și văzând tot ce era în ochii lui aproape a făcut-o să tresare, și ea a înțeles, dintr-o dată, mila pe care i-o dăduse - cu fața întoarsă, cu ochii acoperiți de distracție. Dar apoi

îi ceruse respectul, atât din vanitate cât și din plăcerea secretă a atracției ei pentru el – nu putea acum să rupă această legătură. Înțelegându-și hotărârea, ea spuse: — Endest Silann, da. Motivul acestei vizite. Am înțeles.'

— Este convins că a fost stricat cu mult timp în urmă, Mare Preoteasă. Amândoi știm că nu este adevărat.

Ea a dat din cap. „A dovedit că atunci când a susținut Moon’s Spawn sub mare – a dovedit asta tuturor, în afară de el.”

— Îi dezvălui încrederea mea, spuse Rake, și de fiecare dată el. . contracte. Nu pot, se pare, să întăresc ceea ce știu că este în el.

„Atunci, credința lui este zdrobită”.

Se strâmbă, nu răspunse.

„Când va veni momentul”, a spus ea, „voi fi acolo. Să fac ce pot. Deși, a adăugat ea, s-ar putea să nu fie mult.

— Nu trebuie să detaliezi eficacitatea prezenței tale, Mare Preoteasă. Vorbim, așa cum ai spus, despre credință.

— Și nu trebuie să existe substanță. Mulțumesc.'

Își întoarse privirea încă o dată, iar de data aceasta zâmbetul ironic pe care ea îl văzuse înainte se răspândi din nou pe trăsăturile lui. — Ai fost întotdeauna preferatul meu, a spus el.

— Eu, sau biroul pe care pare să-l iubești atât de mult?

El s-a ridicat și ea a făcut la fel. — Înaltă preoteasă, spuse el.

— Fiul Întunericului, răspunse ea, făcând o altă plecăciune.

Și a ieșit afară, lăsând în urma lui o absență bruscă, o bătaie aproape audibilă de deplasare - dar nu, asta era în mintea ei, un indiciu de ceva care plutea acolo în spatele amintirii ei despre chipul lui, ochii lui și tot ce văzuse ea. Acolo.

Mamă Întunecată, ascultă-mă. Ascultă-mă. Atunci nu l-ai înțeles pe fiul tău. Nu-l înțelegi acum.

Nu vezi? Asta a fost tot ceea ce face Draconus.

— Nu este în regulă, gâfâi Reccanto Ilk, fiecare cuvânt stropit sânge. „Când vine vorba de femei care țipă, ar trebui să părăsească barul, nu să încerce să intre!

Orificiul zdrențuit pe care femeile țipând, mârâind și care pocneau fălcile pe care o făcuseră prin ușa tavernei era plină de brațe, întinzându-se, degetele strângându-se, toate întinzându-se înăuntru într-o încercare disperată de a rupe bariera. Ghearele i-au înjunghiat umerii tatuați ai lui

Trell, iar acesta și-a lăsat capul mai jos, mormăind în timp ce demonii băteau la ușă, scândurile zdrobindu-se - dar acel Trell era un nenorocit puternic și îi reținea, așa cum făcuse de atunci. grabă care aproape că a văzut că prețiosul cap al lui Reccanto a fost smuls.

Mulțumesc celor ce zei s-au ghemuit în noroiul acestui blestemat de sat că acești demoni erau atât de proști. Nimeni nu încercase niciunul dintre ferestrele cu obloane care flancheau intrarea, deși cu acel hulk ghimpat, Gruntle, așteptând la unul dintre ele, cu scrochetele pregătite, și Faint și frații Bole la celălalt, cel puțin dacă aceștia au plecat demonii. și am încercat unul dintre ei, vor fi tăiați în bucăți în cel mai scurt timp. Sau așa spera Reccanto, din moment ce se ascundea sub o masă și o masă nu era prea mult acoperire, sau nu ar fi fost dacă demonii aceia ar fi fost suficient de urâți încât să sfâșie Gruntle și Faint și Boles și Trell, și Sweetest Sufferance, de asemenea. , de altfel.

Maestrul Quell și acea vrăjitoare mlăștinoasă, Precious Thimble, erau înghesuiți în spate, la ușa pivniță cu gratii, făcând Hood știa ce. Glanno Tarp lipsea – plecase cu caii când mergeau drept și trăsura plecase spre stânga, iar Reccanto era destul de sigur că idiotul plecase și se sinucisese rău. Sau mai rau.

În ceea ce privește acel cadavru, Cartograf, de ce, ultimul pe care îl văzuse Ilk, era încă legat de o roată, învârtindu-se în neclaritate, în timp ce blestemul se învârtea din ax și se îndepărta în noaptea ploioasă. De ce nu au putut demonii să meargă după el? O luptă al naibii de mai ușoară...

Loviturile repetate transformau ușa într-o epavă spulberată, iar unul dintre brațe s-a înclinat în jos pentru a tăia găuri adânci pe spatele lui Mappo, făcându-l pe Trell să geamă, iar geamătul nu era bine, deoarece însemna că Mappo ar putea să renunțe să mai încerce să-i țină în brațe. înapoi și înăuntru au venit, direct pentru bărbatul ascuns sub masă. Nu a fost corect. Nimic nu era corect și ce era corect în asta, la naiba?

Își scoase spaca și prinse mânerul într-o mână tremurândă. O aruncare din genunchi — a fost posibil așa ceva? Era pe cale să afle. Oh, da, ar îngheța unul pentru necazurile ei, doar uita-te. Și dacă ceilalți doi (era destul de sigur că erau trei) l-au rupt, atunci bine, bine. Un bărbat nu putea face decât atât.

Gruntle striga ceva la Mappo, iar Trell a urlat un răspuns, ridicându-și picioarele sub el, de parcă era pe punctul de a se arunca într-o parte - mulțumesc mult, căpcăun! — și apoi dintr-o dată Mappo a făcut exact asta, în dreapta, lovindu-se de picioarele lui Boles and Faint și luându-i pe toți trei cu el.

O explozie de așchii de lemn și brațe care se zvârneau, colți care pocnesc, păr necurat și expresii îngrozitor de nerezonabile, iar cele trei femei țipând s-au aruncat înăuntru.

Doi au fost crescuți destul de repede, în timp ce capetele lor săreau în stropi de uck verzui și trupurile lor s-au întins într-o mizerie zdrobitoare.

Chiar dacă se întâmpla asta, a treia femeie a încărcat direct pentru Reccanto. A țipat și și-a executat lovitura de la genunchi, ceea ce, desigur, nu era deloc o fantezie. Mai degrabă un fleche, o aruncare înainte a corpului său, brațul și vârful întinse, iar în timp ce se supraechilibra și ateriza cu o lovitură care scârțâie oasele pe scânduri, vârful rapiei s-a prins de ceva și lama sa plecat alarmant și așa a dat drumul. încât a sărit în sus, apoi înapoi în jos, pomul scârțâind vârful capului lui Reccanto, nu o dată, ci de două ori, de fiecare dată împingându-i fața în podea, cu nasul trosnind într-un vârtej de lacrimi înțepătoare și izbucnind în creierul lui duhoarea îngrozitoare. de excremente de șoarece și murdărie grasă — imediat înlocuite cu o mulțime de sânge care curge.

Era ciudat de liniște și, gemând, Reccanto se rostogoli pe o parte și se ridică într-un cot.

Și s-a trezit uitându-se în ochii goli și îngrozitori ai femeii care îl acuzase. Vârful ei se înfipsese între ochi, drept înăuntru, atât de departe încât ar fi putut să-l vadă ieșind de undeva de sub spatele craniului ei – dar nu era acolo. Sens-

— Ea a rupt-o! s-a înfuriat, urcându-se în picioare. — Mi-a rupt blestemata de spală!

Femeia demonică era în genunchi, cu capul îndreptat înainte, cu gura încă deschisă, greutatea superioară a corpului ei sprijinindu-se pe scaunul răsturnat care servise drept baricadă jalnică. Ceilalți doi, fără cap, încă se zvârneau pe podea în timp ce curgea substanță verde. Gruntle studia acel ichor în care împroșca lamele largi ale șocurilor lui.

Mappo, Boles și Faint își recăpătau încet picioarele.

Dulce Suferință, ținând în mână o sticlă de lut, se clătină pentru a se sprijini de Rec shy;canto. — Păcat pentru spatul tău, spuse ea, dar al naibii de mine, Ilk, asta a fost cel mai frumos fleche pe care l-am văzut vreodată.

Reccanto miji, și-a șters sângele de pe nasul curgător și de pe buzele lacerate, apoi a zâmbit. — A fost, nu-i aşa. Timpul unui maestru...

— Adică, cum ai fi putut ghici că se va împiedica de unul dintre capetele care se rostogolesc și se va lăsa în genunchi, derapând așa, direct în împingerea ta?

S-a împiedicat? A derapat? — Da, bine, așa cum am spus, sunt un maestru duelist.

— Aş putea să te sărut, a continuat ea, cu răsuflarea treptat de vinul acru, doar că te-ai sunat şi că există limite ale decenţei, dacă ştii ce vreau să spun.

„Asta nu e piș – suntem cu toții încă udă!"

— Dar nu prea mirosim așa cum o simți tu, Nenorocite.

Mârâind, el s-a zguduit. Al naibii de femeie prea sensibilă! — Spala mea, gemu el.

— Fărâmată în craniul ei, aș paria, spuse Gruntle, ceea ce nu i-ar fi putut face niciun folos creierului. Frumos făcut, Reccanto.

Ilk a decis că era timpul să se lăvească puțin.

În timp ce Reccanto Ilk se plimba ca un cocoș, Precious Thimble aruncă o privire îngrijorată la Boles și fu uşurat să-i vadă pe amândoi aparent nevătămați. Nu îi acordau suficientă atenție în ultima vreme și nici acum nu-i acordau nimic. A simțit un tremur de neliniște.

Maestrul Quell bătea în ușa pivniței. — Știu că mă auzi, strigă el. — Tu, te ascunzi acolo. Avem trei dintre ei - mai sunt? Trei dintre ei au fost uciși. Mai sunt?

Faint își verifica armele. — Trebuie să mergem să-l găsim pe Glanno, spuse ea. — Vreun voluntari?

Gruntle se apropie, făcându-se o pauză pentru a privi pe uşă. — Ploaia se lasă – pare că furtuna s-a terminat. Voi merge cu tine, Faint.

— Ceream voluntari. Nu m-am oferit voluntar.

'Voi merge!' spuse Amby.

'Voi merge!' spuse Jula.

Și apoi s-au uitat unul la celălalt, apoi au rânjit ca și cum ar fi o glumă privată, iar o clipă mai târziu amândoi au izbucnit în râs.

'Ce e așa amuzant?' întrebă Prețiosul Degetar, cu adevărat uluit de data aceasta. *Și-au pierdut mințile?*

Presupunând că au minți, vreau să spun.

Întrebarea ei aspră i-a trezit și amândoi se lăsară, evitându-i privirea.

Ușa pivniței se deschise scârțâind, atrăgând atenția tuturor și o față cu mustață ieși afară, cu ochii mari și rostogoliți. — Trei, ai spus? Ai spus trei?

Dialectul era Genabackan, accentul insulei de sud.

— Ai trei? Faptă?'

Quell dădu din cap. — Mai ai la pândă, gazdă?

O clătinare rapidă din cap, iar taverna stărui, tresărind când văzu cadavrele sacrificate. „Oh, dragilor,” șopti el, „ahm atât de rău. Atât de rău!

'Ii cunosti?' întrebă Quell. — Ştii ce au fost?

Mai multe siluete se înghesuiau în spatele donjonului, fețe palide, ochi înspăimântați. La întrebările lui Quell, bărbatul cu mustăţi tresări. — Grozat, spuse el cu o râpă. — Fiicele noastre. . grosolan.'

'Blestemat? Când vor ajunge la majoritate, nu?

O încuviințare sacadată din cap, iar apoi ochii bărbatului s-au mărit la vrăjitor. 'Tu știi asta? Știi grosolanul?

— De cât timp îl ai, gazdă? Aici, în acest sat, de cât timp ai blestemul?

„Acum de patru ani. Timp de ani. Iar bărbatul a ieşit. — Aai, atenţia lor! Fii atent! În spatele lui, ceilalți au pus un bocet.

Prețiosul Degetar întâlni ochii lui Quell și au făcut un schimb de semne din cap. — Tot cam, aș spune, spuse Precious pe sub răsuflarea ei.

'De acord. Ar trebui să mergem la vânătoare?

Se uită încă o dată în jur. Mappo târa primul cadavru gol, fără cap, prin prag. Sângele verde se înnegrise pe podea și lăsase urme de gudron pe corp. — Cred că să-l luăm pe Trell cu noi.

'Bună idee.' Quell se îndreptă spre clădirea tavernei. — Există un polițist în acest sat? Cine stăpânește pământul – unde suntem, în numele lui Hood?

Clipiri de bufniță din ochi. „Reach of Woe este războiul ce sunteți. Ai văzut turnul? E război pe care-l părăsește Provostul. Yull wan the Provost, ah așteaptă-te.

Quell se întoarse, se frecă la ochi, apoi se apropie de Precious Thimble. — Atunci suntem de acord că este vrăjitorie, acest blestem.

— Vrăjitoare sau vrăjitor, spuse ea dând din cap.

„Suntem pe Reach of Woe, o coastă de distrugeri. Pariez că sosirea străinilor le trezește pe fiițe - nu-și vor mânca rudele, nu-i așa?

„Când e frenezie asupra lor”, a spus Precious Thimble, „vor mânca orice se mișcă”.

— De aceea, localnicii au fugit, atunci, corect. Bine, vrăjitoare, du-te și adună Mappo - și de data asta, spune-i că trebuie să se înarmeze. Acest lucru ar putea deveni dezordonat.

Prețiosul Degetar se uită la ultimul corp pe care Trell îl trăgea acum timid. — Corect, spuse ea.

Flancat de Boles, Tula în dreapta lui, Amby în stânga lui, Gruntle coborî înapoi spre strada principală, cu cizmele zgomotând în noroi. Ultimele scuipături de ploaie i-au răcorit fruntea. Oh, și-ar fi dorit o luptă mai urâtă. Problema cu atacatorii fără minte era lipsa de minte, ceea ce îi făcea patetic previzibili. Și doar trei dintre lucrurile naibii...

— Eu mergeam primul, spuse Amby.

— Nu, am fost, spuse Tula.

Gruntle se încruntă. 'Mergând unde? Despre ce vorbiți voi doi?

— Fereastra aia din spate, spuse Tula, la tavernă. Dacă fetițele intrau pe ușă, eu ieșeam pe fereastră - doar că nu puteam să tragem obloanele înapoi...

— Asta a fost vina ta, spuse Amby. — Am tot ridicat zăvorul, iar tu l-ai tot împins înapoi în jos.

— zăvorul se lasă în jos, Amby, idiotule.

„Nu, se ridică — a urcat, l-am văzut...”

— Și apoi înapoi...

'Sus.'

— Atunci jos.

Mârâitul brusc al lui Gruntle i-a făcut pe amândoi la tăcere. Ei urmăreau acum urmele copitelor și diferitele brazde ale lucrurilor târâte în urma animalelor. În casele ghemuite de ambele părți, lumini stinse pâlpâiau prin win shy;dows cu sticlă groasă. Zgomotul apei care se scurgea îi înconjura, împreună cu zgomotul îndepărtat ocazional al tunetelor. Aerul se batjocorește cu prospețimea venită după o furtună.

— Iată, spuse Amby, arătând. — Chiar dincolo de peretele acela jos. Le vezi, Gruntle? Îi vezi?'

Un corral. Epava băncii înalte a trăsurii a fost împrăștiată de-a lungul bazei zidului de piatră.

Ajungând la ea, s-au oprit, s-au uitat la câmpul de noroi agitat, caii strânși la capătul îndepărtat – privindu-i suspicios – și acolo, ceva s-a întins lângă mijloc. Un corp. Departe, în stânga, era una dintre roțile căruciorului.

Gruntle conducând drumul, au urcat pe zid și au pornit spre Glanno Tarp.

Pe măsură ce se apropiau, îl auzeau vorbind.

'. . și deci nu era atât de rea, în comparație cu Nivvy, dar au trecut ani de zile până când să fiu timid, nu toate femeile vorbeau așa, și dacă aș fi cunoscut, ei bine, probabil că nu aș fi fost de acord cu asta. Adică, am ceva decență în mine, sunt sigur de asta. A fost felul în care a continuat să pretindă că are nouă ani, cu ochii atât de mari, toate acele lucruri drăguțe pe care le făcea și care, atunci când te gândești, erau poate drăguțe cu ceva timp, cu mult timp în urmă, dar acum - vreau să spun, părul ei se întindea. gri, de dragul lui Hood — oh, m-ai găsit. Bun. Nu, nu mă mișca încă, am piciorul rupt și poate și un umăr, și un braț, încheietura mâinii, o, și degetul ăsta de aici, este întors. Ia-l pe Quell — nu mă muta fără Quell, bine? Mulțumiri. Acum, unde eram? Nivvy? Nu, paznicul acela, Luft, acum nu a rezistat, din motivele pe care le-am explicat înainte. Au trecut luni până să-mi găsesc o nouă femeie – ei bine, înainte ca Coutre să mă găsească, ar fi mai precis. Tocmai își pierduse tot părul. .'

Roata căruciorului se mișcase ușor. Gruntle surprinsese mișcarea cu coada ochiului și, lăsându-l pe Glanno să bombănească spre Boles, care stăteau uitându-se în jos, cu gura căscată, porni spre ea.

Și-a învelit năvoele și s-a aruncat la volan. A rezistat până când, cu un sunet gros, s-a ridicat din noroi și Gruntle l-a împins complet în picioare.

Cartograful era o figură aparent compusă în întregime din lut, încă legată de încheieturi și glezne de spițe. Fața a lucrat o vreme, împingând bulgări de noroi din gură, iar apoi cadavrul a spus: „Este chestia cu pâinea mânjită cu gem, nu-i așa?

— Uită-te la asta, spuse Quell.

Prețiosul Degetar făcu un gest de apărare și apoi scuipă de trei ori, sus, jos, drept înainte. — Mlaștină Blackdog, spuse ea. — Mott Wood. De asta am plecat, la naiba! Asta e problema cu Jaghut, ei apar peste tot.

În spatele lor, Mappo a mormăit, dar altfel nu a oferit niciun comentariu.

Turnul era ceva între pătrat și rotund, colțurile fie zdrobite de vreme; coborâte de secole și secole de vânt, fie înmuiate în mod deliberat pentru a ușura același vânt zguduitor și urlator. Intrarea era o adâncitură îngustă, mohorâtă, fii timid; sub o piatră de buiandrug cu mușchi, mușchiul atârnând în bărbi care picurau într-o perdea de apă de ploaie, fiecare picătură izbind în goluri erodate de pe placa palierului.

— Deci, spuse Quell cu o încredere fragilă, provostul satului s-a dus și s-a mutat într-un turn Jaghut. A fost curajos...

'Prost.'

— Prostit de curajos, da.

— Dacă nu, spuse ea, adulmecând aerul. — Asta e cealaltă problemă cu Jaghut. Când construiesc turnuri, locuiesc în ele. Pentru totdeauna.'

Quell gemu. — Mă pretindeam că nu cred asta, vrăjitoare.

— De parcă asta ar ajuta.

— M-a ajutat!

„Sunt două lucruri pe care le putem face”, a anunțat Precious Thimble. Putem să ne întoarcem la dreapta și să ignorăm blestemul și toate astea și să ieșim din acest oraș cât mai repede posibil.

'Sau?'

— Putem să mergem la ușa aceea și să batem.

Quell și-a frecat bărbia, a aruncat o privire înapoi către un Mappo tăcut și apoi a privit din nou turnul. — Această vrăjitorie – acest blestem aici, Prețioasă, care lovește când o femeie ajunge la majoritate.

'Ce e cu asta? Este una al naibii de veche, una urâtă.

— Îl poți sparge?

'Probabil nu. Tot ce putem spera să facem este să-l facem pe vrăjitoare sau vrăjitor să-și schimbe părerea în legătură cu asta. Rolatorul îl poate preda mult mai ușor decât îl poate sparge altcineva.

— Și dacă-l ucidem pe turnător?

Ea a ridicat din umeri. — Ar putea merge în orice direcție, vrăjitor. Puf! Plecat. Sau. . nu. Oricum, faci un pas în lateral, Quell. Vorbeam despre asta. . acest Provost.'

— Nu în lateral, Vrăjitoare. Mă gândeam, ei bine, la tine și la Sweetest Sufferance and Faint, atâta tot.

Dintr-o dată se simți de parcă tocmai ar fi înghițit un pumn de degetelor de gheață. O durea gâtul, stomacul i se încremeni. 'Oh, la naiba.'

— Și din moment ce, continuă Quell fără remușcare, va trece o zi sau două până să putem efectua reparații – în cel mai bun caz – bine. .'

— Cred că ar fi mai bine să batem, spuse ea.

'În regulă. Lasă-mă, ăă, să-mi golesc mai întâi vezica urinară.

Se îndreptă spre jgheabul căptușit cu piatră din stânga lui. Mappo a plecat câțiva pași în cealaltă direcție, ca să scormonească în sac.

Prețiosul Degetar își miji ochii spre turn. — Ei bine, șopti ea, dacă ești un Jaghut – și cred că ești – știi că stăm chiar aici. Și poți mirosi magia pe respirația noastră. Acum, nu căutăm probleme, dar nu există nicio șansă să nu știi nimic despre acel blestem – trebuie să găsim acea vrăjitoare sau vrăjitor, vezi tu, acel sătean urât care a inventat acest blestem urât, pentru că suntem blocat aici pentru câteva zile. A intelege? Sunt trei femei blocate aici. Și eu sunt unul dintre ei.

— Spui ceva? întrebă Quell, întorcându-se.

— Să mergem, spuse ea când sosi Mappo, ținând în mână un buzdugan enorm.

S-au îndreptat spre ușă.

La jumătatea drumului, s-a deschis.

— Prietenul meu, spuse prevostul, este îngropat în curtea de dedesubt. Stătea la fereastră, privind spre mările tumultoase care se războiau cu bancurile.

Quell mormăi. — Ce curte? S-a aplecat în față și a privit în jos. — Ce curte?

Provostul oftă. — A fost acolo acum două zile. Se întoarse de la fereastră și se uită la vrăjitor.

Cine a făcut tot posibilul să nu se prepelie.

Bedusk Pall Kovuss Agape, care se numea Jaghut Anap, era pur și simplu timid, poate cântări mai mult decât Mappo și cel puțin cu un cap și jumătate mai înalt decât Trell. Pielea lui era albastră, o nuanță mai profundă decât și-ar fi amintit orice Malazan Napan Quell să fi văzut. Albastrul părea să păteze chiar colții cu vârfuri argintii care îi ieșeau din maxilarul inferior.

Quell și-a dres glasul. Trebuia să facă pipi din nou, dar asta va trebui să aștepte.” — Ai pierdut-o de mult?

'OMS?'

— Ei, prietenul tău?

Bedusk Agape a ales unul dintre cele trei decantoare de cristal de pe masa de marmură, a adulmecat conținutul ei

și apoi și-a umplut din nou paharele. — Ai avut vreodată o soție, vrăjitor?

— Nu, nu de care să fiu conștient.

— Da, uneori poate fi așa.

'Poate?'

Jaghut făcu un semn spre fereastră. — Un moment acolo, următorul. . plecat.'

— Oh, stânca.

'Nu Nu. Vorbeam despre soția mea.

Quell îi aruncă lui Precious Thimble o privire neputincioasă. Lângă scara în spirală, Mappo stătea în picioare examinând un fel de ocular elaborat, montat pe un vârf cu o balamală cu bilă care permitea instrumentului lung de metal negru să fie rotit, dintr-o parte în alta și în sus și în jos. Nenorocitul Trell acorda timidă atenție la toate lucrurile greșite.

Precious Thimble se uită înapoi la Quell cu ochii mari.

— Pierderea, bâlbâi vrăjitorul, este un lucru grav.

— Bineînţeles că este, spuse Bedusk Agape, încruntat.

— Hm, nu întotdeauna. Dacă, de exemplu, cineva își pierde virginitatea sau o piatră strălucitoare preferată, să zicem. .'

Ochii cu rame roșii au rămas neclintiți, fără să clipească.

Quell voia să-și strângă picioarele împreună – nu, mai bine, îndoiți unul peste altul – ca să nu înceapă să saliva șarpele sau, mai rău, să scuipe.

Prețiosul Degetar a vorbit cu o voce ciudat de scârțâit: — Jaghut Anap, blestemul care le afectează pe fiicele acestui sat...

— Au fost doisprezece în total, spuse Bedusk Agape. 'Până aici.'

'Oh. Ce sa întâmplat cu celelalte nouă?

Jaghut și-a aruncat privirea spre ea. — Nu ești prima problemă care a venit în ultimii ani. Desigur, adăugă el, după ce a sorbit din vin, toate fetele tinere sunt acum trimise în următorul sat de-a lungul acestei coaste – definitiv, vai, ceea ce nu este de bun augur pentru viitorul acestui oraș.

— Mi s-a părut că văd femei jos în pivnița tavernei, spuse Precious Thimble.

„A avea un copil împiedică soluționarea blestemului. Mamele sunt imune. De aceea, dacă tu sau colegii tăi însoțitoare de sex feminin ai născut în orice moment un copil, nu trebuie să-ți faci griji.

— Hm, spuse Precious Thimble, nu cred că niciunul dintre noi se califică.
— Ce nefericit, spuse Bedusk.
— Deci, cum ai fost ales Provost? întrebă Quell. „Doar curios, vezi tu – sunt genul năzuitor, asta-i tot. Nu am vrut să spun nimic...
„Cred că a fost o încercare colectivă de a-mi ameliora durerea, singurătatea. Nimeni nu ar nega, mă aștept acum, că o astfel de invitație a fost prost concepută.
'Oh? De ce?'
— Ei bine, dacă aș fi rămas în izolare, acest blestem teribil nu ar exista, mă tem.
— Atunci este blestemul tău?
'Da.'
Un lung moment de reculegere. De lângă scară, Mappo s-a întors încet spre ei.
„Atunci poți să închei”, a spus Quell.
— Aș putea, da, dar nu o voi face.
'De ce?'
— Pentru că nu ești atât de important.
Quell își încrucișă picioarele. — Pot să întreb, ce sa întâmplat cu partenerul tău?
'Noi ne-am certat. Am pierdut. Am îngropat-o.
Părea să existe, cel puțin după gândirea vrăjitorului, ceva lipsă din acel răspuns. Dar era distras de vezica urinară. Nu putea gândi corect.
— Deci, spuse Precious Thimble cu o voce slabă, dacă pierzi o ceartă cu cineva, atunci îl ucizi?
— Oh, nu am spus că e moartă.
Mappo a vorbit de unde stătea încă: „Ea este acum, Jaghut”.
Bedusk Agape oftă. — Asta pare probabil, nu-i așa?
„Cât timp”, a întrebat Trell, „a fost prinsă? Prietenul tău?
— Nouă ani sau cam asa ceva.
— Și argumentul?
— Simt în tine o anumită beligerantă, Trell.
— Beligerantă, Jaghut? Mappo își dezveli colții într-un rânjet rece. — Cred că simțurile tale s-au tocit din cauza neutilizarii.
'Înțeleg. Și îți închipui că mă poți învinge?
— Te întrebam despre ceartă.
— Ceva banal. Am uitat detaliile.
— Dar te-ai trezit singur, cel puţin până când sătenii s-au făcut milă de tine şi te-au ales preot. Și apoi. . te-ai

îndrăgostit?

Bedusk Agape tresări.

Prețiosul Degetar icni. 'Oh! Acum vad. O, așa e. Ea te-a disprețuit. Te-ai supărat, din nou, doar că de data asta nu ai putut foarte bine să îngropi tot satul...

— De fapt, m-am gândit la asta.

— Ei bine, atunci ai decis să nu o faci. Deci, în schimb, ai făcut un blestem asupra ei și a tuturor tinerilor ei prieteni drăguți, din moment ce au râs de tine sau de orice altceva. I-ai transformat pe toți în Tralka Vonan. Hrănitoare de sânge.

— Nu poți spera să-mi rupi blestemul, vrăjitoare, spuse Bedusk. — Chiar și cu ajutorul timidului, vei eșua. Jaghut sa înfruntat apoi pe Mappo. — Și tu, Trell, chiar dacă reușești să mă omori, blestemul nu va muri. Și-a umplut din nou paharul pentru a treia oară. — Femeile tale vor avea o zi sau cam asa ceva înainte ca blestemul să intre în vigoare. În acea perioadă, presupun, toate ar putea încerca să rămână însărcinate.

Deodată Quell se aşeză mai drept.

Dar când a văzut expresia lui Precious Thimble, zâmbetul lui încântat s-a transformat într-o oarecare măsură,

Jos, pe șuvița îngustă a ceea ce fusese odinioară plajă, la poalele stâncii crude, valurile învârteau cârcete groase de spumă prin bucăți de lut și stâncă și rădăcini păroase negre, roadând canale adânci și absorbind înapoi în mare lăptos, nămol. -apa incarcata. Întreaga grămadă era în mișcare, se așează, se dizolvă, secțiuni se prăbușeau sub asaltul valurilor.

Mai jos pe plajă, șuvița a reapărut, nisipul alb părând împânzit cu articulații de rugină, pentru a marca miile de cuie și nituri de nave care fuseseră împrăștiate în abundență de-a lungul țărmului. Fragmente de lemn formau o barieră strânsă mai sus, iar dincolo de aceasta, tăiate în fața stâncii, treptele acoperite de intemperii duceau la o gura de peșteră spartă.

Această peșteră era de fapt un tunel, care se ridica într-un unghi abrupt prin măruntaiele promontoriului, pentru a se deschide în podeaua celei mai mari structuri a satului, un depozit de piatră și cherestea, unde distrugătorii și-au descărcat prada după drum lung. a cărucioarelor de la baza stâncii. O întreprindere ordonată, ținând cont de toate lucrurile, una care a dat locuri de muncă tuturor oamenilor

din sat - de la îngrijirea incendiilor false până la vâslirea bărcilor cu cocă adâncă până la recif, unde a avut loc dezgroparea epavelor, împreună cu cluburi. supraviețuitori și asigurându-se că s-au înecat. Legenda locală, născocită pentru a oferi o justificare slabă pentru astfel de acțiuni crude și timide, se învârtea în jurul unor raiduri ale piraților de demult în sat și despre modul în care cineva (posibil Prevostul, care a trăit întotdeauna aici, sau faimosul local Gacharge Hadlorn Who). Așteaptă - dar a plecat, așa că nu avea cum să-l întreb) sugerase că, din moment ce marea era atât de dornică să aducă ucigași pe acest țărm, de ce nu ar fi putut să aducă moartea și pe viitorii ucigași? Și astfel, odată ce noțiunea a fost plantată, pământul a fost cultivat, cu ciocan, cu ciocan și cu cremene și foc, iar zilele de pescuit pentru a trăi din bancurile perfide au lăsat curând loc unei aventuri mult mai profitabile.

O, mrejele erau aruncate din când în când, mai ales în sezonul calm, când culesul s-a subțire, și cine ar putea nega binecuvântarea atâtor pești în zilele noastre, și peștii grași, de altfel? De ce, nu a trecut cu multă vreme în urmă că au naibii de aproape că pescuiseră zona.

Plaja era confortabilă, cu cadavre pe jumătate mâncate care se rostogoleau pe nisipuri, unde roiau crabi și pescăruși. Plaja a ajutat să curețe oasele și apoi le-a lăsat pe valuri să îngroape sau să mături. Totuși, în această noapte care se închidea rapid, ceva neobișnuit și-a luat ghearele spre țărm. Neobișnuit prin faptul că încă mai trăia. Crabii s-au năpustit din calea ei cât de repede au putut picioarele lor minuscule.

Apa s-a scurs din figură în timp ce aceasta se ridică. Ochii cu ramă roșie au cercetat scena, fixându-se în cele din urmă pe trepte și pe gura căscată a peșterii. După o clipă, a pornit în acea direcție, lăsând urme adânci pe care plaja s-a grăbit să le netezească.

— Chiar crezi că nu văd ce se întâmplă în craniul tău, Quell? Ești chiar acolo, primul la rând, cu noi trei întinși la rând, cu picioarele desfăcute. Și în tine scufundă, mai rău decât un câine blestemat pe un stâlp de gard înclinat. Reccanto îi așteaptă rândul, și Glanno, și Jula și Amby și Mappo aici și Gruntle și probabil strigoiul ăla blestemat...

— Stai puțin, mârâi Trell.

— Nici măcar nu încerca, se răsti Precious Thimble.

Se întorceau spre tavernă, cu Prețiosul Degetar în frunte, ceilalți doi grăbindu-se să țină pasul. Că era micuță și avea nevoie de doi pași pentru fiecare dintre ai lor părea irelevant.

— Și din nou, continuă ea, poate că Jaghut va merge și va sări la coadă, iar până în zori vom fi cu toții plantați cu vreun monstru înfiorător, jumătate Trell, jumătate Jaghut, jumătate vrăjitor pis, jumătate...

'Gemenii?' întrebă Quell.

Ea îi aruncă înapoi o privire vicioasă. — Oh, amuzant.

— Oricum, a adăugat Quell, sunt destul de sigur că nu așa funcționează lucrurile de genul...

'De unde ai ști? Nu, eu și Sweetest and Faint, plecăm de aici de îndată ce ne putem aduna echipamentul - ne puteți strânge undeva pe drum. Acest sat blestemat poate merge la Hood, cu Bedusk Pall Kovuss Agape în frunte. Oricum sunt naibii naibii, iar dacă cineva merită să fie blestemat până la condamnare, ei sunt.

„Nu aș fi de acord acolo”, a spus Mappo.

— Nu mai încerca să-mi intri sub fusta, Trell.

'Ce? nu am fost...

Quell a intervenit cu un pufnit. — Nu porți fuste, vrăjitoare. Deși dacă ai face-o, ar fi mult mai ușor...

Acum ea se întoarse. — Ce ar fi, Quell?

Se oprise și acum dădu înapoi. — Îmi pare rău, am gândit asta cu voce tare?

„Crezi că blestemul pe acest sat este rău, doar aștepți și vezi cu ce pot veni!

— În regulă, înțelegem punctul tău, Precious. Relaxa. Voi trei mergeți, nu? Vom repara trăsura și te vom găsi, așa cum ai spus.

S-a învârtit încă o dată și și-a reluat marșul.

Gruntle îi văzu pe cei trei în stradă, închizându-se repede la intrarea în tavernă. El a strigat pentru a le atrage atenția și s-a grăbit spre el.

— Maestre Quell, șoferul tău este o grămadă de oase rupte acolo, dar încă mai respiră.

— Ei bine, ar fi trebuit să lase frâiele naibii, spuse Quell mârâind. „Și acum trebuie să fac vindecare și asta necesită timp. Este grozav - cum ar trebui să repar trăsura? De ce nu poate nimeni altcineva să facă ceva util într-o rundă aici? Tu, vrăjitoare, du-te și vindecă-l pe Glanno...

'Nu pot face asta! Oh, pot să pun atele și să scuipă pe răni pentru a alunga infecția, dar pare că are nevoie de

mult mai mult decât atât. Nu, Gruntle?

Războinicul tatuat a ridicat din umeri. 'Probabil.'

— Nici să nu încerci, mârâi ea la el, apoi intră cu furiș în tavernă.

Gruntle se uită după ea. — Ce a vrut să spună? Ce sa incerc?'

— Trecând sub fusta ei, spuse Quell.

— Dar ea nu poartă...

— Nu ăsta e ideea, a întrerupt vrăjitorul. „Gândeşti ca un bărbat. Asta e greșeala ta. Sunt toate greșelile noastre, de fapt. De aceea ne remarcam aici, trei bărbați, nicio femeie. Dacă ne-am fi dus și am fi spus, de ce, Prețioasă, nici nu ne-am gândi la asta, știi ce ar spune ea atunci? "Ce este în neregulă cu mine? Sunt prea urât sau așa ceva?” iar noi am avea probleme din nou!

Gruntle aruncă o privire uluită către Mappo, care, destul de criptic, dădu pur și simplu din cap.

Quell își îndreptă hainele încă ude. — Atunci, du-mă la el, Gruntle.

La un capăt al coralului se afla un grajd și lângă el, o platformă de încărcare construită din scânduri acoperite de intemperii, care marca un capăt al unui depozit imens, solid construit. Tula și Amby îl ajutaseră pe Glanno să se ridice, iar Cartographer, desprins de roată, se clătina în cercuri în timp ce își smulgea și răzuia gunoiul de grajd de pe față, gât și hainele putrezite.

Glanno ajunsese la a unsprezecea iubire din viața lui, o femeie pe nume Herboo Nast. . care purta o vulpe la gât – nu doar blana ei, înțelegi, animalul propriu-zis, labele împletite în mătase împletită, îmbrăcate în piele, dar ochii fiarei de care îmi amintesc cel mai mult erau privirea aceea. Panică, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că a fost prins în cel mai rău coșmar. Nu că nu ar fi arătos, în felul ăla de capră al ei – știi, acei păr lung și creț care le apar sub bărbie după o anumită vârstă – am menționat cum îmi plăcea că femeile mele sunt experiențate? Fac. Cu siguranță o fac. Vreau să văd decenii și decenii de viață mizerabilă în ochii lor, astfel încât când ajung, de ce, să fie ca o ploaie proaspătă de primăvară pe o margaretă ofilit. Despre care vorbeam? Vulpe, capră, panică, întinsă, corect, Herboo Nast...

S-a oprit atunci, atât de brusc, încât nici Tula, nici Amby nu au observat tăcerea bruscă și de rău augur și au continuat doar cu zâmbetele și încuviințarea cu care

însoțiseră monologul lui Glanno, iar ei încă zâmbeau și dădeau din cap când figura care a apărut pe Platforma de încărcare a depozitului — cea a cărei sosire uimise atât de bine limba zdruncinată a lui Glanno Tarp — se apropie să se oprească direct în fața tuturor trei, în timp ce caii se îndreptau spre colțul cel mai îndepărtat al corelului într-un zgomot de copite.

— Nicio pierdere până acum și asta e bine, spuse Quell, în timp ce el și Gruntle se îndreptau spre corral.

— Nu știam că ești un practicant al lui Denul, spuse Gruntle.

— Nu sunt, nu chiar, vreau să spun. Am elixiruri, unguente, unguente, iar unele dintre acestea sunt High Denul, pentru urgențe.

'Ca acum.'

— Poate, vom vedea.

'Picioare rupte-'

— Nu are nevoie de picioare pentru a conduce trăsura, nu? În plus, ar putea să-mi refuze serviciile.

— De ce ar face asta?

— Cheltuielile de vindecare au redus în partea lui. Ar putea ieși din asta datorând Breslei și nu invers. El a ridicat din umeri. — Unii oameni refuză.

— Ei bine, spuse Gruntle, a spus să te iau, așa că nu cred că o va face. refuza, maestru Quell.

Ajunseră la zidul jos de piatră și apoi se opriră.

— Cine este, pe numele lui Hood? întrebă Gruntle, strâmbându-se la smochinul înalt și zdrențuit care stătea alături de frații Bole.

Quell a mormăit, apoi a spus: — Ei bine, și este doar o presupunere, ține minte, dar aș spune că aceasta este soția prebostului.

— E căsătorit cu un Jaghut?

— A fost, până a îngropat-o, dar apoi curtea s-a prăbușit în mare, luând-o cu ea. Și acum s-a întors și aș paria pe profitul unei călătorii că nu este în cea mai bună dispoziție. Și apoi i-a zâmbit lui Gruntle. — Putem rezolva toate astea. Oh, da, putem rezolva toate astea acum.

Această încredere a fost spulberată când Jula și Amby Bole și-au luat brusc asupra lor să-i atace pe Jaghut. Urlând, s-au aruncat spre ea și toate cele trei siluete s-au zguduit în timp ce se zbăteau, zgâriau, zgâriau și mușcau, până când în cele din urmă și-au pierdut picioarele și s-au

prăbușit într-o masă cu mai multe membre care s-a prăbușit puternic în noroi.

Quell și Gruntle s-au grăbit peste zid și au alergat spre ei.

Glanno Tarp țipa ceva, cuvintele lui neinteligibile în timp ce căuta să se târască departe de resturi.

De la femeia Jaghut a izbucnit vrăjitoria, o detonare tunătoare, asurzitoare, care a luminat întregul corral și toate clădirile din apropiere. Clipind împotriva orbirii brusce, Gruntle se clătină în noroi. Îl auzi pe Quell căzând lângă el. Lumina coruscantă, actinică, continua să se încremenească, aruncând totul în umbre aspre.

Glanno Tarp își reluă țipetele.

Când viziunea a revenit, Gruntle a văzut, spre uimirea lui, că ambii Boles încă trăiau. De fapt, fiecare își prinseseră câte un braț și se țineau strâns în timp ce femeia Jaghut se zvârnea și mârâia.

Strângându-și școvele, Gruntle se îndreptă. 'Jula! Amby! *Ce faci?* '

Două fețe mânjite de noroi se uitau în sus, iar expresiile lor erau întunecate, răsucite de furie.

— O vrăjitoare de mlaștină! spuse Jula. — E una dintre vrăjitoarea din mlaștină!

„Nu ne plac vrăjitoarele din mlaștină!” a adăugat Amby. — *Omorâm* vrăjitoare de mlaștină!

— Maestrul Quell a spus că acesta ne poate ajuta, spuse Gruntle. — Sau ar fi sărit-o așa, dacă nu voi doi!

— Taie-i capul! spuse Jula. — De obicei funcționează!

— Nu-i voi tăia capul. Lasă-o să plece, voi doi...

— Ne va ataca!

Gruntle se ghemui. — Jaghut — nu mai mârâi — ascultă-mă! Dacă te lasă să pleci, te vei opri din lupta?

Ochii ardeau ca în flăcări. Ea s-a mai chinuit, apoi a încetat orice mișcare. Strălucirea arzătoare s-a estompat și, după câteva respirații adânci și zgâiitoare, ea a dat din cap. 'Foarte bine. Acum, ia-i pe acești doi proști de pe mine!

— Jula, Amby, dă-i drumul...

— O vom face, odată ce i-ai tăiat capul!

— Fă-o acum, Boles, sau îți voi tăia *capul* .

— Fă-o pe Amby mai întâi!

— Nu, Jula mai întâi!

— Am două scrasane aici, băieți, așa că o voi face în același timp. Cum ți se potrivește?

Soții Boles s-au ridicat pe jumătate și s-au privit unul peste altul.

— Nu ne place, spuse Amby.

— Deci, lasă-o deoparte.

Se rostogoliră în lateral, departe de femeia Jaghut; iar ea îşi smulse braţele şi se ridică în picioare. Penumbra vrăjitoriei s-a estompat, s-a stins cu ochiul. Respirând greu, se întoarse pentru a înfrunta frații Bole, care se rostogoliseră în arcuri convergente până se ciocneau și acum erau ghemuiți unul lângă altul în noroi, privind-o ca o pereche de lupi.

Strângându-l de cap, Maestrul Quell se împiedică de ei.

— Idiotilor, icni el. — Jaghut, soțul tău a blestemat acest sat. Tralka Vonan. Poți face ceva în privința asta?

Încerca să-și șteargă noroiul de pe hainele ei putrezite.

— Nu ești de pe aici, spuse ea. 'Cine sunteți?'

— Tocmai în trecere, spuse Quell. „Dar trăsura noastră are nevoie de reparaţii – și am fost răniți...”

— Sunt pe cale să distrug acest sat și pe toți cei din el – asta te deranjează?

Quell și-a lins buzele pline de noroi, a făcut o mutră, apoi a spus: — Asta depinde dacă ne incluzi în planurile tale de măcel.

— Sunteți pirați?

'Nu.'

— Dărâmatori?

'Nu.'

— Nigromanţi?

'Nu.'

Apoi, spuse ea, aruncând o altă privire asupra lui Boles, presupun că poți trăi.

— Soțul tău spune că chiar dacă moare, blestemul va persista.

A dezvăluit colții pătați. 'El minte.'

Quell i-a aruncat o privire lui Gruntle, care a ridicat din umeri la rândul său și a spus: „Nu sunt mulțumit de ideea unui măcel fără rost, dar atunci, distrugătorii sunt mizeria umanității”.

Femeia Jaghut se îndreptă spre zidul de piatră. Au privit-o.

— Stăpâne Quell, spuse Glanno Tarp, ai niște atele?

Quell îi aruncă o altă privire lui Gruntle. — Ți-am spus, ticălosul ieftin.

În cele din urmă, soarele a răsărit, ridicând o margine de foc deasupra orizontului, în ultima zi a satului de demolare de pe Reach of Vai.

De la o fereastră a turnului, Bedusk Pall Kovuss Agape stătea în picioare privind soția sa apropiindu-se pe stradă.
— Oh, murmură el, am probleme acum.

În clipele dinaintea zorilor, Kedeviss se ridică de pe păturile ei și ieși în întuneric. Îi putea distinge forma, așezat pe un bolovan mare și privind spre nord. Inele se învârteau pe lanțuri, sclipind ca niște stele în capcană.

Mocasinii ei de pe tărâmul de pietriș au dat-o departe și ea l-a văzut întorcându-se pentru a vedea cum se apropie.

— Nu mai dormi, spuse ea.

La această observație, Clip nu a spus nimic.

— Ți s-a întâmplat ceva, continuă ea. — Când te-ai trezit în Bastion, ai fost. . schimbat. Am crezut că este un fel de reziduu din posesie. Acum, nu sunt atât de sigur.

A pus deoparte lanțul și inelele, apoi a alunecat de pe bolovan, aterizat ușor și făcându-și un moment să-și îndrepte mantia. — Dintre toți, spuse el cu voce joasă, tu, Kedeviss, ești cel mai ascuțit. Vezi ce nu văd ceilalți.

— Mă interesează să fiu atent. Te-ai ascuns bine, Clip, sau oricine ești acum.

— Se pare că nu este suficient de bine.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat ea. — Anomander Rake va vedea clar în momentul în care își va pune ochii asupra ta. Și fără îndoială vor mai fi și alții.

— Am fost Herald of Dark, spuse el.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

— Am fost Sabia Mortală pentru Lordul cu Aripi Negre, pentru Rake însuși.

— Totuși, nu te-a ales pe tine, nu-i așa? Te-ai închinat unui zeu care nu a fost niciodată timid; nu a răspuns nici măcar o singură rugăciune. Un zeu care, după toate probabilitățile, nici măcar nu a știut că exiști.

— Și pentru asta, șopti Clip, el va răspunde.

Sprâncenele ei s-au ridicat. „Este aceasta o căutare a răzbunării? Dacă am fi știut...

„Ceea ce ai știut sau nu ai știut este irelevant”.

— O sabie mortală serveşte.

— Am spus, Kedeviss, am *fost* o Sabie Mortală.

— Nu mai, atunci. Foarte bine, Clip, ce ești acum?

În semi-lumină granuloasă, ea îl văzu zâmbind, iar ceva întunecat îi acoperi ochii. „Într-o zi, pe cerul de deasupra Bastionului, s-a deschis un label. O mașină s-a prăbușit și a coborât...

Ea a dat din cap. — Da, am văzut mașina aia.

— Cel dinăuntru a adus cu el un copil zeu – oh, nu în mod deliberat. Nu, mecanismul trăsurii lui cerești, în crearea porților, în călătoria din tărâm în tărâm, prin însăși natura sa a aruncat o plasă, o plasă care a capturat acest copil zeu. Și l-am târât aici.

— Și acest călător... ce sa întâmplat cu el?

Clip ridică din umeri.

Ea îl studie, cu capul înclinat într-o parte. — Am eșuat, nu-i așa?

O privi, de parcă s-ar simți ușor amuzat.

„Am crezut că l-am alungat pe Dumnezeul Muritor de la tine – în schimb, l-am gonit mai adânc. Distrugând tărâmul cavernei în care locuia.'

— I-ai pus capăt durerii, Kedeviss, spuse Clip. — Lăsând doar a lui. . foame.'

— Rake te va distruge. Nici, adăugă ea, nu te vom însoți la Black Coral. Mergi pe drumul tău, Dumnezeule. Ne vom găsi singur drumul acolo...

El zâmbea. 'Înaintea mea? Să ne cursăm, Kedeviss - eu cu foamea mea și tu cu avertismentul tău? Rake nu mă sperie — Tiste Andii nu mă sperie. Când mă vor vedea, nu vor vedea decât rude – până nu va fi prea târziu.

— Doamne, dacă cercetând mintea lui Clip acum simți că înțelegi Tiste Andii, trebuie să-ți spun că te înșeli. Clip era un barbar. Ignorant. Un prost. Nu știa nimic.

— Nu mă interesează Tiste Andii — o, îl voi ucide pe Rake, pentru că asta merită. Mă voi hrăni cu el și voi lua puterea Lui în mine. Nu, cel pe care îl caut nu se află în Black Coral, ci într-o tumulă din afara orașului. Un alt zeu tânăr – atât de tânăr, atât de neputincios, atât de naiv. Zâmbetul i-a revenit. — Și știe că vin după el.

— Atunci trebuie să vă oprim noi înșine?

'Tu? Nimander, Nenanda, voi toți *puii* ? Acum, într-adevăr, Kedeviss.

'Daca tu-'

Atacul lui a fost o neclaritate - o mână i se închidea în jurul gâtului, cealaltă acoperindu-i gura. Își simți gâtul zdrobit și căutând cuțitul de la centură.

El o întoarse și o aruncă la pământ, atât de tare, încât ceafă i se strânse de stânci. Amețită, luptele ei s-au slăbit, s-au zguduit, au căzut.

Ceva ieșea din mâna lui acolo unde îi acoperea gura, ceva timid; ceva care îi amorțea buzele, fălcile, apoi ia forțat drum în gură și în gât. Gros ca seva copacului. Ea s-a uitat la el, a văzut strălucirea noroioasă a ochilor Zeului

Muritor – nu mai murise, acum eliberată – și s-a gândit: *ce am făcut?*

El șoptește. — M-aș putea opri acum și tu ai fi al meu. Este tentant.

În schimb, orice curgea din mâna lui părea să înflorească, alunecând ca un șarpe gras și neted pe gâtul ei, încolăcindu-se în intestine.

— Dar s-ar putea să te dezlănțui – doar o clipă, dar suficient pentru a-i avertiza pe ceilalți, și nu pot avea asta.

Acolo unde otrava s-a atins, a fost un moment de nevoie extatică, care a cuprins-o, dar a fost urmat aproape instantaneu de amorțeală și apoi ceva. . mai întunecat. Își simțea propriul miros putregai, cum se strângea ca niște vapori în creierul ei.

Mă omoară. Nici măcar această cunoaștere nu putea trezi nicio putere în ea.

— Am nevoie de restul, înțelegi, spunea el. „Așa că putem intra, chiar înăuntru, fără ca nimeni să bănuiască nimic. Am nevoie să intru, asta-i tot. Uită-te la Nimander. El a pufnit. — Nu există viclenie în el, deloc. El va fi scutul meu. *Scutul meu.* '

Nu o mai prindea de gât. Nu mai era necesar.

Kedeviss s-a uitat la el în timp ce ea a murit, iar ultimul ei gând, care se stingea, a fost: *Nimander. . fără viclenie? Oh, dar nu. .* Și apoi nu a fost nimic.

Nimicul despre care niciun preot n-a îndrăznit să vorbească, pe care nici o sfântă Scripturi nu l-a descris, pe care nici un văzător sau profet nu l-a expus într-o proclamare răsunătoare. Nimicul, acest nimic, este sufletul în așteptare.

Vine moartea și acum sufletul așteaptă.

Aranatha deschise ochii, se ridică, apoi întinse mâna să atingă umărul lui Nimander. S-a trezit, a privit-o cu o întrebare în ochi.

— L-a ucis pe Kedeviss, spuse ea, cu cuvintele blânde ca o respirație.

Nimander păli.

— A avut dreptate, continuă Aranatha, iar acum trebuie să fim atenţi. Nu spune nimănui, nu încă, sau ne vei vedea murind pe toți.

Kedeviss . '

„I-a dus trupul într-o crevasă și a aruncat-o în ea, iar acum face semne pe pământ pentru a-i arăta pașii neglijenți, cum a cedat marginea. El va veni la noi în șoc și

durere. Nimander, nu trebuie să arăți nicio suspiciune, înțelegi?

Și a văzut că propria lui durere avea să mătura toate celelalte – cel puțin deocamdată – ceea ce era bine. Necesar. Și că mânia din interiorul lui, mânia destinată să vină, avea să întârzie să se dezvolte și, așa cum ar fi făcut-o, ea i-ar vorbi din nou și i-ar da puterea de care avea nevoie.

Kedeviss fusese primul care văzuse adevărul – sau așa ar fi putut părea. Dar Aranatha știa că inocența lui Nimander nu era un defect înnăscut, nici o slăbiciune fatală. Nu, inocența lui era o alegere pe care o făcuse. Însuși calea vieții lui. Și avea motivele lui pentru asta.

Este ușor să vezi așa ceva și să-l înțelegi greșit. Este ușor să-l vezi ca pe un eșec și apoi să-l crezi nehotărât.

Clip a făcut această eroare de la bun început. La fel și acest Dumnezeu pe moarte, care știa doar ce credea Clip și credea că este adevărul.

Ea s-a uitat în jos și a văzut lacrimile reținute, așteptând sosirea bruscă a lui Clip cu veștile lui tragice, iar Aranatha a dat din cap și s-a întors, pentru a simula că dormea.

Undeva dincolo de tabără aștepta un suflet, nemișcat ca un iepure speriat. A fost trist. Aranatha o iubise mult pe Kedeviss, îi admirase istețimea, priceperea ei. Își prețuise loialitatea față de Nimander – chiar dacă Kedeviss bănuise probabil circumstanțele ciudate din jurul morții lui Phaed și văzuse cum Phaed și secretele ei îl bântuise încă pe Nimander.

Când cineva poate avea loialitate chiar și în strâmtoarea înțelegerii depline și brutale, atunci înțelegeți tot ce este de înțeles despre compasiune.

Kedeviss, ai fost un cadou. Și acum sufletul tău așteaptă, așa cum trebuie. Căci aceasta este soarta Tistei Andii. Soarta noastră. Noi vom aștepta.

Până se termină așteptarea.

Endest Silann stătea cu spatele la soarele răsărit. Și în orașul Black Coral. Aerul era rece, umed cu respirația nopții, iar drumul care ieșea de la porțile care urmau coasta Cut era o panglică sumbră, incoloră, care se șerpuia în arborele de conifere întunecate la o jumătate de legă spre vest. Golit de trafic.

Mantaua întunericului etern care învăluia orașul bloca razele întinse ale soarelui, deși flancurile vestice ale pantei

amestecate din dreapta lor prezentau margini aurite; și departe, în stânga, întunericul Cut a aburit de pe suprafața netedă și neagră.

— Va exista, spuse Anomander Rake, neplăcut.

— Știu, Doamne.

— A fost o complicație neprevăzută.

'Da, este.'

— Voi merge, spuse Rake, până ajung la linia copacilor. Din vedere, cel puțin până atunci.

— Ai aşteptat prea mult, Doamne?

'Nu.'

— E bine, atunci.

Anomander Rake își sprijini o mână pe umărul lui Endest. — Ai fost vreodată, prietene, mai mult decât merit eu.

Endest Silann nu putea decât să scuture din cap, respingând asta.

— Dacă vrem să trăim, continuă Rake, trebuie să ne asumăm riscuri. Altfel, viețile noastre devin morți în toate, cu excepția numelui. Nu există nicio luptă prea mare, nici șanse prea copleșitoare, căci chiar dacă eșuăm – dacă cădem – vom ști că am trăit.

Endest dădu din cap, incapabil să vorbească. Ar trebui să-i curgă lacrimi pe față, dar era uscat înăuntru - craniul, în spatele ochilor, totul. . uscat. Disperarea era un cuptor în care totul ars, unde totul era cenuşă, dar căldura a rămas, opăritoare, fragilă şi frântă.

— Ziua a început. Rake și-a retras mâna și și-a tras mănușile. — Această plimbare, de-a lungul acestei cărări. . Îmi voi face plăcere, prietene. Știind că stai aici să mă descurci.

Și Fiul Întunericului a pornit.

Endest Silann privea. Războinicul cu părul lung și argintiu curgând, mantaua de piele fulgerând. Dragnipur o tăietură cu teacă.

Albastrul s-a infiltrat în cer, umbrele în retragere de-a lungul pantei. Aurul a pictat vârfurile liniei copacilor în care drumul se strecură. Chiar la margine, Anomander Rake se opri, se întoarse și ridică o mână în sus.

Endest Silann făcu la fel, dar gestul era atât de slab încât îl făcu să sufle, iar braţul i se clătina.

Și apoi figura îndepărtată s-a rotit.

Și a dispărut sub copaci.

CARTEA A PATRA

TOLL THE HUNDS

Ca ardezie spartă
Ne luăm ura
Și grămadă-l sus
Se rostogolește cu dealurile
O linie zdrențuită de hartă
Ascensiunea și căderea noastră
Și am văzut înfundat
Odată cu zorii
Corbi aliniați în rânduri
De-a lungul peretelui strâmb
Vino să hrănești
Oasele zac împrăștiate
La piciorul pietrei
Ruina adunată
A atacurilor din trecut
Ciorii se confruntă în fiecare parte
Pentru a privi culegerile
De ambele părți
Cu toată slăbiciunea ei
Lumea nu se poate sparge
Ceea ce facem
De ura noastră
Am urmărit muncitorii
Cară fiecare piatră gri
Au muncit
Orb și pășit
Drumuri neîntrerupt de modeste
Bucătă cu bucată tunsă
Au făcut un măcel
De alții nevinovați
În timp ce mormăiau oricât ar putea
De valuri de vreme
Și fapte bune

Noi constructorii, Hanasp Tular

CAPITOLUL NOASprezece

Roagă-te să nu auzi niciodată o respirație imprecisă
Prins în pânza sa aspră
Fiecare zeu se întoarce la sfârșit
Și nu se aude nicio șoaptă
Nu pierde o viață întreagă așteptând moartea
Prins în pânza sa aspră
Acesta plutește în clipa următoare la care trebuie să participi
Cum sună ultima ta șoaptă
Roagă-te să nu auzi niciodată o respirație imprecisă

Rough Web, Fisher

Sufletul nu cunoaște suferință mai mare decât să tragă o respirație care începe în dragoste și se termină cu durere.

Timpul se descurcă acum. Evenimente se ciocnesc la eveniment. Atât de multe de povestit, roagă-te ca acest om rotund cu ochi trist să nu se clatine, să nu devină fără suflare. Istoria are momentele ei. A locui într-unul înseamnă a nu înțelege nimic. Suntem legănați de tumult, iar conștientizarea propriei ignoranțe este o mantie înăbușitoare care dovedește o armură slabă. Vei tresări cu rănile. Vom tresări cu toții.

Așa cum ar putea o cioară sau o bufniță, sau într-adevăr o anghilă înaripată, să plutească acum o clipă deasupra acestui oraș frumos, a fumului său de ceață, a figurilor care se grăbesc pe străzi și străzi, a crăpăturilor întunecate, im timide, penetrabile ale aleilor înguste. Drumul Hoților întinde o rețea încâlcită între clădiri. Animalele urlă și soțiile îi mustră pe soți și pe soții în spate, găleți de noapte țâșnesc de la ferestre în jos pe aleile cu jgheaburi și - în unele zone mai sărace din districtul Gadrobi - pe străzile în care pietonii se îndepărtează și se eschivează în ritualul de dimineață al călătoriilor lor perfide către serviciu. sau acasă. Norii de muște sunt treziți de lumina zorilor. Porumbeii își reînvie lupta fără speranță de a merge pe linii drepte. Șobolanii se strecoară înapoi în refugiile lor închise după încă o noapte de văzut mult prea

multe. Mirosurile de umezeală ale nopții sunt arse și noi mirosuri apar în vapori înțepători.

Iar pe drum, pe unde trece prin colonia de leproși de la vest de oraș, un bou obosit și un bătrân obosit escortează un cărucior împovărat pe care zace o siluetă învelită în pânză, la care se văd cizmele de călărie uzate.

În față așteaptă Poarta celor doi boi.

Nu mai plutiți. Prăbușiți ambele aripi și spiritul până la muștele bâzâit, căldura animalului dulce și acre, apropierea mucegăită a pânzei pătate. Bătrânul făcând o pauză pentru a-și șterge transpirația de pe fruntea căptușită cu negi și alunițe, iar genunchii îl dor și are o durere surdă în piept.

În ultimul timp, el a căruțat cadavre zi și noapte, sau așa se pare. Fiecare l-a făcut să se simtă mai în vârstă, iar privirile pe care le-a aruncat bouului sunt pătate de o antipatie irațională, oscilând în intensitatea sa, de parcă fiara ar fi de vină. . pentru ceva, deși nu știe ce.

Cei doi paznici de la poartă stăteau rezemați de un perete, rămânând răcori la umbra care avea să se diminueze pe măsură ce ziua trecea peste cap. După ce a văzut cizmele proeminente, unul dintre bărbați a făcut un pas înainte. — Stai, acolo. Veți găsi o mulțime de cimitire și gropi în afara zidurilor — nu avem nevoie de mai multe...

— Un cetățean al orașului, spuse bătrânul. — Ucis într-un duel. De consilierul Vidikas, care a spus să-l trimită înapoi la prietenii săi — prietenii mortului, vreau să spun.

'Oh corect. În drum, atunci.

Oricât de aglomerat poate fi un oraș, un bou care trage o căruță încărcată cu cadavre își va găsi calea liberă, din motive care implică o mulțime de aversiuni instinctive, dintre care puține aveau mult sens. A vedea un cadavru însemna să se retragă, mintea învârtind un praf-diavol de gânduri – *nu sunt eu – vezi diferența dintre noi? Nu sunt eu, nu sunt eu. Pe nimeni pe care-l cunosc, pe nimeni pe care l-am cunoscut vreodată. Nu sunt eu. . dar. . ar putea fi.*

Atât de ușor, ar putea fi.

Remonstrarea mortalității este o palmă, un șoc înțepător. Este o luptă pentru cineva să depășească acest moment, să-și strângă armura sufletului, să vezi trupurile ca niște obiecte, neplăcute, de care se elimină rapid. Soldații și funcționarii funcționează umorul macabru pentru a abate oroarea simplă și crudă a ceea ce trebuie să vadă, a ceea la care sunt martori. Funcționează rar. În schimb,

sufletul se târăște departe, încrustat, rănit, în pace cu nimic.

Un soldat merge la război. Un soldat o duce acasă. Dacă liderii ar putea să fie cu adevărat timizi; să înțeleagă daunele pe care le fac cetățenilor lor, nu i-ar trimite niciodată la război. Și dacă, știind, au făcut-o oricum - pentru a-și potoli foamea de putere - atunci să se sufoce cu prada pentru totdeauna.

Ah, dar omul rotund divaga. Iertați acest spasm brut al furiei. Un prieten zace înfășurat în pânză pe patul unui cărucior. Moartea este pe drum spre casă. Ierta.

Trecând prin districtul Gadrobi, viața și-a despărțit fluxul, vocile s-au estompat și la ceva timp după trecerea morții acele voci au apărut din nou în urma ei. Perdelele de muște s-au deschis în mod repetat și s-au închis din nou, până când i s-a părut că boul a tras o scenă de o mie de acte, fiecare la fel, iar corul era un val de tăcere.

Călătorie mai departe, vine rugăciunea tuturor, călătorie mai departe.

În cele din urmă, bătrânul își găsește destinația și trage boul în fața ușilor, oprind fiara cu un remorcher de jug. Petrece o clipă spălându-și praful de pe haine, apoi intră în hanul Phoenix.

A fost o noapte lungă. Se șochează la o masă și atrage atenția unuia dintre servere. Comandă o jar cu bere tare și un mic dejun. Stomacul înainte de afaceri. Corpul nu merge nicăieri, nu-i așa?

Nu știa dacă era dragoste; bănuia că nu înțelegea acel cuvânt. Dar în Cutter era ceva ce simțea. . saturat. Era doar fizic, aceste smocuri și rulouri încâlcite și uleiul de sudoare, respirații fierbinți în fața lui cu parfum de vin și frunze de foșnet? A fost doar gustul interzisului, cu care se hrănea la fel ca un liliac cu nectar? Dacă da, atunci ar fi trebuit să se simtă la fel și atunci când cu Scillara, poate chiar mai mult, deoarece, fără îndoială, abilitățile Scillarei în acea zonă le-au eclipsat cu mult pe cele ale lui Challice, a cărui foame șoptește nevoi nesățioase, transformă timiditatea ei amoroasă într-o căutare frenetică. care nu a găsit liniște, indiferent de câte ori a avut convulsii în orgasm.

Nu, ceva a fost într-adevăr diferit. Totuși, era tulburat, întrebându-se dacă această aromă ciudată provenea din trădarea pe care au comis-o în repetate rânduri. O femeie

căsătorită, cucerirea bărbatului sordid. Devenise un astfel de om? Ei bine, a presupus că a făcut-o, dar nu în felul acelor bărbați care au făcut o carieră de a seduce și a fura soțiile altor bărbați. Și totuși, exista un sentiment, un sentiment extraordinar, recunoscu el, al plăcerii întunecate, al plăcerii sălbatice și putea vedea cât de dependentă putea deveni o astfel de viață.

Chiar și așa, nu era pe cale să urmeze criza de promiscuitate. A rămas o parte din el care era însetată după un sfârșit – sau, mai degrabă, o continuare: iubirea și viața stabilizate, forțe de liniște și confort. Nu era pe cale să-l arunce pe Challice deoparte și să caute un nou amant. El era, își spuse, nu Murillio, care putea călători cu ușurință exersată din dormitor în dormitor – și să vadă unde îl dusese , al naibii de aproape ucis de vreun pretendent beat.

Oh, a fost o lecție acolo, da. Cel puțin părea că Murillio a ținut cont, dacă zvonurile despre „pensie” lui erau exacte. *Și ce rămâne cu mine? Am luat notă? Se pare că nu. Încă mă duc la ea, încă mă cufund în această trădare. Mă duc la ea, atât de flămând, atât de disperat, parcă ne-am refacut în reflecții perfecte. Eu și Challice. Mână în mână în coborârea noastră.*

Pentru că ușurează căderea, nu-i așa?

Nu a fost nimic care să-l împiedice pe Gorlas Vidikas să se răzbune. Ar fi în întregime în dreptul său să-i vâneze pe amândoi și să-i ucidă, iar o parte din Cutter nu l-ar învinovăți dacă ar face tocmai asta.

Se gândea la astfel de gânduri în timp ce mergea spre depozitul anexă, dar nu făcuseră nimic pentru a-i asalta anticipația. Din nou unul în brațele celuilalt, dorința fierbinte ca febra în gura, mâinile, vintrele lor. Dovadă, după părerea lui Cutter, a pretențiilor unor oameni de știință că oamenii nu erau decât niște animale - inteligenți, dar totuși animale. Nu era loc de gândire, nici spațiu pentru raționalitate. Consecințele s-au redus până la fantome eterice, smulse cu prima gâfâitură și aruncate în următorul. Numai momentul conta.

Nu făcu nici un efort să se deghizeze, nici un efort să mascheze destinația călătoriei sale și știa bine cum îl priveau localnicii din jurul depozitului, cu acea privire strălucitoare care era invidie, dezgust și amuzament în părți egale; la fel cum îl urmăriseră pe Challice, poate cu câteva clipe mai devreme, deși în cazul ei probabil că pofta se lupta cu toate celelalte emoții. Nu, acest târg timid a fost

o chestie nebunească și asta în sine a făcut-o cumva și mai erotică,

În mintea lui era căldură când și-a folosit cheia pentru a deschide ușa biroului și, când a pășit înăuntru, i-a simțit parfumul în aerul prăfuit. Prin birou și în interiorul depozitului cavernos, apoi spre treptele de lemn care duc la mansardă.

Probabil că i-a auzit ascensiunea, pentru că stătea în fața ușii când sosi el.

Ceva în ochii ei îl opri.

— Trebuie să mă salvezi, spuse ea.

'Ce s-a întâmplat?'

— Promite că mă vei salva, iubirea mea. Promisiune!'

A reușit un pas înainte. 'Desigur. Ceea ce este-'

'El știe.'

Căldura dorinței s-a evaporat. I s-a făcut brusc frig înăuntru.

Challice se apropie și în chipul ei văzu o expresie pe care se străduia să o identifice, iar când o făcu, frigul s-a transformat în gheață. *Ea este. . excitat.*

— Te va ucide. Si eu. Ne va ucide pe amândoi, Crokus!

— Cum este dreptul lui...

În ochii ei o frică bruscă și ea l-a fixat cu ea pentru o clipă lungă înainte de a se întoarce. „Poate *că* nu ai nicio problemă cu moartea”, șuieră ea în timp ce se îndrepta spre pat, unde se înfrunta din nou cu el. 'Dar am!'

'Ce vrei sa fac?'

— Știi ce să faci.

„Ceea ce *ar trebui să* facem”, a spus el, „este să alergăm. Ia ce poți și hai să alergăm. Găsește un alt oraș...

'Nu! Nu vreau să plec de aici! imi *place* aici! Îmi place felul în care trăiesc, Crokus!

— Acum o zi sau două, Challice, stăteai în brațele mele și vorbeai despre evadare...

„Doar vise – asta nu era real. Adică, visul nu era real. Nu a fost realist - doar un vis stupid. Nu poți ține cont de ceea ce spun după ce am făcut-o. . fost împreună. Pur și simplu ies cu orice lucru vechi. Crokus, avem probleme. Trebuie să facem ceva - trebuie să o facem *acum.* '

Tocmai ai ieșit cu ceva vechi, nu-i așa, Challice? Dar abia după ce am fost împreună, spui că mă iubești.

— O să mă omoare, șopti ea.

— Nu seamănă cu Gorla pe care i-ai descris.

Se aşeză pe pat. 'M-a confruntat. Ieri.'

— Nu ai menționat...

Ea clătină din cap. — Părea, ei bine, părea că era doar jocul obișnuit. A spus că vrea să afle despre tine, iar eu i-am spus că îi voi spune când se va întoarce - e la mine chiar acum. Și apoi, și apoi, mergând aici tocmai acum - O, zei! Am inteles brusc! Nu vezi? *Întrea despre bărbatul pe care plănuia să-l omoare!* '

— Deci plănuiește să mă omoare. Ce-i cu asta, Challice?

Și-a dezvăluit dinții și era o expresie atât de brutală, atât de urâtă, încât Cutter a fost șocat. — Am spus că am *înțeles.* Tu primul. Apoi se va întoarce la mine, ca să-mi spună ce ți-a făcut. În fiecare detaliu. El va folosi fiecare cuvânt ca un cuțit - până când îl va scoate pe cel adevărat. Și apoi îmi va tăia gâtul. Ea ridică privirea spre el. — Asta vrei? Pentru tine contează să mă ucidă, Crokus?

„Nu te va ucide...”

— Nu-l cunoşti!

— Se pare că nici tu nu o faci. La privirea ei, a adăugat: „Uite, presupunem că îi va face plăcere să mă omoare și o va face. Și apoi, și mai multă plăcere să vă povestesc totul despre asta - da? Suntem de acord cu asta?

Ea dădu din cap, cu o singură mișcare, strâns.

— Dar dacă te ucide atunci, ce are el? Nimic. Nu, va dori să o faci din nou, cu altcineva. Din nou și din nou, și de fiecare dată când se va dovedi la fel - îți ucide iubitul, îți spune despre asta. Nu vrea ca toate astea să se termine. Omul este un duelist, corect, unul căruia îi place să-și omoare adversarii. În felul acesta, el poate face acest lucru în mod legal la câte bărbați vrei să aduni, Challice. El câștigă, tu câștigi...

„Cum poți să spui *că câștig* !

— Pentru că, a încheiat el, niciunul dintre voi nu se plictisește.

Se uită la el de parcă tocmai ar fi dat cu piciorul într-o ușă invizibilă ascunsă în ea. Și apoi și-a revenit. — Nu vreau să mori, Crokus. Cutter — tot uit. Acum este *Cutter* . Un nume periculos. Numele unui *asasin* . Ai grijă, sau cineva ar putea crede că este ceva real în spate.

— Care este, Challice? Nu vrei să mor. Sau sunt omul care pretind că sunt? La ce, mai exact, încerci să apelezi?

'Dar te iubesc!'

Și a existat din nou acel cuvânt. Și orice însemna pentru ea, probabil, nu era ceea ce însemna pentru el – nu că știa ce însemna pentru el, desigur. Se mișcă într-o parte, ca și cum ar fi intenționat să învârtească patul chiar dacă l-ar duce prin peretele exterior, apoi se opri și își trecu

mâinile prin păr. — M-ai condus la acest moment tot timpul?

'Ce?'

A scuturat din cap. — Doar mă întreb cu voce tare. Nu e important.'

— Îmi vreau viața așa cum este, Cutter, doar fără el. Te vreau pe tine în locul lui. Așa vreau eu.

Ce ar spune Murillio în această situație? Dar nu, nu sunt Murillio.

Încă. .

Ar ieși pe fereastră într-o clipă. Dueluri cu soții nedreptățiți! Respirația lui Hood! El s-a înfruntat cu ea. — Asta vrei?

— Tocmai ți-am spus că a fost!

— Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun. . Oh nu contează.'

— Trebuie să o faci. Pentru mine. Pentru noi.'

— E la minele de la vest de oraș? Pentru cât timp mai mult?

— Cel puţin două zile. Poți să pleci acolo.

Și deodată ea stătea în fața lui, cu mâinile pe părțile laterale ale feței lui, corpul ei apăsând puternic, iar el se uită în ochii ei dilatați.

Entuziasm.

Obisnuiam sa cred. . privirea aceea — privirea aceasta. . Obisnuiam sa cred. .

— Iubirea mea, şopti ea. — Trebuie făcut. Vedeți asta, nu-i așa?

Dar a fost întotdeauna asta, doar asta. Ducând până în acest moment. Unde mă ducea - sau am înțeles totul greșit?

'Challice-'

Dar gura ei era pe a lui acum și ea a înghițit toate cuvintele lui, până când nu a mai rămas niciunul.

Învârte-te și grăbește-te înapoi. Murillio încă zace în praf, o mulțime care aplaudă mecanic în groapa de dedesubt. Ziua se apropie de sfârșit, iar un tânăr pe nume Venaz își adună gașca de adepți și pornește spre tunelul numit Steep.

Nu prea trebuie spus despre Venaz. Dar să-i dăm asta. Vândut la mină de tatăl său vitreg — draga ma este prea beată ca să-și ridice capul chiar și când au apărut colecționarii și dacă ar fi auzit clinchetul monedelor, ei bine, gândurile ei s-ar fi târât pe distanța scurtă până în

momentul în care ar putea cumpăra o altă sticlă. , și nu mai departe. Asta fusese acum patru ani.

Lecția că un copil nu este iubit, nici măcar de cel care l-a purtat, dă o rană cât se poate de crudă. Unul care nu se vindecă niciodată, ci în schimb întinde țesutul cicatricial peste ochiul minții, astfel încât, pentru întreaga viață a acelui orfan, lumea de dincolo este contaminată și ea vede ceea ce alții nu fac și este orbită de neîncrederea perpetuă față de tot ceea ce simte inima. Așa a fost Venaz, dar a ști nu înseamnă a scuza, și o vom lăsa acolo.

Haita lui Venaz era formată din băieți cu un an și ceva mai mici decât el. Ei se întreceau unul cu celălalt pentru poziţia în ordinea cifră şi erau la fel de vicioşi individual ca şi într-un grup. Erau doar versiuni ale lui, variații doar la suprafață. Ei l-au urmat și ar face orice le-a spus el, cel puțin până când se împiedică, greșește. Și apoi se închideau ca niște lupi pe jumătate înfometați.

Venaz a mers încurajat, entuziasmat, încântat de această întorsătură uimitoare a evenimentelor. Omul cel Mare voia pe Harllo și să nu-l mângâie nici pe cap. Nu, ar fi și mai mult sânge vărsat în această zi și, dacă Venaz ar fi putut face bine, de ce, el ar putea fi cel care să-l verse - la încuviințarea lui Big Man, atât ar fi nevoie, și poate Big Man ar fi vezi cât de bun poate fi Venaz. Destul de bun, poate, pentru a-l recruta în propria lui gospodărie. Fiecare nobil avea nevoie de oameni ca Venaz, pentru a face lucrurile urâte, lucrurile rele.

Au ajuns la panta care ducea la gura tunelului. Trei adulți încercau să repare osia unei căruțe și și-au ridicat privirea când a sosit Venaz.

— Unde este Bainisk? întrebă Venaz.

„Ven nou”, a răspuns unul dintre ei. — Are din nou probleme?

— Și-a luat alunițele cu el? M-a simțit bine că era atât de important încât nu trebuia să răspundă la întrebarea bărbatului.

Ridică din umeri peste tot.

Venaz se încruntă. — Are alunițele cu el?

Cel care vorbise se îndreptă încet. Pălmuirea lui cu mâna din spate l-a prins pe Venaz prin surprindere și a fost suficient de tare încât să-l doboare pe băiat. Apoi a fost prins și aruncat pe pământul pietros. Bărbatul stătea deasupra lui. 'Ai grijă ce vorbești.'

Venaz se ridică, uitându-se cu privirea. — Nu ai văzut ce tocmai s-a întâmplat? Sus pe creastă?

Altul mormăi. — Am auzit despre ceva.

— Un duel — Omul cel Mare a ucis pe cineva!

'Şi ce dacă?'

— Și apoi a sunat după Harllo! O vrea pe Harllo! Și vin să-l iau și tu mă oprești și când aude...

Nu a mai ajuns, când bărbatul care îl lovise acum îl apucă de gât și îl târă în picioare. — Nu va auzi nimic, Venaz. Crezi că ne pasă dracului că Vidikas are un duel al naibii? Să omori un biet nenorocit pentru ce? Divertismentul nostru?

— Devine albastru, Haid. Mai bine slăbește-ți strânsoarea.

Venaz gâfâi o plină de aer agonizant.

— Fă bine, băiete, continuă Haid, Vidikas ne *deține* . Suntem bucăți de carne pentru el, nu? Așa că face un apel pentru unul dintre noi și pentru ce? De ce, să-l mestece, biata bucată de carne. Și ce, crezi că e o idee al naibii de bună? Fă-mi din vedere, Venaz, dar poți conta pe mine că îmi amintesc asta.

Haita era înghesuită acum, cu fața albă, dar printre unii dintre ei era ceva mai degrabă calculat. Era acesta momentul să-l uzurpăm pe Venaz?

Cei trei bărbați s-au întors să lucreze la osie. Venaz, culoarea lui revenind la normal, s-a făcut praf și apoi a pornit într-un marș cu picioarele înțepenite spre gura tunelului. Haina lui a căzut în spatele lui.

În timp ce se cufundau în întunericul răcoros, Venaz se învârti. — Erau Haid, Favo și Dule, nu? Amintiți-vă numele lor. Sunt pe lista mea acum, toți trei. Sunt pe lista mea.

Fețele dădu din cap.

Și cei care își cântăriseră șansele fiecare și-au dat seama că momentul a trecut. Au fost prea lenți. Venaz avea un mod de a-și reveni și repede, înfricoșător. Fără îndoială, el mergea, și-au amintit încă o dată.

Harllo a alunecat de-a lungul venei, simțind cu stomacul gol puritatea argintului negru și, da, *era* argint și de unde venise când tot ce lucraseră atât de mult timp era arama pe piele și fierul în adâncime. ? Dar se simțea atât de frumos, acest argint. Mai bun decât aurul, mai bun decât orice.

Așteaptă până i-a spus lui Bainisk și Bainisk i-a spus maistrului! Ar fi eroi, ar putea primi chiar și porții

suplimentare la cină sau o ceașcă de vin udat!

Toboganul era îngust, atât de mic încât aveau nevoie de alunițe săptămâni întregi înainte ca acesta să fie suficient de mare pentru a lua culegătorii, așa că erau șanse mari ca Har shy;llo să vadă – și să simtă – mult mai mult din acest argint. , în fiecare zi, poate.

Și toate acele necazuri de înainte aveau să dispară, exact așa - știa că va...

— Bună!

Vocea a șoptit de undeva din spatele picioarelor lui, amintindu-i că era încă cu capul în jos și asta putea fi periculos. S-ar putea să leșine și nici măcar să nu știe asta.
— Sunt bine, Bainisk! Am găsit-'

„Bună! Întoarce-te aici chiar acum!

Un fior îl străbătu pe Harllo. Vocea lui Bainisk nu suna corect. A sunat. . speriat.

Dar asta n-ar dura, nu-i așa? Nu cu argintul-

' *Grăbește-te!* '

Mișcarea înapoi nu a fost niciodată ușoară. A împins cu mâinile, s-a zvârcolit și a apăsat degetele de la picioare de piatra tare, apoi și-a întins călcâiele. Avea tampoane de piele legate de picioarele lui în acest scop, dar tot durea. Ca o omidă, strângându-se și apoi împingând, puțin câte puțin, întorcându-și drumul în sus pe jgheab.

Dintr-o dată, mâinile i-au apucat gleznele și a fost târât brusc.

Harllo a strigat când bărbia i-a lovit un obstacol și când și-a ridicat capul în sus, vârful s-a zdrobit pe piatră, zgâriind pielea și părul. — Bainisk! Ce-'

A căzut eliberat de tobogan, lovind în jos. Mâinile i-au eliberat gleznele și acum i-au apucat brațele de sus, ridicându-l în picioare.

„Bainisk-”

'Shhh! S-a auzit – cineva a venit să te găsească – din oraș.

'Ce?'

— Vidikas l-a ucis – într-un duel – și acum a chemat să fii adus la el. E rău, Harllo. Cred că o să te omoare!

Dar asta era prea mult de auzit, prea mult deodată — venise cineva — cine? Mormăi! Și Vidikas a avut. . îl omorâse. *Nu. Nu ar fi putut – nu a făcut-* „Cine a fost? el a intrebat.

'Nu știu. Ascultă, vom scăpa, tu și cu mine, Harllo, nu înțelegi?

— Dar cum putem...

— Vom merge mai adânc, la Settle…

— Dar asta nu e sigur…

„Sunt crăpături uriașe pe acea parte – unele dintre ele, trebuie să meargă în sus și afară, pe malul lacului. Ajungem acolo, apoi de-a lungul țărmului, până în oraș!

Şuieră înainte şi înapoi, iar acum auzeau strigăte răsunând dinspre pasajul principal.

— Venaz – asta se întâlnește, nu-i așa? Haide, Harllo, trebuie să plecăm *acum* !

Au pornit, fiecare cu un felinar, Bainisk luând și el o frânghie, în jos prin lucrările proaspete - încă nu era nimeni acolo, pentru că mai întâi aerul fusese rău, apoi fuseseră inundații și doar schimbul de înainte. Ultimul furtun a fost scos afară pentru a vedea cât mai multă apă pătrundea înapoi înăuntru. După cincizeci și ceva de pași, erau până la glezne în apă înghețată și curgeri alunecă pereții laterali și picături ploua din tavan. Cu cât mergeau mai departe, cu atât vedeau mai multe crăpături – peste tot, din toate părțile, deasupra și dedesubt – dovada că ajungeau la Settle, unde o jumătate de stâncă se scufunda spre lac. Zvonurile au fost că au fost doar câteva zile de la prăbușire.

Tunelul cobora în rafturi neregulate, iar acum apa era la coapsele lui Harllo, amorțitor de rece. Amândoi gâfâiau.

— Bainisk — va merge înapoi?

— Va fi, dacă apa nu este prea adâncă, va fi, promit.

— De ce… de ce faci asta? Ar fi trebuit să mă predai.

Bainisk trecu ceva timp înainte să răspundă. — Vreau să-l văd, Harllo.

'Tu vrei sa vezi ce?'

'Orașul. Vreau doar să-l văd, asta-i tot. Când am auzit, ei bine, parcă fiecare lucru timid ar fi căzut la locul lor. Acesta a fost momentul – cea mai bună șansă a noastră – atât de aproape de Settle.

— Te-ai gândit la asta.

'Da. Harllo, nu mă opresc *niciodată* să mă gândesc la asta.

'Orașul.'

'Orașul.'

Ceva se auzi undeva în spatele lor – încă îndepărtat, dar mai aproape decât se aștepta.

'Venaz! Ei ne urmăresc – la dracu – haide, Harllo, trebuie să ne grăbim.

Apa a ajuns la șoldurile lui Harllo. Avea dificultăți în lucrul picioarelor. S-a tot poticnit. De două ori aproape că

și-a lăsat lanterna să se scufunde prea mult. Gâfâitul lor disperat răsună din toate părțile, alături de apă stropită.

— Bainisk, nu pot...

— Aruncă-ți lumina — doar apucă-mi cămașa — te trag. Nu-i da drumul.

Gemuind, Harllo lăsă felinarul să se scufunde în apă. Un șuierat brusc, ceva trosnind. Când a eliberat mânerul, lanterna a dispărut în întuneric. Se apucă de cămașa zdrențuită a lui Bainisk.

Au continuat mai departe, Harllo simțindu-și picioarele în spate, dar numai din șolduri – dedesubt nu era nimic. O lasitate ciudată s-a revărsat în el, luând frigul de gheață. Bainisk era până la piept acum, scâncind în timp ce căuta să țină felinarul sus.

S-au oprit.

— Tunelul merge sub, spuse Bainisk.

— În regulă, Bainisk. Ne oprim acum.

— Nu, ţineţi-vă de marginea asta. Mă duc dedesubt. Nu voi întârzia mult. Iţi promit.'

A aşezat felinarul pe o margine îngustă. Și apoi s-a scufundat și a dispărut.

Harllo era singură. Ar fi mult mai ușor să-i dai drumul, să-i relaxezi mâinile dureroase. Venaz venea, avea să vină în curând. Și atunci s-ar fi terminat. Apa era caldă acum - asta ar putea fi o modalitate de a scăpa de ei. Fă ceea ce tocmai făcuse Bainisk. Doar scufundă, dispare,

Nu era dorit, știa. Nu de mama lui, nu de nimeni. Și cel care venise să-l găsească, ei bine, acel om murise pentru asta. Și asta nu a fost corect. Nimeni nu ar trebui să meargă să moară pentru Harllo. Nu Gruntle, nici Bainisk, nici oricine. Deci, nu mai nimic din toate astea - putea să-și dea drumul...

Apă în spumă, bătăi, gâfâituri și tuse. O mână înghețată se strânse de Harllo.

'Putem trece! Harllo — tunelul de pe cealaltă parte — se înclină în sus!

'Nu pot-'

'Trebuie să! Orașul, Harllo, trebuie să mi-l arăți — aș fi pierdut. Am nevoie de tine, Harllo. *Am nevoie de tine.* '

— În regulă, dar. .' Era pe cale să-i spună lui Bainisk adevărul. Despre oraș. Că nu era paradisul pe care îl făcuse să fie. Că oamenii au murit de foame acolo. Că oamenii și-au făcut lucruri rele unii altora. Dar nu, asta ar putea aștepta. Ar fi rău să vorbim despre acele lucruri chiar acum. — În regulă, Bainisk.

Au părăsit felinarul. Bainisk desfăcu o parte din frânghie și legă capătul în jurul taliei lui Harllo, bâjbâind cu mâinile amorțite pe nod. „Ia câteva respirații adânci mai întâi”, a spus el. — Și apoi încă unul, cât poți de adânc.

Plongul în întuneric l-a lăsat pe Harllo dezorientat instantaneu. Frânghia din jurul taliei lui l-a tras în jos și apoi în fața curentului. A deschis ochii și a simțit fiorul șocului din curgerea înghețată. Dâre strălucitoare ciudate trecură cu fulgerare, probabil de la stânca însăși, sau poate că erau doar niște fantome care pândeau în spatele ochilor lui. La început a căutat să-l ajute pe Bainisk, frământându-se cu brațele și încercând să lovească, dar după o clipă a rămas pur și simplu moale.

Ori Bainisk i-ar trage pe amândoi, ori nu. Oricum era bine.

Mintea i-a început să se deplaseze în derivă și a vrut atât de mult să respire – nu s-a mai putut abține mult. Plămânii îi ardeau. Apa ar fi rece, suficient de rece pentru a stinge acel foc pentru totdeauna. Da, ar putea face asta.

Cold i-a mușcat mâna dreaptă – *ce?* Și apoi capul i-a fost ridicat deasupra suprafeței. Și sugea plămâni înghețați de aer.

Întunericul, grăbitul și gâlgâitul apei care curgea pe lângă el, căutând să-l tragă înapoi, înapoi și în jos. Dar Bainisk îl trăgea și era din ce în ce mai puțin adânc pe măsură ce tunelul se lărgea. Tavanul negru, picurător, părea să fie lăsat, formând o coloană strâmbă deasupra capului. Harllo se uită la el, întrebându-se cum de putea vedea.

Și apoi a fost târât peste piatră spartă.

S-au oprit, întinși unul lângă celălalt.

După prea mult timp, a început frisonul. Intră în Harllo ca niște stăpâni demonici, un spirit care îl zguduia cu o bucurie turbată. Dinţii îi clănţăneau fără sfială;

Bainisk îl smulgea. Plăcănind din dinți, a spus: „Venaz nu se va opri. Va vedea felinarul — va ști. Trebuie să continuăm, Harllo. Este singurul mod de a te încălzi din nou, singurul mod de a scăpa.

Dar era atât de greu să se ridice în picioare. Picioarele lui încă nu funcționau corect. Bainisk a trebuit să-l ajute și el s-a rezemat greu de băiatul mai mare, în timp ce ei se clătinau, derapând în sus, de-a lungul potecii împrăștiate de gropi.

Lui Harllo i s-a părut că au pășit pentru totdeauna, în și din lumina slabă. Uneori, panta a coborât în jos, doar

pentru a urca din nou încet. Durerea îi pulsa acum în picioarele lui Harllo, dar era binevenit – viața se întorcea, plină de focul ei încăpățânat, iar acum voia să trăiască, acum conta mai mult decât orice altceva.

'Uite!' Bainisk icni. — La ce mergem noi... Harllo, uite!

Mucegaiul fosforescent căptușea pereții și, în lumina slabă, Harllo putea distinge formele vagi ale molozului de sub picioare. Ceramica sparta. Fragmente mici de os ars.

— Trebuie să conducă înainte, spuse Bainisk. — La o peșteră. Gadrobii i-au folosit pentru a-și îngropa strămoșii. O peșteră cu vedere la lac. Suntem aproape acolo.'

În schimb, au ajuns la o margine de stâncă.

Și a stat, tăcut.

O secțiune verticală de stâncă se prăbușise pur și simplu, lăsând un gol larg. Fundul fisurii a fost înghițit în negru, din care aer cald se ridica în rafale uscate. Vizavi de ei, la zece sau mai mulți pași, o sclipire de lumină difuză a scos la iveală continuarea tunelului pe care-l urcaseră.

— Vom coborî, spuse Bainisk, desfășurând frânghia și începând să facă un nod la un capăt. — Și apoi înapoi. Putem face asta, vei vedea.

— Și dacă frânghia nu este suficient de lungă? Nu văd fundul, Bainisk.

— Vom găsi doar mai multe mânere. Acum lega o buclă la celălalt capăt pe care apoi o punea în jurul unei proiecții ca un nod. „Voi arunca un șarpe înapoi pentru a disloca asta, ca să putem lua frânghia cu noi pentru a urca pe partea cealaltă. Acum, tu mergi primul. A aruncat restul frânghiei peste margine. Au auzit-o rupându-se pe toată lungimea sa. Bainisk mormăi. — După cum am spus, putem găsi mânere.

Harllo își croi drum peste margine, strângând cu putere frânghia udă – ar fi vrut să alunece, dar dacă se întâmpla asta, știa că era mort, așa că s-a ținut strâns. Picioarele i s-au zguduit, a găsit margini puțin adânci care curgeau în unghi peste stânca. Nu mult, dar au ușurat tensiunea. A început să lucreze în jos.

Avea poate trei lungimi mai jos când Bainisk a început să-l urmărească. Frânghia a început să se legăne imprevizibil, iar Harllo și-a găsit picioarele alunecând de la puținele lor achiziții din nou și din nou, rezultând de fiecare dată într-o tragere sălbatică de brațe.

— Bainisk! șuieră el. 'Aștepta! Mai întâi, lasă-mă să merg puțin mai în jos — mă arunci.

'Bine. Continua.'

Harllo a găsit din nou achiziție și a reluat coborârea.

Dacă Bainisk a pornit din nou, nu mai simțea legănările și tragerile. Frânghia devenea din ce în ce mai umedă, ceea ce însemna că ajungea la capăt – apa se înmuia în jos. Și apoi a ajuns la nodul ud. Panică bruscă în timp ce căuta să găsească proeminențe în perete pentru picioarele lui. Erau foarte puțini — piatra era aproape strălucitoare.

— Bainisk! Sunt la nod!' Și-a întins gâtul pentru a privi în jos. Întuneric, fără ușurare, fără adâncime. — Bainisk! Unde ești?'

De la primul apel al lui Harllo, Bainisk nu se mișcase. Ultimul lucru pe care a vrut să-l facă a fost să-l disloce accidental pe băiat, nu după ce ajunseseră atât de departe. Și, să se spună adevărul, trăia o teamă din ce în ce mai mare. Acest perete era prea uniform – fără crăpături, straturile pe care le simțea puțin mai mult decât ondulații la un unghi abrupt. Nu aveau să se poată ține niciodată dincolo de frânghie – și nu putea folosi nimic pentru a aluneca bucla.

El și-a dat seama că aveau probleme.

La auzirea ultimului apel al lui Harllo - băiatul ajuns la nod - se pregăti să-și reia coborârea.

Și s-a auzit o tragere ascuțită în sus de frânghie.

El a ridicat privirea. Fețe vagi care se uită peste, mâini și mai multe mâini întinzându-se să se închidă pe frânghie. Venaz — da, acolo era, zâmbind.

— Te-am înțeles, murmură el, jos și sălbatic. — V-am prins pe amândoi, Bainisk.

Încă o tragere în sus.

Bainisk și-a scos cuțitul cu o singură mână. Se întinse să taie frânghia de sub el, apoi ezită, ridicând încă o dată privirea la chipul lui Venaz.

Poate că asta fusese a lui, cu doar câțiva ani în urmă. Fața aceea, atât de dornică să preia, să stăpânească alunițele. Ei bine, Venaz le-ar putea avea. Le-ar putea avea pe toate.

Bainisk ridică mâna cu cuțitul, chiar deasupra pumnului, unde acesta ținea strâns. Și a tăiat.

Sapă tocuri, nu va ajuta. Trebuie să ne întoarcem în prezent. Pentru ca totul să fie înțeles, fiecare fațetă trebuie să se aprindă cel puțin o dată. Mai devreme, omul rotund a cerut iertare. Acum pledează pentru încredere. A lui este o mână sigură, chiar dacă tremură. Încredere.

Un bard stă în fața unui istoric. La o masă din apropiere din K'rul's Bar, Blend o urmărește pe Scillara desfăcându-și bobine de fum din gură. E ceva avid în acea privire, dar din când în când un război izbucnește în ochii ei, când se gândește la femeia care zăcea în comă sus. Când se gândește la ea, da. Blend a început să doarmă în pat cu Picker, a început să încerce tot ce i se putea gândi pentru a trezi din nou senzație în iubitul ei. Dar nimic nu a funcționat. Sufletul lui Picker este pierdut, rătăcind departe de carnea rece și flască.

Blend se urăște acum, în timp ce își simte sufletul gata să meargă mai departe, să caute binecuvântarea unei noi vieți, un nou corp de explorat și de mângâiat, noi buze pe care să le apese pe ale ei.

Dar asta e o prostie. Amabilitatea Scillarei a fost mereu ocazională. Era o femeie care prefera farmecele unui bărbat, așa cum erau. Și să fie sincer, Blend jucase în acel pătuț de mai multe ori ea însăși. Deci, de ce s-a trezit acum această poftă? Ce l-a făcut atât de sălbatic, atât de nevoiaș?

Pierdere, draga mea. Pierderea este ca un instigator, un împingere usturatoare care-l pune pe cineva să se arunce înainte, căutând mâni, căutând extaz, predare delicioasă, chiar și momeala autodistrugerii. Mugurele tăiat la tulpină își aruncă ultima energie într-o ultimă înflorire, o exclamație glorioasă. *Floarea sfidează,* ca să citez în întregime un vechi poem Tiste Andii. Viața fuge de la moarte. Trebuie, nu poate ajuta. *Viața curge,* pentru a cita personajul unui om rotund al conciziei poetice.

Intră în mintea lui Blend, liniștește-te în spatele ochilor ei și privește cum o privește, simți cum simte, dacă îndrăznești.

Sau încercați Antsy, acolo, la tejghea pe care sunt așezate șapte arbalete, douăsprezece pachete plate de certuri în valoare de o sută douăzeci de săgeți, șase săbii scurte, trei topoare de aruncare cu design Falari, o sabie și o clamă Genabarii, două rapiere locale cu quillone fanteziste — atât de fantezie că armele erau strânse împreună și Antsy petrecuse o dimineață întreagă încercând să le despartă, fără noroc – și un sac mic care conținea trei ascuțitori. Încearcă să decidă ce să poarte.

Dar misiunea pe care urmau să o înceapă era menită să fie pașnică, așa că ar trebui să-și poarte sabia scurtă, ca de obicei, cu curele de pace, ca de obicei, totul ca de obicei, de fapt. Dar apoi au existat asasini acolo care au vrut capul lui Antsy pe un vârf de pumnal, așa că poate că păstrarea

lucrurilor obișnuite a fost de fapt o sinucidere. Așa că ar trebui să-și pună cel puțin două săbii scurte, să-și arunce câteva arbalete peste umeri și să țină sabia lată în mâna dreaptă și spadele gemene în stânga, cu un pachet plat legat de fiecare șold, sacul mai ascuțit la centură și un topor de aruncare între dinți — nu, asta e ridicol, și-ar rupe maxilarul încercând asta. Poate o sabie scurtă în plus, dar s-ar putea să-și taie propria limbă prima dată când a încercat să spună ceva și era sigur că va încerca să spună ceva până la urmă, nu-i așa?

Dar ar putea să treacă tecile pentru toate cele șase săbii scurte prin centură și să ajungă să poarte o fustă de săbii scurte, dar ar fi în regulă, nu-i așa? Dar atunci, unde ar duce el ascuțitoarele? O lovitură la un pom sau un mâner și ar fi un nor în expansiune de mustăți și bucăți de armă. Și cum rămâne cu arbalete? Ar trebui să le încarce pe toate, dar să țină totul departe de lansări, cu excepția cazului în care ar fi vrut să sfârșească prin a-și înghesui toți prietenii cu prima poticnire.

Și dacă-

Ce-i asta? Înapoi la Blend, te rog? Carne împotriva cărnii, greutatea sânilor plini în mâini, un genunchi împingându-se între coapse despărțite, transpirație un amestec de uleiuri dulci, buzele moi care încearcă să se contopească, limbile dansând nerăbdătoare și moale ca...

— Nu pot purta toate astea!

Scillara aruncă o privire. — Serios, Antsy? Blend nu a spus asta cu un clopoțel în urmă?

'Ce? OMS? A ei? Ce știe ea?

Pentru acea manifestare de ironie complet neconștientă, Blend nu și-a putut ridica sprâncenele decât când a surprins privirea lui Scillara.

Scillara zâmbi ca răspuns, apoi trase din nou din pipă.

Blend aruncă o privire spre bard, apoi îi spuse lui Antsy: — Oricum suntem în siguranță acolo, acum.

Ochii bulbucați, Antsy se uită la ea neîncrezătoare. — Ai crede cuvîntul unui blestemat de menestrel? Ce știe el?

„Mă tot întrebi ce știe cineva, când este evident că, orice știe ei, oricum nu asculți."

'Ce?'

„Îmi pare rău, asta m-a încurcat atât de mult încât mă îndoiesc că aș putea repeta asta. Contractul a fost anulat – Fisher a spus asta.

Antsy dădu din cap dintr-o parte în alta. — Fisher a spus asta! A bătut cu degetul în bard. — El nu este Fisher –

oricum nu e faimosul. Tocmai a furat numele! Dacă ar fi faimos, nu ar fi stat acolo, nu-i așa? Oamenii celebri nu fac asta.

'Într-adevăr?' întrebă bardul care se numea Fisher. — Ce ar trebui să facem, Antsy?

„Oamenii celebri fac lucruri celebre, tot timpul. Toata lumea stie asta!'

— Contractul a fost cumpărat, spuse bardul. — Dar dacă vrei să te îmbraci ca și cum te-ai pregăti pentru un asalt cu o singură mână asupra Moon's Spawn, mergi înainte.

'Frânghie! Am nevoie de frânghie? Lasă-mă să mă gândesc!' Și pentru a ajuta în acest proces, Antsy a început să se plimbe, cu mustața tresărind.

Blend a vrut să-și scoată o cizmă și să-și împingă piciorul între coapsele Scillarei. Nu, a vrut să se târască chiar acolo. Trimite o revendicare. Cu un șuierat de frustrare, se ridică, ezită și apoi se duse să se așeze la masa bardului. Ea l-a fixat cu o privire intensă, la care el a răspuns cu o sprânceană ridicată.

„Sunt mai multe cântece despre care se presupune că sunt compuse de Fisher decât oricine altcineva despre care am auzit vreodată”.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Unii dintre ei au o sută de ani.

— Am fost un minune.

'Unde esti acum?'

Duiker vorbi. — Poetul este nemuritor.

Ea s-a întors spre el. — Este un fel de afirmație generală, ideologică, istorice? Sau vorbești despre bărbatul care împarte această masă cu tine?

Antsy a înjurat brusc și apoi a spus: „Nu am nevoie de frânghie! Cine mi-a băgat asta în cap? Să mergem — iau această sabie scurtă și un ascuțitor și oricine se apropie prea mult de mine sau pare bănuitor că poate mânca ascuțitorul la micul dejun!

— Vom rămâne aici, spuse Duiker când Blend ezită. — Bardul și cu mine. Mă voi uita pe Picker.

'În regulă. Mulțumiri.'

Antsy, Blend și Scillara pornesc.

Călătoria i-a purtat din Districtul Estates și în Districtul Daru, de-a lungul Zidului de Nivelul II. Orașul se trezise pe deplin acum și, pe alocuri, mulțimile erau pline de mașinile nesfârșite ale vieții. Voci și mirosuri și nevoi și dorințe, foame și sete, râs și iritare, mizerie și bucurie, iar lumina

soarelui cădea pe tot ce putea ajunge și umbrele se retrăgeau oriunde puteau.

Bariere temporare i-au blocat pe ici pe colo pe cei trei străini – o căruță blocată lateral pe o stradă îngustă, un cal-căruță căzut mort cu picioarele ridicate, o jumătate de familie prinsă sub căruța răsturnată. Un roi de oameni în jurul unei clădiri mici prăbușite, furând fiecare cărămidă dislocată și ciob de cherestea, și dacă cineva fusese prins în ea, din păcate, nimeni nu-i căuta.

Scillara mergea ca o femeie crescută pentru a fi admirată. Și oh, da, oamenii au observat. În alte circumstanțe, Blend – fiind o altă femeie – ar fi putut să-i fi supărat asta, dar apoi și-a făcut o carieră din nefiind observată; și în plus, se număra printre admiratori.

— Oameni prietenoși, darujhistanii ăștia, spuse Scillara în timp ce în cele din urmă se îndreptau spre sud de la zid, îndreptându-se spre colțul de sud-vest al districtului.

— Zâmbesc, spuse Blend, pentru că vor o chiflă cu tine. Și clar că nu ai observat soțiile și altele, toate arătând ca și cum ar fi înghițit ceva acru.

— Poate că au făcut-o.

— O, au făcut-o, în regulă. Adevărul că bărbații sunt bărbați, asta l-au înghițit timizi.

Antsy pufni. „Ce altceva ar fi bărbații decât bărbați? Problema ta, Blend, este că vezi prea multe, chiar și atunci când nu există.

— Oh, și ce ai observat, Antsy?

— Oameni suspecti, asta este.

— Ce oameni suspecti?

— Cei care continuă să se holbeze la noi, desigur.

— Asta din cauza Scillarei — despre ce crezi că tocmai am vorbit?

— Poate că sunt, poate că nu sunt. Poate că sunt asasini, care caută să ne arunce.

— Bătrânul ăla de acolo, care și-a luat urechea în cutie de soție, era un asasin? Ce fel de breaslă conduc ei aici?

— Nu știi că era soția lui, a replicat Antsy. — Și nu știi, dar acesta a fost un semnal pentru cineva de pe acoperiș. Am putea intra chiar într-o ambuscadă!

— Desigur, a fost de acord Blend, acea femeie a fost mama lui, pentru că regulile breslei prevăd că mama trebuie să vină să se asigure că are semnalele de la mână jos, și că își mănâncă tot prânzul și că cuțitele sunt ascuțite și este legat. își ridică mocasinii ca să nu se împiedice în mijlocul atacului său criminal asupra sergentului Antsy.

— Nu sunt atât de norocoasă că se împiedică, spuse Antsy mârâind. — În cazul în care nu ești observat, Blend, a fost o cursă a forței Domnului pentru noi. Oponn mi-a luat-o, mai ales.

'De ce?' întrebă Scillara.

— Pentru că nu cred în Gemeni, de aceea. Norocul - totul este rău. Oponn trage doar acum pentru a împinge mai târziu. Dacă ai fost tras, nu se termină aici. Nu o face niciodată. Nu, te poți aștepta ca impulsul să vină oricând și tot ce știi sigur este că va veni, acea împingere. De fiecare dată. De fapt, suntem cu toții ca morți.

— Ei bine, spuse Scillara, nu pot să mă cert cu asta. Mai devreme sau mai târziu, Hood ne ia pe toți și asta este singura certitudine care există.

— Nu sunteți voi doi în dimineața asta, observă Blend. — Uite, iată-ne.

Ajunseseră la Cazarma Warden, pe măsură de sumbră și de prevestitoare.

Blend văzu o anexă în fața clădirii blocate cu ferestrele cu grilaj și se îndreptă spre ea, urmând celelalte două.

Un gardian care stătea în afara ușii i-a urmărit apropiindu-se, apoi a spus: „Verifică-ți armele la recepție. Ești aici să vizitezi pe cineva?"

— Nu, pufni Antsy, am venit să-i rupem! Și apoi a râs. — Haha.

Nimeni nu a găsit gluma deloc amuzantă, mai ales după ce ascuțitorul a fost găsit și identificat corect. Antsy a făcut apoi greșeala de a deveni beligerantă, în mijlocul a cinci sau șase polițiști cu vize severe, ceea ce a dus la o ceartă și apoi la arestare.

Când totul a fost spus și gata, Antsy s-a trezit într-un închisoare cu trei bețivi, dintre care doar unul era conștient – cântând un clasic vechi Fisher cu o voce cu inima zdrobită – și un al patrulea bărbat care părea complet nebun, convins. așa cum era că toți cei pe care i-a văzut purtau o mască, care ascunde ceva demonic, oribil, însetat de sânge. Fusese arestat pentru că încerca să smulgă fața unui negustor și o privi pe Antsy speculativ, înainte de a decide evident că străinul cu mustăți roșii părea prea greu de acceptat, cel puțin când era încă treaz.

Pedeapsa a durat trei zile, cu condiția ca Antsy să se dovedească un prizonier model. Orice problemă și s-ar putea întinde ceva mai mult.

Ca urmare a tuturor acestor lucruri, a trecut ceva timp până când Scillara și Blend au reușit să obțină permisiunea

de a-l vedea pe Barathol Mekhar. L-au întâlnit într-o celulă, în timp ce doi gardieni stăteau flancând singura ușă, cu săbiile scurte scoase.

Observând acest lucru, Scillara a spus: „Îți faci prieteni aici, nu-i așa?”

Fierarul părea oarecum rușinat în timp ce ridica din umeri. — Nu aveam nicio intenţie să rezist arestării, Scillara. Ucenicul meu, din păcate, a decis altfel. Anxietatea i-a înăsprit trăsăturile în timp ce a întrebat: „Vești vești despre el? A fost capturat? Este rănit?

Scillara a ridicat din umeri. — Nu am văzut sau auzit așa ceva, Barathol.

„Le tot spun aici, e doar un copil în capul lui. A fost responsabilitatea mea, totul. Dar s-a dus și a rupt niște oase și nas, iar ei sunt destul de enervați de asta.

Blend și-a dres glasul. Ceva mergea înainte și înapoi între Barathol și Scillara și o făcea neliniștită. — Barathol, putem plăti amenda breslei, dar acel rebut pe care l-ai avut, e mai grav.

El dădu din cap moros. — Muncă grea, da. Șase luni sau cam așa ceva. Se auzi zvâcnirea unui rânjet. — Și ghici pentru cine voi lucra?

'OMS?'

— Turnătoria Eldra. Și în șase luni îmi voi câștiga biletul de fierar, pentru că asta e permis. Un fel de program de reabilitare.

Râsul gutural al Scillarei îi îndreptă pe ambii paznici. — Ei bine, asta e o modalitate de a ajunge acolo, presupun.

El a dat din cap. — Se pare că am procedat greșit.

— Nu sunt sigură, spuse Scillara. — Este Breasla mulțumită de asta? Adică, este un fel de ocolire a lor, nu-i așa?

— Nu au de ales. Fiecare breaslă din oraș trebuie să se conformeze, cu excepția, presupun, breasla Asasinilor. Evident, pentru cei mai mulți prizonieri, șase luni de lucru într-o meserie le-ar putea câștiga un anumit grad de ucenic – dar nu există nicio limită la cât de repede poți avansa. Treci doar examenele și atât.

Scillara părea gata să izbucnească în râs. Până și Barathol se lupta.

Blend a oftat și apoi a spus: „Mă duc să rezolv amenda. Consideră-l un împrumut.

— Foarte apreciat, Blend, și mulțumesc.

— Îmi amintesc de Kalam, răspunse ea, plecând. Nici unul dintre paznici nu i-a dat nicio atenție timidă. Dar ea

era obișnuită cu asta.

Un bhokaral a răspuns la uşă. Înaltul Alchimist Baruk s-a uitat lung la el înainte de a concluziona că acesta nu era altceva decât un bhokaral. Nu un demon, nu Soletaken. Doar un bhokaral, cu fața lui micuță și înțepenită strânsă în semn de o privire beligerantă, urechile înțepătoare tremurând. Când se făcu să închidă din nou ușa posterului, Baruk făcu un pas înainte și o ținu deschisă.

Indignare și indignare bruscă. Şuierând, scuipând, făcând feţe, bhokaralul a strâns pumnul spre Baruk şi apoi a fugit pe coridor.

Înaltul Alchimist închise ușa în urma lui și își croi drum pe coridor. Acum putea auzi alte bhokarala, o cacofonie de voci bestiale care se alătură primei, trăgând o alarmă care răsuna prin templu. La o ramificație a pasajului, a dat de o bătrână Dal Honese, care sfâșie o mătură de paie. Ea se uită cu privirea la Baruk și pocni ceva într-o limbă tribală, apoi făcu gesturi ondulate cu degetele mâinii stângi.

Înaltul Alchimist se încruntă. — Retrage acel blestem, vrăjitoare. Acum.'

— Nu vei fi atât de îndrăzneț când păianjenii vor veni după tine.

— Acum, repetă el, înainte să-mi pierd cumpătul.

'Bah! Oricum nu meriti efortul!' Și dintr-o dată s-a prăbușit într-o grămadă de păianjeni care s-au grăbit în toate direcțiile.

Baruk clipi, apoi se dădu repede înapoi. Dar niciuna dintre creaturi nu s-a sfiit; Câteva clipe mai târziu, dispăruseră în mod inexplicabil, deși nu era vizibilă nicio crăpătură sau cusătură.

— Înalt Alchimist.

El a ridicat privirea. — Ah, mare preoteasă. am bătut…

— Și un bhokaral te lasă să intri, da. Au obiceiul să facă asta, după ce i-au alungat pe cei mai mulți dintre acoliții mei.

„Nu știam că bhokarala avea obiceiul de a se infesta”.

'Da bine. Ai venit să vorbești cu mine sau cu aleșii. . purtător de cuvânt al Shadowthrone?

— Nu cred că ai fost uzurpată în întregime, Mare Preoteasă.

— Generozitatea ta este remarcată.

— De ce este o vrăjitoare din Ardatha în templul tău?

'Da de ce? Vino cu mine.'

Magul Umbrei – *zeii de dedesubt* – stătea pe podea în camera altarului, ascuțind cuțite. O duzină de astfel de arme erau împrăștiate în jurul lui, fiecare având un design diferit. '. . în seara asta, mormăia el, toți mor! Gâtle tăiate, inimi despicate, globi oculari străpunși, unghii tăiate. Haos și măcel, Clip shy;pings-' și apoi a ridicat privirea, a început vinovat, și-a lins buzele o dată și a zâmbit brusc. — Bine ai venit, Înalt Barukness. Nu este o zi minunată?

— Înaltul Alchimist Baruk, Magus. Și nu, nu este o zi frumoasă. Ce faci?'

Ochii i se aruncă. 'Face? Nimic, nu vezi asta? El s-a oprit. — Nu le simte mirosul? Aproape, atât de aproape! Va fi o mizerie și a cui va fi vina? O adevărată mizerie – însă nimic de-a face cu Iskaral Pust! Sunt perfect.' A încercat o exprimare timidă a nevinovăției. 'Sunt perfect. . ly — perfect — bine.

Baruk nu s-a putut abține, întorcându-se către Sordiko Qualm. — La ce se gândea Shad timid;owtron?

Întrebarea a deprimat-o clar. — Recunosc că am o criză de credință, Înalt Alchimiste.

Iskaral Pust sări în picioare. — Atunci trebuie să te rogi, iubirea mea. Pentru mine, din moment ce Shadowthrone vede prin ochii mei, aude prin urechi, miroase prin nas. Își încrucișă ochii și adăugă pe un ton diferit: „Îmi pășește și prin gaura de gălăgie, dar asta ar fi prea ofensator pentru a fi menționat”. Se strădui să-și corecteze privirea și zâmbi din nou. „Sordiko, dulceața mea, există rugăciuni foarte speciale, foarte secrete. Și, eh, ritualuri. Vedeți-mă după ce omul ăsta a plecat, nu mai e timp de pierdut!'

Bhokarala se strecurau în cameră. O zeci de ei, mișcându-se cu furtivitate inutilă, toate convergând spre Iskaral Pust – care părea complet inconștient de ei când îi făcea cu ochiul lui Sordiko Qualm.

— Înaltă preoteasă, a spus Baruk, ai simpatia mea.

— Am vești de la Shadowthrone, spuse Iskaral Pust. — De aceea te-am spus timid, baruhemiste.

— Nu m-ai chemat.

'Nu eu am? Dar trebuie să am. Cel puțin, trebuia să o fac. Și-a înclinat capul. „E un alt idiot, nimic altceva decât idioți din toate părțile. Suntem doar eu și Sordiko dragă, împotriva lumii. Ei bine, vom triumfa!

— Tronul umbrei? îl îndemnă Baruk.

'Ce? OMS? Oh, el.

— Prin gura ta.

„Strălucirea va trece, da, da. Lasă-mă să mă gândesc, lasă-mă să mă gândesc. Ce a fost din nou acea mizerie timidă? Am uitat. Aștepta! Stai, stai. A fost. . ce-a fost asta? Pune un ceas pe Poarta Urs. Asta e, da. Poarta Urs Sau a fost Poarta Foss? Poarta Corbului? Poarta grijilor? Cutter Gate? Doi-Boi?

— Da, spuse Baruk, acestea sunt toate.

— Urs, da, trebuie să fi fost. Urs.'

Sordiko Qualm părea gata să plângă.

Baruk se frecă la ochi, apoi dădu din cap. 'Foarte bine. O să-mi iau concediu atunci. Se înclină în fața Marelui Preoteasă.

Bhokarala s-a repezit înăuntru. Fiecare a furat un cuțit și apoi, cu țipete, s-au îndepărtat în fugă, strângându-și premiile.

Iskaral Pust se uită cu gura căscată, apoi trase de cele două mârâituri de păr de deasupra urechilor. 'Rău!' țipă el. 'Ei stiu! Ei știau toate planurile mele! Cum? *Cum?* '

— Acum, ce să fac cu tine?

Chaur o privea cu ochi îndoliați. Plânsese din nou, cu ochii umflați, două șuvițe de muci coborând pe buzele înroșite și crăpate.

— Trebuie să presupunem, continuă Spite, că Barathol este inevitabil indispus – desigur, în momentul de față tot ce putem face este să presupunem, deoarece, de fapt, habar n-avem ce sa întâmplat cu el. Un lucru este evident, și anume că nu poate veni aici. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o, nu? Vino să te iau, Chaur.

Era la câteva momente din nou să urlă. Simpla mențiune despre amenințarea lui Barathol l-a scos în evidență.

Spite își bătu buzele pline cu un deget lung, perfect îngrijit. — Din păcate, va trebui să plec de aici în curând. Pot să am încredere că vei rămâne aici, Chaur? Pot sa?'

El a dat din cap.

'Esti sigur?'

A dat din nou din cap, apoi și-a șters nasul, destul de dezordonat.

Ea se încruntă. „Dragă mine, ești o priveliște. Îți dai seama că nu sunt altceva decât anumite căi din creierul tău care sunt în dezordine? Un practicant al Înaltului Denul ar putea face minuni pentru tine, Chaur. E un gând, nu-i așa? Oh, știu, nu aveți „gânduri” ca atare. Tu ai. . impulsuri și confuzie, iar acești doi alcătuiesc omul cunoscut sub

numele de Chaur. Și, cu excepția vremurilor ca acesta, ești în mare parte fericit și poate că nu trebuie să te joci cu asta. Zeii știu, fericirea este o marfă prețioasă și rară și, într-adevăr, se pare că, cu cât individul este mai inteligent și mai perceptiv, cu atât este mai puțin fericiți în general. Costul de a vedea lucrurile așa cum sunt, mă aștept.

— Atunci, desigur, mai e sora mea. Fratele meu ucigaș zâmbitor. Rudele mele vicioase, rece ca gheața și perfide. Se întâmplă să fie aproape la fel de inteligentă ca mine și totuși este imună la nefericire. O calitate, bănuiesc, a nebuniei ei deosebite.

— Oricum, Chaur, va trebui să rămâi aici, să nu rămâi la vedere. Căci trebuie să-i fac o vizită surorii mele. Pentru un cuvânt sau două. În curând, da?

El a dat din cap.

— Acum, hai să te curățăm. Nu aș vrea să-l supăr pe Barathol și nici tu, sunt sigur.

Acum, Chaur era bun la înțelegerea oamenilor de cele mai multe ori. Se pricepea și la a da din cap. Dar uneori înțelegerea și încuviințarea nu se potriveau. Acesta a fost un astfel de timp.

Dar mai multe despre asta mai târziu.

Căruciorul nu a reușit să-și termine micul dejun, deoarece nu a durat mult până când cineva ia notă de cadavrul înfășurat și apoi să-i aducă veste lui Meese că un prost a lăsat un cadavru în patul căruței în afara hanului - cu greu. genul de reclamă pozitivă pe care orice han ar fi binevenit, chiar și Phoenix. Înjurând, Meese a ieșit să vadă singură și ceva despre acele cizme părea familiar. Cu o inimă brusc rece, ea a scos pânza înapoi de pe fața lui Murillio.

Lucrurile s-au întâmplat atunci repede: înțelegere mizerabilă, grăbirea cuvintelor și, în cele din urmă, locul prăfuit și lipsit de viață din suflet care era durere. Simțul abject al folosirii timiditate; lipsă, atacul puternic care este șoc. Căruțașul a fost încolțit de Irilta și, văzând strâmtoarea în care se aflase, bătrânul s-a grăbit să spună tuturor tot ce știa.

Bărbatul scund și rotund din fundul camerei s-a ridicat apoi cu o expresie sobră și a preluat în liniște controlul. Le-a spus Iriltei și lui Meese să ducă cadavrul într-o cameră liberă de la etaj, ceea ce au făcut cu o tandrețe sfâșietoare. Vestea a fost trimisă lui Coll. Cât despre ceilalți, ei bine, toată lumea s-a întors la Phoenix Inn în cele din urmă, și

astfel calvarul de a transmite veștile proaste nu avea să se termine curând și de fiecare dată emoțiile s-au întors din nou. Cei vii au simțit această nouă povară și au putut vedea că următoarele zile vor fi fără plăcere, fără ușurință și deja toată lumea se simțea epuizată și nici măcar Kruppe nu era imun.

Un prieten drag este mort și nu există nimic doar în moarte. Când momentul este timid, este întotdeauna prea devreme. Blestemul incompletirii, pierderea care nu poate fi niciodată umplută. După prea mult timp, ridicându-se ca niște stânci zimțate din inundație, a apărut furia.

Căruciorul a fost pus să explice din nou despre vizita într-o tabără minieră, duelul cu un băiat și instrucțiunile învingătorului ca trupul să fie returnat la hanul Phoenix. Asta era tot ce știa, a jurat și, pentru moment, nimeni în afară de Kruppe – înțelept Kruppe, deștept Kruppe – nu a înțeles cine trebuie să fi fost acel băiat.

Trebuie să viziteze acum o anumită școală de duel? Eventual.

Calvarul poverii, greutatea groaznică a veștilor teribile - mărturia unui alt spirit zdrobit, o, asta a fost într-adevăr o zi de cădere. O zi cea mai tristă, căzută.

Și în această noapte, văduvele vor plânge și noi la fel.

Doi bărbați converg către Phoenix Inn. Care ajunge primul schimbă totul. Dacă restabilirea echilibrului ar fi existat cu adevărat dincolo de natură – în tărâmul umanității, adică – atunci Rallick Nom ar fi fost primul care a auzit de moartea prietenului său; și s-ar fi pornit, cu ochi duri, să-și ia asupra lui o nouă povară, căci, deși răzbunarea a salvat anumite nevoi spirituale, crima rece a adus sfințe îngrozitoare sufletului. Desigur, făcuse asta o dată înainte, în numele unui alt prieten, și astfel în mintea lui simțea că nu putea fi mai pierdut decât era deja.

Din păcate, acea aromă specială de reparație nu trebuia să fie.

Deranjat de o mulțime de gânduri, Cutter se apropie de intrarea în hanul Phoenix. A observat un cărucior bătrân care ducea un bou, dar nu avea niciun motiv să-i mai ia în considerare. De îndată ce a intrat înăuntru, a simțit că ceva nu era în regulă. Irilta era în spatele barului cu o sticlă în mână – nu, a văzut el, pentru a turna băuturi pentru clienți, ci pentru a o ridica la gură, s-o încline înapoi și să ia guri

de pedeapsă. Ochii ei erau roșii, uimitoare într-o față palidă.

Puțini oameni vorbeau, iar cei care au vorbit o făceau pe un ton stins.

Meese nu se vedea nicăieri, dar Cutter l-a observat pe Kruppe, care stătea la masă cu spatele în cameră - ceva ce nu-l văzuse niciodată să facă. O sticlă prăfuită de vin scump era în fața lui, patru pahare puse. Kruppe îl umplea încet pe cel de vizavi de scaunul din dreapta lui.

Neliniștea lui crescând, Cutter se apropie. A tras acel scaun și s-a așezat.

În chipul lui nu se vedea nici un semn al amabilității obișnuite a lui Kruppe. Mormânt, incolor, sumbru. În ochii lui, angoasă crudă. — Bea, tânărul meu prieten, spuse el.

Cutter a văzut că cele două pahare rămase erau goale. A întins mâna. — Acestea sunt lucrurile scumpe, nu-i așa? Ce sa întâmplat, Kruppe?

— Onorabilul Murillio a murit.

Afirmația a simțit ca o lovitură de corp, răsuflarea cu pumnul din pieptul lui Cutter. Nu se putea mișca. Durerea a crescut prin amorțeală, a coborât din nou doar pentru a reveni încă o dată. Din nou si din nou.

— Un duel, spuse Kruppe. „S-a dus să recupereze un copil pierdut. Minele Eldra la vest de oraș.

Ceva smuci în interiorul lui Cutter, dar el nu-și dădu seama. O recunoaștere? Din ce? — M-am gândit... am crezut că a renunțat la toate astea.

— Renunțând la ce, prietene? Dorința de a face bine?

Cutter clătină din cap. — Duelul. Am vrut să spun. . duel.'

— Pentru a efectua eliberarea tânărului Harllo. Proprietarul minei era acolo, sau cel puțin unul dintre ei. Istoria revine, așa cum se știe că face. Kruppe oftă. — Era prea bătrân pentru astfel de lucruri.

Și acum a venit întrebarea, și a fost pusă pe un ton plictisitor, o voce golită de tot. — Cine l-a ucis, Kruppe?

Iar omul rotund tresări și ezită.

— Kruppe.

'Asta nu va face...'

— Kruppe!

— Ah, se pot rezista unor asemenea forţe? Gorlas Vidikas.'

Și asta a fost. Știa, da, Cutter știa. Mina. . Eldra. . istoria. *El știe despre mine. A vrut să mă pedepsească. L-a*

ucis pe Murillio ca să mă rănească. A ucis o amendă. . un om fin și nobil. Acest lucru trebuie să se oprească.

— Stai jos, Cutter.

Vreau să opresc asta. Acum. Este ceea ce vrea ea, oricum.

— Vine Coll, spuse Kruppe. „Și Rallick Nom – Crokus, lasă asta lui Rallick...”

Dar se mișca deja, cu ochii ațintiți pe ușă. Irilta stătea uitându-se și ceva timid; ceva din fața ei îi atrase atenția. Era foame întunecată în ochii ei – de parcă ar fi știut încotro se duce, de parcă ar fi știut – „Cutter”, spuse ea cu o râpă, „ia-i pe nenorocit. *Prinde-l.* '

Și apoi a fost afară. Strălucirea zilei a fost ca o palmă, legănându-i mâna. Gâfâi, dar respirația încă nu era ușoară. Presiunile l-au asaltat și furia i-a crescut în minte, un leviatan de coșmar cu gura căscată, iar urletul lui i-a umplut craniul,

Cutter asurzitor pentru lume.

Ziua este dezbrăcată, timpul însuși este rupt, prezentul se extinde, înghițind tot ce se vede. Este o clipă și acel moment se simte etern.

Amintiți-vă de începutul acestei zile. O singură respirație, trasă cu dragoste-

Bellam Nom a luat o bucată de piele împletită, a făcut bucle la ambele capete. S-a ghemuit în fața lui Mew. — Vezi bucla asta, Mew? Ia-l în mâinile tale — mă voi ține de celălalt capăt, bine? Ieșim. Doar ține frânghia, bine?

Mew cu ochi rotunzi dădu din cap.

— Nu-ţi face griji, spuse Bellam, voi merge încet. Apoi s-a dus la Hinty și a luat fata, luându-i greutatea în curba brațului său stâng. Brațele ei subțiri se înfășurară în jurul gâtului lui și nasul ei ud îl frângă pe obraz. Bellam îi zâmbi lui Mew. 'Gata?'

Încă un semn din cap.

Au pornit.

Snell era încă cu bătrânul bodymonger, iar Bellam nu avea niciun interes să-l recupereze încă. Habar n-avea ce se întâmplase cu Myrla și Bedek, dar a lăsat un mesaj mâzgălit cu cărbune pe suprafața mesei singuratice, spunându-le unde i-a dus pe Mew și Hinty.

Murillio ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Bellam devenea îngrijorată. Nu mai putea aștepta.

Au mers încet prin mulțime. De două ori, Mew a fost smuls din frânghie din greșeală, dar de ambele ori Bellam a reușit să o recupereze. Ei au părăsit mahalaua neoficială din cartier cunoscută sub numele de Trench și, după ceva timp, au ajuns timizi la școala de duel.

Bellam a pus-o pe Hinty jos în zona de încălzire, i-a cerut lui Mew să rămână cu sora ei mai mică, apoi a pornit să-l găsească pe Stonny Menackis.

Ea stătea pe o bancă de piatră în colonada înghițită de umbră care trecea de-a lungul capătului din spate al curții de antrenament, cu picioarele lungi întinse, cu ochii ațintiți la nimic timizi. Când îl auzi apropiindu-se, ridică privirea. — Cursurile au fost anulate. Pleacă de aici.'

— Nu sunt aici pentru nicio lecție, spuse Bellam, surprins de judecata aspră din propria sa voce.

„Ieși afară”, a spus ea, „înainte să te bat fără sens”.

— Prea mulți oameni, Stonny, intervin în locul tău, făcând ceea ce ar trebui să faci. Nu e corect.'

Ea se încruntă. 'Despre ce vorbesti?'

— Murillio nu s-a întors?

'Toată lumea pleacă.'

— L-a găsit pe Harllo.

'Ce?'

Văzu interesul trecând la viață în ochii ei întunecați. — L-a găsit, Stonny. Lucrează într-o tabără minieră. S-a dus să-l ia înapoi. Dar nu s-a întors. Ceva s-a întâmplat, ceva rău – pot să simt asta.

Ea a stat. 'Unde este tabăra asta? Cum a ajuns acolo?

— Snell.

Ea se uită cu privirea. — O să-l ucid pe nenorocitul ăla mic.

'Nu nu ești. El a avut grijă. Avem o nouă problemă.

În acel moment, o siluetă mică a pășit pe coridor și s-a uitat la ei.

Stonny se încruntă. 'Mew? Unde sunt mama ta? Unde e Hinty?

Mew a început să plângă, apoi s-a repezit spre Stonny, care nu a avut de ales decât să ia copilul în brațe.

— Au dispărut, spuse Bellam. „Am avut grijă de ei, așteptam, dar nu au apărut niciodată. Stonny, nu știu ce să fac cu ei. Trebuie să ajung acasă — proprii mei părinți trebuie să înnebunească de îngrijorare.

Se întoarse, încă ținând-o pe Mew, iar fața ei era sălbatică. „Trebuie să-l fac pe Har timid;llo! Du-le la tine acasă!'

'Nu. Destul de asta. Asumă-ţi responsabilitatea pentru ei, Stonny. Odată ce îmi anunț părinții că sunt bine, mă voi duce să-l găsesc pe Murillio. Asume responsabilitatea. Îi datorezi lui Myrla și Bedek - au făcut-o pentru tine. Pentru ani.'

El a crezut că ea îl va lovi, a văzut furia războindu-se în ochii ei. S-a dat înapoi. „Hinty este la încălzire, probabil că doarme – face asta des. Oh, și le este foame.

I-a lăsat atunci.

A fost nevoie de cuvintele unui tânăr – nu, un băiat – pentru a face ceea ce Gruntle nu putea face. A fost nevoie de un baraj de cuvinte cinstite, cinstite, zdrobite, împotriva cărora ea nu avea nicio apărare reală.

Ea rămase în picioare, cu Mew în brațe, simțindu-se ca și cum sufletul i-ar fi fost explodat și tot ce a mai rămas era o coajă goală, umplută încet. Reumplere cu. . ceva. — Oh, șopti ea, *Harllo.* '

Shardan Lim îl aștepta pe Challice când s-a întors acasă. Se ridică de pe banca ornamentată, dar nu se apropie, ci în loc să se ridice, privind-o cu o expresie ciudată.

„Acest lucru”, a spus ea, „este neașteptat”.

'Fără îndoială. Iartă-mă că te-ai pătruns. . orar incarcat.'

Cu toate acestea, nu exista nicio remuşcare reală care să susţină scuzele lui şi ea simţi un tremur al nervilor. — Ce vrei, domnule consilier?

— Nu am trecut de titluri, Challice?

'Depinde.'

— Poate că ai dreptate. Chiar și așa, după ce terminăm aici, nu va mai fi nevoie de timiditate între noi.

Ar trebui să cheme gardianul? Ce ar face? *De ce, ar râde.*

Shardan Lim se apropie. — Turnați-vă niște vin. Toarnă-ți mult vin, dacă vrei. Trebuie să vă spun că nu sunt deloc mulțumit că am fost aruncat atât de neceremonios. Se pare că găsești adulter pe gustul tău și pofta ta a crescut. Fara control? Cred că da, scăpat de sub control.

— Ai forțat să deschizi ușa, a spus ea, și acum te plângi că am părăsit camera?

Buzele lui subțiri, incolore, s-au curbat într-un zâmbet. 'Ceva de genul. Nu sunt gata să pleci încă.

— Și nu trebuie să am niciun cuvânt de spus în această chestiune?

Sprâncenele i se ridicară. — Dragă Challice. Ai renunțat la astfel de privilegii cu mult timp în urmă. Îți lași soțul să te folosească - nu într-un mod normal, dar totuși, îl lași pe el să te folosească. M-ai lăsat să fac la fel, și acum vreun hoț născuți și cine știe câți alții. Nu face nicio protestă acum - va suna gol chiar și pentru tine, sunt sigur.

— Este încă viața mea. Dar cuvintele sunau subțiri, prea fragile pentru a se întinde foarte mult peste adevărul deformat și urât.

Nu s-a deranjat cu un răspuns, ci s-a uitat spre un divan.

„Va trebui să mă târăști”, a spus ea, „deci realitatea va fi clară, atât de clară încât nu vei putea pretinde că este altceva decât violul”.

Părea dezamăgit. — Din nou greşit, Challice. Ai de gând să mergi acolo și să te dezbraci. Te duci pe spate și vei desfășura picioarele. Ar trebui să fie ușor acum; ai făcut-o destul de des. Mi-e teamă, iubitul tău de naștere va trebui să te împărtășească. În curând, mă aştept că nici măcar nu vei fi în stare să spui diferenţa.

Cum a putut să o forțeze să facă astfel de lucruri? Ea nu înțelegea, deși – fără îndoială – *el înțelegea* . Da, Shardan Lim a înțeles lucrurile mult prea bine.

Ea merse spre divan.

Era încă dureroasă, dureroasă, din cauza amorului de dimineață. În curând, acea durere avea să fie mai profundă, mai crudă decât era acum. Durerea și plăcerea, da, împletite ca niște îndrăgostiți. Îi putea hrăni pe amândoi din nou și din nou, pentru totdeauna.

Și așa ar fi făcut-o. Până a venit vremea când ea. . trezit.

Crokus, nu contează soțul meu. Nu există nici un punct. Îți voi spune asta data viitoare. Iţi promit.

Iţi promit.

Shardan Lim a folosit-o atunci, dar până la urmă el a fost cel care nu a înțeles, până la urmă. Și când ea i-a mulțumit după aceea, el a părut surprins. În timp ce el se grăbea să se îmbrace și să plece, ea rămase întinsă pe divan, amuzată de confuzia lui, împăcată cu felul de lucruri de acum.

Și s-a gândit la globul ei de sticlă cu luna prinsă în capcană, acel dar al tinereții pierdute de mult, și a zâmbit.

Într-un oraș tropical din apropiere, morții sunt îmbrăcați rapid. Un Coll tulburat, pe jumătate nebun de

durere, sosi într-o trăsură. Meese a coborât din camera în care stătuse cu cadavrul, iar Coll l-a trimis pe unul dintre consilierii săi să deschidă cripta familiei. Nu ar fi permise întârzieri. Durerea s-a transformat în furie când Coll a descoperit cine fusese responsabil pentru moartea lui Murillio.

„Primul sânge extras nu este niciodată suficient pentru Vidikas. Îi place să ucidă – în orice alte circumstanțe ar fi în drum spre High Gallows. La naiba cu aceste legi de duel învechite. A sosit momentul să scoatem dueluri în afara legii — mă voi adresa Consiliului...

— Aşa ceva nu va trece, spuse Kruppe, clătinând din cap. — Coll știe asta la fel de bine ca și Kruppe.

Coll stătea ca un om prins, încolțit. — Unde este Rallick? întrebă el într-un mârâit.

Oftând, Kruppe turnă penultima pahar plin și i-o întinse lui Coll. — Va fi aici în curând, crede Kruppe. Așa este ziua aceasta, nu se grăbește să se termine și va dormi vreunul dintre noi în această noapte? Kruppe deja se teme de singurătatea iminentă. Ah, iată-l pe Rallick.

Au privit cum Irilta se împiedică de asasin, aproape că se prăbușește în brațele lui Rallick. Expresia lui de șoc se întunecă rapid în timp ce ea vorbea, vocea ei înăbușită, deoarece fața ei era lipită de umărul lui - dar nu atât de înăbușită încât el să nu înțeleagă.

Privirea i s-a ridicat, a întâlnit-o pe a lui Kruppe, apoi pe a lui Coll.

Nu mai era nimeni altcineva în bar – atmosfera otrăvită îi alungase chiar și pe cei mai nesimțiți băutori. Sulty și Chud noul bucătar stăteau în ușa care ducea la bucătărie, Sulty plângând în liniște.

Kruppe turnă ultimul pahar și apoi se așeză, cu spatele la scenă. Coll s-a prăbușit lângă Kruppe, drenând vinul cu ușurința exersată a unui alcoolic care se familiarizează din nou cu pasiunea lui mortală, dar Kruppe alesese acest vin având în vedere astfel de riscuri - capetatea lui era o iluzie, gustul alcoolului o combinație inteligentă de condimente și nimic mai mult. Aceasta era, Kruppe înțelese, dar o soluție temporară. Îl cunoștea bine pe Coll, înțelegea ciclul de auto-compătimire care se profila acum înaintea bărbatului, plimbându-se purtând acel zâmbet familiar, ca un amant bătrân și mortal. Avea să-și deschidă larg brațele, acum, pentru a-l încrucișa încă o dată pe Coll - zilele și nopțile care urmau aveau să fie într-adevăr dificile.

După o clipă lungă, Rallick li se alătură și, deși a rămas în picioare, a întins mâna spre pahar. — Crokus ar trebui să fie aici, spuse el.

— A fost, dar a plecat.

începu Coll. 'Stânga? Murillio însemna atât de puțin pentru el încât să plece?

— A plecat, spuse Kruppe, să-l găsească pe Gorlas Vidikas.

Coll înjură și se ridică. — Nebunul... Vidikas îl va tăia în bucăţi! Rallick...

Iar asasinul punea deja paharul la loc și se întorcea.

'Așteptă!' izbucni Kruppe pe un ton pe care niciunul dintre bărbați nu-l mai auzise până atunci – cel puțin nu de la Kruppe. 'Amândoi! Luați din nou vinul ăla, Rallick. Și acum s-a ridicat și el. „Există amintirea unui prieten și vom bea din ea. Aici acum. Rallick, nu-l vei prinde pe Crokus, nu vei ajunge la timp. Ascultați bine pe Kruppe, amândoi. Răzbunarea nu trebuie grăbită...

— Deci Rallick ar trebui să-l lase pe Vidikas să ucidă încă un prieten de-al nostru?

Kruppe l-a înfruntat pe asasin. — Și ție îți lipsește credința, Rallick Nom?

„Nu asta este ideea”, a răspuns bărbatul.

„Nu poți opri ceea ce sa întâmplat deja. El a mers deja pe acest drum. Ai descoperit asta, nu-i așa? Chiar în afara acestui han.

Coll se frecă de față, de parcă așteptând să găsească amorțeala pe care ar fi trebuit-o să-i dea o burtă de vin. „Este Crokus cu adevărat...”

— Are un nume nou, îl întrerupse Rallick, dând în cele din urmă din cap. — Unul pe care l-a câștigat în mod clar pe calea grea.

— Cutter, da, spuse Kruppe.

Coll se uită înainte și înapoi între ei doi, apoi se trânti înapoi în scaun. Dintr-o dată părea vechi de un secol, cu umerii îndoiți, în timp ce întinse mâna spre sticla și își umple din nou paharul. „Vor fi repercusiuni. Vidikas este. . nu singur. Hanut Orr, Shardan Lim. Orice s-ar întâmpla se va undui spre exterior – zei de jos, asta s-ar putea dezordona.

Rallick mormăi. — Hanut Orr și Shardan Lim. Le pot sta în cale când va veni momentul.

Ochii lui Coll străluciră. — Îl ai pe Cutter pe spate. Bun. Ne putem ocupa de asta - tu poți, vreau să spun. Sunt inutil

– întotdeauna am fost. S-a lăsat pe spate, scaunul scârțâind și a privit în altă parte. — Ce-i cu vinul ăsta? Nu face nimic.

— Murillio, spuse Kruppe, n-ar fi încântat că stai beat când trupul lui este dus în criptă. Onorează-l, Coll, acum și de acum înainte.

— La naiba, a răspuns el.

Dosul mâinii înmănușate a lui Rallick Nom se izbi cu putere de fața lui Coll, timidându-l înapoi. Se ridică în picioare, revoltat, întinzând mâna spre cuțitul ornat de la centură. Cei doi bărbați stăteau uitându-se unul la altul.

— Încetează cu asta!

O sticlă s-a izbit de podea, conținutul împroșcând picioarele lui Coll și Rallick, și amândoi s-au întors în timp ce Meese mârâia: „Uite, Coll, împodobește-l și sufocă-te de moarte! Între timp, ce zici de noi, ceilalți, să ne aducem respectul și să-l ducem la criptă - căruța pompei funebre a sosit. Este timpul - nu pentru oricare dintre voi, ci pentru el. Pentru Murillio. Mesteci ziua asta și te va bântui pentru totdeauna. Și respirația lui Hood, și eu la fel.

Coll și-a aplecat capul și a scuipat sânge, apoi a spus: „Atunci, să facem asta. Pentru Murillio.

Rallick dădu din cap.

În spatele barului, Irilta i s-a făcut deodată rău. Sunetele ei de cădere și tuse timidă i-au făcut pe toți ceilalți la tăcere.

Coll părea rușinat.

Kruppe își sprijini o mână pe umărul bărbatului. Și deodată consilierul plângea, atât de zdrobit încât a depune mărturie însemna a sparge adânc în sine. Rallick se întoarse apoi, cu ambele mâini ridicându-se la față.

Supraviețuitorii nu plâng împreună. Fiecare plânge singur, chiar și când se află în același loc. Durerea este cel mai solitar dintre toate sentimentele. Durerea izolează și fiecare ritual, fiecare gest, fiecare îmbrățișare, este un efort fără speranță de a trece prin acea izolare.

Nimic nu funcționează. Formele se sfărâmă și se dizolvă.

A înfrunta moartea înseamnă a sta singur.

Cât de departe poate călători un suflet pierdut? Picker credea că începuse într-o lume îndepărtată înghețată, luptându-se până la coapsă prin zăpadă, un vânt amar urlând în jurul ei. A căzut din nou și din nou, cu crusta de gheață zgâriindu-și carnea crudă – pentru că era goală, degetele înnegrindu-și vârfurile în timp ce înghețau în

lucruri solide și moarte. Degetele de la picioare și apoi picioarele ei au făcut la fel, pielea despicată, gleznele umflate.

Doi lupi erau pe urmele ei. Ea nu știa de unde știa asta, dar știa. Doi lupi. Zeul și Zeița Războiului, Lupii Iernii. Au parfumat-o ca pe o rivală – dar ea nu era un ascendent și, cu siguranță, nicio zeiță. Purtase torce o dată, jurase lui Treach, iar asta o marca acum.

Războiul nu ar putea exista fără rivali, fără dușmani, iar acest lucru era la fel de adevărat în tărâmul nemuritor ca și în cel muritor. Panteonul reflectă întotdeauna natura nenumăratelor sale aspecte. Fațetele oferă adevăruri fără greșeală. Iarna, războiul era frigul neînsuflețit al cărnii moarte. Vara, războiul putredea în nori fetiți, zburați de muște. Toamna, câmpul de luptă era presărat cu morți. Primavara, razboiul a luat nastere din nou in aceleasi campuri, semintele bine hranite in pamant bogat.

Ea a luptat printr-o pădure întunecată de molid negru și brazi. Degetele ei căzură unul câte unul. S-a împiedicat de cioturi. Iarna a asaltat-o, iarna i-a fost dușman, iar lupii s-au apropiat din ce în ce mai mult.

Printr-un pas de munte, atunci; scurte sclipiri de conștientizare și de fiecare dată când au ajuns, scoțând-o din uitare, a găsit peisajul transformat. Boli îngrămădiți, eskeri, vârfuri zdrențuite care se ridicau deasupra capului. O potecă chinuită, întortocheată, brusc timidă; înclinată brusc în jos, pini și stejari pierniciți de ambele părți. Urlete bestiale care își exprimă furia sus, mult în spatele ei acum.

O vale dedesubt, înverzită și îngrădită, o junglă cuibarită imposibil de aproape de lanțurile înalte și de vânturile stropite de zăpadă – sau poate că traversase continente timizi. Mâinile ei erau întregi, picioarele goale scufundate în lut cald și umed. Insectele se învârteau și zbârneau în jurul ei.

Din desiș a venit o tuse de animal, un mârâit greu de pisică.

Și un alt vânător o găsise.

S-a grăbit mai departe, de parcă ar fi așteptat-o un alt loc, un sanctuar, o peșteră în care putea intra, pentru a ieși pe cealaltă parte, renaște. Și acum văzu, ridicându-se hap timidă; la întâmplare din mușchi și humus și grămadă de trunchiuri putrezite, săbii, lame încrustate, mâneruri încrucișate împodobite cu mușchi, pomii verzi cu verdeaș. Săbii de toate stilurile, toate atât de corodate și ruginite încât ar fi fost inutile ca arme.

A auzit din nou tusea pisicii, mai aproape de data asta.

Panica a zburat prin ea.

Găsi o poiană de ierburi înalte care se legănă, o mare de verde smarald în care s-a cufundat, împingându-și drum peste.

Ceva s-a izbit în urma ei, o fugă rapidă, mortală.

Ea a țipat, a căzut la pământ.

Voci pocnite, lătrătoare au înconjurat-o, răspunse printr-un mârâit de undeva aproape în spatele ei. Picker se rostogoli pe spate. O înghesuiau siluete asemănătoare oamenilor, dezvăluindu-și dinții și făcând gesturi de înjunghiere cu sulițe întărite de foc către un leopard ghemuit la nici trei pași de locul unde zăcea ea. Urechile fiarei erau turtite pe spate, ochii îi ardeau. Apoi, într-o clipită, a dispărut.

Picker s-a ridicat în picioare și a constatat că se înălța peste acești oameni și totuși erau unul și toți adulți – chiar și prin pielea fină de păr care îi acoperea ea putea vedea asta. Cinci femele, patru masculi, iar femelele erau mai robuste între ele, cu șolduri largi și cuști toracice adânci.

Ochi căprui luminoși s-au fixat asupra ei cu ceva asemănător cu închinarea, apoi sulițele au fost aduse și ea a fost împinsă, pe o potecă care străbătea poteca pe care o luase. *Atât pentru închinare.* Acele sulițe au amenințat și ea a văzut ceva negru mânjit pe vârfuri. *Sunt prizonier. Teribil.*

S-au grăbit pe potecă, o potecă niciodată destinată unuia atât de înalt ca Picker, iar ea a găsit ramuri zgâriindu-i pe față din nou și din nou. În scurt timp ajunseră la o altă poiană, aceasta de la poalele unei stânci. Un raft de stâncă lat și joasă se proiecta deasupra unei guri de peșteră sorbitoare din care stătea fum de lemn. Doi bătrâni stăteau ghemuit la intrare, ambele femei, cu un grup de copii care se uitau în spatele lor.

Nu s-a auzit nicio emoție de țipăit așteptată de la copii – într-adevăr, nu s-au scos niciun sunet, iar Picker a simțit o suspiciune bruscă: aceste creaturi nu erau stăpânii domeniului lor. Nu, s-au comportat ca o pradă. Ea a văzut pietre de ambele părți ale peșterii, adunate pentru a fi folosite pentru a face o baricadă în amurg.

Răpitorii ei au condus-o în peșteră. A fost forțată să se aplece pentru a nu-și zgâria capul pe tavanul înclinat și înnegrit. Copiii au fugit de o parte și de alta. Dincolo de lumina pâlpâitoare de la vatra singuratică, peștera a continuat în întuneric. Tușind în fum, ea se împiedică înainte, în jurul focului și în adâncuri. Axele sulițelor o

îndemnau mai departe. Podeaua de pământ strâns de sub picioarele ei nu avea moloz, dar panta devenea din ce în ce mai abruptă și se simțea alunecând, pierzând cumpărăturile.

Dintr-o dată, arborele s-au apăsat puternic de ea și au împins.

Strigând alarmat, Picker se înclină înainte, alunecă pe podeaua umedă de parcă ar fi fost acoperită cu grăsime. S-a luptat să apuce ceva, dar nimic nu i-a atins mâinile zguduitoare – apoi podeaua a dispărut sub ea și ea cădea.

Prăbușirea bruscă și neașteptată a lui Harllo s-a încheiat rapid în mijlocul bolovanilor cu muchii ascuțite. I-au rupt spatele, o coapsă și glezna aceluiași picior. Impactul l-a lăsat uluit. A auzit vag ceva lovind stâncile din apropiere, un zgomot groaznic de pocnet, scrâşnet.

În cele din urmă, s-a agitat. Durerea din cauza rănilor era acerbă și simțea sângele prelingându-se, dar părea că nu și-a rupt niciun oase. S-a târât încet până acolo unde îl auzise pe Bainisk aterând și auzi respirația zdrențuită.

Când mâinile lui tatonătoare au atins carnea caldă, a găsit-o udă, ruptă. Și la vârful degetelor lui tresări.

— Bainisk!

Un geamăt scăzut, apoi un gâfâit.

— Bainisk, eu sunt. Am reușit – am scăpat.

— Bună? Vocea era îngrozitoare în slăbiciunea ei, în durerea ei. 'Spune-mi. .'

Se trase în sus de-a lungul Bainisk, cu ochii distingând o formă aspră. A găsit chipul lui Bainisk, înclinat spre el, iar Harllo s-a tras în genunchi, apoi și-a înclinat capul prietenului său - simțind cioburi ciudate mișcându-se sub mâinile lui, sub părul plin de sânge al lui Bainisk - și apoi, cât a putut de blând. reușește, și-a așezat capul în poală.

— Bainisk.

Fața era zdrobită pe o parte. Era un miracol că putea vorbi deloc. — Am visat, şopti el. „Am visat la oraș. Plutind pe lac. . mergând oriunde merg valurile. Spune-mi, Harllo, spune-mi despre oraș.

— O să vezi destul de curând...

'Spune-mi.'

Harllo mângâie sprânceana prietenului său. 'In oras. . Bainisk, o, în oraș, sunt magazine și toată lumea are toți banii necesari și poți cumpăra orice vrei. Există aur și argint, argint frumos, iar oamenii sunt bucuroși să le ofere oricui le place. Nimeni nu se ceartă vreodată despre nimic -

de ce ar trebui? Nu există foame, nici răni, nici răni de orice fel, Bainisk. În oraș fiecare copil are o mamă și un tată. . iar mama își iubește fiul în vecii vecilor și tatăl nu o violează. Și le poți alege doar pentru tine. O mamă frumoasă, un tată puternic și frumos – ar fi atât de bucuroși să aibă grijă de tine – vei vedea, vei vedea.

— Ar vedea cât de bun ești. Ei ar vedea până în inima ta și ar vedea-o pură și aurie, pentru că tot ce ai vrut să faci a fost să le ajuți, pentru că ai fost o povară pentru ei și nu ai vrut asta, și poate dacă ai ajutat suficient. ei te-ar iubi și ar vrea să fii cu ei, să trăiești cu ei. Și când nu a funcționat, ei bine, înseamnă doar că trebuie să muncești mai mult. Fă mai mult, fă totul.

— O, Bainisk, orașul. . sunt mame. .'

Se opri atunci, căci Bainisk încetase să mai respire. Era perfect nemișcat, cu tot corpul rupt îndoit peste stâncile ascuțite, cu capul atât de greu în poala lui Harllo.

Lasă-le acolo, acum.

Orașul, ah, orașul. Pe măsură ce amurgul se apropie, focurile albastre se trezesc. Siluete stau într-un cimitir înconjurat de cripte ghemuite Daru și sunt tăcuți în timp ce privesc muncitorii care sigilează din nou ușa. Graurii zboară deasupra capului.

Jos, în port, o femeie pășește ușor pe doc și respiră adânc aerul mizerabil, apoi pornește să-și găsească sora.

Scorch și Leff stau nervoși la poarta unei moșii. Nu prea vorbesc în nopțile astea. În cadrul complexului, Torvald Nom pășește. Nu este sigur dacă ar trebui să meargă acasă. Noaptea a început portocaliu, grea, iar nervii lui sunt o mizerie. Madrun și Lazan Door aruncă cu degetele împotriva unui perete, în timp ce Studious Lock stă pe un balcon, privind.

Challice Vidikas stă în dormitorul ei, ținând în mână un glob de sticlă și uitându-se la luna prinsă în sfera ei limpede de cristal.

Într-o cameră deasupra unui bar, Blend stă lângă forma nemișcată a iubitului ei și plânge.

Mai jos, Duiker ridică încet privirea în timp ce Fisher, legănând o lăută, începe un cântec.

În Phoenix Inn, o femeie bătrână, uzată, cu capul bătând cu putere, se zgâlțâie în micul ei cubicul și se afundă în pat. Au fost iubiri pe lume care nu și-au găsit niciodată vocea. Au existat secrete niciodată dezvăluite și care ar fi fost rostul asta? Ea nu era o frumusețe lângă. Ea

nu era un geniu. Curajul a eșuat-o din nou și din nou, dar nu de data aceasta, în timp ce își trase lame ascuțite de-a lungul încheieturilor, în unghiuri precise, și privea cum viața curgea. În mintea Iriltei, acest ultim gest nu era decât o formalitate.

Trecând prin Poarta celor doi boi, Bellam Nom pornește pe drum. Dintr-o colibă printre leproși aude pe cineva plângând încet. Vântul a murit, mirosul de carne putrezită atârnă gros și nemișcat. Se grăbește mai departe, așa cum obișnuiesc tinerii.

Mult mai departe pe drum, Cutter călărește pe un cal furat din grajdul lui Coll. Pieptul lui este plin de cenuşă, inima lui o piatră rece îngropată adânc.

A tras aer în piept, cândva mai devreme în acea zi, plin de dragoste.

Și apoi l-a eliberat, negru de durere.

Amândoi par că au dispărut acum, au dispărut în el, poate că nu se vor mai întoarce niciodată. Și totuși, plutind acolo în fața ochiului minții lui, vede o femeie.

Fantomatic, învăluit în ochi negri, întunecați ațintiți asupra ai lui.

Nu această cale, iubirea mea.

El clătină din cap la cuvintele ei. Clătină din cap.

Nu calea mea, iubirea mea.

Dar el merge mai departe.

Îți voi da respirația mea, iubirea mea. A tine.

Ține-l pentru mine, așa cum eu îl țin pe al tău. Intoarce-te.

Cutter scutură din nou din cap. 'M-ai parasit.'

Nu, ți-am dat de ales și alegerea rămâne. Draga mea, ți-am oferit un loc unde să vii, când ești gata. Gaseste-ma. Vino si gaseste ma.

— Acesta este primul.

Ia-mi respirația. Dar nu acesta, nu acesta.

— Prea târziu, Apsalar. Întotdeauna era prea târziu.

Sufletul nu cunoaște o suferință mai mare decât să tragă o respirație care începe cu iubire și se termină cu durere. Dar sunt și alte angoase, multe altele. Ele se desfășoară așa cum vor și a locui în ei înseamnă a nu înțelege nimic.

Cu excepția, poate, de asta. În dragoste, durerea este o promisiune. La fel de sigur ca încuviințarea lui Hood. Vor fi multe grădini, dar aceasta din urmă de vizitat este atât de liniștită. Nu este destinat îndrăgostiților. Nu este destinat

visatorilor. Destinat doar unei singure siluete, acolo în întuneric, stând singur.

Respirând o singură dată.

CAPITOLUL 20

În crâmpeie goală și camera turnului
Vița se retrage și mușchiul se rostogolește înăuntru
Vidul de unde a venit
În mormânt puțin adânc și criptă despicată
Oasele tremură și umbrele fug
În spațiile dintre respirații
Într-un turn înclinat și ușă suspendată
Ecourile încă și șoaptele vor muri
Bărbații în măști rapesc nodurile împotriva pereților
În dulapuri întunecate și sub șipci de pat
Păpușile clacă membrele și ochii pictați se fac mari
La cântecul care se revarsă de pe dealuri
Și sufletul începe în toba lui cavernă
Lovită și tocită până la o spaimă infernală
Aceasta este muzica fiarei
Strigătul lumii la distanță
Și-a început încărcarea sălbatică nebună
Începe vânătoarea prietenii mei
Câinii sunt printre noi.

Preludiu, Toll The Hounds

Pescar

Fețe de piatră și nimeni nu i-ar întoarce calea lui Nimander. Durerea lui era prea rece pentru ei, prea ciudată. Nu arătase suficient șoc, groază, consternare. El primise vestea morții ei la fel ca și un comandant care aflase despre pierderea unui soldat și doar Aranatha – în acel moment, scurt și unic, în care a recunoscut pe cineva sau orice – nu făcuse decât să dăduse din cap în direcția lui, ca și cum ar fi întâmpinată aprobarea.

Trăsăturile lui Skintick erau strânse de trădare, odată ce neîncrederea uluită dispăruse, iar apropierea pe care o simțise întotdeauna cu Nimander părea să se fi lărgit dintr-o dată într-o prăpastie pe care nu o putea acoperi. Nenanda ajunsese atât de departe încât și-a scos pe jumătate sabia, dar era sfâșiat despre cine merita cel mai mult mușcătura lamei sale: Clip sau Nimander. Clip pentru a ridica din

umeri, după ce le-a arătat marginea prăbușită a stâncii unde trebuie să-și fi pierdut picioarele. Sau Nimander, care a stat cu ochii uscați și nu a spus nimic. Desra, calculată, egoistă Desra, a fost prima care a plâns.

Skintick și-a exprimat dorința de a coborî în crevasă, dar acesta era un gest sentimental pe care îl trasase din timpul petrecut printre oameni - nevoia de a observa morții, poate chiar de a îngropa trupul lui Kedeviss sub bolovani - și sugestia lui a fost primită cu tăcere. Tiste Andii nu aveau nicio consideraţie pentru cadavre. La urma urmei, n-ar fi revenit la Mama Întunecată. Sufletul a fost aruncat departe, pentru a rătăci pentru totdeauna pierdut.

Au pornit la scurt timp după aceea, Clip în frunte, continuând mai departe prin trecerea accidentată. Norii măturau de-a lungul flancurilor vârfurilor, de parcă munții și-ar fi revărsat mantale de alb și, în scurt timp, aerul a devenit rece și umed, subțire în plămâni și, deodată, norii au înghițit lumea.

Poticnându-se de piatra alunecoasă, de gheață, Nimander a mers cu greu în urma lui Clip – deși războinicul nu mai era nici măcar vizibil, era doar o cale posibilă. Putea simți că judecata se întărește pe spate, o succesiune de straturi din ce în ce mai îngroșate, de la Desra, de la Nenanda și, cel mai dureros, de la Skintick, și părea că poverile nu se vor lăsa niciodată. Tânjea ca Aranatha să vorbească, să le șoptească tuturor adevărul, dar ea tăcea ca o fantomă.

Acum toți erau în pericol grav. Trebuia să fie avertizați, dar Nimander putea ghici care sunt consecințele unei astfel de revelații. Sângele avea să se reverse și nu putea fi sigur că va fi al lui Clip. Nu acum, nici când Clip ar putea dezlănțui mânia unui zeu – sau orice altceva îl poseda pe războinic.

Kedeviss îi adusese suspiciunile ei în satul de lângă albia lacului, dând o formă fermă a ceea ce începuse deja să creadă. Clip se trezise dar la distanță, ca în spatele unui văl. Oh, își arătase întotdeauna disprețul față de Nimander și de ceilalți, dar asta era diferit. Ceva fundamental se schimbase. Noul dispreț făcea acum aluzie de foame, avariție, de parcă Clip le-ar fi văzut nimic mai mult decât carne crudă, așteptând flăcările nevoii lui.

Cu toate acestea, Nimander a înțeles că Clip s-ar întoarce împotriva lor doar dacă este încolțit, dacă ar fi confruntat. Așa cum făcuse Kedeviss – chiar și atunci când Nimander o avertizase împotriva unei asemenea scene. Nu,

Clip încă avea nevoie de ele. *Intrarea lui.* Cât despre ce avea să se întâmple atunci, nici măcar zeii nu știau. Lordul Anomander Rake nu a suferit parveniți. El nu a fost niciodată încetinit de nehotărâre și, în a oferi milă, nici cel mai crud avar nu a putut să-și egaleze constrângerea. Și în ceea ce privește pretenția lui Clip de a fi un fel de emisar al Mamei Întuneric, ei bine, asta devenise aproape irelevant, cu excepția cazului în care zeul din războinic căuta să o uzurpe însăși pe Mama Întunecată.

Această noțiune îl tulbură pe Nimander. La urma urmei, zeița a fost respinsă. Plecarea ei lăsase un gol. Ar putea ceva la fel de străin ca Zeul Muritor să-și asume Coroana Nevăzută? Cine ar îngenunchea în fața unei astfel de entități?

Era greu de imaginat pe Anomander Rake făcând asta, sau pe oricare dintre celelalte Tiste Andii pe care Nimander și rudele lui îi cunoscuseră. Ascultarea nu fusese niciodată socotită o virtute pură printre Tiste Andii. A urma trebuie să fie un act născut din deliberare, dintr-o recunoaștere clară și convingătoare a faptului că cel care trebuie urmat și-a câștigat privilegiul. Atât de des, până la urmă, structurile formale ale ierarhiei au stat în locul unor astfel de trăsături și judecăți personale. Un titlu sau un rang nu conferea în mod automat celui care îl poartă vreo virtute adevărată, sau chiar vrednicie pentru revendicare.

Nimander văzuse singur defectele inerente acelei ierarhii. Printre Malazani, armata renegată cunoscută sub numele de Bonehunters, existaseră ofițeri pe care Nimander nu i-ar fi urmat sub nicio formă. Bărbați și femei incompetenți — oh, văzuse cum astfel de proști erau de obicei eliminați, prin sistemul de justiție informal practicat de soldatul de rând, proces adesea punctat de un cuțit în spate, care l-a lovit pe Nimander ca un cel mai periculos obicei. Dar acestea erau căi omenești, nu ale Tiste Andii.

Dacă Clip și Zeul Muritor care l-a stăpânit credeau cu adevărat că o pot uzurpa pe Mama Întuneric și într-adevăr pe fiul ei ales, Anomander Rake, ca conducător al Tiste Andii, atunci acea îngâmfare a fost condamnată. Și totuși, nu putea să nu-și amintească de momeala otrăvitoare a lui saemenkelyk. Ar putea exista și alte căi către ascultarea de bună voie.

Și de aceea nu pot spune nimic. De ce are dreptate Aranatha. Trebuie să-l amânăm pe Clip să ne desconsidere, astfel încât să continue să creadă că suntem proști. Pentru că există șansa, când va sosi momentul, ca eu singur să

stau suficient de aproape. A lovi. Să-l prind pe el — pe ei — pe nesimțite.

Este posibil ca Anomander Rake și ceilalți din Black Coral să nu se teamă de Clip, de la Dying God. S-ar putea să le doboare cu ușurință.

Dar nu putem fi siguri de asta.

De fapt, mi-e teamă . .

— Văd apa.

Surprins, Nimander aruncă o privire înapoi către Skintick, dar vărul său nu i-a privit ochii.

— Acolo unde valea coboară în jos, spre est, cred că acesta este tăietura pe care o scrie timid. Și de-a lungul malului de nord al acestuia, vom găsi Black Coral.

Clip se oprise pe un aflorimentși privea în jos, în valea ceață. Lăsaseră cea mai mare parte a norului în urma lor, coborând sub tavanul lui. Cea mai mare parte a zonei era acum în stânga lor, spre vest, cea mai apropiată stâncă gri și neagră și ruptă doar de vreo duzină de oi de munte care se îndreptau de-a lungul unei cusături.

Skintick a strigat războinicului: — Pare a fi o înot lungă, Clip.

Bărbatul se întoarse, cu inelele învârtite pe lanț. — Vom găsi o cale, spuse el. — Acum, ar trebui să continuăm, înainte să se întunece prea mult.

— Care este graba ta? întrebă Skintick. — Întreaga potecă de coborâre va fi neapărat perfidă, mai ales în această semi-lumină. Ce rost ar fi să dau o scădere și. .' Skintick nu a mers mai departe.

Și ruperea gâtului.

În liniștea neplăcută care a urmat, doar zgomotul inelelor a continuat, ca un om care mestecă pietre.

După o clipă, Clip se dădu înapoi de pe margine și porni din nou pe potecă.

Nimander făcu să-l urmeze, dar Skintick îl apucă de braț, forțându-l să se întoarcă.

— Destul, mârâi Skintick, iar Nenanda se ridică lângă el, Desra li se alătură. — Vrem să știm ce se întâmplă, Nimander.

Nenanda a vorbit. — Nu a căzut pur și simplu – crezi că suntem proști, Nimander?

„Nu proști”, a răspuns el, apoi a ezitat, „dar trebuie să te joci să fii proști. . pentru un pic mai mult.

— El a ucis-o, nu-i așa?

La întrebarea lui Skintick, Nimander se forța să-și blocheze privirea cu vărul său, dar nu spuse nimic.

Nenanda scoase un șuierat brusc și se învârti pentru a o privi pe Aranatha, care stătea în apropiere. — Trebuie să fi simțit ceva!

Sprâncenele ei s-au arcuit. 'De ce spui asta?'

Părea la câteva clipe de când s-a apropiat de ea cu mâna ridicată, dar nici ea nu tresări și, după o clipă, o privire de neputință totală i-a mototolit chipul Nenandei și el se întoarse de la toate.

— Nu este ceea ce a fost, spuse Desra. — Am simțit asta – el este. . dezinteresați.'

Bineînțeles că vorbea despre Clip. Într-adevăr, nu erau proști, niciunul dintre ei. Totuși, Nimander nu spuse nimic. Totuși a așteptat.

Skintick nu mai putea ține privirea lui Nimander. Se uită scurt la Desra, apoi se dădu înapoi. — Proști, ai spus. Trebuie să jucăm să fim proști.

Nenanda i-a mai înfruntat încă o dată. 'Ce vrea el de la noi? Ce și-a dorit vreodată? Târându-ne de parcă am fi fost doar animalele lui de companie. Ochii lui s-au fixat pe Desra. Te arunc pe spate din când în când pentru a ține departe de plictiseală – și acum ce spui? Doar că s-a plictisit de distragerea atenției. Bine.'

Ea nu a dat niciun semn că cuvintele lui au rănit-o. — De când s-a trezit, spuse ea. „Nu cred că plictiseala este o problemă pentru el, nu mai mult. Și asta nu are sens.

— Pentru că, a adăugat Skintick, încă ne disprețuiește. Da, înțeleg punctul tău de vedere, Desra.

— Atunci ce vrea el de la noi? întrebă din nou Nenanda. — De ce mai are nevoie de noi?

— Poate că nu, spuse Skintick.

Tăcere.

Nimander a vorbit în cele din urmă. — A făcut o greşeală.

— L-am confruntat.

'Da.' Se îndepărtă de Skintick, punându-și privirea asupra coborârii care îi aștepta. „Autoritatea mea nu are nicio greutate”, a spus el. — I-am spus să stea departe – să o lase în pace.

— Lasă-l pe Anomander Rake, vrei să spui.

S-a confruntat din nou cu Skintick. 'Nu. Este prea mult o necunoscută. Noi — nu știm situația din Black Coral. Dacă sunt. . vulnerabil. Nu știm nimic timid din asta. Ar fi periculos să presupunem că altcineva poate rezolva toate astea.

Toți îl priveau acum.

„Nimic nu s-a schimbat”, a spus el. — Dacă primește chiar și un indiciu, trebuie să fim noi să acționăm mai întâi. Alegem terenul, momentul potrivit. Nimic nu s-a schimbat - mă înțelegeți cu toții?

Dă din cap. Și expresii ciudate și neliniştitoare pe toate feţele, în afară de cea a lui Aranatha - nu le putea citi. — Nu sunt suficient de clar?

Skintick clipi, parcă surprins. — Ești perfect clar, Nimander. Ar trebui să ne mișcăm, nu crezi?

Ce... ce tocmai s-a întâmplat aici? Dar nu avea răspunsuri. Neliniștit, a plecat pe potecă.

Restul a căzut în spatele lui.

Nenanda l-a tras pe Skintick înapoi, încetinindu-le progresul și a șuierat: „Cum, Skin? Cum a făcut asta? Eram acolo, pe cale să — nu știu — și apoi, dintr-o dată, el doar, el doar...

— Ne-a luat încă o dată în mâinile lui, da.

'Cum?'

Skintick clătină pur și simplu din cap. Nu credea că poate găsi cuvintele potrivite – nu pentru Nenanda, nu pentru ceilalți. *El conduce. În modurile de a conduce, modurile în care noi ceilalți nu putem – și nu putem – niciodată să înțelegem.*

M-am uitat în ochii lui și am văzut atâta hotărâre încât nu am putut vorbi.

Absența îndoielii? Nu, nimic atât de egoist ca asta. Nimander are o mulțime de îndoieli, atât de multe încât și-a pierdut teama de ele. Le acceptă la fel de ușor ca orice altceva. Acesta este secretul? Aceasta este însăși definiția măreției?

El conduce. Urmăm – ne-a luat din nou în mâinile lui, iar fiecare dintre noi a stat, tăcut, găsind în noi ceea ce tocmai ne dăduse – acea hotărâre, voința de a merge mai departe – și ne-a lăsat umiliți.

Oh, fac prea mult din asta? Cu toții nu suntem mai mult decât copii, iar acestea sunt jocurile prostești și fără sens ale copiilor?

— L-a ucis pe Kedeviss, mormăi Nenanda.

'Da.'

— Și Nimander va răspunde la asta.

Da.

Monkrat s-a ghemuit în noroi și a privit șirul de noi pelerini care se apropia de tabără. Cea mai mare parte a

atenției lor, cel puțin pentru început, fusese asupra tumulei în sine – asupra răscumpărării acelui împărat de avere irosită – dar acum, când se apropiau de ruina decrepită, putu să vadă cum ezitau, în timp ce ceva din nedreptate șotea prin ele. . Majoritatea erau îmbibate de ploaie, simțurile slăbite de călătorii lungi și mizerabile. Ar fi nevoie de mult pentru a le stârni neliniștea.

El a urmărit ascuțirea atenției lor, în timp ce detaliile se rezolvau din întuneric, ceață și fumul de lemn. Cadavrul copilului în șanț, țesăturile putrezite de haine, leagănul rupt cu patru corbi înghesuind șina, planând peste mănunchiul nemișcat și înfășat. Buruienile cresc acum pe poteca care duce la și de la tumulă. Lucrurile nu au fost așa cum ar trebui să fie.

Unii ar putea învinge o retragere rapidă. Cei cu o teamă sănătoasă de corupție. Dar atât de mulți pelerini au venit cu foamea disperată care era o nevoie spirituală - a fost ceea ce ia făcut pelerini în primul rând. S-au pierdut și au vrut să fie găsiți. Câți ar rezista acelei prime cani de kelyk, băuturii care întâmpina, nectarului care fura. . Tot?

Poate mai mult decât în rândul celor care veniseră înainte – când au văzut semnele tot mai mari ale degradării, ale abandonului tuturor acelor calități ale umanității pe care Răscumpărătorul însuși le-a onorat. Monkrat i-a privit ezitând, chiar dacă cel mai puțin rupt dintre kelykan se amestecă în mijlocul lor, fiecare oferind câte un ulcior cu otravă neplăcută.

— Răscumpărătorul a băut adânc! murmurau iar si iar.

Ei bine, nu încă. Dar venea vremea aceea, Monkrat nu avea nicio îndoială. În acel moment. . se mişcă uşor şi îşi ridică privirea spre turnul înalt şi îngust care se ridica în ceaţa întunecată de deasupra oraşului. Nu, nu o putea desluși de aici, nu cu vremea asta îmbufnată, dar îi simțea ochii – veșnic deschiși. Oh, știa că blestemul ăla de dragon din vechime și-ar putea aminti foarte bine teroarea în timp ce creatura naviga deasupra vârfurilor copacilor din Blackdog și Mott Wood, devastarea atacurilor ei. Dacă Răscumpărătorul cădea, *ea* ar ataca tabăra, tumul, totul și toată lumea. Ar fi foc, un foc care nu avea nevoie de combustibil, dar care totuși ar mistui totul.

Și apoi însuși Anomander Rake avea să sosească, pășind prin epavă cu sabia neagră în mâini, pentru a lua viața unui zeu - orice viață s-a întâmplat să rămână.

Tremurând în umezeală, se ridică, trăgându-și pelerina de ploaie zdrențuită. Probabil că Gradithan îl căuta, dorind

să afle ce ar fi putut vedea nenumăratele seturi de ochi ale lui Monkrat din oraș – nu că ar fi fost multe de reținut. Tiste Andii nu au fost prea mult, dar apoi nu au fost niciodată, până când necesitatea i-a trezit. În plus, se trezise cu o durere de cap, o pulsație surdă chiar în spatele ochilor – era vremea, presiunea crescând în sinusurile lui. Și chiar și șobolanii din tabără se dovedeau evazivi, ciudat de nervoși, supărați când a căutat să-i prindă în capcană la voința lui.

Nu era interesat să-l vadă pe Gradithan. Bărbatul trecuse de la oportunist la fanatic alarmant de repede și, deși Monkrat nu avea nicio problemă să-l înțeleagă pe primul, a fost derutat de cel din urmă. Și speriat.

Cel mai bun mod de a evita Gradithan a fost să rătăcim în Black Coral. Binecuvântarea întunericului a fost mult prea amară pentru închinătorii lui Saemenkelyk.

Își croi drum în râul de noroi până la glezne, care era poteca care ducea în Noapte.

De undeva din apropiere, o pisică urlă brusc și Monkrat tresări când a simțit un val de panică cuprins între fiecare șobolan aflat în auz. Scuturându-se, a continuat.

O clipă mai târziu și-a dat seama că cineva mergea în spatele lui – un pelerin, poate timid, suficient de deștept încât să aleagă să evite tabăra, cineva care acum caută un han, toate gândurile de mântuire călărind valul în valuri, de repulsie.

„ Nici un credincios nu ar trebui să sosească dornic. Așa a spus acea Mare Preoteasă, Salind, înainte ca Gradithan să o distrugă. Monkrat și-a amintit că a fost confuz de această declarație pe atunci. Acum, nu era. Acum, el a înțeles exact ce voise să spună. Închinarea născută din nevoie nu putea decât să fie suspectă, modelată din motive de autoservire așa cum a fost. Cineva care vrea să - *și umple bolul va lua orice se toarnă în el.* Nu, revelația nu putea fi căutată, nu prin privare de bunăvoie sau prin meditație. Trebuia să sosească neașteptat, chiar nedorit. ' *Nu ai încredere într-un credincios ușor.* Da, fusese o Mare Preoteasă ciudată, în regulă.

Și-a amintit de o noapte, când...

Un cuțit îi apăsă la rece gâtul.

— Nicio mișcare, șuieră o voce în spatele lui și trecu un moment înainte ca Monkrat să-și dea seama că cuvintele fuseseră rostite în Malazan.

— M-am gândit că nu te voi recunoaște, soldat?

Transpirația rece îi tăia căldura aburoasă de sub hainele lui de lână. Respirația îi veni în gâfâituri. — Respiraţie, dacă vrei să mă omori, termină cu asta!

— Sunt foarte tentat, sunt.

— Bine, fă-o atunci — am un blestem pregătit pentru tine...

Malazanul a pufnit, iar câinii au început să latre. — Ar fi o adevărată greşeală.

Durerea de cap a lui Monkrat se dublase. A simțit că i se prelinge ceva din nări. Aerul era plin de duhoare pe care se străduia să-l identifice. Bestial, ca pielea înmuiată a unui animal. — Zei de jos, gemu el. 'Ax.'

— Da, faima mea mă precede. Îmi pare rău că nu îmi amintesc nici măcar numele tău sau echipa ta. Dar ai fost un Bridgeburner – atât de mult îmi amintesc. A dispărut în nord, listat ca mort, dar nu, ai dezertat, ai fugit cu colegii tăi de echipă.

'Ce colegi de echipă? Toți au fost uciși. Prietenii mei, toți uciși. Mi-ar fi săturat, Spindle. Eram mestecați în bucăți în mlaștina aceea. Da, am mers. Ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas, doar să mor aici, în Black Coral?

— Nu toți au murit aici, soldat...

— Nu asta am auzit. Bridgeburners au terminat, au terminat.

După o clipă, cuțitul a căzut.

Monkrat se întoarse, se uită la bărbatul scund și chel, purtând acea cămașă de păr infamă - și respirația lui Hood, *puțea.* „Ceea ce mă face să mă întreb – ce cauți aici? În viaţă? Din uniformă?

„Dujek s-a uitat la noi – o mână rămasă – și a mers și a adăugat numele noastre pe listă. Ne-a trimis pe drumul nostru.

'Si tu-'

„M-am hotărât pe pelerinaj. Mântuitorul — L-am văzut pe Itkovian, înțelegi. Și l-am văzut pe Capustan. Eram aici când s-a ridicat tumul – de fapt, în grămada aia e unul mai ascuțit.

— Un *mai ascuțit* ?

Spindle se încruntă. — Trebuia să fi fost acolo, soldat.

— Monkrat. Acesta este numele meu acum.

— Șterge-ți sângele de pe nas, Monkrat.

— Ascultă, Spindle, ascultă-mă bine, nu vrei să ai de-a face cu Mântuitorul. Nu acum. Nu m-ai ucis, așa că îți dau asta - avertismentul meu. Aleargă, fugi repede. Cât de

departe poți de aici. El s-a oprit. — Oricum, de unde ai venit?

Darujhistan. Acolo ne-am stabilit. Eu și Antsy, Bluepearl, Picker, Blend, Căpitanul Paran. Ah, și Duiker.

— Duiker?

„Istoricul imperial...”

— Știu cine este – a fost – orice. Doar că asta nu se potrivește, el fiind acolo, vreau să spun.

— Da, nu i s-a potrivit deloc bine. Era în Lanțul Câinilor.

Monkrat făcu un gest. Binecuvântarea lui Fener.

Spindle făcu ochii mari. Și-a învelit cuțitul. — Mi-a făcut sete, Monkrat.

— Nu pentru kelyk, sper.

— Rahatul ăla pe care au încercat să mă forțeze acolo? Mirosea a vomita. Nu, vreau bere. Ale. Vin.'

— Putem găsi asta în Black Coral.

— Și poți să-mi spui ce s-a întâmplat – Mântuitorului.

Monkrat se frecă de perul de pe bărbie, apoi dădu din cap. — Da, o voi face. El s-a oprit. — Hei, îți amintești de dragonul roșu? De la Blackdog?

— Da.

— Ea este aici – și când va deveni destul de rău cu Mântuitorul, ei bine, își va întinde aripile.

— Nu e de mirare că am devenit atât de nervos când am ajuns. Unde se ascunde, atunci?

Monkrat se strâmbă. 'La vedere. Haide, vezi singur.

Cei doi foști soldați au pornit spre Black Coral.

Norii s-au închis înăuntru, groși ca nisipul înmuiat. În tabără, noi dansatori se învârteau și se învârteau prin detritus, în timp ce o mână de pelerini îngroziți fugeau înapoi pe potecă.

Ploaia a sosit într-un torent, apa năvălindu-se pe flancurile tumulei, făcând-o să strălucească și să strălucească până i se părea că se mișcă. Tremurând, momente de la despicare larg deschisă. Din nori, tunetele zdrăngănau ca niște sulițe încălțate de fier, un sunet ciudat, uluitor, care i-a atras pe locuitorii lui Black Coral pe străzi, să se uite în sus cu mirare.

Apa din bolurile negre din jurul Marelui Preoteasă tremura ca răspuns la acea reverberație. Se încruntă în timp ce un val de trepidare o cuprinse. Venea vremea, îşi dădu ea seama. Ea nu era pregătită, dar atunci, pentru unele lucruri, nu putea fi niciodată pregătită. Mintea a lucrat posibilități, nenumărate variații, într-o procesiune

care nu făcea decât să măsoare timpul pierdut în așteptare. Și lăsați-o epuizată, chiar mai puțin pregătită decât ar fi fost cazul dacă, de exemplu, ar fi petrecut acea perioadă într-o orgie de abandon hedonist.

Ei bine, prea târziu pentru regrete – ea clătină din cap. *Oh, niciodată nu este prea târziu pentru re timid; grets. Despre asta sunt regretele, prostuță.* Se ridică din timiditate și petrecu o clipă scuturând cutele din halat. Ar trebui să-l urmărească pe Endest Silann?

Un alt zgomot puternic de tunet.

Bineînțeles că simțea și el, acel bătrân preot, încărcătura mortală din ce în ce mai întărită – nu avea nevoie ca ea să-i amintească, repezindu-se în toată spuma isterică să țâșnească în jurul gleznelor bietului om. Imaginea absurdă o făcea să zâmbească, dar era un zâmbet ironic, aproape amar. Ea muncise din greu pentru a afecta odihna rece atât de esențială pentru rolul de Mare Preoteasă, o odihnă ușor confundată cu înțelepciune. Dar cum ar putea o femeie în poziția ei să posede cu adevărat înțelepciune, când însăși zeița pe care o slujea a respins-o pe ea și tot ceea ce reprezenta ea? Nu înțelepciune, ci inutilitate. Inutilitate persistentă, încăpățânată. Dacă ceva, ceea ce reprezenta ea era un eșec al intelectului și unul și mai grav al spiritului. Închinarea ei a fost întemeiată pe negare și, în absența unei relații adevărate cu zeița ei, ea – ca toți cei care veniseră înaintea ei – era liberă să inventeze fiecare detaliu al acelei relatii simulate.

Minciuna înțelepciunii este cel mai bine ascunsă în monolog. Dialogul îl dezvăluie. Cei mai mulți oameni care pretind înțelepciune nu îndrăznesc să se angajeze în dialog, ca nu cumva să dezvăluie lipsa presupunerilor lor și fragilitatea convingerilor lor. Mai bine să nu spui nimic, să dai din cap și să arăți gânditor.

A meritat această noțiune un tratat? Încă un meandru auto-indulgent pentru sala sulurilor? Câte gânduri s-ar putea explora? Discutați, cântăriți, turnați și numărați? *Toate indulgențele. Femeia care caută următoarea masă pentru copilul ei nu are timp de asemenea lucruri. Războinicul umăr la umăr într-o linie care se confruntă cu un inamic nu poate decât să blesteme așa-zisa înțelepciune care l-a condus în acel loc. Raful regilor și terorile lor avari. Soliditatea brutală a insultelor și insultelor, nemulțumirilor și disputelor. Se reduce oare cine va mânca și cine nu? Sau se rezumă cine va controla opțiunea? Privilegiul regelui de*

a decide cine mănâncă și cine moare de foame, privilegiu care este gustul puterii, însăși esența ei, de fapt?

Sunt zeii și zeițele diferite?

La acea întrebare, știa că Anomander Rake nu va zâmbi decât. Avea să vorbească despre Mama Întunecată și despre necesitatea fiecărei decizii pe care ea o lua – chiar și până la ultima de a se îndepărta de copiii ei. Și nici măcar n-ar clipi când afirmă că trădarea lui îi forțase acea nevoie finală.

Ea avea să plece atunci, tulburată, până o perioadă de timp mai târziu, când, în singurătatea gândurilor ei, își va da seama că, descriind nevoile care o legau pe Mama Întunecată, el își descriea și propriile nevoi - tot ceea ce o legase. el la propriile alegeri.

Trădarea lui asupra Mamei Întunecate, avea să înțeleagă – cu un frig de moarte – era *necesară.*

În mintea lui Rake, în orice caz. Și totul urmase pur și simplu de acolo, inevitabil, inexorabil.

Auzea ploaia năvălindu-se pe acoperișul în formă de cupolă al templului, aspre ca șirurile timide pe scuturile ridicate. Cerul era blocat în convulsii, o convergență a elementelor timide; O uşă îngustă din stânga ei se deschise şi una dintre preotesele ei intră grăbit, apoi se opri brusc să se încline. 'Mare preoteasă.'

„Atât de grabă”, murmură ea ca răspuns, „atât de neobișnuită pentru istoricul templului”.

Femeia ridică privirea, iar ochii ei erau impresionant de neclintiți. — O întrebare, dacă îmi permiteți.

'Desigur.'

— Înaltă preoteasă, suntem acum în război?

„Dulceața mea – vechi prieten – nu ai idee.”

Ochii s-au mărit ușor, apoi ea s-a înclinat a doua oară. — Vrei să rezumaţi timid, mone Feral, mare preoteasă?

— Creatura aia drăguță? Nu, lasă-l pe asasin să stea în turnul ei. Lasă-o să pândească sau orice altceva face ea pentru a-și ocupa timpul.

„Spinnock Durav-”

— Nu e aici, știu asta. Știu că.' Marea Preoteasă a ezitat, apoi a spus: „Suntem acum în război, așa cum ați bănuit. Pe nenumărate fronturi, dintre care doar unul — cel de aici — ne privește, cel puțin pentru moment. Totuși, nu cred că trebuie scoase armele.

— Înaltă preoteasă, vom birui?

'De unde sa stiu?' Acele cuvinte se stingeră, spre regretul ei instantaneu, când văzu privirea vechii ei

prietene întărindu-se. — Riscul, spuse ea pe un ton mai liniştit, este cel mai grav cu care ne-am confruntat de atunci. . ei bine, de la Kharkanas.

Asta l-a șocat pe istoricul templului – când nimic altceva nu a făcut-o până acum. Dar ea și-a revenit și, trăgând adânc aer în piept, a spus: „Atunci trebuie să-mi invoc rolul, Mare Preoteasă. Spune-mi ce trebuie spus. Totul.'

— Pentru posteritate?

— Nu este aceasta responsabilitatea mea?

— Și dacă nu va exista posteritate? Nimeni care să o considere, nimic altceva decât cenuşă în prezent şi uitare în locul unui viitor? Vei sta să mâzgălești până în ultimul moment al existenței?

Era cu adevărat zguduită acum. — Ce altceva ai vrea să fac?

'Nu știu. Du-te să găsești un bărbat. Fă dragoste înfricoșată.

„Trebuie să știu ce ni s-a întâmplat. Trebuie să știu de ce Domnul nostru l-a trimis pe cel mai mare războinic al nostru și apoi El însuși ne-a părăsit.

— Nenumărate fronturi, acest război. După cum am spus. Vă pot spune intenția - așa cum o înțeleg și permiteți-mi să fiu clar, s-ar putea să nu o înțeleg deloc - dar nu rezultatul, pentru că fiecare rezultat este necunoscut. Și fiecare trebuie să reușească.

— Nu există loc pentru eșec?

'Nici unul.'

— Și dacă cineva ar eșua?

„Atunci toate vor eșua”.

— Și dacă asta se întâmplă. . cenuşă, uitare — asta va fi soarta noastră.

Înalta Preoteasa se întoarse. — Din păcate, nu doar ale noastre.

În spatele ei, istoricul icni.

Pe toate părțile, apa tremura în boluri, iar timpul pentru luxoșii considerați timiditatea posibilităților se stingea rapid. Probabil la fel de bine.

— Spune-mi despre răscumpărare.

— Nu pot spune nimic, Segda Travos.

Seerdomin pufni. „Zeul cunoscut sub numele de Mântuitorul nu poate spune nimic despre re timiditate; Făcu un semn către acea siluetă îndepărtată, liniștită, îngenuncheată în lighean. „Ea adună putere – o simt

mirosul. Ca putregaiul a zece mii de suflete. Ce fel de Dumnezeu slujește ea acum? Acesta este Cel Căzut? Dumnezeul schilod?

— Nu, deși anumite teme sunt împletite. Pentru adepții Zeului Infirm, defectul este virtutea. Mântuirea vine odată cu moartea și este cumpărată prin suferința muritoare. Nu există nicio perfecțiune a spiritului spre care să ne străduim, nicio binecuvântare adevărată care să fie câștigată ca răsplată pentru credință.

'Și acesta?'

— La fel de tulbure ca însuși kelyk. Binecuvântarea este predarea, lepădarea oricărui gând. Sinele dispare în dans. Visul este împărtășit de toți cei care par timizi iau nectarul durerii, dar este un vis al uitarii. Într-un fel, credința este anti-viață. Nu în felul morții, însă. Dacă cineva vede viața ca pe o luptă sortită eșecului, atunci eșecul devine esența închinării. El este Dumnezeul pe moarte, până la urmă.

— Sărbătoresc actul de a muri?

— Într-un fel, da, presupunând că o poți numi sărbătoare. Mai degrabă ca înrobire. Închinarea ca autodistrugere, poate, în care orice alegere este pierdută.

— Și cum poate așa ceva să salveze sufletul muritor, Mântuitorule?

— Că nu pot să răspund. Dar s-ar putea să aflăm în curând.

— Nu crezi că te pot proteja – cel puțin prin faptul că suntem de acord. Așa că, când cad – când eșuez – Dumnezeul pe moarte mă va îmbrățișa așa cum dorește voi. A scuturat din cap. „Nu sunt nejustificat de îngrijorat pentru mine. Mă tem mai mult de ideea a ceea ce moartea veșnică poate aduce mântuirii — aceasta pare o unire nesfântă.

Răscumpărătorul dădu pur și simplu din cap și lui Seerdomin îi trecu prin minte că zeul probabil nu se gândise la nimic altceva. Un viitor care părea pecetluit în soartă, un sfârșit a ceea ce era și nimic glorios în ceea ce avea să urmeze.

Își frecă fața, vag consternat de oboseala pe care o simțea. Aici, deconectat de trupul lui, de orice carne și os adevărat, spiritul lui era cel care era timid, epuizat, doborât. Si totusi. . *și totuși, voi sta în picioare. Și fac tot ce pot. Pentru a apăra un zeu pe care am ales să nu mă închin, împotriva unei femei care a visat cândva la îmbrățișarea lui și visează la aceeași acum - cu intenții mult mai ucigă.* El a

privit cu ochii în jos la ea, o formă aproape lipsită de formă în întunericul care se adună sub nori gravidi de plumb.

După o clipă, picăturile de ploaie i-au împroșcat cârma, i-au pătat antebrațele și mâinile. Ridică o mână și văzu că ploaia era neagră, groasă, curgând ca nămolul.

Cerul ploua kelyk.

Ea și-a ridicat capul și distanța dintre ei părea să dispară. Ochii ei străluceau de foc, un puls lent, teribil.

Zei de mai jos. .

Ca creasta uzată a unei falci fără dinți, Dealurile Gadrobi s-au ridicat la vedere, acoperând orizontul de nord. Kallor se opri să le studieze. Sfârșitul acestei câmpii blestemate, a acestei mături fără rost de ierburi. Și acolo, spre nord-vest, unde dealurile s-au scufundat înapoi, era un oraș.

Încă nu putea să-l vadă. Curând.

Templul ar fi nedescris, tronul din interiorul lui un lucru meschin, prost făcut, o icoană a defecte insipide. Un nebun zdrobit, pe nume Munug, s-ar zvârcoli în fața lui, în semn de închinare, pe Marele Preot al Patosului, Profetul Eșecului – suficientă unitate tematică, de fapt, pentru a da o pauză oricărui rege. Kallor îşi permise un zâmbet slab. Da, era vrednic de o asemenea închinare și dacă până la urmă a smuls-o trup și suflet de la Dumnezeul Infirm, așa să fie.

Templul domeniul lui, o mulțime de preoți și preotese îndoiți și mutilați, curtea sa, mulțimea de morărit de afară, care nu împărtășește decât ghinionul cronic, supușii lui. Acesta, a decis el, avea elementele unui imperiu nemuritor.

Răbdare — n-ar fi potrivit, îşi dădu el seama, să încerci să furi expeditorii timizi ai Celui Căzut. Nu era nevoie reală. Zeii se adunau deja pentru a-l zdrobi o dată pentru totdeauna pe nebunul infirm. Kallor nu credea că vor eșua de data asta. Deși, fără îndoială, Cel Căzut mai avea câteva trucuri în mâneca putredă, nu în ultimul rând puterea inerentă a cultului însuși, hrănindu-se așa cum s-a făcut cu mizerie și suferință - două condiții ale umanității care vor persista atâta timp cât au existat oamenii.

Kallor mormăi. — Ah, răbdare. Înaltul Rege va prelua acest tron. Apoi putem începe. . negocieri.'

Nu era diplomat și nu avea niciun interes să dobândească abilitățile unui diplomat, nici măcar atunci când se confrunta cu un zeu. Ar fi condiții, unele dintre ele

neplăcute, suficiente pentru a-l face pe nenorocit să se înece cu fumul lui. Ei bine, păcat.

Încă un tron. Ultimul de care ar avea nevoie vreodată.

A reluat mersul. Cizme uzate. Praful împins de vânt în fiecare cută a feței lui, în porii nasului și ai sprâncenelor, cu ochii subțiri până la fante. Lumea îl gheare, dar el a trecut. Întotdeauna am făcut-o. Întotdeauna ar fi.

Încă un tron. Darujhistan.

Cu mult timp în urmă, într-o epocă de mult pierdută, oamenii s-au adunat pe această creastă explozită peste timid, privind fundul văii turtit și ridicaseră pietrele enorme care se sprijineau acum într-o linie neuniformă de o mie de pași sau mai mult. Câțiva se prăbușiseră ici și colo, dar printre ceilalți Samar Dev simți o vitalitate beligerantă. Ca și cum pietrele ar fi fost hotărâte să rămână santinelă pentru totdeauna, chiar dacă oasele celor care le ridicaseră acum pătau praful care le cutreia periodic fețele.

Făcu o pauză pentru a-și șterge transpirația de pe frunte, privind cum Traveler ajungea pe creastă, apoi se îndepărtă la umbra celei mai apropiate pietre, un menhir falic masiv care se profila înalt, unde el se rezemă de el cu brațele încrucișate. Să o aștepte, bineînțeles – în mod clar îi încetinește, iar acest detaliu o irita. Ceea ce îi lipsea, înțelese ea, era obsesia maniacală, în timp ce tovarășii ei erau mânați și asta le dădea vigoarea comună nebunilor. Ceea ce, hotărâse ea de mult, era exact ceea ce erau.

Îi era dor de calul ei, singura creatură din această călătorie cu care ajunsese să simtă o afinitate. O fiară obișnuită, o fiară simplă, normală, muritoare, cu ochi dulce și plictisitor și încântată de gesturi de grijă și afecțiune.

Reluându-și urcarea, ea s-a luptat împotriva pantei prăbușite, forțându-și picioarele între perii de salvie – prea obosită pentru a-și face griji în legătură cu șerpii adormiți și cu pionii timizi, sau păianjenii păroși printre ramurile noduroase și răsucite.

Bătăitul copitelor lui Havok bătea prin pământ, oprindu-se direct deasupra ei în vârful pantei. Încruntat, ea ridică privirea.

Privirea lui Karsa era la fel de imposibil de citit ca întotdeauna, tatuajul sfărâmat ca o pânză întinzându-se până la împingerea feței din spatele lui. S-a aplecat în față pe gâtul călării și a spus: „Nu vă hrănim suficient?”

— Te ia Hood.

— De ce nu accepti să-i împarți spatele lui Havok, vrăjitoare?

Deoarece el nu arăta nicio înclinație de a se mișca, ea a fost forțată să lucreze într-o parte când a ajuns pe creastă, folosind ramurile de salvie pentru a se trage spre vârf. Unde s-a oprit, respirând greu, apoi și-a ridicat mâinile la față, aspirând parfumul dulce al înțeleptului. După o clipă, ridică privirea către To shy;blakai. I s-au întâmplat o serie de răspunsuri, într-o succesiune de timiditate crescândă. În loc să-i spună vreunul dintre ei, ea oftă și se întoarse, găsind propria ei piatră de sprijin pe care să se sprijine - observând, cu puțin interes, că Călătorul își lăsase capul în jos și părea să mormăie încet pentru el însuși.

Atât de aproape de șistul cenușiu, ea a văzut că pe suprafața lui fuseseră sculptate modele, încurcând noduli rotunji lăptoși de cuarț. Cu fiecare zori, își dădu seama, această parte a pietrei părea să se zvârcolească pe măsură ce soarele urca mai sus, nodurile strălucind. Și scopul acelui efort? Nici măcar zeii nu știau, se aștepta ea timidă.

Istoria, și-a dat seama, era în mare parte pierdută. Oricât de harnici ar fi înregistratori, martori, cercetători, cea mai mare parte a trecutului pur și simplu nu a mai existat. N-ar fi cunoscut niciodată. Noțiunea părea să o golească undeva adânc înăuntru, de parcă însăși cunoașterea pierderii ar fi eliberat cumva un torent de dispariție în propriile ei amintiri - momente care se învârteau și nu mai puteau fi recuperate. Își puse un deget într-un șanț gravat în piatră, și-a urmat urmele serpentine în jos cât a putut ajunge, apoi înapoi din nou. Primul care o face în cât timp?

Repetați vechiul tipar - ignoranța contează - doar repetați-l și astfel dovediți continuitatea.

Care, la rândul său, demonstrează ce?

Că în viață, povestim viețile tuturor celor plecați de mult, morți de mult, chiar uitați. Povestește în cerințele necesității - de a mânca, de a dormi, de a face dragoste, de a se îmbolnăvi, de a păli în moarte - și îndemnurile de mirare binecuvântată - un deget care urmărește calea șarpelui, o suflare pe piatră. Greutatea și prezența și momeala semnificației și modelului.

Prin aceasta demonstrăm existența strămoșilor. Că au fost cândva și că într-o zi vom fi la fel. Eu, Samar Dev, am fost odată. Și nu mai sunt.

Ai răbdare, piatră, va mai veni un vârf de deget, să urmărească pista. Noi te marcam pe tine și tu ne marchezi.

Piatră și carne, piatră și carne. .

Karsa alunecă din Havok, făcu o pauză pentru a-și întinde spatele. Se gândise mult în ultimul timp, mai ales la oamenii lui, mândru și naiv Teblor. Asediul din ce în ce mai strâns care a fost restul lumii, un loc al cinismului, un loc în care practic fiecare umbră a fost pictată cu cruzime, în nenumărate variații pe aceeași nuanță incoloră. A vrut cu adevărat să-și conducă poporul într-o astfel de lume? Chiar și pentru a oferi o rezumare cât mai poetică tuturor acestor treburi ale civilizației?

Văzuse, până la urmă, otrava unei astfel de scufundari, când observa Tiste Edur în orașul Letheras. Cuceritorii rătăciți năuciți, pierduți, făcuți inutil de succes. Un împărat care nu se putea conduce nici măcar pe sine. Și Zeul Infirmă dorise ca Karsa să ia acea sabie. Cu o astfel de armă în mâini, își va conduce războinicii jos din munți, pentru a pune capăt tuturor lucrurilor. Pentru a deveni întruchiparea vie a suferinței Cel decăzut atât de prețuit.

Nici măcar nu fusese tentat. Din nou și din nou, în convorbirea lor dezbinată, Zeul Infirmă și-a dezvăluit lipsa de înțelegere când era vorba de Karsa Orlong. I-a făcut fiecărui cadou lui Karsa o invitație de a fi rupt într-un fel. *Dar nu pot fi rupt.* Adevărul, atât de simplu, atât de direct, părea a fi o forță invizibilă în ceea ce îl privea pe Dumnezeul Infirm și de fiecare dată când se ciocnea de el era surprins, uluit. De fiecare dată, el a fost dat zguduit.

Desigur, Karsa a înțeles totul despre a fi încăpățânat. De asemenea, știa cum o astfel de trăsătură putea fi transformată într-o armură demnă, în timp ce alteori nu făcea altceva decât să dezvăluie o prostie desăvârșită. Acum, el dorea să remodeleze lumea și știa că i se va împotrivi, totuși își va ține dorința. Samar Dev ar numi asta „încăpățânată”, iar spunând că ar însemna „prost”. La fel ca Zeul Infirm, vrăjitoarea nu l-a înțeles cu adevărat pe Karsa.

Pe de altă parte, a înțeles-o foarte bine. — Nu vei călători cu mine, spuse el acum în timp ce ea se sprijinea de una dintre pietre, pentru că o vezi ca pe un fel de capitulare. Dacă trebuie să te grăbești pe acest torent, vei decide singur ritmul tău, cât poți de bine.

— Așa e? ea a intrebat.

'Nu-i aşa?'

„Nu știu”, a răspuns ea. — Nu ştiu nimic. Am avut un zeu al războiului, uitat de mult, să mă urmărească. De ce?

Ce sens trebuia să iau din asta?

— Ești o vrăjitoare. Trezești spirite. Te parfumează la fel de ușor ca și tu.

— Ce-i cu asta?

'De ce?'

'De ce ce?' a cerut ea.

— De ce, Samar Dev, ai ales să devii vrăjitoare?

— Asta e... oh, ce diferență are asta?

El a așteptat.

'Am fost. . curios. În plus, odată ce vezi că lumea este plină de forțe – majoritatea pe care puțini oameni le văd vreodată sau la care se gândesc – atunci cum poți să nu vrei să le explorezi? Urmărirea tuturor tiparelor, descoperirea rețelelor existenței — nu este diferit de construirea unui mecanism, plăcerea de a rezolva lucrurile.

El a mormăit. — Deci ai fost curios. Spune-mi, când vorbești cu spiritele, când le chemi și vin la tine fără constrângere — de ce crezi că fac asta? Pentru că, la fel ca tine, sunt curioși.

Ea și-a încrucișat brațele. — Vrei să spui că încerc să găsesc semnificație în ceva care de fapt era aproape lipsit de sens. Ursul m-a adulmecat și a venit să vadă mai atent.

El a ridicat din umeri. — Lucrurile astea se întâmplă.

'Nu sunt convins.'

— Da, zâmbi el, ești cu adevărat din lumea asta, Samar Dev.

'Ce vrea sa insemne asta?'

Se întoarse spre Havok și mângâie gâtul prăfuit al fiarei. „Tiste Edur a eșuat. Nu au fost suficient de minuțioși. Au lăsat cinismul în loc și s-au gândit că prin puterea propriei lor onoare, îl pot învinge. Dar cinismul a făcut din onoarea lor un lucru gol. El a aruncat o privire înapoi la ea. „Ceea ce a fost cândva o forță a devenit o afectare”.

Ea clătină din cap, parcă uluită.

Călătorul s-a mutat să li se alăture și pe chipul lui era ceva slăbit. Văzând această transformare ciudată, inexplicabilă, Karsa și-a micșorat privirea asupra bărbatului pentru o clipă. Apoi și-a întors privirea cu dezinvoltură.

— Poate că ursul a venit să te avertizeze, îi spuse lui Samar Dev.

'Despre ce?'

'Ce altceva? Război.'

' *Ce război?* '

Strigătul îl făcu pe Havok să se miște sub mâna lui și întinse mâna să apuce coama sârbă a fiarei. Calmând calul,

a sărit apoi pe spate. — Păi, cel care va veni, aș crede.

Se uită cu privirea către Traveller și păru să observe pentru prima oară schimbarea care venise peste el.

Karsa o privi făcând un pas mai aproape de Traveller. 'Ce este? Ce sa întâmplat cu timiditate? Despre ce război vorbește?

— Ar trebui să ne mișcăm, spuse el și apoi porni.

S-ar putea să plângă. S-ar putea să țipe. Dar ea nu făcu nici una, iar Karsa dădu din cap pentru sine și apoi își întinse un braț. — Acest torent, mormăi el, îi aparține lui, nu nouă. Călărește-l cu mine, vrăjitoare, nu renunți la nimic valoros.

'Eu nu?'

'Nu.'

Ea a ezitat, apoi a făcut un pas și l-a apucat de braț.

Când se așeză în spatele lui, Karsa se înclină într-o parte și se răsuci ușor pentru a-i zâmbi. 'Nu minți. Deja se simte mai bine, nu-i așa?

— Karsa, ce sa întâmplat cu Traveller?

A luat frâul singuratic și s-a îndreptat din nou în față. — Umbrele, spuse el, sunt crude.

Ditch a forțat să deschidă ceea ce el credea ca fiind un ochi. Ochiul lui. Draconus stătea deasupra orbului Tiste Andii, Kadaspala, întinzându-se în jos și trăgând creatura care scârțâia în sus cu ambele mâini în jurul gâtului slăbit al bărbatului.

— Nenorocit de prost! Nu va funcționa așa, nu vezi asta?

Kadaspala nu putea decât să se sufoce ca răspuns.

Draconus s-a uitat încă o clipă, apoi l-a aruncat pe bărbat înapoi pe mormanul de cadavre.

Ditch reuși să râdă râs.

Întorcându-se spre frigărui Ditch cu privirea lui, Draconus spuse: — A căutat să modeleze un zeu blestemat aici!

— Și va vorbi, spuse Ditch, în vocea mea.

— Nu, *nu va fi.* Nu cădea în această capcană, Vrăjitor. Nimic nu trebuie să fie modelat din acest loc...

'Ce diferență? Cu toții suntem pe cale să murim. Lasă-l pe zeul să-și deschidă ochii. Clipește o dată sau de două ori și apoi dă voce. .' râse din nou, „primul strigăt și ultimul. Naștere și moarte fără nimic între ele. Există ceva mai tragic, Draconus? Ceva?

„Dragnipur”, a spus Draconus, „ *este pântecele nimănui.* Kadaspala, asta urma să fie o cușcă. Pentru a menține Întunericul înăuntru și Haosul afară. O ultimă barieră disperată - singurul cadou pe care l-am putea oferi. O poartă căreia i se refuză rătăcirea trebuie să găsească un cămin, un refugiu — o fortăreață, chiar și una făcută din carne și oase. Modelul, Kadaspala, era menit să sfideze Haosul - două forțe antitetice, așa cum am discutat...

'Asta va eșua!' Orbul Tiste Andii se răsucea la picioarele lui Draconus, ca un vierme înțepat. — Eșuează, Draconus – eram proști, idioți. Eram nebuni să credem nebuni să credem nebuni să *gândim* ... dă-mi acest copil, această creație minunată... dă-mi...

„Kadaspala! Modelul - nimic mai mult! Doar modelul, la naiba!

'Eșuează. Se sparge. Se sparge și eșuează, făcându-se în eșec. Eșec eșec eșec. Murim și murim și murim și murim!'

Ditch auzea armata marșând în urmărire, pași ca un tunet spart, sulițe și standarde zdrănnind ca un continent de stuf, vântul șuierând prin ele. Cântece de război izbucnesc din nenumărate guri, nici două la fel, creând în schimb un război de discordanță, un zgomot de nebunie feroce. Sunetul era mai oribil decât orice auzise până acum – nicio armată muritoare nu ar putea provoca o asemenea groază într-un suflet ca acesta. Și mai presus de toate, cerul a răvășit, actinic și argintiu, clocotind, străbătut cu fulgerări orbitoare de la o devastare descendentă, coborând tot mai aproape - și când în sfârșit va lovi, *armata va ataca. Ne va mătura.*

Ditch s-a uitat în jur cu un singur ochi – doar pentru a realiza că era încă închis, gingamat, că poate nu mai avea deloc ochi și că ceea ce vedea prin el era modelul gravat cu cerneală neagră pe pleoapă. *Ochiul zeului? Ochiul timidului? Cum pot să văd?*

Draconus stătea în picioare în fața lor, silueta convulsivă de la picioarele lui fiind uitată pentru moment.

Atat de studiat beligeranta, o ipostaza atat de eroica, genul care ar trebui sculptat in bronz nemuritor. Eroismul care avea nevoie de petele verzi ale verdigrisului, dovada secolelor trecute de când au existat ultimele astfel de forțe nobile în lume — orice lume, indiferent de lume; indiferent, detaliile neimportante. Statuia proclamă marea vârstă acum pierdută, virtuțile lăsate în urmă.

Civilizațiile s-au asigurat că eroii lor sunt morți înainte de a-i onora. Virtutea aparținea morților, nu celor vii. Toată lumea știa asta. Trăit cu aceasta, această cădere permanentă din har care a fost epoca actuală. Moștenirea irosită, pentru că asta a făcut oamenii cu lucruri pe care ei înșiși nu le-au câștigat.

L-a studiat pe Draconus, iar bărbatul părea să se întunece, să se estompeze, să devină ciudat de neclar. Ditch gâfâi, iar în clipa următoare Draconus a fost din nou așa cum fusese întotdeauna.

A mai rămas atât de puțin din mintea lui, atât de puțin din ceea ce putea fi numit *sinele lui,* iar aceste momente de claritate se diminuau rapid. Era ironie de găsit, ar trebui ca haosul să ajungă la el doar pentru a-l găsi deja plecat?

Draconus se ghemui brusc lângă el. — Ditch, ascultă-mă. El te-a făcut legătura - ai fost menită să fii ochii zeului - nu, creierul lui - modelul tău, cel de pe pielea ta. .'

Ditch mormăi, amuzat. „Fiecare suflet începe cu un singur cuvânt. El a scris acel cuvânt – asupra mea. Identitatea este doar un model. Forma de început. Lumea - viața și experiența - este Kadaspala, gravând și gravând detaliile fine. Până la sfârșitul vieții, cine poate înțelege primul cuvânt?

— Este în tine, a spus Draconus, să spargi acest tipar, Ditch. Ține-te de o parte din tine, ține-te tare de ea — s-ar putea să ai nevoie de ea...

— Nu, poate *ai* nevoie de el, Draconus.

„Nu poate exista un copil-zeu. Nu a fost făcut de acest *coșmar* - nu poți să suporti asta? Ar fi un lucru oribil, groaznic. Kadaspala e nebun...

— Da, încuviință Ditch, cel mai nefericit. Nebun. Nu este un început bun, nu.

— Stai, Ditch.

— Este doar un cuvânt.

Draconus se uită în jos în acel ochi pictat. Apoi se ridică, strângându-și lanțurile și ieși din raza de vizibilitate limitată a lui Ditch.

Kadaspala se târă aproape. „Vrea doar să scape scăpare. Dar tu, dar tu, dar tu ești nodul, nodul. Strâns strâns! Nimeni nu scapă. Nimeni nu scapă. Nimeni nu scapă. Stai în continuare stai nemișcat și stai nemișcat până se trezește și se va trezi și așa va face. A trezi. Copilul meu. Cuvântul, vezi tu, cuvântul este cuvântul este cuvântul. Cuvântul este *ucide.* '

Ditch a zâmbit. Da, știa asta. El a avut.

— Așteaptă, nod dulce, și așteaptă, așteaptă. Totul va avea sens. Tot. Promit, promit Promit și promit, pentru că am văzut în viitor. Știu ce urmează. Știu toate planurile. Fratele ei a murit și nu ar fi trebuit să facă asta, nu. Nu, nu ar fi trebuit să facă asta. Fac asta pentru ea pentru ea pentru ea. Doar pentru ea.

— Nu, fac asta pentru ea.

Ucide, gândi Ditch, dând din cap, *ucide, da, înțeleg. Fac. Ucide, pentru ea. Ucide.* Și a constatat că cuvântul însuși, da, cuvântul însuși, știa să zâmbească.

Chiar dacă cenușa a plouat.

Sub o întindere de stele, Precious Thimble stătea lângă calea ferată, urmărind cum se apropie trăsura. Reparațiile păreau improvizate chiar și în întuneric și întreaga mașină se legăna și se clătina. Îl văzu pe Glanno Tarp cocoțat pe banca înaltă, cu picioarele lui atele întinse larg, iar caii își dădură capetele, cu urechile turtite și cu ochii întinși.

Cifrele mergeau de o parte și de alta. Mappo și Gruntle în stânga, Reccanto Ilk, Boles și acel nenorocit Cartograf în dreapta. Maestrul Quell, probabil, era înăuntru.

Pe lângă Precious, Faint mormăi ceva pe sub răsuflarea ei și apoi se ridică în picioare. — Trezește-te, Sweetest, în sfârșit sunt aici.

Din orașul cunoscut sub numele de Reach of Woe, la o jumătate de legă distanță, nu se vedea nicio licărire de lumină.

Precious se apropie de Gruntle. — Ce sa întâmplat acolo?

A scuturat din cap. — Chiar nu vrei să știi, vrăjitoare.

— De ce se deranjează Jaghut să se căsătorească? întrebă Reccanto, cu fața palidă ca luna. — Doamne de jos, acesta a fost cel mai mic argument nefoaminos pe care l-am văzut vreodată! — Era încă în plină desfășurare când l-am scos de acolo.

— Blaggerat? spuse Faint. — Trăsura abia se poate târa, Ilk.

„Nu este nimic atât de încordant ca să alergi pentru viața ta în ritm de melc, lasă-mă să-ți spun, dar dacă nu ar fi protectorii Maestrului, nu am fi altceva decât bucăți de piele păroasă și bucăți de carne ca toți ceilalți de acolo. .'

Prețiosul Degetar se cutremură și făcu un gest de apărare.

Maestrul Quell a ieșit din trăsură după ce a forțat să deschidă o ușă prost atârnată. Era învelit în sudoare. — Ce

lume blestemată e asta, spuse el zdrențuit.

— Credeam că suntem pe o insulă, spuse Jula, încruntându-se.

— Ne întoarcem pe mare? îl întrebă Precious pe Quell.

— Nicio șansă — trăsura n-ar ține. Trebuie să găsim un loc mai civil în care să ne adăpostim.

Ea l-a privit ieșind de pe pistă pentru a găsi un loc privat unde să poată gea și ofta în timp ce își golea vezica urinară, sau cel puțin a încercat să o facă - nu a rătăcit niciodată suficient de departe. — Ai nevoie de un practicant al Înaltului Denul, strigă ea după el.

— Cum spui tu, Vrăjitoare, cum spui. .'

Cartograful găsise un băț de undeva și scotea modele pe pământul drumului la o duzină de pași în față. Prețiosul Degetar se miji la el. — Ce face chestia aia?

Nimeni nu părea să aibă un răspuns.

După o lungă pauză, Sweetest Sufferance vorbi. — Oricare dintre voi, celelalte fete, simțiți-vă puțin sete de sânge?

Ei bine, asta i-a trezit pe toți ceilalți destul de repede, observă Precious Thimble puțin mai târziu, încă luptându-se cu propria ei panică. Nenorocitul acela de untură era încă pe jumătate convulsat de râs, iar Precious era de gând să înfigă un cuțit într-unul dintre acei ochi înlăcrimați și se îndoia că cineva ar încerca să o oprească.

Maestrul Quell a reapărut. — Ce e așa de amuzant, Sweetest? Oh nu contează.' Îi cercetă pe toți ceilalți cu o expresie ciupită, incomodă, ca un bărbat care stătuse pe un dop. „Noaptea pute — a mai observat cineva asta? Mă gândeam la Rashan, dar acum nu sunt atât de sigur.

— Trebuie doar să mă duci până la un port, spuse Mappo. — Pot să-mi găsesc singur drumul de acolo.

Quell îi miji ochii. — Vă vom livra conform acordului, Trell...

''Riscurile...'

„De aceea percepem la fel de mult ca noi. Acum, nu mai mult despre asta și nici măcar să nu vă gândiți să anulați contractul – am lua asta ca pe o insultă gravă, o insultă pentru numele nostru bun. Te ducem acolo, Trell, chiar dacă e pe o roată în spatele unui cal cu trei picioare.

Cartograful se clatina înapoi spre ei. — Dacă îți place, spuse el, încercând să zâmbească pe care Precious a decis că era prea macabros pentru a-l descrie fără să coboare în nebunie, am schițat o soluție.

— Îmi pare rău că am ratat-o, spuse Quell.

— A vrut să spună la propriu, spuse Precious, arătând spre drum.

Stăpâniţi în frunte, se îndreptară spre a observa zgâritul slab pe praful palid al pistei.

— Cum, pe numele lui Hood, e asta?

„O hartă, desigur.”

— Ce fel de hartă?

— Urmează călătoria noastră.

Reccanto Ilk se ghemui pentru a studia efortul, apoi clătină din cap. — Nici măcar nu pot desluși insula pe care ne aflăm. Aceasta este o hartă stupidă, Cartogoplier. Se îndreptă și dădu din cap către ceilalți. „Asta e ceea ce încerci să lucrezi cu un om mort. Jur, bunul simț este primul care iese atunci când te transformi în mortul ambulant – de ce?

Frații Bole păreau gânditori, parcă lucrând la posibile răspunsuri. Apoi, observând încruntarea celuilalt, amândoi au izbucnit în zâmbete. Amby pufni, apoi a trebuit să-și șteargă substanța de pe buza superioară cu dosul unei mâini.

— Trebuie să fiu supărată, şopti Precious.

Quell a întrebat: — Acesta este un fel de poartă pe care ai desenat-o aici, cartograf?

— Lipsă de investitură, dar da. Nu am putere să o dau. Dar atunci, o faci.

— Poate, gândi Quell, dar nu recunosc nimic din ce ai desenat, iar asta mă face nervos.

Cartograful a mers pe o parte și a îndreptat un deget uscat în jos, la capătul îndepărtat al hărții. — Vedeți acest șanț drept și larg? Toate celelalte se îndreaptă spre această cale, calea pe care trebuie să o luăm. Cele mai bune hărți vă arată direcția corectă. Cele mai bune hărți sunt cele care te conduc către o anumită destinație.'

Reccanto Ilk se scărpină la cap, părând nedumerit. — Dar pentru asta sunt hărțile – despre ce se uită el?

— Nu toate hărțile, a corectat Cartographer, clătinând din cap – și nimic, concluziona Precious, nu ar putea fi vreodată la fel de solemn ca scuturarea din cap a unui mort. „Predarea obiectivă este doar o formă în arta cartografiei și nici măcar cea mai utilă”.

— Dacă spui asta, spuse maestrul Quell. — Încă sunt neliniştit.

— Ai câteva alte opțiuni, vrăjitor. Transportul este deteriorat. Ar shy;gument conjugal se extinde chiar și acum dincolo de limitele orașului și în curând va cuprinde toată

această insulă într-o conflagrație de versiuni disputate ale cine-a spus-ce.

— Este mai inteligent decât era înainte, observă Faint.

— Este adevărat, spuse Reccanto.

— Am adunat mai mult din mine, da, a spus Cartographer, oferindu-le tuturor un alt zâmbet îngrozitor.

Tresări de jur împrejur.

— Cum de, a întrebat Quell, n-ai mai arătat niciodată acest talent?

Cadavrul se îndreptă. „Am dat dovadă de numeroase talente în această călătorie, fiecare potrivit situației de la momentul respectiv. Ai uitat de nucile de cocos?

Faint și-a dat ochii peste cap și a spus: „Cum am putea uita nucile de cocos?”

— În plus, reluă Cartographer, în calitate de oaspete neinvitat, simt o nevoie presantă de a contribui la întreprindere. O mână zdrențuită făcu semn spre mâzgălile de pe pistă. — Investește putere în asta, maestru Quell, și putem fi pe drum.

— Undeva ne putem opri pentru o vreme?

Cartograful a ridicat din umeri. „Nu sunt în stare să prezic situațiile care ne așteaptă, doar că, în general, nu sunt deosebit de amenințătoare”.

Quell părea de parcă avea nevoie să se pirine din nou. În schimb, s-a întors la mașină timid; — Toți cei de la bord. Dragă, ești din nou cu mine. La fel și pentru tine, Mappo. El s-a oprit. — Ceilalți, pregătiți-vă.

'Pentru ce?' întrebă Gruntle.

— Pentru orice, desigur.

Reccanto, încă pătrunsându-se după extraordinara lui făgăduire în genunchi, îi plesni cu o mână pe spatele uriașului războinic. — Nu te supăra, prietene, te vei obișnui cu toate astea în cele din urmă. Doar dacă, adăugă el, nu te ucide mai întâi.

Cartograful a ridicat niște frânghii. — Cine mă va lega cu amabilitate de o roată?

Noaptea se scurge peste Câmpia Locuinței. De-a lungul bolții vaste a cerului stelele sunt slabe, pătate, parcă ar fi reticente să se ascuți până la vârfuri de cuțit în mijlocul întunericului ciudat de greu. Coioții își mut strigătele pentru această noapte. Lupii fug pe jumătate orbi în groază fără formă, iar unii vor alerga până le sparge inimile.

La sud de coada vestică a Dealurilor Gadrobi, o figură singuratică îmbrăcată în lanț se oprește în călătoria sa,

văzând în cele din urmă strălucirea slabă albăstruie care este inima care bate mereu a marelui și legendar oraș.

Darujhistan.

La trei leghe spre vest de el, încă trei străini privesc aceeași strălucire și în ochii unuia dintre ei – nevăzut de ceilalți – există o groază, un sentiment atât de timid, încât ar zdrobi sufletul unui om mai mic. Mâna lui cu mănușă fură din nou și din nou la strânsoarea învelită în piele a sabiei.

Își spune că răzbunarea la care se răspunde este pacea câștigată, dar nici măcar el nu prea crede asta. Dincolo de orașul care îl așteaptă, viitorul este o absență vastă, un gol pe care acum crede că nu îl va vedea niciodată, cu atât mai puțin în care pășește.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor forțelor tumultoase și fierbinți ale voinței din interiorul acestor străini îmbrăcați, niciunul dintre ei nu este cauza tăcerii dese și palpabile a nopții.

La mai puțin de o legă nord de cei trei străini, șapte câini sunt așezați de-a lungul unei creste, cu ochii nenorociți ațintiți asupra strălucirii orașului.

Fiarele au capacitatea de a detecta bătăile rapide ale inimii unui iepure la jumătate de legă distanță, așa că aud bine sunetul celui de-al doisprezecelea clopot, care anunță rivalul timid de la miezul nopții în orașul Darujhistan.

Și ca unul singur, cei șapte câini își ridică capetele masive și dau glas unui urlet.

Stelele sunt lovite de scântei aprinse deasupra capului. Înaltul Rege se oprește la jumătatea pasului, iar sângele străvechi și încăpățânat din venele și arterele lui se inundă brusc ca gheața. Pentru prima dată în această călătorie, Kallor cunoaște un moment de frică.

Capul lung al lui Havok se ridică, iar fiara se dă jos într-o parte. Călare pe animal, Samar Dev o apucă cu disperare pe Karsa, ca să nu fie aruncată la pământ, iar ea poate simți încordarea bruscă a fiecărui mușchi din uriașul războinic.

În fața lor, Călătorul se oprește, umerii lui cocoșându-se de parcă acele urlete prea apropiate chiar și acum îl lovesc la spate. Apoi se scutură și merge mai departe.

Deasupra unei cornișe a unei porți cu vedere la câmpia de sud, un demon ghemuit, asemănător unei broaște

râioase, își ridică capul, cu urechile ascuțite alerte brusc.

Apoi, pe măsură ce urletele se estompează încet, demonul se instalează din nou.

Deși acum, în sfârșit, poate simți, ridicându-se de pe pământ, ridicându-se să tremure de-a lungul oaselor, zgomotul labelor grele pe pământ îndepărtat.

Apropiindu-se, tot mai aproape.

În orașul din spatele Chillbais, al doisprezecelea clopot își bate nota sonoră. Marea sărbătoare a unui alt sezon aproape a dispărut. Încă o zi în numele lui Gedderone. Încă o noapte pentru a închide revolta sărbătorii fără sens.

Dansează și dansează mai departe.

Pentru că, după cum toată lumea știe, tot ceea ce vezi despre tine va dura, ei bine. . pentru totdeauna!

CAPITOLUL Douăzeci și unu

Prietene, acesta nu este locul
Florile tăiate zac împrăștiate pe potecă
Și lumina lunii strălucește
În ceea ce sângerează tulpinile
În ziua pierdută pentru totdeauna
Am privit o viespe neagră năvălindu-se în față
De o pânză și de păianjenul pe care l-a lăsat să cadă
Doar pentru a fi prins în aer
Păscăturile nu lasă urme
În urma mâniei unei creaturi flămânde
Nu poți decât să minți în speranță, visând
Ea a atins ușor pământul
Și a dansat ca o respirație
Ascuns sub frunze dând din cap în loc
În timp ce vânătorul se învârte și ascultă
Dar roagă-te să nu se găsească nimic
Prietene, asta nu este fața ta
Atât de palid și încă să nu mai râzi niciodată
Când lumina lunii a căzut și apoi s-a oprit
Rece ca argintul în poiana
Privește în urmă ziua, este pierdută pentru totdeauna
Privește în noapte, unde lucrurile se încurcă
Pânza se întinde goală, bate vântul
În fire de cântece absente

(Cântecul) Vechiului Prieten

Pescar

Voluminos în mirare, dar, fii sigur, concis în durere. Luați în considerare pădurarul care stă cu fața spre pădure, cu toporul în mână. Într-o clipă va merge înainte. Luați în considerare acum primul rând de copaci, înrădăcinați, neputincioși împotriva a ceea ce vine.

Scurgerea rădăcinilor rotunde de apă care se prelinge nu se accelerează. Căldura dulce a luminii soarelui de pe frunze nu arde în flacără urgentă. Lumea și ritmul ei se pot sfii, nu se pot schimba. Ce este de făcut? De ce, nu este nimic de făcut. Bătrânul își balansează toporul cu o viteză

orbitoare și o indiferență splendidă și nu aude corul strigătelor.

Este această fantezie fără valoare? Pentru unii, poate pentru mulți, trebuie să fie. Dar să știi asta, empatia nu este un joc.

Răsuciți timpul înapoi. Amurgul încă se adună, dar este încă devreme și, prin urmare, este o adunare slabă timidă. Un călăreț singuratic se îndreaptă pe o creastă cu vedere la o tabără minieră. Aici sus rămâne lumina soarelui. Praful curge aur și nimic nu vrea să se așeze. În groapa întunecată de dedesubt, figurile urcă înainte și înapoi.

El este văzut în sfârșit. Un bătrân își face drum pe potecă. Un alergător se grăbește spre clădirea principală, ghemuit deasupra unui morman nivelat de steril.

Incepe.

— Un alt oaspete? Vino pentru băiat? Ce e al naibii de special la băiatul ăla? Dar pe Gorlas Vidikas nu prea l-a interesat niciun răspuns la acele întrebări, mai ales că acest alergător nu era în măsură să explice nimic, fiind trimis direct de la maistru. Se ridică și își trase mantia, apoi își ridică mănușile fine din piele de căprioară și porni. Ar avea plăcerea de a ucide încă un prost? El a sperat cu drag.

A fost acel bătrân nenorocit pompos, Coll? Ar fi ideal și cine ar putea spune, poate că fantoma doamnei Simtal s-ar trezi la ultimul gâfâit al bărbatului, să-i urle încântată de această răzbunare perfectă, de această concluzie mult așteptată a trădării ticăloase a ultimei ei sărbători. Desigur, asta era în mare parte treaba lui Hanut Orr, și poate și a lui Shardan Lim, dar Gorlas a salutat moneda bruscă neașteptată pe care avea să o culeagă ca răsplată pentru uciderea a cel puțin doi dintre vechii conspiratori.

Moartea lui Coll ar lăsa, de asemenea, deschis un loc în Consiliu. Gorlas a zâmbit la acest gând în timp ce urca treptele din șipci de lemn spre creastă, unde se șerpuia în spatele și deasupra clădirii principale. Humble Measure avea să-și ofere propria recompensă pentru așa ceva, fără îndoială una care ar face ca recunoștința lui Hanut și Shardan să pară ca un dar neplăcut al săracilor. Atunci a avut o imagine neobișnuită, ciudată, a unei jumătate de duzină de astfel de săraci – cerșetori și mai rău – adunați într-o clădire părăsită, ghemuit pe pământ umed, în timp ce treceau în jurul unei patetice lespede de pâine granulată și o bucată mucegăită de brânză. Și, în timp ce arăta ca o

fantomă nevăzută, a avut sentimentul că cercul era cumva. . incomplet.

Cineva lipsește. Cine lipsește?

Apoi se scutură, spulberând scena și constată că se opri chiar sub palier, cu o mână pe șină de lângă el. În acel ultim moment, când imaginea s-a destramat, a crezut că zărise ceva – un cadavru care se răsucea sub o ramură groasă, cu fața învârtindu-se spre a-l întâlni pe a lui – apoi a dispărut.

Gorlas și-a găsit gura uscată inexplicabil. Îi trimisese vreo viziune vreun zeu sau spirit? Ei bine, dacă ceva sau cineva ar fi avut, era unul sărac, pentru că nu-și dădea niciun sens, deloc.

Și-a tras mănușile și a reluat urcarea, ieșind în lumina binecuvântată a soarelui, unde totul era vopsit în aur. Da, bogăția lumii era la îndemână. Nu-i înțelesese niciodată pe bieții, prostia lor, lipsa lor de ambiție, lenea lor. Atât de multe la îndemână - nu puteau ei să vadă asta? Și atunci cum îndrăznesc ei să se năruiască și să se plângă și să-i arunce priviri întunecate, când s-a dus și a luat tot ce a putut? Lasă-i să cadă pe marginea drumului, lasă-i să cadă sub picioare. Mergea unde voia să fie și dacă asta însemna să-i împingă din drum sau să-i zdrobească, așa să fie.

De ce, s-ar fi putut naște în afurisitul de jgheab și ar fi încă acolo unde era și astăzi. Era natura lui să reușească, să câștige. Proștii își puteau păstra resentimentele timiditatea și invidia. Munca grea, disciplina și curajul de a profita de oportunitatea atunci când se prezenta - acestea erau toate lucrurile care le lipseau celor mai mulți oameni. Ceea ce nu le-a lipsit, nicidecum, a fost energia nemărginită de a se plânge. Amărăciunea era o risipă de energie și, ca acidul, mânca vasul care o ținea.

Când ocoli curba crestei, văzu imediat că bărbatul care îl aștepta nu era Coll. Nici, îşi dădu seama Gorlas, nu era un străin. *Zei de jos, poate fi asta? Oponn, tu mă binecuvântezi acum? Trage-mă înainte, doamnă. Împinge-l mai aproape, Doamne.*

Tânărul (ei bine, erau de aceeași vârstă, dar nu în ochii lui Gorlas) îl văzu apropiindu-se și descălecă încet, ocolind calul și poziționându-se în centrul potecii cu fața spre Gorlas.

— Nu a fost suficient de proastă încât să te trimită aici, nu-i așa?

— Atunci mă cunoști.

Gorlas a zâmbit. — Te-am urmărit o dată, cu doar câteva zile în urmă, de peste o stradă. Păreai vinovat, știai asta? Arătai ca un laș, cum te cheamă? Vreau să știu numele tău, ca să pot fi precis când îi spun ce ți-am făcut. . și cadavrul tău.

Bărbatul stătea nemișcat, cu brațele în lateral. — Nu sunt aici pentru Challice, spuse el.

— Dacă vrei să crezi că a fost ideea ta, bine. Dar ar trebui să-ți spun că o cunosc bine – mult mai bine decât tine. Ea a lucrat la tine, ți-a umplut capul — aproape te-a condus aici de mână, chiar dacă ești prea gros ca să-ți dai seama. Bineînțeles, probabil că nu voia pe nimeni prea deștept, deoarece un bărbat deștept ar fi văzut prin uneltirile ei mortale. Un bărbat deștept ar fi plecat. Sau fugi.

Bărbatul și-a înclinat ușor capul. — Ce valoare au toate acestea, Gorlas Vidikas?

Gorlas oftă, aruncă o privire înapoi către maistru, care stătea uitându-se și ascultând – da, ar trebui făcut ceva în privința asta – și apoi îl înfruntă încă o dată pe bărbat. „Din moment ce ești prea laș ca să-mi spui de fapt numele tău, va trebui doar să-ți tai fața, ca să o iau înapoi ca dovadă. Uită-te la tine, nici măcar nu porți sabie. Maistru! Mai avem pinza lui Murillio? Am uitat, asta s-a întors cu el?

— Nu sunt sigur, domnule, vrei să mă duc să mă uit?

— Ei bine, găsește-i lui o sabie. Orice va funcționa — nu este ca și cum el știe să-l folosească în orice caz. Și grăbește-te, înainte să pierdem lumina și gloata de acolo să se plictisească să aștepte. I-a zâmbit bărbatului. — Au fost însetați de sânge în ultimul timp — vina mea, că...

— Da, despre Murillio. .'

— Ah, de asta ai venit? Duelul a fost destul de luptat. Pur și simplu nu a putut să-mi egaleze priceperea.

'Unde este baiatul?'

— Deci el este motivul pentru care ești aici? Acest lucru devine greu de crezut. Copilul nu e vreun prinț orfan sau așa ceva, nu-i așa? Mai degrabă, a *fost* ?

'A fost?'

'Da. Mi-e teamă că e mort.

'Înțeleg.'

— Deci, mai ești interesat? întrebă Gorlas. — Desigur, asta nu mai este relevant, pentru că vreau să rămâi. Presupun că poți încerca să fugi, dar te asigur că vei fi tăiat înainte de a călări pe calul ăla minunat – un cal pe care îl

voi primi în grajdurile mele. Spune-mi, ești un duelist mai bun decât Murillio? Va trebui să fii. Mult mai bine.'

Maistrul plecase la jumătatea traseului înainte de a striga instrucțiuni, iar acum un tânăr se grăbea în sus, legănând o sabie – nu a lui Murillio, ci ceva timid, găsit într-una dintre lucrări, după aspectul ei. Subțire, conic până la un punct care a fost ușor îndoit. Fier, cel puțin, dar patina era o crustă groasă peste coloana lamei, iar ambele margini erau crestate grav. Mânerul, a văzut Gorlas, în timp ce maistrul – respirația șuierătoare – l-a dat, nici măcar nu era înfășurat.

— Îmi pare rău pentru lipsa de prindere, spuse Gorlas. — Dar într-adevăr, ar fi trebuit să vii pregătit.

„Cum s-a simțit", a întrebat bărbatul, „a ucis un bătrân?"

— Duelul a fost corect...

'A fost de acord cu moartea? Mă îndoiesc de asta, Vidikas.

„Nu-mi place lipsa de respect în a-mi folosi numele de familie în felul acesta – mai ales când nici măcar nu-mi spui numele tău".

— Ei bine, soția ta te numește Inutil, așa că dacă ai prefera asta. .'

Gorlas a aruncat arma la picioarele bărbatului, unde a derapat într-o pufătură de praf auriu. — În gardă, ordonă el cu o râpă. 'Pana la moarte.'

Bărbatul nu făcu nicio mișcare să ridice arma. Stătea la fel ca înainte, cu capul înclinat o fracțiune într-o parte.

— Ești un laș în adevăr, spuse Gorlas, trăgându-și pinza. — Lașii nu merită să fie tratați cu onoare, așa că haideți să renunțăm la convenție...

— Aşteptam să spui asta.

Maistrul, care stătea într-o parte, încă luptându-se cu durerea din piept din cauza unei inimi trudite, era pe cale să-și lingă buzele mișto. Înainte de a termina acea pâlpâire instinctivă, scena dinaintea lui s-a schimbat irevocabil.

Iar Gorlas Vidikas cădea înainte, aterizand greu. Rapa lui s-a rostogolit din mână pentru a ajunge din urmă în iarba de pe pistă. Praful s-a umflat, apoi s-a lăsat încet timid.

Străinul — se mutase măcar? maistrul nu era sigur – acum s-a întors către el și i-a spus: „L-ai auzit să renunțe la regulile duelului, nu?

Maistrul dădu din cap.

„Și, gândește-te acum, bunule domnule, m-ai auzit măcar o dată spunând o timiditate formală?”

— Ei bine, am făcut parte din drum pentru o clipă...

— Dar nu dincolo de raza de auz, sunt sigur.

— Ah, nu, dacă nu ai șoptit ceva...

„Gândește-te înapoi. Gorlas bolborosea la nesfârşit – aş fi putut spune ceva chiar dacă aş fi vrut?

— Destul de adevărat, mă gândesc la asta.

— Atunci suntem mulțumiți aici?

— Nu e cazul să spun asta oricum, răspunse maistrul. — Este omul pentru care lucra acesta.

— Cine, absent, va trebui să se bazeze numai pe raportul tău.

— Ei, presupun că da.

Bărbatul a ridicat din umeri. — Atunci, fă cum crezi de cuviință. S-a uitat în jos în groapă. „Ai senzația că sunt pe cale să înceapă să aplice,” a spus el.

— Nu s-au hotărât.

'Nu?'

— Nu s-au hotărât dacă cine îl înlocuiește pe Vidikas va fi mai bun, înțelegi?

— Pentru că, din experienta lor, toți sunt la fel.

Maistrul dădu din cap. — Nu credeam că ești nobil.

'Nu, nu sunt.'

— Nu, ești cam ca ei de mai jos. Ca și mine, chiar și.

— Presupun că da. Bărbatul s-a îndreptat spre trupul lui Gorlas Vidikas, s-a aplecat să-l rostogolească pe spate, iar maistrul a văzut cele două mânere de cuțit, cu lamele îngropate până la mâner, ieșind din pieptul lui Gorlas.

S-a hotărât să-și lingă din nou buzele și, într-un fel, praful a avut un gust mai dulce. — Știi ceva despre dreptul proprietății, vreo șansă?

— Îmi pare rău, ce?

— Ca, dacă aș plăti un împrumut acestui om...

— Nu, nicio idee. Deși îmi imaginez că dacă stai strâns, poate aștepți să vezi dacă apare cineva vreodată să colecteze, ei bine, asta cu greu ar fi considerat ilegal. Ar fi acum?

— Nu, mi se pare suficient de potrivit, a fost de acord maistrul.

Bărbatul a scos cuțitele înapoi, a șters sângele de pe mantia pătată de rom. — A spus adevărat despre Harllo?

'Ce? Oh. El a facut. Băiatul a încercat să scape și a fost ucis.

Bărbatul a oftat, apoi s-a îndreptat. — Ah, la dracu, Murillio, mormăi el. 'Imi pare rau.'

„Stai – acest Harllo – era atât de important? Adică... și maistrul făcu un gest, pentru a cuprinde nu numai cadavrul care zăcea pe drum, ci și pe cel care fusese acolo cu o zi înainte, „toată această crimă. Cine *a fost* Harllo?

Bărbatul s-a îndreptat spre calul său și s-a băgat în șa. El a adunat hăţurile. — Nu sunt sigur, spuse el după o clipă de gândire. — Cum a început, ei bine, se părea. .' a ezitat, apoi a spus: „Era un băiat pe care nimeni nu-l iubea”.

Oricât de amar și de cicatrice era, până și maistrul tresări la asta. — Majoritatea lor sunt, așa cum ajung aici. Majoritatea lor sunt.

Bărbatul îl studie din şa.

Maistrul se întrebă – nu vedea prea multe în calea triumfului sau a satisfacției în acel chip care se uita la el. De fapt, nu era sigur ce vede. Orice ar fi fost, nu se potrivea.

Strângând frâiele, străinul trase calul și porni pe drum. Întoarcerea spre oraș.

Maistrul tuși în gât, apoi făcu un pas înainte și scuipă, destul de precis, pe fața răsturnată a lui Gorlas Vidikas. Apoi s-a întors. — Vreau trei paznici și cei mai rapizi cai pe care îi avem!

L-a privit pe alergător năvălindu-se.

Din groapa de dedesubt se ridica ocazional un hohot de râs aspru. Maistrul a înțeles asta destul de bine și așa a dat din cap. — La naiba și mai jos, oricum le voi da tuturor un pahar de bere în plus.

Cutter a călărit o vreme în timp ce amurgul se preda întunericului. Calul a fost primul care a simțit o pierdere a voinței, deoarece călărețul pe spate a încetat toate eforturile de a-și ghida ritmul. Fiara a căzut de la galop la trap, apoi a mers pe jos, apoi s-a oprit și s-a oprit la marginea drumului, cu capul în jos pentru a prinde un smoc de iarbă.

Cutter se uită în jos la mâinile lui, privit cum hăţurile se eliberează. Și apoi a început să plângă. Pentru Murillio, pentru un băiat pe care nu-l întâlnise niciodată. Dar, mai ales, plângea pentru el însuși.

Vino la mine, iubirea mea. Vino la mine acum.

La scurt timp mai târziu, trei mesageri au trecut cu tuns pe lângă el - nu i-au dat deloc atenție. Tamburul copitelor de cai se estompează încet, iar norii de praf lăsați

în urma lor atârnau suspendați, luminați doar de lumina stelelor.

Venaz eroul, Venaz care a urmat ordinele, iar dacă acestea însemnau ceva rău, chiar criminal, atunci așa ar fi fost. Fără întrebări, fără scrupule. Se întorsese în vârf cu un triumf sumbru. O altă evadare zădărnicită, mesajul transmis cu dulceață. Chiar și așa, îi plăcea să fie minuțios. De fapt, ar fi vrut să se asigure.

Așa că, în conformitate cu noile sale privilegii de șef al alunițelor, când a luat o frânghie de cățărat cu noduri și a pornit înapoi în tuneluri, nu a fost timid. Putea să facă ce-i place acum, nu-i așa? Și când s-a întors, cu orice dovezi pe care le-ar putea găsi despre moartea lui Bainisk și Harllo, atunci Gorlas Vidikas va vedea cât de valoros era, iar Venaz își va găsi o nouă viață.

Munca bună a dus la recompense bune. Un adevăr destul de simplu.

Orice inundație umpluse o parte a pasajului adânc din Settle se scursese în mare parte, ușurându-i drumul către crevasă. Când ajunse la el, s-a ghemuit la margine, ascultând cu atenție – pentru a se asigura că nimeni nu mai era în viață, poate că se zgâlțâia în întunericul de jos. Mulțumit, a scos frânghia lui Bainisk de pe bucățul de piatră și a înlocuit-o cu a lui, apoi a trimis restul bobinei să se prăbușească peste margine.

Venaz și-a pus felinarul la cea mai joasă poziție și a legat o jumătate de sfoară de mâner, iar celălalt capăt de o gleznă. A lăsat lanterna jos, apoi a urmat cu picioarele. A adus ambele picioare împreună, frânghia între ele și a trecut mai departe până s-au sprijinit de un nod. Acum, atâta timp cât sfoara nu a fost murdară de frânghie, ar fi bine.

Mișcându-se cu mare precauție, și-a început coborârea.

Corpuri sparte, sângerând undeva mai jos, ucise de pietre – nu de Venaz, din moment ce nici măcar nu tăiase frânghia. Bainisk făcuse asta, prostul. Totuși, Venaz ar putea să-și ia creditul - nimic rău în asta.

Chiar și cu nodurile, mersul încet îi făcea să-l dureze brațele și umerii. Chiar nu trebuia să facă asta. Dar poate că ar fi singura faptă care a făcut toată diferența în ochii lui Gorlas Vidikas. Nobilii căutau anumite lucruri, lucruri misterioase. S-au născut cu abilități și talente. Trebuia să-i arate omului cât de mult putea propriile sale talente și toate astea.

Lanterna se auzi sub el și se uită în jos pentru a vedea roșea slabă a luminii plictisitoare jucându-se peste pietrele uscate și zimțate. Câteva clipe mai târziu stătea în picioare, oarecum neliniştit în timp ce stâncile se mişcau sub el. A dezlegat felinarul și a pus deoparte sfoara, apoi a răsucit fitilul cu câteva crestături. Cercul de lumină s-a lărgit.

Văzu picioarele lui Bainisk, tălpile uzate ale mocasinilor, tibia împrăștiată cu negru, ambele rupte și arătând capetele despicate ale oaselor. Dar nu curgea sânge. Bainisk era mort ca morții vin.

Se apropie și se uită în jos la fața zdrobită, ușor surprins de felul în care părea fixată într-un zâmbet.

Venaz se ghemui. Avea să strângă geanta lui Bainisk, unde își păstra toate obiectele de valoare — micul cuțit cu mâner de fildeș pe care Venaz îl râvni atât de mult; jumătate de duzină de cupru câștigați ca recompense pentru sarcini speciale; singura monedă de argint pe care Bainisk o prețuise cel mai mult, deoarece arăta pe o față un orizontul unui oraș sub un curcubeu sau un fel de lună uriașă care umplea cerul - o monedă, spusese cineva, de la Daru shy;jhistan, dar cu mult timp în urmă, pe vremea Tiranilor. Comori aparținând acum lui Venaz.

Dar nu a putut găsi punga. A răsturnat cadavrul, a scanat pietrele mânjite de sânge de dedesubt și din toate părțile. Fără husă. Nici măcar fragmente de sfoară.

Probabil că i-a dat-o lui Harllo. Sau poate că o pierduse undeva în sus pe pasaj – dacă Venaz nu l-ar fi găsit aici jos, ar putea căuta cu atenție pe drumul înapoi sus.

Acum, e timpul să-l găsesc pe celălalt băiat, pe cel pe care îl urase aproape din prima. Al shy;ways s-a comportat ca și cum ar fi mai inteligent decât toți ceilalți. Era acea privire din ochii lui, de parcă știa că este mai bun, cu atât mai bine încât era ușor să fii drăguț cu toți oamenii mai proști. Ușor să zâmbești și să spui lucruri frumoase. Ușor să fii de ajutor și generos.

Venaz rătăci afară din trupul lui Bainisk. Ceva lipsea și nu doar corpul lui Harllo. Și apoi, după o clipă, și-a dat seama ce era. Restul frânghiei blestemate, care ar fi trebuit să cadă aproape de baza stâncii, aproape de Bainisk. Frânghia blestemata dispăruse - *și Harllo la fel.*

Își croi drum de-a lungul crevasei și după vreo douăzeci de pași a ajuns la marginea podelei, despre care a descoperit că nu era deloc o podea, ci un dop, un pod de piatră căzută. Crevasa a coborât la o adâncime necunoscută, iar aerul care se ridica de jos era fierbinte și

uscat. Speriat de conștientizarea că stătea pe ceva care se putea prăbuși și cădea în orice moment, Venaz se grăbi înapoi în direcția cealaltă.

Harllo a fost probabil rănită grav. Trebuie să fi fost. Dacă nu. . poate că fusese deja jos, în picioare, ținând blestemata de frânghie, așteptând doar ca Bainisk să i se alăture. Venaz își găsi brusc gura uscată. Fusese neglijent. Asta nu ar merge bine, nu-i așa? Acest lucru s-ar putea rezolva bine doar dacă ar fi urmărit și l-ar fi terminat. Gândul a trimis un tremur rece prin el - nu ucisese niciodată pe cineva înainte. Ar putea chiar să o facă? Ar trebui să facă totul bine.

Priza se înclina ușor în sus pe cealaltă parte a corpului lui Bainisk și fiecare bucățică de piatră era mai mare, spațiile dintre ele șuierând cu vânturile de jos. Sunete înspăimântătoare de zgomot îi însoțeau fiecare pas tandru.

Cincisprezece pași mai departe, o altă cădere bruscă. Derutat, Venaz își croi drum de-a lungul marginii. Ajunse la peretele din față – cealaltă parte a crevasei – și ținu felinarul sus. În lumină, văzu o fisură unghiulară, două rafturi de piatră de bază unde o parte se deplasase mai repede și mai departe decât cealaltă – a putut chiar să vadă unde se continuau cusăturile rupte între rafturi. Picătura fusese cam la înălțimea unui corp, iar fisura – abia de un antebraț lat – s-a înclinat brusc într-un fel de jgheab.

Bainisk nu s-ar fi strecurat niciodată în acea crăpătură. Dar Harllo a putut, și a făcut - era singura cale de deconectare.

Venaz a legat din nou felinarul și apoi s-a forțat să intre în fisură. O potrivire strânsă. Putea doar să tragă jumătate de aer înainte ca cușca coastelor lui să se întâlnească cu piatra solidă și neclintită. scâncind, se împinse mai adânc, dar nu atât de adânc încât să se blocheze – nu, pentru a urca avea nevoie de cel puțin un braț liber. Făcându-și un picior în lateral și zvârcolindu-se cu trunchiul, sa mutat într-o poziție în care să se poată ridica în trepte. Simțul uscat și copt al pietrei a început ca o mântuire. Dacă ar fi fost ud, pur și simplu ar fi alunecat înapoi în jos iar și iar. Cu toate acestea, înainte de a reuși să reușească două înălțimi de bărbat, era alunecos de transpirație și găsi dâre similare deasupra lui, atestând propriile lupte ale lui Harllo. Și a descoperit că singurul mod în care putea să se mențină pe loc între cârligele înainte era să respire cea mai adâncă pe care o putea reuși, transformându-și propriul

piept într-o pană, un dop. Țesătura aspră și uzată a tunicii îi freca pielea crudă.

Cât timp a trecut? Cât durează acest pasaj pe verticală? Venaz și-a pierdut simțul acestor detalii. Era în întuneric, o lume de ziduri de piatră, rafale uscate de aer de-a lungul unui flanc, un braț drept care țipa de oboseală. A sângerat. A tras sudoare. Era o masă de zgârieturi și răni. Dar apoi fisura s-a lărgit în fracturi în trepte, fiecare oferind o margine binecuvântată pe care să-și sprijine în sfârșit mușchii tremurați. Lărgindu-se, devenind un tobogan manevrabil. Putea să tragă adânc aer în piept, iar durerea scârțâitoare a coastelor lui dispăru încet. A continuat și în scurt timp a ajuns la o nouă fractură de stres, aceasta tăind direct roca de bază, perpendicular pe jgheab.

Venaz ezită, apoi se strădui să vadă cât de departe mergea - și aproape instantaneu simți mirosul de humus, slab și învechit, iar puțin mai departe ajunse la o adâncime aproape orizontală, unde se așezase detritus de pădure. În spatele acelui miros amețitor mai era ceva – acru, proaspăt. A luminat felinarul și a întins-o înaintea lui. De-a lungul pasajului se înălța o pantă abruptă de sâmburi și chiar în timp ce-l cerceta, se auzi un zgomot de pietre care săriră în mijlocul frunzelor uscate și mușchiului mort.

Se grăbi la baza toboganului și privi în sus.

Și l-a văzut pe Harllo – la nu mai mult de douăzeci de înălțimi de oameni deasupra lui, aplatizat pe groapă, trăgându-se în sus cu mișcări slabe.

Da, mirosise pe băiat.

Venaz a zâmbit, apoi a închis rapid lanterna. Dacă Harllo ar afla că este încă urmărit, ar putea încerca să dea jos o alunecare mortală de moloz - desigur, dacă ar face asta, l-ar doborî cu el. Harllo nu era proastă. Orice mișcare greșită pe acest slide și amândoi ar muri. Adevăratul risc a fost când a ajuns chiar în vârf, trăgând clar. Atunci ar putea fi probleme reale pentru Venaz.

Și miroși acel curent de aer în jos - era aer proaspăt și curat. Miroase a stuf și noroi. Malul lacului.

Venaz s-a gândit la lucruri și s-a mai gândit. Și apoi am stabilit un plan. Una disperată, riscantă. Dar, de fapt, nu avea de ales. Indiferent de ce, Harllo l-ar auzi în această urcare. Bine, atunci, lasă-l.

Râse, un hohot de râs gutural, despre care știa că va urca pe pietre ca o sută de șerpi, încolăcindu-se cu otravă de gheață în jurul inimii lui Harllo. A râs, apoi a cântat: „ *Harllo! Te-am găsit uu!* '

Și a auzit un strigăt de răspuns. Un țipăit ca un cățel schilod sub picioare, un scâncet de groază sumbră. Și toate acestea au fost bune.

Panica era ceea ce el dorea. Nu genul care l-ar face pe băiat să zboare în mod sălbatic – din moment ce asta l-ar putea trimite înapoi în jos – ci genul care, odată ce ar ajunge pe vârf, l-ar trimite să zboare în noapte, să alerge și să fugă.

Venaz a abandonat felinarul și a început să urce.

Goana a fost chinuitoare. Ca doi viermi, ei au șerpuit pe plăcile prăfuite de șist. Zborul disperat și urmărirea erau ambele prinse în bătăile bâlbâite ale inimii, în gâfâiturile tremurătoare ale plămânilor nevoiași. Toți prinși înăuntru, pentru că membrele lor se puteau mișca, dar încet, blocați într-o neliniște chinuitoare. Diapozitivele minute i-au înghețat pe amândoi, schimburile grele îi făceau să desfășoare brațele și picioarele larg, respirația ținută, ochii închiși.

Venaz ar trebui să-l omoare. Pentru toate acestea, Harllo ar muri. Nu mai avea altă opțiune acum, iar lui Venaz i-a fost deodată ușor să se gândească să-i sufoce viața băiatului. Mâinile îi înconjoară gâtul puiului lui Harllo, fața de deasupra lor devenind albastră, apoi gri. Limbă proeminentă, ochi bombați - da, nu ar fi deloc greu.

Brusc zbârcire deasupra, o zbârcire de pietre, apoi Venaz și-a dat seama că era singur pe tobogan. Harllo ajunsese la suprafață și, mulțumesc zeilor, *fugea.*

Singura ta greșeală, Harllo, și acum te voi avea. Gâtul tău în mâinile mele.

Te am.

Șoapta blândă a sosirilor se trezește din nou, chiar dacă figurile pleacă. Din locuri de ascunzătoare, din refugii, din cuiburi mizerabile. În șuvoaiele întunericului, forme întunecate alunecă nevăzute.

Thordy a privit cum ucigașul care era soțul ei ieșea din cușca de minciuni pe care ei o numeau, cu o ironie ciudată, casa lor. Pe măsură ce pașii lui tăietori dispărură, ea ieși în grădina ei, să stea la marginea cercului de pavaj. Privea spre cer, dar încă nu era lună, nici o pată strălucitoare care să înălbească strălucirea albastră a luminii de gaz a orașului.

O voce murmură în capul ei, o voce grea, ponderată. Și ceea ce i-a spus i-a făcut inima să încetinească ciocănirea

sălbatică, a adus pace în gândurile ei. Chiar dacă vorbea, pe un ton măsurat, despre o moștenire teribilă a morții.

A tras singurul cuțit decent de bucătărie pe care-l posedau și a ținut lama rece la o încheietură. În această poziție ciudată și de rău augur, ea a așteptat.

În oraș, în acel moment, Gaz a mers pe o alee. Dorind să găsesc pe cineva. Oricine. A ucide, a lovi într-o ruină, zdrobind oase, spart ochii, sfâșiind buzele slăbite peste cioturile ascuțite ale dinților rupți. Anticiparea a fost un joc atât de delicios, nu-i așa?

Într-o altă casă, această parte reședință, parțial studio, Tiserra și-a uscat mâinile proaspăt spălate. Fiecare simț din ea s-a simțit brusc crud, ca și cum ar fi fost răzuit cu sticlă zdrobită. Ea a ezitat, ascultând, nu auzind decât propria ei respirație, acest burduf firav al vieții care acum părea atât de înfricoșător de vulnerabil. Ceva începuse. Era, și-a dat seama, îngrozită.

Tiserra s-a grăbit într-un anumit loc din casă. A început o căutare frenetică. A găsit depozitul ascuns în care soțul ei își depozitase darurile prețioase de la Blue Moranth.

Gol.

Da, își spuse ea, soțul ei nu era un prost. Era un supraviețuitor - era cel mai mare talent al lui. Greu de câștigat la asta – nicăieri aproape de acea arena perfidă în care Oponn a jucat împingere și tragere. A luat ceea ce avea nevoie. A făcut ce a putut,

Ea stătea în picioare, simțindu-se neputincioasă. Acest sentiment special nu era plăcut, deloc plăcut. Promitea că noaptea următoare se va întinde în eternitate.

Blend coborî la etajul principal, unde făcu o pauză. Bardul stătea pe marginea scenei, acordându-și lira. Duiker stătea la masa lui obișnuită, încruntându-se la un vas de bere pe care avea mâinile înfășurate, de parcă ar fi înghesuit o soartă dură și neînduplecată.

Antsy — Antsy era în închisoare. Scillara rătăcise cu câteva clopote mai devreme și nu se întorsese. Barathol își petrecea ultima noapte în propria lui celulă – avea să fie într-o căruță care se îndrepta spre niște fierărie în zorii zilei.

Picker stătea întins pe un pătuț la etaj, cu ochii închiși, respirația superficială și slabă. Ea era, de fapt, plecată. Probabil să nu se mai întoarcă niciodată.

Blend își trase mantia. Nici unul dintre bărbați nu i-a acordat nicio atenție.

Ea a părăsit barul.

De când femeia destul de înfricoșătoare plecase mai devreme – cât timp, zile, săptămâni, ani, Chaur habar n-avea – stătuse singur, ținând în mână lancea transpirată pe care un mort care purta o mască i-o dăduse cândva lui C'ur și legănându-se înapoi și mai departe. Apoi, dintr-o dată, a vrut să plece. De ce? Pentru că pescărușii de afară nu s-au oprit niciodată din vorbit, iar barca scârțâia ca un șobolan în pumn, iar toată apa plesnită l-a făcut să aibă nevoie să facă pipi.

În plus, trebuia să-l găsească pe Baral. Singura față care a fost întotdeauna amabilă, făcându-l ușor de amintit. Fața care a aparținut lui Da și Ma amândoi, o singură față, pentru a fi mai ușor de amintit. Fără Baral, lumea s-a răcit. Și rău, și nimic nu se simțea solid, și încercarea de a rămâne împreună când totul nu era a fost atât de greu.

Așa că a scăpat lancea, s-a ridicat și a pornit.

Să-l găsesc pe Baral. Și da, știa unde să-l găsească. Cum știa că nimeni nu poate spune. Cum gândea el, nimeni nu-și putea imagina. Cât de profundă și vastă dragostea lui, nimeni nu putea concepe.

Spite stătea peste drum de moșia infernală care era reședința temporară a surorii ei infernale și și-a contemplat următoarea mișcare, fiecare considerație timidă fiind însoțită de o bătaie gânditoare a unui deget pe buzele ei pline și vopsite dulce.

Dintr-o dată acel degetul care batea a înghețat la mijloc, iar ea și-a înclinat încet capul. — Oh, murmură ea. Și din nou, „Oh".

Vântul urla în depărtare.

Dar, desigur, nu era vânt, nu-i așa?

'Oh.'

Și cum ar schimba asta lucrurile?

Un paznic, ignorând încă o dată durerea surdă din piept și ocazional înjunghiere de durere care îi trăgea pe brațul stâng, a ieșit din anexa de gardă pentru a-și începe tururile, îndreptându-se spre Districtul Lakefront și zidul care îl despărțea de Districtul Daru — crimele nocturne începuseră să se adună de fiecare parte a zidului respectiv.

Poate că de data aceasta va fi norocos și va vedea ceva – pe cineva – și totul va cădea la locul lor. Poate.

El făcuse o rechiziție pentru un mag, un nigromant, de fapt, dar, din păcate, roțile birocrației stătuseră fără tragere de inimă în astfel de chestiuni. Probabil că ar fi nevoie de uciderea cuiva important înainte ca lucrurile să se poată pune în mișcare. Chiar abia aștepta asta. Găsirea acestui criminal devenise o cruciadă personală.

Noaptea a fost ciudat de liniștită, având în vedere că a marcat punctul culminant al Sărbătorii Gedderone. Majoritatea oamenilor se aflau încă în taverne și baruri, își spuse el, chiar dacă lupta împotriva unei neliniști supranaturale și chiar dacă observa expresiile încordate ale acelor oameni pe lângă care trecea și felul în care păreau să treacă pe lângă ei. Unde a fost desfătarea? Dansul delirant? *Încă devreme,* își spuse el. Dar acele două cuvinte și totul în spatele lor se simțeau ciudat de plat.

Auzea o furtună îndepărtată pe câmpiile de la sud de oraș. Un tunet constant, un vânt răsunător și își spuse că simțea apropierea acelei furtuni. Nimic mai mult, doar obișnuitul *zgomot* în aer care a precedat astfel de evenimente.

Se grăbi mai departe, făcând o strâmbă la durerea din piept, încă simțind pe buze sărutul de despărțire al soției sale, îmbrățișările neglijente ale copiilor lui în jurul taliei.

Era un om care nu-și va cere niciodată simpatie. Era un om care căuta doar să facă ceea ce era corect. Asemenea oameni apar în lume, în fiecare lume, din când în când, ca un singur refren al vreunui cântec binecuvântat, un fragment prins din pintenul unei cacofonii altfel furioase.

Imaginează-ți o lume fără astfel de suflete.

Da, ar fi trebuit să fie mai greu de făcut.

După un timp destul de îndelungat de atenție mut, fixat pe o criptă sigilată, patru îndoliați și-au început călătoria de întoarcere la hanul Phoenix, unde Meese avea să facă o descoperire sumbră - deși una care, retrospectiv, nu a șocat-o la fel de mult ca ar putea avea.

Cu toate acestea, înainte de a parcurge cinci sute de pași, Rallick Nom se opri brusc, timid. — Trebuie să vă părăsesc acum, le spuse celorlalţi.

— Kruppe înțelege.

Iar asasinul îşi îngustă privirea asupra bărbatului scund, cu chip solemn.

— Unde va ajunge, Kruppe, a întrebat Rallick?

„Viitorul, prietene, este mereu întors, chiar și atunci când este în fața noastră”.

La acest truism bizar, puțin probabil, Coll mormăi: „Zei de jos, Kruppe...”

Dar Rallick își terminase deja propria întoarcere și mergea spre timid spre gura unei alei.

— Am o senzație de rău înăuntru, spuse Meese.

Coll mormăi a doua oară, apoi spuse: „Hai să mergem. Trebuie să-mi găsesc o altă sticlă – de data aceasta cu ceva în ea care chiar face ceva.

Kruppe îi oferi un zâmbet beatific. Necinstit? *Serios acum.*

Seba Krafar, Stăpânul Breslei Asasinilor, a cercetat mica sa armată de criminali. Treizeci și unu în total. Desigur, exagerat absurd, dar chiar și așa nu se simțea chiar atât de confortabil – sau la fel de încrezător – pe cât ar fi trebuit să-l facă astfel de numere. — E ridicol, mormăi el pe sub răsuflare. Și apoi făcu un gest.

Mulțimea s-a mutat în trei grupuri distincte, apoi fiecare s-a grăbit într-o direcție diferită, pentru a se apropia de țintă la ora stabilită.

Vin dimineața, va fi un loc proaspăt eliberat în Consiliu. Ud de sânge, adevărat, dar cu greu ar fi prima dată pentru asta, nu-i așa?

Shardan Lim a văzut în fața lui un viitor perfect. Dacă totul ar merge bine, ar ieși în sfârșit din umbra lui Hanut Orr. Și în propria sa umbră l-ar trage pe Gorlas Vidikas. La urma urmei, aveau să împartă o femeie și nu ar exista nici un echilibru timid în situația aceea, deoarece Gorlas era aproape inutil când era vorba de a-l satisface pe Challice. Așa că Gorlas avea să descopere că fericirea soției sale depindea nu de el, ci de celălalt bărbat care îi împărtășește plăcerea – Shardan Lim – și când va veni primul copil, ar exista vreo îndoială cu privire la descendența lui? Un moștenitor al unei linii de sânge dovedibile, uzurparea perfectă a Casei Vidikas.

Plecase singur în noaptea asta, făcându-și drum obișnuit către moșia Vidikas, iar acum stătea vizavi de poarta din față, studiind clădirea modestă, dar bine construită. Erau indicii de Gadrobi în stil, a văzut el. Turnul de colț pătrat care era de fapt mai înalt decât părea, cu camerele abandonate prafului și păianjenilor - edificii practic identice mai puteau fi găsite ici și colo în districtul

Gadrobi și pe dealurile din estul orașului. Vița acoperă trei din cei patru pereți, ajungând în sus din grădină. Dacă turnul ar fi fost un copac, ar fi mort, de secole. Scobit de putregai, primul vânt puternic ar fi făcut-o să se zvârnească. Această respingere deliberată nu a fost întâmplătoare. Sângele Gadrobi printre nobili era o jenă. Așa fusese întotdeauna și așa va fi mereu.

Când Shardan a deținut această proprietate, o va vedea dărâmată. Sângele lui era pur Daru. La fel ca al lui Challice.

A auzit cai apropiindu-se la un galop periculos de rapid, sus din orașul de jos, și câteva clipe mai târziu apărură trei călăreți, frânându-se brusc înaintea porții moșiei.

Încruntat, Shardan Lim a ieşit şi s-a apropiat rapid.

Gărzi privați de un fel, părând momentan confuzi în timp ce descălecau. Caii lor erau spumați, cu capetele scufundate în timp ce pufneau flegmă.

— Voi trei, a strigat Shardan și s-au întors. „Sunt consilierul Shardan Lim și sunt pe cale să vizitez moșia Vidikas. Dacă ai un mesaj pentru Lady Challice, permite-mi să-l transmit. Pe măsură ce se apropia, le-a oferit celor trei bărbați un zâmbet timid; „Este o femeie delicată – nu ar fi bine ca trei bărbați transpirați să coboare asupra ei. Sunt sigur că înțelegi...

— Iartă-mă, domnule consilier, spuse unul dintre bărbați, dar vestea pe care o dăm sunt proaste.

'Oh? Vino acum, nu mai ezita.'

— Gorlas Vidikas a murit, domnule. A fost ucis într-un duel mai devreme astăzi. Am fost timid, instruiți să călărim mai întâi la văduva lui și, de aici, la Eldra Iron Mangery. Înseamnă că trebuie să ne întoarcem imediat pe drumul în care am venit, dar maistrul a insistat. Ca o curtoazie. Ca lucrul potrivit de făcut.

Shardan Lim se uită pur și simplu la bărbat, gândurile lui năvălind.

— Nu a fost nici un duel, mârâi unul dintre ceilalți bărbați.

'Ce-i asta?' întrebă Shardan. — Tu acolo, ieşi. Ce-ai zis?'

Bărbatul s-a speriat brusc, dar s-a mutat în raza de vizibilitate a consilierului, a reușit să facă o plecăciune rapidă și apoi a spus: „A fost asasinat, domnule. Maistrul tot spunea că totul era legitim, dar noi l-am văzut, domnule, cu ochii noștri. Două cuțite...

— Două cuțite? *Două cuțite?* Esti sigur?'

— Din cauza celuilalt duel, vedeți, domnule. A fost răzbunare. A fost crimă. Consilierul timid Vidikas a ucis un alt bărbat, apoi apare și acesta. Apoi fulgeră cuțitele alea – atât de repede încât nici nu le puteai vedea, iar consilierul Vidikas se răstoarnă, mort de piatră, domnule. Piatra moartă.

— Toate acestea sună familiar, spuse Shardan Lim. — Ascultă-mă, voi trei. Unul dintre voi, mergeți la moșia Orr și informați-l pe consilierul Hanut Orr. Ceilalți doi, mergeți la Eldra, așa cum doriți. O voi informa pe Lady Challice. Apoi, voi trei, găsiți un han decent pentru noapte și spuneți proprietarului să vă trateze bine și să plătiți Casa Lim. Hai, acum.

S-au discutat cine avea să meargă unde și la ce han se vor întâlni când sarcinile vor fi terminate, apoi cei trei bărbați au plecat.

Tunete spre sud, tot mai aproape. Auzea vântul, dar acesta era încă să sosească. Shardan Lim se apropie de poartă, trase de clopoțelul împletit din nișa ei alungită. În timp ce aștepta sosirea portarului, s-a gândit cum avea să transmită această veste sumbră. Ar avea nevoie de o înfățișare gravă, ceva timid; lucru mai potrivit decât rânjetul întunecat cu care se lupta chiar și acum.

Acum era văduvă. Vulnerabil. Nu era niciun moștenitor. Verii și rudele pe jumătate s-ar putea strecura din lemn, mediocri, dar apucători de o ambiție bruscă. Proclamând ascendența în linia de sânge Vidikas și afirmându-și astfel drepturile nou concepute de a revendica administrația asupra întregii Case. Fără aliați puternici alături de ea, ar fi plecat înainte de încheierea săptămânii.

Odată ce Hanut Orr a auzit raportul și a adunat tot ce putea din detaliile particulare, mintea i s-a umplut de dorința de răzbunare - și mai mult decât puțină frică împreună cu aceasta, Shardan era sigur. Și nici nu s-ar gândi la Challice, nu la început, și la oportunitățile prezente acum. A doua zi sau două aveau să fie cruciale, iar Shardan va trebui să se miște rapid și sigur pentru a se poziționa lângă ea și nu lăsa loc lui Hanut Orr odată ce ambițiile omului se treziseră.

O fantă pentru ochi răzuită într-o parte, apoi s-a închis din nou dintr-o clipă. Poarta s-a deschis. — Casa Vidikas îl primește pe consilierul Lim, spuse portarul din plecăciune, ca și cum s-ar fi adresat cizmelor lui Shardan. — Doamna este informată cu privire la sosirea dumneavoastră. Dacă vrei să mă urmezi.

Și au intrat.

Ea ezită, îndreptându-se spre garderobă, studiind gama de posibile schimbări pe care să le folosească peste corpul ei în mare parte gol. Majoritatea erau destinate să acopere alte haine, așa cum se cuvine unei nobile modeste angajate în distracția oaspeților, dar adevărul era că nu putea fi deranjată. Fusese pe punctul de a merge la culcare, sau cel puțin ceea ce a trecut drept somn în ultima vreme, întinsă nemișcată pe patul ei.

Singură indiferent dacă soțul ei era acolo sau nu. Privind în sus în întunericul granular. Unde singurele lucruri care puteau s-o ridice în picioare erau încă o sfioasă: lasă vin, încă un vas cu pipă sau o plimbare fantomatică în grădina tăcută.

Acele plimbări păreau să implice întotdeauna căutarea a ceva, a unui lucru necunoscut, de fapt, și ea avea să-și dea curs dorinței chiar dacă știa că ceea ce căuta nu putea ține nicio grădină. Orice ar fi fost nu aparținea nopții și nici nu putea fi găsit în vârtejurile învârtite ale fumului sau în mușcătura băuturii tari de pe limba ei amorțită.

Și-a ales o rochie fluidă, diafană, lavandă și firave ca niște coroane de fum de tămâie, trăgând-o pe umărul ei dezgolit. O fărâmă largă din aceeași timiditate de partener îi servea să-l strângă strâns în jurul trunchiului ei inferior, sub sâni, ferm pe burtă și șolduri. Un singur strat subțire care îi acoperea sânii nu ascundea nimic.

Shardan Lim își arăta nerăbdarea. Grosia lui. Era și acum în sufragerie, transpirat, cu ochii dilatați de nevoi jalnice. Nu semăna deloc cu ceea ce pretindea că este, odată ce fațada desfrânării sofisticate a fost smulsă deoparte. Farmecul, clipurile viclene, minciuna suavă.

Toată lumea asta blestemata, știa ea, nu consta decât din furniruri subțiri. Iluzia frumuseții nu a supraviețuit nici măcar unei a doua priviri superficiale. Ieftin și mizerabil, acesta era adevărul lucrurilor. Putea să-l picteze tot ce-i plăcea, au rămas petele de pe cearșaf.

Desculță, a pornit să-l întâlnească. Imaginându-și șoaptele personalului, slujnicelor și servitorilor, paznicilor - niciodată în raza de acțiune a auzului ei, desigur. Asta nu ar merge. Proprietatea trebuie menținută cu orice preț. Ar aștepta ca ea să treacă, până când nu va fi văzută. Era dreptul lor, până la urmă, răsplata lor pentru o viață întreagă de servitute, pentru toată acea plecăciune și zgârietură, pentru toate gesturile menite să o convingă pe

ea și pe oameni ca ea că ea le era de fapt superioară. Sângele nobiliar, negustorii bogați, familiile celebre și toate celelalte.

Când era adevărul, norocul și nenorocirea erau singurii jucători în jocul succesului. Privilegiul nașterii, o armonie bruscă a forțelor, un echilibru brusc inexplicabil văzut mai târziu ca o serie de noroc. Oh, s-ar putea să se pavniceze - *am putea toți* - și să proclame că talentul, îndemânarea și viclenia sunt adevărații jucători. Dar Challice credea că chiar și săracii, cei săraci, cei afectați de ciumă și cei asediați ar putea avea talente și viclenie, doar pentru a-și găsi că norocul lor este inexistent, recompense adecvate pentru totdeauna dincolo de atingere.

Slujitorii s-au înclinat, iar faptul că trebuiau să facă acest lucru era dovada cât de subțire era amăgirea superiorității.

A deschis ușa și a intrat cu demnitate în sufragerie. — Consilier Lim, ați rămas singur aici? Nimeni care să-ți ofere băuturi răcoritoare? Este inacceptabil-'

— Am trimis-o departe, a întrerupt-o el, iar ea văzu că expresia lui era ciudată, timidă, afectată de ceva, dar într-un mod cât se poate de ciudat.

— Nici măcar nu ți-ai turnat vin. Permite-mi-'

— Nu, mulţumesc, Lady Challice. Deși, poate, ar trebui să vă turnez una. Da.'

Și s-a dus să aleagă un decantor și apoi un pahar. Ea a privit vinul de chihlimbar stropind în cristal, apoi curgând înainte ca el să îndrepte carafa. Se uită o clipă la pahar, apoi se îndreptă spre ea. — Lady Challice, am vești groaznice.

Atunci de ce te chinui să nu zâmbești? 'Ah. Vorbește, atunci, domnule consilier.

A făcut un pas înainte. 'Challice-'

Dintr-o dată, a simțit că ceva era profund în neregulă. Era prea încântat de vestea lui. Îi era foame să vadă efectul lui asupra ei. Nu avea niciun interes să-i folosească corpul în această noapte. Și iată că sosise îmbrăcată ca o curvă de lux. — Iartă-mă, spuse ea, făcându-se înapoi și încercând să tragă mai modest schimbarea în jurul ei.

Abia a înregistrat gestul. — Callice. Gorlas a fost ucis. Soțul tău este mort.

— Ucisă? Dar e încă în tabăra minieră. El este... și apoi ea se opri, uluită de cum neîncrederea putea deveni atât de repede certitudine.

— Asasinat, în tabără, spuse Shardan Lim. 'A fost un contract? Nu-mi pot imagina cine ar face-o. .' Și apoi și el a tăcut, iar privirea pe care o fixa acum asupra ei a fost brusc ascuțită, pătrunzătoare.

Ea nu putea face față întrebării pe care el părea gata să o pună, așa că s-a dus să ia paharul, fără să țină seama de vinul care i se revărsa peste mână, și a băut adânc.

Se mutase într-o parte și tot nu spuse nimic în timp ce o privea.

Challice se simțea amețit, dezechilibrat. Avea probleme cu gândirea. Simțiți timiditate și convingeri, care au sosit primul? Adevăruri și temeri – îi era greu să respire.

— Challice, șopti Shardan Lim, stând brusc aproape. — Au existat alte căi. Ai fi putut să vii la mine. Dacă iese acest lucru, vei spânzura - nu mă înțelegi? Îți va doborî tatăl - întreaga Casa D'Arle. Întregul Consiliu va fi zguduit până la temelii. Respirația lui Hood, Challice, dacă descoperă cineva adevărul...

Ea s-a întors spre el și vocea ei era plată când a spus: „Ce adevăr? Despre ce vorbești, domnule consilier? Soțul meu a fost ucis. Mă aștept ca dumneavoastră și Consiliul să efectuați o investigație. Asasinul trebuie găsit și pedepsit. Vă mulțumesc că v-ați asumat sarcina dificilă de a mă informa. Acum, vă rog, lăsați-mă, domnule.

O studia de parcă n-ar fi văzut-o niciodată cu adevărat înainte, apoi s-a îndepărtat și a clătinat din cap. — N-am idee, Challice. Că tu ai fost asta. .'

— Ce am fost, domnule consilier?

'S-ar putea. . ah, adică ești în dreptul tău de a revendica locul în Consiliu. Sau aranjează-l pe cineva pe care îl alegeți...

— Domnule consilier Lim, astfel de chestiuni trebuie să aştepte. Esti insensibil. Te rog, vrei să pleci acum?

— Desigur, Lady Challice.

Când el a plecat, ea rămase neclintită, cu paharul încă într-o mână, cu vinul vărsat lipicios sub degete.

O investigație oficială. Și da, ar fi minuțios. Personalul ar fi chestionat. Nereguli dezvăluite. Shardan Lim însuși. . da, i-ar fi trecut prin cap acum, în timp ce mergea pe stradă, și ar putea foarte bine să-și schimbe destinația — nu se mai întoarce la casa lui, ci la moșia Orr. Să aranjeze, cu o disperare crescândă, acoperirea propriilor urme.

Dar nimic din toate acestea nu a afectat-o. Soarta lui Shardan Lim a fost lipsită de sens.

Ea reușise. Ea reușise exact ceea ce își dorea, exact lucrul pe care îl implorase să-l facă. Pentru ea. Pentru ei. Dar nu, pentru ea.

Îi ucise soțul. Pentru că ea îi ceruse. Și acum era deloc timid; cel mai sigur că avea să se agațe pentru asta. Shardan avea să vorbească, arătând cu degetul astfel încât toate privirile să se îndepărteze de el, iar acuzația lui avea să fie tot foc, sclipind cu detalii mortale. Și cât despre ea, de ce, ar fi pictată ca o tânără proastă. Jucându-se cu născuți, dar uimitor de ignoranți despre cât de vicioase ar putea fi astfel de creaturi, când ceva sau cineva le stătea în cale. Când era implicată iubirea obsesivă, mai ales. O, ea se jucase, dar acel tânăr bătăuș nenorocit văzuse altfel. Și acum va trebui să trăiască cu faptul că jocul ei inactiv a dus la uciderea soțului ei. Copil sarac.

Tatăl ei avea să sosească, pentru că era genul de tată care să facă exact asta. El ar ridica ziduri impenetrabile în jurul ei și ar apăra personal fiecare portic, fiecare bastion. Îndreptați cuțitul insinuării către ea și el i-ar păși în cale. El ar riposta, feroce, iar scepticii vicleni ar învăța repede să-și țină gura, dacă și-ar pune preț pe cap.

Ea ar fi ochiul furtunii și nu va simți nici măcar o picătură de ploaie, nici un oftat de vânt.

Challice a pus paharul jos. Ea a ieșit pe coridor și s-a întors fără grabă în dormitorul ei, unde a adunat globul de sticlă cu luna întemnițată. Și apoi a plecat încă o dată, de data aceasta către turnul pătrat, cu camerele sale aglomerate cu mobilier antic Gadrobi putrezind încet în praf, cu curenții de mucegai alunecând în sus și în jos pe scări.

L-am ucis. L-am ucis.

L-am ucis

Hanut Orr și-a ajustat cureaua cu sabie și și-a verificat din nou spada. Ajunsese aproape să-l bată pe nefericitul gardian al minei pentru a culege până la urmă până la ultimul detaliu al evenimentelor din jurul asasinarii lui Gorlas Vidikas, iar acum credea că avea o idee bună despre povestea înspăimântătoare din spatele ei. Ecourile aveau un gust acru, personal. Odată ce a aflat unde fusese livrat cadavrul primului bărbat, a știut unde îl va duce această noapte.

Și-a adunat cei mai capabili patru gardieni și au pornit în oraș.

Două cuțite la piept. Da, trecutul nu a dispărut niciodată, nu-i așa? Ei bine, în cele din urmă, ar fi capabil să-și dea răzbunarea mult întârziată. Și când ar fi terminat acolo, l-ar găsi pe singurul om care era în centrul tuturor acestor lucruri. Consilierul Coll nu avea să vadă zorii.

Și-a trimis doi dintre oamenii săi la moșia lui Coll. *Ceas. Apare orice străin, nu ajung la poarta blestemata. Suntem în război în seara asta. Fii gata să ucizi, am înțeles?*

Bineînțeles că era. Acești oameni duri nu erau proști.

El cunoștea blestemata aia de gloată din hanul Phoenix. Îi cunoștea pe toți prietenii decrepiți ai lui Coll și intenționa să-i omoare pe toți.

În jos din districtul Estates și în districtul Daru. Nu departe.

La două străzi de Phoenix Inn și-a oprit cei doi oameni rămași. — Vei avea grijă de intrarea din față, Havet. Kust, vreau să intri și să faci un spectacol - nu va trebui să fie mult, te vor mirosi destul de repede. Am aleea, pentru când cineva năvăleste. Amândoi, fiți cu ochii pe un bărbat scund și gras într-o vestă roșie. Dacă ai o șansă, Havet, dă-l jos — nu ar trebui să fie greu. Există două femei cu aspect dur care conduc locul - sunt și ele ținte corecte dacă se îndreaptă afară. Nu sunt sigur cine se va mai afla în acel cuib murdar – vom afla destul de curând. Acum, du-te.

Au mers într-un singur sens. S-a dus altul.

Torvald Nom mormăi și icni în timp ce se trăgea pe acoperișul proprietății. Să stea la biroul lui îl înnebunea. Trebuia să fie afară, să se plimbe, ținând un ochi pe toate. Pe *tot.* A fost o noapte groaznică și încă nu se întâmplase nimic. Îi era dor de soția lui. Și-ar fi dorit să se întoarcă acasă și, odată cu furtuna care se apropie, va fi udat în momentul în care se va împiedica în acea locuință binecuvântată și caldă. Presupunând că a reușit vreodată.

Și-a croit drum de-a lungul marginii, astfel încât să poată vedea în jos, în curtea curții. Și iată, Madrun și Ușa Lazan, aruncând cu degetele în peretele din stânga porții principale. A auzit ușa casei deschizându-se chiar sub el și a văzut covorul de lumină desfășându-se pe trepte și pavaj, iar silueta bărbatului care stătea în prag a fost instantaneu de recunoscut. Studlock, Studious Lock. Nu mă mișc deloc, doar mă uit, dar urmăresc ce?

Knuckles bâlbâi, sări pe piatră, apoi s-au așezat, iar cei doi paznici compusi s-au aplecat deasupra lor pentru a studia ghipsul.

Asta se uită el. Se uită la aruncări.

Iar Torvald Nom i-a văzut pe amândoi bărbați îndreptându-se încet și întorcându-se ca unul pentru a-l înfrunta pe bărbatul care stătea în prag.

Cine trebuie să fi pășit înapoi înăuntru, închizând ușor ușa.

Oh, la naiba.

Se auzi o încăierare undeva în spatele lui și Torvald Nom se întoarse. Era prea al naibii de întuneric – unde era luna? Ascunzându-se undeva în spatele norilor de furtună, desigur, și ridică privirea. Și am văzut o serie de stele strălucitoare. *Ce nori? Nu sunt nori. Și dacă asta e un tunet, atunci unde este fulgerul? Și dacă acesta este urletul vântului, de ce este totul perfect nemișcat?* Acum nu era sigur dacă auzise ceva – nimic nu era vizibil pe acoperiș și nici nu erau locuri reale de ascuns. Era singur aici sus.

Ca un paratrăsnet.

A încercat câteva respirații adânci pentru a-și încetini bătăile frenetice ale inimii. Cel puțin, se prefirase. Toate instinctele lui zbârnind ca niște fire întinse, făcuse tot ce putea.

Și nu este suficient. Doamne mai jos, nu e de ajuns!

Scorch părea uluit, dar apoi arăta mereu uluit.

— Relaxează-te, şuieră Leff, mă conduci spre distragere.

— Hei, ai auzit ceva?

'Nu.'

'Exact.'

'Ce vrea sa insemne asta? Nu auzim nimic. Bun. Asta înseamnă că nu e nimic de auzit.

'S-au oprit.'

— Cine s-a oprit?

— Ei, cei de cealaltă parte a porţii, nu? S-au oprit.'

— Ei bine, mulțumesc Hood, spuse Leff. — Degetele alea mă înnebuneau. În fiecare noapte blestemată, și mai departe și mai departe. Click clack click clack, zei de mai jos. Nu am știut niciodată că Seguleh sunt asemenea jucători de noroc - este o boală, știi, o dependență. Nu e de mirare că și-au pierdut măștile - probabil într-un pariu. Imaginează-te. „Ug, am nuffin, dar masca asta și cizma norocului să se schimbe, „am fost, nu? Deci, sunt în... uite, e o mască bună! Ug.”

— Ar fi fost o greșeală, spuse Scorch, dând din cap. „Dacă nu vrei ca nimeni să știe că blufezi, ce modalitate

mai bună decât să porți o mască? Deci, i-au pierdut și de atunci a fost în jos. Da, are sens, dar m-a pus pe gânduri, Leff.

''Despre ce?'

— Ei bine, Seguleh. Hei, poate că *toți* blufează!

Leff dădu înapoi. Asta era mai bine. Distrage atenția idiotului agitat. În regulă, poate că lucrurile nu s-au simțit deloc în regulă. Poate că în aer era o duhoare care nu avea nimic de-a face cu mirosul și poate că transpirația i se prelingea pe sub armură și ținea mâna aproape de sabia de la centură și privea cu privirea arbaleta rezemată de poartă. A fost armat? A fost armat.

Click clack click clack. Haideți, băieți, începeți-le din nou, înainte de a începe să mă faceți *nervos.*

Cutter opri calul și se așeză, aplecat în față pe șa, studiind nava ancorată lângă doc. Nu se arăta nicio lumină. Oare Spite se culcase atât de devreme? Asta părea puțin probabil. El a ezitat. Nici măcar nu era sigur de ce venise aici. Credea că o va găsi pe Scillara?

Asta era posibil, dar dacă era așa, era o dorință grotească, dezvăluind o latură urâtă a firii sale pe care nu voia să o examineze pentru foarte mult timp, dacă chiar deloc. El o abandonase destul de mult. Era o străină pentru Darujhistan - ar fi trebuit să se descurce mai bine. Ar fi trebuit să fie un prieten.

Câte vieți mai putea strica? Dacă a existat dreptatea, era într-adevăr potrivit să se ruineze și pe sine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, de fapt. Mâhnirea și autocompătimirea păreau doar variații slabe ale aceleiași băuturi amețitoare care era îngăduință de sine – chiar a vrut să o înece pe Scillara în lacrimile lui patetice?

Nu, Spite ar fi mai bine – el ar scoate trei cuvinte și ea ar începe să-l plesnească fără sens. *Treci peste asta, Cutter. Oamenii mor. Nu a fost corect, așa că ai pus-o corect. Și acum te simți ca limba lui Hood după o noapte de măcel. Traieste cu asta. Așa că șterge-ți nasul și pleacă acolo. Fă ceva, fii cineva și rămâi cu el.*

Da, de asta avea nevoie acum. O considerație rece, convingătoare, o absență înțeleaptă a răbdării. De fapt, nici nu ar fi trebuit să spună nimic. Doar să o văd ar fi bine.

Se coborî de pe şa şi legă hăţurile de un bolard, apoi traversă pasarela spre punte. Pe catargul principal fuseseră lipite diverse anunţuri de port. Taxele de acostare și amenințările cu sechestrarea iminentă. Cutter a reușit să

zâmbească, imaginându-și o scenă de confruntare în viitorul apropiat. Încântător de martor, chiar dacă oarecum alarmant, cu condiția să rămână neimplicat.

Și-a făcut drum mai jos. „În ciuda? Tu aici?'

Niciun raspuns. Spiritele se scufundă încă o dată, încercă ușa de la cabina principală și o găsi descuiată. Acum, asta a fost ciudat. Străgând un cuțit, intră înăuntru și așteptă ca ochii să se adapteze la întuneric. Nimic nu părea neplăcut, nici semne de dezordine – așa că nu existase niciun hoț rătăcitor, ceea ce era o ușurare. În timp ce păși spre timid, spre felinarul atârnat de un cârlig, piciorul lui a lovit ceva care a derapat o fracțiune.

Cutter se uită în jos.

Lancea lui – cea pe care i-o dăduse călărețul mort Seguleh, în acel fortăreț afectat de ciumă din șapte orașe. Și-a amintit că l-a văzut mai târziu, legat de spatele unui pachet plutitor, în mijlocul epavei din valuri. Și-a amintit de recuperarea întâmplătoare a lui Spite. De atunci, ascunsese arma sub patul lui. Deci, ce căuta aici?

Și apoi a observat mărgelele a ceea ce părea ca transpirația sclipind pe lama de fier.

Cutter se întinse în jos.

Învelișul de cupru al arborelui era cald, aproape fierbinte. Ridicând lancea, îşi dădu seama, cu o tresărire, că arma *tremura.* — Beru fend, şuieră el timid, ce se întâmplă aici?

Câteva clipe mai târziu, era din nou pe punte, privindu-și calul în timp ce fiara trăgea de frâiele, copitele ștampinând scândurile groase smodate ale docului. Urechile îi erau plate și părea la câteva momente de la ruperea bolardului - deși, desigur, era imposibil. Cutter se uită în jos și constată că încă purta lancea. S-a mirat de asta, dar nu pentru mult timp, când a auzit un cor asurzitor de urlete rostogolindu-se prin oraș. De-a lungul țărmului, păsările cuibărătoare au explodat în sus, într-o strigăte de panică, zburând cu aripi în noapte.

Cutter rămase înghețat pe loc. *Câinii.*

Ei sunt aici.

Grisp Falaunt fusese cândva un om cu ambiții vaste. Stăpân al celei mai mari proprietari de pământ de pe continent, un patriarh al livezilor, pășunilor, livezilor și câmpurilor de porumb care se întind până la orizont. De ce, Câmpia Locuinței nu era timidă; a afirmat, nu-i așa? Și așa

putea să o pretindă, fără opoziție, fără obstacole de interdicții.

Patruzeci și unu de ani mai târziu, într-o dimineață, s-a trezit uluit de o revelație. Câmpia Locuinței a fost nerevendicată pentru că a fost. . inutil. Lipsit de viață. Fără sens. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții încercând să cucerească ceva care nu numai că era de neînvins, dar și capabil să-și folosească însăși indiferența pentru a anihila fiecare concurent.

Își pierduse prima soție. Copiii lui îi ascultaseră promisiunile de glorios în moștenire timidă și apoi plecaseră pur și simplu, fiecare neimprimat în final. Își pierduse a doua soție. Pierduse trei parteneri și șapte investitori. Își pierduse capitalul, garanția și cămașa de pe spate – această ultimă nedemnitate prin curtoazie a unui cioar care atârnase în jurul firului de haine într-un mod cât se poate de suspect.

Vine o vreme când un om trebuie să-și trunchieze ambițiile, să le reducă direct, nu la ceea ce era posibil, ci la ceea ce era gestionabil. Și, pe măsură ce omul creștea și se uza, gestionabil a devenit o noțiune care se estompează cu minim, cum ar fi cum ar putea un om să existe cu minimum de efort? Cât de puțin a fost suficient de bun?

Acum locuia într-o colibă chiar la marginea Câmpiei Locuințe, oferind o priveliște timidă spre sudul pustiilor, unde toate visele lui se învârteau în draci de praf leneși prin deal și vale și altele. Și, în compania unui câine cu două picioare atât de inutil încât avea nevoie să-l hrănească manual cu șobolanii pe care trebuia să-i omoare și să-i mănânce, a îngrijit trei rânduri de rădăcini, fiecare rând de abia douăzeci de pași lungime. Un rând a suferit o ciupercă violetă; altul era infestat cu vierme; iar cel dintre cei doi avea un pic din ambele.

În această noapte înfiorătoare, cu tunete neîncetate, fulgere invizibile și vânt fantoma, Grisp Falaunt stătea legănându-se pe scaunul care scârțâie pe veranda lui din spate, cu un ulcior de cactus scuipat în poală, un buchet de frunze de foșnet bombat pe un obraz și un pachet de durhang. alte. Avea mâna liberă sub tunică, la fel ca orice bărbat care-și ținea compania cu doar un câine cu două picioare în față – dar ciugul nu-i acorda nicio atenție, ceea ce, ținând cont de toate, era o ușurare rară aceștia. nopți în care fiara se uita la el cu ochi ciudat de flămânzi. Nu, bătrânul Scamper avea ochii pe ceva la sud, acolo, în câmpia întunecată.

Grisp prinse ulciorul pe partea din spate a antebrațului și înclină o gură de lichior dens și înțepător. Bătrânele Gadrobi de pe dealuri mai mestecau lamele spinoase după ce și-au întărit interiorul gurii mâncând foc și scuipau pulpa în boluri cu apă îndulcită cu pipi fecioarei. Amestecul a fost apoi ferit în saci cu intestine de oaie cusute, îngropate sub mormane de bălegar. Și acolo, în cascada subtilă de arome pe care, dacă strângea ochii lăcrimatori, chiar le putea gusta, se puteau găsi buchetele care marchează fiecare etapă blestemată a procesului de fabricare a berii. Ducând la o tuse explozivă, foarte volatilă, urmată de gâfâituri disperate și apoi...

Dar Scamper de acolo se ascuțise, cât putea un câine cu două picioare, în orice mod timid. Urechile sclipind, părând că se dilată – dar nu, ăsta era scuipa care vorbea – și firele de păr de la ceafă plesneau în picioare în peri fioroși, iar acolo era coada lui rătăcită, noduroasă, des timidă; neapărat șerpuind în jos și sub coapsele neuniforme – și zeii dedesubt, Scamper scâncetea și se târa, ciufulind în timp ce mergea, direct spre sub verandă - uite ce blestemat de treabă! Cu doar două picioare, de asemenea!

Trebuie să fie o furtună acolo...

Și, ridicând privirea, Grisp văzu focuri ciudate și dăunătoare plutind mai aproape. În seturi de câte doi, ridicați, țeseți, coborâți, apoi ridicați din nou înapoi. Cate seturi? Nu putea număra. Ar fi putut, o dată, cu mult timp în urmă, până la douăzeci, dar lucrul rău la scuipat de cactus erau toate părțile creierului pe care le ștampila sub picioare. Părea că printre ele se numără și numără.

Mingi de foc! Cursează direct pentru el!

țipă Grisp. Sau, mai degrabă, a încercat. În schimb, două buchete i-au fost aspirate în succesiune rapidă în fundul gâtului și, dintr-o dată, nu a putut respira și nu a putut decât să se uite la o hoardă de câini uriași atacați într-o încărcătură tunătoare, drept de-a lungul celor trei rânduri plângătoare ale lui, lăsând. o mizerie răscolită, dezrădăcinată, călcată în picioare. Două dintre fiare au făcut pentru el, fălcile deschizându-se. Grisp se legănase pe cele două picioare din spate ale scaunului cu acea gafâitură bruscă și de scurtă durată, iar acum și-a pierdut dintr-o dată echilibrul, aruncând direct înapoi, cu picioarele în aer, chiar dacă două seturi de fălci enorme s-au închis în loc. unde capul îi bătase cu o bătaie de inimă mai devreme.

Cabana lui a izbucnit în spatele lui, cioburile cenușii de lemn și ustensilele de bucătărie rupte explodând în toate

direcțiile.

Impactul puternic când a lovit verandă i-a scos ambele vase din gură pe o coloană de aer expulzat din plămânii săi uluiți. Greutatea ulciorului, două timide, încă prinse prin urechea singuratică, l-au tras în lateral și din scaunul răsturnat pe burtă, iar el și-a ridicat capul și a văzut că coliba lui pur și simplu dispăruse și acolo erau cei fiare, care se împuținеau cu repeziciune în timp ce se îndreptau spre oraș.

Gemuind, îşi lăsă capul în jos, aşezându-şi fruntea pe scândurile din şipci şi putu să vadă prin crăpătură până la spaţiul de dedesubt, doar pentru a găsi cei doi ochi de mărgele ai lui Scamper care se uitau la el cu o acuzaţie răuvoitoare.

— Destul, șopti el. — A sosit timpul, bătrâne Scamper, să facem bagajele și să plecăm. Pășuni noi, hei? O lume în fața noastră, doar așteptând cu brațele deschise, doar...

Cea mai apropiată poartă a orașului a explodat atunci, unda de șoc rostogolindu-se înapoi pentru a-l aplatiza încă o dată pe Grisp pe podea. A auzit veranda gemeind și lăsându-se sub el și a avut un gând generos pentru bietul Scamper – care se zbătea cât de repede îl puteau ține două picioare – înainte ca veranda să se prăbușească sub el.

Ca o duzină de clopote de bronz, bătute cu ciocanul atât de tare încât s-au desprins din rame și, în cădere, au târât turnurile clopotniței în jos în jurul lor, puterea celor șapte Câini a șters poarta, fortificațiile neterminate de flancare, casa de pază, inelul. grajd rutier, și două clădiri în apropiere. Blocuri de piatră prăbușite, grinzi de lemn, cărămizi și țiglă, mobilier și accesorii zdrobite, mai mult de câteva corpuri pulverizate în amestec. Nori de praf, izbucniri de flacără șuierătoare de la conductele de gaz rupte, vuiet subteran de rău augur al erupțiilor mai mortale...

Un asemenea sunet! Un anunț atât de portent! Au sosit Hounds, dragi prieteni. Veniți, da, veniți să faceți haos, să culegeți o taxă fără sens. Vio shy;lence poate ajunge orb, fără scop, ca pumnul naturii. Crud în desconsiderare, brutal în catastrofa sa întâmplătoare. Ca o inundație fulgerătoare, ca o tornadă, un diavol uriaș de praf, un cutremur - atât de orb, atât de lipsit de sens, atât de fără intenție!

Acești câini. . nu erau nimic de genul asta.

Cu câteva clipe înainte de această erupție, Spite, încă în fața moșiei căței sale venale a unei surori, a luat o decizie. Așa că și-a ridicat mâinile perfect îngrijite, să fii timid, în fața feței și le-a închis în pumni. Apoi am privit cum o pată mai adâncă de întuneric s-a format peste moșie, umflându-se din ce în ce mai mare până când au apărut crăpături roșii de sânge în vasta manifestare fără formă.

În mintea ei, își amintea o scenă din milenii trecute, un peisaj dezastruos de cratere enorme - căderea Zeului Infirm, eliminând ceea ce fusese o civilizație înfloritoare, lăsând nimic altceva decât cenușă și acele cratere în care magma se agita, scuipând gaze nocive. care se învârtea sus în aer.

Scena antică era atât de vie în mintea ei, încât putea scoate unul dintre acele cratere, cu greutatea unei jumătăți de munte de magmă, să-l trântească într-o minge uriașă și apoi să o poziționeze deasupra moșiei somnoroase în care stătea sora ei adormită și nebănuitoare. . Și, acum că era gata, putea pur și simplu. . *sa mergem.*

Masa a coborât încețoșat. Moșia a dispărut - la fel ca și cei mai apropiați de ea - și în timp ce un val de căldură opăritoare s-a cuprins peste Spite, urmat de un zid de lavă care se zvârnea peste stradă și direct spre ea, ea și-a dat seama, cu un țipăit slab, că și ea stătea în picioare. mult prea aproape.

Vrăjitoriile antice erau dezordonate, greu de judecat, mai greu de controlat. Și-ar fi lăsat tendințele eponime să-i afecteze judecata. Din nou.

Zborul nedemn era singura opțiune de supraviețuire și, în timp ce alerga pe alee, văzu, stând la treizeci de pași în față, la gura coridorului, o siluetă.

Lady Envy urmărise conjurarea la început cu curiozitate, apoi cu admirație, apoi cu uimire și, în cele din urmă, cu gelozie furioasă. Vaca aia care scuipa a făcut *întotdeauna* lucrurile mai bine! Chiar și așa, în timp ce o privea pe sora ei geamănă behând și zbârnindu-se la doar câțiva pași înaintea fluxului de lavă care țâșnește, și-a permis un zâmbet nemiloasă,

Apoi a lansat un val de magie clocotitor direct în chipul puțin mai frumos a surorii ei.

Spite nu a gândit niciodată înainte. O problemă perenă, un defect permanent - că nu se sinucise cu mult timp în urmă s-a datorat doar indiferenței explicite, dar aparent casual a Invidiei. Dar acum, dacă vaca chiar voia să o ia pe

ea, în sfârșit, să pună capăt tuturor acestor lucruri, ei bine, a fost doar dandy.

În timp ce magia urâtă a surorii ei a cuprins-o, Spite a făcut singurul lucru pe care l-a putut face în aceste circumstanțe. Ea a dat drumul tot ce avea într-un contraatac. Puterea a ieșit din ea, s-a ciocnit și apoi s-a războit cu a lui Envy.

Stăteau în picioare, la nici douăzeci de pași unul de celălalt, iar spațiul dintre ei năvăli ca inima unui vulcan. Pietrucurile s-au făcut vezicule roșu aprins și s-au topit. Pereții de piatră și cărămidă s-au ondulat și s-au lăsat. Voci slabe țipau. Tigle de ardezie s-au înclinat în vârtej, în timp ce acoperișurile se înclinau puternic de ambele părți.

Inutil să spun că nicio femeie nu a auzit o poartă îndepărtată dezintegrându-se și nici nu a văzut mingea de foc care a urmat, umflându-se sus în noapte. Nici măcar nu au simțit tunul timid, reverberații urâte care se răspândesc pe sub străzi, cele care veneau de la contuzii ale camerelor de gazare subterane aprinzându-se una după alta.

Nu, Spite și Envy aveau alte lucruri în minte.

Nu putea fi deghizată o fugă bruscă către poarta proprietății a unei duzini de asasini îmbrăcați în negru. În timp ce cinci siluete au apărut de la gura unei alei chiar vizavi de Scorch și Left, alte trei, cocoțate pe acoperișul clădirii civice din dreapta aleii, au trimis certuri șuierând către cei doi paznici singuratici. Ceilalți patru, doi într-o parte, au sprintat din flancuri.

Atacul înfruntat se făcuse cunoscut un moment prea devreme și atât Scorch, cât și Leff începuseră să se miște în momentul în care au sosit certurile. Această lipsă de coordonare a națiunii putea fi privită ca inevitabilă, având în vedere puținul antrenament pe care acești asasini au fost pusi la dispoziție, deoarece acest grup era, de fapt, puțin mai mult decât o diversiune și, prin urmare, cuprindea cei mai puțin capabili indivizi dintre atacatori.

O ceartă aruncă o privire de pe cârma lui Leff. Un altul a fost deviat de lanțul lui Scorch, deși lovitura, care i-a lovit omoplatul stâng, l-a făcut să se poticnească.

Cerul dinspre vest s-a luminat pentru o clipă, iar pavajul s-a cutremurat când Leff a ajuns la arbaleta, a reușit să derape și a dezlegat cearta în mulțimea de ucigași care se închidea rapid.

Un furtun de durere și o siluetă s-a prăbușit, armele zburând.

Scorch a căutat propria arbaletă, dar lui Leff i se păru că nu o va pregăti la timp, așa că, cu un strigăt, și-a scos sabia scurtă și a sărit în calea celor cinci atacatori.

Scorch l-a surprins, în timp ce o ceartă a trecut cu viteză pentru a lovi adânc în pieptul unui bărbat, lovindu-l cu pumnul în spate și murdărind asasinul din spatele lui. Leff și-a schimbat direcția și a intrat pe acea parte, tăind cu sabia silueta încâlcită – o femeie groasă și greoaie – și simțind că marginea mușcă carnea și apoi osul.

Forme i-au năvălit în stânga – dar dintr-o dată Scorch era acolo.

Lucrurile s-au cam fierbinte atunci.

Torvald Nom căuta o cale de coborâre când plăcile de sub cizme tremura timide; sângerau în zgomote de alergare. Se întoarse și găsi patru siluete care se îndreptau spre el. În mod clar, nu se așteptau să găsească pe cineva aici, deoarece niciunul nu purta arbalete. În clipa înainte de a ajunge la el, a văzut în mâinile lor cuțite, bâte înnodate și seve împletite.

Cel mai apropiat s-a clătinat brusc - un șurub i-a fost îngropat adânc în tâmpla dreaptă - și apoi a căzut întins.

Torvald se aruncă într-o parte și se rostogoli – drept peste marginea acoperișului. Nu tocmai ceea ce plănuise și s-a răsucit cu disperare când a căzut, știind că nu va ajuta deloc.

Își băgase în centură două ascuțitoare Blue Moranth.

Torvald nu putu decât să închidă ochii în timp ce lovi cu putere pe pavaj. Impactul l-a aruncat înapoi în sus pe un val în creștere de durere uluitoare, dar mișcarea părea ciudat de lentă și a deschis ochii - uimit că încă mai trăiește - doar pentru a descoperi că lumea se transformase în nori învolburați, verzi și albaștri, groși, umed.

Nu, nu nori. Se afla într-o sferă de apă bombată și stropită. Atârnat suspendat acum, în timp ce se rostogolea, luându-l cu el, în curte.

De pe acoperiș, la care a putut să se uite în sus în timp ce globul deformat deveni timid; l-a sângerat din nou și din nou, a văzut un asasin trecând peste margine într-un jet negru de sânge - și apoi se uita la Madrun și Lazan Door , mânuind fiecare câte două săbii curbate, tăind printr-o gloată care și acum s-a împrăștiat în panică.

ˆ

In acel moment, vrăjitoria a aprins curtea, rostogolindu-se într-un val scuipat și furios, care a măturat treptele din fața clădirii principale și s-a ciocnit de ușă, spulberând-o și buiandrugul de deasupra. Nori de praf s-au prăbușit și trei forme vagi s-au repezit înăuntru, dispărând în interiorul casei. Un al patrulea a derapat până la oprire la baza treptelor crăpate, s-a învârtit și a ridicat mâinile înmănuși. Mai multă magie, țipete în timp ce se îndrepta direct spre cei doi Seguleh demascat și acei câțiva asasini încă în picioare. Impactul a făcut ca trupurile să zboare.

Torvald Nom, asistând la toate acestea prin apa tulbure și descoperind nevoia bruscă de a respira, a pierdut totul din vedere când globul s-a aruncat pentru ultima oară, chiar dacă a auzit apa curgând, stropindu-se în lateral și a privit pavajul încețoșat de dedesubt. el se apropie.

Dintr-o dată se trezi întins în curte, udat, gâfind după aer. S-a rostogolit pe spate, a văzut un nor negru, aprins cu scântei, răsturnând prin cer direct deasupra capului – și asta a fost curios, nu-i așa?

Detonații din interiorul proprietății. Un țipăt brusc, tăiat sângeros de scurt. Se uită spre locul în care fuseseră Lazan Door și Madrun. Trupurile s-au înghesuit lângă peretele din interior, ca o mână de degetelor negre, iar călătoria lor sărită, timidă la alunecare se terminase, fiecare degetă așezat și fără mișcare.

Se apropia cineva. Pași înceți, neclintiți, care se odihnesc lângă el.

Clipind, Torvald Nom ridică privirea. „Văr! Asculta! Îmi pare rău, bine? Nu am vrut niciodată, sincer!

— Pe numele lui Hood, despre ce vorbești, Tor? Rallick Nom ștergea sângele de pe cuțitele lui tjaluk. — Aș jura că ți-a fost frică de mine sau așa ceva.

— Nu am vrut să o fur, Rallick. Asta nu este o minciună!

— Tierra?

Torvald s-a uitat la vărul său, cu ochii mari, cu inima tresărind ca o antilopă cu o sută de lupi înfometați pe coada ei ciocană.

Rallick făcu o mutră. — Tor, idiotule. Ce aveam, șapte ani? Sigur, am crezut că e drăguță, dar zei de jos, omule, orice băiat și fată care încep să se țină de mână la șapte și încă se îndrăgostesc nebunește unul de celălalt douăzeci și cinci de ani mai târziu — asta nu e ceva cu care să te încurci...

„Dar am văzut felul în care ne priveai, an de an – nu am putut să suport, nu am putut dormi, știam că vei veni după

mine mai devreme sau mai târziu, știam. .'

Rallick se încruntă la el. — Torvald, ceea ce ai văzut în fața mea a fost invidie. Da, așa ceva poate deveni urât, dar nu cu mine. Am privit cu mirare, cu timiditate admirativă. La naiba, v-am iubit pe amândoi. Încă o fac.' Își înveli armele și se întinse cu mâna pătată de roșu. — Mă bucur să te văd, verişoară. In cele din urmă.'

Torvald a luat acea mână și dintr-o dată – ani de vinovăție și frică s-au îndepărtat – întreaga lume a fost în regulă. A fost tras fără efort în picioare. — Stai, spuse el, ce cauți aici?

— Ajutând, desigur.

'Ai grija de mine...'

— Ah, asta a fost întâmplător, de fapt. Te-am văzut pe acoperiș mai devreme. Ar fi câțiva care ar încerca așa. Oricum, ai făcut o treabă bună în a le atrage atenția.

— Cearta aceea prin capul ăla a fost de la tine?

— La acea rază, nu ratez niciodată.

S-au întors atunci când Studious Lock, șchiopătând, a ieșit din epava de la intrarea principală. Și în spatele lui păși Doamna casei. Purta mănuși de piele care ajungeau până la cotul pe care fuseseră nituite teaca de pumnal. Mătăsurile și lenjeria ei voluminoase obișnuite fuseseră înlocuite cu haine strânse, de luptă. Torvald miji gânditor.

Studious Lock se îndrepta spre mormanul de cadavre.

Lady Varada i-a văzut pe Rallick și Torvald și s-a apropiat.

Rallick se înclină. — Magul ți-a dat probleme, stăpână?

'Nu. Acoperișul este limpede?

'Desigur.'

— Și Seba?

— Probabil că își găsește capul cât de repede îl pot duce picioarele. Rallick făcu o pauză. — Stăpână, te poți întoarce în...

— Și cine a rămas în breasla mea, Rallick? De orice valoare, vreau să spun.

— Krute, poate. Eu insumi. Până și Seba s-ar descurca, atâta timp cât era responsabil pentru o singură celulă și nimic mai mult.

Torvald nu era un prost și, în timp ce urmărea această conversație, anumite lucruri s-au așezat la loc. — Doamnă Varada, spuse el. — Ei, stăpână Vorcan, vreau să spun. Știai că asta va veni, nu-i așa? Și probabil m-ai angajat pe mine, și pe Scorch și Leff, pentru că ai crezut că suntem inutili și,

ăă, ne folosim. Ai vrut ca ei să treacă peste — i-ai vrut pe toți aici, ca să-i poți șterge odată pentru totdeauna.

Ea îl privi o clipă, ridicând o sprânceană, apoi se întoarse și se întoarse spre casa ei.

Torvald a făcut să o urmărească, dar Rallick întinse o mână și îl ținu înapoi. — Verișoara, spuse el cu voce joasă, era Stăpâna Breslei Asasinilor. Crezi că ea seamănă cu noi? Chiar crezi că îi pasă dacă trăim sau murim?

Torvald aruncă o privire spre Rallick. — Acum cine e prostul, verişoară? Nu, ai dreptate, despre mine și Scorch și Leff – și cei căzuți pe Seguleh de acolo – nu-i pasă. Dar tu, Rallick, asta e diferit. Ești orb? Imediat ce a ieşit, ea. ochii s-au îndreptat spre tine și toată rigiditatea s-a relaxat, iar ea a venit să se asigure că nu ești rănit.

— Nu poți vorbi serios.

— Și nu poți fi atât de prost, nu-i așa?

În acel moment, porțile principale s-au deschis și două siluete sângeroase au intrat clătinându-se.

— Am fost atacaţi! strigă Scorch indignat.

— I-am omorât pe toți, a adăugat Leff, uitându-se nebunește în jur, dar ar putea fi mai mulți!

Torvald observă expresia vărului său și râse încet, atrăgând încă o dată atenția lui Rallick. — Am niște vin în biroul meu, spuse Torvald. „Putem sta să ne relaxăm și vă pot spune câteva lucruri despre Scorch și Leff...”

— Nu e noaptea pentru asta, Tor, ești surd?

Torvald s-a încruntat, apoi a bătut într-o parte a capului. Ambele părți. „Îmi pare rău, am apă în urechi. Chiar și tu aici, îmi suni ca și cum ai fi sub o găleată.

Bătăitul a funcționat, cel puțin pentru o ureche, și acum putea auzi ce asculta fiecare timid; altcineva.

Țipete, prin tot orașul. Clădiri care se prăbușesc. Urlete ecou. Amintește-ți timid, privind mingea de foc pe care o văzuse, se uită spre cer. Nicio stele la vedere - cerul era plin de fum, umflături uriașe sub lumina incendiilor de vegetație din oraș. — Zei de jos!

Harllo alergă pe drum. Genunchii i-au fost tăiați și înțepați adânc de urcarea pe panta de scres, iar sângele îi curgea pe tibie. Cusăturile îl mușcără în părțile laterale și fiecare mușchi ardea. Iar Venaz era atât de aproape de el, încât îi auzea gâfâiturile aspre – dar Venaz era mai în vârstă, picioarele lui erau mai lungi și avea să fie curând acum, oricât de obosit ar suna.

Să fi ajuns atât de departe și totul era pe cale să se termine. . dar Harllo nu voia să plângă. Nu ar implora sau implora pentru viața lui. Venaz urma să-l bată până la moarte. A fost la fel de simplu. Nu exista un Bainisk care să stea în cale, nu existau reguli ale taberei. Harllo nu mai era o cârtiță; nu era de folos nimănui.

Oameni ca el, mari și mici, au murit tot timpul. Ucisi fiind ignorati, ucisi pentru ca nimanui nu i-a pasat ce li s-a intamplat. Se plimbase pe străzile Darujhistanului suficient de des pentru a vedea singur, pentru a vedea că singurul lucru dintre acele forme înghesuite și el era o familie care nici măcar nu-l dorea, indiferent cât de mult muncea. Erau părinții lui Snell, iar Snell era ceea ce făcuseră între ei și nimic din lume nu putea tăia prin acele legături.

De aceea l-au lăsat pe Snell să se joace cu Harllo, iar dacă a jucat folosind pumnii și picioarele și ceva a mers prost, ei bine, lucrurile astea se întâmplau tot timpul, nu-i așa? De aceea nu au venit niciodată să-l ia. Și singurul bărbat care a făcut-o, Gruntle, care îl privea mereu în jos cu ochi triști, era și el mort acum, și acest fapt a fost cel care i-a liniștit mintea lui Harllo. Era fericit să meargă acolo unde plecase Gruntle. Avea să apuce acea mână uriașă cu cicatrici și să știe că, în sfârșit, era în siguranță.

'Te-am prins! Te-am prins!'

O mână s-a prins de spatele cămășii lui, ratată.

Harllo s-a aruncat înainte – poate o ultimă rază – departe, cât de repede a putut...

Mâna prinse un pumn de tunică, iar Harllo se împiedică, apoi un braț subțire transpirat i s-a înfășurat strâns în jurul gâtului, ridicându-l din picioare.

Antebrațul i se apăsă pe gât. Nu putea respira. Și dintr-o dată, Harllo nu a vrut să moară.

S-a frământat, dar Venaz era prea mare, prea puternic.

Harllo a fost forțat să coboare pe suprafața pietroasă a drumului, apoi împins pe spate, în timp ce Venaz se călărea pe el și și-a închis ambele mâini în jurul gâtului.

Fața care se uita la el era roșită de triumf. Transpirația curgea dâre noroioase pe ea; ceva tăiase un obraz și firele albe de viermi din peșteră s-au adunat în jurul rănii - depuneau ouă și tăietura aceea avea să devină o uriașă rădăcină, până când a izbucnit și larvele s-au târât afară, iar cicatricea lăsată în urmă nu avea să dispară niciodată și Venaz avea să fie urât pentru tot restul vieții.

— Te-ai înțeles, ai înțeles, a șoptit Venaz, cu ochii strălucitori. — Și acum mori. Acum mori. Te-am prins și

acum mori.

Mâinile acelea strânse cu o putere sălbatică.

S-a luptat, s-a zgâriat, a dat cu piciorul, dar a fost fără speranță. Și-a simțit fața umflându-se, încingându-se. Întunericul s-a înroșit.

Ceva a trosnit tare și Venaz se dădea înapoi, strânsoarea lui slăbită. Mâinile s-au închis pe brațele lui Harllo și l-au târât la mică distanță. Gâfâind, se uită la un chip ciudat – un alt băiat – care trecu acum pe lângă el, înaintând spre Venaz.

Care se ridicase în picioare, din nas curgând sânge. — Cine naiba sunt...

Străinul s-a aruncat asupra lui Venaz și amândoi au coborât.

Tușind, cu lacrimi curgând, Harllo se forța să se ridice în mâini și în genunchi. Cei doi băieți aveau aproximativ aceeași dimensiune și aveau vârsta aceea când o luptă adevărată avea un avantaj mortal. S-au luptat ca și câinii turbați. Gheare în fețe, căutând orbite sau în interiorul gurii pentru a rupe un obraz întreg. Și-au mușcat, strâns, și-au folosit coatele și genunchii în timp ce se rostogoleau pe marginea drumului.

Ceva s-a rupt, ca un puieț verde, și cineva a urlat de durere teribilă.

Harllo se ridică în picioare și descoperi că ținea în mâini o piatră mare și rotundă.

Venaz îi rupsese brațul stâng al străinului, iar el se străduia acum deasupra, pumnii plouând în fața celuilalt băiat – care a făcut tot ce a putut pentru a-l proteja cu singurul său braț de lucru, dar jumătate din pumnii au trecut, lovindu-se în fata de dedesubt.

Harllo s-a urcat în spatele lui Venaz, care se afla călare pe străin. S-a uitat în jos, văzându-l așa cum trebuie să fi făcut străinul când Harllo era cel care zăcea pe pământ, fiind ucis. A ridicat stânca, apoi a împins-o în vârful craniului lui Venaz.

Impactul l-a făcut să-și piardă strânsoarea pe piatră și a văzut-o rostogolindu-se într-o parte, lăsând o adâncime mică în capul lui Venaz.

Venaz părea să fie în mijlocul unei crize de tuse, un sunet de bâlbâială abia umană ieșindu-i din gât. Se împinse de pe celălalt băiat și se ridică timid, ridicându-se în picioare. Când s-a întors să se uite la Harllo, zâmbea, dinții strălucitori cioburi strălucitoare între șuvoiele de sânge care țâșneau din nasul lui. Ochii i se umpluseră și erau

acum opace. Și-a pierdut echilibrul și s-a scuturat într-o parte, doar ca să-și piardă picioarele pe marginea drumului și să se cufunde în șanțul înierbat.

Harllo se duse să se uite la el. Venaz încă zâmbea, întins pe spate, cu mâinile tăiate și vânătate făcând mișcări circulare ciudate. Se murdărise și duhoarea îl făcu pe Harllo să se îndepărteze, să treacă peste el și să îngenuncheze lângă celălalt băiat.

Care stătea în picioare, legănându-și brațul rupt, cu părul atârnându-i peste față.

— Bună, spuse Harllo, cine ești?

Hanut Orr stătea în umbră din spatele hanului Phoenix, așteptând ca primul dintre nenorociții lași să iasă în grabă pe ușa bucătăriei. Omul lui trebuie să fie înăuntru până acum, stârnind lucrurile. Nu mult, atunci.

S-a abătut la sunetul urletelor feroce răsunând prin oraș, apoi o comoție tunătoare undeva la sud – dar aproape – și a ieșit în centrul aleii. O siluetă zdruncinată care trecea pe lângă el a trebuit să se miște rapid într-o parte pentru a evita să se ciocnească de el.

— Ai grijă, se răsti Hanut, apoi ridică privirea în spărgetul nopții vizibil între clădiri, când brusc se aprindea roșu și portocaliu.

A fost aproape ultimul lucru pe care l-a văzut vreodată.

De îndată ce trecu de nebun, Gaz s-a învârtit, mâna lui dreaptă fără degete izbindu-se pentru a crăpa cu o scărșătură de baza gâtului victimei. Os contra os, și nu degetele au fost cele care s-au rupt - erau acum prea răniți, prea timid, pentru asta. Nu, ceea ce sa spart a fost gâtul lui Hanut Orr.

Gaz se legăna cu cealaltă mână chiar în timp ce corpul se mototolea, stânga lovind în fruntea bărbatului, înclinând capul înapoi ca o păstăi bulboase pe o tulpină ruptă. Slap s-a dus cu cadavrul, capul a sărit o dată și apoi lăsându-se mult prea mult într-o parte.

S-a uitat în jos, apoi a gemut. Acesta nu era un bețiv care se sprijinise de un perete din spatele hanului. Ar fi trebuit să observe tonul bărbatului când l-a avertizat.

Acesta a fost un înalt născut.

Gaz a constatat că respira repede. O bătaie rapidă în piept, o căldură bruscă inundă prin el. Degetelor îi pulsau.

— Thordy, șopti el, sunt într-o mare problemă. *Thordyyyy* . .'

Se uită în sus și în jos pe alee, nu văzu pe nimeni, apoi porni, cu picioarele înțepenite, aplecându-se mult înainte, cu mâinile fără degete ridicate sub bărbie. Se ducea acasă. Da, trebuia să ajungă acasă și să fie acolo toată noaptea, da, fusese acolo toată noaptea...

În necaz în necaz, am probleme acum. Magi și nigromanți, paznici de pretutindeni - ascultați alarmele - l-au găsit deja! Oh oh oh necaz, Thordy, atât de multe probleme. .

Consilierul Coll îl împinse înapoi pe bar, apoi în jos pe suprafața lui zdrobită. Arcul sever, forțat de poziție, îl făcu pe tâlharul lui Hanut Orr să gemu de durere.

— Așteaptă, atunci? întrebă Coll, aplecându-se aproape. „Șeful tău rahat – așteaptă timid afară?”

Bărbatul a înțeles loialitatea și a înțeles cerințele supraviețuirii brute și, desigur, nu a existat niciun concurs între cei doi. A reușit să încuie din cap și a icnit: — Alee. E pe alee. Mai e un bărbat, din cealaltă parte a străzii, în față.

— Și pe cine căutați?

— Oricare... uh... oricare dintre voi. Nu așteptați. Asasinul, cel cu cele două cuțite, cel care tocmai l-a ucis pe Gorlas Vidikas.

Bărbatul văzu faţa lată, ciudat de umflată a lui Coll răsucindu-se într-o încruntă, iar greutatea grea apăsându-i pe piept – ţinându-l prins de blat – s-a uşurat.

— Meese, acesta se mişcă, omoară-l.

Femeia cu absurdul buzdugan cu două mâini a făcut un pas în sus, cu ochii plati și lipsiți de viață, în timp ce se fixau asupra interlopului. — Dă-mi un motiv, spuse ea.

Tâlharul a clătinat pur și simplu din cap și a rămas exact acolo unde era, rezemat acum de șină.

A privit cum Coll se zdruncina spre locul unde stătea bărbatul scund și rotund, în vestă roșie. Au vorbit o vreme, pe un ton atât de scăzut încât bărbatul nu a avut nicio șansă să audă conversația lor. Și apoi Coll a intrat în spatele barului și a apărut o clipă mai târziu cu o sabie antică care părea perfect potrivită în acele mâini uriașe. Urmat de bărbatul gras, a ieşit în bucătărie, probabil spre uşa din spate.

Ei bine, Hanut Orr era un tiran arogant. Așa că a obținut ceea ce și-a dorit și multe altele. Lucruri de genul ăsta se întâmplă.

Bărbatul și-a amintit brusc că nu vărsase nimic despre cei doi bărbați care așteptau în fața moșiei lui Coll. Ei bine, asta ar putea merge bine, atâta timp cât a reușit să iasă din acest blestemat de han înainte ca Coll să fie prins în ambuscadă la poartă.

Al naibii de zgomot în oraș în seara asta - ah, da, ultima noapte de Gedderone Fete. Bineînțeles că era zgomot, și la naiba, voia să fie el însuși acolo, petrecând, dansând, strângând carnea moale, poate luând o luptă sau două - dar pe care le putea câștiga, desigur. Nimic de genul asta -

Deodată, Coll și grasul s-au întors, amândoi părând confuzi.

„Sulty dragă", a cântat bărbatul gras, iar una dintre femeile care serveau s-a uitat peste – toate aveau o audiență liniștită și nervoasă printre celelalte jumătate de duzină din tavernă și atât de multe seturi de ochi au privit-o când se îndrepta spre ea. . Tocmai făcea ocol la cea mai apropiată masă, când grăsanul spuse: „Se pare că Hanut Orr a avut un sfârșit prematur – chiar înainte de a ajunge noi, din păcate, de dragul lui Coll. Cel mai bine chemați un gardian...

Ea a făcut o față. 'Ce? Acolo? Pe străzile blestemate? Se pare că zece mii de lupi au fost eliberați acolo, Kruppe!

„Dulce Sulty, Kruppe te asigură că nu-ți va veni niciun rău! Kruppe asigură că da, și vă va mângâia călduros la întoarcerea triumfală!

„Oh, acum asta e un stimulent", și ea se întoarse și se îndreptă spre ușa din față. Iar bărbatul era suficient de aproape încât să o audă adăugând pe sub răsuflarea ei: „Motiv să mă arunc în fălcile primului lup pe care îl văd. .'

Dar ea a plecat.

Paznicul cu familia iubitoare și pieptul îndurerat se afla la intersecția chiar de pe această parte a zidului, la o stradă distanță de hanul Phoenix - și se grăbea cu alarmă reală spre sunetele distrugerii din sud (celălalt incendiu în Moșie). Districtul nu era jurisdicția lui) - când a auzit pe cineva strigând la el și așa s-a întors, ridicând felinarul.

O tânără făcea cu mâna frenetică.

El ezită, apoi tresări la un urlet atât de puternic și atât de aproape încât se aștepta să vadă un demon stând lângă umărul lui. A alergat spre femeie.

— De dragul lui Hood! el a strigat. — Intră înăuntru!

O văzu învârtindu-se și alergând spre intrarea în hanul Phoenix. Pe măsură ce se apropia, un fulger de mișcare de

la gura unei alei cu fața aproape l-a atras, dar când a tras în ochiul taurului în acea direcție, nu a văzut pe nimeni. Se grăbi mai departe, respirând greu în timp ce urca treptele și intră înăuntru.

La scurtă vreme și după câteva cuvinte, îi urmă pe consilierul Coll și pe Kruppe pe alee, unde s-au adunat în jurul cadavrului unui alt consilier timid. Hanut Orr, se pare.

Tremurând din cauza strângerii care se închidea ca un menghin în jurul cutiei toracice, gardianul se ghemui încet pentru a examina rănile. Doar două lovituri – care nu semănau cu omul lui – dar apoi, privirea acelor răni „Cred că a mai ucis una”, mormăi el. — Nici cu mult timp în urmă. El a ridicat privirea. — Și voi doi n-ați văzut nimic?

Coll clătină din cap.

Kruppe — un bărbat pe care paznicul îl privise mereu cu suspiciune, de fapt, cu o sufiență considerabilă — a ezitat.

'Ce? Vorbește, naibii de hoț.

'Hoţ? Aaii, o asemenea insultă! Kruppe nu observa decât cu ochiul cel mai ascuțit natura rănilor menționate pe frunte și pe ceafă.

— Așa știu că este același om care a ucis zeci în ultimele luni. Un fel de armă străină...

'Străin? Deloc, sugerează Kruppe. Deloc.'

'Într-adevăr? Continuă.

„Kruppe sugerează, cel mai vigilent și onorabil gardian, că doar mâinile au făcut acest rău. Knuckles și nici mai mult, nici mai puțin.

'Nu, e greșit. Am văzut semnele pe care le face un pumn...

„Dar Kruppe nu a spus „pumn”. Kruppe era mai precis. Knuckles, da? Ca în degetelor neîngrădite de degete. .'

Paznicul se încruntă, apoi se uită încă o dată la acea adâncitură bizară alungită din fruntea lui Hanut Orr. Se îndreptă brusc. — Knuckles. . dar fără degete. Dar. . Îl cunosc pe acel om!

'Intr-adevar?' Kruppe a radiat. — Atunci, mai bine grăbește-te, prietene, și ai grijă în această noapte a tuturor nopților, ai grijă.

'Ce? Ai grijă ce... despre ce vorbești?

— De ce, Toll, prietene. Atenție la taxă. Acum, du-te repede – vom duce acest biet corp înăuntru, până dimineața când vor fi, ăă, aranjate potrivite. O mulțime de necazuri în această noapte! Du-te, prietene, vânează-ți dușmanul! Aceasta este chiar noaptea pentru așa ceva!

Totul pulsa în fața ochilor gardianului, iar durerea îi răsărise din piept în craniu. Îi era greu să gândească. Dar. . da, îl cunoștea pe acel om. Doamne, care era numele lui?

Avea să-i vină, dar deocamdată se grăbi pe alee și ieși pe o altă stradă bizar de goală. Numele avea să-i vină, dar știa unde locuiește nenorocitul, știa atâtea și nu era suficient deocamdată? A fost.

Pulsurile palpitante și puternice i-au legănat creierul din craniu. Sclipiri de lumină portocalie, scăpări de căldură uscată pe fața lui – Doamne, nu se simțea bine, deloc în regulă. Era un bătrân tăietor pe stradă de unde locuia - după seara asta, ar trebui să-i facă o vizită. Lănci de agonie de-a lungul membrelor lui, dar nu avea de gând să se oprească, nici măcar pentru a se odihni.

L-a avut pe ucigaș. In cele din urma. Nimic nu avea să-i ia în cale.

Și așa mai departe s-a împiedicat, felinarul legănându-se sălbatic.

Gaz se îndreptă spre uşă, o deschise şi se opri, privind în jur. Proasta femeie nici măcar nu aprinsese vatra — unde dracu era? Traversă camera single, cu trei pași în total, până la ușa din spate, pe care o deschise cu un picior.

Destul de sigur, acolo era, stând cu spatele la el, chiar acolo în fața acelui cerc de pietre plate pe care petrecuse zile și nopți aranjând și rearanjează. De parcă și-ar fi pierdut mințile și privirea din ochii ei în ultimul timp - ei bine, acum erau în atâtea probleme.

— Thordy!

Ea nici măcar nu s-a întors, a spus pur și simplu: „Vino aici, soț”.

— Thordy, sunt probleme. Am incurcat. Ne-am încurcat - trebuie să ne gândim - trebuie să plecăm de aici, din oraș - trebuie să fugim...

— Nu alergăm, spuse ea.

A venit lângă ea. — Ascultă, femeie proastă...

Ea ridică dezinvolt un braț și îi alunecă ceva rece și mușcându-i în gât. Gaz s-a uitat, și-a întins mâinile lovite și mutilate și a simțit sângele fierbinte curgându-i din gât. — Thordy? Cuvântul a clocotit când a ieșit.

Gaz a căzut în genunchi, iar ea a pășit în spatele lui și, cu o împingere blândă, l-a trimis să se întindă cu fața în jos pe cercul de pietre plate.

— Ai fost un soldat bun, spuse ea. „Adunând atât de multe vieți”.

Ii era frig, rece ca gheața. A încercat să se întoarcă în sus, dar nu mai era nicio putere în el, deloc.

„Și eu”, a continuat ea, „am fost și eu cuminte. Visele — a făcut totul atât de simplu, atât de evident. Am fost un bun zidar, soț, pregătind totul. . Pentru dumneavoastră. Pentru el.'

Gheața care umplea Gaz părea să ajungă brusc înăuntru, cât de adânc în el a fost posibil, și a simțit ceva - ceva care era al lui, și singurul lui, ceva care se numea *eu* - convulsându-se și apoi țipând de groază și angoasă ca frigul l-a devorat, a mâncat în el și bucată după bucată din viața lui a dispărut pur și simplu, bucată după bucată după...

Thordy a scăpat cuțitul și a făcut un pas înapoi în timp ce Hood, Lordul Morții, Înaltul Rege al Casei Ucișilor, Îmbrățișătorul celor Căzuți, a început să se manifeste fizic pe stratul de piatră din fața ei. Înalt, îmbrăcat în haine putrede de verde, maro și negru stins. Fața era ascunsă, dar ochii erau fante plictisitoare, slab luminate în mijlocul întunericului, la fel ca și strălucirea mânjită a colților galbeni.

Hood stătea acum pe pietrele stropite cu sânge, într-o grădină decrepită din districtul Gadrobi, în orașul Darujhistan. Nu o proiecție fantomatică, nici ascunsă în spatele vălurilor puterilor de protecție, nici măcar o vizita spirituală.

Nu, acesta era *Hood, zeul.*

Aici acum.

Și în oraș din toate părțile, urletul Oinașilor s-a ridicat într-un crescendo zguduitor și zguduitor de suflet.

Domnul Morții sosise, să meargă pe străzi, în Orașul Focului Albastru.

Paznicul a intrat pe strada decrepită, care se îndrepta spre casa slăbită care găzduia ucigașul în serie, dar abia reuși să iasă prin valurile pulsatorie de întuneric care păreau să se apropie din toate părțile, din ce în ce mai repede, de parcă el a fost martor la o comprimare sălbatică, de coșmar a timpului, lutul năvălind în noapte în zi și mai departe. De parcă s-ar fi grăbit într-un fel spre propria bătrânețe, până la ultimul său moment muritor. Un sunet de hohote i-a umplut capul, o durere chinuitoare iradiind din piept, arzând cu foc în brațe, pe partea laterală a gâtului. Fălcile îi erau atât de strânse încât își zdrobea dinții și fiecare respirație era agonie.

A ajuns la jumătatea drumului până la ușa din față înainte de a cădea în genunchi, dublându-se și afundându-se pe o parte, felinarul zgâiind în timp ce lovi pietruiala. Și deodată a avut loc pentru o mie de gânduri, tot timpul pe care și-ar fi dorit-o, acum că își luase ultima suflare. Atât de multe lucruri au devenit clare, simple, dobândind o puritate care l-a îndepărtat de trupul său...

Și a văzut, în timp ce plutea deasupra cadavrului său, că o siluetă ieșise din casa ucigașului. Viziunea lui alterată a scos la iveală fiecare detaliu al acelei fețe străvechi, neumane din capotă, liniile adânc gravate, harta devastată a nenumăratelor cenii timizi. Colți care se ridicau de la maxilarul inferior, ciobiți și uzați, vârfurile zdrențuite și așchiate. Și ochii – *atât de reci, atât de reci. . bântuit* — deodată gardianul a cunoscut această apariție.

Capota. Domnul morții venise după el.

A privit cum zeul își ridică privirea, fixându-l cu acei ochi îngrozitori.

Și o voce a vorbit în capul lui, o voce grea, ca măcinarea pietrelor masive, scufundarea munților. — Nu m-am gândit la dreptate. De atâta vreme acum. Totul este unul pentru mine. Durerea este lipsită de gust, întristarea este un oftat gol. Traieste o eternitate in praf si cenusa si apoi vorbeste-mi despre dreptate.

La asta gardianul nu a avut nimic de spus. Se certase cu moartea noapte de noapte. Se luptase tot drumul de la Phoenix Inn. Fiecare pas blestemat. El a trecut de asta acum.

— Deci, continuă Hood, iată-mă. Iar aerul care mă înconjoară, aerul care mi se năpustește în plămâni, trăiește. Nu pot preveni ceea ce vine cu fiecare pas meu aici în lumea muritorilor. Nu pot fi altceva decât ceea ce sunt.

Paznicul era confuz. Stăpânul morții și-a *cerut scuze* ?

„Dar de data aceasta, o să mă descurc. *Voi avea drumul meu.* Și a pășit pentru timiditate, ridicând o mână ofilit – o mână, a văzut gardianul, lipsind două degete. „Sufletul tău strălucește. Este luminos. Orbire. Atâta onoare, atâta dragoste. Compas shy;sion. În caverna pierderii pe care o lași în urmă, copiii tăi vor fi mai puțini decât ar fi putut fi. Ei vor ondula cicatrici rotunde și rănile nu se vor vindeca niciodată, și vor învăța să roadă aceste cicatrici, să lingă, să bea adânc. Acest lucru nu va merge.

Paznicul convulsii, învârtindu-se înapoi în cadavrul de pe pavaj. Își simți inima tresărind, apoi bate cu putere

bruscă, bruscă, o vigoare uluitoare. Trase adânc aer în piept, aerul uimitor, răcoros, măturand ultimul vestigiu de durere – măturand totul.

Tot ceea ce ajunsese, în acele ultime clipe - acea claritate sclipitoare a vederii, înțelegerea uluitoare a *tuturor lucrurilor* - se scufunda acum sub un nor familiar, așezându-se cenușiu și gros, acolo unde fiecare formă era doar aluzie, unde era el. pierdut. La fel de rătăcit pe cât fusese el, la fel de pierdut ca orice suflet muritor, oricât de năucitoare ar fi pretențiile sale de certitudine, de credință. Si totusi. . și totuși *era un nor cald,* împușcat cu lucruri prețioase: dragostea lui pentru soția lui, copiii săi; mirarea lui față de viața lor, de schimbările care le-au venit zi de zi.

A descoperit că plângea, chiar dacă se ridica în picioare. S-a întors să se uite la Domnul Morții, în adevăr, neașteptându-se să vadă apariția care trebuie să vină cu siguranță doar pentru cei morți și muribunzi, apoi a strigat șocat.

Hood părea solid, îngrozitor de real, mergând pe stradă, spre est, și era ca și cum pânzele care le legau apoi s-ar fi întins, țesătura rupându-se, ștergându-se în noapte și, cu fiecare pas care ducea zeul mai departe, gardianul își simțea viața se întoarce, o conștientizare a solidității uluitoare – în acest moment precis și în fiecare care va urma.

S-a întors - și chiar și asta a fost ușor - și și-a așezat privirea asupra ușii, care rămânea deschisă, și tot ceea ce aștepta înăuntru era întunecat și putrezit de groază și nebunie.

Paznicul nu a ezitat.

Cu acest om modest și umil, cu acest om curajos și onorabil, Hood a văzut adevărat. Și, doar pentru această dată, Stăpânul Morții își îngăduise să-i pese.

Notează asta, un moment cel mai semnificativ, un gest cel mai emoționant.

Thordy a auzit cizme pe scândurile deformate ale veranda din spate și s-a întors și a văzut un paznic oraș ieșind din casa ei, pe ușa din spate, ținând un felinar într-o mână.

— E mort, spuse ea. — Cel pentru care ai venit aici. Gaz, soțul meu. Ea arătă cu un cuțit alunecos de sânge. 'Aici.'

Paznicul se apropie, alunecând în spate unul dintre obloanele lanternei și s-a lăsat să-și îndrepte lumina până

când a găsit și s-a ținut de corpul nemișcat întins pe pietre.

— A mărturisit, spuse ea. — Așa că l-am omorât cu mâna mea. Am ucis asta. . monstru.'

Paznicul se ghemui pentru a studia cadavrul. Întinse mâna și strecură ușor un deget sub manșeta uneia dintre mânecile lui Gaz și ridică mâna lovită, fără degete. Apoi a oftat și a dat încet din cap.

În timp ce a coborât brațul din nou și a început să se îndrepte, Thordy a spus: „Înțeleg că există o recompensă”.

Se uită la ea.

Nu era sigură ce vedea în expresia lui. S-ar putea să fie îngrozit, sau amuzat sau epuizat în mod cinic de orice asemenea surpriză. Dar nu a contat prea mult. Ea voia doar banii. Avea nevoie de bani.

A deveni, pentru o vreme, zidarul Stăpânului Ucișilor a implicat o responsabilitate înfricoșătoare. Dar ea nu văzuse un singur cupru îndoit pentru necazurile ei.

Paznicul dădu din cap. 'Există.'

Ea ridică cuțitul de bucătărie.

Poate că ar fi tresărit puțin, dar ceea ce conta acum ar fi fost că Thordy îl va vedea dând din cap a doua oară.

Și după o clipă, a făcut exact asta.

Un zeu a umblat pe străzile din Darujhistan. În sine, niciodată un lucru bun. Numai proștii ar invita cu bucurie și cu nerăbdare o astfel de vizită, iar un asemenea entuziasm s-a dovedit de obicei de scurtă durată. Faptul că acest zeu anume era recoltatorul de suflete însemna că, ei bine, nu numai că manifestarea lui a fost nepotrivită, dar darul său a echivalat cu măcel neatenuat, care se răspândește pentru a copleși mii de locuitori în blocuri de locuințe, în căsuțele aglomerate din districtul Gadrobi, în Districtul Lakefront — dar nu, astfel de lucruri nu pot fi privite cu un simplu înfior.

Plonjează-te atunci, cu curaj adunat, în acest zgomot de vieți. Deschide mintea la timiditate, la rece sau la cald, orice fel de judecată. Se scapă de bunăstare, decența este lăsată deoparte. Acesta este ochiul care nu clipește, dar este o astfel de vedere oțeloasă o invitație la indiferență cruntă? La un aspect împietrit, lipsit de compasiune? Sau o fărâmă de empatie sinceră își va ajunge sub armura excesului desensibilizat?

Când totul este gata, îndrăznește să cântărești propria recoltă de sentimente și să ia în considerare această singură provocare: dacă totul a fost întâmpinat doar cu o ridicare insensibilă din umeri, atunci, acest om rotund

invită, să schimbe o privire atât de crudă și rece și să arunce o ultimă judecată. asupra ta.

Dar deocamdată. . *martor* .

Skilles Naver era pe cale să-și ucidă familia. Mergea acasă de la Gajjet's Bar, cu burta plină de bere, doar pentru a avea un câine de mărimea unui cal să iasă în față. Botul stropit de sânge, ochii arzând de foc bestial, capul uriaș turtit învârtindu-se în direcția lui.

Încremenise pe loc. Se supărase, apoi se năpustise.

O clipă mai târziu, un gard înalt de lemn care înconjura un teren viran mai în sus de stradă – unde o familie întreagă murise de o febră urâtă cu o lună mai devreme – s-a prăbușit brusc și a apărut un al doilea câine enorm, acesta alb.

Sosirea lui a smuls atenția primei fiare și, într-un val de mușchi, creatura s-a aruncat direct spre ea.

S-au ciocnit ca două vagoane fugitive, încărcate, impactul fiind o contuzie care l-a zguduit pe Skilles. scâncind, s-a întors și a fugit.

Și a fugit.

Și acum era acasă, împuțit ca o găleată, iar soția lui era doar pe jumătate împachetată - prinsă în mijlocul unui zbor perfid, furând și băieții. Băieții lui. Micii lui muncitori, care au făcut tot ce le-a spus Skilles (și Beru se descurcă dacă nu o fac sau chiar le-a răspuns, micile rahaturi) și gândul la o viață fără ei timizi - fără sclavii săi perfecți, privati, proprii. — îl aprinse pe Skilles într-o furie albă.

Soția lui a văzut ce urma. I-a împins pe băieți pe coridor și apoi s-a întors să renunțe la propria viață. Besk vecinul de lângă ușa îi strângea pe băieți pentru un fel de evadare către cine știa unde. Ei bine, Skilles ar trebui să-l vâneze, nu-i așa? Nu era de parcă Surna, micuțul cu față de șobolan, avea să-l rețină mult timp, nu-i așa?

Doar prinde-o, răsuci gâtul acela slăbit și aruncă spațiul pierdut într-o parte -

Nici măcar nu a văzut cuțitul și tot ceea ce a simțit la înjunghierea ucigașă a fost o înțepătură sub bărbie, în timp ce lama subțire i-a țâșnit prin gură, deviată spre interior de palatul superior și a înfipt trei degete adânc în bază. a creierului lui.

Surna și băieții ei nu au fost nevoiți să fugă până la urmă.

Kanz avea nouă ani și îi plăcea să-și tachineze sora, care avea un temperament adevărat, așa cum spunea întotdeauna Ma, în timp ce ridica bucăți de vesela sparte și bucăți de legume urâte timide; mesele împrăștiate pe podea, iar cel mai bun lucru era să-i împingă. sora în coaste, când nu se uita, și ea se învârtea, cu ochii strălucind de furie și ură – și el fugea, cu ea pe călcâie, pe coridor, pe cap direct spre scări și apoi în jos și rotund și în jos repede cât putea el să meargă cu ea țipând în spatele lui.

Jos și rotund și în jos și -

— și zbura prin aer. Se împiedicase, ratase strânsoarea de șină, iar parterul, mult mai jos, se repezi să-l întâmpine.

„ Voi doi veți fi moartea unul celuilalt! ', spunea mereu mama. Zasperant! A spus și ea asta ...

A lovit podeaua. Joc încheiat.

Temperamentul iute al surorii a dispărut și nu s-a mai întors după acea noapte. Și mama nu a mai rostit niciodată cuvântul „zasperator”. Bineînțeles că nu i-a trecut prin minte că a dispărut brusc din mintea ei pentru că băiețelul ei îl luase cu el, ultimul cuvânt pe care îl gândise. O luase, la fel ca un copil mic o păpușă sau o pătură. Pentru confort în noua lui lume întunecată.

Benuck Fill stătea uitându-se la mama lui cum se epuiza. Un fel de cancer o mânca înăuntru. Ea încetase să vorbească, încetase să-și mai dorească ceva; era ca un sac de bețișoare când el a luat-o să o ducă la cadă pentru a șterge toate lucrurile care curgea pe care le scurgea în zilele astea, în aceste nopți. Zâmbetul ei, care îi spusese atât de mult despre dragostea ei pentru el, și rușinea ei pentru ceea ce devenise – acea pierdere oribilă a demnității – se schimbase acum în altceva: o gură deschisă, buzele ofilite și încrucișate, fiecare respirație un gâfâit șuierător. Dacă acesta era un zâmbet, atunci ea zâmbea de moarte însăși și asta era greu de suportat pentru el. Văzând că. Înțelegând-o, ce însemna.

Nu de mult acum. Și Benuck nu știa ce va face. Ea îi dăduse viață. Îl hrănise, îl ținuse în brațe, îl ținuse de cald. Ea îi dăduse cuvinte după care să trăiască, reguli care să-l ajute să-și modeleze viața, sinele lui. Nu era deșteaptă, nici foarte, nici măcar înțeleaptă. Ea a fost doar o persoană obișnuită, care a muncit din greu pentru ca ei să poată trăi și a muncit și mai mult atunci când Ta a plecat să lupte în

Pale, unde probabil a murit, deși nu au aflat niciodată vreun fel. Pur și simplu nu s-a mai întors niciodată.

Benuck stătea strângându-și mâinile, ascultându-i respirația, dorindu-și să o poată ajuta, să o umple cu propria lui respirație, să o umple imediat, ca să se poată odihni, ca să aibă un singur moment, ultim, când nu a suferit. un ultim moment de viață nedureroasă și apoi putea să-și dea drumul. .

Dar aici, nevăzut de nimeni, era adevăratul adevăr. Mama lui murise cu opt zile în urmă. Stătea cu fața unui scaun gol și orice i se făcuse în minte îl prinsese acum în acele ultime zile și nopți. Privind, spălat, îmbrăcat. Lucruri de făcut pentru ea, momente de grijă și dragoste disperată, apoi înapoi la privit și nu mai era nicio lumină în ochii ei și nu făcu nici un semn că a auzit un lucru spus de el, toate cuvintele lui de dragoste, cuvintele lui de mulțumire .

Prins în capcană. Pierdut. Nu mănâncă, nu faci absolut nimic.

Mâna lui Hood și-a periat fruntea apoi și s-a prăbușit înainte pe scaun, iar sufletul mamei sale, care plutea în suferință în această cameră îngrozitoare în tot acest timp, a alunecat acum înainte pentru o îmbrățișare veșnică.

Uneori, noțiunea de adevărată mântuire poate stârni ochii.

Avab Tenitt fanteza să aibă copii cu el în patul lui. Nu se întâmplase încă, dar în curând avea să facă totul real. Între timp îi plăcea să-și lege o frânghie la gât, un laț al naibii, de fapt, în timp ce se masturba sub pături, în timp ce soția lui nebănuitoare freapa vasele în bucătărie.

În seara asta, nodul s-a strâns și nu s-a slăbit. De fapt, pur și simplu a devenit din ce în ce mai strâns cu cât se lupta mai mult cu el și, pe măsură ce s-a revărsat, la fel și viața lui.

Când soția lui a intrat în cameră, epuizată, cu mâinile roșii și crăpate de nevoile domestice, iar pe limbă încă o luptă în așteptare pentru soțul ei ticălos, s-a oprit și a privit. La laţ. Fața umflată, albastră și gri de deasupra ei, abia de recunoscut, și parcă o mie de bare de plumb i-ar fi fost ridicate de pe umeri.

Lasă câinii să urle afară toată noaptea. Lasă focurile să înfurie. Era liberă și viața ei din față era a ei și a nimănui altcuiva. Pentru totdeauna și pentru totdeauna.

O săptămână mai târziu, o vecină o vedea trecând pe stradă și le spunea prietenilor în acea seară cum Nissala

devenise brusc frumoasă, uluitoare, de fapt, plină de vitalitate, arătând cu ani și ani mai tânără. Ca o floare moartă renaște brusc, o floare aprigă sub lumina strălucitoare și caldă a soarelui.

Și apoi cele două bătrâne bârfătoare tăceau, amândouă gândindu-se la aceleași gânduri întunecate, la noțiunile delicioase de ce-ar fi și poate-ea care făceau viața atât de distractivă și le dădeau multe despre care să vorbească, în plus.

Între timp, zeci de copii ar rămâne nevinovați puțin mai mult decât ar fi făcut altfel.

Văduva Lebbil era o femeie rezonabilă de cele mai multe ori. Dar, uneori, acest calm blând s-a transformat în ceva malign, ceva atât de legat de furie încât și-a copleșit cauza. Același lucru i-a declanșat furia incandescentă, același lucru de fiecare dată.

Grasanul Saborgan locuia deasupra ei, iar pe la această oră în fiecare noapte – când oamenii cumsecade ar trebui să doarmă, deși să se spună adevărul, cine ar putea face asta în această noapte nebunească când desfășurarea nebună de pe străzi părea scăpată de sub control – el începea să alerge în sus. acolo, înainte și înapoi, rotund și rotund, încoace și în altul.

Cine ar putea dormi sub acel tunet?

Așa că și-a făcut drumul să iasă din pat, gemând de șoldurile dureroase, și-a luat unul dintre baston și, stând pe un scaun șocat, s-a lovit de tavan. Vocea ei era prea subțire, prea fragilă – nu ar fi auzit niciodată dacă ea țipa la el. Doar bastonul ar face. Și știa că el a auzit-o, știa că el a auzit-o, dar a avut vreo diferență?

Nu! Nu!

Ea nu putea continua cu asta. Ea nu putea!

Thump thump scrape thump scrape thump thump – și așa ea bătea și bătea și bătea, cu brațele în flăcări, cu umerii încântați. Bătuit și bătut.

Saborgan ar fi trebuit să audă protestul văduvei, dar, din păcate, era pierdut în propria lui lume și a dansat cu Împărăteasa cu Păr Alb, care venise din altă lume, cu siguranță, chiar în camera lui și muzica s-a umplut. capul lui și era atât de dulce, atât de magic, iar mâinile ei erau moi ca porumbeii ținute cât de blând se descurca el în propriile sale degete tocite și stângace. Și oricât de blânde și fragile erau mâinile ei, Împărăteasa îl conducea,

trăgându-l înainte și înapoi, astfel încât să nu-și recapete niciodată echilibrul.

Împărăteasa cu părul alb era foarte reală. Ea a fost de fapt un demon minor, evocat și înlănțuit în sclavie în această casă străveche de la marginea districtului Gadrobi. Sarcina ei, încă de la început, fusese singulară, un gest pus asupra ei de vrăjitoarea oarecum nevrotică moartă în aceste trei secole.

Împărăteasa cu părul alb a fost obligată să ucidă gândaci, în această cameră. Felul în care a făcut acest lucru a suferit, de-a lungul deceniilor și deceniilor, o slăbire a stricturilor, lăsându-i demonului acum complet nebun libertatea de a improviza.

Acest muritor avea picioare uriașe, trăsătura sa cea mai atrăgătoare, iar când dansau, el închidea ochii și plângea în tăcere, iar ea putea să-și îndrume acele picioare către fiecare gândac blestemat care zbura pe podeaua murdară. Step crunch step crunch — acolo! Unul mare - ia-l! Crunch și unge, crunch și unge!

În această cameră singuratică, cu excepția insectelor care trăiau în teroare, era o bucurie pură, netimida, atenuată, satisfacție delicioasă și cea mai dulce dragoste.

Totul s-a prăbușit cam în același timp cu podeaua. Grinzile putrezite, scânduri și tencuiala groasă au coborât asupra văduvei Lebbil și a fost la fel de mult șocul ca și greutatea epavei care a ucis-o instantaneu.

Sărmanul Saborgan, pierzându-și stăpânirea pe împărăteasa plângătoare, a suferit implozia uluitoare a unui baston înfipt în anus - o, chiar și a povesti înseamnă a tresări! — care s-a dovedit într-adevăr o intruziune cea mai fatală. Cât despre Împărăteasa însăși, ei bine, după un moment de groază îngrozitoare, geamul ei s-a spulberat, eliberând-o în cele din urmă pentru a se întoarce la casa ei, tărâmul Regilor Gândaci (o, foarte bine, bărbatul rotund tocmai a inventat asta. ultimul pic.Iertare?). Cine știe unde s-a dus? Singurul lucru sigur este că a dansat la fiecare pas.

Boom-ul vag al unei podele prăbușite într-o clădire mizerabilă undeva deasupra capului a trecut neobservată de Seba Krafar, Stăpânul Breslei Asasinilor, în timp ce se clătina pe coridorul subteran, căutând refugiul cuibului său.

Dezastrele nu se vor sfârși niciodată? Totul începuse cu acel blestemat de cult Rallick Nom și apoi, aproape înainte

ca praful să se aseze pe asta, primul lor mare contract s-a lovit de cea mai beligerantă și vicioasă colecție de hangii care se poate imagina. Și cel care a urmat?

Bănuia că este singurul supraviețuitor. Își lăsase arbaletarii să-și acopere retragerea și niciunul dintre ei nu-l ajunsese din urmă; iar acum, cu cavernele de stocare a gazelor aprinzându-se una după alta, ei bine, el se trezi într-un labirint abandonat de tuneluri, năvălindu-se prin praful ploios, tușind, usturând ochii.

Toate distruse. Naufragiat. El anihilase întreaga breaslă blestemata.

Ar trebui să o ia de la capăt.

Deodată, ideea l-a entuziasmat. Da, l-ar putea modela el însuși - nimic de moștenit. O nouă structură. O nouă filozofie, chiar.

Astfel de. . posibilităților.

A intrat clătinându-se în biroul său, chiar până la birou, pe care se sprijini cu ambele mâini pe suprafața sa cu sâmburi. Și apoi s-a încruntat la împrăștierea sulurilor și am văzut documente împrăștiate peste tot pe podea - cum pe numele lui Hood?

„ Maestre Krafar, nu-i așa? '

Vocea l-a învârtit.

O femeie stătea cu spatele sprijinit de peretele de lângă prag. O arbaletă înclinată era sprijinită lângă cizma ei stângă, cu capul de ceartă sprijinit pe podeaua plină de pământ. Brațele ei erau încrucișate.

Seba Krafar se încruntă. „ Cine pe numele lui Hound ești? '

' *Nu mă cunoști? Neglijent. Numele meu este Blend. Sunt unul dintre proprietarii K'rul's.* '

a *fost anulat – am terminat cu tine. Gata ...*

' *Nu-mi pasă. Este simplu - vreau numele. Cel care ți-a adus contractul. Acum, poți să mi-l dai fără nicio bătaie de cap, iar eu voi pleca de aici și asta e ultimul pe care îl vei vedea de la mine și toate grijile tale se vor sfârși. Breasla a fost eliminată din ecuație. Consideră-l un cadou, dar acum este timpul să-l câștigi.* '

A studiat-o, evaluându-și șansele. Ea nu arăta prea mult. Nu avea nicio posibilitate să ajungă la acea arbaletă la timp – doi pași repezi și el ar fi fost chiar în fața ei. Cu două cuțite în intestine. Și apoi trimitea o notă lui Humble Measure și pretindea încă una în jos - lăsând ce, două sau trei rămase? Ar fi plătit bine pentru asta, iar Hood știa că

avea nevoie de moneda dacă avea de gând să o ia de la capăt.

Și așa a atacat.

Nu era sigur ce s-a întâmplat în continuare. Își scoase cuțitele, ea era chiar acolo în fața lui și apoi cotul i s-a izbit de fața lui, zdrobindu-i nasul și orbindu-l de durere. Și, într-un fel, ambele împingeri le-a trimis în cale, una căutând punctul moale de sub sternul ei, cealaltă lovindu-se mai jos, ambele au eșuat. Unul blocat, celălalt lipsă complet, vârful pumnalului înfipt în peretele de care se sprijinise.

Lovitura pe față i-a transformat genunchii în apă, dar numai pentru scurt timp, pentru că Seba Krafar era un taur de om, un bătaie. Pagubele era ceva de scuturat și apoi pur și simplu să continue cu el, așa că, cocoșându-se pe umăr, el a încercat o tăietură oblică, încercând să evidențieze cățea chiar atunci și acolo.

Ceva tare i-a ciocănit încheietura mâinii, trimițând pumnalul în zbor, iar oasele i-au crăpat în braț. În timp ce se împletici înapoi, trăgând celălalt cuțit de perete, încercă o lovitură frenetică să o țină departe de el. Ea îi prinse încheietura mâinii și degetul ei era ca un cui de fier, împingându-i în țeapă baza palmei. Cuțitul a căzut de pe degetele fără sens. Apoi a luat acel braț și l-a răsucit cu putere, împingându-i umărul în jos și forțându-i astfel capul să-l urmeze.

Unde s-a întâlnit cu un genunchi care se ridica.

Un nas deja rupt lovit din nou, lovit și mai tare, de fapt, nu este ceva timid; lucru care poate fi scuturat. Uimit, fără nici o fărâmă de voință rămasă în creier, a aterizat pe spate. Un oarecare instinct l-a făcut să se rostogolească, lângă picioarele biroului său, și se ridică încă o dată.

Cearta l-a dus jos pe partea dreaptă, chiar deasupra șoldului, aruncând o privire de pe osul innominat și făcându-i dezordonat ficatul.

Seba Krafar s-a lăsat înapoi, într-o scădere cu spatele lipit de birou.

Cu ochi zgomotoși, se uită la femeie.

Malazan, corect. Fusese soldat odată. Nu, ea fusese Bridgeburner. Obișnuia să-și dea ochii peste cap la asta. Un Bridgeburner? Şi ce dacă? Doar niște prostii umflate. Seba a fost un asasin. Rudă de sânge a lui Talo Krafar și acum era *un monstru de om -*

Care fusese doborât de o ceartă. Ucis ca un mistreț într-un desiș.

Ea se apropie să stea în fața lui. A fost o prostie, Seba. Și acum iată-te cu fața ruptă și înțepenită. Asta e ficatul tău care sângerează acolo, cred. Sincer, sunt uimit că nu ești deja mort, dar noroc că nu ești. Se ghemui și ridică o fiolă mică. — Dacă torn asta în acea rană – odată ce scot șurubul, adică și presupunând că supraviețuiești asta – ei bine, sunt șanse mari să trăiești. Deci, ar trebui să fac asta, Seba? Ar trebui să-ți salvez scuzele? '

Se uita la ea. Doamne, a durut peste tot.

— Numele, spuse *ea. Dă - mi numele și ai șansa să supraviețuiești. Dar cel mai bine te grăbești cu decizia ta. Ai rămas fără timp.* '

Hood plutea? În acel loc îngropat atât de departe sub străzi? Ei bine, desigur că era.

Seba i-a dat numele. El chiar a avertizat-o să nu te mai încurci cu asta, e o viperă blestemată. E ceva acolo, în ochii lui, jur -

Blend a fost fidel cuvântului ei.

Așa că Hood a plecat.

Cascada de morți subite, accidente inexplicabile și revoltătoare, sfârșituri mizerabile și crime teribile a umplut fiecare locuință, fiecare colț și fiecare cotabă dintr-un val care se răspândește, o inundație cea mai fatală care s-a strecurat prin orașul nefericit din toate părțile. Nici o vârstă nu a fost cruțată, nicio greutate a nedreptății nu a înclinat această balanță. Moartea i-a luat pe toți: bine născuți și săraci, bolnavi și sănătoși, criminali și victimă, neiubiți și prețuiți.

Atâtea ultime respirații: a tușit, a oftat, a scâncit, a urlat în sfidare, în neîncredere, în uimire amorțită. Și dacă astfel de respirații s-ar putea uni, ar putea forma o fugă groasă, uscată și înțepătoare de consternare, în oraș în această noapte nu s-ar putea vedea un singur glob de foc albastru.

Au fost supraviețuitori. Mulți, mulți supraviețuitori – într-adevăr, mai mulți au supraviețuit decât au murit – dar, din păcate, a fost o chestie apropiată, această măsură, această recoltă căzută.

Zeul a mers spre est, din districtul Gadrobi și în malul lacului și, de acolo, în sus în Moșii.

Această noapte nu s-a terminat. Doamne, nu sa terminat deloc.

Nevăzută în întunericul complet al acestei nopți fără lună, încununată de fum, o formă masivă naviga jos peste Dealurile Gadrobi, spre vest și pe drumul comerciantului. Pe măsură ce se apropia de luminile tulburi din Worrytown, zburătoarea tăcută coborî încet, până când ghearele sale aproape au întins pietrișul drumului.

Deasupra ei, forme mai mici bat aripi grele ici și colo, învârtindu-se, prăbușindu-se și apoi bătând din nou în sus. Nici aceștia nu au rostit nicio chemare în întuneric.

Într-o parte a pistei, ghemuit în ierburi înalte, un coiot care fusese gata să traverseze pista a înghețat brusc.

Mirodenii ametitoare s-au răscolit peste animal într-o rafală caldă și înfățișată, iar acolo unde cu o clipă mai devreme au fost nori negri și fără formă alunecând prin aer, acum era o siluetă - un lucru de om, genul cu care coiotul se războia în craniu. , frică și curiozitate, oportunitate și trădare mortală — mersul pe drum.

Dar acest om-lucru, a fost. . diferit.

Când venea vizavi de coiot, capul i se întoarse și privi fiara.

Coiotul a ieşit la trap. Fiecare mușchi, fiecare instinct striga pentru o predare supusă și, totuși, ca și cum ar fi dintr-o putere imensă din afara lui, coiotul își ținea capul sus, cu urechile ascuțite înainte, în timp ce se ridica lângă silueta.

Care s-a întins să-și perie degetele înmănuși pe spate de-a lungul cupolei capului.

Iar fiara s-a năpustit, alergând cât de repede au putut-o duce picioarele, în noapte, în vasta câmpie de la sud.

Eliberat, binecuvântat, beneficiar al unei iubiri atât de chinuitoare, încât își va trăi restul anilor într-o mare ierboasă de bucurie și încântare.

Transformat. Nici un motiv special, nici un scop sumbru. Nu, aceasta a fost o atingere capricioasă, o sărbătoare reciprocă a vieții. Înțelege-l sau te împiedici. Rolul coiotului s-a împlinit, iar inima strălucește ca o stea aprinsă.

Cadouri pentru a începe ochii.

Anomander Rake, Fiul Întunericului, s-a plimbat între cohaburile din Worrytown. Poarta era în față, dar nu se vedea niciun gardian. Ușile uriașe erau blocate.

De dincolo, din oraș însuși, focurile răzbăteau ici și colo, aruncând în noaptea neagră mantale bombate de fum aprins cu scântei.

La cinci pași de porți acum și ceva s-a rupt și a căzut. Ușile s-au deschis. Și, neacostat, neobservat, Anomander Rake a intrat în Darujhistan.

Urletele se ridicau ca nebunia dezlănțuită.

Fiul Întunericului a ridicat mâna și l-a dezvelit pe Dragnipur.

Din lama neagră se răsuciau aburi, răsucindu-se în lanțuri efemere care se întindeau în timp ce mergea pe strada largă și goală. S-au întins să târască în spatele lui, și din fiecare lungime au ieșit alții și din acestea și mai mult, cât o pădure de rădăcini de fier, șerpuind afară, șoptind peste pietricele.

Niciodată nu mai invitase la o asemenea manifestare. Stăpânirea acelei sângerări de putere fusese un act de milă, pentru toți cei care ar fi putut fi martori, care ar putea înțelege semnificația ei.

Dar în această noapte, Anomander Rake avea alte lucruri în minte.

Lanțuri de fum, lanțuri și lanțuri și lanțuri, atât de multe zvârcolindu-se în urmele lui, încât au umplut lățimea străzii, încât s-au șerpuit peste și sub și s-au revărsat pe străzi laterale, alei, sub porțile proprietății, sub uși și prin win timid. ;dows. Au urcat pe pereți.

Bariere de lemn s-au dezintegrat - uși și praguri și porți și rame de ferestre. Pietrele au crăpat, cărămizile au scuipat mortar. Pereții plecați. Clădirile gemeau.

A mers mai departe în timp ce acele lanțuri s-au întins.

Nu este nevoie să te înclini în față cu fiecare pas. Nu este nevoie să dezvălui încă un detaliu care să trădeze puterea și voința cerute de la el.

A mers mai departe.

În tot orașul asediat, magi, vrăjitori, vrăjitori și vrăjitori s-au strâns de capul lor, cu ochii închiși, când presiunea insuportabilă se închidea. Mulți căzură în genunchi. Alţii s-au clătinat. Încă alții s-au ghemuit în bile fetale strânse pe podea, în timp ce lumea gemea.

Focurile furioase tresară, s-au prăbușit în sine, au murit în gâfâituri tăcute.

Urletul câinilor se răți ca forțat prin supape strânse.

Într-o groapă cu crustă de zgură, surorile gemene s-au oprit ca una în eforturile lor de a-și scărpina ochii. În mijlocul unor nori voluminosi de vapori nocivi, adânci în genunchi în magmă care se învârteau ca un lac de

canalizare topită, surorile s-au oprit și și-au ridicat încet capetele.

De parcă ar fi parfumat aerul.

Dragnipur.

Dragnipur.

În jos de la Estates, în acea pană proeminentă care era Daru, și de aici printr-o altă poartă și pe bulevardul principal din Lakefront, mergând paralel cu linia țărmului. De îndată ce a ajuns pe porțiunea dreaptă și plană a acelui bulevard, Fiul Întunericului a făcut o pauză.

La patru străzi depărtate pe aceeași cale largă, Hood, Lordul Morții, și-a fixat privirea asupra silueta cu părul argintiu care părea să fi ezitat, dar numai pentru o clipă, înainte de a-și relua apropierea.

Hood și-a simțit propria neliniște, dar a mers mai departe.

Puterea acelei săbii era uluitoare, chiar și pentru un zeu. *uluitoare.*

Înfricoșător.

S-au apropiat, în pași măsurați, și mai aproape.

Hounds tăcuseră. În urma incendiilor zdrobite, fumul curgea jos, abia luminat de lumina albastră de gaz. Străpunzând înăuntru și ieșind din norii negri, Marii Corbi s-au învârtit, au înaintat și s-au retras; și cu câteva momente înainte ca cele două figuri să ajungă una pe cealaltă, păsările uriașe au început să aterizeze pe marginile acoperișului cu fața în jos spre stradă, în rânduri și grupuri, zeci și apoi sute.

Ei au fost aici.

De a asista.

A sti. A crede.

Și, probabil, să hrănesc.

Doar trei pași între ei acum. Hood și-a încetinit pașii. „Fiul Întunericului”, a spus el, „M-am reconsiderat...”

Și sabia a izbucnit, un arc curat care l-a luat pe Domnul Morții în gât, tăindu-l.

În timp ce capul lui Hood se înclină în interiorul sacului de pânză tăiat, corpul de sub el se clătină înapoi, dislocand ceea ce pierduse.

O zgârietură puternică, puternică, când capul zeului lovi pietruiala, rostogolindu-se pe un obraz, cu ochii holbați și lipsiți de viață.

Sânge negru curgea din ciotul gâtului. Incă un pas înapoi, înainte ca picioarele să se încurce și Lordul Morții să cadă în genunchi și apoi să se așeze pe spate.

Vizavi de zeul mort, Anomander Rake, cu fața întinsă de agonie, a căutat să rămână în picioare.

Indiferent de greutatea căzută asupra lui în acest moment, era invizibilă pentru ochiul muritor, nevăzută nici măcar de cei mii de Mari Corbi cocoțați și aplecați în față din toate părțile, dar bilanțul său îngrozitor era de netăgăduit.

Fiul Întunericului, Dragnipur într-o mână, s-a plecat și s-a aplecat ca un bătrân. Vârful sabiei s-a răzuit și apoi s-a prins în îmbinarea dintre patru pietricele. Iar Anomander Rake a început să se sprijine pe el, fiecare mușchi încordându-se în timp ce picioarele lui cedau încet – nu, nu putea să stea sub această greutate.

Și așa s-a prăbușit, cu sabia în fața lui, cu ambele mâini pe aripile mânerului crucii, cu capul plecat împotriva lui Dragnipur, și numai aceste detalii erau tot ceea ce l-au stins de zeul opus.

Stăteau, în genunchi și coapte, ca niște imagini în oglindă. Unul sprijinit de o sabie, cu fruntea lipită de lama strălucitoare, încununată de fum. Celălalt decapitat, cu mâinile sprijinite palma în sus pe coapse.

Unul era mort.

Celălalt, în acest moment, profund. . vulnerabil.

Lucrurile observate.

Lucrurile veneau și veneau repede.

Și în noaptea asta, de ce, nu este decât pe jumătate gata.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

A alunecat pe ultimul traseu și m-a întrebat:
— Vezi la ce te-ai aşteptat?
Și aceasta a fost o întrebare care s-a dezlănțuit, s-a eliberat.
Ieșit de sub pietre și împrăștiat
În gânduri la ceea ce destinele crude ar decreta acum.
S-a așezat înapoi în praf și și-a făcut față durere,
— Ai văzut doar ceea ce ai crezut?
Și m-am uitat în jos spre locul unde sângele își lăsase pata
Taxa pentru ceea ce este dat, ceea ce este primit
Anunțul de închidere a acestei campanii lungi.
„Nu”, am spus, „nu ești ceea ce mă așteptam să văd”.
Tânăr ca speranța și adevărat ca dragostea a fost dușmanul meu,
„Scuturile erau lustruite strălucitoare ca o mare stropită de soare,
Și curajul înecat m-a adus la această nenorocire.
Așteptările mi-au dovedit moartea.
El a vorbit pentru a spune: „Nu poți să lupți împotriva omului care ai fost,
Și nu pot să-l ucid pe omul care voi deveni într-o zi,
Dușmanul nostru este așteptările aruncate înapoi și înainte,
Amintirile pe care le alegi și piesele pe care le-aș alerga.
Ucigaș de vise, semănător de regrete, tot ceea ce suntem.
Soldat la sfârșitul zilelor sale (fragment)

Des'Ban din Nemil

Nu s-au oprit pentru noapte. Cu strălucirea agitată a orașului spre nord, purpurie palpitantă, Călătorul a mărșăluit ca un om posedat. Uneori, în timp ce ea și Karsa mergeau înainte spre următoarea ascensiune pentru a-și fixa privirea asupra acelei incendii îndepărtate, Samar Dev se temea că ar putea, când ajungea la ei, să lovească pur și simplu cu sabia lui. Tăiați-le pe amândouă. Ca să-l poată lua

pe Havok pentru el și să călătorească din greu spre Darujhistan.

Ceva groaznic se întâmpla în acel oraș. Nervii îi ardeau. Craniul ei părea să scârțâie cu un fel de presiune omniprezentă, crescând cu fiecare pas înainte. Se simțea febrilă, se simțea rău la stomac, gura uscată ca praful și se ținea de circumferința musculară a lui Karsa Orlong ca și cum el ar fi fost un catarg pe o navă devastată de furtună. Nu spusese nimic de ceva vreme, iar ea nu avea curajul să rupă acea tăcere sumbră.

La mai puțin de o legă distanță, orașul fulgeră și bubuia.

Când Călătorul a ajuns la ei, totuși, parcă nu ar exista. Mormăia pe sub răsuflare. Argumente vagi, negări șuierate, liste fără suflare de fraze bizare, deconectate, fiecare s-a rezolvat ca și cum ar fi fost o justificare pentru ceva ce făcuse sau pentru ceva ce urma să facă. Uneori acele fraze dureroase sunau ca justificări pentru ambele. Viitorul amestecat cu trecutul, un vârtej învolburat cu un suflet chinuit în inima sa. Nu suporta să asculte.

Obsesia era o nebunie, o febră. Când și-a făcut gheare spre suprafață, era groaznic de privit. Era imposibil să nu se vadă pagubele pe care le făcea, îngustimea cărării perfide pe care era nevoit să o urmeze, parcă printre ziduri de spini, proeminentă lame de cuțit. Un singur pas greșit și s-a tras sânge și, în scurt timp, biata creatură a fost o masă de răni, striate și picurând, oarbă la orice, în afară de ceea ce aștepta undeva în față.

Și dacă a găsit ceea ce a căutat? Dacă ar fi câștigat în lupta sa finală – oricare ar fi asta? Atunci ce pentru Traveller?

Îl va ucide.

Motivul lui de a trăi. . plecat.

Zei de jos, nu voi fi martor la o asemenea scenă. Nu indraznesc.

Căci am propriile mele obsesii. .

Călătorul a mers mai departe într-o ceartă întunecată. Ea și Karsa călăreau pe Havok, dar chiar și această fiară înspăimântătoare trecu, sfiindu-se de parcă ceva i-ar fi împins trupește împotriva ei. Capul aruncat, copitele au lovit pământul plin.

În cele din urmă, după ce calul aproape s-a ridicat, Karsa a scos un mârâit scăzut și a reținut. — Jos, vrăjitoare, spuse el – în timp ce Călătorul trecu din nou pe lângă el –, vom merge de aici.

— Dar Havok...

— Se poate descurca singur. Când voi avea nevoie de el, ne vom mai găsi o dată.

Au descălecat. Samar o întinse cu spatele. 'Sunt epuizat. Capul meu simte ca o oală udă într-un cuptor – pe cale să explodeze. Karsa-'

— Rămâi aici dacă vrei, spuse el, cu ochii pe spatele Călătorului. 'O sa merg mai departe.'

'De ce? Oriunde s-ar duce, e bătălia lui, nu a ta. Nu-l poți ajuta. Nu trebuie să-l ajuți, Karsa – vezi asta, nu-i așa?

Se strâmbă. — Îi pot păzi spatele...

'De ce? Am călătorit împreună din comoditate. Și asta s-a făcut, acum. Nu simți? Este gata. Fă un pas greșit – încrucișează-i calea – și el va scoate acea sabie. Își ridică mâinile și se apăsă cu putere pe pleoape. Străluciri de foc i-au aprins lumea interioară. Cu nimic diferit de ceea ce vedea ea în oraș înaintea lor. Ea își lăsă mâinile în jos și clipi dornic la To shy;blakai. — Karsa, în numele milei, să ne întoarcem. Lasă-l așa. . orice e în Darujhistan.

— Vrăjitoare, am urmărit o urmă.

— Îmi pare rău, ce?

— Un traseu. El a aruncat privirea spre ea. — Câinii.

S-a uitat din nou la oraș, chiar dacă o minge de foc s-a rupt în sus și câteva clipe mai târziu, tunetul s-a rostogolit prin pământ la picioarele lor. *Câinii. Ei sfâșie orașul.* 'Nu putem merge acolo! Nu putem intra în *asta* !'

Ca răspuns, Karsa și-a descoperit dinții. „Nu am încredere în acele fiare – sunt acolo pentru a-l proteja pe Călător? Sau să-l vânezi într-un joc mortal pe străzi? A scuturat din cap. — Nu-i voi tăia călcâiele, vrăjitoare. Vom păstra o distanță respectabilă, dar îi *voi* păzi spatele.

A vrut să țipe. *Prost, încăpăţânat, încăpăţânat, ticălos cu craniul gros! — Deci cine ne* păzește spatele?

Brusc întunericul a apărut în mintea ei și trebuie să se fi zguduit, pentru o clipă mai târziu Karsa o ținea în sus, cu îngrijorare reală în fața lui. — Ce te duci, Samar?

— Idiotule, *nu simți asta* ?

„Nu”, a răspuns el.

Ea a crezut că a mințit atunci, dar nu avea energie să-l provoace. Acea întuneric păruse vastă, lipsită de adâncime, o gură dornică să o devoreze, să o înghită. Și, cel mai înfiorător dintre toate, ceva despre asta era seducător. Punetă de sudoare, cu picioarele tremurate sub ea, se ține de brațul lui Karsa.

— Rămâi aici, spuse el încet.

— Nu, nu are nicio diferență.

Se îndreptă brusc, iar ea văzu că se îndrepta spre drumul care veniseră ei. — Ce... ce este?

— Ursul ăla blestemat... s-a întors.

Ea s-a răsucit. Da, acolo, poate la o sută de pași, o formă uriașă întunecată. Nu se apropie.

— Ce vrea de la mine? întrebă ea în șoaptă.

— Dacă rămâi, s-ar putea să afli, vrăjitoare.

— Nu, am spus. Îl urmăm pe Traveller. S-a hotărât.

Karsa tăcu o clipă, apoi mormăi. 'Mă gândesc. .'

'Ce?'

— Ai vrut să știi, mai devreme, cine ne va păzi spatele.

Ea s-a încruntat, apoi a scăpat un mic gâfâit și a mijit din nou ochii la acea fiară monstruoasă. A fost doar. . plutind, capul uriaș clătinând încet dintr-o parte în alta, făcându-se ocazional pauze pentru a-și ridica botul în direcția lor. — N-aș avea încredere în asta, Karsa, n-aș avea deloc încredere în asta.

El a ridicat din umeri.

Dar totuși ea s-a împotrivit, uitându-se acum în bolta nopții de deasupra capului. — Unde este luna blestemata, Karsa? *Unde în Abis este luna blestemata?* '

Kallor era sigur acum. Forțele convergeseră în Darujhistan. Ciocnirea cu consecințe mortale și sângele fusese vărsat.

A trăit pentru astfel de lucruri. Oportunități bruște, puteri neașteptate care se poticnesc, cad la îndemână. Anticiparea s-a trezit în el.

Viața a scos în evidență alegeri, iar măsura valorii unui bărbat sau a unei femei putea fi găsită în măsura în care aceștia posedau curajul, hotărârea dezvăluită, de a se prinde și de a nu renunța. Kallor nu a ratat niciodată astfel de momente. Lasă blestemul să-l bată, să-l lovească; lasă înfrângerea să-l bată din nou și din nou. Pur și simplu se ridica, scutură praful și începe din nou.

Știa că lumea era blestemată. Știa că blestemul care îl bântuia nu era diferit de progresul propriu al istoriei, succesiunea nesfârșită de eșecuri, triumfurile pueril care aveau un mod de a se prăbuși de îndată ce cineva nu mai privi. Sau grijuliu. El știa că viața însăși corecta dezechilibrele grosolane, pur și simplu îndoind totul și pornind din nou.

De prea multe ori savanții și istoricii au văzut principiul convergenței cu un focus îngust, trunchiat. În ceea ce

privește ascendenții și zeii și marile puteri. Dar Kallor nu a înțeles că evenimentele pe care le-au descris și pe care le-au analizat după fapte nu erau decât expresii timide, concentrate, a ceva mult mai vast. Epoci întregi au convergit, în haos și tumult, în anarhia Naturii însăși. Și, de cele mai multe ori, foarte puțini înțeleg dezastrul care a izbucnit în jurul lor. Nu, pur și simplu au continuat zi de zi cu sarcinile lor patetice, cu ochii în pământ, prefăcându-se că totul este în regulă.

Natura nu era interesată să le strângă gulerele și să le zguduie, forțându-le ochii să deschidă. Nu, Natura tocmai le-a șters de pe tablă.

Și, adevărul să fie spus, cam asta meritau. Nici o cusătură mai mult. Au existat, desigur, cei care ar vedea o asemenea atitudine îngroziți și apoi l-ar acuza pe Kallor că este un monstru, lipsit de compasiune, o viziune pătată de neșters în întuneric și toate acele gunoaie. Dar s-ar înșela. Compasiunea nu este un înlocuitor pentru prostie. Îngrijorarea plină de lacrimi nu poate sta în locul recunoașterii la rece. Simpatia nu anulează faptele dure ale observației brutale și neclintite. Era prea ușor, prea ieftin să te frângi și să-ți storci mâinile, gemeind cu empatie sinceră – era al naibii de auto-indulgator, de fapt, oferind scuza perfectă pentru a nu face exact nimic în timp ce asuma o ipostază pioasă.

Destul de asta.

Kallor nu a avut timp de asemenea jocuri. Un nas în aer a făcut mai ușor să tăiați gâtul de sub el. Și când a fost vorba de acea alegere, de ce, nu a ezitat *niciodată* . La fel de sigur ca orice forță a Naturii, era Kallor.

A mers, cu tibie smulgând și smulgând iarba încâlcită. Deasupra lui, o noapte ciudată, fără lună, cu orizontul vestic – unde soarele apusese cu mult timp în urmă – convulsând cu fulgere de carmin.

Ajungând pe un drum înălțat de pietriș împachetat, porni, grăbindu-și pasul spre orașul care aștepta. Pista a coborât și apoi a început o urcare lungă și întinsă. Ajuns pe vârf, s-a oprit.

La o sută de pași în față, cineva pusese patru torțe pe stâlpi înalți, acolo unde patru poteci se întâlneau, creând un pătrat cu focul aprins centrat pe răscruce. Nu erau clădiri la vedere, nimic care să dea motiv pentru o astfel de construcție. Încruntat, a reluat să meargă.

Pe măsură ce se apropia, văzu pe cineva așezat pe o piatră de marcare, chiar sub una dintre torțe. Glugă,

nemișcate, antebrațele sprijinite pe coapse, mâinile cu mănuși întinse peste genunchi.

Kallor simți un moment de neliniște. A răzuit prin pietriș cu o cizmă și a văzut gluga ridicându-se încet, silueta îndreptându-se și apoi ridicându-se în picioare.

La dracu.

Străinul întinse mâna și trase capota înapoi, apoi merse să se poziționeze în centrul răscrucei.

În urma recunoașterii, consternarea a inundat Kallor. — Nu, Spinnock Durav, nu asta.

Tiste Andii si-a dezvelit sabia. — Înalt Rege, nu te pot lăsa să treci.

— Lasă-l să ducă propriile bătălii!

— Nu trebuie să fie o bătălie, răspunse Spinnock. — Sunt tabără chiar lângă acest drum. Putem merge acolo acum, să stăm la foc și să bem vin fiert. Și, vine dimineața, poți să te întorci, să te întorci pe cealaltă direcție. Darujhistan, Înaltul Rege, nu este pentru tine.

— Ai naibii de prost. Știi că nu mă poți învinge. Se uită cu privirea la războinic, luptându-se. O parte din el a vrut. . *zei* . . o parte din el a vrut să plângă. „Câți dintre adepții săi loiali și curajoși va vedea murind? Si pentru ce? Ascultă-mă, Spinnock. Nu am nicio dușmănie reală împotriva ta. Nici Rake. A fluturat o mână îmbrăcată în lanț în aer în spatele lui. — Nici măcar cei care mă urmăresc. Ascultă-mă, te rog. Întotdeauna te-am respectat, Spinnock, lângă Abyss, m-am batjocorit despre modul în care te-a folosit Rake...

— Nu înţelegi, spuse Tiste Andii. — N-ai făcut-o niciodată, Kallor.

'Gresesti. *Nu am nimic împotriva niciunuia dintre voi!* '

„Korlat-”

— Credeai că intenția mea era să-l ucid pe Whiskyjack? Crezi că tocmai am tăiat oameni onorabili și soldați loiali din ciudă? Nici măcar nu ai fost acolo! Silverfox a fost cel care trebuia să moară și acesta este un eșec pe care îl vom simți cu toții într-o zi. Ia aminte. Ah, zei, Spinnock. *Mi-au ieșit în cale, la naiba! Așa cum faci și acum!* '

Spinnock oftă. — Se pare că nu va fi vin fiert în seara asta.

— Nu.

— Sunt aici, Înalt Rege, să-ți stau în cale.

'Tu vei muri. Nu pot să-mi stau mâna - totul va fi dincolo de control până atunci. Spinnock Durav, te rog! Acest lucru nu trebuie să se întâmple.

Zâmbetul slab al lui Tiste Andii aproape că îi frânge inima lui Kallor. *Nu, el înțelege. Prea bine. Aceasta va fi ultima lui bătălie, în numele lui Rake, în numele oricui.*

Kallor și-a scos sabia. „I se pare, vreunuia dintre voi, ce îmi fac aceste *lucruri* ? Nu, desigur că nu. Înaltul Rege este blestemat să eșueze, dar să nu cadă niciodată. Înaltul Rege este dar. . ce? Oh, manifestarea fizică a ambiției. Dovada de mers a prețului său inevitabil. Amenda.' Și-a pregătit arma cu două mâini. — La dracu' şi cu tine.

Cu un vuiet care i-a smuls ca focul din gât, Kallor s-a îndreptat înainte și și-a legănat sabia.

Fierul a sunat pe fier.

Patru torțe aprinseră răscrucea. Patru torțe au pictat doi războinici blocați în luptă. Aceștia ar fi singurii martori? Orbi și lamentabil de indiferenti cu darul lor de lumină?

Deocamdată, răspunsul trebuie să fie *da.*

Apa neagră părea rece. Fără adâncime, sângele întunericului. A respirat putere în ceață rece care se cățărau pe țărm pentru a înghiți stânci zimțate, sparte, copaci căzuți. Noaptea însăși părea să plouă în această mare.

Inele sclipitoare s-au învârtit și au făcut clic, iar Clip s-a întors încet spre Nimander și pe ceilalți. — Pot folosi asta, spuse el. „Puterea care se ridică din această apă, este plină de curenți de Kurald Galain pur. Pot folosi asta.

— O poartă?

— Ei bine, măcar unul dintre voi se gândește. O Poartă, da, Nimander. O Poartă. Să ne ducă la Black Coral.

'Cat de aproape?' întrebă Skintick.

Clip ridică din umeri. 'Destul de aproape. Vom vedea. Cel puțin, în apropierea zidurilor orașului.

— Așa că continuă cu asta, spuse Nenanda, cu cuvintele aproape un mârâit.

Zâmbind, Clip s-a înfruntat încă o dată pe Cut. — Nu vorbi, niciunul dintre voi. Trebuie să muncesc din greu la asta.

Nimander se frecă de față. Se simțea amorțit, bântuit de epuizare. S-a mutat să stea pe un bolovan. Chiar sus de pe linia abruptă a țărmului, mușchi gros tocise orice lucru timid, cioturile copacilor putrezi, rădăcinile răsturnate, pietrele negre prăbușite. Aerul nopții se agăța de el, rece și umed, ajungând până la oase, închizându-i strâns în jurul inimii. Ascultă poala moale a apei, sugea și gâlgâitul printre

stânci. Mirosul era bogat cu putrezire, ceața dulce cu saramură.

Simțea frigul bolovanului curgându-se, iar mâinile îl dureau.

Clip și-a învârtit lanțul, a învârtit cele două inele, unul de aur, unul de argint, și s-au învârtit. În afară de asta, stătea nemișcat, cu spatele la toți.

Skintick se aşeză lângă Nimander. Ochii lor s-au întâlnit și Skintick a ridicat din umeri o întrebare tăcută, la care Nimander a răspuns cu o mică clătinare din cap.

Crezuse că mai are câteva zile. Pentru a decide lucrurile. Când. Cum. Opțiunile dacă ar eșua. Tactici. Planuri de retragere. Atât de multe de gândit, dar nu putea vorbi cu nimeni, nici măcar nu putea să facă aluzii despre ceea ce credea că trebuie făcut. Clip stătuse prea aproape de ei în această coborâre, parcă suspect, ca și cum l-ar fi forțat în mod deliberat pe Nimander să nu spună nimic.

Era atât de multe de care avea nevoie să le spună și atât de multe încât trebuia să audă. Discuții, argumente, cântărire de riscuri și neprevăzute și coordonare. Toate lucrurile cerute unuia care ar conduce; dar incapacitatea lui de a da glas intențiilor sale, de a da ordine la sfârșitul unei lungi dezbateri, îl făcuse aproape inutil.

Numai prin prezența lui, Clip îl oprise pe Nimander pe loc.

În acest joc al mișcării și al contramiscării, Clip îl depășise și asta îl încurca. În momentul în care șarada a fost spulberată, va fi haos, iar în acea scenă Clip a deținut avantajul. La urma urmei, nu avea decât să-și facă griji

Nu, Nimander nu avea de ales decât să acţioneze singur, să aibă încredere în ceilalţi să-i urmeze.

Știa că îl urmăreau, fiecare mișcare a lui, studiându-i fața pentru orice expresie revelatoare, pentru fiecare mesaj tăcut, iar asta însemna că trebuia să se țină sub control. Trebuia să se ferească să nu dezvăluie ceva, ca nu cumva unul dintre ei să înțeleagă greșit și să facă astfel o greșeală fatală, iar toate acestea îl oboseau.

Ceva s-a ridicat zgomotos din apa neagră. Un interval de întuneric, vertical, cu marginile superioare picurând, dizolvându-se rapid.

— Urmează-mă, icni Clip. 'Repede!'

Nimander s-a ridicat și l-a tras pe Skintick înapoi — „Toată lumea, rămâneți în spatele meu” — și, văzându-l pe Clip făcându-se înainte și dispărând în interiorul Porții, se grăbi înainte.

Dar Nenanda ajunse la portal înaintea lui, repezindu-se înăuntru chiar dacă își scotea sabia.

Blestemant pe sub răsuflarea lui, Nimander se năpusti după el.

Poarta se prăbușea. Cineva a țipat în urma lui.

Nimander se clătină pe roca de bază alunecoasă și neuniformă, pe jumătate orbită de dâre de lu timidă; minescență care se împrăștia ca niște pânze tăiate. A auzit un sunet de gâfâit, aproape la picioarele lui, și o clipă mai târziu s-a împiedicat de ceva care gemea.

Nimander se întinse în jos, simți un corp culcat în sus. Am simțit ceva fierbinte și curgând sub o palmă - fantezia unei răni, scurgerea de sânge. — Nenanda?

Încă un gâfâit, apoi: „Îmi pare rău, Nimander — l-am văzut — l-am văzut întinzându-și pumnalul, chiar și în timp ce a pășit prin — am văzut — el știa, știa că îl urmărești, vezi, el...

De undeva înainte se auzi un hohot de râs. — Îți imaginezi că sunt un timid, Nimander? Păcat că nu ai fost tu. Ar fi trebuit să fii tu. Dar atunci, în acest fel, este doar o altă moarte pe care să o duci cu tine.

Nimander se uită, dar nu văzu nimic. — Încă ai nevoie de noi!

— Poate, dar e prea riscant să te am atât de aproape. Când văd o viperă, nu o invit în husă. Deci, rătăciți pierdut aici. . pentru totdeauna, Nimander. Nu se va simți foarte diferit de viața ta înainte de asta, mă aștept.

— Zeul din tine, spuse Nimander, este un prost. Domnul meu o va tăia și tu cu ea, Clip. Nu-l cunoști. Nu știi nimic al naibii!

Un alt râs, acesta mult mai departe.

Nimander și-a șters lacrimile de pe obraji cu antebrațul liber. Sub palma lui, pulsul sângelui din rană încetinise.

Prea multe eșecuri. Prea multe înfrângeri.

Un suflet poartă un vas de curaj. Nu poate fi reumplut. Fiecare lucru care ia din el lasă mai puțin în urmă.

Ce mi-a ramas?

Orice ar fi fost, venise timpul să bei adânc, să le folosești pe toate. Pentru ultima dată. Nimander se îndreptă.

— Desra? Skintick? Oricine?'

Cuvintele lui au atras ecouri și au fost singurele răspunsuri pe care le-a primit.

Nimander și-a scos sabia și apoi a pornit. În direcția acelui râs batjocoritor.

Panglici de lumină înotau în aer din toate părțile.

Nu a întâlnit nici un zid, nu a simțit nici un curent de aer capricios. Roca îndoită de sub picioarele lui s-a ondulat la întâmplare, neclintând nici în sus, nici în jos pentru mult timp, suficient de neuniform încât să-l facă să se împiedice din când în când și să aterizeze o dată în genunchi cu o zguduire dureroasă și usturătoare.

Pierdut. Nici un sunet care să trădeze unde ar putea fi Clip acum.

Da, acesta a fost un final inteligent pentru Nimander, unul care trebuie să fi oferit Clip momente de anticipare delicioasă. Pierdut în întuneric. Pierdut pentru rudele lui. Stăpânului său și unui viitor care acum nu va ajunge niciodată. Atât de perfectă, atât de precisă, această pedeapsă...

de *asta, creatură jalnică.* '

Phaed.

„ Sunt aici, prostule. La fel de pierdut ca tine. '

Ce? OMS? Lasă-mă în pace. Ți-am spus, îmi pare rău. Pentru ceea ce ți s-a întâmplat, pentru ceea ce am încercat să fac. imi pare rau -

' *Prea târziu pentru asta. În plus, nu înțelegi. Am trăit cu frică. Am trăit într-o teroare perpetuă. Din toate. Dintre voi toti. Că aș fi aflat. Îți poți imagina, Nimander, cum a fost asta? A trăi era o tortură, a te teme de un sfârșit și mai rău. Oh, știam că va veni. Trebuia. Oamenii ca mine câștigă doar atât de mult, înainte ca cineva să-și dea seama – și apoi fața i se umple de dezgust și mă zdrobește sub picioare.*

' *Sau mă aruncă pe fereastră.* '

Te rog, nu mai mult -

' *Ei sunt aici. Desra, Skintick. Dulce Aranatha. Gaseste-i.* '

Cum?

' *Nu pot face asta pentru tine. Strigătele vor rămâne neauzite. Există straturi în acest loc. Straturi și straturi și straturi. Ai fi putut să treci direct prin unul dintre ele și să nu știi nimic. Nimander Golit, sângele Domnului nostru este în tine. Sângele lui Eleint, de asemenea, acesta este secretul? Asta este singura armă pe care Clip nu știa că o deții? Cum a putut să știe? Cum ar putea cineva? Am suprimat-o în noi înșine de atât de mult timp acum ...*

Pentru că Andarist ne-a spus!

Pentru *că Andarist ne-a spus. Pentru că era amar. Si doare. A crezut că ar putea să ia copiii fratelui său și să-i*

facă ai săi, mai mult ai lui decât ai lui Rake. '

Nenanda -

mai *subțire sânge dintre toate. Știam asta. Știai și tu. L-a făcut prea previzibil. L-a ucis. Frate, tată, fiu - aceste straturi sunt atât de prețioase, nu-i așa? Privește-i din nou, iubitul meu, ucigașul meu, dar de data asta. . cu ochi de dragon.* '

Dar, Phaed, nu știu cum! Cum să fac asta?

Nu a avut niciun răspuns. Nu, nu ar fi niciodată atât de simplu, nu-i așa? Phaed nu era o amintire ușoară, nu o fantomă blândă. Nici conștiința lui înțeleaptă. Ea nu era nimic din toate astea.

Încă o rudă al cărui sânge i-a pătat mâinile lui Nimander.

Se oprise din mers. Stătea acum, înconjurat de uitare.

— Mâinile mele, șopti el. Și apoi le-a ridicat încet. — Pătat, spuse el. — Da, pătat.

Sângele rudelor. Sângele Tiste Andii. *Sângele dragonilor.*

Asta strălucește ca niște faruri. Acea chemare, chemare, poate arunca spre exterior până ...

Mâna unei femei se întinse ca de nicăieri, strângându-se în jurul uneia a lui într-o strânsoare rece.

Și dintr-o dată ea era în fața lui, ochii ei ca niște văluri gemene, despărțindu-se pentru a dezvălui o iubire fără adâncime, uluitoare.

Gâfâi, vertiginos și aproape s-a scuturat. — Aranatha.

Ea a spus: „E puțin timp, frate. Trebuie sa ne grabim.'

Încă ținându-l de mână, ea porni, trăgându-l de el ca pe un copil.

Dar Nimander nu avea chef să se plângă.

Se uitase în ochii ei. O văzuse. Acea iubire. O văzuse.

Și mai mult, înțelesese.

Dumnezeul pe moarte, el venea. Pur ca muzica, strălucitor ca adevărul, solid ca certitudinea. Un pumn de putere, mergând mai departe, zdrobind tot ce i se afla în cale, până când acel pumn s-a desfăcut și mâna s-a deschis, pentru a se închide în jurul sufletului Mântuitorului. Un zeu mai slab, un zeu pierdut în propria sa confuzie.

Salind ar fi acel pumn, ea ar fi acea mână. Livrarea unui dar, din care să iasă o credință adevărată și perfectă. *Acesta este sângele mântuirii. Vei înțelege, Mântuitorule. Bea adânc sângele mântuirii și dansează.*

Cântecul este glorie, iar gloria este o lume pe care nu trebuie să o părăsim niciodată. Și așa, iubitul meu Itkovian, dansează cu mine. Uite, vezi-mă întinzându-mă după tine -

În culcare pe podeaua noroioasă a colibei lui Gradithan, Salind și-a scurs mucus negru și gros din gură și din nas, din canalele lacrimale ale ochilor. Unghiile ei erau negre și din ele curgea mai mult fluid cerneală. Era goală și, în timp ce îngenunchea lângă ea, Gradithan făcuse o pauză, respirând greu, cu ochii ațintiți asupra laptelui negru care se prelingea din sfarcurile femeii.

Stând înfășurat în pelerină de ploaie aproape de prag, Monkrat se uită la ochi plati, cu fața lipsită de expresie. Putea să vadă cum Gradithan se luptă împotriva setei bruște, a dorinței care era jumătate copilărească și jumătate sexuală, în timp ce se uita în jos la acei sâni care curgeau. Nenorocitul o violase deja, într-o desăvârșire întortocheată, un sacrificiu al virginității ei, așa că singurul lucru care trebuie să fi reținut bărbatul era un fel de imperativ imperativ. Monkrat nu era fericit să se gândească la asta.

Gradithan ridică capul lui Salind cu o mână și deschise gura cu cealaltă. Întinse mâna spre ulciorul de saemankelyk. — Timpul, mormăi el, și timpul, timpul, timpul, timpul. Este acum.' A dat ulciorului și sucul negru se turnă în gura căscată și pătată a lui Salind.

Ea a înghițit, și a înghițit, și părea că nu se va opri niciodată, că trupul ei era fără adâncime, un vas fără fund. Și-a băut nevoia și acea nevoie nu și-a putut găsi niciodată săturare.

Monkrat mormăi. Cunoscuse o mulțime de oameni așa. Era un secret prost păstrat odată ce știai ce să cauți, acolo în ochii lor. Speranța și așteptarea și foamea și un indiciu de furie plină de ciudă ar trebui să fie refuzată o singură cerere. Aveau un mod de a apărea și apoi de a nu pleca niciodată. Da, cunoștea astfel de oameni.

Și, ei bine, aici era zeul lor, strălucind din ochii lui Salind. Toată lumea avea nevoie de un zeu. Plmuite împreună și modelate cu mâini frenetice, un lucru de lut și bețe. Construit din dorințe și din toate acele întrebări fără răspuns care au afectat sufletul muritor. Neu shy;trandafiri sculptați în piatră. Obsesii maligne, pe care le aveau o față dură și judecătoare – le văzuse, toate variațiile, oraș după oraș, despre lungile campanii ale Imperiului Malazan. Au căptușit frizele în tâmple; coborau cu privirea de pe

balustrade. Zece mii de zei, unul pentru fiecare stare de spirit blestemată, se părea. Un panteon de defecte exagerate.

Salind avea convulsii acum, otrava neagră țâșnindu-i din gură, groasă ca mierea pe bărbie și atârnând în fire pline de picături ca o barbă înfiorătoare.

Când ea a zâmbit, Monkrat tresări.

Convulsiile și-au găsit un ritm, iar Gradithan a fost împinsă în timp ce ea nu se sfia, se ridică în picioare, un șarpe răsărind, un lucru cu venin dulce.

Monkrat se dădu înapoi și înainte ca Gradithan să se poată întoarce spre el, fostul Arzător de Poduri se strecură afară. Ploaia i se înclină în față. Făcu o pauză, până la glezne în noroi care curgea și își trase gluga. Apa aia se simțise curată. Dacă ar putea spăla toate astea. Oh, nu tabăra – deja făcea asta – ci orice altceva. Alegeri făcute, decizii proaste în care s-a împiedicat, ani de viață inutilă. Ar face vreodată ceva corect? Lista lui de erori crescuse atât de lungă, încât se simțea prins de un elan inter- timid și peleos. Alte zeci îl așteptau...

Din ploaie a ieșit o formă răvășită. Față căruntoasă, o cămașă de păr udă. Ca o bântuire blestemată din trecutul lui, un ghoul rânjind cu amintiri groaznice despre tot ce aruncase.

Spindle se apropie de Monkrat. 'Este timpul.'

'Pentru ce? Da, ne-am îmbătat, am râs și am plâns și toate rahaturile alea. Și poate ți-am spus prea multe, dar nu destul, mă gândesc acum, dacă crezi că poți face ceva al naibii de toate astea. Este un zeu despre care vorbim aici, Spin. *Un zeu.* '

'Nu-ți fă griji. Am mers prin gaura asta de rahat. Monkrat, sunt *copii timizi* aici. Doar. . abandonat.'

'Nu pentru mult timp. Vor fi luate. Obișnuit să-l hrănească pe Dumnezeul pe moarte.

— Nu dacă le luăm mai întâi.

'Le ia? Unde?'

Spindle își dezveli dinții și abia acum Monkrat înțelese furia abia timidă și încordată din bărbatul din fața lui. 'Unde? Ce zici *de departe* ? Sună prea complicat pentru tine? Poate dealurile alea de la vest de aici, în pădure. Ai spus că totul se prăbușește. Dacă îi lăsăm, vor muri cu toții, iar eu nu-l voi avea.

Monkrat se scărpina la barbă. — Acum nu ești așa de admirabil din partea ta, dar...

Vârful înclinat dur al unei săbii scurte apăsa carnea moale de sub bărbia lui Monkrat. Se încruntă. Nenorocitul era rapid, în regulă și bătrânul Monkrat își pierdea avantajul.

— Acum, șuieră Spindle, fie îl urmărești pe Gredithick...

— Gradithan.

'Tot ceea ce. Ori îl urmărești ca pe un cățeluș, ori începi să mă ajuți să-i adun pe cei care sunt încă în viață.

— Îmi dai de ales?

'Cam. Dacă spui că vrei să fii cățeluș, atunci îți voi tăia capul, cât de timid și prost pot.

Monkrat ezită.

Spindle făcu ochii mari. — Ești într-un mod rău, soldat...

— Nu mai sunt soldat.

— Poate că asta e problema ta. Ai uitat lucruri. Lucruri importante.'

'Ca?'

Spindle se strâmbă, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite, iar Monkrat văzu în minte o imagine rapidă a unui câine cu trei picioare care urmărea iepurii pe un câmp. — Bine, spuse în cele din urmă Spindle pe un ton zgomotos. — Trebuia să ți se fi întâmplat cel puțin o dată. Tu și echipa ta, ai venit într-un sat sau un cătun putred. Vii să cumperi mâncare sau poate să-ți rezolvi țesăturile, să-ți repare hainele, orice altceva. Dar nu ești acolo să nu omori pe nimeni. Și astfel intri în câteva conversații. În tavernă. La fierărie. Cu curvele. Și încep să vorbească. Despre nedreptăți. Proprietari nenorociți, bătăuși locali, tirani mici care rânjesc. Prostia obișnuită. Corupția și toate astea. Știi despre ce vorbesc, Monkrat?

'Sigur.'

'Deci ce ai facut?'

„Am vânat gunoiul și le-am jupuit fundul. Uneori chiar le-am înșirat.

Spindle dădu din cap. — Ai făcut dreptate, asta ai făcut. Este ceea ce poate face un soldat, când nu este nimeni altcineva. Avem săbii, avem armură, avem tot ce ne trebuie pentru a teroriza pe oricine am al naibii de bine, te rog. Dar Dassem ne-a învățat – el a învățat pe fiecare soldat din armatele Malazan pe atunci. Sigur, aveam săbii, dar pe cine le folosim depindea de noi. Vârful săbiei scurte a căzut. — Eram *soldați,* Monkrat. Am avut șansa — privilegiul — de a face ceea ce trebuie.

'Am dezertat-'

„Și am fost forțat să mă pensionez. Nici unul nu schimbă ceea ce am fost.

— Acolo te înşeli.

— Atunci ascultă asta. Sabia scurtă îi apăsă din nou pe gât. „Pot încă să fac dreptate și, dacă va fi nevoie, o voi face chiar acum și chiar aici. Tăiind capul unui laș.

— Nu-mi vorbi despre lașitate! se răsti Monkrat. — Soldații nu vorbesc asta niciodată! Tocmai ai încălcat prima regulă!

„Cineva întoarce spatele să fii soldat – la ceea ce înseamnă în suflet – asta e lașitate. Nu-ți place cuvântul, nu-l trăiește.

Monkrat se uită în ochii bărbatului și ura ceea ce vedea acolo. S-a lăsat. — Ar fi bine să te descurci atunci, Spin. Nu mi-a mai rămas nimic. Sunt obosit. Ce faci când soldatul din tine moare înaintea ta? Spune-mi.'

— Treci prin mișcare, Monkrat. Doar urmează-mă. Fa ce fac si eu. Începem de acolo și ne facem griji pentru restul mai târziu.

Monkrat și-a dat seama că Spindle încă aștepta. *„ Fă ce este corect ” , ne-a spus Dassem.* Doamne, chiar și după tot acest timp încă își amintea cuvintele Primei Sabie. Aceasta este *o lege mai înaltă decât comanda oricărui ofițer. Mai înalt chiar decât cuvintele lui Em shy;peror. Ești într-o uniformă blestemată, dar asta nu este o licență pentru a oferi teroare tuturor – doar soldatului inamic cu care se întâmplă să te confrunți. Fă ce este corect, căci armura pe care o porți nu îți protejează doar carnea și oasele. Apara onoarea. Apara integritatea. Apara justitia. Soldati, ascultati-ma bine. Acea armură apără omenirea. Și când mă uit la soldații mei, când văd aceste uniforme, văd compasiune și adevăr. În momentul în care acele virtuți eșuează, atunci zeii te ajută, pentru că nicio armură nu este suficient de puternică pentru a te salva.* '

— În regulă, Spin. Te voi urma.'

Un încuviințare ascuțită din cap. — Dassem, ar fi mândru. Și deloc surprins, nu, deloc surprins.

„Trebuie să avem grijă de Gradithan – el vrea acele fecioare. El vrea sângele lor, pentru când sosește Dumnezeul pe moarte.

'Da? Ei bine, Gredishit poate mesteca fundul lui Hood. Nu le primește.

— Acum o clipă mă gândeam, Spin. .'

— Ce te gândeşti?

— Că erai un câine cu trei picioare. Dar m-am înșelat. Ești un blestemat de Câine al Umbrei, așa cum ești. Haide. Știu unde se înghesuie toți pentru a nu ploua.

Seerdomin și-a ajustat strânsoarea sabiei și apoi s-a uitat înapoi la Mântuitorul. Poziția zeului a rămas neschimbată. În genunchi, pe jumătate aplecat, cu fața ascunsă în spatele mâinilor. O poziție de supunere abjectă. Înfrângere și disperare. Cu greu să stai în fața unui standard inspirator, cu greu pentru care să lupți, iar Seerdomin simți că voința se scurge din el în timp ce se înfrunta din nou cu femeia care dansa în bazin.

Nori convulsii deasupra capului, o ploaie nesfârșită de kelyk care a înnegrit totul. Picăturile au usturat și apoi i-au amorțit ochii. Încetase să tresare din cauza fulgerului, a tunetului.

Se luptase o dată pentru ceva nedemn și jurase *niciodată niciodată.* Și totuși iată-l, stând între un zeu cu o putere inimaginabilă și un zeu în care nu merită să creadă. Unul voia să se hrănească, iar celălalt părea gata să fie devorat - de ce ar trebui să le pună în calea celor doi?

Un gâfâit jalnic al Răscumpărătorului l-a răsturnat. Ploaia îl vopsise în negru timid, curgea ca apa pătată de bălegar pe faţa pe care o ridicase spre cer. — Pe moarte, murmură el, atât de slab încât Seerdomin a trebuit să se apropie ca să prindă cuvântul. „Dar nu se dorește niciun sfârșit. Murind, pentru totdeauna. Cine caută această soartă? Pentru el? Cine tânjește după așa ceva? Pot sa. . pot să-l ajut?

Seerdomin s-a clătinat înapoi, ca și cum ar fi fost lovit de o lovitură în piept. *Asta — Beru fend — nu este o întrebare corectă! Nu împotriva acestui lucru. . acest lucru. Privește la tine, Mântuitorule! Nu poți vindeca ceea ce nu vrea vindecare! Nu poți repara ce plăcere să fii rupt!* — Nu poți, mârâi el. — Nu te poți abține, Mântuitorule. Nu poți decât să cazi în ea. Cad, dispare, fii înghițit.

El mă vrea. Ea ma vrea. Ea i-a dat această dorință, înțelegi? Acum ei împărtășesc.

Seerdomin se întoarse să se uite la Marea Preoteasă. Ea creștea din ce în ce mai multe brațe, fiecare purtând o armă, fiecare armă învârtindu-se și învârtindu-se într-o pânză ce se ciocnește de fier tăiat. Kelyk pulveriza din lame, un nor învolburat de picături. Dansul ei o purta mai aproape.

Atacul începea.

„Cine”, a șoptit Seerdomin, „mi va împărtăși asta *?* ”

— Găsește-o, spuse Mântuitorul. „Ea rămâne, adânc înăuntru. Înecat, dar viu. Gaseste-o.'

— Salind? Ea nu este nimic pentru mine!

— Ea este focul din inima lui Spinnock Durav. Ea este viața lui. Nu lupta pentru mine. Luptă nu pentru tine. Luptă, Seerdomin, pentru prietenul tău.

Un suspine a fost smuls de la războinic. Sufletul lui a găsit o voce și glasul acela și-a plâns durerea. Gâfâind, el și-a ridicat sabia și și-a pus privirea asupra femeii care săriba în dansul ei de măcel. *Pot sa fac asta? Spinnock Durav, prostule, cum ai putut să cazi așa?*

O pot găsi?

Nu știu. Eu nu cred acest lucru.

Dar prietenul lui găsise dragostea. Dragoste absurdă, ridicolă. Prietenul lui, oriunde ar fi fost, merita o șansă. Pentru singurul cadou care a însemnat un lucru al naibii. Singurul.

Clipind din lacrimi negre din ochi, Seerdomin coborî în întâmpinarea ei.

Urletul ei de încântare era un lucru de groază.

Un soldat putea descoperi, într-un moment îngrozitor, zdrobitor, că tot ceea ce se afla în centrul datoriei era o minciună, o masă putrezită, fetidă, hrănindu-se ca un cancer cu tot ce era soldatul; și că fiecare virtute era înrădăcinată în otrava altcuiva.

Privește la bietul prost de lângă tine. Să știi bine că mai e un biet prost în spatele tău. Iată cât de mult se micșorează lumea, când totul se topește în fața ochilor tăi - prea compromis pentru a susține o viziune clară, recunoașterea brutală și neagră a minciunii.

Sfâșiat din Imperiul Malazan, de la Ostia Onearm, ghearele răvășite de supraviețuitori care era tot ce mai rămăsese din Arzătorii de Poduri își târaseră spatele rău în Darujhistan. Au găsit pentru ei înșiși o peșteră în care s-au putut ascunde, înconjurați de o mână de fețe cunoscute, pentru a le aminti de ceea ce i-a împins la fiecare pas, din trecut până în prezent. Și sperând că va fi suficient pentru a-i duce în viitor, câte un pas șovăitor și captivant.

Tăiați cuțitele în mijlocul acelui ambreiaj slab și vulnerabil și pur și simplu se destramă.

Mallet. Bluepearl.

Ca niște capre legate la ochi, târâte până la piatra altarului.

Nu că caprele ar avea nevoie de legături la ochi. Nu este distractiv să te uiți în ochii unui animal pe moarte.

Picker căzu prin întuneric. Poate că era în carne și oase. Poate că ea nu era altceva decât un suflet, sfâșiat și acum prăbușit cu nimic în afară de greutatea propriilor sale regrete. Dar brațele ei se tăiau prin aerul rece și amar, picioarele i-au dat afară pentru a găsi cumpărături acolo unde nu exista. Și fiecare respirație era din ce în ce mai greu de smuls din acea explozie grăbită.

În lumea viselor, fiecare lege putea fi răsucită, îndoită, îndoită. Și așa, în timp ce a simțit că pământul nevăzut se apropie cu repeziciune, s-a răsucit și a încetinit, brusc și totuși neted, iar câteva clipe mai târziu a aterizat ușor pe piatra neuniformă. Scoici de melc zdrobite sub picioare; auzi pocnitul slab al oaselor mici de rozătoare.

Clipind, gâfâind o respirație după alta adânc în plămâni, pur și simplu rămase în picioare o vreme, genunchii ușor îndoiți, mâinile întinse în lateral.

Simțea o duhoare de animal, groasă, de parcă s-ar fi trezit într-o vizuină pe un deal.

Întunericul s-a stins încet. A văzut pereți de stâncă pe care fuseseră ciugulite scene, altele pictate în nuanțe pământii. Văzu jumătățile de tărtăcuțe înghesuind podeaua aspră de ambele părți – aterizase pe un fel de potecă, care se întindea înainte și în spate, poate trei pași lățime. În fața ei, la șase sau șapte pași, se termina într-un zid de piatră. În spatele ei, poteca se amestecă în întuneric. S-a uitat din nou la obiectele care aglomerau flancuri. În fiecare tărtăcuță era lichid gros și închis la culoare. Ea știa instinctiv că era sânge.

Imaginea gravată în peretele din față, unde se termina poteca, i-a captat acum atenția și, încet, detaliile ei au început să se rezolve. O trăsură sau căruță, un roi de forme vagi, toate întinzându-se spre el de ambele părți, cu altele sugerate în urma lui. O scenă de frenezie și panică, figura care stătea pe bancă ținând frâiele care păreau să se biciuie – dar nu, mintea ei juca feste în această lumină slabă și acel sunet, ca de roți care se trântesc și se legănau și se învârt pe pământ zdrobit, a fost doar inima ei năpustită, zgomotul de sânge în urechi.

Dar Picker s-a uitat fix, blocat.

Un soldat fără nimic în care să creadă este un lucru groaznic de privit. Când sângele de pe mâini este sânge nedrept, sufletul se ofilește.

Moartea devine un amant, iar iubirea nu duce decât într-un singur loc. De fiecare dată, dar un loc.

Prietenii și familia urmăresc, neputincioși. Și în această scenă tragică, mincinoșii, purtătorii cinici de otravă, nu se găsesc nicăieri.

Endest Silann fusese cândva preot, credincios în forțele dincolo de tărâmul muritorilor; un credincios în respectul benign al strămoșilor, spiritelor, fiecare fiind o piatră morală care a trecut prin dezbinarea, evaziunea de la răspundere, negarea vinovăției - un om de credință, da, în sensul tradițional al cuvântului. Dar aceste lucruri nu și-au mai găsit adăpost în sufletul lui. Strămoșii s-au dizolvat în pământ, lăsând nimic altceva decât stropi de os pe pământ întunecat. Spiritele nu ofereau daruri, iar cei care încă se agățau de viață erau amărâți și sălbatici, prea des trădați, prea des scuipați asupra lor, pentru a păstra orice dragoste pentru cineva.

Acum credea că muritorii sunt blestemati. O anumită tendință înnăscută i-a condus din nou și din nou pe aceeași cale. Muritorii au trădat fiecare dar care le-a fost acordat. L-au trădat pe cel care dă. Și-au trădat propriile promisiuni. Zeii lor, strămoșii lor, copiii lor - peste tot, trădare.

Marile păduri din Kharkanas fuseseră tăiate; insulele mizerabile de creștere lăsate în urmă, fiecare căzuse în foc sau peste. Solurile bogate s-au spălat în râuri. Carnea pământului a fost dezbrăcat pentru a scoate la iveală oasele din piatră. Și foamea îi urmărea pe copii. Mamele se plângeau, tații încercau măști de hotărâre întărite, dar înainte de toate acestea, amândoi priviseră lumea devastată cu neîncredere ofensată - cineva este de vină, cineva este întotdeauna, dar, lângă Abis, nu te uita la *mine* !

Dar nu mai era unde să caut. Mama Întuneric se întoarse. Ea îi lăsase în seama unor destine concepute de ei și, făcând asta, le luase privilegiul de a da vina pe altcineva. Așa era o lume fără Dumnezeu.

S-ar putea crede, așadar, că un popor s-ar putea ridica la cea mai mare înălțime, s-ar putea mândri și s-ar putea accepta noțiunea de vinovăție potențială pentru fiecare decizie luată sau nu. Da, asta ar fi frumos. Ar fi ceva de privit, pentru a alimenta un optimism dezlănțuit. Dar un asemenea moment, o asemenea statură, nu a venit niciodată. Epocile iluminate aparțineau trecutului sau așteptau viitorul. Astfel de epoci au căpătat strălucirea

mitului iconic, redus la abstracții. Lumea prezentă era reală, plină de pragul realității și compromisului. Oamenii nu stăteau în picioare. S-au abătut.

Nu era nimeni cu care Endest Silann să poată discuta toate astea. Nimeni care ar putea – doar ar putea – să înțeleagă semnificația a ceea ce gândea el.

Grăbește-te cu capul. Lucrurile se întâmplă. Pietrele în picioare se răstoarnă pe una împotriva unui timid, pe cealaltă și mai departe. Valurile de maree cresc tot mai sus. Fum și țipete și violență și suferință. Victimele îngrămădite în grămezi ca pradă canibalilor. Aceasta este carnea veseliei, prezentul fără suflare, nerăbdarea arde ca acidul. Cine are timp să înțeleagă?

Endest Silann stătea în vârful turnului mai mic al donjonului. Întinse o mână, cu degetele la pământ, în timp ce ploaia neagră se strângea în paharul palmei lui.

A fost adevărul atât de mizerabil pe cât părea?

Totul a cerut ca o siluetă, o singură figură, să se ridice pentru a sta în picioare? Să înfrunți acea litanie a distrugerii, a brutalității istoriei, a minciunii progresului, a profanării unui cămin cândva sacru, prețios dincolo de imaginație? O cifră? Singur?

Nu este suficientă povara lui? De ce trebuie să-l poarte pe al nostru? De ce i-am făcut asta? De ce, pentru că este mai ușor așa și prețuim atât de mult căile ușoare, nu-i așa? Cel mai mic efort ne definește virtuțile. Nu ne tulbura, pentru că nu ne place să fim tulburați.

Copiilor le este foame. Pădurile sunt moarte, râurile otrăvite. Calamitatea coboară iar și iar. Bolile înfloresc ca ciupercile pe cadavre. Și în curând ne vom război pentru ceea ce a mai rămas. Așa cum am făcut în Kharkanas.

El va lua această povară, dar ce înseamnă asta? Că suntem eliberați să rămânem neschimbați? Eliberat să continui să nu faci nimic?

Apa neagră a revărsat ceașca, s-a vărsat și a devenit din nou ploaie.

Nici Marea Preoteasa nu a inteles. Nu toate, nu. Ea a văzut asta ca pe un gambit unic, disperat, o turnare a degetelor pe care călărea totul. Dar dacă a eșuat, ei bine, ar fi un alt joc. Jucători noi, aceleași reguli vechi obosite. Bogăția pariată nu și-a pierdut niciodată valoarea, nu-i așa? Mormanul de monede de aur nu se va prăbuși. Doar că va crește încă.

Apoi, dacă jucătorii vin și pleacă, în timp ce regulile nu se schimbă niciodată, nu cumva acea grămadă comandă de

fapt jocul? Te-ai pleca în fața acestui zeu de aur? Această insen iluzia de valoare?

Pleacă, atunci. Apăsați fruntea pe podeaua tare. Dar când totul merge prost, nu-mi arătați nicio neîncredere ofensată.

Da, Anomander Rake ar lua acea povara și ar duce-o într-o lume nouă. Dar el nu ar oferi nicio absolvire. El avea să livreze un singur cadou - unul nemeritat - și acesta era *timpul.*

Cel mai de preț privilegiu dintre toate. *Și, vă rog, spuneți, ce să facem cu ea?*

În stânga lui, depășind un turn mult mai înalt, un dragon a fixat cu ochii tăiați o tabără decrepită dincolo de vălul Nopții. Nicio ploaie nu l-ar putea orbi, nicio scuză nu i-ar putea înfrunta respectul neclintit. Silanah a privit. Și a așteptat.

Dar așteptarea aproape se terminase.

Grăbește-te, atunci, la această sărbătoare. Grabiți-vă, flămândilor, la carnea veseliei.

Zidul nu fusese niciodată prea mult de la început. Demontat pe alocuri, neterminat în altele. Nu ar fi rezistat niciodată unui asediu pentru o perioadă de timp. În ciuda stării sale execrabile, breșa făcută de Hounds of Shadow a fost evidentă. O poartă întreagă dispăruse, plină cu resturile linsate de flăcări ale blocurilor și o duzină de structuri din apropiere. Siluete urcau acum în mijlocul ei, vânând timizi, trăitori, luptându-se cu flăcările.

Dincolo de el, secțiuni întinse ale orașului – unde nori de fum înălțau cerul timid, luminate puternic de incendii de gaze – au scăzut brusc, ca și cum însăși respirația lui Darujhistan ar fi fost smulsă. Samar Dev se clătină, căzu în genunchi. Presiunea care se închidea în jurul capului ei a simțit momente de la zdrobirea plăcilor craniului ei. Ea a strigat chiar dacă Karsa s-a ghemuit lângă ea.

În față, Călătorul se îndepărtase de poarta distrusă, căutând în schimb un alt portal timid spre est, prin care refugiați îngroziți se revărsaseră acum în cartierul slăbit de cabane, unde noi incendii izbucniseră din baracile dărâmate și în urma. de squatters care fugă. Cum intenționa Traveler să-și facă drum prin acea mafie...

— Vrăjitoare, trebuie să te concentrezi.

'Ce?'

— În mintea ta, ridică un zid. Pe toate părțile. Fă-l puternic, dă-i puterea de a rezista celui care a sosit.

Ea s-a îndepărtat de mâna lui. 'OMS? Cine a sosit? După spiritele, nu suport...

A pălmuit-o, destul de tare încât să o doboare. Uimită, se uită la el.

— Samar Dev, nu știu cine sau ce – nu sunt Hounds. Nici măcar Shad nu tronează. *Cineva este acolo și acel cineva arde. Nu-mi pot imagina o asemenea ființă* ...

'Un zeu.'

El a ridicat din umeri. — Construiește-ți zidurile.

Presiunea se diminuase și ea se întrebă de asta, apoi își dădu seama că Karsa se mișcase, punându-se între ea și oraș. Ea a văzut transpirația curgând pe fața Toblakai, curgând ca ploaia. Ea a văzut strângerea în ochii lui. 'Karsa-'

„Dacă trebuie să urmăm, pe tine și pe mine amândoi, atunci trebuie să faci asta. Construiește ziduri, vrăjitoare, și grăbește-te.

Privirea lui se ridică spre ceva în spatele ei și dintr-o dată ea simți o suflare de putere în spatele ei, rafale împotriva ei, scufundându-se pe lângă haine, pe lângă piele, prin carne și apoi adânc în oase. Ea icni.

Presiunea a fost împinsă înapoi, lăsată să înfurie împotriva barierelor imense care îi apărau acum mintea.

S-a urcat în picioare.

Cot la cot, au pornit după Traveller.

Tăia o fâșie zdrențuită de câmp, praful se ridica cu fiecare pas, îndreptându-se spre poartă într-un unghi ascuțit.

Mulțimea crescândă de oameni care blocau portalul păru să se topească, iar ea se întrebă ce văzuseră acei refugiați pe chipul Călătorului în timp ce mărșăluia direct spre ei. Orice ar fi fost, clar că nu era ceva de contestat.

O lumină ciudată, difuză, picta acum orașul, zidul neuniform, cupolele, minaretele și turlele vizibile în spatele lui. Dintr-o mie de gâtleturi a izbucnit un gemător. De șoc, de groază. Ea a văzut fețele ridicându-se, una câte una. Ea a văzut ochii mari.

Mormăind, Karsa privi înapoi, apoi se opri. — Zei de jos!

Ea se învârte. Ursul uriaș se profila la vreo douăzeci de pași înapoi, cu conturul mărginit de o lumină argintie - și acea lumină...

Luna se cățărase în cele din urmă eliberată de orizont – dar așa era. . *Regina Viselor* -

— Distrus, spuse Karsa. — Luna s-a spulberat. Fețe în stâncă, ce sa întâmplat?

Ceea ce se ridica acum spre cer era o masă de fragmente, sfâșiate în mijlocul unui nor de inele subțiri de praf. Se extinsese în erupție și avea acum de două ori dimensiunea normală. Bucăți uriașe se îndepărteau vizibil în spirală din centru. Lumina pe care o arunca era bolnavă, dar uimitor de strălucitoare.

Ursul monstruos se întorsese pe jumătate și își ridica botul spre acea lume timidă a dev, ca și cum ar fi fost capabil să miroasă moartea pe parcursul a nenumărate leghe.

Karsa a tras de Samar Dev. — E în oraș, vrăjitoare. Nu-l putem pierde.

Ea i-a permis să o târască, cu mâna învăluită de a lui.

Cocoțat într-o nișă aproape de poartă, Chillbais l-a urmărit pe cel cunoscut sub numele de Călător. Demonul tremura incontrolabil. Urletul câinilor, detonațiile unor clădiri întregi, sosirea Fiului Întunericului și uciderea unui zeu - oh, oricare dintre acestea ar fi putut fi un motiv suficient pentru o asemenea teroare tremurătoare. Chiar și acea lună ruinată care se împinge spre cer spre sud. Din păcate, însă, nici una dintre acestea nu a provocat starea actuală de extremitate abjectă a broaștei înaripate.

Nu, sursa trecea prin mulțimea de la poartă, trecând acum pe sub arc. Cel numit Călător. Oh, a păstrat atât de mult din el însuși, o voință de o intensitate atât de uluitoare, încât Chillbais și-a imaginat că, dacă omul dorea așa, ar putea ajunge în ceruri, să se apropie de toate acele bucăți care se învârtesc pe cer și să refacă întreaga lună.

Dar aceasta nu a fost o putere de vindecare. Aceasta nu a fost o voință benignă.

Câinii urlau din nou, anunțând tot ceea ce simțiseră, tot ceea ce se trăgeau chiar și acum. Incitați, au izbucnit în toate direcțiile, ucigând cu o frenezie fără minte. Și încă o dată s-a dezlănțuit nebunia asupra oamenilor nefericiți din Darujhistan.

Oh, maestrul ar fi furios de această pierdere a controlului. Cel mai furios.

Chillbais deschise gura și reuși un rânjet incredibil de larg. Un zâmbet către cerul nebun de noapte. Demonul și-a făcut cale să iasă din nișă și și-a bătut aripile de câteva ori pentru a rezolva pliurile. Apoi a sărit în aer.

Cufundarea în mulțimea măcinată nu făcea parte din plan, iar panica care a urmat părea disproporțională cu sosirea neașteptată a acestui modest demon. După câteva momente agitate, Chillbais a reușit să bată din nou în sus, învinețit și zgâriat, zgâriat și zgâriat, îndreptându-și drumul către moșia stăpânului său.

Dornic să transmită un mesaj.

El este aici! El este aici! Dassem Ultor este aici!

Pot pleca acum?

Atât Karsa, cât și Samar Dev fuseseră martori la situația dificilă a demonului, dar niciunul nu a făcut niciun comentariu, chiar dacă acesta s-a înălțat înapoi pentru a dispărea peste zid. Se grăbeau, Karsa Orlong impunând suficient pentru a elibera o potecă, direct spre poartă.

La scurt timp mai târziu, au trecut prin poticnire, pe o stradă largă pe care cetăţenii se scurgeau din toate direcţiile imaginabile.

L-au văzut pe Traveler la șaizeci și ceva de pași în față, ajungând la o intersecție ciudat de goală de refugiați. Siluetele cele mai apropiate alergau în panică oarbă.

Călătorul se oprise. O siluetă solitară, scăldată în lumina lunii zdrobite.

Un câine a pătruns în vizor în stânga războinicului. Un trunchi stricat, fără cap, îi atârna în fălci, drenând încă sânge gros. Ochii ei strălucitori erau ațintiți asupra Călătorului, care nu se mișcase, deși era clar că urmărea fiara cu privirea.

Karsa și-a dezvelit sabia și și-a grăbit pasul. Samar Dev, cu inima bătând cu putere, se grăbi după el.

Îi văzu pe Toblakai încetinind brusc, apoi oprindu-se, la treizeci de pași de intersecție, și o clipă mai târziu a văzut de ce.

Cotillion se îndrepta spre Traveller. Un alt Hound – cel negru – părea să păzească celălalt flanc al zeului.

În spatele lor, o clădire îndepărtată s-a prăbușit brusc, iar în inima acelui tunet se auzi zgomotul a două fiare blocate în luptă cu muritorii, fără a ceda niciuna. Țipete fragile răsunau într-un contrapunct fragil.

Călătorul a așteptat. Cotillion veni să stea direct în fața lui și începu să vorbească.

Samar Dev voia să se grăbească înainte, cel puțin într-un loc de unde să-l audă pe zeu, să prindă orice răspuns i-a dat Călătorul. Dar mâna lui Karsa a ținut-o pe spate, iar el a

clătinat din cap, spunând într-un murmur: „Acesta nu este pentru noi, vrăjitoare”.

Călătorul părea să refuze ceva, făcând un pas înapoi, privind în altă parte.

Cotillion apăsa mai departe.

— Nu vrea, spuse Karsa. — Orice ar cere, Călătorul nu vrea.

Da, putea vedea asta. — Te rog, trebuie să...

'Nu.'

'Karsa-'

„Ceea ce te motivează este să vrei, nu nevoie”.

'Bine atunci! Sunt o târfă năzdrăvană, doar lasă-mă pe mine...

'Nu. Aceasta este între ei și așa trebuie să rămână. Samar Dev, răspunde-mi asta. Dacă ai putea auzi ce spun ei, dacă ai înțelege tot ce ar putea însemna, ai fi în stare să taci?

Ea se înrădăcină, apoi șuieră frustrată. — Nu mă pricep prea bine să fac asta, nu? Bine, Karsa, dar dacă aș spune ceva? Ce rău ar face asta?

— Lasă-l, spuse Karsa. — Lasă-l liber să aleagă singur.

Orice ar fi spus Cotillion părea să lovească ca niște lovituri fizice, pe care Călătorul le-a absorbit una după alta, încă privind în altă parte – încă în mod clar incapabil să întâlnească ochii zeului.

Câinele cu trunchiul mestecat îl mânca acum cu toată intensitatea fără minte obișnuită la carnivore care le umplea stomacul. Cealaltă fiară se întorsese pe jumătate și părea să asculte acea luptă îndepărtată.

Cotillion era implacabil.

Pentru zeu, pentru Traveller și pentru Samar Dev și Karsa Orlong, lumea să fie timidă; dincolo de această scenă practic dispăruse. Un moment lua o formă portentoasă, cioplită pe rând, ca și cum ai găsi o față în inima unui bloc de piatră. Un moment de timiditate care s-a bazat pe un fel de decizie, una pe care Călătorul trebuie să o ia, aici, acum, pentru că era evident că Cotillion se pusese în calea războinicului și nu avea să se îndepărteze de o parte.

„Karsa – dacă asta merge prost...”

— Îi am spatele, spuse Toblakai într-un mârâit.

— Dar dacă...

Un strigăt inuman al Călătoarei i-a tăiat cuvintele, a tăiat fiecare gând, tăind ca un cuțit. Un sunet atât de trist, disperat - nu-i aparținea, nu putea, dar își întinsese un braț, ca și cum ar fi vrut să-l împingă pe Cotillion deoparte.

Stăteau prea departe unul de altul pentru asta. Cu toate acestea, Cotillion, acum tăcut, pur și simplu s-a îndepărtat de calea Călătorului.

Și războinicul a trecut pe lângă, dar acum era ca și cum fiecare cizmă trebuia târâtă înainte, de parcă Călătorul s-ar fi luptat acum împotriva unui val îngrozitor, invizibil. Acea obsesie feroce părea să fi venit dezlegată – a mers ca un om pierdut.

Cotillion îl privi plecând, iar ea îl văzu ridicând un antebraț spre ochi, de parcă nu ar fi vrut să-și amintească asta, de parcă ar fi putut s-o șteargă cu un singur gest privat.

Deși nu a înțeles, tristețea a inundat Samar Dev. Durere pentru cine? Nu a avut niciun răspuns care să aibă sens. A vrut să plângă. Pentru Călător. Pentru Cotillion. Pentru Karsa. *Pentru acest oraș blestemat și această noapte blestemată.*

Hounds plecaseră la trap.

Ea clipi. Și Cotillionul dispăruse.

Karsa se scutură, apoi o conduse încă o dată înainte.

Presiunea creștea, sprijinindu-se pe apărările ei. Ea a simțit crăpături, cernerea prafului. Și în timp ce se poticneau în urma Călătorului, Samar Dev și-a dat seama că războinicul mergea direct spre legătura acelei puteri.

Gustul fricii era amar pe limba ei.

Nu, Călător, nu. Schimba-ti parerea. Schimba-l, te rog.

Dar nu ar face asta, nu-i așa? Nu voi. Nu ar putea. *Soarta destinului, o, asta sună neîndemânatic, și totuși. . cum se mai poate numi? Această forță a inevitabilității, atât voită, cât și nedorită, atât inutilă, cât și inexorabilă. Soarta celor sortiți.*

Mergând, printr-un oraș prins într-un coșmar, sub lumina macașă a unei luni în chinuri de moarte. Călătorul ar putea la fel de bine să tragă lanțuri, iar la capetele acelor lanțuri, nimeni altul decât Karsa Orlong și Samar Dev. Și Traveler ar putea la fel de bine să poarte propriul guler de fier, ceva invizibil, dar incontestabil, împingându-l înainte.

Nu se simțise niciodată atât de neajutorat.

În eternitatea care a precedat momentul sosirii Domnului Morții, lumea din Dragnipur începuse o convulsie lentă, mortală și aparent de neoprit. Peste tot, promisiunea de anihilare care se profilează. Peste tot, un cor de strigăte des timide, strigăte de furie și sfidare fără speranță. Natura

brută a fiecărui lucru înlănțuit a fost trezită și fiecare a dat glasul acelei naturi și fiecare voce a păstrat aroma adevărului ascuțit. Dragonii au zbierat, demonii au zbierat, proștii au țipat de isterie. Eroii îndrăzneți și bătăușii ucigași au tras respirații adânci care făceau să scârțâie coastele, apoi au scăpat strigăte de luptă.

Focuri de argint coborau din cer, dărâmându-se printre norii de cenușă. O armată de o mărime de neînchipuit, din care nici un sfert nu era posibil, începuse o încărcare grea, iar armele se ciocniră de marginile scuturilor, iar acest val alb de distrugere părea să urce mai sus, ca și cum ar fi căutat să se contopească cu norii de furtună.

Forme slabe, erodate, târâte de-a lungul capetele lanțurilor, acum scăpau membrele tocite, ca și cum ar fi pentru a evita uitarea care se închidea rapid. Ochii s-au rostogolit în cranii zdrobite, rămîne timizi, ai vieții și ai cunoașterii pâlpâind pentru ultima oară.

Nu, nimic nu a vrut să moară. Când moartea este uitare, viața îi va scuipa în față. Dacă se poate.

Cel simțitor și cei fără minte erau acum, în sfârșit, toți dintr-o singură minte.

Trezește toată rațiunea. Aceste instincte adunate nu sunt scopul, ci mijloacele. Zăcănați lanțurile dacă trebuie, dar să știți că ceea ce leagă nu se rupe, iar calea nu este niciodată atât de rătăcită pe cât s-ar putea crede.

Ditch privea cu un ochi spre cerurile care coborau și cunoștea teroarea, dar acea teroare nu era a lui. Zeul care a văzut cu același ochi a umplut craniul lui Ditch cu țipetele sale. *Nascut pentru a muri! Sunt născut să mor! Sunt născut să mor! Nu e corect, nu e corect, nu e corect!* Și Ditch doar a râs – sau cel puțin și-a imaginat că a făcut asta – și a răspuns: *Cu toții suntem născuți pentru a muri, idiotule. Lăsați intervalul să dureze o singură bătaie de inimă, lăsați-l să dureze o mie de ani. Întindeți bătăile inimii, zdrobiți secolele, nu este diferit. Ei simt la fel, când sosește sfârșitul.*

Doamne, ei simt la fel!

Nu, nu a fost foarte impresionat de acest evlavios care se înghesuia în sufletul său. Kadaspala era nebun, nebun să creadă că o astfel de creație ar putea realiza orice. Gravează adânc în inima ei această foame feroce de a *ucide* și apoi dezvăluie oroarea neputinței sale - o, nu era asta crud dincolo de orice rațiune? Nu era aceasta propria invitație la nebunie?

Kadaspala, nu ai făcut decât versiuni ale ta. Nu te-ai putut abține - da, văd asta.

Dar, la naiba, carnea mea îmi aparține. Nu tu.

La naiba să fii -

Dar blestemele nu mai însemnau nimic acum. Fiecare soartă convergea acum. *Hah hah, luați asta, pozatori evlavioși și rahați aroganți și toate victimele care vă plângeți - vedeți ce vine! Tot la fel, acest capăt, tot la fel!*

Și iată-l, prins în schema mai mare. Pielea lui o bucată de tapiserie. Și marea sa scena? Un model pe care nu l-a putut citi niciodată.

Demonul Perla stătea în picioare purtând trupuri din care o pădure de rădăcini de fier cobora în bucle și colaci. Nu mai putea duce, așa că stătea în picioare, plângând încet, cu picioarele ca două trunchiuri dăunătoare care tremurau și tremurau. De mult cântărise valoarea urii. Pentru Înaltul Mag Tayschrenn, care l-a chemat primul și l-a legat de voința sa. Pentru Ben Adaephon Delat, care a dezlănțuit-o împotriva Fiului Întunericului; și pentru însuși Anomnnder Rake, a cărui sabie mușcă adânc. Dar valoarea era o iluzie. Ura a fost o minciună care, hrănindu-l, îl umple pe cel care urăște cu beatitudinea săturației, chiar dacă spiritul lui moare de foame. Nu, Pearl nu a urât. Viața a fost o negociere între așteptat și neașteptat. Unul făcut să se descurce.

Draconus se clătină. — Pearl, prietene, am venit să-mi iau rămas bun. Și să-ți spun că îmi pare rău.

— Ce te întristează? întrebă demonul.

— Îmi pare rău, Pearl, pentru toate astea. Pentru Dragnipur. Pentru oroarea creată de propriile mele mâini. Era potrivit, nu-i așa, ca arma să-și revendice producatorul? Cred că da, a fost. A fost.' Făcu o pauză, apoi îşi duse ambele mâini la faţă. Pentru o clipă, părea că va începe să-și zgârie barba din pielea de sub ea. În schimb, mâinile încătușate au căzut în jos, târâte de greutatea lanțurilor.

— Și mie îmi pare rău, spuse Pearl. — Pentru a vedea sfârșitul asta.

' *Ce?* '

— Atâția dușmani, toți aici și nu unul la alegere. Dușmani și totuși lucrând împreună atât de mult timp. A fost un lucru minunat, nu-i așa, Draconus? Când era nevoie, timiditatea a forțat fiecare mână să se strângă, să lucreze ca una. Un lucru minunat.

Războinicul se uită la demon. Părea incapabil să vorbească.

Apsal'ara își croi drum de-a lungul vârfului grinzii. Era greu să te ții, căruța înclinând și legănându-se atât de mult cu un ultim val inutil înainte, iar fasciculul însuși dens de nămol de sudoare, sânge și mucus curgător. Dar ceva se întâmpla la portal, acea pată neagră, de gheață, de sub centrul vagonului.

Un pârâu ciudat curgea în Poartă, un model complicat coborând prin aerul fetid din partea de jos a patului vagonului. Fiecare cârcel era negru ca cerneală, spațiul din jurul lui aprins de o strălucire bolnăvicioasă care pulsa mai încet decât orice inimă de muritor.

A fost zeul patetic al lui Kadaspala? Căutând să-l folosești pe piesa timidă a maestrului nebun al tatuatorului ca și cum ar fi o zăbrele, o masă de trepte, pe care ar putea să se urce și să cufunde astfel prin Poartă? Cauți să *evadezi* ?

Dacă da, atunci ea intenționa să-l folosească mai întâi.

Lasă frigul să-i ardă carnea. Lasă bucăți din ea să cadă pur și simplu. A fost un final mai bun decât o manifestare mârâitoare a haosului care i-a smuls gâtul.

Ea s-a zbătut din ce în ce mai aproape, răsuflarea ei stingându-și lapovița în penele trositoare care s-au scufundat în cristale de gheață strălucitoare. Îi aducea aminte de tinerețea ei, de nopțile petrecute pe tundră, când au venit primele ninsori, când norii tremurau și își vărsau pielea de diamant și lumea creștea atât de nemișcată, atât de fără suflare și de perfectă, încât simțea că timpul însuși nu era decât câteva momente din solid înghețat - să o țină pentru totdeauna în acel loc, să-și țină tinerețea, să-și țină strâns visele și ambițiile, amintirile despre chipurile pe care le-a iubit - mama ei, tatăl ei, rudele ei, iubiții ei. Nimeni nu ar îmbătrâni, nimeni nu ar muri și nu ar cădea din cale, iar calea în sine, de ce, nu s-ar termina niciodată.

Lasă-mă la mijloc. Piciorul să nu se așeze niciodată, să nu mă apropie niciodată de sfârșitul lucrurilor. Da, lasă-mă aici. În centrul posibilităților, dintre care niciuna nu se va prăbuși. Fără eșecuri , fără *pierderi, fără regrete de sărut pe buze - nu voi simți frigul.*

nu voi simti frigul -

Ea a strigat în aerul rece, de moarte. O astfel de durere - cum ar putea ea să se apropie suficient de mult?

Aspal'ara se ridică, cu genunchii sub ea. Și am privit acel model, chiar acolo, la distanță de un corp și încă curge în jos. Dacă s-ar fi lansat din acest loc, s-ar arunca pur și simplu înainte, ar prinde-o acea plasă care curge?

S-ar sparge pur și simplu? Sau curge deoparte, deschizându-se pentru a permite plonjarea în jos a unui corp înghețat solid, lipsit de viață, cu ochii deschiși, dar care nu văd nimic?

Ea a avut un gând brusc, tremurând din cauza îndoielilor ei, a fricilor ei. Și, cu membrele dureroase, a început să-și târască pe lungimea lanțurilor, strângând zalele pe grinda din fața ei.

Frigul Porții era atât de puternic încât să poată rupe aceste legături? Dacă ar fi aruncat grămada în acea Poartă, cât de mult ar putea, *s-ar rupe lanțurile* ?

Și apoi?

Ea mârâi. *Da, și apoi ce? Fugi ca un iepure de câmp, lasă căruța departe, fugi de legiunile haosului?*

Și când însăși Poarta va fi distrusă, unde voi alerga atunci? Va exista macar aceasta lume?

Și-a dat seama atunci că astfel de întrebări nu contau. Să fii liber, chiar dacă doar pentru o clipă, ar fi suficient.

Apsal'ara, Stăpâna Hoților. Cât de bună era? De ce, a strecurat lanțurile Dragnipurului!

Ea a continuat să îngrămădească verigi ale lanțurilor, respirațiile ei venind în gâfâituri dureroase și amorțitoare.

Draconus se îndepărtă de partea lui Pearl. Nu putea suporta emoțiile pe care demonul le-a stârnit la viață în el. Nu putea înțelege o asemenea putere de a ierta, indiferent de nebunia de a găsi ceva demn în acest tărâm blestemat. Și să o văd pe Pearl stând acolo, aproape zdrobită sub trupurile zvâcnitoare și picurătoare ale camarazilor căzuți, nu, și asta era prea mult.

Kadaspala eșuase. Modelul era defectuos; nu avea putere să reziste la ceea ce urma să-i asalteze. Fusese o manieră disperată, singurul fel pe care Draconus îi mai rămăsese și nici măcar nu putea să-l bată pe orbul și fără picioare Tiste Andii. *Niciunul dintre noi nu a fost la înălțime.*

În momentul în care Rake a încetat să mai omoare lucruri, am fost condamnați.

Și totuși, a descoperit că nu mai avea furie în el când s-a gândit la Anomander Rake. De fapt, începuse să înțeleagă, chiar să simpatizeze, cu acea dorință epuizată de

a pune capăt lucrurilor. Pentru a pune capăt *totul.* Iluzia îl numea în primul rând un joc. Însuși acel principiu fondator asigura eșecul final. Zei plictisiți și copii cu o putere îngrozitoare, aceștia au fost cei mai rele tipuri de arbitri din această schemă a existenței. Ei au luptat împotriva schimbării chiar dacă au forțat-o asupra altora; ei au căutat să păstreze tot ce au agitat chiar dacă se luptau să fure tot ce puteau de la rivali. Ei au proclamat dragostea doar pentru a o ucide prin trădare și ciudă.

Da, Draconus l-a înțeles pe Rake. Orice joc care se juca cu durere era un lucru urât, o urâciune. *Distruge-l. Dă jos totul, Rake. Rake, moștenitorul meu, fiul meu în spirit, moștenitorul meu necunoscut și de necunoscut. Fă cum trebuie.*

stau deoparte.

Oh, cuvinte îndrăznețe.

Când adevărul este, nu am de ales.

Forța care a coborât brusc asupra tărâmului Dragnipur a fost de o asemenea amploare încât, pentru o clipă, Draconus a crezut că haosul a ajuns în sfârșit la ei și a fost îngenuncheat, uluit, pe jumătate orbit. Presiunea imensă s-a împotrivit, chinuitoare, iar Draconus și-a plecat capul, l-a acoperit cu brațele și și-a simțit coloana vertebrală înclinându-se sub o prezență zdrobitoare.

Dacă era sunet, nu auzea nimic. Dacă era viață, nu vedea decât întuneric. Dacă era aer, nu-l putea atrage în plămâni. Își simțea oasele gemuind…

Tortura s-a uşurat odată cu aşezarea unei mâini scheletice, cu degete lungi, pe umărul său drept.

Sunetele au crescut încă o dată, ciudat de atenuate. O furtună reînnoită de groază plângătoare și consternare. În fața lui Draconus lumea și-a găsit detaliile familiare, deși păreau fantomatice, efemere. El a putut, în cele din urmă, să respire adânc – și a gustat moartea.

Cineva a vorbit deasupra lui. „El este într-adevăr un om de cuvânt”.

Iar Draconus sa răsucit, și-a ridicat privirea – mâna de pe umăr i-a zguduit cu un foșnet de legături – și a privit în sus la cel care vorbise. La Hood, Domnul și Înaltul Rege al Morților.

' *Nu!* urlă Draconus, ridicându-se doar pentru a se clătina înapoi, aproape că se împiedică de lanțuri. ' *Nu! Ce-a făcut? Lângă Abyss, ce a făcut Rake?* '

Hood își ridică pe jumătate brațele și părea să se uite în jos la mânecile care îi înconjurau încheieturile slăbite.

Neîncrederea s-a prăbușit în șoc, apoi în groază crudă. Acest lucru nu avea sens. Draconus nu a înțeles. Nu putea – zei – nu putea crede –

Se întoarse, apoi, și se uită la legiunile haosului – oh, ele fuseseră împinse înapoi, cu o legă sau mai mult, de sosirea acestei creaturi singulare, de puterea lui Hood. Norii de furtună actinici se prăbușiseră în retragere, construindu-se din nou și părând să se bată de frustrare – da, fusese cumpărat un interludiu. Dar — „Risipit. Toate irosite! De ce? Acest lucru nu a realizat *nimic* ! Hood — ai fost trădat. Nu vezi asta? Nu... Draconus se strânse de capul lui. — Rake, oh Rake, ce ai vrut de la asta? Cum ar putea crede că va realiza ceva?

— Mi-ai fost dor de tine, Draconus, spuse Hood.

Și s-a răsucit încă o dată, uitându-se la zeu. Jaghut. Da, nebunul, necunoscutul Jaghut. — Nenorocit de prost! Ai *cerut* asta, nu-i așa? Ti-ai pierdut mintile!?'

— Un chilipir, vechi prieten, răspunse Hood, studiind în continuare lanțurile de la încheieturi. 'A. . joc de noroc.'

'Ce se va intampla? Când te revendică haosul? Când haosul devorează chiar tărâmul morții? I-ai trădat pe zei, pe toți. Ai trădat toată viața, când cazi...

— Draconus, îi interveni Hood oftând, ridicându-se acum mâna să tragă gluga înapoi, e timid, dezvăluind acel chip ofilit de Jaghut, liniile cu gheare ale tristeții eterne. — Draconus, prietene, spuse el încet, sigur că nu crezi că am venit aici singur?

Se uită fix la zeu, pentru o clipă neînțelegând. Și apoi — a surprins un vuiet îndepărtat de sunet, care ieșea din trei din cele patru orizonturi, iar acele orizonturi neclare erau acum. . *clocotind.*

În timp ce oștile morților au mărșăluit la porunca Domnului lor.

Dintr-o parte, un zeci de călăreți se apropiau cu pași repezi.

„Hood”, spuse Draconus, amorțit, derutat, „s-au dezlănțuit”.

— Așa sunt.

— Aceasta nu este lupta lor.

'Poate. Asta este, încă, nehotărât.

Draconus clătină din cap. — Ei nu pot fi aici. Ei nu pot lupta cu inamicul - acelor morți, Hood, *tot ce le-a mai rămas* este identitatea lor, fiecare suflet, abia se ține. *Nu le poți face asta! Nu le poți cere asta!* '

Zeul privea acum căruța. — Tot ce voi cere, a spus el, de la cei căzuți, Draconus, este să aleagă. Din propria lor voință. După aceasta, nu voi cere nimic de la ei. Vreodata din nou.'

— Deci cine va pretinde morții?

— Lasă-i pe zei să aibă grijă de ei.

Răceala acelui răspuns l-a zguduit pe Draconus. — Și cum rămâne cu cei care nu se închină la zei?

— Da, ce-i cu ei?

'Ce vrea sa insemne asta?'

— După aceasta, spuse Hood, studiind încă vagonul, morții nu vor mai fi îngrijorarea mea. Vreodata din nou.'

Călăreții care se apropiau călăreau monturi putrede, scheletice. Peleri zdrențuite se clătinau în spatele războinicilor. Din partea armatelor înaintate, nenumărate standarde s-au clătinat și s-au înclinat printre vârfuri de lance în sus. Cifrele erau într-adevăr timide de neimaginat. Fragmente sparte de cântece de război au sosit ca zdrențuri de vânt. Tărâmul gemu – Draconus nu putea înțelege greutatea care trebuie să-l zdrobească acum pe purtătorul armei. Ar fi putut Draconus să reziste? Nu a stiut. Dar atunci, poate chiar și în acest moment, Anomander Rake însuși era pe moarte, oasele rupte, sângele țâșnind. .

Dar au fost mai multe. Aici, sub ochii lui.

Toate creaturile înlănțuite de căruță încetaseră să tragă de enormul edificiu - pentru prima dată în milenii, căruța *încetase să se mai rostogolească.* Și acele creaturi stăteau sau îngenuncheau, privind în afară, tăcute, poate neîncrezătoare, în timp ce legiuni de morți se închideau înăuntru. Un potop, un ocean de fier și oase...

Călăreții au sosit. Toți străini pentru Draconus. Şase şi-au trap mai aproape monturile ofilite. Unul dintre ei era mascat și mai văzuse acele măști – o gazdă ucisă succesiv de Anomander Rake. *Seguleh.* Semnele de pe acesta i-au spus lui Draconus că se uită la al doilea. Îl provocase pe Primul? Sau l-a provocat cineva?

Al doilea a fost primul care a vorbit. — Asta-i păcatul pentru care vrei să luptăm, Hood? Aruncându-ne în faza haosului. Fața mascată părea să scruteze creaturile înghesuite și răvășite din lanțurile lor. „Ce sunt acestea, pentru care acum trebuie să murim din nou? Pentru care trebuie să încetăm? Nenorociți nenorociți, unul și toți! Proști inutili, bah! Hood, ceri prea mult.

Stăpânul Morții nici măcar nu s-a înfruntat pe Seguleh, când el a răspuns: „Te răzgândești acum, Cavalere?”

— Nu, spuse el. — Tocmai mă plângeam. Scoase o pereche de săbii crestate, pătate de rugină. — Mă cunoști mai bine decât atât. Totuși, oh, cât l-am vrut pe Skinner. Să-l pierzi în felul ăsta - de Tiran, e *neruşnic.* '

— De aceea, spuse Hood, nu îi vei conduce pe morți în acest război.

'Ce? Sunt Cavalerul Morții! Însuși al naibii de pumn osos! Eu cer-'

— O, taci, al doilea, oftă Lordul Morţii. — Vă așteaptă și alte sarcini – și sunt sigur că nu le veți regreta. Iskar Jarak, vei comanda în locul Cavalerului? În capul suliței, conducând chiar în inima inamicului?

Cel astfel adresat avea aspectul unui veteran printre veterani. Bărbos gri, cicatrici, îmbrăcați în culori uzate, decolorate, peste cârligul lui simplu de lanț. Gri și magenta, mărginite cu negru. La cererea lui Hood, s-a confruntat cu Jaghut. — Vom întări ideea, spuse el. — Cu Malazans. La vârf, Bridgeburnerii mei. Dujek pe flancul meu stâng, Bult în dreapta cu Seventh și Wickans-ul lui. Apoi s-a răsucit în şa pentru a privi un alt soldat. — Brukhalian și săbiile sale gri la dreapta lui Bult.

Brukhalian dădu din cap. — Găsesc onoare în asta, Iskar Jarak.

— Skamar Ara, legiunile tale Jacuruku la stânga lui Dujek. Hood, ascultă bine. Fii timid; dincolo de suliță, atât de multe dintre celelalte sunt atât de mult zgur. Voința lor este slăbită de nenumărate milenii — vor merge în fața inamicului, dar nu vor rezista.

— Da, spuse Hood.

— Ca să știi, spuse Iskar Jarak. 'Doar ca sa stii.'

— Întoarce-te acum la forțele tale, porunci Hood. — Iskar Jarak, trimite-mi fugitorul cu un singur ochi. Și Bult, găsește-l pe Soldatul meu, pe cel numit cândva Baudin. Mai sunt lucruri de făcut.

Draconus a privit cum comandanții plecau, doar Seguleh rămânând timizi, cu săbiile învelite încă o dată. „Hood”, a spus el, „ce se întâmplă aici? Vei cere morților să lupte pentru noi? Vor eșua. Vor câștiga uitarea și nimic altceva. Nu pot reuși, Hood. Haosul care îl urmărește pe Dragnipur nu va fi negat — înțelegeți ce vă spun?

Cavalerul pufni. — Tu ești cel care nu înțelege, bătrâne. Cu mult înainte de a fi Lordul celor Căzuți, a fost *Jaghut.* Lords of the Last Stands, hah! Santinelele Forțelor

Despărțite. Devoratorii nădejdii nenorocite — tu, Bătrâne, care ai stat neîncetat împotriva Tiste Andii, Tiste Edur — tu, care ai umblat chiar pe cenușa Kharkanasului — înțelegeți-mă. Serios Tiste Andii și sinucigașul Edur, nu sunt *nimic* pentru nebunia mizerabilă a Jaghut-ului!

În timpul acestei tirade, Hood a continuat să se uite la căruță, la grămada lui falnic și clătinând de cadavre. Și apoi a vorbit Domnul morților. „M-am întrebat adesea cum arată, acest Hold scârțâind pe roțile ei de lemn. . un lucru jalnic, într-adevăr. Brut, neîndemânatic. S-a înfruntat cu Draconus, cu pielea putrezită curgându-se din colți. — Acum, *întoarce-o.* '

CAPITOLUL 23

Întreabă ce se confruntă mortul
Smulgând perdeaua deoparte
Aceste urme pietroase în lumi oarbe
Unde să bâjâi este să-ți amintești
Toate bijuteriile prețioase ale vieții
Întreabă ce văd morții
În acea ultimă privire înapoi
Aceste noduri fetiș de șiruri lăsate dezlegate
Unde fiecare tendon se strecoară
Pentru a ajunge și a atinge încă o dată
Întreabă ce știu morții
Când a ști nu înseamnă nimic
Brațele pline și pline de sclipici
Ca și cum ar fi să-ți construiești o casă din nou
În locuri în care nu am fost niciodată
Întreabă, dar morții nu răspund
În spatele vălului ploii sărate
Skirl acum printre frunzele putrezite
Când viermii cad
Spre acea bogăție a tăcerii

Comorile pierdute din Indaros

Fisher kel Tath

Cu ochii albi, boul a alergat pentru a-și salva viața. Căruciorul derapează și sări, înclinându-se pe o roată sălbatică, în timp ce fiara gemătoare se repezi după un colț și alerga pe o stradă pietruită.

Nici măcar zeii nu puteau ajunge prin acel pateu cu oase groase de craniu, până în nodul fraged al terorii din creierul său tulbure. Odată împins trezit, nevoia neîncetată a încețoșat lumea de dincolo, reducând totul la un tunel îngust cu mântuirea la capătul îndepărtat. De ce, cine ar putea înțelege o asemenea extremitate? Nu rudele muritoare, cu atât mai puțin un zeu cu fruntea ei veșnic nedumerită – pentru a privi astfel de interludii neîntrerupte, cu ochii în gol și mintea năvălind ca un potop, care ar fi valoarea asta, până la urmă?

Fiara este ceea ce este. Cu patru picioare, cu două picioare. Panica va folosi atâtea membre câte îi sunt disponibile și încă câteva în plus. Panica va călăre un cărucior cu roți și va tunete pe copite mânjite cu bălegar. Panica va zgudui chiar pereții în timp ce un câine timid după altul trece pe lângă altul.

Aerul nopții pute și mirosul acela umple nările cu toate steagurile frenetice ale unei corăbii care se zbate pe bancuri. Fum și sânge, bilă și pis. Dar, mai ales, sânge.

Și apoi au fost țipetele. Sună peste tot, atât de mulți dintre ei întrerupându-se în mijlocul țipetelor sau, și mai înfiorător, în gâfâituri sugrumate. Mamele nu au auzit până acum o asemenea multitudine de chemări implorante! Și cine ar putea spune dacă boul nu urlă de la sine, pentru acea tetină dulce, înălțimea masivă care se profilează deasupra capului, cu toate mirosurile sale sigure și căldura sară? Din păcate, mama fiarei a fost trimisă de mult să tragă marele cărucior dincolo de văl, și chiar ar putea ea să se întoarcă greoaie la apelul disperat al ei, ce ar putea să obțină în fața unui Câine?

Nu, zbor solitar, asta trebuie să rămână. Pentru fiecare și toți. Bou, cal, câine, pisică, șoarece și șobolan, șopârlă și mușcăr. Și oameni de tot felul. Bătrâni șchiopătați, bătrâni care nu au șchiopătat în viața lor, dar au făcut-o acum. Femei de toate vârstele, mărimile și dispozițiile, care ar fi șchiopătat dacă ar fi câștigat simpatia necesară. Totuși, când nici măcar acoperișurile nu țin de ajutor, de ce să te obosi să călărești acest cărucior care sări de panică cu capul? Cel mai bine este să te lași pur și simplu într-o capitulare abjectă, doar cu câteva trageri pentru a rearanja minciuna rochiei sau altceva. Lăsați oamenii să se murdărească în teroarea lor - nu s-au spălat niciodată suficient așa cum era.

Nobilii au fugit cu nenorocire, cei căzuți zburau ca pe picioarele înaripate, hoții scăpau și bătăușii se văitau și zburau, paznicii, în frica lor oarbă, nu observau nimic, iar soldații au fugit de fiecare ciocnire de fier, dinți și gheare. Proștii fără nimic au rămas în picioare. Jucătorii de noroc au dansat și curvele au cacealma – iar în interiorul unui Templu al Umbrei, acoliții delicios de feminini țipau și s-au aruncat de pe calea unui Mag care țipă pe catârul său care încărcă, direct prin camera marelui altar, cădelnițele zburând cu cozi de fum serpentin care se desfășoară și capete cu cărbune aprins. ochi în nenumărate abundență. În urma carierei catârului, bhokarala înaripată a țipat și a

zburat zvâcnind bucăți de muci și conuri segmentate de bălegar păros către fiecare femelă care fugea, în timp ce păianjenii se ridicau din vechiul scurgere de sânge de mult uitat de la baza pietrei altarului, un adevărat covor. de picioare sacadate care clocotesc, abdomene strălucitoare, torace cu modele și ochi de mărgele Dal Honese cu mii, mai degrabă zeci de mii! Și nu era de mirare că Magul și catârul s-au năpustit chiar peste încăpere, ușile de la capătul îndepărtat explodând ca și cum ar fi de la sine?

La fel cum Marea Preoteasă — care iese din spatele unei perdele, ca o femeie aruncată din chinurile amorului maniacal, cu bărbia frecat de miriște și buzele umflate sus și jos și sânii toți răvășiți și umflături mari de carne palidă se leagănă timizi spre și dincolo – plonjându-se, da, în mijlocul acelui covor negru târât de ciudă și venin, și așa că nu e de mirare că a început un dans răvășit în frenezia lui, dar să recunoaștem, până și Mogora a fost prea șocată, prea neîncrezătoare, pentru a scufunda o pădure. de colți într-o carne atât de dulce — și bhokarala s-a aruncat în jos pentru a strânge pumni de păianjeni deliciosi și a zdrobi în *mabele* lor și, dacă păianjenii puteau țipa, de ce, au făcut-o atunci, chiar dacă spumau în retragere învolburată înapoi în canal.

Mule și Magus au rostogolit tobele pe colonada și au ieșit printr-un alt set de uși zdrobite, pe aleea plină de capriciu, cu masa ei înghesuită de refugiați ascunși, care s-au împrăștiat acum la sosirea acestei apariții îngrozitoare și furtuna bhokarala care se învârtea în spatele ei.

Acum, cu aripa rapidă ca o molie arzătoare prin oraș, înapoi la bou, în timp ce acesta mergea greoi într-o epuizare care bătea inima și pieptul - urmărit de un cărucior furios și cine mai știa ce altceva - și s-a trezit apropiindu-se cu repeziciune de ruina prăbușită a un fel de clădire enormă. .

Serendipity servește drept cea mai ciudată descriere a haosului volubil oferit de Hounds of Shadow. La scurt timp după spargerea porții, Baran s-a aruncat spre vest în urmărirea lui Pallid, în timp ce acea fiară albă ca osul s-a rupt din haita cu planuri nefaste într-o altă parte a orașului lovit.

Pallid nu știa că era vânat, deoarece a descoperit o duzină de gardieni orașului care se repezi în centrul străzii, îndreptându-se spre poarta distrusă. Monstruoasa fiară s-a aruncat în mijlocul lor, lovindu-se cu fălci de sclavie.

Armura s-a prăbușit, membrele au fost rupte, armele s-au învârtit prin aer. Țipete au izbucnit într-un zgomot de măcel.

Chiar dacă Pallid a zdrobit în fălci pe șeful ultimului gardian, Baran a ajuns într-o avalanșă. Impactul a bubuit ca un tunet când Pallid a fost lovit în lateral, clopotul încușcat al pieptului său reverberând în timp ce ambele fiare au derapat și apoi au lovit peretele unei clădiri mari.

Intrarea solidă și fortificată a fost lovită în interior. Cioburile de piatră i-au sfâşiat pe cei trei oameni destul de ghinionişti încât să fie staţionaţi în camera din faţă. Blocurile uriașe care încadrau ușile s-au prăbușit, sărind ca oasele degetelor, zdrobind pe unul dintre răniți înainte ca acesta să poată țipa. Cei doi rămași, zdrobiți și vărsați de sânge, au fost împinși înapoi de recepția largă și lipiți de peretele din partea opusă. Ambii au murit în câteva clipe, oasele și organele macerate.

Tulburându-se, pocnind și mârâind, cei doi Câini au spulberat acel birou, iar grilajele atașate de el au navigat în sus pentru a crăpa pe tavan, care începuse deja să se lade pe măsură ce suporturile și bretele lui cedau. Cu gemete teribile, întregul față al structurii s-a târât în jos, iar acum țipete s-au ridicat prin praf, mut și jalnic.

Un alt zid s-a prăbușit sub impactul fiarelor, iar dincolo de el era un coridor și gratii care căptușeau celulele și încă doi paznici care au căutat să fugă de-a lungul culoarului - dar întreaga cameră se prăbuși, iar barele de fier ieșeau din cadre. , încuietori care se sparg. Prizonierii au dispărut sub grinzi de lemn așchiate, ipsos și cărămizi.

Ridicându-se pe picioarele din spate, doborât de o altă încărcare a lui Baran, Pallid s-a izbit într-o celulă. Prizonierul din ea s-a coborât și s-a rostogolit pe o parte, în timp ce Hounds, s-au încuiat încă o dată, au doborât peretele din spate și, lovind și mârâind, s-au rostogolit în spațiul de dincolo - o alee deja plină pe jumătate de zidărie care cădea când întreaga închisoare s-a spart. în afară.

Prizonierul singuratic s-a grăbit înapoi în picioare și s-a repezit în trezirea câinilor...

Dar nu la timp, deoarece podeaua de deasupra a căzut jos pentru a umple celula.

Pe alee, Pallid reușise să-și închidă fălcile în jurul umărului lui Baran și, cu un val sălbatic, a trimis fiara să se rotească prin aer pentru a se zvârli în ceea ce mai rămăsese din zidul de pe acea parte - și acesta s-a pliat și el în interior sub impactul greutății zdrobitoare a lui Baran. .

Din epava primei celule, o porțiune de tencuială și cărămidă mortată s-a ridicat și, în timp ce s-a prăbușit înapoi, prizonierul - acoperit de praf, învinețit și sângerând - a început să se cațere liber.

Palidă, auzind aceste sunete — gâfâiturile și tusea, zgomotul — s-a învârtit, cu ochii strălucitori.

Iar Barathol s-a oprit, cu picioarele încă prinse, și s-a uitat în acele globuri infernale și a știut că erau ultimele lucruri pe care le va vedea vreodată.

Pallid și-a adunat picioarele pentru încărcare. Buzele sale mânjite și sfâșiate s-au întins înapoi pentru a-și dezvălui colții masivi, apoi a sărit înainte-

Chiar și în timp ce o siluetă se năpusti trupește în lateral, lovindu-l jos, sub umărul drept, suficient de tare încât să răsucească animalul în timp ce zbura în aer.

Barathol s-a aruncat pe spate și cât a putut de mult într-o parte, în timp ce capul împroșcat cu purpuriu al Oinașului se izbi lateral în dărâmături, trupul său zguduitor urmându-i.

Ridicându-se de la pământ, Chaur se uită la Barathol, apoi îi arătă un zâmbet roșu aprins, chiar și în timp ce târa uriașa secure de război pe care o strânsese de la fierărie – însăși arma lui Barathol. În timp ce Pallid se cățăra înapoi în picioare, Chaur aruncă toporul în direcția lui Barathol, apoi ridică o bucată de piatră.

Barathol țipă, disperat să se elibereze, în timp ce Oinașul alb, mârâind, se întoarse spre Chaur cu o furie incandescentă în ochi.

De la dărâmăturile de mai jos pe alee, Baran lucra liber, dar nu avea să ajungă la timp. Nu pentru Chaur.

Dând din picior, fără să țină seama de carnea sfâșiată, Barathol a luptat mai departe.

Chaur și-a aruncat piatra în clipa în care Câinele alb a încărcat.

A lovit cu tărie botul fiarei.

Un țipăt de agonie și apoi impulsul fiarei îl trânti în Chaur, îl făcu să zboare peste alee pentru a se zbura îngrozitor de peretele opus. Când a căzut pe pavajul murdar, nu s-a mișcat.

Barathol și-a târât picioarele libere, lăsând urme de sânge și bucăți de carne. Se rostogoli, apucându-se de mânerul toporului, apoi se ridică în picioare.

Capul uriaș al lui Pallid se întoarse.

Baran a pătruns pe alee.

Câinele alb s-a uitat peste el și, cu un alt mârâit, fiara s-a rotit și a fugit.

O clipă mai târziu, Baran trecu fulgerător.

Barathol s-a lăsat pe spate pe picioarele clătinate. Trasând o respirație rece după alta, își întoarse privirea din nou spre corpul nemișcat de vizavi. Cu un suspine, se târă în picioare și se împiedică.

În locurile ciudate și misterioase din creier, locuri care se cunoșteau ca Chaur, un potop negru se infiltra și unul câte unul acele locuri au început să se înece. Scântei pline s-au diminuat și, odată dispărute, nu s-au mai aprins. Starea lui de inconștiență a alunecat în ceva mai profund, un fel de uitare protectoare care i-a ascuns cu milă lui Chaur faptul că era pe moarte.

Expresia lui era senină, cu excepția căderii lente de-a lungul unei laturi a feței, iar când Barathol și-a dat pleoapele înapoi, pupila ochiului de pe acea parte a fost foarte dilatată.

Plângând, fierarul i-a tras capul și partea superioară a corpului lui Chaur pe coapse. Restul lumii, exploziile, țipetele, tunetul bătăliei, toate au dispărut și a trecut ceva timp până când Barathol și-a dat seama că cineva se cățăra din dărâmăturile care erau închisoarea. O cascadă staccato de blesteme în Falari, Malazan, Dobri și Daru. Clipind, fierarul își ridică privirea.

— Antsy, aici, te rog, am nevoie de ajutorul tău! Vă rog. E rănit.

Fostul Bridgeburner era acoperit de praf, dar de altfel nevătămat. — Mi-am pierdut blestemata de sabie. Mi-am pierdut blestemata arbaleta. Mi-am pierdut al naibii de ascuțitori. Mi-am pierdut-'

— Antsy! Respirația lui Hood, te rog ajută-mă - trebuie să găsim un vindecător. High Denul — trebuie să fie unul în oraș. *Trebuie sa fie!* '

— Ei bine, mai e Mallet, dar el... la dracu, e mort. Am uitat. Nu pot să cred că am uitat. Antsy se ghemui și îl studie pe Chaur o clipă, apoi clătină din cap. — A terminat, Barathol. Craniu crăpat, sângerând în creier — poți întotdeauna să-ți dai seama, când o parte a feței merge...

— Știu toate astea, la naiba. Avem nevoie de un vindecator! Gândește-te, Antsy – trebuie să fie *cineva.* '

— Poate, dar nu aproape – trebuie să traversăm jumătate din oraș, Barathol, și cu ei câini...

— Nu contează câinii. Fierarul îl aduna pe Chaur în brațe și se îndreptă.

Antsy se uită cu privirea. — Nu-l poți purta...

— Atunci ajută-mă!

'Încerc! Lasă-mă să mă gândesc.'

În acel moment auziră amândoi ghemuirea copitelor, zgomotul roților de lemn pe pietrui. Și s-au întors spre gura aleii.

Iată, boul. Prea obosit pentru a alerga. Până și căruciorul din urmele lui s-a ghemuit de epuizare. Picioarele neclintite tremurau. Mucusul s-a împroșcat într-un cearșaf strălucitor care târa cârcei prăfuiți între copitele din față ale fiarei. Limpezimea dureroasă a panicii se stingea, încețoșându-și ochii încă o dată, iar când cei doi oameni-lucruri au sosit și au așezat un al treilea corp pe patul căruței, de ce, asta era o afacere veche în ceea ce privea boul. În cele din urmă, lumea și-a recăpătat minte. Erau sarcini de făcut, călătorii de îndeplinit. Mântuirea mai dulce decât laptele mamei.

Obosită, dar mulțumită, fiara căzu în pas lângă lucrurile-om.

Cei doi veri stăteau pe acoperiș, privind spre oraș. Conflagrațiile au luminat cerul nopții. O secțiune a districtului Gadrobi era în flăcări, cu gheizere de gaz arzând țâșnind în aer. Cu puțin timp mai devreme, o presiune atmosferică ciudată coborase, împingând incendiile - nimic nu se răspândea, din câte se putea stabili, iar detonațiile deveniseră mai rare. Chiar și așa, nu era nimeni care să se lupte cu flăcările, ceea ce a fost, ținând cont de toate, deloc surprinzător.

În curtea de dedesubt, Studious Lock se agita din cauza paznicilor căzuți, amândoi care fuseseră târâți pe paleți. În mod miraculos, amândoi încă mai trăiau, deși, după ce au supraviețuit asasinilor, a rămas șansa mare ca ei să nu supraviețuiască îngrijirilor lui Studlock. Scorch și Leff își puseseră sarcina de a patrula în afara moșiei, stradă cu alee cu stradă, rotund și rotund, cu arbalete pregătite și în stări de mare entuziasm.

— Acești câini, spuse Rallick, nu sunt bineveniți.

— Se pare că nici zidurile nu îi opresc. Ai idee de ce sunt aici?

Când Rallick nu răspunse, Torvald aruncă o privire și văzu că vărul său se uita la luna spulberată.

Torvald nu-i urmă privirea. Mizeria aceea l-a enervat. Vor începe să plouă acele bucăți care se învârtesc acum? Rallick remarcase mai devreme că majoritatea fragmentelor păreau să se îndrepte în sens invers, devenind din ce în ce mai mici. Era o altă lună timidă, care se arcuia pe o potecă mai lentă, ceea ce părea să sugereze că era mai departe și, deși părea mică, dimensiunea ei era de fapt necunoscută. Din câte știa oricine, ar putea fi o altă lume la fel de mare ca aceasta și poate că acum era sortită ploii morții. Oricum, lui Torvald nu-i plăcea prea mult să se gândească la asta.

"Rallick-"

— Nu contează, Tor. Vreau să stai aici, între ziduri. Mă îndoiesc că va fi vreo problemă — Stăpâna și-a trezit din nou protecția.

'Tierra-'

— Este o femeie deșteaptă și, în plus, o vrăjitoare. Ea va fi bine și, în mare parte, va fi timidă; Stai aici, verișoare, până în zori.

'Şi tu?'

Rallick se întoarse atunci și, o clipă mai târziu, Torvald simți că li se alăturase altcineva și se întoarse și el.

Vorcan stătea în picioare, înfășurat într-o mantie groasă, cenușie. — Înaltul Alchimist, îi spuse ea lui Rallick, a sugerat să fim aproape. . în caz că avem nevoie de noi. Cred că timpul a sosit.

Rallick dădu din cap. — Acoperișuri și fire, stăpână?

Ea a zâmbit. — Mă faci nostalgic. Vă rog, luați conducerea.

Și da, Torvald a înțeles toate straturile subtile de sub acele cuvinte blânde și a fost mulțumit. *Las-o pe verișoara mea să găsească pentru sine cea mai periculoasă femeie în viață. Ei bine, din nou, poate că m-am trezit pe locul doi, mai ales dacă uit să cumpăr pâine în drum spre casă.*

Trecând după colțul zidului, cu o alee în spatele lor, cu o stradă în fața lor, Scorch și Leff se opriră. Nu are rost să fii nepăsător acum, chiar dacă nu va exista nici un atac din partea niciunui asasin în curând, cu excepția cazului în care, desigur, s-au înmulțit rapid ca niște muște, iar Scorch nu era sigur dacă Leff glumea cu asta, nu era deloc sigur. .

Strada era goală. Fără refugiați, fără paznici, fără ucigași, toate strânse în negru.

Cel mai important dintre toate: fără câini.

— La naiba, șuieră Leff, unde sunt fiarele? Ce, miroși mai rău și mai rău decât oricine altcineva, Scorch? Asta e problema aici? La naiba, vreau un colier cu colți. Și poate o labă pe care să o atârn de centură.

— O labă? Mai degrabă un club uriaș care te face să mergi înclinat. Acum, asta ar fi amuzant de văzut, în regulă. Merită să dai o lovitură sau două să dai jos unul dintre ei, doar ca să vezi asta. Laba unui Hound, hah hah.'

— Ai spus că vrei un craniu!

— Totuși, nu plănuiam să-l port. Pentru a-mi face o barcă, întoarce-o cu susul în jos, nu? Aș putea vâsli în jurul lacului.

— Craniile nu plutesc. Ei bine, poate că al tău ar face-o, fiind plută.

Au pornit în stradă.

— Eu l-aș numi *Seahound,* ce crezi?

— Mai mult ca *Sinkhound.* '

— Nu știi nimic din ce crezi că știi, Leff. Asta e problema ta. Tot timid; moduri a fost, întotdeauna va fi.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost încă douăzeci de asasini.

— Au fost, doar că nu ne atacau. Noi am fost diversiune, asta a spus Tor.

— Le-am deturnat, bine.

În acel moment, un Hound of Shadow se furișă în vizor, la nu douăzeci de pași depărtare. Părțile ei se agitau, fâșii de carne atârnând fire de sânge. Gura avea crusta cu spuma rosie. Și-a înclinat capul și i-a privit.

La unison, Scorch și Leff și-au ridicat arbaletele în poziții verticale și au scuipat pe capetele ghimpate. Apoi au așezat încet armele înapoi, dresați pe Hound.

Nările se fulgeră, fiara tresări înapoi. O clipă mai târziu și a dispărut.

— La naiba!

— Știam că miroși rău, la naiba! Aproape am avut!'

— Nu am fost eu!

— Nu e deloc distractiv să rătăcim cu tine, Scorch, deloc distractiv. De fiecare dată când avem ocazia, te duci și încurcă totul.

'Nu din intenție. Îmi place să fac lucruri distractive la fel de mult ca și ție, jur!

— Data viitoare, mormăi Leff. „Tragem mai întâi și ne certăm mai târziu”.

'Bună idee. Data viitoare. O vom face corect data viitoare.

Sub o lună care îl bântuia cu amintiri terifiante, Cutter călărea calul lui Coll într-un trap lent în centrul străzii. Într-o mână strânse lancea, dar i se părea stânjenitoare, prea grea. Nu era o armă pe care să o fi folosit vreodată, și totuși ceva îl făcea să fie reticent să o abandoneze.

Îi auzea pe Câinii Umbrei, dezlănțuiți ca demonii în bietul său oraș, și asta a stârnit și imagini din trecut, dar acestea erau dulci-amărui. Căci *ea* era în ele, o prezență întunecată, imposibil de moale. Văzu încă o dată fiecare dintre zâmbetele ei, oricât de rare fuseseră, și usturau ca picăturile de acid în sufletul lui.

Fusese atât de pierdut, încât chiar de dimineața s-a trezit în mănăstire și a găsit-o plecată. O, el și-a dat chipul curajos, stând acolo lângă un zeu și nu se sfiește să vadă simpatia în ochii întunecați ai lui Cotillion. Își spusese că era un act de curaj să o lași să plece, să-i dea decizia finală. Curaj și sacrificiu.

Nu mai credea asta. Nu s-a făcut niciun sacrificiu pentru a fi abandonat. Nu a fost curaj să nu faci nimic. Indiferent de vârsta reală, el fusese mult mai tânăr decât ea. Tânăr în acel mod nepăsător, fără sens. Când gândirea a fost grea, neplăcută, până când cineva a învățat să se ferească pur și simplu de efort, chiar și în timp ce emoțiile oarbe făceau furori, o convingere după alta se ridica sus pe scutul strălucitor al adevărului. Sau ce a trecut drept adevăr; și știa acum că orice ar fi fost, adevărul nu era. Standuri înfățișate, beligeretoare, toate acele ipostaze pioase – păreau atât de copilărești acum, atât de patetice. *Aș fi putut să îmbrățișez cel mai pur adevăr. Totuși, nimeni nu l-ar asculta. Cu cât îmbătrânești, cu atât pereții tăi sunt mai groși. Nu e de mirare că tinerii au devenit atât de cinici. Nu e deloc de mirare.*

Oh, ea stătea nemișcată, o siluetă întunecată în amintirile lui, sclipirea ochilor, începutul unui zâmbet chiar și atunci când se întoarse. Și nu putea uita nimic.

În acest moment, Challice, după ce a urcat în vârful turnului moșiei - acea jenă macabră a lui Gadrobi - a pășit acum pe acoperiș, zvâcnit momentan de o rafală de fum. Ea ținea în mâini globul de sticlă în care strălucea luna prizonieră și se opri, ridicându-și privirea și se uită mirată la distrugerea care umplea acum o treime din cer.

Dar ea îl lăsase cu obiceiuri proaste. Cele groaznice, și au continuat să-i modeleze întreaga viață. Cutter își aminti

expresia de pe chipul lui Rallick – șocul și consternarea – în timp ce se uita în jos la cuțitul îngropat în umărul lui. Recunoașterea - da, Cutter *a* fost creația lui Apsalar, până la capăt. Da, un alt bărbat fusese pierdut.

Părea în mod ironic că luna se sparge în bucăți pe cerul nopții, dar să găsești distracție într-un simbol atât de puternic se dovedea o luptă. Nu avea duritatea lui Rallick, straturile de țesut cicatricial purtate ca o armură. Și, pentru tot ceea ce îi dăduse, Cutter nu era reflexul ei perfect. Nu putea să se sfiească de angoasa pe care o simțea înăuntru, de moștenirea săvârșirii crimei, făcând noțiunea de dreptate la fel de neplăcută ca țesătura unui prizonier. Și acestea erau lucruri pe care ea nu le simțea.

A mers mai departe.

Câinii îl cunoșteau, era sigur de asta și, dacă asta însemna ceva în noaptea asta, atunci nu avea de ce să se teamă de ei.

Refugiatul ocazional îi trecea peste cale. Asemenea șobolanilor alungați, vânătoarea disperată de acoperire le umplea mintea, iar fețele care treceau fulgerătoare păreau goale de orice lucru timid uman. Supraviețuirea a fost o febră și a lăsat ochii goali ca cei ai unui pește pe plajă. Martor la asta, Cutter a simțit că i se frânge inima.

Acesta este orașul meu. Darujhistan. Dintre Focurile Albastre. Nu merită asta.

Nu, nu se temea de Câinii Umbrei. Dar acum îi disprețuia. Devastarea pe care o aduceau a fost lipsită de sens, o dezlănțuire inutilă a distrugerii. Nu credea că Cotillion avea deloc de-a face cu asta. Mirosul acesta de Shadowthrone, de neconstant, de indiferență crudă. Își eliberase fiarele pentru a se juca. În sânge și oase rupte. În flăcări și locuințe prăbușite. Toată această frică, toată această mizerie. *Pentru nimic.*

Incomodă sau nu, lancea se simți liniștitoare în mâna lui. Acum, dacă Shad shy;owthrone s-ar arăta, de ce, ar găsi un loc pentru a planta blestemata.

Acolo, în lumea ei minusculă și perfectă, luna strălucea pură, nepătată. Fusese o vreme, își dădu seama, când și ea fusese așa. Fără pete, neînclinată încă în fața unui compromis sordid, nu simțind nevoia să renunțe la această piele zdrențuită, acești ochi smălțiți.

Femeile și bărbații nu erau diferiți în lucrurile importante. Au ajuns cu talente, cu predispoziții, cu chipuri și trupuri atractive pentru alții sau nu. Și toți s-au

descurcat, în toate aromele vieții, cu orice aveau. Și au existat alegeri, pentru fiecare dintre ele. Pentru unii, câteva dintre acele alegeri au fost mai ușoare decât altele, când momeala de a fi dezirabil nu era o vanitate, când întindea o mână îmbietoare și, dintr-o dată, părea să ofere calea cea mai simplă. Atât de puțin efort a fost implicat, doar un zâmbet și coapse care nu au rezistat despărțirii.

Dar nu era cale de întoarcere. Aceste pete nu s-au spălat. Luna a strălucit pur și frumos, dar a rămas pentru totdeauna în capcană.

S-a uitat în sus spre cer, a urmărit cum fragmentele ieșeau dintr-un miez care se întuneca rapid. Elanul părea să se fi încetinit și, într-adevăr, ea a crezut că poate vedea bucăți căzând înapoi, înăuntru, în timp ce praful se aplatiza, ca și cum ar fi trans timid; s-a format într-o suliță care străpungea tot ce mai rămăsese din lună.

Visele de praf ale lumii care fusese cândva.

Dar praful, vai, nu poruncește vântului.

Cutter știa acum că – de când ea – luase în brațe două femei de parcă ar fi fost capabile să-l pedepsească, fiecare pe rând. Doar unul reușise, iar el s-a îndreptat spre ea acum, să stea în fața ei și să-i spună că el i-a ucis soțul. Nu pentru că i-ar fi cerut ea, pentru că, de fapt, ea nu avea o asemenea stăpânire asupra lui și nu o va avea niciodată. Nu, Gorlas Vidikas a murit din alte motive, al căror specific nu era relevant.

Era liberă, ar spune el. Să facă ce vrea ea. Dar orice ar fi el, i-ar spune el, viitorul ei nu l-ar putea – niciodată – să-l includă.

, iată-l, lângă ea. ce fiere! Își ucide soțul și acum ea îi atârnă de braț. Oh, făcuți unul pentru celălalt, cei doi. Și fie ca Hood să le găsească cea mai adâncă groapă, și în curând. '

Ar putea face față în jos, dacă era nevoie. Dar nu ar supune-o unei asemenea soarte. Nici măcar din dragoste nu putea face asta.

Se întorsese în orașul său; doar pentru a-l pierde pentru totdeauna.

Această călătorie la Challice avea să fie ultima lui. Până în zori avea să dispară. Daru shy;jhistan nu i-ar fi lipsit.

S-a uitat încă o dată în jos la luna întemnițată, ținută în cupă în mâini. Și aici, își dădu seama, era copilăria ei în toată inocența ei. Înghețată, atemporală și pentru

totdeauna dincolo de atingerea ei. Trebuie doar să-și lase privirea să se afunde, pentru a găsi tot ceea ce fusese cândva. Blestemat de frumusețe, binecuvântat cu sănătate și vigoare, strălucirea făgăduinței-

Praf de vise, vei comanda acum vântului?

Praf de vise, nu este timpul să te eliberez?

Era ușor, deci, să te cațări pe peretele jos, să te uiți în jos la plăcile grădinii de dedesubt. Ușor, da, să eliberezi totul.

Împreună, s-au prăbușit prin aerul fumuriu și, când au lovit, globul s-a spulberat, micuța lună s-a eliberat pentru a scânteia pentru scurt timp în aer. Înainte de a sclipi.

Visele nu vor zăbovi, dar praful lor călărește vânturile pentru totdeauna.

Kruppe nu este străin de durere. Omul rotund trebuie doar să se uite la propria linie a taliei pentru a înțelege tragediile exceselor din trecut și pentru a înțelege că toate lucrurile care se întâmplă se vor întâmpla într-adevăr. Inima atât de grea încât trebuie să o încarce într-o roabă (sau aproape) și, fără nicio clipă vicleană de făcut, părăsește limitele sumbre ale hanului Phoenix și începe călătoria toridă către grajduri, unde se îngrijește de dulcea lui. -catâr natural, evitând cu îndemânare mușcăturile sale și loviturile de biciuire.

Fața lunii s-a rupt în o mie de ochi strălucitori. Nimic nu se poate ascunde și totul se vede. Toți pot vedea că nu mai este nimic de ascuns. Ciocnirea groaznică este iminentă.

Presiunea uriașă bate focuri aprinse, așa cum ar face degetul mare și un fir de lumânare, *snuff!* Aici și acolo și în altă parte. Dar această binecuvântare este suportată cu o povară aspră, crudă. Un zeu a murit, un pact a fost pecetluit și pe o stradă în care privitorii se adună acum chiar la margini, un om foarte onorabil stă aplecat peste genunchi, cu capul plecat în jos. Vântul ia în mâini lanțuri eterice care ies din sabie și le smulge, sfâșie de ele, le sfărâmă în nimicuri fantomatice care plutesc în sus doar pentru a dispărea în fumul care înconjoară orașul.

Se va ridica din nou?

Poate el să răspundă acestei provocări finale?

Ce fel de om este acesta? Acest Tiste Andii cu coama albă ale cărui mâini rămân pătate de sânge de frate, pierderea imensă a unui popor?

Ah, dar uită-te atent. Miezul arde nemișcat, fierbinte și curat și se adună la sine timid, legat de o voință nestăpânită. El va lua rănile inimii, pentru că Anoman timid; der Rake este genul de om care nu vede altă alegere, care nu acceptă altă alegere.

Încă. Pentru moment, mai acordă-i câteva momente de liniște.

Omul rotund pleacă în Darujhistan.

Sunt tentații, iar unora se pot dovedi, ah, copleșitoare. Dacă este nevoie, omul rotund se poate dovedi o barieră cea mai netă.

Întreabă-l pe bărbatul cu ciocanul.

În timp ce un războinic mergea singur - în urma lui un Toblakai și o vrăjitoare, pe flancuri trei, acum patru Câini ai Umbrei - un bou și o căruță s-au oprit în fața unei moșii. Cei doi bărbați care o conduceau s-au despărțit, unul îndreptându-se spre partea din spate a căruței pentru a pune o mână tremurândă pe un cufă - îngroziți că ar putea să-l găsească nemișcat, tăcut - și o clipă mai târziu a izbucnit un suspine slab, dar a fost unul de uşurare. . Celălalt bărbat s-a grăbit spre poarta postenului și a tras un șnur împletit.

S-a abătut la auzul bateului greu al aripilor cu pene deasupra capului și a aruncat privirea în sus, dar nu a văzut decât un strat gros, impenetrabil de fum. Se tresări în timp ce aștepta, mormăind pe sub răsuflare.

Ușa se deschise scârțâind.

— Stăpâne Baruk! Mă bucur că ești tu și nu unul dintre blestemații tăi servitori - este imposibil să treci de ei. Ascultă, avem un om rănit – rău rău – care are nevoie de vindecare. Vom plăti...

'Sergent-'

— Doar Antsy zilele astea, domnule.

— Antsy, îmi pare atât de rău, dar trebuie să te refuz...

În acel moment, Barathol a înconjurat căruciorul și a mers în sus, cu mâinile încremenite în pumni pentru o clipă, înainte de a se slăbi în timp ce a întins mâna către toporul uriaș atârnat pe spate. Dar aceste gesturi erau instinctive – nici măcar nu era conștient de ele și, când vorbea, era pe un ton de furie disperată. — Are craniul fracturat! El va muri fără să se vindece - *și nu voi accepta asta!* '

Baruk ridică ambele mâini. — Eram pe punctul de a pleca – nu mai pot amâna. Anumite chestiuni necesită

atenția mea imediată...

'El are nevoie-'

— Îmi pare rău, Barathol.

Iar alchimistul trecea din nou înapoi pe poartă. Panoul s-a închis,

Antsy îi smulse și trase de mustață agitată, apoi întinse mâna să-l rețină pe Barathol, care părea să dea jos ușa. — Stai, stai – am o altă idee. E disperat, dar nu mă pot gândi la altceva. Haide, nu e departe.

Barathol era prea supărat ca să spună ceva – avea să prindă orice speranță, oricât de dezgustă ar fi fost. Cu fața cenușie, s-a întors la bou și, când Antsy a pornit, l-au urmat el și boul și căruța care purta trupul lui Chaur.

În mintea omului lovit, puține scântei au rămas. Marea neagră era aproape gata. Acele pâlpâiri care se cunoșteau ca Chaur pierduseră fiecare legătura cu ceilalți și, prin urmare, rătăceau pierdute. Dar apoi, unii dintre ei cunoscuseră de-a lungul vieții numai experințe solitare – scântei cruciale într-adevăr – pentru totdeauna orbi la căile care ar fi putut trezi nenumărate posibilități.

Până când unul, plutind nelegat, atât de ciudat de eliberat, se îndreptă acum înainte de-a lungul unei cărări întunecate pe care nu o explorase niciodată până acum, iar pista pe care o ardea rămânea timidă în urma lui. Și apoi, într-o aprindere bruscă, acea scânteie a găsit o alta de acest fel.

Atunci s-a agitat ceva, acolo, în mijlocul unei lumi interioare, pe moarte rapidă.

Conștientizarea.

Recunoaștere.

O complexitate prăbușitoare de gânduri, conexiuni, relații, semnificații.

Strălucitor, uluit de propria existență, chiar dacă întunericul se închidea din toate părțile.

Tăind o alee departe de moșia lui Baruk, Antsy, la zece pași în frunte, s-a împiedicat brusc de ceva. Înjurând, se uită înapoi la obiectul mic care zăcea pe pavaj, apoi se aplecă să-l adună, îndesând chestia moale în mantie.

A înjurat din nou, ceva despre o *duhoare, dar ce-o să știe sau să-i pese un nas mort?* Și apoi a reluat mersul.

Au ajuns la o moșie pe care Barathol a recunoscut-o. a lui Coll. Și Antsy s-a întors să-l ajute să conducă boul dintr-o dată neliniștit pe poteca laterală, până la desișul

primordial din spatele zidului grădinii. Sub ramuri, întunericul era plin de molii zburătoare, cu aripile lor un cor de șoaptă uscată. Ceața se târa printre bobocii copacilor răsucite. Aerul era bogat cu un miros vaporos, de pământ.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Barathol, i-au udat barba. — I-am spus să rămână pe navă, spuse el cu o voce strânsă, tulburată. — De obicei mă ascultă. El nu este unul care să nu asculte, nici Chaur. A fost ciudă? L-a forțat să iasă?

— Ce făcea la închisoare? întrebă Antsy, doar pentru a-și ține prietenul să vorbească din motive pe care nici el nu le putea explica. — Cum a găsit-o, dacă nu l-a condus cineva acolo? Totul este un mister al naibii.

„Mi-a salvat viața”, a spus Barathol. — El venea să mă izbucnească – avea securea mea. Chaur, prostule, de ce nu ai lăsat totul în pace?

— Nu putea să facă asta, spuse Antsy.

'Știu.'

Ajunseră la marginea poianei, oprindu-se chiar dincolo de un zid de piatră jos, neuniform, aproape îngropat sub viță de vie. Poarta era un arc de piatră brută cu nervuri negre. Casa de dincolo arăta o față înnegrită.

— Atunci, să facem asta, spuse Antsy mârâind, venind în spatele căruciorului. „Înainte de șuruburi de boi...”

'Ce facem?'

— Îl cărăm pe potecă. Ascultă, Barathol, trebuie să rămânem pe calea aceea, înțelegi? Nici un pas, nici unul. A intelege?'

'Nu-'

— Aceasta este Finnest House, Barathol. Este un Azath.

Fostul sergent părea să stea într-un nor de carne putrezită. Moliile roiau în nebunie.

Confuz, speriat, Barathol a ajutat-o pe Antsy să ridice cadavrul lui Chaur de pe patul căruciorului, iar cu Falarii în frunte și mergând cu spatele — câte un pas tandru — și-au croit drum pe poteca de piatră.

— Știi, spuse Antsy între gâfâituri – pentru că Chaur era un om mare și, oricât de moale era, nu a fost un lucru ușor să-l purtam – mă gândeam. Dacă luna blestemata se poate destrăma așa, cine poate spune că nu se poate întâmpla cu lumea noastră? Am putea fi doar...

— Stai liniștit, se răsti Barathol. „Nu-mi pasă deloc de lună – încearcă să mă omoare de ceva vreme. Ai grijă, aproape ai ajuns.

— Corect, lasă-l jos atunci, ușor, pe pietre. . da, asta e bine.

Antsy se apropie de uşă, întinse mâna spre cuţitul de la centură şi apoi înjură. — Și eu mi-am pierdut cuțitul. Nu pot să cred asta! A făcut un pumn și a lovit lemnul.

Sunetul care a scos amintea de lovirea unui perete de carne. Fără reverență, fără ecouri.

— O, asta a durut.

Au așteptat.

Oftând, Antsy s-a pregătit să bată a doua oară, dar apoi ceva a zăngănit de cealaltă parte a barierei, iar o clipă mai târziu ușa s-a răsturnat înapoi cu un țipăit puternic.

Monstruozitatea înaltă și strigoi umplea pragul ușii. Orbitele goale, înecate în umbră, îi priveau – sau nu; era imposibil de spus.

Antsy se mişcă de pe un picior pe altul. — Ești ocupat, Raest? Trebuie să folosim podeaua holului din spatele tău...

— Da, sunt foarte ocupat.

Falarii clipi. 'Într-adevăr?'

— Praful se reproduce. Pânzele de păianjen se îngroașă. Ceara de lumanare pateaza suprafetele pretioase. Ce vrei?'

Antsy aruncă o privire înapoi către Barathol. „Oh, un cadavru cu simțul umorului, ce știi? Și surpriză, este atât de *drăguț* . S-a înfruntat din nou pe Jaghut și a zâmbit. — În cazul în care nu ești observat, întreg orașul a înnebunit – de aceea m-am gândit că s-ar putea să sufere ceva...

— Îmi pare rău, întrerupse Raest, se întâmplă ceva?

Ochii lui Antsy se bombară ușor. — Câinii Umbrei sunt liberi!

Raest se aplecă înainte ca și cum ar fi vrut să cerceteze vecinătatea, apoi se așeză din nou înapoi. — Nu în curtea mea.

Antsy se gheare prin păr. „Atunci, crede-mă, e o noapte proastă – acum, dacă ai face doar un pas înapoi...”

— Deși, dacă mă gândesc bine, am avut un vizitator mai devreme în seara asta.

'Ce? Ei bine, mă bucur pentru tine, dar...

Raest ridică o mână deshidratată și arătă cu degetul.

Antsy și Barathol se întoarseră. Și acolo, în curte, era o movilă proaspătă de pământ crud, aburind. Vițe șerpuiau vizibil peste el. — Zei de jos, șopti Falari, făcând un gest de apărare cu o mână.

— Un T'lan Imass cu picioare ciudate, spuse Raest. — Părea să nu-mi placă ceva. Jaghut a făcut o pauză. — Nu-mi

pot imagina de ce.

Antsy mormăi. — Ar fi trebuit să rămână pe drum.

— Ce ştie T'lan Imass despre poteci? întrebă Raest. — În orice caz, este încă prea supărat pentru o conversație. O altă pauză. — Dar există timp. Soldat, ai fost neglijent. Prin urmare, nu sunt înclinat să cedez podeaua, parcă.

— Am ca Hood! Și Antsy a întins mâna sub tunică și a scos o formă răvășită, pe jumătate putrezită. — Ţi-am găsit blestemata ta pisică albă!

— O, deci ai făcut-o. Ce dragut. În acest caz, răspunse Raest, intrați.

Barathol ezită. — Ce va realiza asta, Antsy?

„Nu va muri”, a răspuns fostul sergent. „Parcă timpul nu există acolo. Aveţi încredere în mine. Ne putem găsi un vindecător potrivit mâine sau peste o lună - nu contează. Atâta timp cât respiră, când îl ducem peste prag. Deci, haide, ajută-mă. Apoi și-a dat seama că încă strângea pisica moartă și așa că s-a dus la Jaghut și a împins acel lucru îngrozitor în cele mai primitoare brațe.

— Îi voi numi Tufty, spuse Raest.

Marea neagră și-a încetat târâșul aparent inexorabil. O respirație lentă și superficială ținută pe jumătate trasă. O inimă care se zbatea plutea în mijlocul bătăilor. Și totuși, acea scânteie de timiditate conștientă, încurajată brusc, a pornit într-o călătorie de explorare și descoperire. Atâtea căi lung-întunecate. .

Dragnipur a băut adânc, atât de adânc.

Dragnipur, sabia tatălui și ucigașul acestuia. Sabia Lanțurilor, Poarta Întunericului, povară cu roți a vieții și a vieții fuge mereu de dizolvare și așa trebuie! Armă cu muchii, indiferent cine o mânuiește. Tăiați indiferent, tăiați orb, tăiați când să faceți acest lucru este chiar scopul său, funcția sa perfectă.

Dragnipur.

Înspăimântările fraternești și-au diminuat semnificația – ceva a fost oferit, ceva timid; lucrul era aproape la îndemână. Problemele de stăpânire finală puteau fi rezolvate mai târziu, pe îndelete, într-o cadă supradimensionată din fier forjat, plină până la refuz cu sânge fierbinte.

Pact temporar. Amabilitate personificată, ciudă înăbușită, invidie în amânare.

In urma lor, un crater s-a lăsat încet, marginile răsturnându-se spre interior, căldura s-a disipat rapid. Fețele topite ale clădirilor au devenit sticloase în nuanțe de curcubeu. Deocamdată, strălucirea acestor culori nu era decât lăsată în seamă în această strălucire a lunii. Dar acea lumină reflectată începuse o mie de jocuri noi, sugerând ceva mult mai mortal. Mai urmează, mai vine.

Peste tot în oraș, incendiile s-au diminuat.

Presiunea lui Dragnipur Dezvelit înfometează flăcările distrugerii. La urma urmei, timiditatea întunecată este anatema unor astfel de forțe.

Da, mântuirea găsită, într-o armă eliberată.

Surorile erau nebune, dar nu atât de nebune încât să nu înțeleagă ironia plăcută a unor astfel de lucruri.

Oprește violența.

Invită la crimă.

Nu era în stare să le reziste – nu la amândoi – extraordinar că o astfel de alianță nu a avut loc cu mult înainte de această noapte. Dar rănile fraților sunt de tip purulent, iar naturile aflate în război sunt în mod normal oarbe la fiecare gest de liniște. Ceea ce era nevoie era stimulentul adecvat.

Din păcate, niciunului geamăn nu i-a trecut prin cap că tatăl lor a înțeles prea bine pericolul potențial al fiicelor sale formate împreună în alianță. Și modelându-le - la fel de atent, la fel de perfect cum a modelat însuși Dragnipur - a făcut tot ce a putut pentru a atenua riscul.

Așa că, în timp ce mergeau unul lângă altul pe stradă, în mintea lui Spite, ea începuse deja să-și pună fatidica înjunghiere în spatele surorii ei. În timp ce Envy se amuza cu gânduri practic identice, rolurile s-au inversat, firesc.

În primul rând, însă.

L-ar ucide pe Anomander Rake.

Căci Dragnipur a băut adânc, deci foarte adânc. .

— Karsa, *te rog.* '

Cenușa plutea în aer, în mijlocul fumului urât. Țipete îndepărtate anunțau scene tragice. Ultima noapte a Gedderone Fete se scufunda în mizerie și suferință.

— Nu e nimic de făcut, Samar Dev. Dar vom face asta - vom fi *martori.* Vom suporta costul asta, dacă putem.

Nu se așteptase la o asemenea incertitudine în Toblakai. Întotdeauna străin de umilință, sau așa i se părea ei. Nici măcar nu-și scosese sabia de cremene.

Erau la douăzeci și cinci de pași în spatele Călătorului. Au putut vedea o poartă înclinată arcuindu-se peste strada largă în timp ce aceasta înclina în sus, la o sută de pași în față. Dar războinicul pe care l-au urmărit îi încetinise pașii. Era ceva – cineva – în centrul străzii, în fața Călătorului. Și mulțimi tăcute de ambele părți – mulțimi care s-au dat înapoi în timp ce Oinii ieșiră în vizor; a tresărit, dar nu a fugit.

Ceva îi ținea pe loc, ceva mai puternic decât frica.

Samar Dev a simțit presiunea alunecând pe lângă ea, ca un vânt care o strânge în jurul ei, atrăgându-se încă o dată înăuntru – direct în acea siluetă înghesuită, care acum, în cele din urmă, se mișcă.

Călătorul stătea în picioare, la șase pași de străin și îl privi în tăcere cum bărbatul se îndrepta încet.

Tiste Andii.

Părul argintiu. În mâinile lui, o sabie tragând lanțuri fantomatice. . *Oh. . spiritele de jos, oh, nu* -

Vorbea călătorul. — A spus că îmi vei sta în cale. Vocea aceea purtată, puternică ca valurile care se năpustesc pe un țărm întunecat.

Inima lui Samar Dev se bâlbâi.

Când Anomander Rake a răspuns, cuvintele lui au fost reci, solide și neînduplecate: „Ce altceva ți-a spus?”

Călătorul clătină din cap. 'Unde este el?' el a cerut. — Pot să simt că e aproape. Unde este el?'

Nu Cotillion. Un alt „el” de data aceasta. Cel pe care îl caută Călătorul. Cel pe care l-a căutat vreodată.

— Da, spuse Rake. 'Închide.'

Sunete groase, zvâcnitoare, plutind pe cerul nopții pline de fum. Ea și-a ridicat privirea alarmată și a văzut Great Ravens. Aterizare pe marginile acoperișului. Zeci, sute, tăcuți, dar pentru bătaia aerului de sub aripile strâmbe. Strângerea, adunarea, de-a lungul porții arcuite și a secțiunilor de zid de ambele părți. Aterizare peste tot, *atâta timp cât este un loc din care să poată vedea.*

— Atunci, stai deoparte, îi porunci Traveller.

'Nu pot.'

— La naiba, Rake, nu ești dușmanul meu.

Fiul Întunericului și-a înclinat capul, de parcă ar primi un compliment, un cadou neașteptat.

— Grebla. Nu mi-ai fost *niciodată* dușman. Tu stii asta. Chiar şi când Imperiul. .'

— Știu, Dassem. Știu.'

— A spus că asta se va întâmpla. A existat consternare în această declarație și renunțarea la națiunea timidă.

Rake nu răspunse.

— A spus, continuă Dassem, că nu vei ceda.

— Nu, nu voi ceda.

— Te rog, ajută-mă, Rake, ajută-mă să înțeleg. . *De ce?* '

— Nu sunt aici să te ajut, Dassem Ultor. Și Samar Dev a auzit regretul sincer în acea recunoaștere. Fiul Întunericului a închis ambele mâini în jurul strângerii lungi a lui Dragnipur și, înclinând pomul în sus și spre dreapta, și-a lărgit încet poziția. — Dacă-l vrei pe Hood, a spus el, *vino să-l ia.* '

Dassem Ultor – Prima Sabie a Imperiului Malazan – *care trebuia să fie mort. Ca și cum Hood și-ar dori chiar și pe acesta* – Dassem Ultor, cel pe care îl cunoscuseră drept Călător, și-a dezvelit sabia, lama gravată cu apă fulgerând ca și cum ar fi fost lipită de argint topit. În mintea ei a apărut acum sentimentul Samar Dev de un val în creștere. *Două forțe. Mare și piatră, mare și piatră.*

Printre privitorii de ambele părți, începuse o cântare profundă și blândă.

Samar Dev se uită la acele fețe îmbrăcate, la ochii strălucitori, la gurile care se mișcau la unison. *Zei de jos, cultul lui Dessembrae. Aceștia sunt cultisti - și stau în fața zeului lor.*

Și cântecul acela, da, era un murmur, era cadența apei adânci care se ridică. Frig și foame.

Samar Dev a văzut privirea lui Anomander Rake așezându-se pentru scurt timp pe sabia lui Dassem și i s-a părut că s-a arătat un zâmbet trist, în clipa înainte ca Dassem să atace.

Pentru toți cei care au fost martori – cultiştii, Samar Dev, Karsa Orlong, până la cei cinci Câini ai Umbrei și Marii Corbi aplecați pe fiecare margine – acea primă ciocnire de arme a fost prea rapidă pentru a fi înregistrată. Scântei au fost înclinate, aerul nopții a răsunat de parade sălbatice, de contralovituri, de zgomot înțepător al marginilor împotriva mânerelor încrucișate. Chiar și trupurile lor nu erau decât o neclaritate.

Și apoi ambii războinici s-au clătinat înapoi, deschizând încă o dată distanța dintre ei.

— Fețe în stâncă, șuieră Karsa Orlong.

'Karsa-'

'Nu. Doar un prost s-ar păși între acești doi.

Și a sunat Toblakai. . *zguduit.*

Dassem se lansă din nou înainte. Nu s-au auzit strigăte de război, nici blesteme, nici măcar mormăiturile izbucnind în timp ce leagăne feroce ciocaneau fierul forjat. Dar săbiile începuseră să cânte, o pereche de voci îngrozitoare, jale, ridicându-se într-o sincopă ciudată. Lovituri, tăieturi, riposturi cu muchii joase, fluierul unei lame tăind aerul acolo unde un cap fusese cu o clipă mai devreme, trupuri care se zvârcoleau pentru a se sustrage contra loviturilor și scântei au plouat, turnate, de la cei doi combatanți, sări ca niște stele spulberate peste pavaj. .

Nu s-au destrămat de data asta. Raful înnebunit nu s-a domolit, ci a continuat, imposibil de mai departe. Două forțe, nici nu cedează, nici pregătite să facă un singur pas înapoi.

Și totuși, cu toată viteza orbitoare, cu dușul strălucitor care se împroșca ca sângele de fier, Samar Dev a văzut lovitura de moarte. Ea a văzut clar. Ea și-a văzut adevărul de netimidat, de netăgăduit - și cumva, *cumva,* totul era *greșit.*

Grăblă cu picioarele largi, înclinând unghiul în sus, înaintea feței sale, cu vârful lui Dragnipur în jos - ca și cum ar fi ecou poziției lui de deschidere - și mai sus, iar Dassem, cu mâna liberă unindu-și cealaltă prin mâna sabiei, aruncând toată greutatea lui într-o traversă. slash — războinicul ridicându-se de parcă era pe cale să ia în aer și să se apropie de Rake cu o îmbrățișare, iar leagănul lui a întâlnit marginea Dragnipurului într-un unghi drept complet – un singur moment modelând un cruciform perfect modelat prin ciocnirea celor două arme. , iar apoi puterea loviturii lui Dassem l-a trântit pe Dragnipur pe spate-

Înființându-și marginea interioară în fruntea lui Anomander Rake și apoi în jos prin fața lui,

Mâinile sale cu mănușă s-au îndepărtat de mâner, dar Dragnipur a rămas blocat, părând să-i izbucnească din cap, în timp ce s-a răsturnat înapoi, sângele curgând în jos pentru a fulgera din vârf, când Fiul Întunericului se prăbuși pe spate.

Nici acest impact nu l-a dislocat pe Dragnipur. Sabia se cutremură și acum nu mai era decât un cântec, strigător și stins în liniștea bruscă.

Sângele a fiert, a devenit negru. Cadavrul întins pe pavaj nu s-a mișcat. Anomander Rake era mort.

Dassem Ultor îşi coborî încet arma, cu pieptul umflat.

Și apoi a strigat, cu o voce atât de plină de angoasă încât părea să rupă o gaură zimțată în aerul nopții. Acest țipăt neomenesc i s-a alăturat un cor de țipete în timp ce Marii Corbi au explodat în zbor, ridicându-se ca un văl masiv cu pene care se învârtea deasupra străzii și apoi au început o coborâre învârtită. Cultiștii au tresărit și s-au ghemuit lângă zidurile clădirilor, cântecul lor fără cuvinte înecat sub cacofonia caterwauling a acestui giulgiu negru și strălucitor care se cobora ca o perdea.

Dassem se clătină înapoi, apoi se înclină beat într-o parte, cu sabia târându-i în urma lui, învârtindu-se cu vârful unei urme de șarpe peste pavaj. A fost ridicat de un zid cu gropi și s-a lăsat de el, îngropându-și fața la adăpostul unui braț strâmb care părea să fie tot ceea ce îl ținea drept.

rupt. rupt. Sunt sparte.

O, zeii îi iartă, sunt rupti.

Karsa Orlong a șocat-o atunci, în timp ce el s-a răsucit într-o parte și a scuipat ascuțit în stradă. — Înșelat, spuse el. — Înșelat!

Se uită la el, îngrozită. Ea nu știa ce vrea să spună, dar nu, știa. Da ea a făcut. — Karsa, ce tocmai sa întâmplat? *Greșit. A fost greșit.* „Am văzut... am văzut...”

— Ai văzut adevărat, spuse el, dezvăluind dinții, cu privirea ațintită asupra aceluia căzut. — La fel ca și Traveller, și *vezi ce i-a făcut.* '

Zona din jurul cadavrului lui Anomander Rake s-a amestecat cu Mari Corbi – deși niciunul nu s-a apropiat suficient de mult pentru a atinge carnea care se răcește – și acum cei cinci Câini ai Umbrelor, nici unul scutit de răni, s-au închis pentru a împinge păsările deoparte, ca și cum ar fi formați un cerc protector în jurul Anomander Rake.

Nu, nu el. Sabia. .

Neliniștea s-a trezit în Samar Dev. — Asta nu sa terminat.

O fiară poate simți slăbiciune. O fiară cunoaște momentul vulnerabilității și al oportunității. O fiară știe când să lovească.

Luna a murit și, murind, și-a început renașterea chinuitoare. Cosmosul este indiferent față de micile bătăi de cap a ceea ce se târăște, ce scâncăie, ce sângerează și ce respiră. Și-a aruncat soarta pe firele legilor imuabile și, în deznodământul de milioane de ani, zeci de milioane, fiecare soartă va ieși. La vremea lui, va ieși.

Ceva masiv sosise din adâncurile întunericului de dincolo și a lovit luna cu puțin timp în urmă. O erupție inițială de la impact a împrăștiat pentru scurt timp lumea însoțitoare a lunii cu fragmente, dar unda de șoc a fost cea care a dat glasul morții lunii lovite, iar acest lucru a durat timp. Adânc în miez, valuri vaste de energie au deschis fisuri imense. Forțele de contuzie au spulberat crusta. Energia a fost absorbită până nu mai putea fi suportat. Luna s-a destrămat.

Lăsați în seama minților dornice să găsească semnificația profetică. Cosmosului nu-i pasă. Destinele nu vor sparge un zâmbet.

Din o mie de surse, acum, lumina reflectată a soarelui dansa sălbatic pe lumea albastră, verde și ocru de dedesubt. Umbrele au fost devorate, întunericul dispărut. Noaptea însăși s-a rupt în fragmente.

În orașul Darujhistan, lumina era peste tot, ca degetele unui zeu. Periaj, împingere, împingere, coborând pe alei pe care nu văzuseră niciodată soarele. Și fiecare asalt a spulberat întunericul și umbra pe amândouă. Fiecare invazie s-a *aprins,* într-o proclamare a puterii.

Dragă serendipitate, dar nu o oportunitate de a fi ignorat, nu. Nu în noaptea asta. Nu în orașul Darujhistan.

Pallid și Lock, pieile lor albe ca os împroșcate în purpuriu, pielea atârnând în fâșii pe alocuri, cu răni oribile de perforare, găuri negre cu ramă roșie în gât și în alte părți, căptușite una lângă alta pe bulevardul principal care merge paralel cu malul lacului . Doare, dar nedesfiat.

Lumina a înflorit, a trecut ca apa în calea lor.

Lumina a înclinat puțuri în jos între clădiri, iar unele dintre acestea au fulgerat, iar din acele fulgerări au apărut alți câini.

Iată, Câinii Luminii au sosit.

Ce, lumea se schimbă pe neașteptate? Fără indiciu, fără bănuieli? Ce groaznic, ce neașteptat! Cât de perfect. . natural. Reguli abundă, legi cioplite în pietre, dar ele nu sunt altceva decât iluzii. Fii martor la cei cărora nu le pasă. Vedeți conștientizarea batjocoritoare din ochii lor de foc. Railă spre necunoscut, chiar dacă fălcile se deschid larg pentru gâtlejul.

Dar nu-i supăra omului rotund. Își întinde mâinile largi și pline. El ridică din umeri. Își păstrează zâmbetul viclean pentru. . de ce, pentru tine!

Venasara și Cast au fost primii care s-au alăturat lui Pallid și Lock. Distribuția era aproape de două ori mai mare decât Lock, în timp ce Venasara încă purta semnele încercărilor de a crește o ceartă de tineri. Ultama sosi curând, cu membrele lungi, cu capul lat, strâns la capătul unui gât plin de tendințe. Caninii superiori supradimensionați ai Ultamei ieșiră în jos. Porțiunile expuse ale colților, lungi ca un pumnal, străluceau alb.

La o intersecție din față așteptau Jalan, Grasp și Hanas, cei trei cei mai tineri din haită, cu mâna în sus și ochii strălucitori de o emoție vicioasă.

Gait și apoi Ghennan au fost ultimii care au sosit, stăpânul și doamna haitei, mai mult argintii decât albi, cu boturile cicatrice, deformate de secole de lupte groaznice. Acești doi purtau gulere groase de piele neagră împrăștiată cu perle și opal – deși mult mai puține decât împodobiseră cândva aceste benzi mândre.

Zece la număr. Fiecare o potrivire pentru orice Hound of Shadow.

Dintre care au fost, ah, dar cinci.

Nimeni nu a pășit în calea acestor fiare. Ei veneau să ceară un premiu pentru stăpânul lor.

Dragnipur. O sabie a dreptății perfecte.

O dreptate atât de perfectă.

Sus pe cer, deasupra orașului, înclinându-se, alunecând și scufundându-se pentru a evita fiecare fir de lumină infernală, un dragon strigoi i-a urmărit pe Câinii Luminii.

Tulas Shorn nu era mulțumit, chiar dacă ceva îi curgea dulce ca un râu prin minte. Un fel de binecuvântare, aprinzându-se cu note slabe și cântătoare de mirare.

Tulas Shorn nu știuse niciodată că Hood, Lordul Ucișilor, ar putea dovedi acest lucru. . generos.

Sau poate că nu era nimic altceva decât talentul blestemat de văr al lui Shorn de a învinge ce-i mai rău.

După cum ar putea observa un Bătrân, nu există nimic mai rău decât un dragon suspect.

Nu vă întristați. Țineți aproape astfel de înclinații pentru o vreme mai mult. Va veni vremea.

Unele daruri sunt rele. Alții nu sunt, dar *ce* sunt acestea rămâne de descoperit.

Odihnește-te pentru următoarele câteva momente, căci mai sunt multe de povestit.

Iskaral Pust călărea ca un nebun. Din nefericire, catârul de sub el hotărâse că o plimbare anevoioasă ar fi de ajuns, făcându-i pe cei doi o pereche cât se poate de incongruentă. Marele Preot se aruncă înainte și înapoi, înclinat dintr-o parte în alta. Picioarele i s-au înălțat în sus, degetele de la picioare spre cer, apoi s-au lovit înapoi în jos. Călcâiele băteau în flancurile nesimțite într-un zgomot de tobe cu totul lipsit de ritm. Frâiele se zvâcneau, dar catârul mestecase prin morțiș și astfel frâiele nu erau atașate decât de două cioturi stricate care păreau hotărâte să-l bată pe Pust fără sens.

Se zvârli de parcă ar fi călărit un taur instigat. Stropind transpirație, buzele trase în spate într-o grimasă sălbatică, albul vizibil în jurul ochilor lui zgâriați.

Catârul, de ce, a mers catârul. Clump clump (pauză) clump (pauză) clump clump. Si asa mai departe.

Învârtindu-se chiar deasupra capului lui Iskaral Pust și evitând acrobatic capetele bit-ului, zvâcni furtunul bhokarala. Ca niște mușchii supradimensionați și cum se biciuia coada acelui catâr înainte și înapoi! Ea a căutat să-i învingă, dar în spiritul glugii, bhokarala nu s-a lăsat, atât de nerăbdători erau ei să pretindă că următorul plop de bălegar iese sub coadă. Peste care s-ar lupta cu dinte, gheare și gheare.

Roiind în urma catârului și călărețului era un râu de păianjeni, care curgea în negru strălucitor peste pavaj.

La un moment dat, trei câini albi au traversat strada în picioare, la nu douăzeci de pași distanță. Un trio de capete extrem de urâte se leagănă pentru a privi catârul și călărețul. Și pentru a arăta că însemna afaceri, catârul și-a sprijinit urechile. Clump clump (pauză) clump clump clump.

Oinii au mers mai departe.

Nu face bine să molestezi un catâr.

Din păcate, așa cum Iskaral Pust și calul lui calm au fost la câteva momente de la descoperire, au existat într-adevăr forțe în lume care le-ar putea confunda pe amândouă.

Și aici, atunci, în cele din urmă, sosește legătura strălucitoare, aprinsă, uluitoare, culmea penulti timidă a acestei nopți profunde, în timp ce îndrăznețul Kruppe își împinge catârul feroce de război în calea unuia Iskaral Pust, catâr și diverși păianjeni și bhokarala.

Mule vede mule. Amândoi se opresc la doar cincisprezece pași între ei, cu urechile în atenție sfioasă.

Călărețul vede călărețul. Magus crește periculos de nemișcat, cu ochii tăiați. Kruppe flutură cu o mână plinuță în semn de salut.

Bhokarala lansează o conferință în aer, care are ca rezultat o fiară care aterizează stânjenită pe pavajul din stânga Marelui Preot, în timp ce ceilalți găsesc pervazuri, proiecții și capete de garguile frumoase pe care să se cocoțeze, cufărurile zburând și limbile.

Păianjenii fug.

Astfel, tabloul este stabilit.

'Dă-te din calea mea!' țipă Iskaral Pust. „Cine este acest prost și cum îndrăznește să prostească cu mine? O să-l strâng! Îl voi zdrobi. Voi pătrunde în dreapta și o să ocol la stânga și vom trece într-o clipită! Uită-te la catârul ăla patetic - nu ne va prinde niciodată! Am o sabie de revendicat. Al meu, da, al meu! Și atunci Shadowthrone nu se va târâi și nu se va moji! Iskaral Pust, Mare Preot de Dragnipur! Cel mai de temut spadasin din zece mii de lumi! Și dacă crezi că ai văzut dreptatea la cea mai volubilă, așteaptă! Apoi s-a aplecat în față și a zâmbit. „Bine domnule, ați putea să vă mutați pe tine și cu fiara ta într-o parte? Trebuie să țin o întâlnire, înțelegi. De fapt, în grabă. Apoi șuieră: „Du-te și urcă-ți în fundul tău, minge de untură cu vesta roșie pe care cineva l-a rostogolit peste podeaua pădurii! Merge! Scat!'

— Într-adevăr, cel mai derutant, a răspuns Kruppe cu cel mai beatific zâmbet al său. „Se pare că suntem în discordie, în sensul că cauți să mergi într-o direcție care se va ciocni în mod timid cu nimeni altul decât Kruppe, Eel din Darujhistan. Bietul preot, e târziu. Dumnezeul tău știe unde ești?

'Ţipar? Kruppe? Se ciocnesc? Gras și idiot în plus, ce combinație ticăloasă, și în asta din toate nopțile! Ascultă, ia o altă stradă. Dacă dau de acest Crappy Eel, voi fi sigur că îl voi anunța că îl cauți. Este cel puțin ce pot face.

— Cu greu, dar nu contează. Eu sunt Kruppe Anghila Nebunească, vai.

— Foarte bine, ne-am întâlnit. Mă bucur că s-a terminat. Acum lasă-mă să trec!

„Kruppe regretă că orice cale pe care o poți căuta va fi împiedicată de nimeni altul decât de Kruppe însuși. Dacă, desigur, nu trageți concluzia că ceea ce căutați nu merită efortul și nici durerea care va urma cu siguranță și să vă întoarceți cu înțelepciune la templul vostru întunecat.

— Nu știi ce vreau, așa că nu este treaba ta ce vreau eu!

— Abundă neînțelegerile greșite, dar stai, înțelege măcar acest prost sclavizant?

'Ce? Nu trebuia să aud asta? Dar am făcut-o! Am făcut-o, idiotule gras!

— El credea doar că a auzit. Preot amabil, vă asigură Kruppe, nu ați auzit, ci ați auzit greșit. Preot amabil? De ce, Kruppe este prea generos, prea iertător de departe, și auzi auzi! Sau este aici? Nu contează, nu este ca și cum această broască rânjită ar înțelege. Catârul lui are o privire mai ascuțită în ochi decât are el. Acum, amabil preot, e târziu și ar trebui să fii în pat, da? Abject de singur, fără îndoială. Hmm?

Iskaral Pust se uită cu privirea. A rămas cu gura căscată. Ochii lui s-au aruncat, așezându-se pe ghemuitul bhokaral, timid, pe pavajul de lângă el, în timp ce făcea expresii holbate, căscate, năucitoare. — Închinătorii mei! Desigur! Tu! Da, tu! Adună-ți rudele și atacă prostul gras! Atac! Dumnezeul tău îți poruncește! Atac!'

'Mlawhlaoblossblayowblagmilebbingoblaiblblafblablallblayarblablabnablah timid;blallblah!'

'Ce?'

— Bla?

— Bla?

— Yarb?

'Bah! Ești prost și inutil și urât!'

— Și blabluablablablahllalalabala!

Iskaral Pust se încruntă la asta.

Bhokaralul se încruntă înapoi.

'Otravă de șobolani!' şuieră Pust. Și apoi a zâmbit.

Bhokaral i-a oferit un cârnați de bălegar. Și apoi a zâmbit.

Oh, atât de mult pentru negocieri motivate.

Strigătul de luptă al lui Iskaral Pust a fost oarecum sugrumat în timp ce se aplecă înainte, cocoțat sus în etrieri, cu mâinile întinse ca ghearele unui răpitor, iar catârul se împletici înainte.

Kruppe a urmărit această încărcare îngrozitor de lentă. El a oftat. 'Serios acum. Se ajunge la asta? Așa să fie.' Și și-a pus în mișcare catârul de război.

Fiarele s-au închis, pas cu pas. Cu pas.

Iskaral Pust zgâria aerul, țesând și înclinând, dând din cap. Deasupra capului, bhokarala a țipat și a zburat în

cercuri înfuriate. Catârul Marelui Preot trânti din coadă.

Catârul de război al lui Kruppe se întindea spre dreapta. Fiara lui Pust înclinată spre *dreapta* . Capetele le-au venit alături, apoi umerii. După care s-au oprit.

Mârâind și scuipat, Iskaral Pust s-a lansat asupra lui Kruppe, care a mormăit uimit *!* Pumnii au zburat, degetele înțepate, fălcile pocnite – atacul nebunesc al Marelui Preot – și Eel și-a aruncat antebrațele pentru a-l respinge, doar ca să-l lovească, din neatenție, pe Pust în nas cu o mână plină de picioare. Capul se legănă pe spate, un gâfâit uluit. Atacul reînnoit.

S-au luptat. S-au prăbușit, lovind peste pavaj într-un val de membre.

Bhokarala s-a alăturat, scufundându-se de sus cu țipete și mârâituri, roiind cei doi combatanți înainte de a începe să se lupte unul cu celălalt. Pumni care zboară, degetele zboară, fălcile pocnind. Păianjenii au pătruns din toate părțile, colți minusculi ciugulind tot ce se vedea.

Întreaga masă s-a zvârcolit și a clocotit.

Cei doi catâri au mers la mică distanţă, apoi s-au întors la unison pentru a urmări procedura.

Cel mai bine părăsiți această scenă groaznică deocamdată.

Sincer.

Când cele două femei au apărut la o oarecare distanță pe un bulevard lateral, îmbrăcate în haine timide și afane și s-au apropiat una lângă alta cu grație elegantă - ca niște surori născute nobili care ieșiră la o plimbare târziu în noapte - Marii Corbi s-au împrăștiat, țipând, iar Hounds of Shadow s-au ridicat, cu hackle ridicându-se și buzele întinse pe spate pentru a dezvălui glis timid;

Chiar și la această distanță, Samar Dev putea simți puterea care emana din ei. Ea făcu un pas înapoi, cu pieptul strâns. — Cine sunt, pe numele lui Hood?

Când Karsa nu răspunse, s-a uitat în sus pentru a vedea că el urmărea un călăreț singuratic care se ridica de pe malul lacului. Călărețul ținea o lance și în momentul în care ochii i s-au aprins asupra acei armă, ea a tras o respirație ascuțită și zdrențuită. *Doamne, acum ce?*

Copitele calului răsunau ca un clopot de templu crăpat.

Ignorându-l pe călăreț, Câinii Umbrei au pornit în direcția celor două femei. Cele cinci fiare enorme se mișcau cu prudență, cu capetele în jos.

In acest moment, Inaltul Alchimist Baruk stătea lângă trăsura lui în complexul proprietății. S-ar fi putut părea slujitorilor și gardienilor care urmăreau că studia cerul nebun de noapte, dar niciunul dintre acești demni nu era poziționat să-i vadă ceva din chipul lui.

Bărbatul plângea.

Nu a văzut luna spulberată. Nici coroanele de fum scăzut care trec pe lângă. De fapt, nu a văzut nimic pe care să-l poată vedea oricine altcineva, pentru că viziunea lui era îndreptată spre interior, asupra amintirilor de prietenie, asupra poverilor care au fost acceptate de atunci și, prin toate acestea, a existat un potop în creștere de *ceva* - nu putea fi sigur, dar el credea că era umilință.

Pe parcursul unei vieți, se fac sacrificii, se acceptă moșteniri îngrozitoare. Poverile sunt purtate pe spatele smerit sau călăresc pe umerii unor martiri amari. Acestea sunt alegerile disponibile spiritului. Nu exista nicio îndoială, deloc, cu privire la care unul fusese ales de Fiul Întunericului.

Un om grozav era mort. Atât de mult, cu cruzime luate în această noapte acră.

Și pierduse un prieten.

Nu i-a servit nimic din ceea ce a înțeles, că a acceptat că au fost făcute atâtea alte alegeri și că mai avea propriul său rol de jucat în acest final tragic.

Nu, pur și simplu se simțea rupt înăuntru.

Totul părea subțire, fragil. Tot ce a simțit în inima lui, tot ce a văzut cu ochii. Deci foarte fragil.

Da, luna a murit, dar urma o renaștere.

Ar putea să se țină la asta?

Ar încerca.

Deocamdată, însă, tot ce putea să se descurce erau aceste lacrimi.

Baruk se întoarse spre trăsura lui, păşi înăuntru. Ușa era închisă în urma lui când se așeza pe banca cu perne. S-a uitat spre oaspete, dar nu a putut spune nimic. Nu pentru acesta, care pierduse mult mai mult decât el. *Mult mai mult.*

Porțile au fost deschise și trăsura a pornit, cu felinarele de colț balansându-se.

Cutter descălecă, lăsând calul să rătăcească unde ar fi vrut. Merse timid, indiferent față de prezența câinilor – păreau intenționați la altceva în orice caz – și la fel de indiferenți față de Marii Corbi în timp ce alungau privitorii

cu ciocurile dornice să înjunghie și să taie. Ochii lui erau pe trupul întins pe pavaj.

Trecu pe lângă o femeie care stătea lângă un războinic falnic, care era timid, lăsând o sabie de cremene cu două mâini, în timp ce se uita la ceva în direcția de unde tocmai venise Cutter.

Niciunul dintre aceste detalii nu i-a putut trage atenția lui Cutter de pe corp și acea sabie neagră strălucitoare înfiptă atât de brutal în cap și față. Merse până se ridică deasupra ei.

Femeia s-a mutat lângă el. „Arma aia din mâinile tale – nu este...”

— Avem probleme, spuse Cutter.

'Ce?'

Nu-i venea să creadă ce vedea. Nu puteam accepta că Lord of Moon's Spawn zăcea aici, cu un ochi închis, celălalt deschis și cu privirea timidă. Ucis de propria sa sabie. Ucis. . *Luat.* De Dragnipur. 'Cum sa întâmplat asta? Cine ar fi putut. .'

— Dassem Ultor.

S-a uitat în cele din urmă la ea. Era șapte orașe, atâtea putea vedea el deodată. Mai vechi decât Cutter cu un deceniu, poate mai mult. — Numele e familiar, dar. .' El a ridicat din umeri.

Ea arătă într-o parte și Cutter se întoarse.

Un bărbat era ghemuit, trântit de un perete, cu o sabie sprijinită lângă el. Își îngropase fața în brațe. Ochii lui Cutter s-au întors la acea sabie. *Am mai văzut chestia aia. . dar unde? Când?*

— Ne era cunoscut, spuse femeia, ca Călător.

Amintirile se repeziră prin Cutter, lăsând în urma lor ceva rece, fără viață. — Nu este același lucru, șopti el. 'Răzbunare. Sau durere. Alegerea ta.' Trase aer neuniform. — Acea sabie – a fost falsificată de Anomander Rake. Era arma lui. Înainte de Dragnipur. A lăsat-o cu fratele său, Andarist. Si apoi eu. . eu. . *Beru fend* . .'

Războinicul gigant s-a răsucit acum. — Dacă vrei să protejezi acel trup, spuse el într-un mârâit, atunci gata acea suliță.

Cele două femei se opriseră la o stradă depărtare, drumul lor blocat de un semicerc de câini, cu mai puțin de douăzeci de pași care despart petrecerile.

Văzând acele femei, Cutter se încruntă. — De rau, mormăi el. — Ai ghicit? Sau a fost doar o mâncărime al naibii?

— Samar Dev, se răsti uriașul. ' *Vrăjitoare!* Pune-l pe Traveller pe picioare! Voi avea nevoie de el!

' *La naiba cu tine!* țipă femeia de lângă Cutter. ' *Ce este?* '

Dar nu era nevoie de un răspuns. Căci ea a văzut acum, la fel ca și Cutter.

Mai mulți câini, aceștia palid ca niște fantome, o haită de două ori mai mare decât câinii umbrei. Loping pe stradă de pe malul lacului, la câteva momente de la o încărcare.

— Este sabia, spuse femeia pe nume Samar Dev. — Au venit după sabie.

Cutter își simți membrele transformându-se în gheață, chiar dacă lancea din mâinile lui ardea de căldură.

— Dă-mi loc, spuse uriașul, înaintând greoi într-un spațiu liber.

Împotriva zece câini? Esti suparat?

Cutter se deplasă în stânga războinicului. Vrăjitoarea se repezi spre Călător.

Lancea tremura. Devenise prea fierbinte ca să țină, dar ce mai avea? Niște pumnale blestemate – împotriva acestor lucruri? *Doamne, ce caut aici?*

Dar ar sta în picioare. Va muri aici, lângă un uriaș - care era la fel de condamnat. Si pentru ce? *Nu este nimic. . nu există nimic în viața mea. Pentru a explica toate acestea.* Se uită cu privirea la Câinii albi. *Este doar o sabie. Ce vei face cu el? Mesteci mânerul? Pipi pe lamă?* S-a uitat la uriașul războinic de lângă el. — Cel puțin cum te cheamă?

Gigantul îi aruncă o privire. — Da, spuse el cu un semn brusc din cap. — Sunt Karsa Orlong din Teblor. Toblakai. Si tu?'

— Crocus. Crokus Younghand.' El a ezitat, apoi a spus: „Am fost odată un hoț”.

— Fii din nou unul, spuse Karsa, cu dinții dezveliți, și fură-mi viața de câine în noaptea asta.

La dracu. 'Voi incerca.'

„Asta va fi bine”, a răspuns Toblakai.

La treizeci de pași acum. Iar câinii albi s-au învârtit, au umplut strada într-un zid de piele albită, unduind mușchi și șiruri de colți.

O rafală de vânt de mănăstire a cuprins Cutter; ceva zdrăngăni, sună ascuțit pe pavaj, apoi o mână coborî...

Câinii Luminii au încărcat.

În timp ce, pe strada laterală din stânga, fiicele lui Draconus și-au dezlănțuit warrens într-o fugă urlatoare de distrugere care a cuprins cele cinci fiare dinaintea lor.

Lamă de coasă din fier crestat, împingând Spinnock Durav înapoi. Sânge stropit la fiecare lovitură, zale de armură inelată zvâcnind pe pământ. Atât de multe lanțuri minuscule rupte, era o urmă de ele, marcând fiecare pas din retragerea legănată și clintită a războinicului. Când propria sa sabie a prins loviturile frenetice ale lui Kallor, reverberația i-a smuls brațul lui Spinnock, părând să-i zdrobească mușchii în pulpă fără viață.

Sângele i se scurgea din nenumărate răni. Cârma îi fusese ruptă, acea singură lovitură lăsând în urmă un obraz fracturat și o ureche surdă.

Totuși a luptat mai departe; totuși îl ținea pe Kallor în fața lui.

Kallor.

În spatele ochilor Înaltului Rege nu era nimeni. Furia nebunească îl devorase pe vechiul războinic. Părea neobosit, un automat. Spinnock Durav nu a găsit nicio deschidere, nicio șansă de a contraataca. Era tot ce putea să facă pentru a evita pur și simplu fiecare lovitură de moarte, pentru a minimiza impactul acelei margini zimțate, pentru a transforma fragmentele rămase din hazna lui în calea inexorabilă a lamei.

Răspândind vânătăi, oase crăpate, crestături căscate din care curgea sânge, înmuiându-și gambonul de lână, se clătina sub asaltul neîncetat.

Nu putea dura.

Durase deja dincolo de orice rațiune.

Spinnock a blocat încă o tăietură, dar de data aceasta sunetul făcut de sabia lui a fost ciudat de plictisitor, iar strânsoarea sa simțit brusc slăbită, mânerul tăiat de dinți – pomul dispăruse. Cu un hohot de hohote, s-a afundat sub o lamă care șuiera și apoi s-a aruncat înapoi...

Dar Kallor a apăsat înainte, fără a-i lăsa distanță, iar acea sabie cu două mâini a izbucnit din nou.

Parada lui Spinnock îi zgudui brațul și arma păru să se explodeze în mână, cu lama cu cuțituri învârtindu-se în aer, fragmentele strângerii o mână și cioburi căzând din degetele lui amorțite.

Tasta din spate l-a prins peste piept.

A fost aruncat din picioare, aterizat cu putere pe panta șanțului, unde s-a lăsat pe spate, cu sângele curgând pe față și a închis ochii.

Respirațiile zgomotoase ale lui Kallor se apropiară.

Transpirația curgea pe fața lui Spinnock, dar tot nu deschise ochii. O simțise. O moarte îndepărtată. Da, simțise, așa cum se temea că ar putea. Atât de temut că ar putea. Și, dintre toate faptele pe care le reușise aici la această răscruce de drumuri, toate cele făcute până în acest moment, nici unul nu putea egala prețul zâmbetului care se ivi acum pe buzele despicate și sângerânde.

Și numai aceasta a oprit sabia lui Kallor de lovirea ei de închidere. A rămas. . pentru un timp.

— Care era rostul, întrebă Kallor încet, Spinnock Durav?

Dar războinicul căzut nu a răspuns.

„Nu ai putea câștiga niciodată. Nu ai putea face nimic decât să mori aici. Spune-mi, la naiba, *care a fost scopul?* '

Întrebarea era un suspine, angoasa atât de crudă încât Spinnock tresări să deschidă ochii, să se uite la Kallor.

În spatele siluetei, cu aureola de păr încâlcit, mătășat de transpirație, umerii zvârcoliți, văzu Marii Corbi, vreo zeci sau mai mulți, zburând dinspre sud.

Din ce in ce mai aproape.

Cu un efort, Spinnock sa concentrat încă o dată pe Kallor. — Nu înțelegi, spuse el. — Nu încă, Kallor, dar o vei face. Într-o zi, o vei face.

' *Nu te merită!* '

Spinnock se încruntă, clipi pentru a-și limpezi ochii. — Oh, Kallor. .'

Fața Înaltului Rege a fost devastată de durere și tot ceea ce s-a înfuriat în ochii omului antic – ei bine, nimic nu aparținea. Nu la legenda care a fost Kallor. Nu la coșmarurile care se răsfrâng în jurul numelui său. Nu la marea neînsuflețită de cenușă din urma lui. Nu; ceea ce a văzut Spinnock în ochii lui Kallor erau lucruri pe care, bănuia el, nimeni nu le va mai vedea vreodată.

A fost, într-un fel, un cadou.

— Kallor, a spus el, ascultă-mă. Luați asta așa cum doriți, sau deloc. Eu– Îmi pare rău. Că ești condus la asta. Și. . și să-ți arăți într-o zi adevăratul sine. Fie ca într-o zi să fii răscumpărat în ochii lumii.

Kallor strigă, parcă lovit, și se dădu înapoi. Și-a revenit cu dinții descoperiți. „Eul meu adevărat? Oh, prostule naibii! Vezi doar ceea ce vrei să vezi! În acest ultim moment al vieții tale patetice, inutile! Fie ca sufletul tău să se înfurie pentru veșnicie în inima unei stele, Tiste Andii! Să tânjiți după ceea ce nu puteți avea niciodată! Pentru toți cei aflați într-o veșnicie timidă!

Spinnock tresărise înapoi la tiradă. — Acum mă blestemi, Înalte Rege? întrebă el în șoaptă.

Fața lui Kallor părea gata să se spargă. Și-a târât un antebraț peste ochi. — Nu, spuse el. 'Desigur că nu. Te voi omorî curat. Pentru ceea ce mi-ai arătat în această noapte, nu m-am confruntat niciodată cu o asemenea apărare. Și apoi se opri, îndreptându-se din nou înainte, cu ochii arzând în gropile lor. — Ai avut şanse, Spinnock Durav. Să riposteze. M-ai fi putut răni - da, ai fi putut. .'

— Nu am fost aici să fac asta, Kallor.

Înaltul Rege se uită cu privirea și o sclipire de înțelegere i se aprinse pe față. — Nu, spuse el. — Nu trebuia decât să mă amâni.

Spinnock închise ochii încă o dată și își dădu capul pe spate. 'Pentru un timp. S-ar putea să nu accepți niciodată asta, dar a fost pentru binele tău. E o mizerie acolo. În acel oraș. Domnul meu a vrut să fii ținut departe.

mârâi Kallor. „Cât de generos este Domnul tău în mila Lui!”

— Da, oftă Spinnock, el a fost vreodată așa.

Tăcere, atunci.

Nici un sunet. O duzină de bătăi obositoare ale inimii. Încă o duzină. În cele din urmă, o neliniște ciudată l-a forțat pe Spinnock să deschidă din nou ochii, să se uite la Kallor.

Cine a stat, cu capul plecat.

— Da, spuse Spinnock cu adevărat întristat, a plecat.

Kallor nu-și ridică privirea. Nu s-a mișcat deloc.

— Și așa, a continuat Spinnock, am stat aici. În locul lui. Pentru ultima dată.' El s-a oprit. — Și da, îmi pare moartea. . Mai uşor-'

'Oh, taci, vrei? Mă gândesc.'

'Despre ce?'

Kallor i-a privit ochii și și-a dezvăluit dinții. 'Acel ticălos. *Nenorocitul îndrăzneț și nebunesc!* '

Spinnock l-a studiat pe Înaltul Rege, apoi a mormăit. — Ei bine, asta este, atunci.

— Nu vreau să te mai văd vreodată, Spinnock Durav. Sângerezi. Te voi lăsa pe tine. Am auzit că e mai liniștit, mai ușor, dar atunci, ce știu?

Tiste Andii l-au privit plecând apoi, în sus, spre acel oraș frumos care și acum sângera cu propriile sale răni groaznice.

Prea târziu să facă ceva, chiar dacă ar fi vrut. Dar, acum Spinnock Durav era timid, Kallor putea să nu fi făcut nimic. S-ar putea să fi stat deoparte. — Înaltul Rege, șopti

el, tot ce ți-ai dorit a fost un tron. Dar crede-mă, nu-l vrei pe Rake. Nu, mândru războinic, pe acela pe care nu l-ai vrea. Cred că, poate, tocmai ți-ai dat seama de asta.

Bineînțeles, când era vorba de Kallor, nu era de unde să știm.

Marii Corbi coborau acum, lovind puternic pe suprafața noroioasă și stropită de sânge a drumului.

Iar Spinnock Durav privi spre cer atunci, în timp ce formele întunecate ale doi dragoni treceau pe lângă, la o aruncătură de băţ deasupra solului.

Curse pentru Kallor.

El văzu pe unul dintre dragoni întorcându-și brusc capul, cu ochii fulgerându-și înapoi în dispoziția lui, iar creatura se înclină într-o parte, întorcându-se.

O clipă mai târziu, celălalt dragon a ajuns la Kallor, prinzându-l complet netimit, cu ghearele trântindu-se în jos pentru a-l prinde pe Înaltul Rege și a-l ridica în aer. Aripile tunând, dragonul și-a dus încărcarea încă mai sus. Țipete slabe de furie răsunară din partea bărbatului care se zvârcolea în acea strângere.

Dragonul și Înaltul Rege s-au scufundat în spatele unui deal la nord.

Unul dintre Marii Corbi se ridică aproape la picioarele lui Spinnock.

— Crone! Spinnock tuși și scuipă sânge. — M-aş fi gândit. . Darujhistan. .'

— Darujhistan, da. Mi-ar fi plăcut. A onora, a fi martor. Să-ți amintești și să plângi. Dar Domnul nostru. . Ei bine, s-a gândit la tine. Capul înclinat. „Când te-am văzut, întins acolo, Kallor care se profilează așa cum îi place atât de mult să facă, ah, am crezut că am întârziat – am crezut că l-am eșuat pe Domnul nostru – și pe tine. Ne-am gândit... oh, nu contează.

Marele Corb gâfâia.

Spinnock știa că aceasta nu era epuizare pe care o vedea la vechea pasăre. *Nu poți să verse lacrimi, totuși lacrimile te iau totuși. Extremitatea, suferința teribilă.*

Dragonul care se întorsese acum a aterizat pe iarba de la sudul pistei. Sembling, mergând spre Spinnock și Crone și tocmeala rudelor lui Crone.

Korlat.

Spinnock i-ar fi zâmbit, dar el își pierduse puterea pentru astfel de lucruri, așa că nu putea decât să privească cum ea se apropia de el, folosind o cizmă pentru a ocoli o Crone care scârțâie într-o parte. Ea a îngenuncheat și a

întins o mână pentru a peria obrazul împroșcat al lui Spinnock. Ochii ei erau sumbru. 'Frate. .'

Crone a grămăit: „Doar vindecă-l și termină cu asta – înainte ca el să-și scoată ultima suflare în fața noastră!”.

Ea scoase un balon ciudat. — Endest Silann l-a amestecat pe acesta. Ar trebui să fie suficient. Ea smulse dopul și puse ușor gura sticlei mici între buzele lui Spinnock, apoi o înclină pentru a scurge conținutul, iar el simți acel lichid puternic alunecându-i pe gât. Dintr-o dată s-a scurs căldură prin el.

— Suficient, oricum, să te poarte acasă. Și ea a zâmbit.

— Ultima mea luptă în numele lui, spuse Spinnock Durav. — Am făcut cum mi-a cerut el, nu-i așa?

Expresia ei s-a strâns, a scos la iveală ceva slab și devastat. — Ai multe să ne spui, frate. Atât de multe trebuie. . explicând.'

Spinnock îi aruncă o privire lui Crone.

Marele Corb se abătu și sări la câțiva pași. „Ne plac secretele noastre”, a chicotit ea, „când este tot ce avem!”

Korlat și-a periat din nou obrazul. 'Cât timp?' ea a intrebat. — Cât timp l-ai reţinut?

„De ce”, a răspuns el, „am aprins torțele. . amurgul tocmai trecuse. .'

Ochii ei se măriră încet. Şi aruncă o privire spre est, unde cerul începuse, în sfârşit, să se lumineze.

— O, Spinnock. .'

La scurt timp mai târziu, când ea s-a dus să-i găsească sabia acolo unde era întinsă în iarbă, Spinnock Durav a spus: „Nu, Korlat. Lăsați-l.'

Ea îl privi surprinsă.

Dar nu era de gând să explice.

Deasupra Dealurilor Gadrobi, Kallor a reușit în cele din urmă să-și elibereze sabia, chiar dacă capul masiv al dragonului se legăna în jos, cu fălcile largi. Împingerea lui se afundă adânc în gâtul moale, chiar deasupra claviculei aviare. Un gâfâit strident, împroșcat, a izbucnit din Soletaken și, dintr-o dată, se prăbușiră spre pământ.

Impactul a fost tunet și oase care se rupeau. Înaltul Rege a fost aruncat departe, răsturnând și derapând de-a lungul ierbii îmbibate de rouă. Și-a luat picioarele și s-a învârtit pentru a înfrunta dragonul.

Se asamblase. Orfantal, pe chipul lui o expresie de surpriză uluită, se străduia să se ridice în picioare. Un braț

a fost rupt. Sângele îi țâșni din gât. Părea că l-a uitat pe Kallor, în timp ce se întoarse în direcția drumului și se îndepărtă încet.

Kallor urmărea.

Orfantal a reușit o duzină de pași înainte să cadă la pământ.

Se părea că era o noapte pentru Kllling Tiste Andii.

Umerii îi ardeau din cauza rănilor înțepate ale dragonului, care s-ar fi putut dovedi fatal pentru majoritatea celorlalți, dar Kallor nu era ca majoritatea celorlalți. Într-adevăr, Înaltul Rege era unic.

În ferocitatea lui. În voința lui încăpățânată de a trăi.

În căldura uscată a cuptorului a urii care se învârtea mereu în jurul lui.

A pornit încă o dată spre oraș.

Când zorii au despărțit în sfârșit noaptea.

Kallor.

CAPITOLUL 24

„Nu există nicio luptă prea mare, nici șanse prea copleșitoare, pentru că chiar dacă eșuăm – dacă cădem – vom ști că am trăit.”

Anomander Rake, Fiul Întunericului

Fragmentele de mărimea unui continent ale lunii sparte au trimis lumina reflectată a soarelui asupra lumii. Țesătura Nopții, închisă atât de strâns în jurul orașului Black Coral, a început în cele din urmă să se destrame. Pânza care era această manifestare înnodată a lui Kurald Galain s-a ofilit sub asalt. Puțurile au spart și lumina lunii a pictat clădirile, cupolele, turnurile, zidurile și grădinile moarte de mult timp pe care le conțineau. Strălucire argintie s-a infiltrat în apele întunecate ale golfului, trimițând creaturi cufundate în întunericul cerneală al adâncurilor.

Lume nouă, lume tânără. Atât de neașteptată, atât de prematură, această ploaie de moarte.

Endest Silann simțea fiecare breșă în timp ce îngenunchea pe podeaua rece de mozaic din Marea Vestrie a templului. Odată reținuse apele de la Moon's Spawn. Odată, cu mult, cu mult timp în urmă, îl călăuzise pe Domnul său către fatidica, finală întâlnire cu însăși Mama Întunecată. Își strânsese mâna unei Mare Preotese pe moarte, împărtășind cu ea știrea sumbră că nimic nu o aștepta, nimic deloc. Stătuse, dumnezei, cu atâta vreme în urmă, uitându-se la mâinile lui pline de sânge, deasupra corpului unei femei dulci și blânde, soția lui Andarist. În timp ce prin fereastra înaltă, flăcările Kharkanas pe moarte pâlpâiau purpuriu și auriu.

Saelen Gara din pădurile pierdute Kharkanan crezuse că luna era dulcea seducție a Tatălui Lumină, darul de fecioară nevinovat pentru Mama Întuneric. Să fie timid; să-i amintească de dragostea lui, acolo pe cerul nopții. Dar apoi, de asemenea, credeau că luna nu este decât partea din spate a ochiului nenorocit al Tatălui Lumină și, dacă cineva se ridică și se ridică și se îndreaptă spre acea lună, ar descoperi că nu era decât o lentilă și a privi prin

însemna să vadă. alte lumi pentru care luna nu era deloc luna, ci soarele. Poveștile lui Saelen Gara zâmbi atunci și făcea mișcări ciudate cu mâinile. „Perspectivă”, spunea el. 'Vezi? Lumea se schimbă în funcție de locul în care te afli. Așa că alegeți, copiii mei, alegeți și alegeți din nou, unde vă veți face stand. .'

Unde vă veți face poziție. Lumea se schimbă.

Lumea se schimbă.

Da, reținuse marea. Făcuse din Moon's Spawn o singură respirație ținută care durase luni.

Dar acum, ah, *acum,* Domnul lui îi ceruse să rețină Lumina însăși.

Pentru a salva nu o cetate, ci un oraș. Nu o singură respirație de reținut, ci respirația lui Kurald Galain, un bătrân Warren.

Dar era bătrân și nu știa. . Nu a stiut. .

Stând la douăzeci de pași depărtare, într-o nișă a zidului, Marea Preoteasă privea. Văzându-l că se zbate, văzându-l apelând la orice rezerve îi mai rămânea. Văzându-l încet, inexorabil, eșuează.

Și ea nu putea face nimic.

Lumina a asediat Întuneric pe cer deasupra capului. Un zeu îndrăgostit de moarte a asediat un copil al mântuirii și ar folosi inocența acelui copil pentru a uzurpa această insulă slăbită Kurald Galain - pentru a revendica însuși Tronul Întunericului.

Căci ea s-a întors.

Împotriva tuturor acestor lucruri, un vrăjitor singuratic, străvechi, frânt.

Nu a fost corect.

Timpul era inamicul. Dar apoi, își spuse cu o amărăciune ironică, timpul a fost întotdeauna dușmanul.

Endest Silann nu putea respinge fiecare breșă. Începuse să simtă pagubele făcute peste Noapte, pe Tiste Andii din acest oraș. A sosit ca o boală, o defecțiune a echilibrelor interne. Ea slăbea.

Toți slăbim.

Un om bătrân, stricat. Nu era de ajuns și toți știau - toți, cu excepția celui care conta cel mai mult. *Lord Rake, credința ta te-a orbit. Vezi-l, îngenunchind acolo - acolo, Domnul meu, este greșeala ta fatală în judecată.*

Și fără el - fără puterea aici și acum de a ține totul departe - fără asta, marele tău proiect se va prăbuși în ruină.

Luându-ne cu el. '

Pe lângă abis, luându-ne pe toți.

Părea atât de evident acum. Să stai în prezența lui Rake însemna să simți o încredere vastă, fără timiditate; Că putea măsura toate lucrurile cu atâta precizie încât să lase pe cineva în uimire, neîncredere și uimire.

Planurile Fiului Întunericului nu au mers niciodată greșit. Păstrați-vă credința în El și toate se vor așeza la loc.

Dar câte planuri au rezultat tocmai datorită *credinței noastre în el! De câte ori am făcut noi – oameni precum Endest Silann și Spinnock Durav – lucruri dincolo de capacitatea lor, pur și simplu pentru a ne asigura că viziunea lui Rake se va dovedi adevărată? Și de câte ori poate să ceară asta de la ei, de la noi?*

Anomander Rake nu a fost aici.

Nu, a *plecat.*

Pentru totdeauna plecat.

Unde era atunci acel nucleu solid al încrederii, pe care acum l-ar putea prinde bine? În disperare, în nevoie jalnică?

Nu ar fi trebuit să ne lăsați asta niciodată. Către el.

Boala din sufletul ei se răspândea. Și când a cedat, ultimul bastion care protejează fiecare Tiste Andii din Black Coral avea să cedeze.

Și toți aveau să moară. Căci ei erau carnea lui Kurald Galain.

Dușmanii noștri se hrănesc cu carne.

Lord Anomander Rake, ne-ai abandonat.

Stătea în nișă de parcă ar fi fost un sarcofag. Înfierbântat, privindu-l pe Endest Silann mototolindu-se încet acolo, în mijlocul acelui mozaic mândru și neînțelegător care se întindea pe podea.

Ne-ai eșuat.

Și acum te eșuăm.

Cu un gâfâit de agonie, Apsal'ara se aruncă înapoi de-a lungul fasciculului. Pielea mâinilor și antebrațelor ei se înnegrise. Ea a dat cu piciorul în nevoie disperată, împingându-se și mai departe de acel vârtej învolburat de întuneric. Alunecând pe spate, peste grăsimea de transpirație, bilă și sânge. Din brațele ei se ridicau aburi. Degetele ei erau răsucite ca rădăcini-

Durerea a fost atât de mare încât era aproape rafinată. Ea s-a zvârcolit, s-a răsucit în strânsoarea lui, apoi a coborât de pe grindă. Lanțurile băteau de lemnul înmuiat.

Greutatea ei i-a tras în jos într-un zdrăngănit și a auzit ceva rupându- *se.*

Lovindu-se pe lut uns cu cenusa.

Privind în timp ce își ridică mâinile. Văzând cătușe cu ramă de îngheț și, sub ele, verigi rupte.

Simțise căruța legănându-se înapoi. Groaza și neîncrederea îi umpluseră sufletul, iar nevoia de a face ceva o copleșise, călcând în picioare orice precauție, călcând însăși mintea.

Și acum, întinsă pe noroiul rece și pietros, se gândi să râdă.

Gratuit.

Liber, fără unde să alergi. Cu mâinile posibil moarte — și la ce folosea un hoț cu mâinile moarte și putrezite?

Se strădui să-și desfășoare degetele. M-am uitat la articulațiile care se deschid ca carnea carbonizată. Fisurile roșii se găseau. Și, în timp ce se uita, a văzut primele picături de sânge curgând din ele. A fost un semn bun?

„Focul este viață”, a intonat ea. — Piatra este carne. Apa este respirație. Focul este viață. Piatra este apa este carnea este suflarea este viata. Smulgeți o floare de pe un câmp și nu va prospera. Luați și frumusețea moare, iar ceea ce posedă cineva devine fără valoare. Eu sunt un hoț. iau dar nu păstrez. Tot ce câștig am lepădat. Îți iau averea doar pentru că o prețuiești.

— Sunt Apsal'ara, Stăpâna Hoților. Numai tu trebuie să te temi de mine, tu care poftești să deții.

Ea și-a privit degetele îndreptându-se încet, a văzut fulgii de piele ridicându-se și apoi căzând.

Ea ar supraviețui asta. Mâinile ei atinseseră Întunericul și trăiau nemișcat.

De parcă ar conta.

Chiar și aici, sub căruță, sunetele groaznice ale războiului o înconjurau. Haosul s-a închis din toate părțile. Sufletele au murit în număr de nenumărat, iar strigătele lor sunt timide; au arătat o pierdere atât de mult dincolo de înțelegere, încât ea a refuzat să o contemple. Moartea sufletelor onorabile. Imensul sacrificiu irosit. Nu, nimic din toate astea nu plictisește să te gândești.

Apsal'ara se rostogoli pe o parte, apoi pe genunchi și coate.

Ea a început să se târască.

Și apoi gâfâi din nou, când o voce familiară îi umplu capul.

' *Stăpâna hoților. Luați ochiul. Ochiul zeului. Apsal'ara, fură ochiul* . .

Tremurând - întrebându-mă - cum? Cum a putut ajunge atât de mult în mintea ei? Ar putea face asta numai dacă. . doar dacă-

Apsal'ara gâfâi a treia oară.

Așadar. . o dată în durere, o dată în mirare și o dată în... *în speranță.*

Ea a reluat să se târască.

Smulge-ți floarea. vin după tine.

O, da, vin după tine.

Cu fiecare suflet consumat, puterea haosului creștea. Foamea a crescut cu putere reînnoită, iar apărătorii asediați au mai căzut înapoi.

Dar ei rămâneau fără trepte.

Legiunile nestăpânite au înconjurat vagonul acum staționar și inelul său de suflete care se scădea. Nenumărații morți care răspunseseră la chemarea finală a lui Hood se topeau, cei mai mulți dintre ei prea vechi pentru a apela la amintiri de putere, pentru a-și aminti chiar că singura voință deținea puterea. Stăpânindu-se împotriva inamicului, ei nu făcuseră decât să încetinească marginal înaintarea haosului, deoarece tot ce mai rămăsese din ei a fost sfâșiat, devorat.

Unele, însă, erau făcute din lucruri mai severe. Grey Swords, livrate lui Hood prin pierderea lui Fener, au luptat cu ferocitate sumbră. Poruncindu-le, Brukhalian era ca o piatră stătătoare adânc înrădăcinată, parcă capabil să se vrea imobil, de necucerit. Până la urmă, făcuse asta înainte. Compania a luptat și a ținut o vreme - o perioadă impresionantă de timp - dar acum flancurile lor erau sub asalt și nu mai era nimic de făcut decât să se retragă și mai aproape de enormul vagon cu grămada de cadavre.

O zeci de Seguleh, tot ce mai rămăsese din forțele celui de-al doilea, formau o legătură timidă, posibil subțire cu Săbiile Gri. Fiecare căzuse în mâinile lui Anomander Rake și numai această cunoaștere era suficientă, căci ardea ca acidul, ustea ca rușinea. Își purtau măștile și, în timp ce luptau, tăieturile pictate, sigiliile de rang, au început să se estompeze, uzate de focurile haosului, până când peste fiecare războinic masca strălucea pură. Ca și cum aici, în lumea acestei săbii, o oarecare putere ar putea ceda unor adevăruri mai mari. *Aici,* părea să spună Dragnipur, *sunteți cu toții egali.*

Celălalt flanc al Săbiilor Cenușii s-a închis cu un alt nod de soldați - Bridgeburners, în care cădeau rămășițele altor forțe Malazan, aducând la puterea ascendentă a companiei de elită și pe comandantul cunoscut acum sub numele de Iskar Jarak.

Bridgeburners erau așezați într-un semicerc care s-a contractat încet sub greul atacului. Grey Swords pe un flanc, iar ultimul dintre Chained pe celălalt, unde un demon uriaș a format punctul unei pane sfidătoare care a refuzat să se încurce. Lacrimile curgeau pe fața demonului, pentru că chiar dacă lupta, se întrista pentru cei pierduți. Și o astfel de durere a umplut inima lui Pearl până la izbucnire. Pearl nu a luptat pentru ea însăși, nici pentru căruță, nici măcar Poarta Întunericului, Calea Rătăcitoare. Demonul s-a luptat pentru tovarășii săi, așa cum ar fi un soldat împins dincolo de rupere, împins până când nu mai era unde să meargă.

Pe cerul plin de cenușă de deasupra, dragoni înlănțuiți, Loqui Wyval și Enkarala au sfâșiat fâșii prin norii de furtună care coborau. Fulgerele au izbucnit să-i înfășoare, făcându-i încet în bucăți. Totuși au luptat mai departe. Enkarala nu s-ar fi cedat pentru că erau fără minte în furia lor. Loqui Wyval a găsit o putere în inimi mai mare decât proporțiile lor modeste - nu, nu erau dragoni; erau rude mai mici — dar cunoșteau puterea batjocurii, a disprețului. Pentru Enkarala, haosul însuși a fost un lucru disprețuitor. Dragonii, dintre care mulți fuseseră înlănțuiți de pe vremea lui Draconus, erau indiferenți față de Poartă, față de toate celelalte victime mizerabile ale acestei săbii groaznice. Nu au luptat în numele vreunei cauze nobile. Nu, fiecare a luptat singur, pentru sine, și știau că supraviețuirea nu are nimic de-a face cu noblețea. Nicio alianță nu a fost cântărită, nici un gând de a lupta în concert nu a afectat mințile incandescente ale acestor creaturi. Nimic în natura lor nu a fost conceput pentru a găzdui altceva decât o luptă singulară. O forță și un blestem, dar în acești nori înfocați și mortali, acea forță scădea, iar însăși natura dragonilor îi distrugea acum.

Bătălia a izbucnit. Anihilarea a fost un țipăt asurzitor care a alungat totul din mintea apărătorilor. Ei și-au transformat voința în arme și, cu aceste arme, au tăiat inamicul diform și de argint, doar pentru a găsi încă mai mulți care se ridicau în fața lor, urlând, râzând, săbii tunând pe scuturi.

Toc habar n-avea de unde venise acest blestemat de cal, dar era clar că o voință uluitoare i-a aprins sufletul. În viața sa, nu fusese crescută pentru război și totuși a luptat ca o fiară de două ori mai mare decât greutatea ei. Lovitură cu piciorul, ștampilată, fălcile pocnind. O rasă Wickan – era destul de sigur de asta – o creatură de o rezistență îngrozitoare, care îl purta în luptă din nou și din nou și începuse să bănuiască că va eșua înainte ca calul să o facă.

Umilitor - nu, *enervant.*

Se strădui să-l controleze în timp ce căuta să se arunce din nou în acel zid de furie haotică. A devenit un obicei mizerabil, toate acestea murind și murind din nou. Bineînțeles, aceasta ar fi ultima dată și un om mai bun decât el și-ar găsi o oarecare mângâiere în asta. Un om mai bun, da.

În schimb, s-a bătut. A scuipat în ochiul nedreptății și a continuat să lupte, chiar dacă singura lui orbită fără ochi îi mâncăria al naibii, până când părea să sfârâie de parcă i-ar fi mâncat în creier.

Și-a pierdut strânsoarea frâielor și aproape că a înclinat de pe șa, în timp ce calul a plecat în galop de la linia întâi a Bridgeburners. A dezlănțuit un șir de blesteme – voia să moară alături de ei, trebuia să – nu, nu era unul dintre ei, nu putea egala puterea lor, ferocitatea lor ascendentă – îi văzuse pe Trotts acolo și pe Detoran. Și atât de mulți alții, și mai era Iskar Jarak însuși, deși motivul pentru care Whiskeyjack a ajuns să prefere un nume Seven Cities – în locul celui adevărat – nu avea sens pentru Toc. Nu că ar fi fost de vreo statură să-l întrebe pe bărbat – zei, chiar dacă ar fi fost, nici nu s-ar fi putut apropia, atât de strâns erau așezați Bridgeburners în jurul soldatului.

Și acum calul prost îl ducea din ce în ce mai departe.

El l-a văzut, în față, pe Domnul Morții. Stând nemișcat, ca și cum ar fi contemplat oaspeții la un picnic blestemat. Calul l-a purtat pe Toc direct spre ticălosul cârcos, care s-a întors încet în ultimul moment, în timp ce calul a derapat până la oprire într-un strop de cenuşă şi noroi.

Hood se uită în jos la stropii de pe halatele ei uzate.

— Nu te uita la mine! mârâi Toc în timp ce aduna din nou hăţurile. — Încercam să fac fiara să meargă în altă direcție!

— Tu ești vestitorul meu, Toc cel Tânăr, și am nevoie de tine.

— Să faci ce, să-ți anunți nunta iminentă? Oricum, unde este scheletalul?

— Ai un mesaj de transmis...

„Livrare unde? Cum? În cazul în care nu ai observat, avem o mică problemă aici, Hood. Doamne, ochiul meu... ah, vreau să spun, cel dispărut, mă înnebunește!

— Da, ochiul tău lipsă. Despre asta...

În acea clipă, calul lui Toc s-a ridicat brusc îngrozit, în timp ce un nor zvârcolit s-a aruncat în jos ca un pumn enorm, înghițind un dragon pe moarte direct deasupra capului.

Înjurând, cu vocea îngrozită, Toc s-a luptat pentru a recâștiga controlul asupra fiarei, în timp ce norul și dragonul se prăbușiră într-o parte - dragonul s-a tras în jos spre legiunile care se zvârliră, care s-au închis și s-au aruncat în ea. În câteva clipe balaurul dispăruse.

Calul a scăpat și apoi s-a așezat...

Doar ca să-l mai zăbovească încă o dată, ca într-o explozie de aer rece și amar, a sosit altceva.

La ce ar putea veni vreodată să acceptăm sugestiile unui cadavru? Acesta era genul de întrebare pe care Glanno Tarp se pricepea să o pună, doar că uitase de data asta și era amuzant cât de oarbă și chinuitoare putea face asta. Warrens și warrens și portaluri și Porți și locuri pe care nimeni în mintea lor ar putea dori să le viziteze, indiferent cât de special ar fi peisajul - și nu, la naiba, nu știa unde tocmai ajunseseră, dar își putea da seama - oh, da , putea să spună în regulă — că nu era un loc frumos.

Caii zguduiau (dar apoi, făceau mereu asta când soseau), trăsura plesnind pe noroiul mărunțiș într-un cor de scârțâituri revoltate, așchii și calamcofonie, mișcându-se într-un loc și în altul – iar cerul se cobora în bile gigantice de mercur și Erau dragoni acolo sus și Wyval și Hood știau ce altceva...

Lanțuri care făceau înainte și înapoi, în lateral și drept în sus, toate ieșind din cel mai groaznic căruță pe care Glanno îl văzuse vreodată – încărcat cu mai multe cadavre decât părea rezonabil, cu atât mai puțin posibil.

Așa că, desigur, a înghețat toate frânele – ce altceva ar fi trebuit să facă? Și apoi trupurile zburau pe lângă. Sweetest Sufferance, încovoiat într-o minge moale, care săriță, care a aterizat din plin și s-a rostogolit și s-a rostogolit. Grunul ăla mârâit, timid, răsucindu-se în aer, astfel încât să poată ateriza în patru picioare – *miau* – și Faint, mult mai puțin elegant pentru toată frumusețea ei generoasă, stropindu-i-se pe față, o fată proastă, cu vulturi

răspândiți. Amby și Jula au zburat pe lângă îmbrățișați ca niște iubiți, cel puțin până când pământul a apărut și s-a pus între ei. Reccanto Ilk se ridică lângă Glanno, spargând spătarul băncii.

'Idiotule! Nu ne-am legat! Era doar întuneric și întuneric și nimic altceva și acum du-te și lasă-ne în...

— Nu am fost eu, porc neîndemânatic!

Acest argument nu a supraviețuit celei mai depline înțelegeri a împrejurimilor lor.

Reccanto Ilk se ridică încet. — La dracu.

Glanno sări în picioare. 'Cartograf!' Dar uitase de atele. Șlâpând, se clătina, apoi se aruncă înainte pe spatele primilor doi cai. Au pășit cu îndemânare de o parte și de alta, pentru ca el să mai cadă puțin înainte de a se încurca în toată porcăria de acolo jos, după care caii s-au mutat cu nerăbdare înapoi în efortul de a-l zdrobi într-un fel de pulpă care nu ar mai putea niciodată biciui frâiele.

Reccanto se chinui să-l tragă înapoi pe bancă. Legăturile cu atele au ajutat, deși Glanno a țipat din plin de durere - cel puțin nu era zdrobit. Câteva clipe mai târziu, se ridică din nou pe banca așchiată.

Un Jaghut nenorocit cu aspect mort se îndrepta spre Cartographer, care, legat de o roată, se opri cu capul în jos, privind cizmele noroioase ale Jaghut. — Începusem să mă întreb, spuse Jaghut, dacă te-ai rătăcit.

Împingându-l pe Reccanto deoparte, Glanno s-a străduit să fie martor la această întâlnire fatidică - oh, da, asta trebuia să fie Hood însuși. De ce, o afurisită de reuniune de familie timidă!

Zâmbetul pe dos al cartografului părea să trimită calul unui călăreț din apropiere într-o nouă panică, iar soldatul a înjurat impresionant în timp ce se lupta să potolească fiara. „Doamne,” spunea Cartographer, „știm amândoi, cu siguranță, că ceea ce se întâmplă în jur vine în jur”. Și apoi s-a zbătut slab la legături. — Și în jur, adăugă el disperat.

Gruntle, care se clătinase să se alăture lor, acum mârâia adânc în piept și apoi se duse la ușa trăsurii, lovind-o cu pumnul. — Maestrul Quell!

Hood se întoarse spre războinic. — Nu va fi necesar, Treach-spawn. Singura mea cerință era să ajungi aici. Acum, trebuie să mai pleci o dată. Cartograful vă va ghida.

Sweetest Sufferance trăgea înapoi pe trăsură o Leșin năucită, timidă; jucând o forță surprinzătoare, deși efortul îi făcu ochii să se bulbuce alarmant. Glanno dădu un ghiont

pe Reccanto și dădu din cap spre Sweetest. — Fața aia îți amintește de ceva?

Reccanto miji, apoi a chicotit.

— Sunteți amândoi morți, șuieră ea.

Amby și Jula apărură în vizor de fiecare parte a ei, zâmbind printre petele de noroi.

În interiorul trăsurii, Mappo a început să deschidă ușa, dar Quell a rupt o mână tremurătoare pentru a-l opri. — Doamne, nu faceţi asta!

Preţiosul Degetar se ghemuise pe podea la picioarele lor, legănându-se și gemând.

— Ce ne aşteaptă afară? întrebă Trell.

Quell clătină din cap. Era alb, cu fața strălucitoare de sudoare. — Ar fi trebuit să ghicesc. Modul în care harta de pe drum s-a îngustat la capătul îndepărtat. Oh, am fost obișnuiți! Înșelat! Doamne, cred că o să fiu bolnav...

— La naiba Trygalle, mormăi Toc. Mai confuz decât fusese vreodată de această sosire bruscă, inexplicabilă. Cum au reușit să ajungă *aici* ? Și apoi l-a văzut pe Gruntle. 'Dumnezeu de jos, ești tu!'

Cineva era zgomotos rău în interiorul trăsurii.

Gruntle se uită la Toc, apoi se încruntă.

Ah, cred că nu mai semăn cu Anaster. 'Am împărtășit-'

— Herald, spuse Hood. 'Este timpul.'

Toc se încruntă, apoi se scărpina la orbită. 'Ce? Mă trimiți cu ei?

'Într-un fel de a spune.'

— Atunci trebuie să mă alătur celor vii?

— Vai, nu, Toc cel Tânăr. Ești mort și mort vei rămâne. Dar aceasta va marca sarcina ta finală ca Herald al meu. Un alt zeu te revendică.

Toc se pregăti să descalece, dar Lordul Morții ridică o mână. „Călătoriți-vă în mașină în urma lui timid, *aproape* în urma ei. Pentru un timp. Acum, Herald, ascultă bine ultimul meu mesaj. E nevoie de sânge. E nevoie de sânge. .'

Gruntle încetase să asculte. Chiar și neliniștea vagă pe care o simțise când acel călăreț cu un singur ochi îl abordase dispăruse rapid sub un val de poftă de luptă. S-a uitat la inamic, i-a privit pe apărători ofilindu-se.

Un război care nu putea fi câștigat de suflete atât de jalnice — un război care cerșea un campion, unul care să reziste până la capăt.

Din el se auzi un alt mârâit, iar el s-a îndepărtat de trăsură, întinzându-și mâna spre scrans.

— Uau, dracu' de Manx!

Lătratul îl tresări și se uită cu privirea la Glanno Tarp, care zâmbi cu un zâmbet dur. „Acționarii nu pot să plece pur și simplu – ar trebui să vă punem săgețile complete. Urcă-te înapoi, stripy, plecăm din nou!

Nu putea exista decât un singur rezultat, iar Draconus știa asta tot timpul. Nu simţise nimic din sosirea lui Trygalle, nici măcar din plecarea lui, cu Toc călare în urma lui. Orice s-ar fi întâmplat în spatele lui nu putea să-i trezească simțurile.

Un singur rezultat.

Până la urmă, Dragnipur nu oferise niciodată salvarea. Fier forjat pentru a lega, o sută de mii de lanțuri bătute în lamă, straturi peste straturi împletite, pliate, înfășurate ca o frânghie. Draconus, înconjurat de focurile topite ale inimii lui Burn, trăgând lanțuri din fiecare metal care exista, trăgându-le verigă cu verigă strălucitoare. S-au răsucit frânghii de metal pe nicovală și a coborât ciocanul. Singurul ciocan, *singura* unealtă care ar putea forja o astfel de armă – și-și amintea greutatea ei imensă, strânsoarea opăritoare care îi sfâșia mâna extraterestră.

Chiar și în visul ei, Burn fusese cel mai nemulțumit.

Lanțuri peste lanțuri. Lanțuri de legat. Bind Darkness însuși, transformând pădurea timidă prin care rătăcise, răsucind acel lemn negru într-o căruță, în roți uriașe, clatinate, într-un pat care forma o uşă orizontală - ca intrarea într-o tumulă - deasupra portalului. Blackwood, pentru a ține și a conține sufletul lui Kurald Galain.

Si-a amintit. Scântei în nenumărate nuanțe care se îndepărtează ca ploaia spulberată; Sunetul asurzitor al ciocanului și felul în care nicovala tremura la fiecare lovitură. Valurile de căldură fulgerând pe fața lui. Gustul amar al minereului brut, mirosul de sulf. *Lanţuri! Lanțuri și lanțuri, lovite în impresii strălucitoare pe lamă, stinse și șlefuite și în inima albă a lui Burn și apoi - începe din nou. Și din nou.*

Lanţuri! Lanțuri de legat!

Leagă cei căzuți!

Și acum, incredibil, imposibil, Draconus simțise prima așchiere. Lanțurile s-au rupt.

Deci se termină. Nu m-am gândit, nu mi-am imaginat -

^

Ii văzuse pe tovarășii săi Bound căzând, eșuând. Văzuse haosul coborând asupra fiecăruia, mâncând prin carne cu zel actinic, până când cătușele au căzut la pământ – până când benzile de fier nu țineau nimic. *Nu a mai rămas nimic.*

N-am vrut niciodată – nu mi-am dorit un asemenea sfârșit – la niciunul dintre voi, dintre noi.

Nu, am fost mult prea crudă ca să-mi imaginez vreodată un sfârșit. O scăpare.

Dar acum, fii martor la aceste gânduri ale mele. Acum, v-aș vedea pe toți trăind, da, în lanțurile astea, dar nu din cruzime. Ah, nu, nu asta. Abisul ia-mă, te-aș vedea că trăiești din milă.

Poate că acum plângea. Sau aceste lacrimi arzătoare au anunțat sfârșitul zdrobitor al râsului isteric. Nu conteaza. Toți erau mâncați de vii. *Cu toții suntem mâncați de vii.*

Și Dragnipur începuse să se destrame.

Când haosul a dezintegrat căruța, a distrus ușa și a pus stăpânire pe Poartă, sabia s-a spulberat și haosul va fi eliberat de această capcană atât de inteligentă, iar momeala strălucitoare a lui Draconus - capcana lui veșnică conducând veșnic haosul *și departe de el. orice altceva* — ar fi eșuat. Nu putea contempla ce avea să se întâmple atunci, cu nenumăratele succesiuni de tărâmuri și lumi și, bineînțeles, nu ar fi acolo pentru a asista la consecințe în niciun caz. Dar știa că, în ultimele sale gânduri, nu va simți decât o vinovăție insuportabilă.

Deci, haos, cel puțin pentru o victimă, ceea ce oferi este într-adevăr milă.

Începuse să meargă înainte, să se alăture celuilalt Legat, să stea, poate, lângă Pearl, până când a venit sfârșitul.

Ecoul acelui lanț care se rupe îl bântuia. *Cineva s-a eliberat. Cum?* Chiar și Câinii Umbrei nu puteau să se elibereze decât cufundându-se în inima neagră a lui Kurald Galain. Lanțurile lor nu s-au rupt. Integritatea esențială a lui Dragnipur nu fusese afectată.

Dar acum. . cineva s-a eliberat.

Cum?

Lanțuri și lanțuri și lanțuri pentru a lega-

O mână osoasă s-a închis pe umărul lui și l-a târât înapoi.

Mârâind, Draconus se întoarse pe jumătate. 'Lasa-te, dracu'! Voi fi alături de ei, Hood, trebuie, nu vezi asta?

Mâna Stăpânului Morții se strânse, unghiile mușcând, iar Hood îl trase încet mai aproape. — Bataia, spuse zeul

într-o râslă, nu este pentru tine.

— Tu nu ești stăpânul meu...

— Stai cu mine, Draconus. Nu este încă timpul.

'Pentru ce?' Se strădui să se elibereze, dar puterea unui Jaghut putea fi imensă și, cu excepția îndepărtarii sângeroase a întregului umăr, Draconus nu putea face nimic. El și Domnul Morții stăteau singuri, la nici douăzeci de pași de căruța nemișcată.

— Luați în considerare asta, spuse Hood, o cerere de iertare.

Draconus se uită fix. 'Ce? Cine îmi cere iertare?

Hood, Lord of the Dead, ar fi trebuit să fie ultimul care să cadă în Dragnipur. Indiferent ce a vrut Fiul Întunericului, jocul său final a fost găsit în uciderea acestui zeu antic. Așa a fost convingerea lui Draconus. Un pariu nebun, fără rost, cumpărarea goală a timpului deja consumat, la irosirea a nenumărate suflete, un întreg tărâm al morților.

După cum sa dovedit, Draconus a greșit.

Mai era unul. Încă una.

Sosind cu puterea unui munte sfâșiat într-o detonație lungă, asurzitoare și zdrobitoare. Norii de argint au fost sfărâmați, biciuiți de vânturile întunecate. Legiunile care apăsau din toate părțile au dat înapoi, iar miile de pași de închidere câștigați atât de vicios s-au pierdut într-o clipă. Dragonii au țipat. Voci au izbucnit ca și cum ar fi fost târâte din gât - presiunea, durerea, puterea uluitoare...

Haosul tresări, apoi, încet, începu să se adune încă o dată.

Nici o singură forță nu ar putea învinge acest inamic. Distrugerea era propria sa lege și, chiar dacă s-ar devora pe sine, ar devora orice altceva. Haosul, călărind pe drumul Întunericului, să sosească mereu nevăzut, din surse neașteptate, din locuri unde nu ți-ai gândit niciodată să privești, cu atât mai puțin să ne ferești.

Sabia și tot ce se afla în ea mureau, acum, în sfârșit; moarte.

Mâna lui Hood îi părăsise umărul, iar Draconus s-a lăsat în genunchi.

Încă una.

Și, da, știa cine era acum printre ei.

Ar trebui să râdă? Ar trebui să-l caute, să-l batjocorească? Ar trebui să-și închidă mâinile în jurul

gâtului, astfel încât să se poată bloca una de alta până la coborârea uitării?

Nu, nu ar face nimic din toate astea.

Cine îmi cere iertare?

Dacă ar fi avut puterea, ar fi strigat.

Anomander Rake, nu trebuie să întrebi. Acea cerșetorie, vai, trebuie să vină de la mine.

Aceasta a fost Mother Dark pe care am luat-o aici. Mama ta -

Și așa, ce vei face acum?

După o bătaie a inimii, lui Draconus i-a scăpat un gâfâit, iar el și-a ridicat capul, și-a deschis din nou ochii. — Grebla? şopti el.

Draconus se ridică încet. Și s-a întors. Să înfrunte căruța.

De a asista.

Al doilea a privit încă un alt Seguleh căzând. Apoi și-a târât calul în jur, ca să se uite cu ochi morți la o trăsură înaltă și împodobită, în timp ce șirul său de cai care țipă se arunca înainte. Siluete înclinate într-o parte, ținându-se pentru viața dragă, în timp ce o fisură s-a deschis - în care acei cai au dispărut.

Hood's Herald — soldatul acela cu un singur ochi — s-a îndreptat cu călcâiele spre calul lui zdrențuit, cu timiditate.

Și vocea Domnului morții a plutit prin al doilea. „ *Se pare că ai nevoie de tine până la urmă, așa cum ai bănuit. Acum du-te - și știi asta, vechi prieten, m-ai servit bine.*

„ Nu mai sunt zeul morții.

ai *făcut acest ultim lucru, serviciul tău s-a încheiat. Și apoi, ei bine, Skinner îl așteaptă* . .'

Cel de-al doilea și-a înclinat pe spate capul mascat, cu coifă și a urlat de bucurie. Învelindu-și săbiile, a călărit cu greu după trăsură.

L-a văzut pe Herald dispărând.

Și fisura a început să se închidă.

Al doilea și-a condus armăsarul Jaghut de mult mort în acel portal pe moarte...

Și a părăsit tărâmul Dragnipur. Ceilalți Seguleh erau oricum condamnați și, deși în această ultimă luptă, fiecare își răscumpărase câte ceva din rușinea lor prin timiditatea față de un străin, acesta nu era un motiv să cadă de partea lor.

Cel de-al doilea nu a stat mult în urma celorlalți, în timp ce trăgeau prin lupte necunoscute, nu, deloc mult.

Căci fusese chemat. Sum timid; moned, da, de o armă la nevoie-

Ascunzând o furtună aprinsă de vânturi înfocate, care pătrundea, cu snopii de armură ale calului său zgomotând, cu copitele răsunând ascuțit pe pietricele, Al Doilea a văzut ceea ce căuta și și-a dat mâna în jos...

— O să accept asta, râse o voce metalica, găunoasă. Și lancea a fost smulsă din mâna lui Cutter. Într-o serie de zdrențuri de piele, curele uzate și catarame stricate, strigoiul Seguleh, care, cu mult timp în urmă, îi dăduse o dată arma, pregătea acum lancea, chiar dacă războinicul mascat se îndrepta direct spre Câinii albi.

„ Jupuitorule! ' a urlă el. ' *Vin după tine! Dar mai întâi, băieții ăștia* . .'

Karsa Orlong a ocolit la sosirea bruscă a unui războinic blindat călare pe un cal monstruos și mort. Văzându-l pe nou-venit călărind să-i întâlnească pe Hounds, a mârâit și a pornit după el.

Lancea s-a înclinat pe partea stângă și astfel Toblakai s-a dus la dreapta călărețului, cu ochii ațintiți asupra unui Hound care intenționa clar să atace partea neprotejată a călărețului.

Două fiare și doi războinici s-au întâlnit deodată.

Lancea călărețului a intrat în gâtul unui câine chiar sub maxilar, urcând timid, spre baza craniului, tăind măduva spinării pe drum pentru a distruge partea din spate a creierului animalului. Capul lăncii zimțate a erupt din craniu într-o explozie de pulpă gri, sânge și cioburi de os.

Karsa se legănă în jos, cu două mâini, în timp ce celălalt Hound sosi alături de călăreț și se ridică pentru a închide fălcile pe coapsa dreaptă a străinului. Lama de silex a tăiat în jos prin coloana vertebrală, tăind la jumătatea unui gât gros ca al unui cal, înainte de a se bloca - impulsul înainte al Ogarului, acum înclinat în jos, a târât arma și Karsa cu ea în timp ce animalul a trântit pietruiala.

În acel moment, calul Jaghut al călărețului s-a ciocnit piept în piept cu un al treilea câine. Oasele s-au spart. Impactul l-a trimis pe călăreț peste capul calului său, trăgându-și lancea liberă în timp ce mergea. A lovit și s-a rostogolit de pe spatele Câinelui - care părea uluit, în timp ce calul strigoi se împiedica înapoi.

Tras în genunchi, Karsa a renunțat la atacul brusc al altui câine – și apoi fiara a trecut, la fel ca toți ceilalți.

Toblakai se ridică, făcu doi pași repezi și-și înfipse sabia în pieptul celui de-al treilea Câine amețit. Urlând de durere, s-a îndepărtat clătinând de lama lui Karsa, sângele curgând pe calea săbiei care se retrăgea. Străinul și-a revenit și acum a înfipt lancea în intestinul animalului care se zvârcolea, capul lăncii sfâșiind dezordonat țesuturile moi, fluide revărsându-se în jos.

Ceva fulgeră în găurile pentru ochi ale măștii cu cicatrici duble. — Bravo, Toblakai! Acum să-i urmărim pe ceilalți!

Cei doi războinici se învârtiră.

Cutter se uită la șapte câini care măturau Karsa și Seguleh. Acum nici măcar nu ținea o lance – la *naiba* – și a scos din teacă o pereche de cuțite, în timp ce una dintre fiare se îndrepta direct pentru el.

O mână i-a apucat spatele cămășii și l-a smuls înapoi. Urlând alarmat, Cutter se împiedică în brațele scurte și musculoase ale cuiva. A zărit o clipă o față îmbrăcată de intemperii, cu ochii bombați, cu mustață roșie zvâcnind sub nasul bulbos...

Îl cunosc pe acest om?

Iar cel care l-a aruncat liber acum s-a grăbit înainte, ridicând un secure destul de timid cu două mâini. Barathol-

— Un loc greşit pentru noi! a mârâit bărbatul care îl ținea pe Cutter și au început să dea înapoi.

Barathol a recunoscut această fiară – cea cu care se încurcase Chaur, cea care rupsese craniul prietenului său. Aproape că își cânta bucuria când se lansă în calea ei, toporul mătura într-un arc de diagonală sălbatic, de jos în sus, când Oinașul sosi, mârâind, monstruos...

Marginea toporului a mușcat adânc în maxilarul inferior al fiarei - încă o singură clipă de întârziere și i-ar fi prins gâtul. Așa cum a fost, lovitura a ciocănit capul Ogarului într-o parte.

Pieptul fiarei l-a lovit pe Barathol.

Ca și cum ar fi stat în calea unui berbec învelit de bronz, a fost aruncat înapoi, făcând roată de căruță prin aer și a rămas inconștient înainte de a ateriza, la cincisprezece pași în spatele corpului lui Anomander Rake.

Câinele derapase, se împiedicase, dând din cap – mandibula dreaptă era ruptă, un rând de molari zimțați ieșind aproape orizontal, sângele stropindu-se în jos.

Pentru această bătălie, fiara a fost terminată.

În momentul în care Karsa și străinul s-au învârtit, o umbră s-a cuprins peste ei și amândoi au tresărit în mijlocul unui vânt brusc, mirosind a putregai, trecând pe lângă...

Vârfurile aripilor zdrăngănind de-a lungul paramentelor clădirilor de ambele părți, un dragon naviga deasupra străzii, cu ghearele lovind ca niște vipere. Fiecare se închide în jurul unui Hound într-o îmbrățișare zdrobitoare, înțepătoare, ridicând animalele care țipă în aer. Capul dragonului s-a prăbușit, fălcile înghițindu-l pe altul...

Și apoi balaurul și-a tuns aripile și s-a ridicat încă o dată înspre cer, ducând trei câini.

Atacul creaturii nu durase decât câteva bătăi ale inimii, în momentul în care Cutter a fost târât înapoi în brațele lui Antsy – Falari-ul pe jumătate purtându-l în sarcină spre ușa vitrinei din dreapta – și Barathol, cu privirea fixată doar asupra a urât Hound care îl atacă, și-a balansat securea.

Acești trei nici nu l-au văzut pe dragon.

Samar Dev se uită cu ochii mari la dragon în timp ce acesta se ridica înapoi în cer cu cele trei victime urlete și mârâitoare.

Era ghemuită deasupra formei nemișcate a Călătorului, Dassem Ultor, purtătorul răzbunării, ucigașul Fiului Întunericului, care acum ridica o durere zguduită de timid, vârstă, sumbru, frânt - și apoi întinse mâna și o apucă, o trase. închide.

' *Nu alegerea mea! Nu mă învinovăți, femeie! Auzi? Nu face!* '

Apoi ochii i s-au mărit și a târât-o jos pe pavaj, a acoperit-o cu propriul său corp.

În timp ce doi giganți se ciocneau la nici trei pași distanță.

Un câine alb.

Și un urs, un zeu, o fiară uitată în trecerea lumii.

Ajunsese la o clipă după Hound, iar antebrațele sale masive s-au înfășurat într-o îmbrățișare zdrobitoare, ridicând Houndul în aer - și departe de Samar Dev și Dassem - înainte ca ambele creaturi să se izbească în și prin peretele din față al clădirii.

Dărâmăturile se prăbușiră, prăbușind bucăți de zidărie lovind spatele lat al lui Dassem, în timp ce se trăgea pe sine și pe Samar departe de fațada care se prăbușise. Undeva în acea clădire, ursul și Hound s-au luptat în frenezie.

Lăsând, acum, doi Câini de Lumină, fără opoziție, și au ajuns la cadavrul lui Anomander Rake. Fălcile s-au închis în jurul unei coapse și corpul lui a fost târât în sus. Cea de-a doua fiară s-a învârtit, de parcă și-ar fi contemplat propria mușcătură – dar sabia încă înfiptă în craniul lui Tiste Andii se învârtea în timp ce primul animal a căutat să-și ducă premiul, iar precauția înțeleaptă a reținut-o.

Seguleh și-a aruncat lancea de la cincisprezece pași depărtare. Arma s-a scufundat în partea laterală a Ogarului care se învârtea, doborându-l - pentru a se ridica din nou într-o clipă, mârâind și pocnind în axul proeminent.

Karsa, ale cărui pași mai lungi îl trimiseseră înaintea celui de-al Doilea, a scos un strigăt de luptă Teblor – unul străvechi, auzit doar când bătrânii își învârteau poveștile despre eroi antici – și Câinele care ținea cadavrul lui Rake tresări la zgomot.

Eliberându-și strânsoarea pe acel picior rupt și tăiat, s-a aruncat spre Toblakai care ataca.

Două sulițe au lovit animalul din stânga lui. Niciunul nu s-a cazat, dar a fost suficient pentru a-i atrage atenția, iar capul Oinașului s-a înclinat pentru a-i înfrunta pe cei noi, pe cei timizi.

Două tinere Teblore stăteau de cealaltă parte a bulevardului, fiecare pregătind calm un alt suliță în atlatl-ul ei. Între ei stătea un câine mare, plin, încordat, cu colții descoperiți, cu mârâitul atât de jos încât ar fi putut la fel de bine să se ridice de pe pământ.

Houndul a ezitat.

Karsa s-a îndreptat spre ea, cu lama fluierând prin aer...

Fiara s-a rupt și a fugit – iar sabia Toblakai-ului și-a tăiat coada stufoasă și nimic altceva.

Câinele urlă.

Mișcându-se, Karsa înainta spre celălalt animal - trăsese lancea și acum fugea și el, lăsând o urmă de sânge.

Seguleh-ul și-a recuperat arma mânjită cu sânge.

Karsa a ezitat, apoi s-a mutat să stea deasupra corpului lui Anomander Rake. — Sunt bătuţi, spuse el.

Fața mascată se răsuci. Ochi morți, în fante ramificate, îl priveau. — A trecut mult timp de când nu am auzit ultima dată acel strigăt de război, Toblakai. Roagă-te, a adăugat războinicul, nu mai aud niciodată!

Cu toate acestea, atenția lui Karsa a fost atrasă de femeile Teblore și de câinele care acum înainta, dând din coada înțepată.

Privindu-se la animal, urmărindu-i cum se apropie șchiopătând, Karsa Orlong s-a luptat împotriva unui suspine. El trimisese acest câine acasă. Pe jumătate mort, febril și slăbit din cauza pierderii de sânge, pornise – cu atâta timp în urmă, cu atâta timp în urmă. Se uită în sus la femeile Teblore, nici una dintre ele nu vorbea. Era greu să vezi printre lacrimi — îi cunoștea el pe acești doi? Nu, păreau prea tineri.

Ei s-au uitat. .

Pe strada laterală, cei cinci Câini ai Umbrei fuseseră alungați, incapabili să-și mențină locul împotriva vrăjitoriilor combinate ale Spite și Invy. Magia le tăia pieile. Sângele le stropise din bot. Și din toate părțile, forțele au căutat să-i zdrobească, să-i distrugă cu totul.

Se zvârcolesc, bătuți, au căzut înapoi, pas cu pas.

Și Fiicele lui Draconus s-au apropiat din ce în ce mai mult de premiul lor.

sabia tatălui lor.

Un drept de naștere le-a negat de mult. Desigur, atât Invidia, cât și Spite au înțeles valoarea răbdării. Răbdare, da, în realizarea dorințelor, nevoilor lor.

Câinii nu i-au putut egala, nici în putere, nici în voință sălbatică.

Îndelungata așteptare aproape că se terminase.

Surorile abia dacă au înregistrat sosirea liniştită a unei trăsuri cu mult în spatele câinilor. Din păcate, nu același lucru se putea spune despre cel care a ieșit din ea și și-a îndreptat spre ei ochi ciudat de bestial.

Acea privire stabilă și mortală a ajuns într-adevăr.

Și-au oprit înaintarea. Vrăjitorii au dispărut. Câinii, vărsând sânge care abura în lumina zorilor, șchiopătară înapoi în direcția purtătorului căzut din Dragnipur.

Invidia și Spite au ezitat. Dorințele erau îndesate țipând înapoi în cutiile lor minuscule. Planuri reajustate în grabă, amarnic. Răbdare. . ah, răbdare, da, trezit încă o dată.

Ei bine, poate data viitoare.

Bătălia vicioasă din carcasa clădirii în mare parte demolate se terminase. Inima fâlfâind de frică, Samar Dev s-a apropiat cu precauție. Ea se îndreptă peste dărâmături și traverse așchiate, trecu pe lângă un perete interior care rămăsese aproape intact și se uită apoi la cei doi leviatani nemișcați.

Din ea se ridică un strigăt slab. Cu stângăcie, se apropie și o clipă mai târziu s-a trezit pe jumătate așezat, pe jumătate prăbușit de o placă fragmentată de perete tencuit, privind în jos la capul sfâșiat și zdrobit al ursului pe moarte.

Câinele gafâia și el, cu capătul din spate îngropat sub ursul uriaș, cu spumă roșie clocotind din nări, fiecare respirație mai superficială și mai umedă decât cea de dinainte, până când în cele din urmă, cu un singur oftat, abia auzit, a murit.

Atenția lui Samar Dev s-a întors către zeul care o bântuise atât de mult, care se profila mereu, testând mereu aerul. . căutarea. . ce? ' *Ce?* întrebă ea acum într-o șoaptă răgușită. 'Ce ai vrut?'

Singurul ochi rămas al fiarei părea să se miște ușor în interiorul inelului său roșu. În ea, ea a văzut doar durere. Și pierderea.

Vrăjitoarea și-a scos cuțitul. Acesta era lucrul de făcut? Nu ar trebui să-i dea drumul pur și simplu? Să părăsească această existență nedreaptă, fără inimă? Ultimul de acest fel. Uitat de toți. .

Ei bine, nu te voi uita, prietene.

Ea se întinse cu cuțitul și strecură lama în balta de sânge de sub capul ursului. Și ea a șoptit cuvinte de legare, repetându-le iar și iar, până când în cele din urmă lumina vieții a părăsit ochiul zeului.

Strângând doi câini cu un al treilea zvârcolindu-se în gură, Tulas Shorn nu putea face altceva decât să scuture fiarele pe jumătate fără sens, în timp ce dragonul urca din ce în ce mai sus deasupra munților de la nord de Lacul Azure. Desigur, ar mai putea face un lucru. Le putea arunca de la o înălțime mare.

Ceea ce a făcut. Cu o imensă satisfacție.

' *Stai! Aștepta! Încetează! Stop!* '

Iskaral Pust a cățărat scăpat de zgomot – movila de bhokarala care se bate, mârâie, scuipă și mormăie, masa de păr încâlcit, rupt și de haine murdare și degete înțepătoare care era soția lui, și se uită cu privirea în jur.

'Idiotilor! Nici măcar nu mai este aici! Gah, e prea târziu! Gah! Acea bulgăre odioasă, vâzoasă și putredă de bălegar cu vesta roșie! Nu, îndepărtează-mi asta, maimuță. A sărit în picioare. Catârul lui stătea singur. — La ce eşti bun? a acuzat fiara, ridicând pumnul.

Mogora se căţără în picioare, ajustându-şi hainele. Și-a scos apoi limba, care părea să fie făcută în întregime din păianjeni.

Văzând asta, Iskaral Pust a căzut. 'Dumnezei! Nu e de mirare că poți face ceea ce faci!

Ea a chicotit. — Și, oh, cum cerșești mai mult!

'Aagh! Dacă aș fi știut, aș fi implorat altceva!

— Oh, pentru ce ai fi implorat, scumpo?

— Un cuțit, ca să-mi pot tăia singur gâtul. Uită-te la mine. Sunt acoperit de mușcături!

— Au dinți ascuțiți, bine, bhokarala....

— Nu ei, puf de o lună. Acestea sunt mușcături de păianjen!

— Meriți și mai rău! Ai drogat-o fără sens? Nu există altă cale ca ea să fie de acord să...

'Putere! Am putere! Este irezistibil, toată lumea știe asta! Un bărbat poate arăta ca un melc! Părul îi poate ieși ca limba unui bhederin! El poate fi până la genunchi și perfect proporționat - poate împuți, își poate mânca propria ceară, nimic nu contează! Dacă are *putere* !

— Ei bine, atunci asta e în neregulă cu lumea. Acesta este motivul pentru care oamenii urâți nu se sting pur și simplu. Și apoi ea a zâmbit. „De aceea, tu și cu mine, suntem făcuți unul pentru celălalt! Să facem copii, sute de copii!

Iskaral Pust a alergat la catârul său, a urcat la bord și a fugit pentru a-și salva viața.

Catârul a mers, aparent fără a ține seama de călărețul care se bate și lovi cu piciorul pe spate, iar într-o plimbare pe îndelete, Mogora ținea pasul.

Bhokarala, care se făcuse să mănânce și să se îngrijească într-un festival al dragostei de reconciliere, se ridică acum în aer, învârtindu-se peste capul zeului lor ca niște mușcăruri în jurul celui mai dulce morman de bălegar văzut vreodată.

Apropiindu-se de tunete, l-a tresărit pe Picker din reveria ei din peștera ciudată și se uită la peretele de stâncă sculptat, cu ochii mari pentru a vedea imaginea trăsurii încețoșându-se ca și cum ar fi în mișcare.

Dacă monstruozitatea năvălea într-adevăr direct spre ea, la câteva momente de la ex timiditate, atunci ar fi fost călcată în picioare, pentru că nu avea unde să meargă în speranța de a se sustrage de acei cai crescuți și de trăsura care aruncă din spatele lor.

Un mod absurd ca sufletul ei să moară...

Apariția a sosit într-o furtună de vânt infernal, dar a ieșit de pe perete fantomatică, aproape transparentă, iar ea a simțit că fiarele și vehiculul se sfâșie prin ea - o privire de moment a unui șofer maniac, cu ochii mari și holbați, ambele picioare ieșind în afară. drepte şi înclinate şi aparent atelete. Și încă alții, pe acoperișul trăsurii și zvârcolindu-se pe capetele curelelor din lateral, expresii uluite și zguduite. Toate acestea, măturandu-i prin ea, și trecut-

Și un călăreț s-a aruncat în vedere direct în fața ei, zărind frâiele - și acest bărbat și montura lui erau reali, solidi. Scântei au izbucnit din copite care alunecă, capul fără ochi al calului ridicându-se. Picker se clătină înapoi alarmat.

Cadavre blestemate! Ea se uită în sus la călăreț, apoi a înjurat. 'Te cunosc!'

Bărbatul cu un singur ochi, înconjurat de duhoarea morții, și-a așezat calul și a privit-o de sus. Și apoi a spus: — Acum sunt Hood's Herald, caporal Picker.

'Oh. Este o promovare?

— Nu, o propoziție blestemată, și nu ești singurul pe care trebuie să-l vizitez, așa că destul de rahatul sardonic și ascultă-mă...

Ea s-a frânat. 'De ce? Ce fac eu aici? Ce vrea Hood de la mine și nu are deja? Hei, trimite-i un mesaj înapoi! Vreau sa-'

— Nu pot, Picker. Hood a murit.

— El *ce* ?

„Stăpânul morții nu mai există. Plecat. Pentru totdeauna mai mult. Ascultă, merg la zeii războiului. Înțelegi, purtător de tort? *Călăresc la toți zeii războiului.* '

Purtător de torc? Ea s-a lăsat. — Ah, la dracu.

Toc cel Tânăr a vorbit atunci și i-a spus tot ce trebuia să știe.

Când termină, ea se uită cu privirea, sângele i se scurge de pe față și îl privi cum adună din nou frâiele și se pregătea să plece.

'Aștepta!' a cerut ea. „Trebuie să plec de aici! Cum fac asta, Toc?

Ochiul mort s-a fixat asupra ei pentru ultima dată. Arătă spre tărtăcuțele care se sprijineau pe podeaua de piatră de ambele părți ale lui Picker. 'Băutură. Trăiește-ți numele. Alege unul, Picker.

'Esti suparat? Tocmai mi-ai spus de unde vine sângele acela!

— Bea și amintește-ți tot ce ți-am spus.

Și apoi a plecat.

Ține minte, da, ea ar face asta. *Găsiți Toblakai* . *Găsește ucigașul și fii timid; ai grijă de el. . amintește-i, mă înțelegi? Apoi, purtător de torc, conduce-l la război.*

- *l la război* . .'

Fuseseră mai multe, mult mai multe. Nimic din toate acestea nu putea spera să uite. — Tot ce voiam să fac a fost să mă pensionez.

Blesind pe sub răsuflare, se îndreptă spre cea mai apropiată tărtăcuță, ghemuită în fața ei. *Băutură. E sânge, la naiba!*

Băutură.

Să stai în inima Dragnipurului, să stai deasupra însăși Poarta Întunericului, acesta a fost, pentru Anomander Rake, cel mai ultim act. Poate a fost disperare. Sau un sac timid;rifice peste orice măsură muritor.

O armă numită Vengeance sau o armă numită Grief – în orice caz, acolo unde fusese eliberat de acea sabie era o lume creată de el. Și toate alegerile care ar fi putut fi erau ca praful pe urma sumbră a vieții lui.

El era Fiul Întunericului. Oamenii lui s-au pierdut. Era, pentru el, loc de întristare, aici, la sfârșitul lucrurilor, și în cele din urmă se putea întoarce, așa cum făcuse mama lui cu atâta vreme în urmă. Îndepărtează-te de copiii lui. Așa cum fiecare tată trebuie să facă într-o zi, în acel moment final, a fost moartea. Nici măcar nu i-a trecut prin minte noțiunea de iertare, în timp ce stătea pe movila de trupuri gemete, tatuate.

Până la urmă, nu era genul care cerșea.

Singura excepție a fost Draconus. Ah, dar acele împrejurări erau unice, crima atât de fațetă, atât de complicată, încât nu era de folos să încercăm să scapi de orice detaliu. În orice caz, iertarea cerută de el nu a cerut un răspuns. Tot ce conta era ca lui Draconus să i se dea acele cuvinte. Putea să facă cu ei după bunul plac.

Anomander Rake stătea în picioare, cu ochii ațintiți spre cer, înfruntând acea timiditate aprinsă de conflagrație, anihilarea descendentă, și nu clipi, nu tresări. Căci el a simțit răspunsul ei adânc în el, în sângele lui T'iam, sângele haosului.

El va sta, atunci, pentru toți cei pe care îi înlănțuise aici. El ar reprezenta și pe toți ceilalți. Și pentru aceste sărmane suflete zdrobite sub picioare. El s-ar ridica și s-ar confrunta cu acel haos feroce.
Până în ultimul moment. Chiar ultimul moment.
Ca o masă de șerpi, tatuajele roiau sub el.

Kadaspala așteptase atât de mult. Pentru această șansă. Răzbunare împotriva ucigașului unei surori iubite, trădătorul lui Andarist, nobil Andarist, soț și frate. Oh, ajunsese să bănuiască ce intenționa Anomander Rake. Reparație suficientă? Toți, în afară de unul, Tiste Andii ar răspunde „da” la această întrebare. Toti in afara de unul.
Nu Kadaspala! Nu Nu eu! Nu eu, nu eu! Nu eu, nu eu, nu eu!
Te voi face să eșuezi. În acesta, ultimul tău gest, încercarea ta patetică de reconciliere — te voi face să eșuezi!
Vezi acest zeu pe care l-am făcut? Vezi? Vezi vezi!
Nu, nu te așteptai la asta, nu te așteptai la asta, nu-i așa? Stiai?
Nici cuțitul din mână. Nici cuțitul în mână!
Dinții descoperiți, Kadaspala orb s-a răsucit pe spate, cu atât mai bine să-l vezi pe Fiul Întunericului, da, cu atât mai bine să-l vezi. Ochii nu erau necesari și ochii nu erau necesari. Să-l văd pe nenorocit.
Stând atât de înalt, atât de fioros, aproape la îndemână.
Pe vârful muntelui de trupuri, puntea gemetă de carne și oase, bariera sordidă de la ușa lui Dark, această sală vie — atât de prost, atât de prost! Stând acolo, cu ochii în sus, cu sufletul cu fața în jos și în jos și în jos - îl va simți ea? Se va întoarce ea? Va vedea ea? Va înțelege ea?
Nu la toate aceste lucruri. Căci Kadaspala a făcut un zeu un zeu, el a făcut un zeu și cuțitul, cuțitul, cuțitul...
Anomander Rake stă în picioare, iar harta se trezește, puterea și puterea lui, trezindu-se.
Wandering Hold, nu mai rătăci. Poarta care fugă, nu mai fugi. Acesta este ceea ce va face. Acesta este sacrificiul pe care îl va face, o, atât de demn, atât de nobil, atât de nobil, da și deștept și atât de deștept și cine altcineva decât Anomander Rake atât de nobil și atât de deștept?
Totul să eșueze!
Doamne copil! Este timpul! Simți cuțitul în mână - îl simți? Acum ridică-l sus — prostul nu vede nimic, nu bănuiește nimic, nu știe nimic despre ceea ce simt, cum nu

uit, nu voi uita niciodată, nu voi uita niciodată și nu, nu voi uita niciodată!

Țintește sus.

Înjunghia!

Înjunghia!

Înjunghia!

Furtună de lumină, o lună împrăștiată, un soare răsărit în spatele norilor învinețiți din care s-a revărsat o ploaie maro și urâtă, Black Coral era un oraș asediat, iar Tiste Andii din el puteau acum în sfârșit să simtă moartea Domnului lor și, cu el moartea lumii lor.

A fost corect, să-i așezi povara speranței demult moarte asupra unei singure persoane, să ceri acelei persoane atât de multe? Nu a fost, de fapt, lașitate? El fusese puterea lor. El fusese curajul lor. Și plătise Taxa Ogarului pentru toți, secole peste secole, și nici măcar nu se întorsese.

Parcă ar sta în locul mamei lui. De parcă ar face ceea ce ea nu ar face.

Domnul nostru este mort. Ne-a părăsit.

Un popor îndurerat.

Ploaia a coborât. Kelyk alerga în râuri amare pe străzi, coborând zidurile clădirilor. Umplut jgheaburile în goana nebună. Picăturile au lovit și sfârâiau negre pe pielea Silanei. Aceasta era ploaia uzurpării și împotriva ei se simțeau neputincioși.

Bea adânc, Black Coral.

Și dansează, da, dansează până mori.

Monkrat se strădui să urce panta noroioasă, încurcată de rădăcini, cu ultimii doi copii în brațe. Își ridică privirea și îl văzu pe Spindle ghemuit pe creastă, mânjit cu lut, arătând ca o gargui blestemata. Dar nu era bucurie în ochii priviți, ci doar epuizare și groază.

Ploaia nefirească ajunsese până la această pădure ruptă, pe jumătate spulberată. Vechile tranșee și berme erau negre de nămol, epava zidurilor de sprijin îi era timidă; amintindu-i de oasele și dinții putrezite, de parcă carnea dealului ar fi fost ruptă pentru a dezvălui o față uriașă, devastată, care acum rânjea vacu la gri. și cerul maro.

Cei doi foști arzători de poduri reușiseră să găsească chiar și douăzeci de copii, patru dintre ei atât de aproape de moarte încât nu cântăriseră practic nimic, atârnând moale în brațe. Cei doi bărbați lucraseră toată noaptea,

ducându-i până la reședințe, până în tuneluri, unde puteau fi ferit de ploaia cea mai urâtă. Aveau pături strânse, ceva mâncare, apă curată în ulcioare de lut.

Când Monkrat se apropia, Spindle se întinse să-l ajute să treacă peste margine. Fetele slăbite atârnau ca niște păpuși de paie, cu capetele trântite, în timp ce Monkrat le-a trecut pe fiecare până la Spindle, care s-a împiedicat de ele, zvârnind prin pârâul noroios al șanțului.

Monkrat s-a lăsat, s-a uitat la pământ pentru a-și ține ploaia din ochi și gură, în timp ce respira adânc.

O viață întreagă de soldat, da, genul care a făcut sloguri mizerabile ca aceasta știre veche, la fel de familiară ca o pereche de cizme din piele care curg. Deci, ce l-a făcut pe acesta să se simtă atât de diferit?

Auzea pe cineva plângând în tunel, apoi vocea lui Spindle, liniștitoare, liniștitoare.

Și zei, cum voia Monkrat să plângă.

Altfel, da, foarte diferit.

— Soldaţii, mormăi el, vin în tot felul.

Era un fel de mult timp și se săturase atât de mult de asta încât tocmai plecase. Și acum a apărut Spindle, să-l ia și să-l tragă pe dos și să facă din el un alt fel de soldat. Și acesta, de ce, s-a simțit corect. Mi s-a părut potrivit. Habar n-avea. .

S-a uitat peste când Spindle a apărut în vizor. — Să lăsăm asta, Spin, îl imploră el. 'Vă rog.'

— Vreau să-i înfig un cuțit în fața lui Gradithan, mârâi Spindle. „Vreau să-i tai limba neagră. Vreau să-l trag pe nenorocit aici, ca toți băieții să vadă ce îi fac...

— Fă asta și te omor eu însumi, a jurat Monkrat, dezvăluind dinții. — Au văzut prea multe așa cum sunt, Spin.

„Ei ajung să vadă răzbunare...”

„Nu va simți ca o răzbunare pentru ei”, a spus Monkrat, „va fi mai mult de aceeași groază, aceeași nebunie crudă. Vrei răzbunare, fă-o în privat, Spindle. Fă-o acolo jos. Dar nu te aștepta la ajutorul meu, nu voi avea nimic din el.

Spindle se uită la el. — Asta e un alt rând de noduri pe care mi-l arăți aici, Monkrat. Aseară, vorbeai despre cum l-am doborî și l-am fi făcut bine...

— M-am răzgândit, Spin. Bieții ăștia au făcut asta. El a ezitat. — Ai făcut asta, făcându-mă să fac ceea ce tocmai am făcut. Apoi a râs aspru. — Îmi place asta, mă simt. . răscumpărat. Acum nu-i așa de ironic, Spin.

Spindle s-a așezat încet înapoi de peretele șanțului, apoi s-a scufundat până când a stat în noroi. — La naiba. Ce zici de asta. Și am mers până aici, căutând exact ceea ce ai făcut și ai găsit aici. Aveam nevoie de ceva, credeam că sunt răspunsuri. . dar nici măcar nu știam întrebările potrivite. Se strâmbă și scuipă. — Încă nu am.

Monkrat ridică din umeri. 'Nici eu.'

— Dar ai fost răscumpărat. Și acea declarație a sunat aproape amar.

Monkrat se lupta cu gândurile sale. „Când te lovește – pe mine, când mă lovește, ei bine, cum te simți acum, Spin, e ca și cum răscumpărarea își găsește un nou sens. Este atunci când nu mai ai nevoie de răspunsuri, pentru că știi că orice răspuns timid care promită este o porcărie. Preot, preoteasa, zeu, zeita. Fulla rahat, mă înțelegi?

„Nu sună corect", a obiectat Spindle, „Pentru a fi răscumpărat, cineva trebuie să facă răscumpărarea."

— Dar poate că nu trebuie să fie altcineva. Poate că este doar să faci ceva, să fii ceva, *cineva* și să simți acea schimbare înăuntru - este ca și cum ai mers și te-ai răscumpărat. Și părerea nimănui altcuiva nu contează. Și știi că încă ai toate întrebările, corecte, greșite și poate vei reuși să găsești un răspuns sau două, poate nu. Dar nu contează. Singurul lucru care contează este că acum știi că nimeni altcineva nu are nimic de-a face cu asta, cu nimic din asta. *Aceasta este* răscumpărarea despre care vorbesc aici.

Spindle și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. — Noroc că ești, Monkrat. Nu, vreau să spun asta. Fac.'

— Idiotule. Putream aici, vedeam totul și nu făceam nimic. Dacă acum am ajuns în altă parte, totul e din cauza ta. La naiba, tocmai ai făcut ceea ce ar trebui să facă un preot adevărat - fără sfaturi, fără înțelepciune, fără simpatie, fără prostiile astea. Doar o lovitură blestemată în mingi și continuă să faci ceea ce știi că este corect. Oricum, nu voi uita ce ai făcut, Spin. Nu voi uita niciodată.

Spindle deschise ochii și Monkrat văzu o încruntătură ciudată pe fața bărbatului în timp ce se uita în cer.

Și apoi și-a ridicat privirea.

O siluetă singuratică a mers către Templul Întunericului, mocasinii șoptind pe pavajul alunecos. O mână era ridicată, din care lanțuri subțiri și delicate se învârteau în jur, iar inelele de la capete sclipind. Picături groase de ploaie s-au destrămat în acel arc care se învârte,

pulverizându-se pe față și cu jumătate de zâmbet curbat buzele.

Cineva din clădirea aceea a rezistat. A fost însuși Rake? Clip a sperat cu drag, iar dacă era adevărat, atunci așa-numitul Fiu al Întunericului era slab, patetic și doar la câteva momente de la anihilare. Clipul ar fi putut găzdui odată cereri și acuzații, toate aliniate și aranjate ca săgeți pentru smulgere. Coarda arcului zbârnâie, adevăruri ghimpate care zboară fără greșeală prin aer pentru a lovi acasă din nou și din nou. Da, îşi imaginase o asemenea scenă. Tânjese după el.

Ce prețuiește judecata dură când nu era pe cine să rănească cu ea? Unde era satisfacția? Plăcerea de a vedea rănile? Nu, judecata dură a fost ca furia. A prosperat pe victime. Și culoarea delicioasă a superiorității în livrare.

Poate că Dumnezeul pe moarte îl va răsplăti, pentru că atât de mult își dorea victime. Avea, la urma urmei, atât de multă furie să le dea. *Ascultă-mă, Lord Rake. Au măcelărit pe toți cei din Andara. Toata lumea! Și unde erai, când închinătorii tăi mureau? Unde ai fost? Te-au chemat. Te-au implorat.*

Da, Clip l-ar sparge. Îi datora poporului său atât de mult.

Studie templul în timp ce se apropia și simți familiaritatea în liniile lui, ecourile Andara și Bluerose. Dar această clădire părea mai crudă, mai crudă, de parcă piatra imită din neatenție lemnul cioplit grosolan. Amintiri onorate? Sau eleganta uitata? Nu conteaza.

Un gând de o clipă a spulberat ușile templului și a simțit că cel dinăuntru se dă înapoi de durere.

A urcat treptele, a mers prin fum și praf.

Inele se rotesc, kelyk în flux.

Acoperișul în formă de cupolă era acoperit cu crăpături, iar ploaia se revărsa în fire groase și negre. Văzu o femeie stând în spate, cu chipul ei o mască de groază. Și a văzut un bătrân îngenuncheat în centrul podelei de mozaic, cu capul plecat.

Clip se opri, se încruntă. *Acesta* a fost adversarul lui? Acest lucru inutil, stricat, slab?

Unde era Anomander Rake?

El. . el nu este aici. Nici măcar nu este aici! Eu sunt Sabia lui Mortală! Și nici măcar nu este aici!

A țipat de furie. Iar puterea a izbucnit, năvălind într-un zid care smulgea tesere de pe podeaua lată în timp ce ieșea din el, care a spulberat stâlpii care înconjurau camera,

astfel încât s-au răsturnat înapoi ca niște copaci doborâți. Asta l-a cuprins pe bătrânul slab...

Endest Silann gemu sub asalt. Asemenea ghearelor, puterea Zeului Muritor s-a cufundat adânc în el, sfărâmându-i interiorul. Acesta era prea vast pentru a rezista. A cedat terenul, pasul grăbindu-se, câteva momente dintr-o ruină, un zbor îngrozit, fatal...

Dar nu era încotro. Dacă ar cădea acum, fiecare Tiste Andii din Black Coral ar fi pierdut. Saemenkelyk le-ar revendica pe toate, iar orașul însuși s-ar fi sfiit de acea pată groaznică. Kurald Galain ar fi corupt, făcut să hrănească foamea nebună de putere a unui zeu extraterestru.

Și așa, în mijlocul unui cor rupt de oase care se rupe și carne despicată, Endest Silann s-a ținut.

Disperat, căutând o sursă de putere – orice, oricine – dar Anomander Rake dispăruse. El se înfuriase cu putere ca un stâlp de foc. Fusese nestăpânit și, întinzând o mână pentru a se așeza ferm pe un umăr, putea să facă din încrederea lui un dar. I-ar putea face pe cei care l-au iubit să facă imposibilul.

Dar acum, el dispăruse.

Iar Endest Silann era singur.

Și-a simțit sufletul ofilindu-se, murind sub acest atac fulgerător.

Și, de la o oarecare adâncime, bătrânul își aminti. . un râu.

Sfidând toată lumina, adânc, atât de adânc pe unde curgeau curenții - curenți pe care nicio forță nu i-ar putea conține. S-ar putea strecura în acele pâraie sigure, da, dacă ar fi ajuns în jos. .

Dar durerea, a fost atât de puternică. Îi cerea tot. Nu putea scăpa de el, chiar dacă îl devora.

Râul – dacă ar putea să ajungă la el –

Zeul care poseda Clip a râs. Totul era la îndemâna lui. Își putea simți prețuita Mare Preoteaasă, uzurpată cu atâta dragoste din ghearele Mântuitorului, atât de complet sedusă în dansul fără minte al uitării, în închinarea vieților irosite – ea îl învingea pe singurul gardian al Răscumpărătorului – el cădea înapoi pas cu pas, o masă. de răni, o duzină dintre ele vădit fatale și, deși cumva încă stătea în picioare, încă lupta, nu putea rezista mult.

Zeul l-a vrut pe Răscumpărător. Un vas mai demn decât cel numit Clip, care era atât de venal în gânduri, atât de

mizerabil în rănile lui. Nu mai bine decât un copil ars de neglijență, iar acum tot ce visa era să atace.

Ea credea că venise să-și confrunte tatăl, dar nu era niciun tată aici. Nu fusese niciodată. Crezuse că era aleasă pentru a face dreptate, dar cel numit Clip – care nu văzuse niciodată dreptatea – nu înțelegea adevărata ei semnificație, care aparținea vreodată numai și exclusiv în cușca propriului suflet.

Nu, nevoia zeului de Clip se apropia de sfârșit. Acest vas avea să fie predat lui Saemenkelyk, cu nimic diferit de toate celelalte. Să danseze, să se întindă deasupra Marii Preotese și să țâșnească sperma neagră în pântecele ei - o faptă fără plăcere, căci toată plăcerea a fost consumată de propriul sânge al Zeului Muritor, de dulcele kelyk. Și s-ar umfla cu darurile nemuritoare de o mie de ori, de zece mii de ori.

Cea mai dulce otravă, la urma urmei, este cea împărtășită cu nerăbdare.

Zeul înainta pe bătrânul îngenuncheat. E timpul să-l ucizi pe prost.

Mâna lui Aranatha era rece și uscată în strânsoarea lui Nimander, în timp ce îl conducea printr-un tărâm necunoscut care îl lăsa orb, poticnindu-se, ca un câine bătut fără sens, lesa acelei mâini trăgându-l și mai departe.

— Te rog, șopti el, unde mergem?

— La luptă, răspunse ea, iar vocea ei era aproape de nerecunoscut.

Nimander simți un tremur de frică. Asta a fost chiar Aranatha? Poate că vreun demon îi luase locul – totuși mâna, da, el știa asta. Neschimbat, atât de familiar în atingerea sa eterică. Ca o mănușă fără nimic în ea – dar nu, o simțea, fermă, solidă. Mâna ei, ca orice altceva despre ea, era un mister pe care ajunsese să-l iubească.

Sărutul pe care i-o dăduse – ceea ce părea cu o veșnicie în urmă – îl simțea încă, de parcă ar fi gustat ceva străin, ceva atât de mult dincolo de el, încât nu avea nicio speranță să înțeleagă vreodată, să recunoască vreodată ce ar putea fi. Un sărut, dulce ca o binecuvântare – dar Aranatha fusese cea care îl binecuvântase?

'Aranatha-'

— Aproape am ajuns – o, vrei să mă aperi, Nimander? Nu pot decât să ajung, nu departe, cu puțină forță. Este tot ce am putut să fac vreodată. Dar acum. . insistă ea. Ea *comandă.* '

'OMS?' întrebă el, brusc răcit, tremurând brusc. — Cine vă comandă?

— De ce, Aranatha.

Dar apoi — „Cine — cine ești?

— Mă vei apăra, Nimander? Nu merit. Erorile mele sunt o legiune. Rănarea mea am transformat-o în blestemul vostru, un blestem asupra fiecăruia dintre voi. Dar suntem scuzele trecute. Stăm în praful a ceea ce sa făcut.

'Vă rog-'

— Nu cred că destul din mine poate ajunge, nu împotriva *lui.* Îmi pare rău. Dacă nu îi stai în cale, voi cădea. voi eșua. Simt în sângele tău o șoaptă de. . cineva. Cineva drag mie. Cineva care i-ar fi rezistat *.*

— Dar el nu ne aşteaptă. El nu este acolo să mă apere. Ce s-a întâmplat? Nimander, nu te am decât pe tine.

Mâna mică, care se simțise uscată și rece și atât de ciudat de liniștitoare în timiditatea ei, se simțea acum brusc fragilă, ca un porțelan subțire.

Ea nu mă ghidează.

Ea se ține.

A căutat să înțeleagă tot ce spusese ea. *Sângele cuiva drag. Ea nu poate trece, nu suficient pentru a o face suficient de puternică împotriva lui Clip, împotriva zeului pe moarte. Ea – ea nu este Aranatha.*

Nimander *, te am doar pe tine.* '

„ Stăm în praful a ceea ce sa făcut. '

— Nimander, am ajuns.

Lacrimile curgeau pe chipul devastat al lui Seerdomin. Copleșit de neputința, de inutilitatea eforturilor lui împotriva unui astfel de dușman, se legăna la fiecare lovitură, se clătina în retragere și, dacă râdea - și zei, era - nu era nicio umoră în acel sunet teribil.

Nu avusese prea multă mândrie de la început – sau cel puțin așa își făcuse ipostaza, acolo, înaintea Mântuitorului, una de o asemenea smerenie – dar niciun soldat cu coloana vertebrală rămasă nu se ținea la o convingere secretă de pricepere. Și deși nu mințise când își spusese că luptă pentru un zeu în care nu credea, ei bine, o parte din el nu era atacată de acel detaliu anume. De parcă n-ar face nicio diferență. Și în aceasta a fost dezvăluită mândria secretă pe care o adăpostise.

El o va surprinde. O va uimi rezistând cu mult peste ceea ce ea ar fi putut anticipa. S-ar lupta cu cățeaua până la capăt.

Cât de sumbru, cât de nobil, cât de poetic. Da, ar cânta despre bătălie, despre toate acele chipuri strălucitoare într-un viitor templu de piatră albă, fecioară, toți acei ochi strălucitori atât de încântați să împărtășească gloria triumfătoare a eroicului Seerdomin.

Nu se putea abține să nu râdă.

Îl sfărâma bucată cu bucată jalnică. Era de mirare că a rămas orice parte din sufletul lui care încă se putea recunoaște.

Vezi-mă, Spinnock Durav, vechi prieten. Nobil prieten. Și hai să împărtășim acest râs.

La poza mea stupidă.

Sunt batjocorit, prietene, de propria mea mândrie. Da, râzi, așa cum ai vrut să faci de fiecare dată când m-ai învins pe micul nostru câmp de luptă, acolo pe masa pătată din acea tavernă umedă și mizerabilă.

Nu ți-ai imaginat cum m-am străduit să mă țin de acea mândrie, înfrângere după înfrângere, pierdere zdrobitoare după pierdere zdrobitoare.

Așa că acum, haideți să lăsăm deoparte măștile noastre blânde. Râde, Spinnock Durav, în timp ce mă vezi că pierd din nou.

Nici măcar nu o încetinise. Lamele s-au izbit de el din toate părțile, câte trei, câte patru. Corpul lui zdrobit nici măcar nu știa unde să cadă – atacurile ei erau tot ceea ce îl ținea în picioare.

Își pierduse sabia.

S-ar fi putut chiar să fi pierdut brațul și mâna care le mânuise. Nu se spunea nimic. Nu avea niciun sens dincolo de acest nod al cunoștințelor batjocoritoare. Acest ochi interior singuratic s-a fixat fără clipi pe sinele lui patetic.

Și acum, în cele din urmă, trebuie să-și fi aruncat toate armele, pentru că mâinile ei s-au închis în jurul gâtului lui.

Își forța ochii să deschidă, se uită în fața ei care râdea...

Oh.

Inteleg acum. Tu ai râs.

Tu nu eu. Pe tine te-am auzit. Da, am inteles acum ...

Asta însemna că el, de ce, plângea. Atât de batjocură. Adevărul era că nu mai era nimic în el decât autocompătimirea. *Spinnock Durav, uită-te în altă parte acum. Vă rog, uitați-vă în altă parte.*

Mâinile ei strângându-i în jurul gâtului, l-a ridicat de la pământ, l-a ținut sus. Așa că putea să-i privească fața în

timp ce îneca ultima viață de la el. Privește și râzi în fața lui de lacrimi.

Marea Preoteasă stătea cu mâinile la gură, prea înspăimântată pentru a se mișca, privind pe Zeul Muritor care îl distruge pe Endest Silann. Ar fi trebuit să se prăbușească până acum, ar fi trebuit să se topească sub acel atac. Și într-adevăr începuse. Totuși, într-un fel, incredibil, încă s-a ținut.

Făcând din el însuși o ultimă barieră fragilă între Tiste Andii și acest zeu îngrozitor și nebun. Ea se înghesui în umbra lui. Fusese orgoliu, orgoliu nebun, să fi crezut că pot rezista acestei urâciuni. Fără Anomander Rake, fără măcar Spinnock Durav. Și acum simțea că toți rudele ei sunt timid, alungați, incapabili să ridice o mână în autoapărare, zăcând cu gâtul la vedere, în timp ce ploaia otrăvitoare inunda străzile, clocotea sub uși, prin ferestre, mâncând gresia. de acoperișuri ca și cum ar fi acid, să curgă în jos grinzi și să vopsească maro fiecare perete. Rudele ei începuseră să simtă sete, începuseră să-și dorească prima înghițitură mortală – așa cum făcuse ea.

Și Endest Silann a reținut inamicul înapoi.

Un alt moment.

Și apoi încă încă-

Pe tărâmul Dragnipur, fiecare forță încetase să lupte. Fiecare forță, fiecare față – Draconus, Hood, Iskar Jarak, Înlănțuiții, ochii arzători ai soldaților haosului – toți s-au întors să privească cerul deasupra căruței.

Și la silueta singuratică care stă înaltă pe movila de trupuri.

Unde începuse ceva extraordinar.

Modelul tatuat se ridicase de pe pânza prăbușită și încrețită de piei - de parcă stratul care existase pentru ca toți să-l vadă nu s-ar fi dezvăluit acum ca doar o latură, o fațetă, o singură dimensiune, a unei manifestări mult mai mari. Care acum se înălța, se desfășoară timid, complicat ca o cușcă perfectă, o pânză de gossamer, strălucind ca niște lovituri umede de cerneală suspendate în aer în jurul lui Anomander Rake.

Și-a ridicat încet brațele.

Întins aproape la picioarele lui Rake, Kadaspala se răsuci într-o frenezie de bucurie. Răzbunare și răzbunare și da, răzbunare.

Injunghia! Dragă copilă! Acum înjunghie, da și înjunghie și înjunghie-

Ditch, tot ce a mai rămas din el, se uita cu un ochi. Văzu un braț alungit, plin de tatuaje, ridicându-se clar, văzu cuțitul în mână, plutind ca un șarpe care se ridică în spatele lui Rake. Și nimic din toate acestea nu l-a surprins.

Unicul scop al copilului-zeu. Motivul de a exista al copilului-zeu.

Și el era ochiul lui. Acolo pentru a-și privi sufletul în interior și în exterior. Să-și simtă inima și acea inimă plină de viață, de bucurie. Să te naști și să trăiești a fost un astfel de dar! Pentru a vedea singurul scop, pentru a ține și înfige cuțitul adânc-

Și apoi?

Și apoi. . *totul se termina.*

Totul aici. Toti. Corpurile astea sunt atât de calde împotriva mea. Toți, trădați de cel pe care chiar viețile lor l-au hrănit. Amintiri prețioase, o mulțime de regrete cele mai pure — dar, mai presus de orice, ce trebuie să fie întotdeauna legat de fiecare suflet? De ce, regrete, desigur. Înlănțuit pentru totdeauna de propria istorie, de propria poveste de viață, pentru totdeauna trăgând timiditatea aceea care scârțâie și clătinește povara. .

A câștiga eliberarea de acele lanțuri de regret înseamnă a te elibera de umanitatea însăși. Și astfel devin un monstru.

Dulce copil Doamne, vei regreta asta?

„ Nu. ”

De ce nu?

' *Acolo. . nu va mai fi timp.* '

Da, fără timp. Pentru oricine. Orice. Acesta este momentul tău de viață - nașterea ta, fapta ta, moartea ta. Prin aceasta trebuie să te măsori, în această mână de respirații.

Creatorul tău vrea să ucizi.

Te-ai născut acum. Fapta ta te asteapta. Moartea ta plutește chiar dincolo de ea. Doamne copil, ce vei face?

Și a simțit că zeul ezită. El a simțit că se trezește la propriul sine și la libertatea pe care o oferea o astfel de trezire. Da, producătorul său a căutat să-l modeleze. Sire către copil, un flux neîntrerupt de ură și răzbunare. Să-și dea propriei morți iminente tot sensul pe care-l cerea.

Eșuează în asta și moartea nu va avea deloc sens.

' *Da. Dar, dacă mor fără să realizez ceea ce sunt făcut să fac ...*

Zeul putea simți puterea care se înălțase acum, coborând din acest extraordinar Tiste Andii cu părul argintiu, repezindu-se de-a lungul traseelor nenumăratelor corpuri - călătorind pe șuvițele vastului pânză. Jos și jos, în acea Poartă.

Ce facea el?

Și Ditch a zâmbit în timp ce a răspuns. *Prietene, știi asta cu siguranță. Indiferent ce încearcă acum să facă Anomander Rake, nu o face pentru el însuși.*

Și acea afirmație l-a uimit pe acest copil zeu.

Nu pentru el însuși? A fost posibil așa ceva? Nu ai ales vreodată, în primul rând, pentru sine?

Pentru majoritatea, da, este adevărat. Iar când acestea trec, sunt repede uitate. „Fiecare realizare a lor devine pătată. Recunoașterea vine rapid, că nu erau mai mari decât oricine altcineva. Nu mai inteligent, nu mai curajos. Motivele lor, ah, lucruri atât de sordide până la urmă. Pentru majoritatea, am spus, dar nu și acesta. Nu Anomander Rake.

' *Văd. Apoi, prietenul meu muritor, eu... Nu voi face mai puțin.* '

Și astfel, acel braț lung s-a zvârcolit, răsucindu-se, iar cuțitul a fost înjunghiat, în pieptul lui Kadaspala.

Orbul Tiste Andii a strigat, iar sângele i s-a revărsat peste trupurile strânse.

Ucis de propriul său copil. Și pânza a băut adânc sângele făuritorului său.

Cineva s-a târât lângă Ditch. S-a luptat să se concentreze cu singurul său ochi pe *moarte și pe moarte.* O față lată, pielea desprinsă în pete, păr lung și gros, negru, tăiat cu roșu. Ea ținea un cuțit de cremene într-o mână.

— Ia-o, şopti el. — Ia-o repede...

Și așa a făcut.

Durere îngrozitoare, focul înjunghiându-i adânc în craniu și apoi. . totul a început să se estompeze.

Și copilul zeu, după ce a ucis, acum moare.

Un singur bărbat a plâns pentru asta, lacrimi roșii curgând jos. Doar un bărbat știa măcar ce a făcut.

A fost de ajuns?

Apsal'ara îl văzu pe Anomander Rake făcând o pauză, apoi se uită în jos. El a zambit. — Du-te, cu binecuvântarea mea.

'Unde?'

— Vei ști destul de curând.

Ea se uită adânc în ochii lui strălucitori, chiar dacă se întunecau, și se întunecau, și se întunecau și mai mult. Până când și-a dat seama ce vedea și o respirație rece în timp ce gheața s-a repezit peste ea. Ea strigă, amintindu-și unde simțise acel frig înainte...

Iar Apsal'ara, Stăpâna Hoților, i-a aruncat ochiul însângerat al zeului.

L-a prins cu o mână.

— O amintire, şopti ea, apoi se rostogoli.

Căci această căruță nu era un loc unde să fie. Nu cu ceea ce urma să se întâmple.

Modelul s-a scufundat, prin formele îngrămădite, chiar dacă Poarta Întunericului s-a ridicat pentru a-l întâlni.

Nu mai rătăci.

Anomander Rake, încă în picioare, cu capul înclinat pe spate, cu brațele ridicate, a început să se dizolve, să se sfărâme, în timp ce Poarta l-a apucat, în timp ce se hrănea cu el, pe Fiul Întunericului. După ceea ce a dorit, ceea ce a *vrut să fie.*

Asistând la asta, Draconus s-a lăsat în genunchi.

În sfârșit a înțeles ce se întâmplă. În sfârșit, a înțeles ce plănuise Anomander Rake, tot timpul - asta, acest lucru minunat.

Privind în sus, el a șoptit: „Îmi ceri iertare? Când dezlegați ce am făcut, ce am făcut cu atâta timp în urmă? Când vindeci ce am rănit, când repari ce am rupt? A ridicat vocea la un strigăt. — Grebla! Nu există pentru timid; dăruire pe care trebuie să o cauți - nu de la mine, zeii de jos, *nici de la niciunul dintre noi!* '

Dar nu era de unde să știm dacă fusese auzit. Bărbatul care fusese Anomander Rake a fost împrăștiat în tărâmul lui Kurald Galain, pe propria sa cale lungă sigilată care ar putea – doar ar putea – să ducă până la picioarele Mamei Întunecate.

Care se întorsese.

— Mama Întunecată, șopti Draconus. — Cred că trebuie să-l înfrunți acum. Trebuie să apelezi la copiii tăi. Cred că fiul tău *insistă. El o cere. Deschide-ți ochii, Mamă Întunecată. Vezi ce a făcut! Pentru tine, pentru Tiste Andii — dar nu pentru el. Vedea! Vezi și știi ce a făcut!* '

Întunericul s-a trezit, tiparul apucându-se de Poarta însăși și se scufundă, se scufundă, trecând dincolo de

Dragnipur, lăsând pentru totdeauna sabia de groază...

În Templul Umbrei, în orașul Black Coral care s-a înecat în ploaia otrăvitoare, Clip și zeul din interiorul lui stăteau deasupra formei înghesuite a lui Endest Silann.

Acest joc sa terminat. Toată plăcerea victoriei se slăbise în rezistența absurdă, timidă și înnăscută a bătrânului.

Inelele se învârteau, rotund și rotund dintr-o mână, în timp ce el tragea un pumnal cu cealaltă. Simplu, dezordonat, da, dar succint, final.

Și apoi văzu podeaua trezindu-se brusc cu fire negre, clocotite, formând un model, iar respirația rece ca gheața se ridică într-un oftat lung. Foile de ploaie care se revărsau au înghețat în clipa în care fiecare picătură de apă a ajuns în aerul rece, căzând să se spulbere pe pavajul înălțat și pe teselele sparte. Și acel frig a crescut și mai sus.

Zeul muribund se încruntă.

Modelul se răspândea pentru a acoperi întreg podeaua încăperii altarului, roiind în afară. Părea ciudat de deformat, ca și cum designul avea mai multe dimensiuni decât erau vizibile.

Întregul templu tremura.

Ghemuțiți pe o bermă de pe creasta unui versant împădurit, Spindle și Monkrat se uitau la cer, direct deasupra Black Coral. Pe măsură ce un model ciudat asemănător labirintului a apărut în aer, înflorind în lateral chiar și atunci când a început să se scufunde în oraș.

Au văzut momentul în care un cârcel din acel model l-a atins pe dragonul adormit cocoțat pe turla lui și l-au văzut întinzându-și aripile în evantai masive de culoare purpurie, și i-au văzut capul ridicându-se pe gâtul lung, fălcile deschizându-se.

Și Silanah a răcnit.

Un sunet care a asurzit. Un strigăt de durere, de furie, de *intenție* dezlănțuită .

S-a lansat în acel tipar de cădere, acel cer în cădere și a navigat peste oraș.

Spindle râse într-un râs răutăcios. — Fugi, Gradithan. Aleargă tot ce îți place! Cățeaua aceea de foc te vânează!

Aranatha a pășit, Nimander în urma. Gâfâind, el și-a smuls mâna – pentru că strânsoarea ei devenise un lucru de un frig insuportabil, arzător, prea mortal pentru a fi atins.

S-a împiedicat într-o parte.

Se oprise chiar la marginea unei camere de altar enormă. Acolo unde un model bizar, eteric, ploua de pe tavanul cu boltă, nenumărate filamente legate de fire negre, care coborau încet, chiar dacă din podea se înălțau alte cârcei.

Și Nimander a auzit-o șoptind: „Poarta. Cum. . o, fiul meu cel mai drag. . *Oh, Anomander* . .'

Clip stătea în centrul camerei și se întoarse la sosirea lui Aranatha și Nimander.

Inelele s-au învârtit pe lungimile lor de lanț – și apoi s-au oprit, prinse în model, lanțurile tremurând întinse.

O agonie bruscă a luminat chipul lui Clip.

S-a auzit un pocnet în timp ce lanțul buclat îi mușcă degetul arătător – iar inelele s-au învârtit și s-au învârtit în sus și departe, înțepate în model. Cursând de-a lungul fiecărei fire, din ce în ce mai repede, până când nu au devenit altceva decât neclarități și apoi chiar și asta a dispărut.

Nimander trecu pe lângă Aranatha și sări înainte, direct către Clip.

Care se clătinase într-o parte, uitându-se în jos – de parcă și-ar fi căutat degetul tăiat undeva la picioarele lui. Pe chipul lui, șoc și durere, nedumerire...

Îl subestimase vreodată pe Nimander. O greseala usoara. Greșelile au fost adesea.

La fel ca tatăl lui, atât de lent la mânie, dar când a sosit furia. . Nimander îl apucă pe Clip de partea din față a smucului său, îl legănă de pe picioare și, într-un singur val, feroce, timid, îl făcu să se întindă, să se prăbușească pe podea.

Trezirea lui Dumnezeu pe moarte. Arzând de furie, și-a recăpătat picioarele și s-a învârtit în fața lui Nimander.

Care nici măcar nu tresări în timp ce se pregătea să înainteze să-l întâmpine, desfăcându-și sabia.

O atingere fluturată pe umăr îl opri.

Aranatha – *care nu mai era Aranatha* – trecu pe lângă el.

Dar nu, picioarele ei nici măcar nu atingeau podeaua. Ea s-a ridicat și mai sus, în mijlocul râurilor de întuneric care curgeau ca mătasea și s-a uitat la Dumnezeul Muritor.

Care, aflându-se față în față cu Mama Întunecată – cu Zeița Bătrână în carne și oase – s-a *prepelit.* Strângerea înapoi, diminuată.

Ea nu ajunge prin - nu mai mult. Ea este aici. Mama Întunecată este aici.

Și Nimander a auzit-o spunând: „Ah, fiul meu. . *Accept* .'

Poarta Întunericului nu a mai rătăcit. Nu a mai fost urmărit. Poarta Întunericului își găsise o nouă casă, în inima Coralului Negru.

Întins într-o grămadă de carne și oase stricate, murind, Endest Silann s-a ridicat din râu - lucru al memoriei și al adevărului, care-l ținuse în viață atât de mult timp - și și-a deschis ochii. Marea Preoteasă a îngenuncheat lângă el, cu o mână atingându-l obrazul. „Cum”, șopti ea, „cum a putut să-ți ceară asta? Cum a putut să știe...

Printre lacrimi, a zâmbit. „Tot ceea ce ne-a cerut vreodată, de la mine, de la Spinnock Durav și de la mulți alții, ni l-a dat în schimb. De fiecare dată. Acest. . acesta este secretul lui. Nu înțelegi, Mare Preoteasă? L-am slujit pe cel care ne-a servit.

A închis ochii atunci, când a simțit o altă prezență – una pe care nu și-a imaginat niciodată că o va mai simți vreodată. Și în mintea lui a spus: „Pentru tine, mamă, el a făcut asta. Pentru noi, el a făcut asta. Ne-a adus pe toți acasă. *Ne-a adus pe toți acasă.* '

Și ea îi răspunse atunci în gând, cu vocea ridicându-se din adâncurile de dedesubt, din râul unde își găsise puterea. Forța lui de a ține, pentru ultima oară. Așa cum îi ceruse Domnul său. Așa cum știa Domnul său, el va face. Ea a spus: *Nu sunt timid; înțeleg. Atunci vino la mine.*

Apa dintre noi, Endest Silann, este limpede.

Apa este limpede.

În timp ce rămășița ruinată și neînsuflețită care fusese cândva Seerdomin a fost aruncată într-o parte, Salind s-a pregătit să-și reia atacul, în cele din urmă asupra Mântuitorului însuși...

Zeul care fusese cândva itkovian – martor tăcut, mirabil al unei apărări de un curaj inimaginabil – ridică acum capul. Putea simți o prezență. Mai mult de un. O mamă. Un fiu. Despărțiți atât de mult timp, iar acum erau împletite în moduri prea misterioase, prea inefabile pentru a le înțelege. Și apoi, într-un potop, el a fost făcut să înțeleagă adevărul darurilor, adevărul mântuirii. Gâfâi.

'Eu sunt. . afișate. mi se arată. .'

Și a mers jos în întâmpinarea ei.

— Mulțumesc, Anomander Rake, pentru acest cadou neașteptat. Prietenul meu ascuns. Și. . să te descurci bine.

Răscumpărătorul, pe tumul lui de bogăție fără valoare, nu trebuie să stea afară, nu trebuie să înfrunte Întunericul. Nu, ar putea merge înainte acum, în acel tărâm.

În jos, prin ploaia subțire și apoasă, până acolo unde stătea ea, nesigură, tremurândă, chiar pe marginea abandonului.

L-a luat pe Salind în îmbrățișare.

Și, ținând-o strâns, a rostit aceste cuvinte: „ *Binecuvântați să nu fiți luat. Binecuvântat, că începi în timpul tău și că te sfârșești în plinătatea lui. Binecuvântează-te, în numele Răscumpărătorului, în numele meu, împotriva cruzilor secerători ai sufletului, luători de viață. Binecuvântați-vă, că viața voastră și fiecare viață vor fi așa cum este scris, căci pacea se naște din desăvârșire.* '

Împotriva aceasta, Dumnezeul Muritor nu avea nicio apărare. În această îmbrățișare, Dumnezeul Muritor a ajuns să creadă că nu a mărșăluit către Răscumpărător, ci că Răscumpărătorul l-a chemat. O invitație pe care nu ar fi putut să o vadă și nici să o recunoască. Să vindece ceea ce nimeni altul nu ar putea vindeca.

Aici, în acest Întuneric pur. Chiar la Poarta Mamei Întunecate, nu exista, de fapt, un alt loc posibil pentru renaștere.

Dumnezeul pe moarte pur și simplu. . *s-a strecurat.*

Și Salind, de ce, se simțea moale în brațele lui.

Răscumpărătorul lasă judecata altora. Acest lucru îl eliberează, vedeți, să curețe totul.

Și apa este limpede între ei.

Cenușa a plutit pe o scenă nemișcată, tăcută. Legiunile haosului au dispărut de la Dragnipur, cariera lor a dispărut. Căruța stătea nemișcată, ruptă de fisuri. Draconus sa uitat în jur și a putut vedea cât de puțini dintre Înlănțuiți mai rămăseseră. Atâția șterse, devorate. Privirea lui s-a așezat pentru o clipă pe peticul de pământ pe care demonul Perla se așezase, unde căzuse, sfidător până la capăt.

Îl văzu pe soldatul pe nume Iskar Jarak, care stătea călare pe cal și se uita în sus la locul unde fusese Anomander Rake, acolo deasupra trupurilor acum nemișcate și tăcute - dintre care niciunul nu purta nicio rămășiță a vastului tatuaj.

Draconus se apropie și stă lângă el. — L-ai cunoscut, nu-i așa?

Iskar Jarak dădu din cap. — Mi-a numit prieten.

Draconus oftă. — Aș vrea să pot spune același lucru. Mi-aș dori. . Aș fi vrut să-l fi cunoscut mai bine decât am făcut-o. A auzit pe cineva apropiindu-se și s-a întors să-l vadă pe Hood. „Stăpânul morții, acum ce? Rămânem înlănțuiți; nu putem pleca așa cum au făcut Bridgeburners și Grey Swords. Suntem prea puțini ca să tragem căruța, chiar dacă am avea unde să mergem. Văd, înțeleg ce a făcut Rake și nu-i țin vreo rea voință. Dar acum, îmi doresc să mă fi alăturat celorlalți. Pentru a găsi un capăt la asta...

Iskar Jarak a mormăit și apoi a spus: „Ai spus adevărat, Draconus, când ai spus că nu-l cunoști bine”.

Draconus se încruntă. 'Ce vrei să spui?'

— Adică, spuse Hood, că acum ajungem la actul final al acestui târg. A fost fidel cuvântului său, dar acum ceea ce iese a ieșit din mâinile lui. A făcut o promisiune, da, dar va fi suficient?

— Să-ți fie rușine, Hood, spuse Iskar Jarak, adunând frâiele. „Nu există niciun prost acolo care să-l trădeze pe Fiul Întunericului, nici în aceasta, nici măcar acum – deși ne-a părăsit, deși s-a întors în tărâmul Mamei sale”.

— Mă pedepseşti, Iskar Jarak?

'Fac.'

Jaghut pufni. — Acceptat, spuse el.

Barathol stătea pe pavaj, simțind că fiecare os din corp era fracturat, ca și cum fiecare mușchi ar fi fost învinețit. Voia să vomite, dar s-a luptat împotriva pulsului timid, ca să nu-l omoare convulsiile. Se uită din nou la acel cadavru întins cu sabia înfiptă în față și în craniu. Putea să vadă rănile late și adânci de pe o coapsă, de unde o ridicase Hârul. Nu s-a scurs sânge din ei.

Antsy a venit și s-a ghemuit. — Uită-te la ce ne întâlnim aici. Peste tot e sânge de fiară, iar tu, idiotule dracu’, ai renunțat la unul dintre monștrii aceia – cu un blestemat de secure!

— Ajută-mă să mă ridic, vrei?

Antsy se uită cu privirea, apoi oftă. „Am avea nevoie de bou pentru asta – ești mare ca un bhederin. Bine, mă voi ghemui aici și tu încerci să mă folosești ca pe o scară, dar nu mă învinovăți dacă genunchii îmi cade.

O altă trăsură se ridicase cu puțin timp mai devreme și înainte de ea stătea Înaltul Alchimist Baruk – cel care îi

întorsese – și lângă el un războinic cu sânge Barghast, cu un ciocan enorm legat de spate. Acesta s-a ridicat să se uite în jos la mortul Tiste Andii.

Barathol se ridică, Antsy mormăind sub greutatea lui, apoi se îndreptă cu un cuvânt blând de mulțumire. A aruncat o privire spre a-i studia pe ceilalți care mai rămăseseră. Războinicul Toblakai și femeia care părea să-i fie însoțitoare. Ceilalți doi Toblakai, femei tinere - posibil chiar copii - care ar fi putut fi surori și un câine mare care poartă mai multe cicatrici decât părea posibil. Marii Corbi încă stăteau pe marginile acoperișului sau se înghesuiau ca niște gnomi negri și demonici chiar pe stradă, tăcuți ca niște spectre.

Lumina aurie a soarelui zorilor se scurgea prin fumul care atârna deasupra orașului și nu auzea nimic din forfota normală de trezire care ar fi trebuit să înceapă deja să umple străzile din Darujhistan.

Dincolo de această adunare imediată, mai apăreau și alții. Cetățeni, gardieni, cu fața goală și fără cuvinte, amorțiți ca refugiați, niciunul nu se apropie prea mult, dar aparent nu vrea să plece.

Înaltul Alchimist stătea la o distanţă respectuoasă de Barghast şi de mortul Tiste Andii, privind cu ochii plini de durere. Apoi a spus: „Caladan Brood, ceea ce a căutat trebuie să...”

— Așteaptă, răbufni Barghast. — Trebuie să aştepte. Apoi se aplecă, întinse mâna și apucă sabia cu lama neagră. Și, cu puțină ceremonie, a slăbit arma, apoi s-a îndreptat încă o dată.

Se părea că toți cei prezenți își țineau respirația.

Caladan Brood se uită în jos la arma din mâini. Apoi, văzu Barathol, gura războinicului s-a răsucit într-un mârâit slab, dinții piliți sclipind. Și s-a întors și s-a dus la trăsură, unde a deschis ușa laterală și a aruncat sabia înăuntru. A bătut, a bătut. Ușa se închise cu un clic.

Barghast se uită în jur, apoi arătă cu degetul. — Boul și căruciorul acela.

'Caladan-'

— Îmi voi merge aici, Baruk. Ochii lui bestiali l-au găsit pe Barathol. — Tu, ajută-mă cu el.

Barathol mușcă fiecare geamăt în timp ce apuca picioarele lui Tiste Andii, privind cum Brood își forța mâinile sub umerii cadavrului, jos sub brațe. Împreună, au ridicat cadavrul.

Antsy adusese căruța aproape și acum stătea lângă bou, cu o expresie mizerabilă.

Au așezat cadavrul lui Anomander Rake pe patul cu șipci cu petele sale vechi de sânge. Brood se aplecă peste el pentru o clipă lungă. Și apoi se ridică încă o dată și se confruntă cu Înaltul Alchimist. — Îi voi construi o tumulă. La vest de oraș,

'Caladan, te rog, asta poate aștepta. Noi trebuie sa-'

'Nu.' Se îndreptă spre locul unde stătea Antsy și cu o mână îl împinse pe Falari departe de bou, apucându-l de jug. 'Voi face asta. Nimeni nu trebuie să fie împovărat cu această călătorie. Vor fi Caladan Brood și Anomander Rake, împreună pentru ultima oară.

Și așa și-a început boul fatidic plimbarea. Un războinic alături, cadavrul altuia în căruță.

Procesiunea a fost forțată să se oprească, dar o dată, la nici zece pași de locul în care a pornit, deoarece un bărbat scund și rotund, într-o vestă roșie, se poziționase direct în calea ei. Caladan Brood ridică privirea, se încruntă.

Bărbatul scund, rotund, apoi, cu o grație surprinzătoare, se înclină, înainte de a se întoarce într-o parte.

Brood nu spuse nimic, pur și simplu trăgând din nou bouul în mișcare.

Se spunea că a salvat Darujhistan. Odată, cu ani în urmă, și acum din nou. Lord of Moon's Spawn, care în această noapte a coborât întunericul, întunericul și frigul, peste focurile înfuriate. Care a zdrobit cumva viața dintr-o conflagrație în creștere a distrugerii. Salvând viețile tuturor. Se spunea că i-a alungat de unul singur pe câinii demoni. S-a spus că, în momentul morții sale, inima lunii s-a rupt. Și dovada asta încă zăbovea pe cer.

Cine l-a ucis? Nimeni nu era sigur. Zvonurile despre revenirea lui Vorcan au alimentat speculațiile despre o trădare vicioasă. Un contract Malazan. Furia oarbă a zeului. Dar în mod clar era soarta aceea moarte, pentru că nu au ieșit din templul lor închinătorii lui Dessembrae aseară? Nu era acesta un timp pentru Domnul Tragediei? Oh, dar a fost, da, cu siguranță a fost.

Și așa, nedorit, oamenii au ieșit în stradă. Au aliniat traseul parcurs de Caladan Brood pentru a-i aștepta trecerea, războinicul, boul, căruța. Și când a făcut-o, a fost privit în tăcere; iar când procesiunea a trecut, oamenii au căzut în urmele lui, devenind un râu al omenirii.

In această dimineață, Darujhistan nu era ca niciun alt oraș. Niciun vânzător nu-și striga mărfurile. Tarabele din piață au rămas închise. Nici o barcă de pescari nu și-a alunecat acostele și a pornit pe apele oglindă ale lacului. Răsătoriturile au rămas nemișcate, fusurile neîntors. Și, din fiecare templu, clopotele și-au început să bată. Discordantă, sonoră, clădită ca un ecou spart, de parcă orașul însuși ar fi găsit o voce, iar vocea aceea, atât de plină de haosul durerii, ar vorbi acum pentru fiecare cetățean, pentru preoți și preotese, pentru înșiși zeii din templele lor.

În mijlocul clopotelor care zăngăneau, Corbii Mari s-au ridicat pe cerul înfumurat, învârtindu-se deasupra acoperișurilor, formând o escortă înfiorătoare și înfiorătoare. La început au fost doar sute, apoi au fost mii. Învârtindu-se într-o masă, parcă atrasă pentru a aduce întunericul lui Darujhistan, ca și cum ar învălui corpul dedesubt.

Și, chiar dincolo de Worrytown, urcând primul dintre Dealurile Gadrobi, un spadasin singuratic s-a oprit și și-a întors pe jumătate fața devastată către muzica agitată a acelor clopote, a acelor păsări și orice ar fi putut fi acolo, în ochii lui, ei bine, era nimeni care să fie martor.

Și așa și-a dat spatele la Darujhistan și și-a reluat călătoria. Că nu avea încotro, cel puțin pentru moment, era lipsit de relevanță. Singurătatea își găsește propria cale, pentru cel care nu va împărți poverile. Iar singurătatea nu este un companion potrivit pentru cei rătăciți pentru veșnici, dar este singurul pe care îl cunosc.

În acest moment, o altă siluetă singuratică, îmbrăcată în lanț, stătea într-o tavernă din Worry-town. Se dovedea și ideea de a asista la cortegiul din oraș. . neplăcut. Kallor disprețuia înmormântările. Sărbătorile eșecului. Tâlcuindu-se în patos. Fiecare suflet viu care stătea acolo forțat să se uite la fața rânjitoare a mortalității – nu, asta nu era pentru Kallor.

A preferat să dea cu piciorul în fața aia de ticălos care rânjește cu pipi și miros de rahat, chiar între ochi.

Taverna era goală, din moment ce părea că nimeni altcineva nu-i împărtășește sentimentele și asta era în regulă pentru el. Întotdeauna fusese bine cu el.

Sau așa și-a spus el, în timp ce se uita în jarul lui furat de bere proastă și asculta clopotele alea infernale și vulturii aceia supradimensionați. Și refrenul acela era obsedant de

familiar. Moarte, ruină, durere. — Auzi asta? i-a spus el către tanca lui. — Cântă cântecul nostru.

Blend a intrat în K'rul's Bar și l-a găsit gol, cu excepția figurii cocoșate a istoricului, care stătea la masa aleasă de el, privind lemnul pătat și cu sâmburi. Ea se apropie și se uită în jos la el. 'Cine a murit?'

Duiker nu ridică privirea. — Nu *cine,* Blend. Mai mult ca *ce.* Ce a murit? Cred că mai multe decât vom ști vreodată.

Ea a ezitat. — L-ai verificat pe Picker?

— A plecat de aici cu un sfert de clopot în urmă.

' *Ce?* '

— A spus că se va întoarce.

'Asta e? Asta e tot ce a spus ea?

'Altceva. Ceva despre „la naibii de torci”. În cele din urmă și-a ridicat privirea, cu ochii întunecați ca întotdeauna. — Stai jos, Blend. Vă rog. Nu-mi place să fiu singură, nu acum. Se va întoarce.

În acel moment, un clopoțel a început să sune deasupra capului și ambii Malazani s-au abătut la zgomotul asurzitor.

— Zei de jos! a jurat Blend. — Cine e sus în clopotniță?

Duiker se încruntă. — Singura altă persoană de aici este Scillara. Presupun. .' apoi a tăcut, iar mizeria irosită din ochii lui s-a adâncit.

Blend se aşeză. — Ar fi bine să obosească în curând, sau va trebui să merg acolo sus.

S-au așezat, suportând zgomotul. Blend îl studie pe Duiker, întrebându-se de disperarea lui din ce în ce mai adâncă. Și apoi o conștientiza a lovit-o. — Credeam că am anulat expedierea clopoțelului.

— Am făcut-o, Blend. Este în pivniță.

'Oh.'

Nu e de mirare că părea atât de nenorocit.

— Plănuiești să-i tai capul? întrebă Samar Dev.

Karsa Orlong stătea deasupra câinelui pe care-l ucise. La întrebarea ei, el a mormăit. „Aș putea folosi un cuțit de bucătărie pentru a termina treaba. Vezi cum lama mea a tăiat coloana vertebrală? Ca și cum ai tăiat un copac.

A constatat că tremura, a decis că era epuizare. — Sunt fiicei tale, nu-i așa?

Karsa aruncă o privire spre cele două fete Toblakai, care priveau, tăcute, ex timide; „Am violat o mamă și o fiică”.

— Ah, ei bine, nu-i așa de frumos?
— Era dreptul meu.
— Amuzant, asta.
'Ce?'
„Ideea aceea de „drepturi”. Modul în care revendicarea unui drept are ca rezultat atât de des ca altcineva să-l piardă pe al lor. În acel moment, totul se reduce la cine ține cea mai mare sabie.
— Am câștigat asta chiar când le-am ucis oamenii. Acesta a fost război tribal, vrăjitoare. El s-a oprit. — Și eram tânăr.
— Doamne de jos, chiar îmi spui că ai regrete?
Toblakai s-a întors de la Ogarul mort și și-a înfruntat fiicele. „Am multe”, a răspuns el. — Dar, nu acești doi.
— Și dacă ei simt altfel despre asta, Karsa?
'De ce ar trebui? Le-am dat viață.
— Cred, spuse Samar Dev, că nu te voi înțelege niciodată. Ea a privit fetele. „Știu ei ce spunem? Bineînțeles că nu, ei nu ar fi putut învăța nicio limbă din Seven Cities. Nu te-am văzut vorbind cu ei, Karsa. Ce mai astepti?'
„Aștept”, a răspuns el, „când mă pot gândi la ceva de spus”.
În acel moment, o altă femeie a ieșit din gura unei alei și, cu privirea ațintită asupra lui Karsa Orlong, s-a apropiat. — Toblakai, a spus ea, am un mesaj de transmis. Ea vorbea Malazan.
— Nu te cunosc, îi spuse Karsa în aceeași limbă.
— Sentimentul este reciproc, se răsti ea, dar să nu lăsăm asta să stea în cale. Ea a ezitat. „Vrei ca acest mesaj să fie privat, sau poate ar trebui să-l strig pentru ca toată lumea să poată auzi.”
Karsa îi aruncă o privire amuzată pe Samar Dev. — Ți-am spus vreodată, vrăjitoare, că îmi plac Malazanii?
— Da, răspunse ea oftând.
— Nu trebuie să strigi, Malazan. Nici nu ne vom ascunde în vreun colț. Deci, spune-mi acest mesaj misterios, dar mai întâi spune-mi de la cine este.
'În regulă. E de la Hood, cred.
Samar Dev pufni. 'Lasa-ma sa ghicesc. „Continuă treaba bună, cu adevărat.”
Femeia Malazan o privi. — Ei bine, acum, după ce s-au terminat toate astea, permite-mi să-ți cumpăr o băutură.
Sprâncenele lui Samar Dev se ridicară.
— Mesajul, mârâi Karsa.

'Dreapta. Acesta este. Nu trebuie să părăsiți Darujhistan.'

— Și dacă o fac?

— Atunci vei fi pierdut singura ocazie de a-ți îndeplini un jurământ pe care l-ai făcut cândva.

— Am făcut multe jurăminte.

— Sunt șocat să aud asta.

Karsa zâmbea, dar ceva mortal se trezise în el. — Îmi spui mai multe?

Femeia a ezitat din nou. — Mă regăsesc. Acest lucru chiar trebuie să fie privat – fără supărare, Vrăjitoare – el te-a numit așa, da? Doar că...

— Spune-mi, a cerut Karsa.

Samar Dev a fost impresionat să vadă că femeia Malazan nu a tresărit de zâmbetul periculos al lui Karsa. — Toblakai, vei fi nevoie de tine.

'A face ceea ce?'

— Păi, să ucizi un zeu.

— Care zeu?

Femeia Malazan se holba, nemulțumită pentru prima dată de la sosire. Trebuia să fugi când ți-am spus asta. Orice persoană sănătoasă ar face-o.

— Atunci ai găsit războinicul greșit, spuse Samar Dev, cu gura uscată. — Și ai avut dreptate, mi-aș fi dorit să nu fi auzit asta. Am de gând să plec acum, așa că poți fi timid să-ți transmit mesajul.

— Du-te la K'rul's Bar, spuse Malazanul. — Spune-le că te-a trimis Picker. Mic dejun, un vin timid, și dacă Blend se oferă să-ți pregătească o baie și poate să te săpună, fii drăguț cu ea.

— Generos din partea ta, cred.

— Asta sunt eu, spuse Picker.

Samar Dev a pornit în căutarea K'rul's Bar. Un mic dejun suna într-adevăr foarte bine, la fel ca și noțiunea de vin decent. Cât despre baie, ei bine, dacă într-adevăr i s-a oferit, de ce, bănuia că ar fi prea obosită pentru a rezista.

Zeci de mii au urmat acum căruța cu boi și povara ei în timp ce cobora de pe malul lacului și în districtul Gadrobi. Clopotele au sunat; Marii Corbi se învârtiră, adăugând strigătele lor nenorocite. Și deja, de pe dealurile de dincolo de Poarta celor doi boi, nori de praf se ridicau pe cerul dimineții.

Caladan Brood nu avea nevoie să taie fiecare piatră sau să pună cazma în pământ pietros. Warren din Tennes fusese

trezit, iar cărnii lui Burn primise o nouă formă și un nou scop. În acest loc ales se transforma un deal. Și până când Brood a condus boul la intrarea în pasajul tumulei și a luat în brațe corpul lui Anomander Rake, camera dinăuntru era gata. Și atunci când a ieșit la iveală, oprindu-se parcă surprins când a văzut zecile de mii de jelii tăcuți formând un inel în jurul bazei dealului, o piatră enormă se ridicase la vedere, despicand pământul înierbat.

Și când cu o mână Caladan Brood îl călăuzise la loc, și-a tras ciocanul. Pentru a pecetlui tumul pentru totdeauna.

Anomander Rake a fost îngropat în întuneric. Fără arme, însoțit de niciun dar, fără bogăție, fără bunuri prețuite. Carnea lui nu a fost tratată împotriva ravagiilor decăderii. Sângele și sângele care îi acopereau fața nici măcar nu au fost spălate. Niciunul dintre aceste gesturi nu a aparținut Tistei Andii, pentru care plecarea sufletului lasă trupul orb, nesimțit și indiferent.

Moartea îl duce pe cineva în râul întunericului, care trece în și din orașul ruinat Kharkanas, pântecele de mult mort, de mult abandonat. În râu, iar râul trebuie să călătorească mai departe, mereu mai departe.

Caladan Brood a pecetluit tumul și pe piatra de vârf de dolomit albit a pus un simbol, sculptat adânc în fața pietrei. O glifă antică Barghast, semnificația sa precisă și totuși un lucru de nenumărate straturi - deși acest lucru este cunoscut doar de cei care în viață vin să-l confrunte direct.

Un singur glif Barghast.

Care spunea *Grief.*

Când Baruk dispăruse în trăsura lui, iar vehiculul zbură în drum spre venerabila moșie a Înaltului Alchimist; când uriașul războinic Toblakai și Picker și-au încheiat conversația și fiecare își luase drumul, cel dintâi urmat de fiicele lui și de câinele șchiopătând; când locul în care doi războinici s-au întâlnit în luptă muritoare nu purta decât o împrăștiere de zidărie, fâșii întunecate de soare de sânge vărsat și formele nemișcate de câini morți ai luminii - când toate acestea s-au întâmplat, două figuri au apărut din umbră. .

Unul abia era vizibil în ciuda luminii aspre a soarelui: fantomatică, sprijinită de un baston. Și după un timp de tăcere, acesta a vorbit cu o voce răgușită. Pentru început, un singur cuvânt: „Ei bine?”

Iar tovarășul lui a răspuns în natură. 'Bine.'

Bastonul bătu de câteva ori pe pavaj.

Insoțitorul a spus atunci: „Acum nu ne mai este din mâinile noastre, până la sfârșit”.

— Până la sfârșit, încuviință Shadowthrone. — Știi, Cotillion, nu mi-a plăcut niciodată Caladan Brood.

'Într-adevăr? Nu am stiut niciodata.'

'Crezi. .'

— Cred, spuse Cotillion, că nu trebuie să ne facem griji din acest punct de vedere.

Shadowthrone oftă. 'Suntem mulțumiți? A fost. . delicat. . sincronizarea. Suntem mulțumiți? Ar trebui sa fim.'

— Afurisiții de Câini ai Luminii, spuse Cotillion, a fost neașteptat. Doi, da. Dar zece? Zei de jos.

'Hmph! Eram mai îngrijorat de starea de spirit temporară a magului meu.

— Așa îi spui?

„A avut o șansă – una subțire, dar a avut o șansă. Imaginați-vă că acela mânuind Dragnipur.

Cotillion își privi însoțitorul. — Vrei să sugerezi că nu s-ar fi timid; Ammanas, într-adevăr. Asta a fost tot jocul *tău* . Nu mă las păcălit de faptul că aparent ți-a părut necinstiți. Ai jurat că nu vei încerca să furi sabia. Dar, bineînțeles, nu ai menționat niciodată nimic despre unul dintre marii tăi preoți care a făcut-o pentru tine.

— Și ar fi fost al meu! Shadowthrone șuieră brusc de furie. — Dacă nu ar fi bărbatul ăla derutat cu buzele unsuroase! *A mea!* '

— De la Iskaral Pust, vrei să spui.

Shadowthrone se aşeză încă o dată, bătu din baston. — Ne-am fi văzut ochi în ochi, până la urmă.

'Mă îndoiesc de asta.'

— Păi, oricum, cui îi pasă ce *crezi* ?

— Deci unde este acum?

— Pust? Înapoi în templu, cercetând cu atenție arhivele Cărții Umbrelor.

— Ce cauţi?

— O prevedere, orice prevedere, pentru un Mare Preot al Umbrei care are două soții.

— Există unul?

'De unde sa stiu?'

— Ei bine, spuse Cotillion, nu tu ai scris-o?

Shadowthrone se mișcă. 'Eram ocupat.'

— Deci, cine a făcut-o?

Shadowthrone nu a răspuns.

Sprâncenele lui Cotillion se ridicară. „Nu Pust! Cartea Umbrelor, unde a proclamat Magul Umbrei Casei Înalte?

— Se numește delegație, se răsti Shadowthrone.

— Se numește idioție.

— Ei bine, *hee hee.* Îndrăznesc să spun că va găsi ceea ce caută, nu-i așa?

— Da, cu cerneala încă udă.

Atunci n-au spus nimic o vreme, până când Cotillion a tras aer în piept și a scos un oftat lung, apoi a spus: „Cred că ar trebui să-i dăm câteva zile”. Și de data aceasta, nu vorbea de Iskaral Pust.

— Dacă nu vrei să fii tăiat în bucăţi, da, câteva zile.

— Nu eram sigur că va accepta. Chiar până în momentul în care el. .' Cotillion tresări și privi în sus, de parcă s-ar fi străduit să vadă o siluetă rătăcită, singuratică, rătăcită, târând o sabie într-o mână. Dar nu, nu s-ar mai întoarce. — Știi, m-am oferit să explic. S-ar putea să-i fi ușurat conștiința. Dar nu era timid; interesat.

— Ascultă blestematele astea de clopote, spuse Shadowthrone. — Mă doare destul de cap așa cum este. Hai să mergem, am terminat aici.

Și așa au fost, și așa au făcut.

La două străzi de casa lui, Bellam Nom a fost prins din spate și apoi împins de un perete. Mișcarea îi sfâșie durerea prin brațul rupt. Gâfâind, aproape să se întunece, se uită fix la fața bărbatului care îl apropia, apoi se prăbuși. — Unchiule. Și văzu, în spatele lui Rallick, o altă față vag familiară. 'Și. . Unchiule.

Încruntat, Rallick se dădu înapoi. — Arăți o mizerie, Bellam.

Și Torvald a spus: „Întregul clan blestemat de Nom este la vânătoare pentru tine”.

'Oh.'

„Nu va face ca moștenitorul Casei să dispară zile întregi”, a spus Torvald. — Ai responsabilități, Bellam. Uită-te la noi, chiar și *noi* nu eram atât de captivanți în tinerețe și nu suntem moștenitori ai nimicului. Așa că acum trebuie să te escortăm acasă. Vezi cum ne-ai împovărat?

Și au pornit.

— Am încredere, spuse Rallick, că oricine te-ai încurcat a fost mai rău, Bellam.

— Ah, presupun că a făcut-o.

— Ei bine, cel puțin asta e ceva.

După ce l-au făcut pe tânăr să treacă prin poartă, uitându-se pentru a se asigura că a intrat cu adevărat înăuntru, Rallick și Torvald au pornit.

„A fost unul bun”, a spus Rallick, „toate gunoaiele despre noi în tinerețe”.

„Provocarea a fost să păstrezi o față sinceră”.

— Ei bine, acum nu eram atât de răi pe atunci. Cel puțin până mi-ai furat iubita.

— Știam că nu ai uitat!

— Îți sugerez să mergem acum la dulcea Tiserra, unde intenționez să fac tot posibilul să o fure înapoi.

— De fapt, nu te aștepți că ea ne va face micul dejun, nu?

'De ce nu?'

— Tiserra nu este servitorul nimănui, verişoară.

'Oh bine. Atunci o poți păstra.

Torvald zâmbi pentru sine. A fost atât de ușor să lucrezi cu Rallick. Întotdeauna fusese atât de ușor, încât îl făcuse să se gândească exact ce voia Torvald să gândească.

Rallick a mers lângă el, de asemenea mulțumit, deoarece cu coada ochiului remarcă zâmbetul prost ascuns și ușor îngâmfat al lui Torvald. Să-și liniștească verișoara nu îl taxase niciodată pe Rallick.

A fost un confort, uneori, faptul că unele lucruri nu s-au schimbat niciodată.

Când sora Spite a pășit pe punte, l-a văzut pe Cutter lângă pupa, sprijinindu-se de șină și privind peste lacul calm. Ea și-a ascuns surprinderea și s-a dus să i se alăture.

— Mă întorc în șapte orașe, spuse ea.

El a dat din cap. — E destul de aproape.

— Ah, ei bine, sunt încântat să am compania ta, Cutter.

El a aruncat o privire spre ea. — Obţii ceea ce ai vrut?

— Desigur că nu și. . Mai ales.'

— Deci, nu ești supărat?

— Numai în măsura în care nu am reuşit să-mi înfund dinţii în gâtul moale al surorii mele. Dar asta poate aștepta.

Dacă a fost uimit de cuvintele ei, nu a arătat-o. — Aș fi crezut că ai vrea să o termini, din moment ce ai venit până aici.

— Oh, există scopuri și există scopuri în tot ceea ce facem, tânărul meu prieten. În orice caz, cel mai bine e să plec imediat, din motive pe care nu le explic. Ți-ai spus la revedere?

El a ridicat din umeri. — Cred că am făcut asta cu ani în urmă, Spite.

— Foarte bine, să renunțăm?

La scurt timp mai târziu, nava alunecând cu ușurință tocmai de pe țărm, pe o direcție spre vest, stăteau amândoi la șina din port și observară sfârșitul procesiunii funerare, acolo la o nouă tumulă lungă care se ridica modest deasupra dealurilor din jur. Mulțimi peste mulțimi de cetățeni înconjurau movila. Tăcerea scenei, cu clopotele slabe și îndepărtate, o făcea să pară eterică, ca o imagine pictată, solemnă prin ceata fumului. Vedeau căruța, boul.

Spite oftă. — Sora mea l-a iubit cândva, știi.

— Anomander Rake? Nu, nu știam asta.

— Moartea lui marchează începutul.

'Din ce?'

— Sfârşitul, Cutter.

Nu a avut niciun răspuns la asta. Au trecut câteva clipe. — Ai spus că l-a iubit odată. Ce s-a întâmplat?'

'A achiziționat Dragnipur. Cel puțin, îmi imaginez că asta a fost cauza. Ea este bine numită, este sora mea.

Invidie.

Cutter i-a aruncat o privire, gândindu-se la propriul ei nume, această femeie frumoasă lângă el și, cu înțelepciune, nu spuse nimic, nimic.

Clopoțelul care nu era acolo își încetase în cele din urmă sunetul maniac, iar Scillara reuși să se urce înapoi pe acoperișul templului, astfel încât să poată privi orașul. Putea vedea lacul, unde o corabie singuratică desfăcuse pânze pentru a călări pe briza dimineții. Ea cunoștea acele pânze și le-a urmărit o vreme.

Cine era la bord? Ei bine, Spite cu siguranță. Și, dacă are vreun simț, Barathol. Cu Chaur zâmbitor lângă el, copilul uriaș cu dragostea lui copilărească care nu avea să cunoască niciodată trădarea, cel puțin până în ziua, sperăm că peste câteva decenii, când fierarul s-a închinat până la bătrânețe și s-a culcat pentru ultima oară. Aproape că îl vedea pe el, chipul lui, ridurile adânci, întunecarea ochilor lui întunecați și toate pierderile vieții lui căzând, văl cu văl, până când a încetat să mai privească în afară.

Chaur nu ar înțelege. Ceea ce ar simți s-ar prăbuși orb ca un mistreț într-un desiș, s-ar prăbuși direct prin el. Ar fi un lucru îngrozitor să fii martor, să-l vezi pe bietul copil

încurcat în ghearele durerii pe care nu o putea înțelege și pierderea pe care nu o putea înțelege.

Cui ar avea grijă de el atunci?

Și draga Scillara? De ce nu era cu ei? Și-a dorit să aibă un răspuns la asta. Dar ajunsese la anumite adevăruri despre ea însăși. Destinat, credea ea acum, să ofere sufletelor mângâiere în treacăt. Un pod reconfortant, da, pentru a ușura singurătatea călătoriei lor.

Părea condamnată să-și deschidă vreodată brațele către iubitul greșit, să iubească pe deplin, dar să nu fie niciodată atât de iubită în schimb. Îi făcea stocul patetic în această suită de oportunități irosite care scriu istoria unei vieți stângace.

Ar putea trăi cu asta? Fără a plonja în autocompătimire? Timpul ar spune, presupunea ea.

Scillara și-a împachetat pipa, a lovit scântei și a tras adânc.

Un sunet în spatele ei a făcut-o să se întoarcă...

Când Barathol se apropie, o mână alunecând în sus în spatele capului ei, se aplecă înainte și o sărută. Un sărut lung, profund, hotărât. Când în cele din urmă s-a îndepărtat, ea a icnit. Ochi mari, uitându-se în sus, în ai lui.

El a spus: „Sunt fierar. Dacă trebuie să fac lanțuri ca să te țin, o voi face.

Ea clipi, apoi i-a râs gutural. — Ai grijă, Barathol. Lanțurile se leagă în ambele sensuri.

Expresia lui era gravă. — Poți să trăiești cu asta?

— Nu-mi da de ales.

Călărește, prietenii mei, vânturile iubirii! Acolo, lângă o clopotniță, unde un bărbat și o femeie se găsesc, și afară, în burduful întins al pânzelor, unde un alt bărbat privește spre vest și visează la lumina dulce a lunii, o grădină, o femeie care este cealaltă jumătate a sufletului său.

Rafală blândă printr-o ușă, oftat dulce, în timp ce un gardian vine acasă și este cuprins de soția lui, care suferise o noapte veșnică de frici, dar ea îl ține acum și totul este bine, totul este în regulă, iar copiii țipă de entuziasm și dansează în bucătărie.

Râul durerii a străbătut Darujhistanul și dimineața se întinde în urma lui. Sunt vieți de reconstruit, atât de multe răni de reparat.

O pungă de monede lovește pe blatul mesei în fața unei femei care nou-a ajuns la binecuvântata ei văduvie și se simte ca și cum s-a trezit dintr-un coșmar de zeci de ani, iar

acesta este, pentru ea, un fel de iubire personală, un moment pentru ea însăși și nimeni altcineva.

Picker intră cu pași mari în bar și acolo îl așteaptă pe Blend, cu lacrimi în ochi, iar Samar Dev se uită de la o masă și zâmbește, dar acel zâmbet este melancolic și se întreabă ce uși o așteaptă și care se vor dovedi descuiate și ce ar putea minți. dincolo.

Și într-un templu, Iskaral Pust șterge cerneala și cântă peste ge shy;nius lui literar. Mogora se uită cu ochii obosiți, dar deja visează la alianțe cu Sordiko Qualm.

Bhokarala stau într-un pâlc, schimbând cadouri de nuntă.

Doi paznici ai proprietății, după o noapte plină, au dat buzna într-un bordel, doar pentru a nu găsi pe nimeni acolo. Dragostea va trebui să aștepte și este cineva cu adevărat surprins de ghinionul lor?

În pragul unui cămin și atelier modest, Tiserra stă în fața celor două iubiri ale vieții ei. Și, pentru cele mai scurte momente, imaginația ei se dezlănțuie. Apoi își revine și, pe un ton ușor, întreabă: — Micul dejun?

Torvald este momentan surprins.

Rallick doar zâmbește.

Există un om rotund, cu circumferința nesfârșită, pășind atât de delicat printre moloz în drumul său înapoi la Phoenix Inn. Nu va fi de folos să fii străin de întristare, fie doar să arăți minunea strălucitoare a lucrurilor mai dulci. Și așa, chiar dacă el deplânge în felul lui (cu cupcakes), la fel și el oftă cu tristețe. Dragostea este un oraș, da într-adevăr, un oraș prețios, unde o mie de mii de cărări parcurg umbră și lumină, prin aer învechit și aer miros de flori, parfum care încrețește nasul și bălegar care șifonează nasul, iar în canalizare este praf de aur. și renașterea în vărsarea lacrimilor.

Și, în cele din urmă, ajungem la un copil mic, intrând într-o școală de duel, trecând prin șuvoiele aurite de soare, și el se oprește la zece pași de o femeie care stă pe o bancă și apoi spune ceva, ceva fără sunet.

O clipă mai târziu, doi diablonii trec la vedere și se opresc în loc, privindu-se la Harllo, apoi țipăt și se repezi spre el.

Femeia ridică privirea.

Ea tăce mult timp, uitându-se pe Mew și Hinty strângându-l pe băiat. Și apoi un suspine îi scapă și face ca și cum să se întoarcă...

Dar Harllo nu va avea nimic din toate astea. 'Nu! Am venit acasă. Asta este, eu vin acasă!

Ea nu poate să-i întâlnească ochii, dar totuși plânge. Ea flutură cu mâna. — Nu înțelegi, Harllo. Acea vreme, acea vreme — nu am amintiri bune despre acea vreme. Nu a ieșit nimic bun din asta, nimic.

'Nu este adevarat!' strigă el, aproape de lacrimi. 'Nu este adevarat. Eram eu.

După cum știa acum Scillara, unele uși nu le poți reține. Îndrăzneț ca adevăr, unele uși sunt bătute.

Stonny nu știa cum avea să reușească asta. Dar ea ar fi făcut-o. Ea ar. Și acum a întâlnit ochii fiului ei, într-un mod pe care nu și-a permis niciodată până atunci. Și cam asta a făcut-o.

Și ce a spus Harllo, în tăcere, în timp ce stătea acolo, în momentele fii timid, înainte de a fi descoperit? De ce, a fost asta: *Vezi, Bainisk, aceasta este mama mea.*

EPILOG

Furios și spune-mi atunci
Nu orice poveste este un dar
Când angoasa dă cuțitul
Încă o răsucire
Și sângele este subțiat de lacrimi
Strigă nedreptatea
Nu orice poveste este un dar
Într-o lume aspră de ceartă
Lăsându-ne lipsiți
Faptele pălesc de-a lungul anilor
Și vă voi întâlni cu privirea
Nici tresărind, nici timid
În timp ce încrucișez moartea în interiorul vieții
Și cu fața în jos
Cu o mulțime de temeri de moarte
Și voi spune atunci
Fiecare poveste este un dar
Și cicatricile purtate de noi amândoi
Sunt ușor ratate
În depărtarea dintre noi

Blestemul lui Bard

Fisher kel Tath

Nimander stătea pe acoperișul donjonului, sprijininduse cu brațele pe piatra rece a crenelului, și urmărea figura îndepărtată a lui Spinnock Durav în timp ce traversa vechiul teren de ucidere. O întâlnire fatidică și agitată îl aștepta pe acel războinic, iar Nimander era îngrijorat, pentru că tocmai din porunca lui Nimander Spinnock se duse acum să o găsească pe femeia pe care o iubea.

Skintick sosi să stea lângă el.

— E o nebunie, spuse Nimander. — Ar trebui să fie Durav pe tron. Sau Korlat.

„Este lipsa ta de încredere pe care o considerăm atât de fermecătoare”, a răspuns Skintick.

— Ar trebui să fie amuzant?

— Ei bine, mă distrează, Nimander, mă mulțumesc cu asta, de cele mai multe ori. Ascultă, e simplu și complicat. Sângele Lui curge puternic în tine, mai puternic decât îți dai seama. Și vă place sau nu, oamenii vă vor urma. Te ascult. Spinnock Durav a fost un exemplu bun, m-aș aventura. Ți-a luat comanda ca o lovitură de corp și apoi a pornit să o urmeze. Nici un cuvânt de plângere – nerăbdarea ta iritată l-a înțepat.

— Tocmai punctul meu de vedere. În primul rând, nu era treaba mea. Nu aveam dreptul să fiu iritat sau nerăbdător.

— Erați amândoi pentru că vă păsa și abia îl cunoașteți pe bărbat. Poate că nu știți, dar v-ați făcut prieteni în acea sală a tronului, chiar atunci și chiar acolo. Ochii lui Korlat străluceau. Și Marea Preoteasă chiar a *zâmbit.* Ca o mamă, și mândră și îngăduitoare. Sunt ai tăi, Nimander. El a ezitat, apoi a adăugat: „Toți suntem”.

Nimander nu era pregătit să contemple asemenea noțiuni. — Cum merge Nenanda?

— În refacere, la fel de subțire ca întotdeauna.

— Și Clip?

Skintick ridică din umeri. — Aș vrea să pot spune *umilit.* '

— Aş vrea să poţi şi tu.

— E furios. Se simte înșelat, personal disprețuit. Mă tem că va fi un necaz, un ghimpe etern în coasta ta.

Nimander oftă. — Probabil că au simțit același lucru la Andara, motiv pentru care l-au trimis să ne găsească.

— Fără îndoială, într-un val de fanfară.

Nimander se întoarse. — Piele, chiar nu știu dacă pot face asta.

— Spre deosebire de Anomander Rake, nu ești singur, Nimander. Povara nu mai depinde de o singură persoană. Ea este cu noi acum.

— Ar fi putut să ne lase pe Aranatha.

„Aranatha nu a fost Aranatha de ceva vreme – poate că nu-ți amintești când era mai tânără. Nimander, sora noastră era o simplă. Abia un copil în mintea ei, indiferent că a devenit femeie.

— Întotdeauna am văzut asta ca. . nevinovăţie.'

— Din nou, generozitatea ta de spirit.

— Incapacitatea mea de a discrimina, vrei să spui.

Au tăcut o vreme. Nimander ridică privirea spre turlă. — Era un dragon acolo sus.

— Silanah. Ei bine, foarte aproape de Anomander Rake, mi s-a spus.

— Mă întreb unde s-a dus?

— Ai putea oricând să trezești sângele lui T'iam din tine și să afli, Nimander.

— Ah, nu, mulţumesc.

Spinnock Durav se mutase peste noapte și ajunsese în porțiunea rătăcită care fusese o tabără mizerabilă, unde o mănăstire se afla acum în construcție, deși pentru moment un cort militar era templul în care locuia Salind, Marea Preoteasa a Răscumpărător.

L-ar accepta ea?

Mamă Întunecată, ascultă-mă, te rog. Pentru Spinnock Durav, care a stat în locul fiului tău, iar și iar. Dă-i pace. Oferă-i fericire.

La Marea Tumulă se aflau alți muncitori, pelerini în cea mai mare parte, ridicând o movilă funerară mai mică, pentru a ține oasele cuiva numit Seerdomin, care fusese ales să stea veșnică veghere la poalele Mântuitorului. Era ciudat și misterios cum au ajuns astfel de noțiuni. Nimander și-a amintit că va trebui să trimită un echipaj acolo, pentru a vedea dacă au nevoie de ajutor.

— La ce te gândeşti, Lord Nimander?

Nimander tresări la titlu. „Mă gândeam”, a spus el, „la rugăciuni. Cum se simt. . mai curat când cineva le spune nu pentru sine, ci în numele altcuiva.' El a ridicat din umeri, brusc inconfortabil. — Mă rugam pentru Spinnock. Oricum, la asta ma gandeam. Ei bine, Marea Preoteasă spune că sunt lucruri despre care trebuie să vorbim. Cel mai bine aș pleca.

În timp ce se întoarse, Skintick spuse: — Se spune că Anomander Rake va sta cu fața spre mare.

'Oh si?'

'Nimic. Doar că am observat că te-ai apucat să te uiți peste pământ, spre acel Marele Tumul. Există ceva despre Mântuitorul care te interesează?

Și Nimander doar a zâmbit, apoi a intrat înăuntru, lăsându-l pe Skintick să se uite după el.

Într-o cameră dedicată celor mai arcane ritualuri, patruzeci și șapte de trepte sub parterul moșiei Înaltului Alchimist, două nicovale de fier fuseseră plasate într-un cerc înscris. Făcliile care căptușeau pereții se luptau să ridice flăcările deasupra gurii lor înnegrite.

La o masă, într-o parte, era vrăjitoarea, Derudan, cu o narghilea lângă ea, fumul se ridica din ea de parcă ar fi aburit în aerul rece. La marginea cercului stătea Vorcan, care se numea acum Lady Varada, înfășurată strâns într-o mantie de lână gri închis. Marele Corb, Crone, a mers ca și cum ar fi pășit prin dimensiunile camerei, cu capul strâmb din nou și din nou pentru a privi nicovalele.

Baruk era lângă uşă, privindu-i pe Vorcan şi Derudan. Ultimul din Cabala T'orrud. Gustul din gura lui era de cenuşă.

Erau slujitori ascunși în oraș și chiar acum erau la lucru. Pentru a produce o întoarcere căzută, pentru a trezi pe unul dintre Tiranii de altădată. Nicio femeie din această cameră nu era conștientă de acest lucru, iar teama era palpabilă în distracția ei persistentă.

Totuși, soarta Darujhistanului - și a Cabalei T'orrud - nu a fost motivul lor pentru a fi aici.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit și a pășit Caladan Brood, purtând într-o mână sabia Dragnipur. Se opri chiar înăuntru și se uită cu privirea spre Vorcan, apoi spre Derudan. „Asta nu are nicio legătură cu voi”, le-a spus el.

Vorcan se înclină. — Iartă-ne, Warlord, dar vom rămâne.

Își drese glasul, Baruk spuse: — Vina mea, Warlord. Se pare că nu au încredere în mine – nu atât de aproape de acea armă.

Brood își dezveli dinții. — Nu sunt suficient de tutore?

Văzând zâmbetul slab al lui Vorcan, Baruk spuse: „Lipsa de încredere este reciprocă, mă tem. Sunt mai în largul meu cu acești doi aici în fața noastră, mai degrabă decât să pornesc de la fiecare umbră.

Lordul războinic continuă să se uite la Vorcan. — Ai încerca pentru mine, asasin?

Crone chicoti la sugestie.

— Presupun, spuse Vorcan, că nu va fi nevoie.

Brood îi aruncă o privire lui Baruk. — În ce cuib mizerabil trăiești, Înaltul Alchimist. Nu contează, este timpul.

L-au privit intrând în cerc. L-au privit aşezându-l jos pe Dragnipur, împletind cele două nicovale. Apoi făcu un singur pas înapoi și rămase nemișcat în timp ce se uita la sabie.

— Este frumos, spuse el. — Măiestrie bună.

„Fie ca într-o zi să poți să-i complimentezi în persoană pe creatorul lui”, a spus Vorcan, „Nu te aștepta ca eu să fac

prezentarea. Nu știu unde se vor revărsa toate, atâta timp cât nu este în orașul meu.

Brood a ridicat din umeri. — Sunt cel greșit de la care să caut liniște, Asasin. A scos ciocanul uriaș din spate și a pregătit arma. — Sunt aici doar pentru a sparge blestemata.

Nimeni nu a vorbit atunci și niciunul dintre observatori nu a mișcat nici un muşchi în timp ce timidul război a făcut un al doilea pas înapoi și a ridicat ciocanul deasupra capului. O ținu o clipă pe loc. — Aș jura, spuse el într-un bubuit scăzut, că Burn zâmbește în somn chiar acum.

Și a coborât ciocanul.

Fisher aștepta în grădină, ciudat de proaspăt, reînnoit, când Lady Envy, timidă, se întoarse acasă. Mersese în mijlocul a mii de oameni, până la o tumulă. Privise, la fel ca toți ceilalți, de parcă un străin pentru cel căzut. Dar ea nu era asta.

Găsi un decantor delicat din cea mai subțire sticlă verde Nathii, umplut cu vin am timid, strânse două pahare și ieși să se alăture bardului. Se ridică de pe banca pe care stătuse și ar fi făcut un pas mai aproape de ea, dar apoi îi văzu expresia.

Bardul a fost suficient de înțelept încât să-și ascundă oftat de ușurare. O privi turnând ambele pahare până la refuz. 'Ce s-a întâmplat?' el a intrebat.

Nu voia să vorbească despre timpul petrecut la tumulă. De fapt, ea nu va vorbi niciodată despre asta. Nu pentru acest om, nu pentru nimeni. „Caladan Brood”, a răspuns ea, „așa s-a întâmplat. Și mai sunt.

'Ce?'

Ea se îndreptă spre el, apoi îşi scurse paharul. 'Tatăl meu. *S-a intors.* '

Oh, oraș fragil. .

Era o câmpie goală, sub un cer gol. Foc slab, pâlpâitor, se cuibărea adânc în inelul său de pietre carbonizate, acum puțin mai mult decât cărbuni în reflux. O noapte, o vatră și o poveste s-au învârtit acum.

- *ai văzut vreodată dansând pe Kruppe?* '

— *Nu. Cred că nu. Nu prin mădulare, nu prin cuvânt.* '

„ Atunci, prietenii mei, stabiliți-vă pentru această noapte. Și martor . .'

Și așa au făcut. Bard și Elder God, și oh, cum a dansat Kruppe. Orb față de amenințarea încruntării, orb față de

consternare, cu ochii peste cap, orb până și față de dispreț - deși niciunul dintre aceste lucruri nu a venit de la acești doi martori. Dar dincolo de acest inel firav de lumină caldă, în acea lume vastă atât de discordantă, atât de plină de tumult, judecată aspră și veselă în cruzime, nu poate exista nicio cunoaștere a fețelor îmbrăcate.

Nu conteaza.

Trebuie să dansezi, și a dansat Kruppe, oh, da, a dansat.

Noaptea se apropie de sfârșit, visul se estompează în argintiul palid al trezirii. Kruppe încetează, obosit dincolo de rațiune. Transpirația se scurge pe lungimea barbei lui rătăcitoare, ultima lui afectare.

Un bard stă, cu capul plecat, și în scurt timp va spune *mulțumesc.* Dar deocamdată trebuie să tacă și, în ceea ce privește celelalte lucruri pe care le-ar spune, ele sunt între el și Kruppe și nimeni altul. Fisher stă, cu capul plecat. În timp ce un Dumnezeu bătrân plânge.

Povestea se învârte. Filat afară.

Dans cu mădular, dans cu cuvânt. Martor!

Aceasta se încheie a opta poveste a cărții Malazan a celor căzuți